Barbara Delinsky

Autoarea celebrelor romane: APE TULBURI, ENIGMA VĂDUVEI, ÎN INIMA NOPȚII, ÎNTÎLNIRE ÎN ALASKA, JOCUL IUBIRII,O TAINĂ DIN TRECUT, SFIDEAZĂ-ȚI SOARTA, TREI DORINȚE, O LECȚIE DE VIAȚĂ, MAI BINE MAI TÎRZIU

Din nou acasă

BARBARA DELINSKY

DIN NOU ACASĂ

Traducere: DORU MĂRCULESCU

EDITURA ORIZONTURI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DELINSKY, BARBARA
Din nou acasă / Barbara Delinsky; trad.: Doru Mărculescu. - Bucureşti: Orizonturi, 2006
ISBN (10) 973-736-030-3; ISBN (13) 978-973-736-030-4

I. Mărculescu, Doru (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: **GINA COPEL**
Corectura: **EMILIA LEANCĂ**
Tehnoredactare: **ADRIANA FLEANCU**

LOOKING FOR PEYTON PLACE
Copyright © 2005 by Barbara Delinsky
Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin **Editurii ORIZONTURI**

B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti,
Tel: 317.76.79, 317.76.75, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 317.76.78,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

Tipărit la Tipografia Editurii Paralela 45
Tel.: 0248-21.45.33, e-mail: productie@edituraparalela45.ro

PROLOG

Sînt scriitoare. Al treilea şi, în acelaşi timp, cel mai recent roman al meu a cucerit aprecierile criticii şi a fost foarte mult timp în topul celor mai bune vînzări, fapt pe care, chiar şi la aproape un an după lansarea cărţii, încă mă străduiesc să-l înţeleg pe deplin. De atunci încoace, arareori trece vreo zi în care să nu mă simt profund recunoscătoare. Am doar treizeci şi trei de ani. Nu prea mulţi autori izbutesc să aibă parte într-o viaţă întreagă de atîta succes şi cu-atît mai puţin cineva de vîrsta mea, care a mai avut şi un debut atît de nefavorabil ca al meu.

Pe drept cuvînt, dat fiind felul în care mi-au fost luate peste picior realizările anterioare, este de mirare faptul că n-am renunţat la scris. Probabil că este vorba fie de o ireprimabilă nevoie de a crea, fie de încăpăţînare. Cred că a fost cîte puţin din amîndouă.

Şi, în afară de acest lucru, a mai fost şi Grace.

Să vă explic.

Eu sînt din Middle River. Middle River, a cărui denumire înseamnă „Rîul din mijloc", este un orăşel din partea de nord a statului New Hampshire, o aşezare care-şi merită numele, pentru că este străbătută de un rîu care curge la egală distanţă între alte două rîuri paralele, şi anume Connecticut şi Androscoggin. M-am născut şi am crescut în Middle River, lucru care înseamnă că am trăit nu numai la umbra Munţilor Albi, ci şi la aceea a lui Grace Metalious.

Grace *şi-mai-cum?* mă veţi întreba cu siguranţă.

Dacă n-aş fi fost din Middle River, mai mult ca sigur că n-aş fi ştiut nici eu. Sînt prea tînără. Provocatorul ei roman

de mare succes, *Peyton Place*, a fost publicat în 1956, cu şaisprezece ani mai înainte de a mă fi născut eu. Din acelaşi motiv, am pierdut şi filmul şi serialul de televiziune de seară, care au fost realizate la scurtă vreme după apariţia respectivei cărţi. Cînd am văzut eu lumina zilei, în 1972, filmul zăcea de mult prăfuit în arhivă, iar serialul de seară de la televizor îşi trăise de-acum traiul şi se încheiase. Bazată pe un scenariu inspirat de acelaşi roman, se afla în lucru o telenovelă de după-amiază, dar pe atunci Grace era deja de şapte ani decedată, numele ei fiind uitat de mai toată lumea.

M-a uimit mereu cît de fulgerător i-a scăzut faima. Mi-a ajuns şi mie la urechi faptul că, atunci cînd a apărut pentru prima dată *Peyton Place*, Grace Metalious a fost intens mediatizată în toată ţara. Era o ilustră necunoscută, care scrisese un roman exploziv, o nevastă de profesor de şcoală din New Hampshire, care abordase subiectul sexului, o tînără în jeanşi şi adidaşi, care îndrăznise să spună adevărul în legătură cu viaţa dintr-un orăşel oarecare de provincie – şi, chiar şi mai de neconceput – despre aspiraţiile şi dorinţele fierbinţi ale femeilor. Cu toate că, după standardele de astăzi, *Peyton Place* este o creaţie cam fadă, în 1956, cartea a fost considerată drept una şocantă, a fost interzisă în destul de numeroase ţinuturi din America, la fel în foarte multe biblioteci, precum şi în Canada, Italia şi Australia. Grace a început să fie evitată de vecini şi să primească prin poştă scrisori de ameninţare, soţul ei şi-a pierdut postul din învăţămînt, iar copiii ei au fost hărţuiţi de colegii lor de clasă. Şi, în tot acest timp, milioane şi milioane de persoane, atît bărbaţi, cît şi femei, citeau pe ascuns *Peyton Place*. Pînă şi în ziua de azi, puteţi lua orice exemplar din această carte, de pe raftul oricărei biblioteci şi veţi constata că, lăsîndu-l să cadă pe cotor, el se va deschide, fatalmente, la paginile cu conţinut lasciv.

Dar memoria colectivă este tot aşa de capricioasă precum a fost şi femeia din Grace, atunci cînd a ţinut cu tot dinadinsul

să-şi înceapă romanul cu blînda toamnă a farmecelor feminine. În cursul primilor zece ani de la apariţia cărţii, vreme în care notorietatea autoarei s-a menţinut constantă, lumea care aducea vorba despre *Peyton Place* era mai înclinată să se gîndească la Mia Farrow şi la Ryan O'Neal, din serialul TV, sau la Betty Anderson hărţuindu-l pe Rodney Harrington pe bancheta din spate a maşinii lui John Pillsbury, sau la Constance MacKenzie şi la Tomas Makris, mozolindu-se noaptea pe malul lacului, decît la Grace Metalious. *Peyton Place* prinsese viaţă, o viaţă independentă, sinonimă cu secretele, scandalurile şi amorul carnal din orice orăşel de provincie. Numele lui Grace devenise deja lipsit de orice relevanţă.

Şi totuşi, Grace nu a fost niciodată o persoană neînsemnată în localitatea Middle River. Mult timp după ce romanul *Peyton Place* a fost eclipsat de cărţi şi mai elocvente, scriitoarea era, în mod alternativ, adorată şi ocărîtă – pentru că Middle River ştia ceea ce restul lumii nu avea habar şi nici măcar nu conta dacă oraşul avea dreptate ori ba. Tot ce avea importanţă era adîncimea convingerii noastre. Noi eram siguri că localitatea *Peyton Place* nu a fost modelată după Gilmanton sau Belmont, aşa cum se credea pe scară extinsă. Este vorba despre noi, afirmau cei din Middle River, în momentul în care a fost publicată prima oară cartea, iar această convingere n-a murit niciodată.

Am fost la curent încă de la bun început cu acest lucru. Chiar şi după atîţia ani de la prima apariţie a romanului *Peyton Place*, pe cînd eram suficient de mare ca să pot citi, suficient de mare pentru a-mi petrece ore întregi în bibliotecă, suficient de mare ca să mă încui în baie pentru a-mi nota în jurnalul intim şi pentru a avea senzaţia că păşesc pe urmele unei celebrităţi, oraşul vorbea. Existau între Peyton Place şi Middle River prea multe lucruri în comun ca să poată fi ignorate, începînd cu aspectul fizic al oraşului, continuînd cu personaje, precum înstăritul proprietar al ziarului local,

precum enervantul, dar sufletistul doctor, încîntătoarea profesoară necăsătorită sau eternul beţiv al urbei şi sfîrşind, în mod decisiv, cu fabrica de hîrtie. În romanul *Peyton Place*, fabrica era deţinută şi, prin urmare oraşul era condus, de Leslie Harrington; în localitatea Middle River, numele familiei proprietare era Meade. Benjamin Meade era pe atunci şeful şi decanul de vîrstă al clanului şi stăpînea comunitatea cu aceeaşi forţă arogantă ca şi Leslie Harrington. Şi, la fel ca fiul lui Leslie, Rodney, şi fiul lui Benjamin, Sandy, era tot încrezut şi sălbatic.

Cei care nu erau de acord cu această părere calificau toate aceste asemănări drept nişte simple coincidenţe. În definitiv, Middle River era amplasat cu mult mai la nord decît oraşele în care locuise Grace Metalious. Ba chiar mai mult, nu aveam nici o dovadă cum că Grace ar fi trecut vreodată cu maşina pe la noi, pe Strada Stejarului, văzînd acolo zidurile de cărămidă roşie ale fabricii de hîrtie Northwood, a lui Benjamin Meade, sau că ea ar fi tras cumva cu urechea la bîrfele orăşelului, dintr-un separeu de la Birtul lui Omie.

Numai coincidenţe, repetau aceiaşi oponenţi.

Puteau însă să apară chiar *atît* de multe coincidenţe? se întreba toată lumea din Middle River.

Mai existau şi alte asemănări între imaginarul Peyton Place şi extrem de realul Middle River al nostru – mai ales scandaluri – dintre care pe unele vi le voi povesti ceva mai încolo. Singurul fapt pe care însă trebuie să-l menţionez încă de pe-acum este unul de ordin personal. Două personaje principale din *Peyton Place* se numeau Constance MacKenzie şi fiica acesteia, Allison. Cu o înspăimîntătoare acurateţe, ele corespundeau în Middle River lui Connie McCall şi fiicei ei, Alyssa. La fel ca şi corespondentele lor din roman, Connie şi Alyssa trăiau singure, în casa în care copilărise Connie. Connie deţinea un magazin de îmbrăcăminte, la fel ca şi Constance MacKenzie. Tot la fel, fiica lui Connie, Alyssa, se născuse la New York, venise la

Middle River împreună cu mama ei, dar fără tată, şi crescuse ca un copil interiorizat şi meditativ, care se simţise mereu altfel decît toţi ceilalţi copii din jurul ei.

Ce anume este personal în povestea asta? Connie McCall era bunica mea, iar Alyssa, mama mea.

Numele meu este Annie Barnes. De fapt, Anne. Numai că Anne era un nume prea serios, pentru un copil foarte serios, ceea ce, în mod clar, am fost eu încă de la bun început. Mama mea spunea adeseori că, atunci cînd eu de-abia mă născusem, ea ar fi preferat să-mi fi pus numele Joy (bucurie), Daisy (margaretă) sau Gaye (voioasă), dacă nu m-ar fi declarat şi înregistrat deja, la autorităţi, drept Anne. Strigîndu-mă Annie, ea încerca să mai reducă din seriozitatea numelui meu. Acest lucru se potrivea extrem de bine, iniţiala mijlocie a prenumelui meu fiind *E*. Eu eram Anne *E*. Adică un nume care se pronunţa la fel ca Annie. Acel E venea de la Ellen – un alt nume extrem de serios – şi totuşi surorile mele mă considerau norocoasă. Numele lor erau Phoebe şi Sabina, după respectivele zeiţe greceşti, ceea ce socoteau ele a fi ceva pompos, cu toate că era caracteristic pentru mama noastră, ale cărei capricii gravitau extrem de des în jurul miturilor. Dar, în vremea în care am venit şi eu pe lume, tata era bolnav, finanţele familiei noastre erau cam la limită, iar mama era într-o stare ceva mai cu picioarele pe pămînt decît de obicei.

Dacă exprimarea mea vi se pare a fi prea critică la adresa ei, trebuie să ştiţi că nu am intenţionat să se întîmple aşa. Mi-am respectat foarte mult mama. Era o femeie prinsă între generaţii şi sfîşiată între dorinţa de a-şi face un nume şi aceea de a avea, în acelaşi timp, şi o familie. Era nevoită să facă o alegere grea. Middle River nu i-ar fi permis îndeplinirea ambelor ei dorinţe.

Acest fapt constituie unul dintre resentimentele mele la adresa acestui oraş. Un alt resentiment se referă la felul în care au fost tratate mama şi bunica mea, atunci cînd a fost

publicată prima oară cartea *Peyton Place*. Înainte de acel moment, Middle River înghiţise fără obiecţii povestea conform căreia bunica mea era deja căsătorită şi locuia la New York împreună cu soţul ei, în momentul în care a fost concepută mama, numai că bărbatul bunicii a murit la scurt timp după aceea. Iar cînd romanul *Peyton Place* a sugerat un cu totul alt scenariu al întregii poveşti, lumea a început să se intereseze de actele de naştere şi de deces şi tot adevărul a ieşit la iveală.

În cazul în care credeţi că bunica mea a dat-o în judecată pe Grace Metalious pentru conţinutul calomnios al cărţii la adresa ei, atunci aflaţi că vă înşelaţi foarte mult. Chiar dacă bunica mea ar fi putut dovedi intenţiile ostile ale lui Grace – ceea ce cu siguranţă că nu s-ar fi putut întîmpla – în anii '50, oamenii nu se grăbeau atît de mult ca acum să se tîrască unii pe alţii prin tribunale. În afară de asta, ultimul lucru pe care bunica mea şi l-ar fi dorit ar fi fost acela de a atrage atenţia asupra ei. Personajului imaginar al lui Grace, Constance MacKenzie, îi fusese cu mult mai uşor; unica persoană care aflase despre secretul ei era Tomas Makris, care o iubea suficient de mult încît să accepte ceea ce făcuse ea. Bunica mea nu a avut parte însă în viaţa reală de nici un fel de Tomas Makris. Respinsă de întregul oraş ca femeie nemăritată cu un copil nelegitim, un bastard, ea a devenit ţinta şoaptelor ironice şi a privirilor batjocoritoare, pentru destul de mulţi ani după aceea. Acest lucru şi-a luat în timp tributul. Nefiind nici iniţial cîtuşi de puţin extrovertită, bunica mea s-a retras cu vremea tot mai mult în ea însăşi. Dacă n-ar fi existat buticul de haine, pe care ea se baza ca pe unica ei sursă de subzistenţă şi pe care o conducea în continuare cu o liniştită demnitate – şi cu un gust şi o îndemînare care îi atrăgeau pînă chiar şi pe cei mai şovăitori şi mai refractari clienţi – atunci bunica mea cu siguranţă că s-ar fi izolat în totalitate.

Aşa se face că am păstrat un dinte ranchiunos împotriva oraşului. Am descoperit un Middle River sufocant, inflexibil

şi dominat de cruzime. M-am uitat la surorile mele şi am văzut nişte femei inteligente de treizeci şi ceva de ani, ale căror vieţi au fost irosite într-un oraş care descurajează libera exprimare şi gîndirea cinstită. M-am uitat la mama mea şi am văzut o femeie care murise la şaizeci şi cinci de ani – *prea tînără* – urmînd regulile din Middle River. M-am uitat la mine însămi şi am văzut o persoană într-atîta de rănită de experienţele din copilărie, încît fusese silită să-şi părăsească oraşul natal.

L-am învinovăţit pe nemilosul Middle River pentru multe dintre aceste neajunsuri.

Lui Grace Metalious i s-ar putea reproşa tot restul. Cartea ei a modificat complet vieţile noastre – pe a mea, poate, chiar mai mult decît pe ale altora. Din cauză că Middle River le-a identificat pe mama şi pe bunica mea drept partea negativă din *Peyton Place*, chiar din clipa în care m-am apucat şi eu de scris, comparaţiile dintre mine şi Grace au devenit inevitabile. În afara acelora măgulitoare, făcute de vreun librar local – similar, prin sprijinul acordat, cu profesorul lui Allison MacKenzie din *Peyton Place* – comparaţiile respective erau întotdeauna denigratoare faţă de mine. Eram prezentată drept un copil lipsit de graţie, care şedea mai toată ziua cu nasul în cărţi, apoi descrisă ca o adolescentă singuratică, autoare a ceea ce consideram eu a fi nişte povestioare născocite despre locuitorii oraşului şi astfel devenind incomodă pentru destul de multă lume. Personal, mie nu-mi trecea prin minte nici cea mai vagă bănuială cum că aş dezvălui nişte secrete, eu neavînd idee că spuneam lucruri care în realitate erau chiar adevărate. Nu ştiam ce anume putea însemna perspicacitatea instinctivă şi cu-atît mai puţin faptul că aş fi fost dotată cu aşa ceva.

– Prea isteaţă ca să-i fie bine! se răstea cîte un personaj ceva mai arţăgos.

– În copila asta există o sămînţă rea, declara sus şi tare un altul.

– Dacă n-o să fie prudentă, avertiza un al treilea, atunci şi ea va sfîrşi în aceeaşi mizerie, la fel ca şi Grace.

Intrigată, deşi cu perversitate, am încercat să aflu cît mai multe despre Grace. Pe măsură ce creşteam, constatam că mă identific cu ea pe multe planuri, de la însingurarea pe care o simţise aceasta în copilărie, pînă la aprecierile din partea unor bărbaţi puternici şi la dorinţa de a deveni romancieră. Ea a devenit o părticică din sufletul meu, iar uneori chiar un alter ego. În singurătatea mea, stăteam cu ea de vorbă, purtam în mod efectiv conversaţii amîndouă, chiar şi în anii petrecuţi de mine la colegiu. Nu doar o singură dată am visat că sîntem rude – iar acesta nu era deloc un gînd deranjant, deoarece eu îi iubeam spiritul. Adesea spunea că scria pentru bani, dar din ceea ce am citit, cred că era mai mult decît atît. Avea menirea de a scrie. Voia să facă acest lucru aşa cum se cuvenea. Şi pretindea ca munca să-i fie luată în serios.

La fel ca şi mine. Numai în acest sens, Grace mă inspira, fiindcă *Peyton Place* însemna mult mai mult decît nişte simple conotaţii sexuale. Dincolo de aparenţa excitantă, există acolo eterna poveste a femeilor care vor să-şi cîştige drepturile cuvenite. Cam despre acest lucru am scris şi eu.

Am văzut însă ceea ce i se întîmplase lui Grace. Percepţia iniţială poate păcăli; odată etichetată drept o scriitoare despre sexul practicat pe bancheta din spate a maşinii, vei fi percepută mereu ca o scriitoare despre sexul de pe bancheta din spate a maşinii. Tocmai de-aceea am evitat să scriu despre aşa ceva. Mi-am ales cu grijă editorul. Pentru a nu fi manipulată de publicitate, aşa cum fusese în permanenţă Grace, am încercat să manipulez eu publicitatea. Imaginea era esenţială. În biografia mea, Middle River nu era menţionat, am construit ceva mai sofisticat. Mi-a fost de folos în acest scop şi faptul că locuiam la Washington, un centru de urbanitate, în ciuda aerului său politic încins – mi-a fost de folos şi ideea că

Greg Steele, colegul meu de apartament, era corespondent național al rețelei de televiziune şi că eu îl însoțeam la numeroase evenimente oficiale – mi-a fost de folos şi amănuntul că devenisem o femeie în toată firea şi suficient de stilată încît puteam purta haine Armani cu o eleganță care făcea ca părul meu întunecat la culoare, pielea mea albă şi ochii extrem de mari să-mi confere un aer exotic.

Din nefericire, localitatea Middle River nu avea ochi pentru nici unul dintre aceste aspecte – pentru că, da, percepția inițială se întipărise asupra mea, asemenea unui stigmat. Oraşul meu natal avea fixația de a mă considera drept proprietatea lui Grace. Nu avea nicio importanță faptul că plecasem de-acolo de mai bine de cincisprezece ani, timp în care îmi construisem o reputație la nivel național. Cînd m-am reîntors acolo, în luna august care trecuse, toți locuitorii urbei mele natale au fost ferm convinşi că revenisem doar pentru a scrie despre ei.

Ironia sorții, bineînțeles, era aceea că eu n-am luat serios în considerare o asemenea posibilitate, pînă ce aceştia n-au început să-mi tot pună întrebări în legătură cu acest lucru. Tocmai *ei* au fost aceia care m-au împins să iau această decizie. Nici eu însă n-am contrazis nici măcar o clipă convingerea lor. Eram destul de furioasă încît să-i las să se îngrijoreze. Mama mea murise. Voiam să aflu de ce. Surorile mele se mulțumeau să-mi spună că ea murise în urma unei rostogoliri pe scări, cădere care la rîndul ei fusese cauzată de o pierdere a echilibrului. Eram şi eu de acord cu faptul că mama murise din cauza acelei căderi pe scări, dar mă obseda mai mult partea cu pierderea echilibrului. Voiam să aflu cu tot dinadinsul cum de se putuse ea dezechilibra atunci chiar atît de tare.

În Middle River se petrecea ceva. Nu ştiam ce anume – Doamne fereşte să fie ceva iminent – dar *Middle River Times*, publicație pe care o primeam săptămînal, anunța mereu despre o persoană sau alta că se îmbolnăvise. Este adevărat

că sînt o romancieră înnăscută; în cazul în care nu aş fi fost dotată ereditar cu o imaginaţie bogată, în mod sigur mi-aş fi dezvoltat una în cursul muncii mele de scriitoare, ceea ce înseamnă că aş fi în stare să inventez cu mare uşurinţă tot felul de scenarii. Şi totuşi nu v-aţi gîndi şi *voi* că ceva nu este în ordine, dacă oamenii dintr-un orăşel cu maximum cinci mii de locuitori ar suferi tot mai mult de boli cronice?

În ceea ce priveşte orice intrigă bună, imaginarea acesteia durează ceva timp. La început eram prea şocată ca să-mi pot închipui foarte multe lucruri. Surorile mele nu-mi descriseseră nici pe departe o imagine chiar atît de sumbră, cum ar fi putut s-o facă, aşa încît moartea mamei mele mi-a apărut ca venită aproape din senin. Mi-ar plăcea să pot afirma că Phoebe şi Sabina intenţionau să mă cruţe – dar noi trei ştiam mai bine totul. Exista împămîntenit un protocol nescris. Ceea ce eu nu întrebam, ele nu-mi spuneau. Nu eram prea apropiate.

Înmormîntarea a avut loc în luna iunie. Am venit la Middle River pentru trei zile şi am plecat apoi fără să am nici o intenţie de a mă mai reîntoarce vreodată acolo.

După aceea însă, şocul mi-a trecut şi a început să mă preocupe ceva în legătură cu sora mea Phoebe, care părea atît de lovită de supărare cînd m-a sunat să-mi spună că a murit mama, încît nici nu mi-a recunoscut vocea la telefon, şi era atît de neatentă atunci cînd am ajuns eu în Middle River, încît era extrem de greu să porţi o discuţie cu ea. Era doar firesc ca moartea mamei s-o fi lovit pe ea cel mai tare, m-a lămurit cu sentenţiozitate Sabina cînd i-am cerut părerea în această privinţă. Nu numai că cele două locuiau şi munceau împreună, ci Phoebe fusese şi aceea care o găsise pe mama fără suflare, la capătul scărilor.

Şi, cu toate acestea, văzusem la Phoebe nişte lucruri în cursul acelor trei zile cît am stat în Middle River, lucruri care, la o analizare ulterioară cu o minte mai limpede, îmi aminteau în mod lugubru de lipsa de echilibru a mamei şi mă făceau să mă simt înspăimîntată la modul obsesiv. Cum

puteam să-mi explic boala mamei? Cum puteam să-mi explic faptul că şi *Phoebe* părea bolnavă? Fireşte că imaginaţia mea a început să o ia razna. M-am gîndit la tot felul de regresii genetice, la posibile complicaţii farmacologice, la o eventuală incompetenţă medicală. M-am gîndit şi la substanţele utilizate pentru curăţarea utilajelor tipografice, pe aceeaşi stradă, mai jos de magazin. M-am tot gîndit la *otravă*, cu toate că nu aveam idee de ce ar fi încercat cineva să le otrăvească pe mama şi pe sora mea. Dintre toate scenariile care mi-au trecut prin minte, cel care mi-a plăcut cel mai mult a fost acela referitor la poluarea aerului cu substanţe toxice emanate de la fabrica de hîrtie Northwood. Îi detestam pe cei din familia Meade. Aceştia se făcuseră vinovaţi pentru cea mai mare umilinţă de care avusesem parte în viaţă. Erau de-a dreptul ideali pentru rolurile de oameni răi.

Acestea fiind spuse, am avut suficient de multe discuţii cu Greg şi cu colegii lui pe tema importanţei imparţialităţii, încît să nu arăt prea uşor cu degetul spre fabrica Northwood. În timpul acelor săptămîni calde din luna iulie, mi-am împărţit timpul între finalizarea reviziei la noua mea carte şi explorarea unor alte posibilităţi.

De fapt, am stăruit mai multă vreme asupra variantei din urmă. Nu era o obsesie, dar cu cît citeam mai mult, cu-atît mă captiva mai tare.

Am înlăturat eventualitatea chimicalelor pentru curăţarea utilajelor tipografice, deoarece acelea erau cancerigene şi nu produceau simptomele maladiei Parkinson, pe care le manifestase mama. Am eliminat şi varianta complicaţiilor farmacologice, pentru că nici mama şi nici Phoebe nu luau multe medicamente în plus în afară de vitamine. Otrăvirea cu mercur s-ar fi potrivit, fiindcă fabrica de hîrtie emana poluanţi cu mercur. Ori emanase. Dar din nefericire pentru mine, datele oficiale dovedeau faptul că fabrica Northwood încetase cu mulţi ani în urmă să mai utilizeze mercurul în procesele sale tehnologice.

În final, am ajuns şi la intoxicarea cu plumb. Magazinul mamei, şi anume, „Garderoba Domnişoarei Lissy", fusese renovat cu patru ani în urmă, în principal din motive decorative, dar şi pentru a îndepărta vechile straturi suprapuse de vopsea, care conţineau plumb. M-am documentat şi am aflat că otrăvirea cu plumb poate provoca tulburări neurologice, pierderi de memorie şi probleme de concentrare. În cazul în care mama şi Phoebe fuseseră în magazin în timpul renovării, iar ventilarea incintei nu fusese bună, ele ar fi putut să inhaleze cantităţi importante de praf bogat în plumb. Mama era mai în vîrstă, fapt pentru care sănătatea i-a cedat mai repede.

Intoxicarea cu plumb părea posibilă. Argumentul hotărîtor pentru mine a fost acela că magazinul era amplasat într-o clădire aflată în proprietatea aceleiaşi familii Meade, care sugerase efectuarea lucrării respective şi angajase şi omul care făcuse acest lucru. Nimic nu mi-ar fi făcut o mai mare plăcere decît găsirea membrilor familiei Meade răspunzători pentru cele întîmplate.

Desigur însă că mai trebuia găsite şi probele incriminatorii. Am încercat să aflu de la Phoebe dacă ea şi mama se aflaseră cumva în magazin pe parcursul efectuării lucrării, ce precauţii fuseseră luate şi dacă data renovării precedase cumva apariţia primelor simptome ale mamei. Întrebările mele însă au încurcat-o de tot pe sora mea.

Pe de altă parte, Sabina nu era cîtuşi de puţin confuză. Ea spuse – fără nici un fel de echivoc – că eu nu făceam nimic altceva decît să înrăutăţesc lucrurile.

Înrăutăţire era cuvîntul de ordine. Phoebe nu-şi revenea după moartea mamei, iar imaginaţia mea nu-mi mai dădea pace deloc.

Pe la sfîrşitul lui iulie, am luat o hotărîre. Luna august se anunţa îngrozitoare în capitală – caniculară, umedă şi absolut devastatoare. Cei mai mulţi dintre prietenii mei aveau să fie plecaţi de Ziua Muncii. Greg primise o lună de vacanţă de la televiziune şi se afla deja în drum spre Alaska, acolo unde

urma să escaladeze muntele McKinley, lucru care i-ar fi luat pe puțin trei săptămîni, iar asta fără a mai pune la socoteală drumul pînă acolo și pe cel de întoarcere. Aveam, prin urmare, prea puține motive să mai zăbovesc prin partea locului și o rațiune în plus pentru a-mi lua și eu tălpășița. De la distanță, făcusem tot ce se putea face. Trebuia să fiu din nou împreună cu Phoebe, pentru a vedea dacă tot ce credeam că remarcasem la ea erau simptome reale. Trebuia să stau de vorbă și cu oamenii de-acolo, pentru a afla cît de mult din vopseaua îndepărtată conținuse plumb și în ce mod fusese aceasta eliminată. O convorbire telefonică nu servea la nimic. Nici zece convorbiri telefonice n-ar fi servit la nimic.

În ultimii cincisprezece ani, nu-mi petrecusem mai mult de un weekend în Middle River. Și eram dornică să fac acest lucru, acum cînd mă dedicasem preocupării mele.

Apropo, dacă voi credeți cumva că în toți acești ani de exil nu mi-am văzut deloc nici mama, nici surorile, atunci aflați că vă înșelați. M-am întîlnit cu ele. În fiecare iarnă, ne-am întîlnit în cîte un loc unde era mai cald. Destinațiile erau mereu altele, dar înțelegerea era mereu aceeași. Eu plăteam pentru toți, inclusiv pentru bărbatul lui Phoebe, atîta vreme cît au fost căsătoriți, și pentru copiii și soțul mai de durată al Sabinei. Tot așa se întîmpla și în verile pe care ni le petreceam împreună în Bar Harbor. Eu aveam bani și eram bucuroasă că-i cheltuiam pentru reunirea noastră anuală. Neexprimată, dar subînțeleasă era aversiunea mea pentru vîlva și clevetirile pe care le-ar fi stîrnit o eventuală apariție a mea în oraș.

Aveam toată dreptatea să mă aștept la așa ceva. Bineînțeles că, în acest august, cu toate că am ajuns la casa de pe Strada Salciei noaptea, pînă a doua zi la prînz se și răspîndise vestea sosirii mele. În timpul unei opriri rapide la oficiul poștal, am fost abordată de șase – *șase!* – oameni, care m-au întrebat dacă revenisem acasă pentru a scrie cumva despre ei.

Nu le-am răspuns, ci doar le-am surîs, dar cu toate acestea am început să fiu bombardată încontinuu cu aceeași

invariabilă întrebare. Aceasta s-a abătut cu o frecvență atît de ridicată la adresa mea în următoarele cîteva zile, încît imaginația mi-a fost adusă în stare de suprasaturație. Middle River intrase deja în trepidațiile unei nervozități maxime. Mă întrebam ce fel de mici secrete sordide trebuia să țină bine ascunse localnicii.

Pe mine însă nu mă interesau cîtuşi de puțin mărunțele şi diversele taine murdare ale fiecăruia. N-aveam nici o intenție să fiu distribuită în rolul lui Grace Metalious. Ea şi cu mine nu mai „discutaserăm" deja de mulți ani de zile – în felul în care putea decurge în imaginație o conversație cu o persoană decedată. Eu îmi cîştigasem propriul nume şi renume. Aveam acum propria mea viață, proprii mei prieteni, propria mea carieră. Unicul scop al prezenței mele din acel moment la Middle River era acela de a găsi o explicație pentru boala familiei mele. Poate că explicația se referea la plumb sau poate că nu. Oricare ar fi fost adevărul, eu aveam nevoie să-l cunosc.

Apoi, a venit şi fotografia aceea. Cu cîteva zile înainte ca eu să plec din Washington, stăteam la masa din bucătărie cu laptopul, terminîndu-mi de revizuit următoarea carte. Simțeam deja cum soarele dimineții încingea pardoseala de lemn cu promisiunea unei alte zile toride. Instalația de climatizare era oprită, iar ferestrele erau deschise. Ştiam că nu mai aveam nici măcar o oră întreagă pînă cînd urma să fiu nevoită să inversez radical acea situație, dar adoram ciripitul păsărelelor aflate în unicul nostru copac din curtea din spatele casei.

Purtam pe mine un şort din denim şi un tricouaş subțire, iar în picioare cele mai decoltate sandale pe care le aveam. Părul era strîns într-o coadă de cal şi eram nemachiată. Nu lucram nici de un sfert de oră, cînd n-am mai suportat sandalele din picioare şi le-am aruncat cît colo. Paharul din care beam ceva rece era la exterior plin de broboane de vapori de apă condensați.

Uitîndu-mă cu atenție la textul de pe ecran, m-am aşezat

mai bine pe scaun, mi-am ridicat călcîiele pe marginea acestuia, mi-am rezemat coatele de genunchi şi mi-am sprijinit buzele de pumni.

În acel moment, s-a auzit declicul unui aparat de fotografiat.

– Scriitoarea la lucru, a rostit atunci Greg, cu un rînjet pe faţă, în timp ce se apropia dinspre uşă.

Greg era de obicei agreabila figură care apărea la ştiri şi nu persoana dindărătul camerei de luat vederi. Era însă un împătimit al captării imaginilor. Cercetase zile întregi pînă să se hotărască ce aparat să-şi cumpere pentru această excursie pe care urma s-o facă.

– Ăsta este cel nou? l-am întrebat eu.

– Poţi fi sigură de asta, mi-a răspuns el, jucîndu-se cu degetele pe butoane. Opt megapixeli, zoom optic cu mărire a imaginii de zece ori, cinci zone de focalizare automată. Este o veritabilă bijuterie. Bărbatul ţinu aparatul în aşa fel încît să pot vedea monitorul acestuia, unde apărea fotografia pe care tocmai mi-o făcuse.

Prima mea impresie a fost aceea că arătam cu totul străină de Washington, foarte naivă, extrem de asemănătoare cu fata venită de la ţară şi care nu mai voiam să fiu. Al doilea gînd a fost acela că semănam mult cu imaginea lui Grace Metalious, din celebra ei fotografie.

Bineînţeles că existau şi deosebiri. Eu eram slăbuţă, în timp ce ea părea ceva mai solidă. Părul meu era drept şi prins într-o coadă înaltă de cal, pe cînd al ei era buclat şi strîns la ceafă. În fotografia aceea, ea purta o cămaşă din flanel în carouri, nişte jeanşi suflecaţi pînă la jumătatea gambei şi era încălţată cu tenişi. Eu purtam şort şi n-aveam nimic în picioare. Dar Grace şedea în faţa maşinii ei de scris, cu picioarele ridicate pe marginea scaunului, la fel ca şi mine, tot cu coatele pe genunchi şi cu gura sprijinită în mîini. Ochii ei, negri ca şi ai mei, erau concentraţi asupra cuvintelor pe care le scrisese.

Fotografia ei fusese denumită *Pandora în blue jeans*. Era poza oficială de autoare a lui Grace, aceea care apăruse pe prima ediție a romanului *Peyton Place* și care de atunci încoace fusese multiplicată în mii de exemplare. Faptul că Greg îmi făcuse o fotografie similară, fără vreo intenție anume, la puțină vreme înainte de întoarcerea mea pe meleagurile natale, m-a izbit ca un semn rău-prevestitor.

În acel moment, mi-am scos din minte acea idee. Dar cu toate acestea, la multe săptămîni după aceea, aveam să mi-o reamintesc. Pe-atunci, Grace ajunsese aproape să mă scoată din minți.

Povestea ei nu a avut un final prea fericit. În ciuda faptului că *Peyton Place* se bucurase de un enorm succes, Grace nu a primit decît o mică parte din banii care au fost scoși de pe urma acestei cărți și i-a cheltuit în cea mai mare parte cu tot felul de lingușitori interesați și lacomi. Consternată de reacția revistelor care au redus *Peyton Place* la statutul de gunoi editorial, și-a ridicat atît de sus ștacheta autoexigenței față de realizările ulterioare, încît fatalmente trebuia să eșueze. Dezamăgită, s-a refugiat în alcool. S-a măritat de trei ori – dintre care două căsătorii au fost cu același bărbat – și a avut nenumărate aventuri erotice. Simțindu-se lipsită de talent, de dragoste și de farmec la vîrsta de treizeci și nouă de ani, a băut pînă a murit.

Personal nu am intenția să fac așa ceva. Am o casă; am prieteni. Am avut succes în carieră, am o carte nouă în curs de apariție la primăvara viitoare și un contract pentru o alta. N-am nevoie de bani sau de adulație, așa cum avea Grace. Nu am fost disperată că nu am avut un tată, așa cum a fost ea, și nici n-am avut un bărbat care să-și piardă slujba din cauza mea sau niște copii batjocoriți și terorizați de colegii lor de clasă.

Tot ce am vrut a fost să aflu adevărul în legătură cu cauza pentru care s-a îmbolnăvit sora mea și mi-a murit mama.

1

Am făcut în aşa fel încît să ajung în Middle River cam pe la miezul nopţii – lucru care a fost din partea mea o pură laşitate. Dacă aş fi vrut altfel, atunci aş fi putut foarte bine să plec din Washington la şapte dimineaţa şi aş fi ajuns în oraş în timp util pentru a defila pe Strada Stejarului în plină lumină a zilei. Dar, într-un asemenea caz, aş fi fost cu siguranţă văzută. Micul meu BMW decapotabil, pe care mi l-am cumpărat la mîna a doua, dar pe care îl ador, s-ar fi afişat printre camionetele şi furgonetele de prin partea locului şi plăcuţele mele cu numărul de înmatriculare al autovehiculului ar fi avut grijă să nu existe nici un dubiu în privinţa locului de unde venea. Middle River îmi aşteptase întoarcerea din iunie pentru înmormîntarea mamei mele, în timp ce acum nu se aştepta nimeni să revin. Din acest motiv, simpla apariţie a figurii mele în zonă ar fi stîrnit holbarea a numeroase priviri de-a dreptul uluite.

Eu una nu aveam nici un chef de a vedea tot felul de ochi holbaţi în direcţia mea şi cu-atît mai puţin pe acela de a deveni subiectul predilect al bîrfei locale nocturne. Deşi la început eram încrezătoare ca orice femeie din capitală conştientă de statutul ei metropolitan, acea conştiinţă şi stăpînire de sine se atenua treptat, pe măsură ce înaintam cu maşina spre nord. M-am oprit să beau nişte apă Evian; am ciugulit apoi dintr-un somon fript, cumpărat de la Sutton Place, şi m-am delectat cu nişte ciocolată cu lapte, marca Toblerone. Mi-am suflecat jeanşii albi, conform ultimei mode, mi-am ridicat gulerul bluzei tricotate de import, mi-am prins părul în creştetul capului, răsucindu-l într-un coc cu o studiată aparenţă

neglijentă, fixat cu beţigaşe din bambus – totul doar pentru a mima un aspect sofisticat, iar nu pentru vreo utilitate anume. Pe cînd ajungeam la Middle River, mă simţeam la fel ca pupăza stîngace care fusesem cu cincisprezece ani în urmă, atunci cînd părăsisem oraşul.

– Concentrază-te, mi-am zis în sinea mea, pentru a nu ştiu cîta oară de cînd plecasem de la Washington. Nu mai eşti cîtuşi de puţin o biată pupăză extrem de stînjenită. Ţi-ai găsit vocaţia şi împlinirea. Eşti o femeie de succes şi o scriitoare de mare talent. Spun asta criticii; spune asta şi publicul cititor. Părerea celor din Middle River nu contează cîtuşi de puţin. Nu te-ai întors pe meleagurile natale decît pentru un scop anume şi pentru nimic altceva.

Într-adevăr, exact aşa şi stăteau lucrurile. Tot ce trebuia să fac era să-mi amintesc că la sosire nu aveam s-o mai găsesc acasă pe mama, iar furia mea era din nou stîrnită. Am simţit cum mă cuprinde mînia şi mă învăluie aerul cald al serii, în momentul în care, dintr-un impuls de sfidare pe care l-am simţit cînd am ajuns aproape de marginea de sud a oraşului, am coborît acoperişul pliant al maşinii. În clipa cînd Middle River mi-a intrat în raza vizuală, eram în stare să-i observ fiecare ungher adormit.

Unui ochi plin de candoare, mai ales sub clar de lună, priveliştea i s-ar fi părut cît se poate de pitorească. În *Peyton Place*, strada principală se numea Strada Ulmului. În urbea noastră, ea se numeşte Strada Stejarului. Trecînd prin centrul oraşului, spaţiul era suficient de larg încît să încapă lejer trotuarele, arborii şi locurile de parcare oblică de la marginea părţii carosabile. Magazinele de pe ambele laterale erau plăcut luminate noaptea, permiţînd astfel o licărire interioară care să indice profilul mărfurilor fiecăruia: o gamă de motocositoare pentru iarbă la „Utilajele Farnum", rafturi de reviste la „Difuzarea presei", reclame pentru vitamine la „Farmacie". După colţ, se afla cîrciuma locală, care se numea „Stîna", cufundată în beznă, cu excepţia unei halbe înspumate care atîrna la înălţime, deasupra intrării.

În stînga mea, pe cînd treceam de intersecția Străzii Stejarului cu Strada Pinului, un brici de bărbier semnaliza locul în care frizerul Jimmy Sacco tunsese ani de zile generații întregi de clienți, mai înainte de a-și lăsa foarfecele drept moștenire mai tînărului Jimmy. Briciul strălucea în lumina farurilor, aruncînd o aură de lumină asupra băncilor de pe cele două laturi ale colțului. Cînd vremea era bună, băncile erau mai mereu pline de lume adunată la clevetit și așteptîndu-și rîndul la manichiură, în prăvălia de pe Strada Salciei. În timpul nopții, acele bănci erau pustii.

Sau, cel puțin de obicei, așa se întîmpla. În acel moment, ceva părea să se miște pe una dintre ele, ceva mic și nu prea înalt, iar privirea mi-a fost atrasă instantaneu. Să fie cumva Barnaby? Ar fi posibil așa ceva? Cînd am plecat din oraș, era doar un pisoi. Pisicile trăiesc frecvent peste cincisprezece ani.

Incapabilă să mă abțin, am tras mașina lîngă bordură și m-am strecurat afară. Lăsîndu-mi portiera deschisă, am pășit pe unica treaptă și, în continuare cu foarte multă grijă, pe trotuar spre bancă. L-am iubit pe Barnaby. Da chiar mai mult, și Barnaby mă iubea pe mine.

Dar acesta nu era Barnaby. De-aproape, puteam vedea bine asta. Pisica de-aici, care ședea în picioare în fața mea, era dungată. Era roșcată, nu gri, și mai pufoasă decît fusese Barnaby. Să fie oare vreun pui de-al lui Barnaby? Posibil. Bătrînul cotoi lăsase de-a lungul anilor în urma lui generații întregi de pisoiași. Mama mea, care știa cît de mult îl iubeam eu pe Barnaby, m-a ținut mereu la curent cu acest lucru.

Alinată de adierea, abia simțită, de balsam pentru păr, care îmbibase cu arome șindrila din spatele băncii, am întins o mînă spre noul străjer local. Pisica a adulmecat în față și în spate, după care și-a împins capul, frecîndu-și-l de degetul meu mare. Zîmbind, am scărpinat-o pe după urechi pînă cînd, de plăcere, a început să toarcă. Nimic în lume nu se poate compara cu o pisică torcînd. Îmi fusese extrem de dor de așa ceva.

În vreme ce mă îndreptam de spate, mi s-a părut că aud un murmur. *Pisicile au gheare*, s-ar putea să fi spus şoapta, dar cînd m-am uitat în jurul meu, n-am văzut nici un fel de umbră şi nici vreo siluetă umană.

Pisica nu se oprise din tors.

Am ascultat cu atenţie preţ de un minut, dar singurul sunet care se auzea aici pe veranda bărbierului era acela al pisicii care torcea. M-am uitat din nou de jur împrejur. Tot nu era nimic de văzut.

Simţindu-mă obosită, m-am urcat la loc în maşină şi am condus mai departe – şi din nou am fost izbită de farmecul acelui orăşel. Pe cealaltă parte a străzii, se afla banca şi, mai retrasă faţă de trotuar, primăria. În spatele meu era biserica catolică, iar în faţă biserica congregaţională, cu turlele albe luminate discret. Ambele erau înconjurate de pîlcuri de arbori falnici care, în lumina lunii, îşi aruncau pe pămînt umbrele ample. Era ca într-un vis plin de poezie.

Eu nu eram însă poetă. Şi nici naivă. Cunoşteam urîtele secrete mărunte camuflate în beznă, iar acestea treceau cu mult dincolo de acei bărbaţi care, asemenea motanului Barnaby, îşi risipeau cu generozitate sămînţa prin oraş. Ştiam că iniţial firma „Utilajele Farnum" fusese, de fapt, „Utilajele Farnum şi fiul", pînă cînd fiul fusese arestat pentru molestarea unei fetiţe de nouă ani de prin vecini şi primise un timp generos de petrecut într-o puşcărie. Ştiam că o aspră feudă familială erupsese la moartea bătrînului Harriman, rezultatul fiind divizarea Magazinului Universal Harriman într-o băcănie şi o brutărie, două entităţi separate, fiecare dintre ele cu propria uşă de intrare, cu propriul spaţiu comercial şi cu propria firmă, precum şi cu un perete solid din cărămidă, care să le separe. Ştiam că pe frontispiciul de piatră al redacţiei ziarului local existau nişte urme de arsură, frecate şi estompate, dar, cu toate acestea încă vizibile, acolo unde Gunnar Szlewitchenz, beţivul de odinioară al oraşului, dăduse foc din cauza furiei pe care o simţise la adresa editorului,

pentru că acesta îi ortografiase greşit numele. Ştiam că bordura din faţa băncii avea o parte reparată, care amintea de încercarea lui Karl Holt de a-şi întrebuinţa camionul ca pe o armă letală îndreptată împotriva nevestei lui infidele, care lucra la acea bancă.

Aceste lucruri erau legendare în Middle River, poveşti ştiute de orice băştinaş, dar care erau ferite cu străşnicie de urechile străinilor. Middle River era izolat de restul lumii şi avea o grijă deosebită de a-şi camufla sub straturi groase de fard orice imperfecţiune vizibilă.

Zăbovind îndelung asupra acestui gînd, am izbutit să evit nostalgia, pînă cînd am trecut de trandafirii „Hanului de la capătul drumului". Apoi însă nostalgia m-a atins pînă în stomac. Deşi nu puteam vedea în întuneric florile, parfumul lor îmi era la fel de familiar ca orice amintire din copilărie, la fel de evocator pentru verile din Middle River, ca şi stejarii seculari, ţepoşii brazi canadieni sau pămîntul umed.

Copleşită pentru o clipă de amintiri, m-am revăzut copilă, mi-am adus aminte cum m-am întors de la magazin cu cîţiva bănuţi de ciocolată, pe care îi cumpărasem singură pentru prima oară şi cum am folosit acele tufe de trandafiri ca pe un punct de reper pentru regăsirea drumului de întoarcere acasă. Simţeam parcă aievea şi acum gustul acelei ciocolate, surescitarea de a fi de una singură, înţelegerea a ceea ce însemna să fii adult şi uşoara teamă produsă de acel gînd, precum şi aroma trandafirilor – incredibil de puternic înmiresmată şi de dulce – şi ştiam că mă aflam pe drumul cel bun.

Şi acum, la fel ca şi atunci, coteam la stînga pe Strada Cedrului, dar încă nu luasem complet curba cînd am apăsat pedala de frînă. La o mică distanţă în faţa mea, apărînd brusc din întuneric, se vedea o împreunare de goliciune, un trup, ba nu, două trupuri îngemănate o clipă prea îndelung, în felul acela atît de elocvent. În timp ce se ridicau şi se îndreptau spre copaci în hohote de rîs, eu stăteam cu fruntea aplecată,

cu ochii închişi strîns şi cu obrajii îmbujorați. Cînd am privit iar, se făcuseră deja nevăzute. Roşeața mea încă persista.

Copiii din oraş denumiseră lucrul ăsta „s-o faci pe la spate" şi obiceiul fusese de ani de zile o îndrăzneață imagine grotescă. Reacția lui Middle River la adresa ifoselor, la ceea ce însemna „s-o faci pe la spate", impunea să faci dragoste în plin centrul oraşului, la miezul nopții. Cuplul respectiv ar fi fost descalificat pentru că făcuse asta pe Strada Cedrului, în loc s-o facă pe Strada Stejarului şi ar fi fost descalificat şi dacă n-ar fi dus totul pînă la capăt. Era îndoielnic dacă cei doi ar fi spus adevărul în ambele privințe, dar povestirea repetată contribuia la perpetuarea ritualului.

Crescînd pe aceste meleaguri, crezusem că a „o face pe la spate" era o reprezentare în miniatură a răului pur. Acum însă, văzînd doi oameni bucurîndu-se să facă ceva ce oricum ar fi făcut în altă parte, m-am simțit brusc bine dispusă. Grace ar fi fost de-a dreptul încîntată de aşa ceva. Cu siguranță că ar fi inclus episodul în una dintre cărțile ei. Ba mai mult, ar fi încercat ea însăşi să experimenteze senzația, probabil împreună cu George, grecul cel înalt şi atrăgător care a fost primul şi cel de-al treilea soț al ei, şi, adesea, partenerul ei în diverse acțiuni rebele.

Încă surîzînd, m-am apropiat de rîu. Dintr-odată, atmosfera a devenit mai caldă şi mai umedă, doar cît o simțeam mîngîindu-mi fața din mersul maşinii. Concertul nocturn al broaştelor şi al greierilor depăşea în intensitate duduitul molcom al motorului, în vreme ce apa curgea în linişte, părînd în acea noapte neinteresată să intre în competiție. Şi totuşi, eu ştiam că era acolo. Dintotdeauna fusese acolo, atît cu numele, cît şi ca realitate. Pe puțin şaptezeci la sută din forța de muncă a oraşului îşi ducea existența cu ajutorul plăților săptămînale primite de la fabrica de hîrtie Northwood, iar rîul era sîngele vital care asigura funcționarea fabricii.

La prima intersecție apropiată, am virat la dreapta, pe Strada Salciei. Nu era cea mai elegantă stradă din oraş;

aceasta ar fi fost Strada Mesteacănului, acolo unde locuia elita, în casele ei impozante cu aspect colonial, construite din cărămidă şi acoperite cu iederă. Dar ceea ce îi lipsea Străzii Salciei în grandoare era compensat de plusul ei de farmec. Casele de-aici aveau un aer victorian şi nu puteai găsi două la fel. Lumina lunii dezvăluia grinzi şi frontoane asortate, precum şi căptuşeli decorative din lemn; farurile aprinse de la maşina mea scoteau la iveală garduri despărţitoare de diferite înălţimi şi stiluri. Grădinile din faţa caselor nu erau nici pe departe la fel de meticulos îngrijite asemenea celor de pe Strada Mesteacănului, dar erau luxuriante. Arţarii creşteau înalţi şi-şi întindeau larg coroanele bogate; rododendronul, dafinul de munte, liliacul şi forsiţia, deşi li se scuturaseră florile, aveau încă un frunziş bogat. Iar sălciile, care dădeau numele străzii, se înălţau pe malul rîului, înalte şi impunătoare pe cît puteau fi formele lor plîngătoare şi suficient de graţioase, încît să le fie trecută cu vederea mizeria pe care o făceau cu frunzele lor pe peluzele caselor.

Pitorescul centru al oraşului, chintesenţa locuinţelor din Noua Anglie, fabrica străveche – toate astea mă puteau face să înţeleg cum de se putea îndrăgosti de Middle River un vizitator. Impactul vizual era izbitor. Şi totuşi eu una nu mă simţeam cîtuşi de puţin impresionată. Acest trandafir avea spini; fusesem de prea multe ori înţepată de ei, pentru a-i mai putea uita vreodată. Nu mă aflam aici ca să mă las fermecată, ci numai ca să descopăr un răspuns, ori două.

Fireşte că am fost mai diplomată în mesajul vocal pe care i-l lăsasem mai devreme lui Phoebe. Cele cîteva întrebări pe care le adresasem surorilor mele, de cînd mă aflasem ultima dată aici, nu fuseseră prea bine primite. Pe Phoebe o neliniştiseră, iar pe Sabina o făcuseră să adopte o atitudine defensivă plină de ostilitate. Nu aveam de gînd să păşesc şi de data aceasta tot cu stîngul.

Acum, cînd mama nu mai era, Phoebe, care era cea mai mare dintre noi trei, locuia singură în casa în care crescuserăm

toate. În cazul în care încă mai puteam considera că aveam un cămin la Middle River, acesta ar fi putut să fie numai acolo. Nu concepeam să stau în nici o altă parte.

„Bună, Phoebe", am început după semnalul sonor, „eu sînt. Oricît ți s-ar părea de incredibil, mă aflu pe drum spre voi. Moartea mamei nu a încetat să mă tot frămînte. Cred că am nevoie doar să fiu o vreme împreună cu voi. Sabina nu știe că vin. O să fie o surpriză pentru ea să mă vadă mîine. Însă pe tine n-am vrut să te sperii cumva, cînd aș fi apărut pe neanunțate în toiul nopții. Să nu mă aștepți trează. O să ne vedem dimineață."

Casa noastră era a cincea de pe partea stîngă, zugrăvită în galben și alb și strălucind în lumina farurilor automobilului meu, pe cînd întorceam ca să intru pe aleea de acces. Trăgîndu-mi mașina dincolo de dubița lui Phoebe, am parcat-o cu spatele lîngă garaj, într-un loc în care nu ar fi putut să fie zărită din stradă. Am cercetat cerul și am văzut că nu era nici un nor. Am lăsat mașina descoperită, am coborît din ea și mi-am scos gențile din portbagaj. Cu cele care aveau curele lungi atîrnate de umeri și în mîini cu celelalte, am pornit-o în direcția treptelor de la intrarea laterală, după care m-am oprit, împovărată nu atît de greutatea bagajelor, cît de amintiri. Nu mai simțeam acum deloc furie, ci numai durere. Mama nu avea să fie acolo. Mama nu avea să mai fie niciodată acolo.

Și totuși eu mi-am închipuit-o acolo, dincolo de ușa bucătăriei, stînd la masă și așteptîndu-mă să mă întorc acasă. Fața ei ar fi sclipit de curățenie, părul ei scurt, blond și ondulat ar fi fost dat după urechi, iar ochii ei ar fi fost îngrijorați. Ooo, iar ea ar fi purtat pijama. Amintindu-mi de acest amănunt, am zîmbit. Mama pretindea că pijamalele îi țineau mai cald, și probabil că așa și era, deși din copilărie eu mi-o aminteam purtînd cămăși de noapte. Schimbarea s-a petrecut atunci cînd eu ajunsesem la anii adolescenței. Pe atunci, ea avea patruzeci și ceva de ani și era mai suplă decît fusese în

toată viața ei. Avînd mai puțin țesut adipos de protecție împotriva frigului, s-ar putea să se fi simțit în acea perioadă ceva mai înghețată. Așa că poate fusese cu adevărat vorba doar despre faptul că i se făcea mai frig decît pînă atunci.

În ciuda acestui fapt, eu totuși suspectez și altceva. Bunica mea, care purtase întotdeauna pijamale, a murit cînd eu aveam paisprezece ani. Schimbarea aceasta a intervenit la scurtă vreme după aceea. În acel moment, mama a luat locul mamei ei, și nu numai în privința costumației din dormitor. Connie fiind decedată, mama a devenit de-atunci, din punct de vedere moral, cîinele de pază al familiei, așteptînd trează, în fiecare seară, pînă ce chiar și ultima dintre noi se întorcea acasă fără nici o problemă – *fără probleme*, aceasta era cheia, deoarece problemele aduceau odată cu ele dezonoarea și oprobriul. Beția în public, comportamentul desfrînat, sarcinile nedorite – acestea erau lucrurile despre care clevetea Middle River în atmosfera înmiresmată cu loțiune tonică de pe băncile de la bărbier, în aroma de ojă de la salonul de manichiură sau la pălăvrăgeala deochiată de la bodega lui Omie. Spaima cea mai cumplită a mamei fusese dintotdeauna aceea de a ajunge subiectul bîrfei tîrgului.

În această privință, Grace Metalious o nimerise la fix. Tot atît de înspăimîntată ar fi fost și Constance MacKenzie în *Peyton Place* de a nu i se afla secretul, ea fiind și mai îngrozită de perspectiva pălăvrăgelilor pe această temă, atunci cînd taina avea să-i fie totuși dezvăluită.

Imaginați-vă că, în afară de acel fiasco al meu cu Aidan Meade, eu nici măcar o singură dată nu i-am dat mamei vreun motiv de îngrijorare. N-am avut întîlniri. Cînd am început să am, la scurtă vreme după ce puteam conduce mașina, obișnuiam să merg pînă la Plymouth în cîte o seară de sîmbătă, mă făceam stăpînă pe o masă de la cîte o cafenea și apoi mă așterneam acolo pe citit. Consideram că era mai bine să fiu singură într-un loc în care nu cunoșteam pe nimeni,

decît să fiu singură sîmbătă seara la Middle River. Iar mama obişnuia să mă aştepte la întoarcere, ceea ce-i mai uşura din povara singurătăţii.

Simţind acum întreaga greutate a acelei singurătăţi, mi-am continuat drumul spre scări, am deschis uşa şi m-am strecurat înăuntru. Mama într-adevăr nu mai era acolo, dar nici acea bucătărie pe care o purtam eu în amintire. Aceasta fusese renovată integral cu doi ani în urmă, atunci cînd mama era deja bolnavă, dar încă în putere. Văzusem schimbările, cînd fusesem aici pentru înmormîntare, şi totuşi, urcînd acum treptele de la intrarea laterală, imaginaţia mea tot la bucătăria veche se gîndise, la cea cu mobile îmbătrînite, cu aparatură demodată şi cu pardoseala acoperită cu linoleum.

În lumina caldă a spoturilor cu halogen, această bucătărie nouă era spectaculoasă. Pereţii erau vopsiţi în grena, blaturile aveau o nuanţă de granit bej, iar culoarea plăcilor de gresie de pe jos aducea cu un roşcat ca de cărămidă. Aparatura era toată din inox, pînă şi compactorul de gunoi.

Eu nu aveam compactor de gunoi. Şi nici dispozitiv pentru producerea cuburilor de gheaţă, înglobat în uşa frigiderului. Bucătăria de-aici era cu mult mai modernă decît bucătăria mea de la Washington. Abia acum eram pe drept cuvînt impresionată, deoarece în iunie eram prea preocupată ca să mai pot să fiu şi impresionată.

Masa de bucătărie era rotundă, cu un blat de arţar şi cu picioarele din fier forjat, avînd în jurul ei scaune cu spătarele ca nişte scăriţe de un alb patinat. După ce mi-am aşezat pe unul dintre aceste scaune sacoşa în care aveam laptopul, am stins luminile şi am pornit-o pe hol, intrînd apoi în livingul din faţă, pentru a stinge şi acolo lumina, dar am dat peste sora mea Phoebe, învelită cu o pătură, pe o canapeluţă. Avea ochii închişi şi părea extrem de liniştită.

Dintre noi toate cele trei surori, ea îi semăna cel mai mult mamei. Avea aceeaşi frunte înaltă şi aceiaşi ochi de un verde strălucitor, acelaşi păr blond şi ondulat şi aceleaşi buze subţiri

ale neamului McCall. Părea mai îmbătrînită acum decît atunci cînd o văzusem cu o lună în urmă, poate mai palidă din cauza încordării de a merge mai departe. Total separat de orice probleme fizice ar fi putut să aibă, eu nu puteam decît să încerc să-mi închipui ce însemnase pentru ea ultima lună care trecuse. Propria mea singurătate resimțită revenind acasă, acolo unde mama nu mai era, nici nu se putea compara cu sentimentele lui Phoebe în tot acest timp. Nu numai că ea a locuit împreună cu mama în permanență, cu excepția scurtului interval de timp cît a fost căsătorită, dar a și lucrat împreună cu aceasta. Probabil că ea simțea zi și noapte pierderea suferită.

Lăsînd jos bagajele, m-am așezat cu grijă pe marginea canapelutei și am atins încet partea de sub pătură în care ar fi trebuit să se afle un braț de-al surorii mele.

– Phoebe? am șoptit eu. Cînd am constatat că nu se mișcă, i-am scuturat încetișor brațul.

Și-a deschis ochii cu greutate. S-a uitat îndelung la mine pentru o vreme, fără să-și dea seama de ce vede, mai înainte de a părea încurcată.

– Annie? a rostit ea în acel moment, cu un glas nefiresc de nazal.

– Mi-ai primit mesajul, nu-i așa?

– Mesajul, a repetat Phoebe, părînd nedumerită.

Inima parcă mi s-a oprit în loc.

– De la căsuța vocală? Îți spuneam că vin încoace. Eu presupusesem pînă atunci că luminile fuseseră lăsate dinadins aprinse, în întîmpinarea mea.

– Eu n-am.... căsuța mea vocală? Cred că da.... Așa trebuie să fie. Ochii i se mai limpeziră puțin. Numai că sînt amețită din pricina medicamentelor. Sînt răcită cobză. Asta explica și vocea ei nazală. Cît este ceasul?

M-am uitat la ceas.

– Douăsprezece și zece minute. Hotărînd că amețeala provocată de medicamentele contra răcelii explica într-o

manieră rezonabilă starea surorii mele, am încercat să mai destind atmosfera cu un zîmbet. Bucătăria chiar m-a uluit. Mă tot aştept s-o văd pe cea veche.

Nu eram prea sigură nici măcar de faptul că mi-ar fi auzit remarca. Phoebe era încruntată.

– De ce ai venit?

– Am simțit nevoia să-ți fac o vizită.

După o extrem de scurtă pauză, ea m-a întrebat:

– De ce tocmai acum?

– Este luna august. La Washington este caniculă. Am terminat revizia la noua mea carte. Mama s-a dus.

Phoebe rămase nemişcată, dar părea din ce în ce mai trează.

– Atunci, este vorba tot despre mama. Zicea ea Sabina că asta trebuie să fie.

– I-ai spus şi Sabinei că aveam de gînd să vin aici? am întrebat-o, simțind cum mă cuprindea disperarea. Mai bine aş fi sunat-o eu pe Sabina să-i spun.

– Am fost la ea la cină. Nu puteam să nu-i spun.

N-avea prea mare importanță. Nu voiam să mă cert. Oricum ar fi aflat şi Sabina curînd.

– Mi-e dor de mama, am spus eu. Nici n-am avut timp încă să o plîng. Vreau să aflu mai multe despre ultimele ei zile, despre ceea ce era în neregulă cu ea, înțelegi la ce mă refer?

– Şi despre casă?

M-am încruntat.

– Ce anume să fie cu casa?

– Sabina zicea că poate o să ai şi tu pretenții la casă.

– La casa *asta*? am întrebat perplexă. De ce aş avea vreo pretenție asupra ei? Eu am casa mea. Asta este casa ta.

– Sabina spunea că s-ar putea, oricum, să-ți vrei şi tu partea. Credea că eşti versată cu toate chițibuşurile alea avocățeşti şi că pînă la urmă ar fi vorba doar despre nişte bani.

– Bani? Nu-mi vine să cred ceea ce aud! Eu am destui

bani. Şi, cu toate astea, nu eram prea surprinsă de faptul că Sabina putea crede că voiam şi mai mulţi. Ea dintotdeauna se aşteptase din partea mea la tot ce putea fi mai rău şi tocmai de aceea aş fi preferat să-i telefonez chiar eu, ca s-o anunţ că am venit. Atunci, poate că aş fi fost în stare să-i anulez încă din faşă suspiciunile. Am pretins eu vreodată ceva din tot ce avea mama? am întrebat.

Phoebe n-a replicat nimic. Părea că încearcă să-şi aducă aminte.

– Mama a murit de-abia de şase săptămîni, am adăugat eu. În tot timpul ăsta, Sabina doar asta a clocit în mintea ei?

– Nu. Doar... doar cînd a aflat că veneai din nou încoace, cred.

Chiar aşa de repede, să fiu iar în miezul ciorovăielilor copilăriei. Sabina era sora mijlocie, ceea ce ar fi trebuit să facă din ea împăciuitoarea familiei, lucru care însă nu s-a întîmplat niciodată. Cele unsprezece luni diferenţă între Phoebe şi ea o făcuseră în permanenţă să implore să i se acorde mai multă atenţie, o situaţie care s-a agravat şi mai tare odată cu venirea mea pe lume, în momentul în care Sabina nu avea decît doi ani.

Atunci am spus:

– Tocmai de aceea te-am sunat pe tine şi nu pe ea. Ştiam eu că Sabina nu are să fie prea încîntată de vizita mea, iar acest lucru este cu-adevărat trist, Phoebe. Middle River este locul unde m-am născut şi am crescut. Aici este familia mea. De ce trebuie ca propria mea soră să se simtă ameninţată de mine?

Phoebe încă nu se mişcase pe canapeluţă, şi totuşi ochii ei erau la fel de atenţi ca şi ai mamei, atunci cînd era îngrijorată de faptul că noi făcuserăm vreo boroboaţă.

– Ea nu mai ştie ce-ţi poate pielea. Şi nici eu.

– Dar sînt *sora* voastră.

– Acum eşti scriitoare. Locuieşti în capitală şi călătoreşti mai peste tot. Mănînci în oraş mai des decît mănînci

acasă. Cunoşti *celebrităţi*. Ochii ei se bulbucară cînd îşi aminti şi altceva: Iar partenerul tău apare mai tot timpul la televizor.

– Greg nu este partenerul meu, i-am adus imediat aminte.

– Bine, atunci colegul tău de apartament, acceptă ea şi trase adînc aer în piept. Chiar şi acest amănunt este însă complet diferit de accepţiunea din Middle River. La noi, femeile singure nu-şi cumpără apartamente împreună cu bărbaţii burlaci.

– Greg şi cu mine avem grijă unul de celălalt – însă ne îndepărtăm de la subiectul discuţiei noastre. Îţi spuneam că eu sînt *sora* ta, Phoebe, i-am repetat eu, acum pe un ton de implorare, deoarece conversaţia noastră mă făcea să mă simt chiar şi mai însingurată decît atunci cînd intrasem în bucătărie, acolo unde nu avea să mă mai aştepte niciodată mama. În ultimii cîţiva ani, am tot încercat să *dăruiesc*. Oare nu despre asta era vorba în vacanţele noastre? Dar banii pentru dubiţa cea nouă? Şi chiar şi pentru noua bucătărie, am adăugat eu, deşi contribuţia mea se limitase numai la aparatura de uz casnic. Ce te face pe tine să crezi că aş putea încerca eu să-ţi iau ceva ce îţi aparţine?

Părînd dintr-odată iar ameţită, Phoebe îşi scoase de sub pătură un braţ, ridicîndu-şi mîna spre ochii pe care şi-i închisese strîns, frecîndu-şi-i cu degetul mare şi cu arătătorul.

– Nu mai ştiu, doar nu ţin asemenea socoteli.

– Phoebe! am dojenit-o eu.

– Nu cred asta, şi totuşi, Sabina spune că...

– Eu nu te întreb acum despre Sabina, i-am retezat eu avîntul. Eu te întreb pe *tine*. Şi *tu* te îndoieşti de mine?

Cu un glas strident, Phoebe răspunse:

– Uneori, mă simt cam confuză. Mîna îi căzu lipsită de vlagă. Ea deschise ochii, părînd demnă de milă, şi din nou am simţit că mă doare sufletul. Era ceva în neregulă, cu siguranţă.

– Este din cauza răcelii tale, mi-am dat eu cu părerea, dar

atenţia mi-a fost atrasă de altceva. Pătura ridicată îmi permitea acum să văd ce anume purta sora mea în acel moment. Zîmbind, am tachinat-o: Mă înşală pe mine cumva privirea sau chiar porţi pijama?

Ea deveni imediat reticentă şi luă o poziţie defensivă:

– Şi ce-ar fi rău, mă rog frumos, în a purta pijama?

– Nu e nimic rău în asta, doar că mama era aceea care obişnuia să poarte pijamale.

– Pentru că suferea de frig. Acum mie îmi este frig.

În încăpere nu era deloc frig. Ba era chiar foarte cald. Eu intrasem în oraş cu capota maşinii strînsă, în vreme ce Phoebe îşi ţinea ferestrele închise ermetic. Casa nu avea instalaţie de climatizare. Chiar căldura de-afară ar mai fi primenit aerul dinăuntru. Şi, cu siguranţă, umiditatea nopţii i-ar fi făcut bine lui Phoebe, la răceala ei.

Iar m-am gîndit cît de palidă şi de trasă la faţă arăta sora mea.

– Eşti de multă vreme bolnavă? am întrebat-o eu.

Ea oftă.

– Nu sînt bolnavă. M-a prins doar răceala asta. Se mai întîmplă să mai şi răcească oamenii. Clienţii mereu aduc viruşi în magazin. Este ceva inevitabil. Acum s-a făcut cam tîrziu. Aşa că aş face mai bine să mă bag în pat.

M-am ridicat de pe canapeluţă, m-am înhămat din nou la bagaje şi am privit apoi peste umăr. Phoebe se apucase cu o mînă strîns de braţul canapeluţei, în timp ce cu cealaltă mînă se căznea din greu să se ridice în picioare. Mi-a amintit de mama, ultima oară cînd o văzusem în viaţă. Nu era deloc bine.

– Te întreb serios, Phoebe, eşti sigură că ţi-e bine?

În picioare acum, îşi ridică ambele mîini.

– Nu este nimic în neregulă. Ia-o tu înainte! Haide! O să sting eu lumina.

Ajunsesem deja în hol, cînd livingul se cufundă în întuneric, lăsînd scara luminată doar de o lampă aflată în

capătul de sus. Am urcat treptele şi am luat-o apoi pe coridor, pînă la camera care fusese de cînd lumea a mea. Lăsîndu-mi înăuntru sarsanalele, m-am întors ca s-o aştept pe Phoebe. Aceasta mergea cu încetinitorul, părînd oarecum nesigură. Ameţeala din cauză că era toiul noapţii? Posibil. Dar rîcîiala care nu-mi mai dădea pace de cînd fusesem aici data trecută se dovedea acum pe deplin întemeiată.

Phoebe veni lîngă mine, avînd cam aceeaşi înălţime ca şi mama, care era cu cîţiva centimetri buni mai scundă decît mine. Apoi îmi zise:

– Camera ta a rămas exact la fel cum era. N-am atins nimic în ea.

– Nu eram deloc îngrijorată în privinţa asta. Dar cu camera ta ce se aude? Tot acolo dormi?

– Păi unde în altă parte aş putea dormi?

– În camera mamei. Este cea mai mare. Asta este acum casa ta. Ai tot dreptul să-ţi alegi acum acea încăpere. Nu ţi-a sugerat şi Sabina să te muţi acolo, data trecută cînd am fost eu aici?

– Ba cred că da, îmi răspunse Phoebe, din nou confuză. Însă asta ar însemna să-mi trambalez toate bulendrele acolo, în timp ce în camera mea de-acum locuiesc de-atît amar de vreme. Ochii ei deveniră din nou plîngători. Am eu însă cu adevărat energia necesară ca să fac această schimbare?

Ar fi trebuit să o aibă. Nu avea decît treizeci şi şase de ani. Însă cu toate astea, în mod clar, ea era epuizată atît psihic, cît şi emoţional. Mă întrebam cum de reuşea să se descurce cu magazinul.

Mai bine decît să-mi exprim vreo îndoială atunci cînd Phoebe părea atît de vulnerabilă, am întrebat-o:

– La ce oră te trezeşti dimineaţă?

– La şapte. Deschidem magazinul la ora nouă.

– Poţi să rămîi acasă, în cazul în care o să ţi se mai agraveze răceala?

– N-o să se întîmple una ca asta.

– Bine atunci. Ne vedem, prin urmare, la micul dejun?

Ea dădu din cap, apoi se încruntă, după care adăugă:

– Doar să nu dorm eu pînă mai tîrziu. M-am simțit extenuată. Poate că este din cauza răcelii. Poate că este din cauza dispariției mamei. Cu un straniu surîs de scuze, sora mea trecu pe lîngă mine pe culoar.

– Vrei să sting eu lumina? am întrebat-o.

Ea se uită îndărăt.

– Lumina?

I-am arătat lampa din capătul de sus al scărilor.

Phoebe se holbă cu surprindere la ea.

– Nu. Las-o aprinsă! Dacă ar fi fost aprinsă şi în noaptea aceea, mama n-ar mai fi călcat în gol. Era întuneric. Dacă mama ar fi putut să vadă, n-ar mai fi căzut, iar dacă n-ar mai fi căzut, ar mai fi şi acum în viață.

– Era bolnavă, i-am reamintit eu. N-a fost atît din cauza întunericului, cît din a faptului că şi-a pierdut echilibrul.

– Ba a fost din cauza întunericului, mai zise Phoebe şi dispăru în camera ei.

N-am dormit bine. Odată ce am deschis larg geamurile, am dat la o parte păturile şi mi-am scos hainele, căldura a devenit mai suportabilă, dar fata din metropolă, cum devenisem între timp, nu mai era obişnuită cu zgomotele locului. Cu traficul intens, da. Cu sirenele, da. Cu maşinile de gunoi, da. Cu greierii şi cu celelalte vietăți chițăitoare, nu. Bineînțeles că, stînd întinsă fără să dorm, m-am gîndit la mama, m-am întrebat dacă Phoebe era şi ea bolnavă şi, în cazul unui răspuns afirmativ, dacă motivul bolii era plumbul sau altceva şi mai rău, iar de fiecare dată cînd mă trezeam, mă gîndeam din nou la toate lucrurile acestea. Noaptea a trecut, au dispărut zgomotele, auzindu-se acum doar susurul apei. Casa noastră se afla pe malul unui rîu. Apele se grăbeau să treacă, ducînd cu ele creaturi acvatice din amonte, frunze şi ierburi de pe maluri, toate precipitîndu-se să depăşească pietrele care încadrau rîul.

S-a făcut şi ora şapte, iar eu aşteptam s-o aud pe Phoebe mişcîndu-se, dar abia pe la şapte şi douăzeci am început să sesizez anumite semne de viaţă prin casă. În cămaşă de noapte, şedeam pe marginea patului, tocmai pregătindu-mă să mă ridic în picioare, cînd Sabina s-a strecurat în încăpere.

Sabina şi cu mine semănam cu neamul Barnes, aveam părul negru ca pana corbului al tatei, pielea albă şi o gură cu buze pline. În copilărie, aceste trăsături se puteau observa cu mai multă claritate la ea decît la mine. Sabina era frumoasă şi simpatică. Eu nu eram nici frumoasă, nici simpatică. Aveam amîndouă puţin peste un metru şi şaptezeci de centimetri înălţime, cu toate că Sabina insistase dintotdeauna asupra faptului că ea era cu mai bine de un centimetru mai înaltă decît mine. Nu m-am certat cu ea din această cauză. Existau din plin alte motive de ceartă. Şi chiar acum, pe cînd se apropia Sabina de pat, am simţit cearta apropiindu-se.

Am încercat să aplanez lucrurile cu un surîs.

– Bună. Tocmai aveam de gînd să te sun. Phoebe s-a trezit deja?

– Nu, replică Sabina cu o voce scăzută. Voiam să vorbesc mai întîi cu tine. Pentru ea a fost cu-adevărat greu, Annie. Şi nu vreau ca tu s-o necăjeşti acum şi mai mult.

Descumpănită de virulenţa atacului ei atît de brusc, i-am răspuns pe un ton cît se putea de amabil:

– Eu mă simt foarte bine, îţi mulţumesc de întrebare. Dar tu?

Nici măcar nu a clipit.

– Ne-am putea aloca cinci minute pentru politeţuri, dar lucrul acesta este într-adevăr important. Phoebe nu a acceptat încă ideea că mama a murit. Nu ştiu de ce ai venit aici, dar dacă tu vrei să faci agitaţie şi zarvă, eu te-aş ruga să încerci să te abţii.

Eram suficient de iritată încît să-i ripostez:

– Cu Phoebe lucrurile sînt mai grave decît necazul cu

acceptarea morții mamei. Ea arată bolnavă din punct de vedere fizic. Spune că este doar o simplă răceală, dar eu mă întreb dacă nu cumva este cu totul altceva.

– Păi chiar şi este ceva, confirmă Sabina, dar nu e un lucru pe care să-l poți rezolva tu. Felul în care se comportă – la fel ca mama? Este un lucru firesc, care se întîmplă cîteodată cînd îți moare cineva drag. Am stat de vorbă pe tema asta cu Marian Stein.

– Cine este Marian Stein?

– E medic psihiatru la noi în oraş. Mă ocup de problemă, Annie.

– Şi Phoebe a intrat în tratament la ea?

– Bineînțeles că nu. Phoebe n-are nevoie de terapie, ci numai de timp. O să treacă şi asta.

– Şi nu s-a dus deloc la medicul ei?

– N-a fost nevoie. Răcelile dispar de la sine. Simptomele trec.

Ştiam că nu trebuie să menționez plumbul. O asemenea afirmație n-ar fi fost cîtuşi de puțin bine primită. Aşa că am spus doar:

– Mama a fost diagnosticată cu maladia Parkinson. Acest lucru poate fi ereditar.

Ochii Sabinei îşi înăspriră privirile. Glasul ei rămase în continuare coborît, dar acum tonul ei era plin de venin.

– Păi *tocmai* de aceea n-ar fi cazul ca tu să te afli acum aici. Ea are nevoie de încurajare. Tu ai un spirit atît de negativist, încît doar i-ai agrava starea.

– Of, haide, Sabina, am asigurat-o eu. Poți conta pe faptul că am destul discernămînt ca să nu-i spun ei nimic despre asta. Dar am fost uluită după ce mama a fost diagnosticată cu boala Parkinson. Dacă şi mama a avut-o şi Phoebe o are, atunci nici tu şi nici eu nu putem să nu ne gîndim că sîntem într-un mare pericol. Pe tine nu te îngrijorează acest lucru?

– Ai spus, numai cu îndoială, *dacă* mama a avut-o? atacă Sabina, ținîndu-şi brațele strînse în jurul taliei.

– Pot exista şi alte cauze pentru simptomele pe care le-a prezentat, mi-a scăpat din gură porumbelul şi am regretat imediat acest lucru.

– Ştiam eu! Am fost sigură că o să-ţi bagi nasul! Unde ai fost anul trecut sau acum doi, ori trei ani? E uşor pentru tine să vii la spartul tîrgului şi să ne critici....

– Dar nu critic pe nimeni.

– ... şi totuşi, atunci nu ai fost aici. Noi am fost, Annie. Phoebe şi cu mine am dus-o pe mama la doctor, i-am luat medicamente şi ne-am asigurat să nu uite să şi le ia cu regularitate. Phoebe se ocupă de bunul mers al magazinului, deja de cinci ani...

– Cinci?

– Da, de cinci ani bătuţi pe muchie. *Chiar* de atunci mama nu se mai simţea *bine*.

Cinci ani era un interval de timp care desfiinţa teoria intoxicaţiei cu plumb. Ar fi însemnat că boala mamei debutase cu multă vreme înainte ca magazinul să fi fost scăldat în praf de vopsea cu plumb. S-ar putea totuşi să existe o legătură, cu certitudine în ceea ce o privea pe Phoebe, dar trebuia cercetat totul.

M-am simţit tulburată.

– Şi de ce nu mi-aţi spus şi mie încă de la bun început?

– Pentru că nu erai aici! strigă Sabina, după care imediat îşi coborî din nou vocea. Şi fiindcă simptomele erau atît de reduse atunci, încît la început am socotit că erau semne ale bătrîneţii şi deoarece Phoebe se afla mereu lîngă mama la lucru şi îi compensa orice lipsuri şi pentru că mama ar fi fost extrem de supărată în cazul în care ar fi aflat că vorbeam despre asta fără ştirea ei. Doar ştii cum era mama. Ea *ura* din tot sufletul să se vorbească pe seama ei. Aşa că noi am preferat să nu-ţi spunem nimic – de fapt, n-am spus nimic *nimănui* – pînă ce simptomele au început să devină evidente, şi chiar şi *atunci* tu ai rămas deoparte. Aşa că tu să nu ne critici pe noi, Annie, mi-a repetat Sabina avertismentul. Tu n-ai idee cum a fost. Am făcut tot ce am putut.

Am rămas tăcută. Ce puteam să mai spun? Da, mă simțeam vinovată. M-am simțit vinovată încă din momentul în care am aflat că mama a murit. Mi-am tot spus în sinea mea că am venit aici într-o misiune cu un scop bine determinat; asta a fost premisa inițială. Poate însă că misiunea mea avea un caracter mai larg decît admisesem la început. Aşa încît, mi-am completat în minte acea premisă inițială, astfel

Adevărul Numărul Unu: Da, am venit la Middle River pentru a afla dacă nu cumva mama a murit dintr-o cauză care acum o afecta şi pe Phoebe, dar în acelaşi timp am venit aici şi mînată de un sentiment de vinovăție.

Le datoram ceva surorilor mele. Intenționam să mă revanşez față de ele, pentru că nu le ajutasem cu nimic atunci cînd mama era bolnavă.

Şi totuşi nu-i puteam mărturisi acest lucru Sabinei. Vorbele mi s-ar fi blocat pur şi simplu în gît.

În loc de asta, am întrebat-o:

– Ce mai fac Lisa şi Timmy? Aceştia erau copiii Sabinei, care aveau doisprezece şi, respectiv, zece ani. De fapt, ştiam cît se putea de bine ce mai făceau. Purtam cu ei un dialog activ prin e-mail şi ținusem intens legătura în ultima lună, cu toate că nu credeam să fie şi Sabina la curent cu acest lucru. Copiii surorii mele erau ageri la minte; ei ştiau că între mine şi mama lor existau tensiuni. Legătura afectivă dintre mine şi copiii ei constituia micul nostru secret. Nici eu şi nici ei n-am fi riscat să o înfuriem pe Sabina, deconspirîndu-ne taina printr-o indiscreție inutilă.

Auzind că îi menționasem copiii, Sabina se mai relaxă puțin.

– Copiii sînt bine. Au emoții fiindcă ai venit tu. Probabil că mai tîrziu o să dea o fugă cu bicicletele pînă aici. Vor să afle cît timp vei rămîne la noi.

– Ei vor să ştie asta sau tu? Probabil că diavolul mă împinsese să-i pun acea întrebare.

Ea nici măcar nu a negat asta.

– Şi eu, ca şi Phoebe. În definitiv, asta este casa ei.

Era, în mod clar, o atenţionare directă.

– Ca să lămurim odată pentru totdeauna lucrurile, i-am spus eu, află că nu vreau casa asta, nu vreau magazinul, nu vreau nici banii mamei. Unicul lucru pe care îl vreau, aşa cum v-am spus şi în iunie, este să-mi rămînă camera asta spre folosinţă, atunci cînd o să mai trec pe-aici.

Sabina părea refractară, îndoindu-se în mod evident că eu aş fi spus adevărul.

– Şi cît timp zici că intenţionezi să rămîi?

– În cazul în care n-o deranjează pe Phoebe, aş sta pînă la Ziua Muncii.

– Adică o lună întreagă? întrebă ea, părînd alarmată. Şi ce vei *face* tu aici atîta vreme?

– Am ceva de lucru. Dar, în principal, aş vrea să mă destind. O să-i dau şi lui Phoebe o mînă de ajutor. Vreau s-o ajut să se simtă mai bine. Aş mai vrea să vorbesc şi cu oamenii prin oraş.

– Cu cine anume?

Precizia severă a întrebării ne-a readus pe amîndouă iar în ringul de box.

– Chiar atît de departe, cu-adevărat încă nu m-am gîndit.

– Te ţii de glume? Annie Barnes încă să nu se fi gîndit chiar aşa de departe? Ştiu eu din ce motiv te afli tu acum aici, Annie. Ai venit anume ca să provoci scandal. Te vei plimba cu seninătate şi candoare prin oraş, la fel precum făceai şi în copilărie, punînd tot felul de întrebări în legătură cu nişte lucruri despre care n-ai avea nici un drept să te interesezi, sîcîind lumea în dreapta şi-n stînga, iar apoi te vei reîntoarce la Washington, lăsîndu-ne pe noi să tragem ponoasele purtărilor tale. Şi mai este şi problema cu scrisul. Zici că ai ceva de lucru. Cam ce anume ai avea tu de lucru?

– Studierea oricăror observaţii finale pe care editorul meu le-ar putea avea cu privire la cartea care mi se va publica în

primăvara viitoare. Interviurile scrise care vor fi necesare. Planul unei noi cărţi.

Gura Sabinei se crispă.

– Ai de gînd să scrii şi despre noi, acum că mama nu mai este?

– Nu.

– Ba eu una cred că da. Vei întreba ce vei întreba, cicălindu-ne pînă la exasperare, după care vei da fuguţa la Washington, obligîndu-ne să strîngem noi toată mizeria pe care o vei lăsa în urmă, iar apoi vei scrie ceva care va face mizeria şi mai mare decît în realitate. Ea îşi ridică mîinile, cu palmele întoarse în afară. Te rog! Te *implor* chiar! Îţi cer, Annie. Vezi-ţi de treburile tale! De-abia îşi terminase solicitarea, că Sabina se şi întorsese, se apropiase de uşă şi o deschisese.

În cadrul uşii stătea Phoebe. Părînd în întregime absentă şi sincer surprinsă că o vedea pe Sabina în faţa ei, femeia spuse:

– Nu ştiam că ai venit şi tu aici. Dar eu fac, ăăă, mă gîndeam, la ce mă gîndeam oare, păi, mă gîndesc să fac nişte ouă pentru micul dejun. Să fac pentru trei persoane?

2

Policlinica din Middle River se afla pe Strada Cedrului, la aproape un kilometru distanță de Strada Stejarului. La fel ca și orașul însuși – în acel extrem de eufemistic mod – clădirea policlinicii se dovedea mai mare decît dădea impresia fațada ei, construcția întinzîndu-se pe Strada Școlii, pe întreaga distanță dintre două intersecții consecutive, pe un teren denivelat, cu ridicături și adîncituri acoperite de iarbă și presărate cu, ați ghicit, cedri și cu stejari. Într-o manieră funcțională, intrarea dinspre Strada Școlii dădea direct într-o încăpere mica destinată urgențelor, o cameră de gardă care, de-a lungul anilor, fusese teatrul de operațiuni pentru tratarea a nenumărate răni dobîndite pe terenul de joc, a gîturilor infectate și a șocurilor anafilactice. Generațiile cele mai în vîrstă din Middle River s-au născut și au născut tot aici, în vremurile în care această policlinică era un spital în toată regula. În zilele noastre, exceptînd cazurile cele mai urgente, toate nașterile și celelalte probleme de acest fel erau rezolvate la Plymouth.

Primul etaj adăpostea cabinetele medicilor care serveau orașul în calitate de membri ai Grupului Medical din Middle River. Etajul al doilea era închiriat medicilor practicieni independenți, incluzînd, în general, în această categorie o serie întreagă de practicanți ai unor terapii fizice, doi medici specializați în vindecarea maladiilor articulațiilor și ale coloanei vertebrale și un specialist în acupunctură. Psihologii erau răspîndiți cam peste tot – orașele mici aveau întotdeauna parte de ei, ca și de avocați, de consilieri pentru investiții și de informaticieni. Sandy Meade nu era foarte pretențios;

clădirea se afla în proprietatea lui şi voia ca tot spaţiul să fie utilizat. S-ar fi putut totuşi să nu accepte să închirieze un spaţiu comercial unui magazin de filme pentru adulţi – fiindcă avea totuşi nişte standarde –, dar faţă de multe altele n-ar fi avut nimic împotrivă, atîta vreme cît banii de chirie îi parveneau lunar în totalitate.

Clădirea era o frumoasă structură din cărămidă, cu două etaje, obloane albe la ferestre, uluci pentru scurgerea apei de ploaie şi portic. Data trecută, cînd m-am aflat în interiorul acestei construcţii, a fost de Ziua Recunoştinţei de dinainte de a fi părăsit eu definitiv oraşul. Sam Winchell, care era proprietarul ziarului local şi a cărui familie trăia în alt stat, obişnuia să vină la noi la toate cinele de Ziua Recunoştinţei, de după moartea tatei, dar, în acel ultim an, s-a tăiat, în timp ce ascuţea cuţitul cu care urma să fie tăiat curcanul. Eu eram persoana cea mai apropiată de el şi, de aceea, l-am dus eu cu maşina, în timp ce toţi ceilalţi au rămas acasă ca să se ocupe de pregătiri.

Atunci cînd am venit şi eu, în acea zi de august, o lăsasem deja pe Phoebe la muncă şi m-am oprit la oficiul poştal, unde am fost asaltată de toţi acei oameni care mă întrebau dacă aveam cumva de gînd să scriu despre ei, apoi am intrat la Băcănia Harriman, după care m-am întors acasă, ca să umplu frigiderul cu noi provizii. Acesta fusese dramatic de gol. Ouă pentru trei persoane? Phoebe n-avusese în frigider ouă nici pentru o singură persoană. După plecarea Sabinei – şi fără nici o altă ceartă – ne-am apucat să mîncăm nişte fulgi de tărîţe cu un iz rînced şi uscate.

Nu eram o naivă. Dacă tot eram în oraş, a trebuit să mă opresc şi la butic ca să-mi cumpăr o pungă de bănuţi din ciocolată. Puteam să-mi satisfac pofta de ciocolată cu orice cutie, numai că pe aceea mi-aş fi putut-o cumpăra de oriunde din altă parte, oricînd altcîndva. Pe cînd bănuţii aceia de ciocolată făcută în casă, împachetaţi manual de familia Walker deja de trei generaţii şi încă neavînd de gînd să se

oprească, erau cu totul altceva. Pentru ei, merita să înfrunt riscul de a fi zărită de şi mai multă lume.

Pînă în acel moment, vestea sosirii mele se răspîndise deja. Eu suspectam faptul că propriile mele surioare le anunţaseră prietenelor lor noutatea, iar ele transmiseseră mai departe informaţia. N-aş fi vrut să defilez cu maşina mea decapotabilă pe Strada Stejarului – ăsta ar fi fost un spectacol de un gust îndoielnic, în chiar prima mea zi după întoarcerea în urbea natală – şi, cu toate acestea, nu exista nici o modalitate de a mă face invizibilă, într-un loc aflat într-o dorinţă permanentă de subiecte de bîrfă.

Thomas Martin, medicul care o tratase pe mama mea, era directorul policlinicii din Middle River. Era nou-venit în oraş, după standardele din Middle River, unde apăruse cu doar trei ani în urmă, în momentul în care se retrăsese bătrînul doctor Wessler la pensie. Ziarul *Middle River Times* îl descria pe dr. Martin nu numai ca pe un respectat practician de medicină generală, ci şi ca pe un bărbat ale cărui talente şi pregătire în domeniul administrativ îl făceau extrem de potrivit pentru îndeplinirea cerinţelor postului de manager al unei policlinici moderne.

N-am făcut nici o cerere prealabilă de programare, deoarece policlinica din Middle River nu era o instituţie chiar atît de pretenţioasă. Nu le-am spus nici surorilor mele ce intenţionam să fac. Nu voiam să fac vîlvă şi nici să provoc speculaţii lipsite de sens. La drept vorbind, nu voiam decît, pur şi simplu, să-i mulţumesc medicului care o îngrijise pe mama mea în ultimele ei zile. Deşi îl mai întîlnisem şi imediat după înmormîntare, n-am avut prezenţa de spirit să mă arăt atunci peste măsură de recunoscătoare faţă de el. Este adevărat că recunoştinţa nu şi-ar fi găsit locul în eventualitatea în care el ar fi tratat de mîntuială cazul mamei şi i-ar fi diagnosticat greşit maladia. Şi totuşi era şi el, la fel ca şi mine, tot un străin de oraş, fapt pentru care i-am acordat dreptul de a se îndoi şi prezumţia de nevinovăţie.

Cînd am ajuns acolo, era cu un pacient, dar secretara lui era o cunoştinţă a mea. Fuseserăm colege de clasă în şcoală, eu şoarecele de bibliotecă, iar ea şefa galeriei. Ochii i s-au mărit şi mi-a zîmbit, ceea ce însemna mai mult decît făcuse vreodată la adresa mea, de cînd ne cunoşteam.

– Arăţi formidabil, Annie, îmi zise ea cu surprindere, după care adăugă cu multă compasiune: Condoleanţe pentru mama ta. Era o femeie drăguţă, foarte cumsecade, indiferent dacă pînă la urmă cumpărai sau nu ceva de la magazinul ei. Iar cînd venea aici, era întotdeauna respectuoasă. Unii nu sînt aşa, să ştii! Ei urăsc birocraţia şi ne consideră pe noi vinovaţi pentru ea. Ei bine, şi noi o urîm la fel de mult. Vai, Annie, dar arăţi într-adevăr formidabil! Ţi se potriveşte ca o mănuşă să fii faimoasă.

– Nu sînt eu chiar aşa faimoasă, i-am replicat, deoarece succesul de scriitoare era altfel. Nu aveam o imagine publică, nici anturaj, nici avangardă. Numele meu era cunoscut în mediile culte, în care se citea, dar asta era totul.

Nu i-am mai spus ei toate astea. În societate eram cam tăcută şi aveam un spirit defensiv, ambele trăsături fiind nişte reflexe condiţionate rezultate din relaţia dintre mine şi Middle River.

Fără eleganţă, am intrat cu forţa, direct în subiect:

– Speram să-l pot vedea pe domnul doctor ca să-i mulţumesc pentru că a avut grijă de mama. Mai face şi el din cînd în cînd cîte o pauză?

– O să facă chiar acum o pauză, îmi răspunse ea cu veselie, ridicîndu-se în picioare. O să-l anunţ că ai venit.

Cinci minute mai tîrziu, medicul îşi făcu apariţia. Purta halatul obligatoriu, peste o cămaşă albastră, descheiată la gît, şi peste nişte pantaloni largi, kaki. Avea părul scurt, negru, ochi albaştri şi limpezi şi un corp atletic. Cînd m-am ridicat în picioare ca sa-l întîmpin, am constatat că are aproximativ aceeaşi înălţime ca mine, fiind poate mai înalt decît mine poate cu acel centimetru şi ceva într-atîta de revendicat de sora mea Sabina.

Să fie acest om cine ştie ce şarlatan incompetent? Dacă da, atunci nu trăda nici un fel de sentiment de vinovăţie, ci mai curînd o familiaritate cu un zîmbet dezinvolt şi o mînă întinsă prieteneşte.

– Eşti doamna cea mai cunoscută din oraş.

Am fost pe loc dezarmată de căldura lui, deşi, în realitate, s-ar putea să-mi fi plăcut de el pur şi simplu numai pentru că nu se născuse în Middle River. Ba mai mult, din cauză că nu era de pe-aici, nu exista nimic din punct de vedere emoţional care să-mi stînjenească discursul. Cu un calm pe care mi-l antrenasem în ultimii cincisprezece ani, i-am răspuns:

– Se pare că ai avut alte surse de informare decît secretara ta, Linda, aici de faţă.

– M-au anunţat acest lucru, începînd de azi de dimineaţă, trei pacienţi din patru, recunoscu el, clipind din ochii jucăuşi.

– Te rog să nu crezi tot ce se spune. Mai există şi o altă latură cu totul diferită a personalităţii mele.

– Aşa se întîmplă cu noi toţi, mă linişti bărbatul, după care, fără prea multe fasoane, mă luă de braţ. Îţi fac cinste cu o cafea, mai spuse el, conducîndu-mă afară din clădire.

Cafeneaua era, de fapt, un mic restaurant administrat de doi nepoţei de-ai lui Omie. Cu atît de multe generaţii mai tînără decît birtul, această cafenea se numea Burgeri & Boabe, unde boabele simbolizau probabil boabele de cafea, dacă judecai după puternica aromă care ne-a întîmpinat încă de la intrare. În plus, în afară de burgeri, mai erau sendvişurile şi salatele. Noi am preferat cafeaua.

– Vrei s-o bem afară? mă întrebă Tom, aruncînd o privire spre curtea interioară, cu mese din fier forjat şi umbreluţe de soare.

Am zîmbit aprobator. Faptul că îmi înţelegea dorinţa de a nu fi recunoscută mi-l făcea şi mai plăcut ca pînă acum.

Zarurile fuseseră însă deja aruncate. Ar fi fost absurd din partea mea să mă mai ascund acum.

– Sigur că da, i-am răspuns eu încet. Cu o expresie de

curaj pe față, l-am condus pe lîngă cîteva persoane care îmi erau fără dubiu familiare şi se holbau fără nici o jenă, pînă la o masă de la marginea curții interioare. Butoiaşe de whisky umplute pînă la refuz cu flori marcau granița dintre pavaj şi iarbă. M-am aşezat în plin soare, sub o umbrelă din cauza căldurii care devenea din ce în ce mai apăsătoare.

După ce s-a aşezat şi el, mi-a spus:

– Eu şi cu tine avem ceva în comun. Eu mi-am petrecut la Washington zece ani – colegiul, facultatea de medicină şi rezidențiatul.

– Chiar aşa? l-am întrebat eu, constatînd că legătura dintre noi devenea mai profundă. Şi unde anume ai locuit?

– În Georgetown. Tot timpul cît am stat acolo.

– Am fost vecini. Ai stat cumva lîngă Wisconsin?

– Puțin timp. Apoi, în Dupont Circle. Este un oraş nemaipomenit. Torid vara, dar extraordinar.

– Torid vara, am confirmat eu, după care am sorbit din cafea. Poate să fie caniculă şi la Middle River – poate foarte bine să fie o atmosferă fierbinte chiar şi în după-amiaza asta – dar nu o arşiță însoțită de umezeala care arde Washingtonul zilnic.

– Şi acesta e motivul pentru care ai venit aici? mă întrebă atunci Tom. Ca să scapi de arşiță?

Mă amuza.

– Pacienții tăi ce părere au despre chestia asta?

– Ei consideră că te afli aici ca să scrii. Că tu eşti versiunea din Middle River a lui Grace Metalious şi că, *bineînțeles*, ştiam eu de legătura cu Peyton Place. Ochii lui scăpărători clipiră din nou cu subînțeles.

– Şi tu chiar o ştiai, mi-am dat eu cu presupusul.

– Cum aş fi putut să n-o ştiu? Stă la baza turismului din această regiune. Hanul oferă weekenduri Peyton Place, cronicarul oraşului prezintă turul de orizont al „adevăratului" Peyton Place, ziarul local scoate în fiecare an, de ziua păcălelii de 1 aprilie, un număr suplimentar numit *Peyton Place Times*.

Şi mai e şi librăria. Este imposibil să intri acolo şi să nu observi chestia asta. Volumul din *Peyton Place* este încă expus la mare cinste, împreună cu *Ghidul Cititorului*, cel care scoate în evidenţă asemănările dintre oraşul Peyton Place şi oraşul nostru.

– Îţi mai aminteşti de *Peyton Place?*

– Am patruzeci şi doi de ani. Cartea a apărut înainte de a mă fi născut eu, dar la mulţi ani după aceea, ea încă avea un loc de cinste pe noptiera mamei, deşi era foarte uzată şi cu colţurile paginilor îndoite. Am citit-o atunci cînd am venit aici pentru prima oară.

– Şi ţi-a zdruncinat cumva hotărîrea de a te stabili în acest oraş?

– Nu, nici vorbă de aşa ceva. *Peyton Place* este un roman de ficţiune, despre un oraş imaginar. Middle River are figurile lui, dar nu este un locşor prea rău.

Aş fi putut să-l contrazic, spunîndu-i că Middle River era un locşor *detestabil* pentru cineva care nu se poate conforma standardelor de pe-aici. Dar acest lucru m-ar fi făcut asemenea vulpii care afirmă că strugurii, la care nu poate ajunge, erau oricum acri. Prin urmare, m-am limitat la a-mi drege glasul şi a spune:

– Sandy Meade trebuie să-ţi fi făcut o ofertă tentantă, pentru a te determina să pleci din locul în care te stabiliseşi după Washington, pentru a veni tocmai aici.

– De la Atlanta, îmi spuse el cu lejeritate, iar eu căutam o viaţă mai liniştită. Mi-am cumpărat o casă în zona „Crîngului de la răsărit". Este de trei ori mai mare decît orice casă mi-aş fi putut procura cu aceiaşi bani oriunde altundeva şi mi-au mai rămas fonduri suficiente şi pentru a o renova.

– Annie? s-a auzit în acea clipă o voce întrebătoare.

Mi-am rotit privirea şi am văzut o femeie pe care am recunoscut-o, în ciuda faptului că n-o mai văzusem de mulţi ani. Numele ei era Pamela Farrow. Fusese în şcoală cu un an în urma mea, dar reputaţia ei că e agilă şi tumultuoasă a ajutat-o

să facă saltul pînă în clasa mea şi chiar mai departe. Pe vremea aceea, era o fată frumoasă şi contemplativă, cu un lucios păr negru şi nişte ochi verzi şi calzi şi cu nişte forme bine conturate cu mult înaintea tuturor celorlalte fete. Acum, părul ei nu mai era la fel de strălucitor, iar ochii ei nu mai erau la fel de verzi, în timp ce formele i se mai lăţiseră.

Anii care trecuseră peste ea nu fuseseră tot aşa de toleranţi ca în cazul meu.

Îmi pare rău! Gîndul acela era unul răutăcios.

L-am compensat cu un zîmbet.

– Bună, Pamela. A trecut ceva vreme de cînd nu ne-am mai văzut.

– Ai fost ocupată. Sîntem la curent cu lucrurile incredibile care ţi se întîmplă. Chiar locuieşti împreună cu Greg Steele?

Nu mi-aş fi putut închipui ca Pamela să ştie cine era Greg; nu mi s-a părut niciodată că ea ar fi genul care să urmărească ştirile, de seară ori de oricare alt fel.

Iar ăsta era un alt gînd răutăcios, fapt pentru care am simţit multă ură la adresa lui Middle River. Acesta scotea la iveală din mine tot ce era mai rău. Revenisem aici de mai puţin de douăsprezece ore şi deja mă comportam din nou cu falsitate. Era cu siguranţă din pricina instinctului de apărare. Biciuiam cu vorbele sau, în acest caz, cu gîndurile, pentru a compensa faptul că mă simţeam neadaptată în societate. Ceea ce nu mai eram demult. Sau cel puţin, nu la Washington. Aici însă regresasem.

Am dat din cap drept răspuns şi am mai sorbit din cafea.

– Află că sîntem avizi să auzim veşti despre tine, se avîntă Pamela. Eşti cea mai faimoasă femeie născută aici. Se răsuci spre bărbatul care o însoţea. Necunoscut mie, acesta purta ochelari, cămaşă şi cravată, avea un păr pieptănat cu grijă şi emana un aer de conservatorism. Am fost redusă la tăcere, atunci cînd Pamela mi-a spus: Annie, acesta este soţul meu, Hal Healy.

N-aş fi ghicit una ca asta. Niciodată. Ori Pamela se schimbase, ori această căsnicie era cu totul nepotrivită.

I-am întins o mînă bărbatului; el mi-a scuturat-o cu o fermitate puțin cam prea mare.

– Hal a venit în oraș acceptînd postul de director al liceului, zise Pamela cu mîndrie, moment în care am fost, de asemenea, surprinsă. Pe vremea mea, directorul liceului era un tip atrăgător, nu cu mult diferit de Tomas Makris, cel din *Peyton Place*. Hal Healy avea aspectul unui tocilar retras. Sîntem căsătoriți de șase ani, continuă Pamela. Avem deja două fetițe. Tu și Greg încă nu aveți copii, nu-i așa?

Neavînd chef să mă obosesc explicîndu-i că eu și Greg nu aveam relații intime, i-am răspuns doar:

– Nu. Nu avem. Presupun că îl cunoașteți amîndoi pe Tom.

– Ooo, da, îmi răspunse Pamela, de-abia catadicsind să-i arunce doctorului o privire fugară. Aș fi putut să fiu flatată de atenția pe care mi-o acorda numai mie, în cazul în care nu m-aș fi gîndit că era o grosolănie a ei la adresa lui Tom. Ia spune-mi, adăugă femeia pe un ton ceva mai confidențial acum. Ne tot întrebăm cu toții. Ai venit acum aici cu-adevărat ca să scrii despre noi?

Am surîs, mi-am lăsat privirea în jos și m-am scărpinat la tîmplă. Apoi, încă zîmbind, m-am uitat din nou la Pamela și i-am răspuns:

– Nu. N-am venit aici ca să scriu.

În acel moment, am văzut cum i-a picat fața.

– Și de ce nu? Vreau să spun că ai avea din plin despre ce să scrii. Ți-aș putea povesti întîmplări.... Femeia se opri brusc cînd soțul ei o strînse de umăr.

– Iubito, ei își beau acum cafeaua. N-ar fi momentul cel mai potrivit.

– Păi, aș putea, insistă Pamela, așa că, în situația în care te răzgîndești, te rog să-mi dai un telefon, Annie. Arăți schimbată. Pari realizată. Am știut dintotdeauna că te pricepi foarte bine să-ți bagi nasul peste tot. Ea rînji mînzește, își flutură o mînă și plecă, lăsîndu-se condusă de bărbatul ei.

Disperată, m-am întors în direcția lui Tom.

– Ea nu ştie nimic despre oamenii de felul meu. Pe atunci, eram o împiedicată care n-avea nici un scop – o biată prăpădită care-şi dădea şi ea importanţă. Şi, pe deasupra, mai scriam şi povestioare execrabile.

– Dar acum nu mai eşti aşa, spuse medicul părînd dintr-odată aproape sfios. Eu ţi-am citit *Răsăritul singurătăţii* şi mi-a plăcut atît de mult, încît am cumpărat şi am citit şi primele două cărţi ale tale. Eşti o scriitoare extraordinară. Transmiţi sentimentele cu o deosebită concizie. Se îmbujorase. Sînt de părere că succesul de care te bucuri este pe deplin meritat. Aşa că, în privinţa lui Middle River, cine rîde la urmă rîde mai bine. Cei ca Pamela sînt într-adevăr mîndri de tine. Şi, dacă vrei să ştii, eu n-am auzit nimic rău despre tine.

– Eşti încă de prea puţină vreme în oraş pentru asta, i-am replicat eu, dînd din cap, dar cuvintele lui îmi aduceau alinare. Bărbatul îmi amintea de Greg, nu atît de mult ca aspect, cît ca manieră de abordare. Amîndoi erau simpatici şi puteau roşi. *Onest* era primul cuvînt care îmi venea în minte pentru a-l caracteriza.

Da. Ştiu. Voiam ca el să-mi placă, deoarece aveam nevoie de un prieten, şi tocmai din această cauză nu voiam să mă gîndesc la faptul că Tom s-ar fi putut să fie doar mieros şi bun de gură, dar deloc onest. Mama mea murise. Trebuia să nu uit acest lucru nici o clipă.

În acel moment însă, Tom spuse unicul lucru care m-ar fi putut face să uit cel mai uşor.

– Ce anume ştii despre Grace Metalious?.

Am rîs cu gura pînă la urechi.

– Absolut totul. Măcar în privinţa asta puteam fi sigură pe mine, aşa cum nu eram în multe alte privinţe. Ce anume vrei să ştii?

– A băut ea cu-adevărat pînă cînd a murit?

– A băut la greu, unele surse afirmă că a băut peste trei sferturi de litru de votcă pe zi, timp de cinci ani încheiaţi. Şi-a distrus ficatul şi a murit de ciroză. *A* plus *B*....

– Am înțeles. Ce anume o fi fost atît de cumplit în viața ei, de n-a putut să-și găsească refugiul decît în băutură? Nu s-o fi simțit cumva capabilă să scrie și o continuare la *Peyton Place?*

– Oo, ba a scris și continuarea. Editorul ei a insistat asupra acestui lucru. Dar n-a făcut asta din propria ei voință și, prin urmare, a dat rasol și a terminat acea carte într-o lună. A fost nevoie să i-o rescrie altcineva, pentru a o face publicabilă. În orice caz, a fost un eșec uriaș. După aceea, a mai scris încă alte două romane, dintre care unul a fost cartea ei preferată. Niciuna dintre aceste cărți însă nu s-a bucurat de o primire prea entuziastă.

În mod firesc, a readus discuția tot la mine.

– Așa că tu ești acum după un mare succes, la fel cum era și Grace după *Peyton Place.* Ți-e teamă că nu vei mai avea popularitatea *Răsăritului singurătății?*

– Bineînțeles că da, i-am răspuns eu fără ezitare. Este vorba aici despre amorul propriu și despre mîndrie profesională și chiar despre supraviețuirea mea ca scriitoare. Lumea te taxează fără milă. Și totuși, îmi place cu-adevărat tot procesul ăsta de a scrie o carte.

– Nu i-a plăcut și lui Grace?

– Ba da. Dar succesul meu n-a venit chiar de la prima încercare, așa cum s-a întîmplat în cazul ei. Cînd înregistrezi un triumf încă de la prima lovitură, este extrem de dificil să te mai mobilizezi și data următoare, la același nivel de exigență. Și, în plus, au mai existat și alte lucruri care au cam tras-o pe ea în jos – cum ar fi, de pildă, agentul ei literar. Acesta a escrocat-o de o mulțime de bani. Iar puținul pe care l-a primit l-a risipit. Avea niște gusturi costisitoare.

– Pentru o fată din Manchester? mă întrebă Tom zîmbind și, văzîndu-mi privirea surprinsă, îmi explică: Ce crezi? Am studiat bine de tot Peyton Place. Ea a crescut la Manchester, cu mama și bunica ei.

– Îhî. Într-o casă plină de femei. La fel ca și mine.

– Tatăl ei le-a părăsit, mă preveni el. Al tău a murit. Este o mare deosebire.

– Dar atunci cînd s-a întîmplat, eram amîndouă nişte adolescente, iar rezultatul final a fost acelaşi. Nu exista în casă nici un bărbat care să ţină frîiele. Femeile făceau asta. Erau puternice, fiindcă n-au avut încotro. Acest lucru este şi motivul pentru care mă aflu aici. *Era şi timpul, Annie.* Aş vrea să stăm de vorbă despre mama mea.

El deveni serios.

– Îmi pare rău că a murit. Aş vrea să fi putut face mai mult.

– Căderea aceea a omorît-o. Ştiu asta. Şi-a frînt gîtul şi a murit sufocată. Dar înainte de asta – era cu-adevărat vorba despre boala Parkinson?

Bărbatul din faţa mea nu părea surprins de acea întrebare.

– Este greu de spus, recunoscu el. Avea foarte multe simptome. Tremurul mîinii, problemele de echilibru, greutatea la mers – acestea ar ţine de Parkinson. Necazurile cu memoria ar sugera mai degrabă maladia Alzheimer.

– Dar ai ales Parkinson.

– Nu. Cel mai uşor de tratat erau simptomele asociate cu Parkinson-ul şi de aceea m-am concentrat asupra acestora.

– Ai recomandat cumva să fie consultată şi de un medic specialist? am întrebat oarecum tăios, fiindcă, în definitiv, Tom Martin era medic generalist şi cu tot respectul pentru generalişti şi cu felul în care cîntăreau ei diversele argumente, aici nu era vorba despre o banală răceală sau de cine ştie ce gripă.

– Da, mi-a răspuns el cu mult calm. Am îndemnat-o să meargă la un specialist de la Dartmouth-Hitchcock, dar n-a dat curs îndemnului meu. Simţea că este un efort mult prea mare. Şi asta era adevărat. M-am consultat cu colegii de acolo şi de la Boston. Ei i-au studiat fişa prin calculator şi au confirmat diagnosticul pus de mine. O călătorie personală pînă la Dartmouth-Hitchcock n-ar fi rezolvat nimic. Nu există

nici un fel de test pentru diagnosticarea sigură a bolilor Parkinson sau Alzheimer. Este vorba strict de un diagnostic clinic, de un raționament al medicului. Tratamentul medicamentos pe care i l-am prescris a ajutat-o la fel de mult cît ar fi ajutat-o orice alt tratament.

– În familie la noi nu există astfel de antecedente, pentru niciuna dintre aceste două boli.

– Păi nici nu trebuie să fi fost obligatoriu ceva ereditar.

– Să fi fost cîte puțin din ambele boli?

– S-ar putea.

– Care ar fi probabilitatea apariției unor astfel de maladii, la vîrsta ei?

– Redusă.

Așa nespecialistă cum eram, m-am declarat totuși de acord cu el.

– E posibil ca niște simptome ca ale ei să fi avut și alte surse?

El se încruntă abia perceptibil.

– Cam la ce anume te-ai gîndit?

– Nu prea pot să-mi dau seama, m-am arătat eu în mod intenționat confuză. Poate ceva din atmosferă, știi tu.

– Ceva precum ploile acide?

– Posibil, am admis eu. Curenții de aer, așa cum se deplasează ei, au făcut din Noua Anglie un receptacol pentru toxinele emanate de uzinele din Vestul Mijlociu. De fapt, mă gîndeam la ceva pe plan local, așa cum este, de exemplu, plumbul.

– Plumbul?

– Da, plumbul din conținutul vopselelor. Toate straturile vechi de vopsea au fost date jos de pe pereți, atunci cînd magazinul mamei a fost renovat. Mai mult ca sigur, aerul a fost plin de praf de plumb. Da, știu. Mi-a spus Sabina că simptomele i-au apărut mamei încă de acum cinci ani, în vreme ce renovarea magazinului a avut loc doar acum patru ani. Dar dacă mama înainte de asta dădea pur și simplu numai

nişte semne de îmbătrînire, pierzîndu-şi interesul pentru activităţile cotidiene? Dacă a avut cumva o stare de confuzie, în perioada de postmenopauză? Dacă otrăvirea cu plumb s-a suprapus doar peste primele simptome?

Tom surîse cu tristeţe.

– Exclus! Îmi pare rău. Am testat încă de la bun început această posibilitate. La analize, nu i s-au găsit urme de plumb în sînge.

Am avut atunci o tresărire de groază. Fusesem absolut *sigură* de faptul că era vorba despre plumb.

– Dar nu s-ar putea să fi fost totuşi plumb care să fi dispărut ulterior?

Bărbatul dădu din cap.

– Sora mea pare să prezinte cîteva din aceleaşi simptome, am adăugat eu.

Auzind asta, Tom se încruntă.

– Sabina?

– Nu Sabina, Phoebe.

– N-am remarcat nici un fel de simptome la ea. În ce constau?

– Pierderi de echilibru. Probleme cu memoria. Sînt de dată destul de recentă. Eu n-am observat decît vagi începuturi ale acestora, atunci cînd am venit aici în luna iunie. Sabina susţine că ele se pun, în mod exclusiv, pe seama suferinţei pricinuite de pierderea mamei. Că sînt simptome apărute pe fond nervos. Dar dacă lucrurile stau altfel?

– Dacă aşa se prezintă situaţia, ar fi bine să vină s-o consult, fu el de părere. Crezi că poţi s-o aduci la un control?

– Nu ştiu. S-ar putea să fie greu, avînd în vedere că Sabina se opune. Dacă Phoebe ar veni să o consulţi, ai fi în stare să descoperi dacă problema este una reală sau dacă e doar de natură psihosomatică?

– Posibil. Mama ta nu-şi dădea seama de simptome. Sora ta s-ar putea să o facă. Acest lucru ar fi important. În plus, aş putea să testez şi o eventuală prezenţă a plumbului în organism.

Mi-am terminat cafeaua şi am lăsat ceaşca jos.

– Acum, să ne întoarcem la celelalte posibilităţi, ştii tu, la ploile acide şi la alte lucruri de felul acesta. Crezi că în oraş ar exista un nivel neobişnuit de ridicat de îmbolnăviri?

A sorbit şi el din cafea, părînd pentru moment dus pe gînduri. Apoi, clipind din ochi, puse şi el ceaşca pe masă.

– S-ar putea.

– Şi care crezi că ar fi cauza fenomenului?

– Tot încerc să descopăr asta, încă de cînd am venit aici.

– Cum anume?

– Observînd. Punînd întrebări.

– La ce te-ai gîndit?

Rămase tăcut o vreme, răsucind îndelung ceaşca pe masă şi uitîndu-se la aceasta. Apoi se opri, făcu o pauză şi, într-un tîrziu, îşi ridică privirea.

– La ploile acide sau la altă cauză de aceeaşi natură. Dar n-ai auzit asta din gura mea.

– De ce nu?

– Fiindcă n-am nici o dovadă ştiinţifică.

– Dar tu diagnostichezi Parkinson-ul şi Alzheimer-ul fără nici un fel de dovadă ştiinţifică, i-am replicat eu.

– Asta este cu totul altceva. Problema din urmă este extrem de complicată şi a devenit politică. Eu îmi pot exprima opinia şi pot construi chiar şi o ipoteză, însă există oameni care ar putea spune că mi-am pierdut minţile şi s-ar putea ca ei să fie destul de puternici ca să-mi distrugă credibilitatea în acest oraş.

– Ai sacrifica sănătatea publică de dragul credibilităţii tale? l-am întrebat din nou, pe un ton tăios.

Bărbatul se aplecă în faţă şi mai emoţionat acum.

– Am trăit la Washington suficient de multă vreme, încît să ajung să-i cunosc pe oamenii de-acolo. Le spun anumite lucruri – crede-mă, fac acest lucru – şi poate că argumentele mele au ajuns pînă acum doar la urechile unor surzi, şi într-o oarecare măsură sînt legat de mîini şi de picioare. Am fost

nevoit să fac o alegere – să fiu ori politician, ori medic. Da, sînt îngrijorat în legătură cu credibilitatea mea. Consider că sînt cel mai bun medic pe care îl are acest oraş, în parte şi pentru că fiecare întrebare pe care o ştiu cum s-o pun şi îmi tratez toţi pacienţii aşa cum se cuvine. În cazul în care aş renunţa să mai practic medicina, ca să mă angajez într-o cruciadă pusă în slujba respectivei cauze, n-ar mai avea cine să-i îngrijească pe cei de-aici.

– Te-ar înlocui cineva, i-am spus eu înţelegîndu-i ideea, dar ar fi o persoană care s-ar putea să fie într-atît de supusă clanului Meade, încît să saboteze tot ce ai încerca tu să realizezi la Washington. Ai vorbit cu cei din familia Meade despre asta?

– Despre ce anume?

– Despre ploile acide sau despre orice altă eventuală cauză a poluării.

Cu multă prudenţă, el mă întrebă:

– Dar de ce ar fi trebuit să vorbesc cu cei din familia Meade?

– Pentru că ei conduc unica ramură industrială prezentă în oraşul nostru.

– Credeam că ne referim la poluarea provenită din Vestul Mijlociu.

– Păi chiar aşa şi era.

Tom rămase tăcut. După o vreme, spuse:

– Ei spun că-mi îndrept atacul într-o direcţie greşită.

– Referindu-se la ploile acide sau la alte cauze?

Mă privi drept în ochi.

– La alte cauze.

– Care anume ar putea fi aceste alte cauze?

– Nu sînt foarte sigur.

– Ai întreprins vreo cercetare în această direcţie?

– Am mai făcut cîte ceva.

– Mi-ai putea da un indiciu?

– În cazul în care aş face asta şi ar afla anumite persoane, mi-aş putea pierde slujba.

– Tot aşa cum ţi-ai putea pierde şi credibilitatea?

– Pui prea multe întrebări, îmi reproşă el, în mod vizibil iritat.

Am lăsat-o mai moale şi chiar i-am zîmbit.

– La Washington, mă port cu mai multă diplomaţie. Aici devin puţin atfel. Dintotdeauna am pus exagerat de multe întrebări. Cînd eram mică însă, nu prea aflam multe, în acest fel.

– S-ar putea ca nici acum să nu afli prea multe în felul ăsta, mă preveni el. S-ar putea ca unii să te acuze că nu vrei decît să găseşti un ţap ispăşitor pentru moartea mamei tale.

– Asta şi vreau. Pe jumătate, mi-aş fi dorit să fi fost tu acela.

– Pe jumătate, mi-aş fi dorit şi eu acelaşi lucru. Cînd îmi moare un pacient, mă dau de ceasul morţii gîndindu-mă la ce aş fi putut face altfel decît am făcut. În cazul de faţă însă, nici nu ştiu ce să mai spun. Am făcut diagrama completă a simptomelor Alyssei, m-am consultat cu colegii de breaslă, am sfătuit-o să meargă şi la un specialist, ca să aibă şi o altă părere avizată. I-am adresat toate întrebările pe care m-am priceput să i le pun pentru a descoperi dacă nu cumva a fost expusă la ceva nociv. Departe de a o trimite după cai verzi pe pereţi, în căutarea unui tratament pentru nişte suferinţe neclare, am făcut tot ce am putut ca să-i reduc simptomele.

– Ştiu asta, i-am spus. Şi chiar ştiam. Însă acum eu trebuie să găsesc pe altcineva.

Dacă o fi răsuflat cumva uşurat, aflînd că îl scosesem din cauză, Tom n-a arătat-o.

– Să fii precaută, Annie. Cei din familia Meade stăpînesc acest oraş în întregime. Dar ştii acest lucru chiar mai bine decît mine.

Am aşteptat o clipă, după care l-am întrebat:

– Asta înseamnă că ai auzit şi tu toată povestea?

– Pe aceea despre tine şi Aidan Meade? Bărbatul dădu din cap.

– Of! Am răsuflat adînc. Ei bine, adevărul este acela că eu, cea de-acum, sînt o persoană diferită de aceea care eram pe-atunci. Puterea lui Middle River nu constituie unica putere din lume. Tu poți să te complaci în a rămîne legat de mîini și de picioare cît vrei, dar eu nu vreau absolut deloc să mă dau bătută. Știu cum să procedez. Uite ce este, am spus cu calm, s-ar putea ca acele simptome ale mamei să fi fost de la Parkinson sau de la Alzheimer, dar acum Phoebe are aceleași simptome, iar tu afirmi că nu sînt din cauza plumbului. Am la dispoziție o lună de zile, am energia necesară și am toate motivele să le utilizez pe amîndouă la maximum. Așa că poți să te gîndești la întreaga situație, ca și cum eu aș face în locul tău munca periculoasă. Eu una nu dau nici două parale pe credibilitatea mea aici și cu siguranță nu am nici o slujbă pentru care să am de ce să mă îngrijorez. Tu ai îngrijit-o pe mama, fapt pentru care mă și aflu acum aici ca să-ți mulțumesc. Asta i-am spus și secretarei tale. Știrea asta probabil că se știe acum în tot orașul. În acel moment, m-am aplecat peste masă spre el și i-am șoptit stăruitor: Te implor să mă ghidezi în direcția corectă, Tom. Îți voi rămîne îndatorată pe veci pentru asta.

Își termină de băut cafeaua, se ridică de pe scaun, luă și ceașca mea goală și puse ambele cești într-un recipient alăturat. Tocmai începusem să cred că întrevederea noastră se încheiase, cînd Tom s-a întors, s-a așezat la loc pe scaun și mi se adresă înspăimîntător de liniștit:

– Mă întreb dacă nu este vorba cumva despre mercur.

Am oftat.

– Nu se poate. Fabrica a oprit utilizarea mercurului cu mult înainte ca mama să se fi îmbolnăvit.

– Și totuși mercurul are o caracteristică unică, îmi spuse Tom. El intră în organismul uman, se fixează într-un organ și acolo așteaptă. Simptomele pot să nu iasă la iveală chiar

şi ani de zile după expunerea la noxe. Asta face ca posibilitatea intoxicării cu mercur la Middle River să fie una extrem de perfidă.

Simțeam deja adrenalina răspîndindu-mi-se în sînge.

– Puțin spus perfidă! Eşti absolut sigur că aşa acționează?

– Că este latent? Cît se poate de sigur! Problema este aceea că n-am fost niciodată în stare să stabilesc vreo legătură între un pacient al meu şi un incident de reală expunere. Annie, dacă vei reuşi să demonstrezi asta, o să fii mai tare decît Grace.

3

Cît ai zice peşte, mintea începuse să-mi funcţioneze cu mare iuţeală. Prin urmare, nu era vorba despre plumb, ci despre mercur – şi nu despre planeta Mercur, ori despre drăguţul zeu înaripat omonim, din mitologia greco-romană. Mercurul în chestiune era acel subţirel argint-viu aflat în termometre. Este un metal. Nu eram expertă în domeniu şi explorasem rapid subiectul, tot atît de repede (şi în acelaşi timp de eronat) renunţînd la el. Ar fi fost însă imposibil să stai la Washington şi să nu afli despre toate controversele referitoare la această problemă. Rareori trecea o săptămînă în care să nu fie publicat în *Post* măcar un singur articol pe tema mercurului, iar primejdia poluării era una reală. Ecologiştii susţineau că emisiile de noxe cu conţinut de mercur constituiau o ameninţare extrem de periculoasă la adresa sănătăţii publice. Cei din tabăra opusă, ale căror profituri depindeau de uzinele care emanau poluanţi cu mercur, se împotriveau cu îndîrjire adoptării unor reglementări corespunzătoare din ce în ce mai severe.

Mercurul ar fi fost perfect pentru incriminarea infractorilor, iar dacă uzina lor ar fi fost sursa de poluare, atunci cu-atît mai bine pentru mine. Într-adevăr, fabrica de hîrtie Northwood nu utiliza în mod curent mercurul. Acesta fusese motivul pentru care abandonasem respectiva pistă de investigare. Dar Tom a readus-o pe tapet, pretinzînd faptul că mercurul putea să stea latent în organismul uman chiar şi ani de zile, înainte de a-şi manifesta prezenţa, sub forma unor simptome de boală. Prin urmare, mi-am pus întrebarea dacă nu cumva s-o fi întîmplat ceva, cine ştie cînd, în trecut.

Cei din familia Meade trebuia să cunoască potențialul pericolului acelei presupuse poluări. Dacă fabrica lor de hîrtie contaminase orașul, fără ca ei să știe acest lucru, atunci era o rușine pentru ei. Dar în cazul în care au știut și, fie n-au luat nici o măsură, fie, chiar și mai rău, au mușamalizat totul, atunci ar fi pasibili de o incriminare de natură penală.

M-am străduit să-mi păstrez echilibrul. Mercurul era un subiect chiar mai exploziv decît plumbul. Numai acest motiv ar fi fost suficient pentru a justifica impunerea unei maxime prudențe posibile – pe care eu n-o adoptasem dintotdeauna. Altă dată, aș fi început imediat cu acuzațiile. Acum devenisem însă o persoană matură și – îmi plăcea să cred – responsabilă. Credibilitatea consta în a rămîne mereu lucid și cumpătat. Știam că nu trebuie să trag concluzii pripite, înainte de a mă informa, pentru că se ridicau cu-adevărat niște întrebări urgente. Dacă mercurul constituia problema, iar fabrica de hîrtie era sursa lui, mai rămînea de descoperit cum anume a fost afectată mama și, poate, și sora mea. Nici una dintre ele nu lucraseră la fabrica de hîrtie. Pe rîu, mai în jos de acea fabrică, da. Dar nu într-un loc cu expunere directă. Și de ce doar mama și sora mea, nu și bunica mea, înainte de ele. După o viață trăită într-o stare de sănătate bună, Connie murise în urma unui anevrism.

Bineînțeles că trebuia găsite niște răspunsuri. Nu aveam de gînd să mă înflăcărez prea tare, pînă ce n-aș fi stabilit mai multe conexiuni. Asta însemna întoarcerea la masa de lucru și catalogarea simptomelor otrăvirii cu mercur, a mecanismelor de contaminare cu acest metal și a categoriilor de uzine care produceau emisii nocive cu conținut de mercur. Tom nu izbutise să stabilească nici o legătură între vreun pacient al lui și cine știe ce posibilă contaminare cu acest metal. Mă vedeam obligată să încerc eu să fac acest lucru.

Și totuși trebuia să mă opresc mai întîi la magazinul de haine, ca să văd ce face Phoebe. Îi promisesem că aveam să trec pe-acolo, deoarece luasem dubița ei și s-ar fi putut să

aibă nevoie de maşină. De asemenea, îi mai promisesem că-i aduc şi ceva de mîncare.

Înarmată cu salate de la Burgers & Beans, am parcurs în sens invers Strada Cedrului, am traversat Strada Stejarului şi am străbătut cu maşina Strada Salciei. De data aceasta, în loc să virez la dreapta spre casa noastră, am cotit la stînga şi am trecut pe lîngă şi mai multe case în stil victorian. Cu toate acestea, şirul de case se termină în curînd, lăsînd loc magazinelor.

Dacă Strada Stejarului oferea servicii precum mîncarea, produsele pentru sănătate şi alte servicii orăşeneşti, Strada Salciei venea în întîmpinarea nevoilor de durată ale cetăţenilor. Existau aici magazine care vindeau cărţi, calculatoare şi antichităţi. Mai erau şi două saloane de înfrumuseţare, un bar de zi şi centrul de manichiură. Existau magazine care vindeau mobilă la mîna a doua, elemente de birotică, lumînări şi felinare. Exista chiar şi o sală de antrenament. Şi un atelier unde se înrămau tablouri. Şi un atelier de tinichigerie auto. Şi mai era şi „Garderoba Domnişoarei Lissy".

Domnişoara Lissy era străbunica mea, Elizabeth, cea care deschisese iniţial magazinul. Bunica mea, care îl preluase după moartea străbunicii Lissy, ar fi putut să-i schimbe numele în „Garderoba lui Connie", lucru care ar fi constituit o pecete distinctivă de autenticitate, dacă n-ar fi fost obsesia ei permanentă de a nu fi în centrul atenţiei. După ce Connie a murit, iar mama a preluat ştafeta, „Garderoba Domnişoarei Lissy" devenise în oraş o binecunoscută firmă, cu o reputaţie solidă, şi nu mai avea nici un rost schimbarea numelui afacerii. În afară de asta, pe mama o chema Alyssa, care se potrivea de minune cu Lissy.

Prin urmare, în mod surprinzător, mama şi-a asumat conducerea magazinului. Ea visase să devină scriitoare, nu negustoreasă. Opţiunea mamei pentru a doua variantă a fost făcută după ce noi, fetele ei, am început şcoala, ea constatînd

atunci că putea cîştiga mai mulţi bani lucrînd pentru Connie, decît vînzînd povestiri în vederea publicării lor în revistele din regiune. Iar noi chiar aveam în mod acut nevoie de acei bani. În calitatea lui de împuternicit pentru vînzări al fabricii de hîrtie – da, tocmai al aceleiaşi fabrici de hîrtie Northwood – tata avea un venit rezonabil, dar nu atît de mare, încît să ajungă să mai facă şi economii care să ne ajute să ne continuăm studiile. Venitul mamei era astfel alocat pentru desăvîrşirea educaţiei fetelor. După ce tata a murit, acel venit al mamei ne-a rămas unica sursă de subzistenţă.

„Garderoba Domnişoarei Lissy" ocupa ambele niveluri ale unei mici clădiri din lemn, situată într-un şir de alte cîteva clădiri asemănătoare, fiecare dintre acestea avînd în faţă o grădiniţă minusculă şi o terasă, între ele existînd destul de mult spaţiu pentru parcare, încărcare şi prevenire a incendiilor. Familia Meade, care deţinea în întregime acest capăt de stradă şi închiria comercianţilor acele clădiri, era mîndră de acest spirit de prevedere. Fiindcă îşi pierduse o parte din fabrica de hîrtie într-un incendiu prin anii '50, mai înainte ca lemnul de construcţie să fi fost înlocuit de cărămizi, clanul Meade ştia ce se putea întîmpla atunci cînd luna august devenea fierbinte şi uscată, iar oraşul se perpelea la soare. În această vară fusese suficientă umezeală şi totuşi Middle River nu uita nici o clipă înţepătorul iz de fum, care persista în atmosferă după un asemenea infern.

Prăvălia era amplasată pe partea dinspre rîu a Străzii Salciei. Aici chiriile erau mai ridicate, dar ambianţa făcea să merite costul suplimentar. Fiecare casă avea în spate cîte o terasă superbă pentru mesele de prînz, pentru prezentări comerciale şi, în cazul „Garderobei Domnişoarei Lissy", pentru vînzări cu ridicata. Ba mai mult încă, aceste terase din spate aveau acces direct la malul rîului, scena fabuloasei hoinăreli din octombrie, cînd frunzişul toamnei oferea un spectacol extraordinar, iar primii clienţi interesaţi să cumpere cadouri pentru Crăciun începeau să-şi facă apariţia. Cei de

pe partea opusă Străzii Salciei, într-un veritabil efort de a prezenta strugurii inaccesibili lor drept acri, se grozăveau spunînd că ei erau scutiți de obligația de a avea în permanență, vrînd-nevrînd, în fața ochilor peste apă, „partea ailaltă", așa cum era denumit cel mai sărac cartier din Middle River. Clanul Meade îl deținea în proprietate și pe acela și împînzise malul celălalt al rîului cu flori și arbori. În ciuda acestui fapt însă, după ce frunzele cădeau, nimic nu mai putea ascunde aspectul dărăpănat al locuințelor de-acolo.

În acest august, solul era umed, sălciile superbe, iar rîul de un verde ca smaraldul.

Cît despre „Garderoba Domnișoarei Lissy", aceasta era verde în toate lunile anului, și în interior și la exterior, cu toate nuanțele de verde care se puteau imagina, toate amestecîndu-se și armonizîndu-se surprinzător de bine. Înainte de zugrăvirea făcută cu patru ani în urmă, prăvălia fusese tot verde, dar într-o singură nuanță. Acum era împestrițată cu verde, la fel ca o vale împădurită de munte. Pereții exteriori erau vopsiți într-un vernil-gălbui, în timp ce obloanele și ușile erau de un verde-pădure. Pereții interiori erau zugrăviți cu o altă nuanță de verde pentru fiecare încăpere – una dintre camere era colorată într-un strălucitor verde-intens, o alta, într-o nuanță de verde-țelină, alta, într-un verde-marin, iar alta, într-un verde-oliv. Foița de împachetat era de culoarea salviei, sacoșele de cumpărături aveau o tentă de lișiță, pungile pentru rochii și costume aveau culori distinctive de mere verzi, iar absolut toate pachetele de cumpărături care ieșeau din magazin aveau atașate o mulțime de funde din panglici verzi asortate. Dar mai presus de orice altceva, ieșea în evidență numele de pe firma magazinului, refăcută și ea în timpul administrării mamei ei, atunci cînd marketingul și modernizarea erau la loc de mare cinste. Firma era o ușă de șifonier vopsită din mîngîieri de penel, cu niște litere cu aspect energic, alcătuind numele magazinului, într-o culoare verde ca iarba.

Am parcat maşina pe aleea de acces şi am mers pe jos spre intrarea din faţă. Aspectul era încîntător, trebuia să recunosc acest lucru. Oricît de temătoare fusesem eu că atît de multe nuanţe de verde aveau să se dovedească o exagerare inestetică, aici la exterior, verdele-gălbui, verdele ca iarba şi verdele-pădure se armonizau perfect. La fel şi hortensiile care se revărsau din abundenţă în faţa magazinului. Acestea aveau cea mai deschisă nuanţă de verde care putea fi imaginată.

Am urcat cele două trepte şi am traversat terasa. Uşa de la intrare era deja deschisă. În sunetul unui clopoţel, am împins paravanul de protecţie din plasă şi am intrat. Am rămas puţin acolo şi doar m-am uitat în jurul meu. Nu-mi puteam aminti cînd anume mai fusesem aici data trecută, cu siguranţă nu în perioada cu înmormîntarea, fiindcă atunci magazinul fusese închis, din respect pentru mama. Acum mă aflam în încăperea din faţă; drept înainte şi în partea dreaptă, erau două uşi care dădeau în alte camere. Tot pe partea dreaptă, mai în spate, o scară ducea la etaj, acolo unde mai erau alte încăperi. Fiecare dintre acestea adăpostea cîte un aşa-zis raion de-al magazinului – lenjerie, haine de zi, îmbrăcăminte pentru ocazii, chiar şi cosmetice, ca să numesc doar cîteva.

Marketing şi modernizare? Bineînţeles. Această încăpere de la intrare constituia exemplul perfect pentru acest lucru. La vremea copilăriei mele, camera respectivă adăpostea şiruri întregi de rochii de zi, din genul acelora pe care femeile din Middle River obişnuiau să le poarte în acel timp. Acum în încăpere erau expuşi blue jeanşi şi pantaloni lejeri, tricouri cu mîneci scurte, bluze de polo şi pulovere, ale celor mai populare mărci. Era cu certitudine îmbrăcămintea pe care o preferam şi eu.

– Bună, Annie, spuse Phoebe, venind din încăperea de pe partea dreaptă. Acum părea mai puţin ameţită decît fusese mai devreme şi avea vocea mai puţin înfundată. Era îmbrăcată în nuanţe ivorii – bluziţă brodată, pantaloni, sandale –, avea

părul periat şi machiajul proaspăt, arăta elegantă şi stăpînă pe ea. Semăna atît de mult cu mama, încît am simţit cum mi se pune un nod în gît.

Pe cînd se îndrepta spre tejgheaua de la ieşire, era însoţită de două cliente care probabil că erau mamă şi fiică. Cu toate că mama era mai scundă şi mai suplă decît fiica ei, trăsăturile chipului erau aproape identice. La fel de asemănătoare le era şi atenţia concentrată asupra mea – chiar şi cea a fetei, care nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani, fapt pentru care nu avea cum să-şi amintească de mine cea de dinainte de a pleca din oraş. Şi totuşi ştia cine eram eu acum. Nu exista nici o îndoială în această privinţă. În ciuda părului lung care îi acoperea pe jumătate ochii, mi-am dat seama din privire că mă recunoscuse.

I-am făcut fetei cu ochiul – de ce în definitiv să nu se simtă şi ea puţin emoţionată? gîndea latura perversă din mine – şi am înclinat din cap spre mama ei.

– Ce mai faceţi? le-am întrebat în treacăt, în timp ce mă strecuram în încăperea din care ele tocmai ieşiseră. Acea cameră era raionul de încălţăminte. Şi, din nou, am remarcat deosebirea pronunţată dintre pantofii de acum şi aceia care erau oferiţi spre vînzare data trecută, cînd mai fusesem pe aici. Nu se mai vedea nici un pantof din piele de lac. Acum oferta conţinea pantofi sport şi sandale de toată ziua, mocasini şi saboţi şi sandale de seară cu barete, deşi desigur că încălţămintea de seară era destinată purtării în alte locuri decît Middle River. Nu reuşeam să-mi imaginez nimic elegant care să se poată purta aici. Evenimentele de la biserică, nunţile şi petrecerile aniversare, zilele de naştere – toate acestea nu erau prea simandicoase, decît dacă aveau loc în afara localităţii, ceea ce se întîmpla acum mai des decît înainte. Din cîte citisem, pînă şi orice banchet dat cu ocazia absolvirii şcolii avea loc în altă parte.

– Vă pot ajuta cu ceva? mă întrebă un glas blînd.

M-am răsucit şi am văzut o femeie care părea să se apropie

de treizeci de ani. Avea părul negru, era înaltă şi subţire, purta o ie de mătase, nişte pantaloni negri, strîmţi şi sandale tot negre. Distinsă şi reţinută, aceasta nu dădu nici un semn că m-ar fi recunoscut.

Nici mie nu mi se părea s-o mai fi văzut vreodată, fapt pentru care m-am simţit în stare să-i zîmbesc cu uşurinţă.

– Eu sînt sora lui Phoebe, Annie.

În acel moment, făcu ochii mari.

– Mi-a spus Phoebe că eşti în oraş, dar nu mi-a spus şi că o să vii astăzi la magazin. Femeia îmi întinse o mînă. Eu sînt Joanne. Lucrez aici.

– Cu normă întreagă? am întrebat-o, în timp ce îi strîngeam mîna.

– Da. La început, lucram doar în weekenduri şi în timpul verii, cînd eram în liceu, dar am început să lucrez cu normă întreagă după ce am absolvit colegiul. Anul trecut, Phoebe mi-a oferit postul de director.

– Atunci înseamnă că îţi datorez mulţumiri, i-am spus eu. Luna trecută probabil că a fost foarte greu aici.

Joanne dădu din cap.

– Am iubit-o pe mama ta. A fost întotdeauna bună cu mine şi avea un bun-gust desăvîrşit. Mi se rupea inima văzînd cum i se înrăutăţea încontinuu starea. Îşi dorea să stea aici, să fie aici, dar îi era din ce în ce mai greu.

– Din cauza scărilor? Mă gîndeam la problemele cu pierderea echilibrului.

– Şi din cauza bolii. Dacă nu era o răceală, era o gripă. Jumătate din timp şi-l petrecea în pat şi nu putea să suporte acest lucru. De asemenea, ura faptul că începuse să uite numele oamenilor. O îngrozea şi faptul că îşi pierdea şirul gîndurilor, în mijlocul rostirii unei fraze. Cu calculatorul era o altă nebunie. Trebuia să fim lîngă ea cînd intra în situaţia de evidenţă a vînzărilor. Biata Phoebe! Încordarea asta permanentă a cam dat-o şi pe ea peste cap.

Aş fi putut în acel moment să-i cer amănunte cu privire la acest lucru – adică să aflu mai multe despre comportamentul

şi sănătatea surorii mele. Dar Joanne îmi era o străină, ceea ce făcea ca eventualele mele cercetări să semene cu o trădare la adresa lui Phoebe. Iată de ce doar am dat din cap şi am spus:

– Magazinul arată minunat. Are clasă şi este în pas cu piaţa. Cît de mult din această situaţie ţi se datorează ţie?

– Nu prea mult, mărturisi ea. Phoebe se ocupă de aprovizionare. Femeia se uită dincolo de mine, în momentul în care sora mea ni se alătura, după care îi spuse încet: Voiai să-ţi reamintesc despre New York.

– Am rezolvat deja totul, îi răspunse Phoebe cu mult fler. Am făcut rezervările.

– Rezervări pentru o călătorie de aprovizionare cu marfă? am întrebat eu.

– Da. Vrei să ieşim undeva să mîncăm?

Apropo de reamintire, am ridicat mîna în care ţineam sacoşa cu salate – la vederea căreia, aducîndu-şi aminte, Phoebe se ciocăni uşor cu degetul pe frunte, îşi dădu ochii peste cap şi porni spre terasa din spate.

Acolo era cald, deşi soarele se deplasase îndeajuns de mult ca să aducă umbra peste scîndurile late şi uzate. Dinspre rîu venea o adiere uşoară, aducînd parfumul florilor sălbatice – de măcriş galben de pădure şi flori cu aromă de mosc şi de verbină albastră. Am zărit şi un petic de pămînt plin cu flori de nu-mă-uita; acestea crescuseră dintotdeauna în acel loc.

Aşezîndu-mă împreună cu Phoebe la o masă micuţă, ne-am desfăcut salatele şi sticlele cu ceai.

– Cum te simţi? am întrebat-o pe sora mea.

– Bine. De ce întrebi?

– Răceala pare să-ţi mai fi trecut.

– A fost doar o răceală banală. Ea îşi ridică furculiţa. Aceasta ezită un timp deasupra salatei – ezită sau tremură, nu eram prea sigură – înainte ca Phoebe să o lase pe masă, să-şi pună mîna în poală şi să mă întrebe: Tu pe unde-ai umblat, după ce m-ai lăsat pe mine aici?

Mîna aceea tremurase, am tras eu concluzia. Phoebe încerca acum să ascundă acest fapt.

Cu nonşalanţă, printre înghiţituri, i-am înşiruit opririle mele în oraş, sfîrşind cu aceea de-acasă, cu ocazia căreia am pus în frigider alimentele cumpărate de la supermarket.

– Şi după aceea, pe unde ai mai fost? mă interogă Phoebe, fără nici un fel de încuviinţare sau de cuvînt de mulţumire.

– Am fost la policlinică. Am vrut să stau de vorbă cu Tom Martin.

– De ce?

– Ca să-i mulţumesc pentru că a avut grijă de mama. N-ai de gînd să mănînci?

– Ba o să şi mănînc. Se uită la sacoşa lăsată deoparte. Şerveţele sînt în punga aia?

Am verificat.

– Nu sînt. Ai tu pe aici, pe undeva?

– În birou. Sora mea încercă să se ridice, dar părea să se lupte, ţinîndu-se de braţele scaunului, în acelaşi timp în care voia să-l împingă puţin în spate.

– Mă duc să le aduc eu, am spus repede, pentru a curma acel chin. Oricum, trebuia să merg şi la baie. Am plecat apoi repede, înainte ca ea să mai poată obiecta ceva.

– Şerveţelele sînt pe frigider, strigă Phoebe în urma mea.

Biroul era la etaj. Am folosit baia anexată acestuia, care fusese renovată, de cînd fusesem aici data trecută, apoi am aruncat rapid o privire prin birou, în drum spre ieşire. Şi acesta fusese renovat şi era frumos conceput, cu două mese de lucru lîngă doi pereţi opuşi, cu dulapuri îngropate în ziduri şi cu rafturi încastrate, cu spaţii special destinate pentru calculator, fax şi telefon. Una dintre mesele de lucru nu avea nimic pe ea, fiind ori a lui Joanne, ori de rezervă. Cealaltă, pe care se afla o fotografie înrămată a părinţilor noştri, era a lui Phoebe. Pe ea erau maldăre de hîrtii în mare dezordine. Un panou de plută era prins pe peretele din dreptul mesei şi era plin de bileţele prinse cu ace, bileţele pe care erau notate

diverse însemnări. Păreau să fie şi dubluri de biletele. Am văzut variante ale aceluiaşi DE FĂCUT REZERVĂRILE PENTRU NEW YORK, scrise pe patru coli diferite de hîrtie. Era evident faptul că New Yorkul era o problemă pe care Phoebe nu voia cu nici un preţ s-o uite.

După cum arătau acele biletele, mai rezulta şi faptul că surorii mele îi era foarte teamă că pînă la urmă tot avea să uite de această chestiune. Mă întrebam cîte alte asemenea biletele serveau în acelaşi scop şi dacă se putea astfel compensa o memorie deficitară şi ezitantă.

Phoebe utiliza acele biletele prinse pe panou; mama utilizase în mod asemănător nişte carnetele de notiţe. Cu mult timp înainte ca mama să fi dat semne de boală, ea îşi notase gînduri, însemnări şi diverse lucruri pe care nu voia să uite să le facă, în cîte o agendă cu spirală, consumînd cîte o astfel de agendă în fiecare an. Acele agende se aflau şi acum aranjate acolo în ordine, ocupînd un loc numai al lor, pe rafturile de cărţi din dreapta mesei de lucru a lui Phoebe.

Aveam de gînd să le citesc cîndva. La urma urmei, mama avea vocaţie de scriitor. Aş fi putut pune pariu că se putea alege ceva din acele agende.

Deocamdată, ştiind că Phoebe aştepta, am luat două şervetele de pe frigiderul înalt pînă la piept şi m-am întors cu ele pe terasă. Primul lucru pe care l-am remarcat cu plăcere a fost căldura, apoi mirosul, adus de vînt, al fînului proaspăt cosit, miros venind dinspre maşina de tuns iarba, care se auzea zumzăind la cîteva case mai încolo. Perechi de păsărele se aşezau acum pe firele electrice de lîngă esplanada de pe malul rîului – erau nişte sticleţi aurii, masculul de un galben strălucitor, iar femela de un verde-gălbui stins. Aceştia plecau şi veneau, pierzîndu-se în răstimpuri prin frunzişul sălciilor înainte de a veni înapoi în zbor, iar alteori zburau pînă dincolo de rîu. În această zi însorită, *partea ailaltă* se arăta sub cel mai inofensiv aspect estetic posibil. Prin coroanele copacilor nu se puteau zări cocioabele, iar malul rîului era plin de lume

ieşită la pescuit. Pescari de ambele sexe şi de toate vîrstele. Am numărat imediat cam o duzină, şi asta doar pe bucăţica de mal pe care o puteam vedea printre sălciile de pe partea noastră. În timp ce mă uitam la ei, un tînăr slăbănog a prins un peşte, l-a scos din cîrlig şi l-a aruncat într-o găleată. Acei oameni nu pescuiau ca să se distreze, ci pentru că nu aveau ce mînca.

Priveliştea era ca o întoarcere în trecut – cu un aspect demodat şi totuşi extrem de real. Căldura, aromele care pluteau în aer, păsărelele, peştele şi liniştea – trebuia să recunosc că totul părea idilic.

– Este doar ca un fel de cal troian, mi s-a părut că aud şoptind. Am întors repede capul, gîndindu-mă că cineva îşi dorea să fie cu tot dinadinsul nostim. Dar bîzîitul venise de la o muscă.

După ce am gonit-o, m-am întors spre Phoebe. În timpul în care fusesem plecată, ea îşi mîncase o parte din salată, dar furculiţa se odihnea acum rezemată de marginea casoletei din material plastic. Sora mea se lăsase mai jos pe scaun, cu ceafa sprijinită de marginea spătarului şi cu ochii închişi. Am lăsat-o să se odihnească în timp ce am mîncat şi eu. Dar cînd mi-am tras şi mai la umbră scaunul, zgomotul uşor a făcut-o să sară în sus ca un arc. Ochii i se îndreptară în direcţia mea. La început păru absentă, dar imediat după aceea se arătă iritată.

– Trebuie să fii obosită, i-am spus eu şi i-am întins un şervetel.

Destinzîndu-se din nou pe scaun, a luat şervetelul, s-a uitat bine de tot la el şi apoi l-a lăsat jos. În timp ce mîinile ei ţineau strîns braţele scaunului, Phoebe m-a măsurat din ochi cu precauţie, după care mi s-a adresat:

– Spune-mi unde ai fost în dimineaţa asta.

I-am aruncat atunci o privire întrebătoare.

– Păi nu ţi-am spus deja?

Tăcu o vreme, părînd să analizeze întrebarea mea şi să se mobilizeze din nou.

– Vreau să știu cum te-ai simțit. A fost stînjenitor?

– Stînjenitor?

– Să revezi orașul Middle River așa cum este el. Știind că de aici ai plecat. În comparație cu Washingtonul, trebuie să fie un loc ridicol.

– Eu nu stau să compar cele două localități. Middle River este ceea ce este. Și nu mă face să mă simt deloc stingherită.

– Dar te prefaci că el nici nu există pentru tine.

– Nici vorbă de așa ceva! Este orașul meu natal. Am vorbit despre el în interviuri. Acest lucru nu constituie nici un fel de secret.

Phoebe își încreți fruntea.

– Și zici că ai fost și la policlinică? Am dat din cap. Să-i faci o vizită lui Tom? Am dat încă o dată din cap. Și ce ți-a spus?

– Aveam în comun Washingtonul, așa că am stat de vorbă pe această temă. Este un bărbat remarcabil. Sînt de părere că este extraordinar faptul că familia Meade a fost în stare să-l convingă să vină aici.

– A venit aici din cauza surorii lui, îmi spuse Phoebe, apoi ridică furculița, după care o lăsă la loc și luă ceaiul cu gheață. Își apropie sticla de buze cu o siguranță acceptabilă.

– Nu mi-a spus nimic despre nici un fel de soră. Locuiește și ea tot aici? am întrebat-o eu.

Lui Phoebe începură să-i sticlească ochii. Era în mod vădit mulțumită că-mi dădea ea această informație.

– S-a mutat aici împreună cu Tom. Este retardată și a fost instituționalizată pentru o vreme, pînă ce a luat-o fratele ei de-acolo. Aici poate să aibă grijă de ea.

Mă simțeam înduioșată.

– Dar este ceva extraordinar de frumos din partea lui.

– Așa încît să nu te aștepți la nimic de la el, mă preveni Phoebe.

Nu prea înțelegeam ce voia să spună.

– La ce anume să nu mă aștept?

– De exemplu, la o întîlnire. Voi doi puteți să aveți mult şi bine în comun tot felul de lucruri, dar el nu se întîlneşte cu nimeni. Îşi petrece tot timpul liber numai împreună cu ea. Sora lui constituie misiunea lui în viață. Unii chiar se şi întreabă.

– Ce anume se întreabă?

Phoebe zîmbi spre mine cu subînțeles.

– Dacă nu cumva o fi ceva între ei, ştii tu.

De-abia după o bună bucată de vreme mi-am dat seama ce anume voia ea să insinueze, într-atît de contrară mi se părea această idee cu impresia pe care mi-o lăsase Tom.

– Dar este dezgustător ce spui tu, Phoebe!

– Nu spun că eu cred asta, mă corectă ea, ci spun că unii oameni cred asta. Ştii cum este lumea. Oamenilor nu le umblă mintea decît la lucruri extrem de perverse. Mie-mi place de Tom. Este extrem de atrăgător, nu crezi?

– Ba da, şi cred că vom fi şi prieteni. Dar atît şi nimic mai mult. Am dat din cap. Pentru altceva, nu simțeam nici o furnicătură în legătură cu el.

– Greg ce mai face? mă întrebă Phoebe.

– Bine. Urmează să plece în expediția aceea a lui, peste încă o zi sau două.

– Şi de ce nu mergi şi tu cu el?

– Pentru că eu sînt aici. Dar nu asta voia, de fapt, să mă întrebe sora mea. Am oftat. Ți-am mai spus doar! Nu sîntem împreună.

– Şi de ce nu? Ce mai aştepți?

– Nimic, i-am răspuns cît se poate de liniştită. N-am de ce să mă grăbesc cîtuşi de puțin.

– Ba ar cam fi cazul să începi să te grăbeşti. Uite ce mi s-a întîmplat mie! Am pierdut sarcină după sarcină, doar fiindcă am aşteptat prea mult.

Acum era pentru prima oară cînd auzeam că vîrsta lui Phoebe ar fi factorul determinant pentru pierderea sarcinilor – dar nici nu discutaserăm prea des pe tema asta. Subiectele

dureroase erau, în general, evitate în acele weekenduri pe care ni le petreceam împreună. Acum, însă, dacă tot ridicase problema asta, simțeam că mă făcuse curioasă.

– Eu una n-aș zice că e prea în vîrstă pentru asta o femeie care nu a trecut prea mult de treizeci de ani, i-am replicat. La Washington, femeile de-abia după treizeci de ani încep să se gîndească să devină mame.

Phoebe se arătă brusc enervată.

– Washingtonul nu este Middle River. Poate că şi femeile de-acolo sînt altfel decît cele de pe la noi.

– Medicul ți-a spus că vîrsta ta este de vină pentru asta?

– Nici măcar nu era nevoie să mi-o spună el. Faptul este absolut evident.

Mie personal nu mi se părea cîtuşi de puțin evident acest lucru. Foarte puține dintre prietenele mele aveau de-acum copii; erau ocupate cu construirea carierei. Ca să nu mai spun că ştiam multe femei care se apropiau bine de patruzeci de ani sau chiar trecuseră de această vîrstă şi care născuseră la termen copii sănătoşi. Şi invers, auzisem şi despre multe femei mai tinere, care însă nu reuşiseră să-şi ducă la bun sfîrşit sarcinile.

Mă întrebam dacă nu cumva contaminarea cu mercur putea provoca pierderi de sarcină. Aproape fiecare articol referitor la acest subiect menționa vulnerabilitatea copiilor mici. Femeile însărcinate erau sfătuite să nu mănînce peşte care conține concentrații ridicate de mercur, deoarece chiar în cantități mici acesta poate afecta fetusul.

Şi m-a izbit constatarea faptului că o locuitoare din Washington, aşa cum eram eu, cunoştea mult mai multe lucruri despre politicile de reglementare legală în privința mercurului, decît despre ceea ce mercurul poate provoca în realitate organismului uman.

Trebuia neapărat să-mi aprofundez cunoştințele în domeniu.

*

Odată revenită acasă, am deschis laptopul şi l-am conectat la modemul lui Phoebe, pentru a accesa Internetul – în primul rînd, pentru a-mi verifica poşta electronică. Mi-am spus că verificarea corespondenţei primite prin e-mail era obligatorie pentru desfăşurarea în bune condiţii a muncii mele; aceasta era premisa iniţială. Însă bineînţeles că era cu mult mai mult decît atît. Aşa încît exista şi

Adevărul Numărul Doi: Ego-ul are o puternică implicare; vrem să fim doriţi.

În cazul meu, dată fiind izolarea din copilărie, privesc corespondenţa primită prin e-mail ca pe o sărbătoare. Recunosc faptul că este o sărbătoare de care mă bucur de una singură. Dar ce plăcut poate să fie atunci cînd, oriunde m-aş afla, sînt în stare să pătrund în sanctuarul meu cibernetic şi să găsesc acolo tot felul de felicitări din partea prietenilor mei.

N-am fost dezamăgită nici acum, deşi corespondenţa primită nu era doar din partea unor prieteni. Am trecut repede la treabă, am şters spam-urile şi am deschis mesajele referitoare la munca mea, la care trebuia să răspunnd – unul din partea editorului meu, confirmîndu-mi primirea observaţiilor în legătură cu revizia cărţii, iar altul din partea agentului meu literar, urîndu-mi să am o vacanţă plăcută. Agentul meu publicitar voia să ştie dacă eram cumva interesată să ţin un discurs cu ocazia unei colectări de fonduri în statul Idaho, în primăvara următoare, dar cum atunci urma să mă ocup serios cu scrisul, am refuzat politicos propunerea.

Fiindcă lăsasem ce era mai bun la urmă, am citit apoi mesajele din partea celor mai apropiate trei prietene ale mele – Amanda, artistă graficiană, Jocelyn, profesoară de colegiu, şi Berri, liber-profesionistă – fiecare dintre ele întrebîndu-mă despre cum decursese călătoria mea cu maşina şi despre felul în care mă întîmpinase localitatea Middle River.

Greg îmi trimisese un mesaj laconic. Mesajele lui erau întotdeauna concise, adeseori numai nişte notiţe referitoare la subiect. În acesta de-acum, mă întreba doar: *Ai ajuns?*

Am tastat răspunsul: *Da. Tu ţi-ai făcut bagajele?*, după care i l-am expediat înapoi.

Terminînd astfel cu joaca, am apelat motorul de căutare şi de-abia tastasem cuvintele *otrăvire cu mercur*, cînd am auzit un zgomot pe alee. Recunoscînd sunetul, am zîmbit şi m-am ridicat de la masa din bucătărie. Ajunsesem pe scările laterale, cînd nepoata şi nepotul meu, Lisa şi Timmy, îşi aruncaseră bicicletele şi alergau în direcţia mea.

I-am strîns în braţe simultan pe amîndoi. Aceasta era adevărata mea întoarcere acasă. Dacă exista un singur motiv pentru care mi se părea că merită să-mi petrec ceva timp la Middle River, atunci aceşti doi copii erau acel motiv.

I-am depărtat puţin ca să-i văd mai bine, uitîndu-mă de la unul la celălalt şi admirîndu-le feţişoarele radioase şi arse de soare.

– Sper că aţi observat, le-am spus eu. Nici măcar nu m-am mai aplecat. V-aţi înălţat formidabil. Ce se *întîmplă* aici?

– Peste trei luni, eu împlinesc treisprezece ani, preciză Lisa.

– Iar eu o să fiu la fel de înalt ca şi tata, spuse şi fratele ei, ca să nu se lase mai prejos.

– Sînteţi amîndoi formidabili, i-am lăudat eu. Şi sînteţi atît de dulci! Sînteţi exact ce aveam eu nevoie, în prima mea zi petrecută aici.

– Ne-a spus bine mama că rămîi aici toată luna? mă întrebă Lisa.

După ce am dat din cap drept confirmare, Timmy s-a plîns:

– Păi nu e corect! Noi trebuie să ne întoarcem la şcoală peste trei săptămîni.

– Dar lasă că în trei săptămîni avem timp berechet, le-am răspuns eu. Mai întîi, o să vă pregătesc nişte limonadă, lucru care ştiam că le plăcea, în timp ce mamei lor nu. Apoi vreau ca tu, Lisa, să-mi povesteşti cu lux de amănunte despre tabăra cercetaşilor şi aş vrea să aflu ce anume te-a împiedicat să-mi trimiţi toate astea prin e-mail.

– Robert Volker a împiedicat-o, rosti cu dezgust Timmy.

– Tare-ţi mai place să faci pe deşteptul, îl admonestă Lisa, numai că nu reuşi să nu roşească.

– Robert Volker, am repetat eu acel nume, ca o candidă tachinare, în timp ce Timmy o rupse la fugă. Iar tu trebuie să-mi povesteşti despre baseball, am strigat eu în urma lui. Ai cîştigat campionatul? El alerga în continuare pe alee. Întoarce-te imediat! N-am terminat cu tine. Dar deodată am înţeles.

– Maşina asta e grozavă, se auzi strigătul admirativ al băiatului, pe cînd dădea tîrcoale BMW-ului, scoţînd exclamaţii de uluire.

Ţinîndu-mi un braţ pe umărul Lisei – pentru că nu eram încă pregătită să o las să plece de lîngă mine –, am condus-o în direcţia decapotabilei mele.

Din partea opusă, Timmy se uita la mine pe deasupra automobilului, cu nişte ochi larg deschişi.

– Ne duci şi pe noi la plimbare, mătuşică Anne?

Lisa fusese cea care inventase apelativul „mătuşică Anne". Avea pe atunci doar doi anişori. Chiar îmi plăcea să fiu strigată mătuşică Anne. Pînă în ziua de azi, asta mă făcea să simt multă căldură, să mă simt iubită şi deosebită – de toate lucrurile astea nemaisăturîndu-mă pentru o vreme. Îmi ziceam în sinea mea că, în cazul în care aş fi fost în stare să le distrag atenţia suficient de mult timp, poate cu un platou de prăjiturele care să meargă cu limonada, ei s-ar putea să uite. Încă nu eram pregătită să conduc o maşină decapotabilă, cu acoperişul strîns, prin tot oraşul.

– Mai tîrziu, i-am răspuns eu. Haideţi mai întîi înăuntru, să stăm de vorbă!

Dar Lisa se smulse de lîngă mine şi alergă şi ea spre maşină.

– Îmi *place* la nebunie automobilul ăsta, Mătuşică Anne.

Trebuie să fie teribil să-l conduci. La trei ani după următoarea lună octombrie, o să am voie să fac şi eu asta. O să-l aduci şi atunci aici? Dintr-o singură suflare, îi zise fratelui ei: N-ar fi extraordinar dacă am avea şi noi o maşină ca asta?

– N-am putea să mergem cu ea chiar acum la plimbare – *te rog*, mătuşică Anne? mă imploră Timmy.

Cu părul lui roşcat tuns scurt, cu umerii lui largi şi cu perspectiva de a creşte spectaculos în înălţime, băiatul se vedea limpede că era fiul tatălui său. Lisa dimpotrivă, era în mod clar o membră a familiei Barnes, cu părul lung şi negru – prins acum într-o coadă de cal – precum şi cu alura ei suplă. Ambii copii aveau însă personalitatea tatălui lor. Îmi plăcuse dintotdeauna Ron Mattain. Era un om cumsecade, înţelegător şi prietenos, cu mult mai uşor de suportat decît sora mea Sabina.

Dar să nu fiu nedreaptă. Lumea o agrease dintotdeauna pe Sabina. Aceasta poate să fie şi blîndă, şi nostimă, şi dulce, dar nu cu mine. Aceeaşi atitudine rece o manifestă şi Phoebe la adresa mea, chiar dacă la o scară mult mai redusă, iar pe jumătate ştiu că merit întrucîtva ostilitatea surorilor mele. În copilărie, m-am purtat îngrozitor cu ele. Altfel decît mă purtam cu ele acasă, Sabina şi Phoebe au constituit calul meu de bătaie şi în cadrul nenumăratelor articolaşe editoriale, pline de ironii, pe care le-am scris în perioada liceului, atunci cînd am fost corespondent pentru ziarul *Middle River Times*.

Încercasem apoi să mă revanşez cu vacanţele pe care le-am organizat pentru întreaga familie, dar dacă comentariile Sabinei din acea dimineaţă se justificau ca îndreptăţite, era evident faptul că nu îmi prea atinsesem scopul. Prin urmare, Sabina avea absolută dreptate. Iar acest fapt constituia, în mod categoric

Adevărul Numărul Unu: Ar fi trebuit să mă aflu aici, atunci cînd mama a fost bolnavă.

Surorile mele purtaseră pe umeri povara întregii responsabilităţi – şi era uşor acum pentru mine să spun că

ele nu îmi comunicaseră gravitatea situației sau că noi, surorile, nu eram prea apropiate sau că eu nu mă simțeam bine-venită aici. Alyssa era mama mea. Ar fi trebuit să mă fi implicat mai mult.

Familia noastră se împuținа, generația veche fiind deacum dusă. Nu încăpea nici un fel de îndoială că acestui fapt i se datora interesul meu accentuat în mod subit pentru surorile pe care le aveam. Și nu mă refeream la simpla idee de a *avea* surori, ci era important pentru mine să fiu apropiată de acestea. Reaua-voință dintre noi nu mă deranjase pînă în acel moment. Acum însă mă deranja cumplit.

Adevărurilor deja recunoscute de mine de cînd mă întorsesem la Middle River urma să li se mai adauge încă unul, dar nu chiar în acel moment.

– Te rog, insistă Timmy, rămînînd încremenit, de cealaltă parte a mașinii.

Lisa i se alătură și ea fratelui ei, cu insistențele:

– Am putea merge, mai întîi, la o plimbare și avem tot timpul să stăm de vorbă și *după* aceea.

– Și unde o să stați în mașină? i-am întrebat eu, cu multă pedanterie. Modelul acesta nu are decît două locuri.

– O să ne înghesuim amîndoi pe locul pasagerului din dreapta, îmi răspunse Timmy.

– Sîntem micuți și o să încăpem, adăugă și Lisa.

– Du-ne acum la plimbare și am să-ți spăl mașina.

– Iar eu am să-ți gătesc. Sînt cea mai bună bucătăreasă.

– Chiar așa? am întrebat-o eu, gîndindu-mă că era foarte sigură pe ea, la cei treisprezece ani încă neîmpliniți. Și ce anume știi să faci?

– Chili.

– Aa! Sună promițător.

– Să vezi numai ce ochi or să facă băieții cînd or să vadă *asta*, zise Timmy, pe cînd mîngîia cu venerație marginea automobilului decapotabil. Băiatul își ridică apoi ochii rugători și așteptă.

Dacă mi-ar fi cerut asta oricine altcineva, s-ar fi putut să fi spus nu. Dar pe aceşti doi copii pur şi simplu îi adoram şi îmi plăcea să-i răsfăţ. În cazul în care mă vedea Middle River plimbîndu-mă prin oraş în frumuseţea mea de BMW decapotabil cu acoperişul coborît, cu siguranţă că va fi clar ca bună ziua faptul că fac acest lucru doar de dragul celor doi copii. Cu certitudine nu făceam asta pentru a-i impresiona pe localnici. Şi nici măcar nu-mi păsa de ce ar fi putut crede Middle River despre mine.

Iar pe lîngă toate astea, dintr-odată, am simţit că mă apucă şi pe mine un chef nebun de a merge la plimbare cu maşina.

– Bine, am spus eu renunţînd să mă mai împotrivesc. M-aţi convins.

La scurt timp după aceea, cu amîndoi copiii legaţi cu aceeaşi centură de siguranţă pe scaunul pasagerului, am plecat la plimbare. Era o după-amiază perfectă pentru mersul cu maşina, atît de cald, cît să simţi în mod plăcut briza care îţi adia pe faţă. Căldura şi mîngîierea brizei nu erau inedite pentru mine; aveam parte de aşa ceva în permanenţă la Washington. Ceea ce era însă deosebit de data aceasta era faptul că nu mă grăbeam nicăieri. Aveam tot timpul la dispoziţia noastră. Nu trebuia decît să dăm bice cailor-putere, fără vreo destinaţie sau vreo oră anume în minte. Puteam auzi sunetul motorului (care trebuie să spun că torcea liniştit), iar ici şi colo pe al cîte unei maşini de tuns iarba, precum şi fîşîitul cîte unui aspersor, copiii strigînd în direcţia prietenilor lor. Era distractiv! Era ceva nou! Era odihnitor!

Am străbătut Strada Salciei pînă la capăt şi apoi am cotit pe cîte un drum sau pe altul, pe sub baldachine înţesate de frunze, de-a lungul şoselelor lăturalnice de la periferia oraşului, copiii făcînd semne cu mîna oricărui trecător pe care-l întîlneam în cale. Am mers o vreme pe lîngă rîu, după care l-am părăsit şi ne-am îndreptat din nou spre centrul

oraşului, cînd am remarcat faptul că trebuia să mai punem combustibil în rezervor. Aşa că am intrat la staţia de benzină aflată chiar la intrarea pe Strada Stejarului.

Acest lucru s-a dovedit a fi o eroare tactică. În primul rînd, nu se livra nimic în Middle River cu autoservire; în definitiv, bîrfa nu se putea răspîndi decît dacă lumea avea ocazia să vorbească. De-abia trăsesem maşina lîngă pompa de benzină, că Normie Zwibble se şi apropie dinspre atelierul mecanic. Imediat după ce absolvise liceul, Normie începuse să lucreze la staţia de benzină împreună cu tatăl său. Normie cel pe care îl ţinusem eu minte avea părul mai bogat, dar dintotdeauna fusese un om grăsan şi flasc. De asemenea, fusese mereu o persoană prietenoasă şi binevoitoare. Nici una dintre aceste trăsături nu i se schimbase între timp, fapt pentru care a avut nevoie de douăzeci de minute numai pentru a ne face plinul. Înainte de a introduce furtunul în orificiul de alimentare, Normie s-a minunat îndelung de maşina pe care o conduceam. Apoi, în timp ce rezervorul se umplea, Normie a tot sporovăit despre toate persoanele pe care aş fi putut să mi le amintesc de la liceul din Middle River. Şi a continuat să peroreze, mult timp după ce agăţase furtunul din nou în locaşul pompei. Am plătit cu bani gheaţă, doar pentru a grăbi lucrurile şi a scăpa cît mai repede de acolo.

Pînă atunci însă, Timmy şi Lisa tot întrebaseră cît era ceasul, schimbînd între ei priviri îngrijorate şi pretextînd că trebuia să ia de la farmacie medicamentele de pe o reţetă pentru mama lor, iar farmacia se închidea la ora patru, iar acea oră se apropia.

N-am avut încotro. Conducînd în josul Străzii Stejarului, am tras repede maşina într-un spaţiu diagonal de parcare din dreptul unei drogherii şi am rămas să-i aştept, în timp ce copiii s-au dus după medicamente. Nu intraseră nici de un minut, cînd un monstru de Cadillac negru cu geamuri fumurii a ţîşnit de după colţ. A trecut apoi pe lîngă mine, după care s-a

oprit brusc şi a dat înapoi pînă în dreptul meu, blocîndu-mi ieşirea cu spatete. Şoferul şi-a coborît geamul. Nu puteai să confunzi acea mandibulă rectangulară, acel nas coroiat sau acea claie de păr şaten-roşcat.

Ştiusem că, întorcîndu-mă în oraş pentru o lună încheiată, aveam să dau ochii şi cu Aidan Meade. Mă rugasem doar ca această întîlnire să aibă loc cît mai tîrziu cu putinţă.

4

Kaitlin DuPuis nu mai putea suporta. În primul rînd, nu suferea să meargă la cumpărături împreună cu mama ei, nu suferea articolele de îmbrăcăminte pe care mama ei o obliga să şi le cumpere (haine pe care nici *moartă* n-ar fi vrut să le poarte atunci cînd ieşea cu prietenii) şi nici zarva care însoţea cumpărăturile – *asta te mai subţiază, aia este prea ostentativă, cealaltă te face să pari mai scundă decît eşti în realitate şi, pentru numele lui Dumnezeu, dă-ţi odată la o parte părul ăla din ochi*. Mama ei nu-i spunea niciodată verde în faţă faptul că era urîtă şi grasă – era prea stilată ca să facă aşa ceva –, însă toate acele mici înţepături aveau acelaşi efect. Era demoralizant pentru Kaitlin să fie cu Nicole, dar nu avea de ales. Putea ea să urască docilitatea pe care se simţea obligată s-o arate, şi totuşi, în ciuda acestui fapt, toate se legau din aproape în aproape – docilitatea cu încrederea, încrederea cu micile avantaje, acestea cu independenţa, iar independenţa cu Kevin Stark, deşi bineînţeles că mama ei nu avea habar de Kevin. Kaitlin trebuia să lase astfel lucrurile, dar nu putea gîndi clar cînd era faţă-n faţă cu mama ei, iar după „Garderoba Domnişoarei Lissy" urmase masa de prînz şi apoi un meci de tenis între mamă şi fiică, la club, purtînd acel *absolut* oribil echipament alb, obligatoriu la club şi care o dezavantaja, şi fîţîiala încolo şi-ncoace, totul în permanenţă *lîngă* mama ei, pînă şi la toaletă, fiindcă era într-o miercuri, iar în timpul verii, Nicole DuPuis avea liber în toate zilele de miercuri.

Nicole era asistenta administrativă a lui Aidan Meade, ceea ce însemna că îi asigura legătura cu lumea exterioară.

Răspundea la telefon şi îi deschidea corespondenţa, dar principala ei îndatorire zilnică era e-mailul. Aidan adora poşta electronică. Bărbatul simţea că aceasta îmbunătăţea efectiv imaginea înapoiatului stat New Hampshire şi, în ciuda faptului că puţine mesaje primite de el prin e-mail erau cu adevărat importante, întrucît tatăl său conducea afacerile, Aidan fusese dintotdeauna consultat în diferite probleme, astfel încît volumul corespondenţei sale electronice era considerabil. Funcţia lui Nicole era aceea de a-i oferi şefului ei *perceperea* însemnătăţii, răspunzînd fiecărui mesaj în aşa fel încît să se sugereze faptul că el se afla în birou, adîncit în muncă şi prompt în legătură cu orice aspect al afacerilor.

În esenţă, aşa după cum le spusese Nicole prietenelor ei de prea multe ori, încît Kaitlin să nu ştie, era o funcţie comercială, iar acest lucru i se potrivea lui Nicole ca o mănuşă. Se pricepea la vînzări, la marketing şi la ambalare. Îşi construise viaţa făcînd acest lucru pentru ea însăşi, transformînd-o pe biata fată care fusese cîndva într-o femeie cu destulă minte şi pricepere, încît să pună mîna pe un bărbat bogat. Faptul că Anton DuPuis nu avea chiar banii pe care Nicole crezuse că îi are era doar o situaţie temporară, dar în momentul de faţă ea nu deţinea chiar o avere frumuşică pentru anii bătrîneţii sau nişte milioane pe care să le lase drept moştenire după moarte. Oricum, lui Nicole nu-i păsa decît de clipa prezentă. Avea bani destui ca să creeze *impresia* de bogăţie, iar acest lucru era tot ce conta pentru ea. Membrii familiei DuPuis locuiau pe Strada Mesteacănului. Conduceau maşini ultimul tip, erau membri ai unui club exclusivist şi-şi permiteau să-şi cumpere ce le poftea inima.

Şi-atunci, cum se explica faptul că Nicole mergea la serviciu? Pentru putere. Le explicase prietenelor ei că nu era obligată să muncească. Fusese *opţiunea* ei să lucreze, deoarece, în definitiv, avea doar un singur copil, care era la şcoală şi nu avea nevoie de ea, iar dineurile de binefacere nu constituiau chiar pasiunea ei cea mai mare. Susţinea că avea

nevoie de un debuşeu intelectual (Kaitlin aproape că amuţea de fiecare dată cînd auzea acestă *gogoriţă*, pentru că ea ştia că mama ei lua prînzul la birou nu ca să nu piardă prea mult din timpul de muncă sau să citească din cărţile lui Jane Austen, ci pentru a urmări serialul denumit *Toţi copiii mei*, la televizorul portabil pe care îl ţinea ascuns în sertar) şi că ajunsese să-i fie indispensabilă lui Aidan Meade, ceea ce i se părea a fi un lucru extrem de drăguţ. Cum şi-ar mai fi ocupat ea timpul şi mintea, dacă n-ar fi avut acest serviciu. Iar dacă avea şi o leafă frumuşică – ceea ce în cazul de faţă se întîmpla – atunci era cu-atît mai bine. Şi îi plăceau la nebunie şi aceste zile de miercuri, în care avea liber.

– Asta îmi oferă un timp preţios pe care să mi-l pot petrece împreună cu fiica mea, zicea ea cînd stăteau la taifas – şi-şi planifica întreaga zi pentru a compensa timpul în care era la lucru – fapt pentru care de-abia acum, la atîtea ore mai tîrziu, Kaitlin era în sfîrşit singură în dormitorul ei şi putea da acel telefon.

Kevin îi răspunse de la primul apel.

– Bună, dulceaţă!

– A aflat, rosti Kaitlin, mustind latent de o panică potolită. Îşi ţinea capul aplecat, cu părul ascunzîndu-i faţa, în felul acela care de obicei era atît de liniştitor pentru ea, dar nu şi acum. Am intrat în bucluc.

– Cine anume a aflat? Mama ta?

– Annie Barnes. Ne-a văzut, azi-noapte.

Urmă o tăcere scurtă, iar după aceea Kevin spuse un neîncrezător:

– Nici vorbă de aşa ceva! Era întuneric. N-am fost nici măcar cinci secunde în lumina farurilor maşinii ei. Nici măcar nu ne cunoaşte.

– Şi eu îmi tot spun acelaşi lucru, şi totuşi ea a intrat la „Garderoba Domnişoarei Lissy" cînd eram şi eu acolo cu mama şi mi-a făcut cu ochiul. Vreau să spun că a clipit spre mine cu subînţeles. Dacă i-ai fi văzut privirea şi expresia feţei, ai fi înţeles şi tu faptul că este aşa.

– Cum ? Cum ar fi putut să-şi dea seama?

– Habar n-am, îi răspunse Kaitlin. Poate să mă fi recunoscut după păr? Ori după fundul meu gras, îşi zise ea, dar nu-i mai spuse şi lui asta. Kevin pretindea că lui nu i se părea că fundul ei ar fi chiar atît de mare, dar spunea asta doar fiindcă ştia că ar fi întristat-o dacă i-ar fi spus adevărul.

– Păi nu sînt şi alte prietene ale tale tot blonde? o întrebă el. Ascultă-mă pe mine, nu are de unde să ştie cine eşti tu. Ea nu locuieşte aici.

– Kevin, îţi spun că mi-a făcut cu ochiul. Nu ştiu cum de ştie, dar de ştiut ştie.

Kevin tăcu o vreme după care o întrebă:

– Ţi-a spus ceva?

– Bineînţeles că nu! N-a fost timp pentru aşa ceva – vreau să spun că a intrat în cealaltă cameră şi n-am mai văzut-o – şi totuşi sînt absolut sigură că i-a spus surorii ei, iar Phoebe probabil că deja i-a şi spus lui Joanne, iar Joanne îi va povesti totul mamei ei, care lucrează pentru James Meade şi care se întîlneşte la serviciu tot timpul cu mama. Ce ne facem, Kevin? Dacă află mama, am îmbulinat-o! O să fie de-a dreptul *turbată*. O să mă sechestreze în casă luni de zile, o să mă interogheze de fiecare dată cînd o să vreau să mai ies şi eu şi, dacă o să fie nevoită, o să mă trimită în altă parte. Numai Dumnezeu poate şti cu ce o să-i mai ameninţe şi pe părinţii tăi. O să te acuze de viol.

– Dar eu nu te-am violat deloc.

– Este o chichiţă *legală*, Kevin. Eu sînt minoră!

– De parcă mama ta cînd a avut şaptesprezece ani n-ar fi făcut niciodată ceea ce facem şi noi acum.

– Ba bine că nu! Sigur că a făcut, şi tocmai de aceea este atît de neîncrezătoare faţă de mine. Este înspăimîntată că voi face şi eu ceea ce a făcut şi ea.

– N-o fi făcut ea cine ştie ce năzbîtii!

– Îl urăşte pe tata. Ei doi de-abia dacă îşi mai vorbesc. Nici măcar nu mai fac dragoste.

– De unde ştii tu asta?

– Am auzit-o spunîndu-i asta, la telefon, unei prietene.

– Între noi doi situaţia este cu totul alta. Noi doi ne iubim. Şi pe urmă, ne-am distrat şi noi, prostindu-ne puţin.

Kaitlin l-ar fi strîns de gît, pentru că el se prefăcea că nu înţelege ce-i spune.

– Kevin. Gîndeşte-te şi tu! Prosteala asta este chiar şi mai periculoasă, fiindcă ea poate aduce copii, şi exact în felul ăsta am venit şi eu pe lume. Dacă ar afla că iau anticoncepţionale, cred că m-ar împuşca, şi nici n-ar vrea să audă despre partea referitoare la iubire. Se va gîndi numai la faptul că tatăl tău lucrează la fabrica de hîrtie. Kaitlin îşi frecă tîmplele. Ar fi trebuit să se gîndească la faptul că avea să fie prinsă. Ea era *întotdeauna* prinsă. Dar ce am crezut noi?

– Că a fost frumos.

Ooo, da, fusese frumos! Cînd era cu Kevin era întotdeauna frumos, şi aşa fusese încă de la bun început. El fusese primul ei iubit. Şi se purtase cu atîta delicateţe faţă de ea! Doamne-Dumnezeule! Atît de gingaş îi atinsese sînii, atît de excitat îi scosese hainele, încît mîinile lui tremurau, iar după aceea fusese atît de grijuliu şi de *trist* că şi-a cerut şi iertare atunci cînd sîngerase. Se aşteptase să se simtă recunoscătoare pentru faptul că el dorise să facă dragoste cu ea. Dar nu s-ar fi aşteptat să simtă şi pasiunea. Şi totuşi o simţea de fiecare dată. În lipsa intimităţii unui dormitor, făcuseră amor şi în pădure şi în spatele şcolii şi în multe alte locuri. O făcuseră şi pe Strada Stejarului şi pe Strada Salciei, iar acum şi pe Strada Cedrului.

Kaitlin n-ar fi putut să găsească un alt băiat atît de bun cum era Kevin. Dacă s-ar fi terminat povestea cu el, atunci ea ar fi redevenit unica fată din oraş care nu se întîlnea cu nimeni. Dacă s-ar fi terminat povestea cu el, s-ar fi simţit mai urîtă ca oricînd. Dacă s-ar fi terminat povestea cu el, atunci ar fi încetat totalmente, definitiv şi irevocabil să mai existe.

– Annie Barnes are să dea totul în vileag, strigă ea îngrozită. Ar fi în stare să facă asta numai de ciudă că ea n-a făcut niciodată amor. Cine s-ar fi culcat cu ea? Fata nu avea absolut nici un fel de prieteni. Nici măcar unul singur. Zero curat. Era urîtă şi era o ciudată.

– Da, asta este ceea ce s-a spus dintotdeauna despre ea, şi totuşi astăzi am văzut-o şi nu mi s-a părut deloc urîtă. A intrat la Harriman în timp ce eu aranjam rafturile.

– Pentru Dumnezeu! Aşadar, astfel şi-a dat ea seama! Tu trebuie să fi avut o privire pe de-a-ntregul vinovată.

– Ba pe mine nici nu m-a văzut.

– Nici o clipă?

– Nici o clipă.

Kaitlin îşi dădu la o parte de pe faţă părul.

– Tot nu-mi vine să cred că Annie Barnes şi-a ales tocmai *acel* moment pentru a trece pe strada respectivă.

– Dar poate că ea n-are să divulge nimănui acest secret.

Kaitlin se simţea de-a dreptul disperată.

– Aşa e, n-am ce zice! Pe dracu' nu-l va divulga! Adică, vrei să spui că n-o să-l includă într-un roman de-al ei? Kevin, ai idee cine anume este ea? Femeia asta scrie cărţi şi a venit acum aici chitită să scrie şi despre Middle River, deoarece numai aşa ceva ştie să facă şi numai aşa ceva era obişnuită să facă şi atunci cînd locuia aici, cu singura deosebire că acum este bogată şi celebră, aşa încît întreaga omenire citeşte ceea ce scrie ea. Sîntem într-un imens rahat! mai strigă Kaitlin. Ce naiba o să ne facem?

5

Cu inima bubuindu-mi în piept, l-am privit prin oglinda retrovizoare pe Aidan Meade, cum îmi cerceta cu de-amănuntul mai întîi maşina, iar apoi a început să mă studieze la fel de amănunţit şi pe mine, dar acea emoţie a mea nu avea nimic de-a face cu vreo atracţie fizică. Nu eram sigură măcar dacă simţisem vreo atracţie fizică pentru Aidan nici măcar atunci cînd aveam optsprezece ani şi îmi dădusem întîlnire cu el în pădurea de pe Creasta Cooper. Ceea ce simţisem odinioară era o sfială respectuoasă; Aidan era cel mai dorit tînăr de douăzeci şi unu de ani din Middle River şi părea să fie interesat de persoana mea – sau cel puţin aşa credeam eu pe vremea aceea.

Acum ştiu că situaţia fusese în realitate cu totul alta şi tocmai de aceea bătaia intensă, în acest moment, atît de accelerată a inimii mele se datora doar mîniei. Am încercat să mi-o mai potolesc, în timp ce el încă se uita la maşina mea, numai că inima îmi bătea la fel de puternic şi am simţit că-mi iese pe gît, în momentul în care el a deschis portiera, a coborît din maşină şi s-a apropiat.

Cincisprezece ani erau un interval destul de mare pentru ca mînia să mi se mai liniştească.

– Păstrează-ţi calmul, Annie, mi-am spus ca un avertisment. Încearcă să rămîi aceeaşi femeie echilibrată care ai devenit la Washington – cea care nu se lasă pradă impulsurilor de moment şi astfel este mai puternică.

– Ai o maşină pe cinste, Annie Barnes, rosti el pe un ton cumpănit, dar cu cît se apropia mai mult, cu-atît părea mai nesigur. Annie?

– Îhî.

– Semeni cu Annie, şi totuşi nu mai eşti aceeaşi Annie. Vai, cît de mult te-ai schimbat!

Faptul că îmi făcuse un compliment ar fi trebuit să mă mai calmeze, dar felul în care vorbea mă neliniştise şi mai tare.

– Tu nu te-ai schimbat, Aidan, i-am replicat eu. Arăți la fel. Ceva mai în vîrstă, dar acelaşi.

El surîse cu afectare.

– Speram să fi spus „Mai în vîrstă, dar şi mai înțelept".

– Mai înțelept? nu m-am putut stăpîni. La a cîta căsătorie ai ajuns? La a patra cumva?

– Numai la a treia. Ar fi jalnic să fi ajuns deja la a patra, nu crezi? Eu îmi ziceam în sinea mea că şi a treia căsnicie la vîrsta lui constituia o situație la fel de jalnică, dar înainte de a apuca să-i spun şi lui asta, continuă: Şi văd că te-ai cam interesat de ceea ce am mai făcut eu în viață, nu-i aşa?

– N-am fost interesată de viața ta în mod special. Am citit însă din scoarță în scoarță *Middle River Times* în fiecare săptămînă. E mai bun decît *People*... este un ziar cu mult mai savuros. Şi am rămas de fiecare dată surprinsă de faptul că fiecare dintre căsătoriile tale a fost prezentată, ca şi cum ar fi fost prima.

– Ta-ta! se auzi un strigăt ascuțit venind dinspre maşina lui.

Aidan ridică o mînă pentru a potoli acea voce.

Nu puteam vedea nimic prin geamurile de la maşină, dar realmente nici nu era nevoie.

– Iar acum eşti şi tată, am remarcat cu politețe. Cîți copii ai?

– Cinci.

– În total?

– Trei cu Judy şi acum doi cu Bev. Cu Lindsey n-am avut niciunul.

M-am încruntat, nedumerită.

– Păi Lindsey parcă a fost prima ta soţie. N-ai luat-o de nevastă *tocmai* pentru că rămăsese însărcinată?

Bineînţeles că aşa se întîmplase, mi-am amintit eu. Vuise întreg oraşul de atîtea zvonuri. Fusese o pierdere de sarcină şi apoi un divorţ fulger. Căsătoria nu durase nici măcar şase luni.

– Nu, îmi răspunse Aidan, minţind cu nerușinare, după care se uită din nou în direcţia maşinii, atenţia fiindu-i atrasă într-acolo de un plînset.

– *Tată*, dă cu piciorul în mine! *Opreşte-te*, Micah!

– Micah, dă-ţi cu piciorul ţie! zbieră Aidan. Apoi se uită iar spre mine. Tu ai un avantaj în comparaţie cu mine, Annie. Şi, la drept vorbind, l-ai avut dintotdeauna. După cîte îmi amintesc, între noi doi era ceva în curs de înfiripare, pînă cînd tu ţi-ai schimbat intenţiile şi ai devenit de-a dreptul imposibilă.

Nici nu merita să răspund unei asemenea măgării, decît cu aceeaşi monedă.

– Ba după cîte îmi amintesc eu, i-am replicat zîmbindu-i absolut fermecător, între noi doi n-a existat niciodată nimic în curs de înfiripare, pentru că tu nu prea veneai la timp la întîlniri. Îmi dădeai mie întîlnire la opt, iar eu te aşteptam singură în pădure, pînă ce catadicseai să-ţi faci apariţia, pe la zece sau unsprezece. Îmi turnai tot felul de gogoşi despre cît de mult avuseseşi de lucru şi cît de obosit erai şi despre faptul că aveai să mă mai suni după cîteva zile, ceea ce chiar şi făceai. După aceea însă, Michael Corey te-a acuzat că aveai o relaţie intimă cu nevastă-sa, iar tu te-ai apărat, spunîndu-i că era imposibil aşa ceva, pentru că în zilele despre care vorbea el fuseseşi cu mine. Ai declarat toate astea într-o depoziţie dată sub prestare de jurămînt. Iar eu n-am negat cele spuse de tine.

– Nu, n-ai negat, confirmă el, plin de îngîmfare.

– Am procedat aşa pentru că a-ţi infirma afirmaţiile, am continuat eu, binecuvîntînd acel sentiment de eliberare pe

care îl încercam, ar fi însemnat în mod implicit să recunosc în faţa întregului oraş faptul că noi doi nu fuseserăm cîtuşi de puţin împreună, iar tu ştiai că eu n-aveam să fac una ca asta. Ştiai că eu nu avusesem nici un fel de întîlnire cu nimeni, niciodată, şi că socoteam că era ceva nemaipomenit să fii aleasă de cineva cu numele de Meade. Erai *absolut sigur* că aveam să muşc din momeala de a fi a ta.

Bărbatul rînji.

– Chiar aşa ai şi făcut.

– Ştiai că mai degrabă aş fi preferat să mint, decît să recunosc faptul că practic la toate acele întîlniri îmi trăseseşi clapa.

– S-a întîmplat şi asta exact aşa.

– Da, am minţit – dar nu sub prestare de jurămînt, aşa cum ai făcut tu, niciodată sub prestare de jurămînt. Surîsul mi-a dispărut de pe faţă. Ţi-am asigurat alibiul acela pînă în seara banchetului meu de absolvire. Te-ai oferit să mă însoţeşti tu cu acea ocazie.

– În semn de recunoştinţă, preciză el.

– Dar cînd a venit momentul, m-ai lăsat din nou cu buza umflată.

Afişă un zîmbet plin de aroganţă.

– Nu s-a putut altfel. N-am avut ce face. N-a fost din vina mea!

– Aşa că eu am rămas singură acasă în acea noapte, gătită cu cea mai frumoasă rochie de la magazinul mamei. Le spusesem tuturor la şcoală că urma să vin împreună cu tine. Cînd n-am mai apărut deloc, toţi au tras concluzia că inventasem.

– Şi atunci, tu ai retractat tot ce-ai spus mai înainte şi ai recunoscut că ai minţit în toate celelalte privinţe, continuă Aidan povestirea, numai că nu te-a crezut nimeni. În definitiv, eu eram cel care jurasem că spun adevărul. Erai o biată fată demnă doar de milă. Lumea a înţeles de ce am făcut eu ceea ce am făcut.

– Chiar dacă ai mințit.

– Minciuna mea avut un scop nobil. Nu i-ar fi fost de nici un folos lui Mike Corey, dacă ar fi aflat adevărul despre mine și Kiki. Ei s-au împăcat bine în continuare, după ce ne-am despărțit.

Am abordat cel mai senin zîmbet de care mă simțeam în stare.

– A avut un scop nobil? Halal! Ce-ai face tu, dacă ți-aș spune că am înregistrat în totalitate această conversație?

Am văzut în ochii lui o clipă de uluire, mai înainte de a-i fi distrasă atenția de un înfiorător țipăt strident, venind tot dinspre mașina lui. Acesta din urmă fusese și mai ascuțit, deși mai puțin puternic.

– Lăsați-l în pace p-ăla micu', amîndoi, răcni Aidan. Altfel, o s-o încasați urît, cînd o să ajungem acasă.

Prin urmare, îți bați și copiii? îmi venea să-l întreb, dar acest lucru ar fi schimbat subiectul discuției. Încă nu epuizasem subiectul anterior.

Acum Aidan părea mai puțin țanțoș.

– N-ai înregistrat nimic. N-aveai habar de faptul că urma să apar de după colț.

– Nu, și totuși mă bucur că am făcut-o, i-am spus eu, fără să-l mint deloc. Fusesem îngrozită de perspectiva acestei întîlniri. Acum întîlnirea avusese loc, iar eu eram încă vie și nevătămată. Acest lucru dovedea faptul că nu mai eram fetița singură de odinioară, aceea pe care Aidan Meade o lăsase să aștepte în pădure, aceea pe care o lăsase cu ochii în soare, în noaptea banchetului de absolvire, aceea pe care o dezamăgise, o umilise și o compromisese. Femeia, care devenisem între timp și eram acum, îi spuse cu un glas care era puternic prin forța lui de stăpînire: Mereu am vrut să-ți spun ce șarpe dezgustător ești. Te-ai folosit de mine, Aidan. Nu voi uita și nu-ți voi ierta niciodată acest lucru.

Am privit dincolo de el, atunci cînd un alt automobil mare apăruse tot de după același colț. Această mașină era identică

cu aceea a lui Aidan, tot cu geamuri fumurii, cu excepția faptului că avea, în plus, imprimată pe tăblia uşii, emblema fabricii de hîrtie Northwood. Maşina se opri brusc, la fel cum se oprise şi maşina lui Aidan, rămînînd pe loc, în timp ce şoferul deschisese portiera şi coborîse în stradă. În vîrstă de aproximativ patruzeci de ani şi cu nişte ochi inteligenți, acesta purta jeanşi şi un jerseu cu aceeaşi emblemă a fabricii de hîrtie pe buzunarul de la piept.

– Tatăl tău s-a cam înfuriat, îi spuse lui Aidan bărbatul. Oamenii de la agenția de publicitate tocmai au sosit, iar tu nu eşti de găsit la telefonul mobil.

Aidan se uită lung la maşina lui şi strigă:

– Micah, a sunat cumva telefonul ăla?

M-am întors pe jumătate pe scaunul meu, ca să arunc o privire spre silueta copilului din maşina lui Aidan, dar mi-a atras mai întîi atenția o altă siluetă. Aceasta din urmă era pe locul pasagerului din dreapta al celei de-a doua maşini. Judecînd după dimensiunile acelei siluete, ea aparținea unui bărbat, iar după imaginea din profil, unui Meade. Respectivul trebuia să fie James. Acesta era fratele mai mare al lui Aidan, era moştenitorul afacerii, era creierul dindărătul recentei dezvoltări avîntate a fabricii de hîrtie şi mai era, în acelaşi timp, şi mîna dreaptă a tatălui său.

Nu ştiu dacă băiatul i-o fi răspuns tatălui său, ori nu, dar ştiu că Aidan se certa cu omul de la fabrica de hîrtie.

– Nu erau aşteptați aici mai devreme de ora patru, îl informă el. Iar cînd îşi văzu omul uitîndu-se la mine, Aidan rosti cu o falsă superioritate: Doamna este Annie Barnes. S-a întors în oraşul nostru doar ca să provoace scandal.

Nu m-a descumpănit acea remarcă. Arătam bine şi eram conştientă de acest lucru. Întinzîndu-i bărbatului o mînă, i-am zîmbit cu căldură.

– Iar dumneata eşti?

– Tony O'Roarke, îmi răspunse el.

– Este vicepreşedintele nostru executiv, preciză Aidan,

ceea ce înseamnă că ştie tot ce mişcă la fabrica de hîrtie şi că tot el este acela pe care îl cheamă bătrînul, atunci cînd apare vreo divergenţă cu vreunul dintre noi. Apoi Aidan i se adresă lui Tony, după ce acesta dăduse cu amabilitate mîna cu mine: Oamenii ăia au spus că vor veni la ora patru şi, în consecinţă, la patru voi fi şi eu acolo.

– Bătrînul vrea să vii chiar acum.

Privirea lui Aidan deveni la fel de rece, ca şi tonul din glasul lui!

– Acum sînt ocupat.

Simţind din plin acea răceală, Tony schiţă cu mîna un vag salut, se dădu un pas înapoi şi apoi se îndepărtă. Aidan privi în urma maşinii, care o luase din loc. Cînd se întoarse din nou spre mine, gura şi nările îi erau încordate, dar reluă firul discuţiei exact din punctul în care aceasta se întrerupsese.

– Prin urmare, acum te-ai întors în oraş doar pentru a te răzbuna. Îmi pare rău pentru tine, scumpete, nu prea ai pentru ce să te răzbuni!

– În cazul acesta, înseamnă că nici tu n-ai pentru ce să te îngrijorezi, nu-i aşa? i-am spus eu cu multă degajare, fapt care i-a indus o stare de nelinişte. Bărbatul părea acum dintr-o dată complet tensionat.

Mă întrebă cu multă prudenţă:

– Ai venit aici ca să scrii?

M-am uitat în direcţia farmaciei exact în momentul în care ieşeau de-acolo Timmy şi Lisa.

– Păi, din scris îmi cîştig eu existenţa.

– Şi cam cît primeşti pentru o carte?

– *Răsăritul Singurătăţii* tocmai se află în curs de reeditare. Cred că se vor tipări în total aproape două milioane de exemplare.

– Dar cît anume primeşti tu?

Simţeam că mă amuz.

– Iartă-mă, dar nu vreau să vorbesc despre partea financiară.

– Aş putea să aflu.

– Nu prea cred. Clanul Meade conduce la Middle River, dar n-are nici o putere la New York – sau la Washington, în cazul de faţă. Am surîs. Nu mă sperii, Aidan. Le-am zîmbit apoi nepoatei şi nepotului meu. Aţi luat tot ce trebuia să luaţi?

Drept răspuns, Lisa ridică spre mine punga de la farmacie.

– Bună ziua, domnule Meade, îi spuse ea cu respect lui Aidan, îngînată de fratele ei, în timp ce se legau amîndoi din nou cu centura de siguranţă de pe locul pasagerului din dreapta.

Cu politeţe, i-am spus lui Aidan:

– Sînt nevoită să te rog să-ţi muţi maşina din drumul nostru.

Probabil că s-ar mai fi împotrivit o vreme – cei din familia Meade erau roşi de ambiţia de a avea ei întotdeauna ultimul cuvînt – dacă unul dintre copiii lui n-ar fi urlat în acel moment:

– *Ta-ti, tlebuie să melgem lepede!*

Cu un mormăit de nemulţumire, mîngîie în treacăt BMW-ul şi apoi plecă.

Am urmărit în oglinda retrovizoare cum s-a urcat în maşina lui mare şi neagră, după care a trîntit portiera şi s-a îndepărtat. Acum nu-mi mai bubuia deloc inima în piept. Mă rugasem eu pentru amînarea confruntării cu Aidan, dar Cel de Sus ştiuse mai bine decît mine ce avea de făcut. Nu însemnase că rugămintea nu-mi fusese îndeplinită, deoarece pur şi simplu mă rugasem pentru ceva greşit. Ar fi trebuit să mă rog ca întîlnirea cu el să aibă loc cît mai repede. Acum că se sfîrşise, mă simţeam liniştită şi mulţumită.

N-aş fi putut să sper la o întîlnire mai satisfăcătoare ca asta.

Odată ajunşi înapoi acasă, în vreme ce Timmy îmi spăla maşina cu rîvna celor zece anişori ai lui, iar Lisa, aproape o gospodină în toată regula, prepara un chili cu de toate, am

reînnoit comanda de căutare pe Internet a informațiilor referitoare la otrăvirea cu mercur.

Existau două tipuri de otrăvire cu mercur, și anume: acută și cronică.

Intoxicarea acută cu mercur rezulta dintr-o expunere intensă, pentru o perioadă scurtă de timp, cel mai frecvent prin ingerarea substanței nocive, ori prin inhalarea de vapori nediluați. Simptomele debutează cu o tuse sau cu o apăsare în piept și evoluează apoi cu îngreunarea respirației și cu tulburări stomacale. Cazurile mortale sînt din cauza instalării pneumoniei. În situațiile în care mercurul este chiar înghițit, apar amețeli și grețuri puternice, stări de vomă și diaree, precum și afectarea definitivă a rinichilor.

Nu mi se părea că mama și sora mea puteau fi încadrate în această categorie. Pe de altă parte însă, otrăvirea cronică era cu mult mai greu de scos din cauză. Aceasta consta în expuneri repetate la un nivel scăzut de materiale contaminate, iar din cauză că simptomele nu se grăbesc să apară, expunerea poate să se fi petrecut cu mult înainte de declanșarea bolii. Mai mult încă, simptomele intoxicării cronice cu mercur diferă extrem de mult de la victimă la victimă. Unele victime pot suferi de sîngerări ale gingiilor, iar altele, de amorțirea membrelor. Vorbirea victimelor poate deveni neinteligibilă, acestea acuzînd, eventual, greutate la mers și schimbări ale dispoziției, cum ar fi apariția iritabilității, a apatiei sau a unei hipersensibilități. În stadiile ceva mai avansate ale otrăvirii cronice cu mercur, pot fi afectate și funcțiile sistemului nervos central, precum și cele ale rinichilor sau ale ficatului. Un risc serios îl constituie și apariția malformațiilor congenitale, de unde și avertismentele ca femeile însărcinate să evite consumul de pește cu concentrații mari de mercur. Legătura dintre contaminarea cu mercur și autismul copiilor mici este o altă poveste.

Am mai intrat și pe alte site-uri, în căutarea altor simptome. Pînă la urmă, am găsit descrieri ale tuturor

simptomelor pe care le constatasem la mama şi începusem să le constat şi la sora mea – tremurul uşor al mîinilor, problemele de pierdere a echilibrului, tulburările de memorie şi frecventele greutăţi de concentrare, cu pierderea şirului gîndurilor.

Din nefericire, toate aceste dereglări funcţionale pot fi, de asemenea, atribuite şi maladiilor Alzheimer sau Parkinson sau unor alte cauze. Mai rău încă, identificarea certă a intoxicaţiei cronice cu mercur este aproape imposibilă. Otrăvirea acută cu mercur poate fi dovedită numai dacă analizele de sînge sînt făcute la cîteva zile după expunerea la cantităţi mari de mercur, ele arătînd niveluri ridicate ale concentraţiei metalului. Din păcate însă, după aceste prime cîteva zile, mercurul dispare din sînge şi se fixează în sistemul nervos, testele sîngelui devenind totalmente irelevante. Testele de urină sînt şi mai inutile; avînd în vedere faptul că mercurul nu este eliminat niciodată din organism prin urină, nu are cum să fie evidenţiat prin analiza urinei.

Concluzia finală? În cazul contaminării cronice cu mercur, nu se poate pune niciodată un diagnostic absolut sigur.

Pe de altă parte, în cazul în care s-ar putea proba că o persoană care prezenta simptome specifice a fost anterior expusă unei eventuale contaminări cu mercur, atunci ar fi posibilă construirea unui caz de circumstanţă. Iar în acest punct, ar intra în scenă Fabrica de Hîrtie Northwood. Da, eram pornită. Căutam cu tot dinadinsul să pun acest lucru în cîrca fabricii de hîrtie. Dar ce altceva ar putea purta responsabilitatea unor asemenea îmbolnăviri? Dacă lumea din Middle River se îmbolnăvea în proporţia pe care o bănuiam eu, sursa de contaminare cu mercur trebuia să fie mare. Iar fabrica de hîrtie era cu adevărat mare.

– Ce faci aici, mătuşică Anne? mă întrebă în acel moment Lisa.

– Ooo, fac puţină muncă de documentare, i-am răspuns eu, conştientă fiind de faptul că avea să înţeleagă că mă

documentam pentru cine ştie ce carte de-a mea. Am salvat într-un fişier toate informaţiile găsite. Deocamdată e ca şi cum aş merge la pescuit: nu se ştie cine va muşca din momeală. Am închis apoi fişierul şi am lăsat deoparte laptopul. Acel chili făcut de tine miroase cu-adevărat formidabil, drăguţo! Mama te-a învăţat să faci aşa ceva?

– Nu mama, ci tata. El este bucătarul. Mama vine acasă tocmai la timp ca să mănînce. Privirea i se îndreptă spre uşă, iar ochii i se măriră de surescitare. Uite-o că a venit şi acum! A plecat mai devreme de la serviciu, în mod special, ca să se întîlnească cu tine. Fetiţa alergă spre intrare, deschizînd panoul cu plasă. Bună, mamă! Hai înăuntru. Eu fac de mîncare pentru mătuşa Phoebe şi pentru mătuşica Anne.

Sabina intră. Părea obosită şi încordată.

– Eşti cea mai bună fetiţă din lume, îi spuse ea şi-şi sărută fiica pe frunte. Nu vrei să fii drăguţă şi să-l ajuţi pe Timmy să termine de spălat maşina, ca să pot vorbi şi eu ceva între patru ochi cu mătuşica Anne?

– În primul rînd, trebuie să mai amestec puţin în chili, replică fetiţa şi se îndreptă spre aragaz. Cu mişcări studiate – cu siguranţă că fusese excelent pregătită – îşi puse o mănuşă, luă capacul de deasupra cratiţei celei mari, amestecă în mîncare, fiind atentă să nu sară stropi, apoi puse la loc capacul peste cratiţă, îşi scoase mănuşa şi zîmbi în direcţia noastră.

– Bravo, i-am spus, zîmbindu-i la rîndul meu.

Radiind de mîndrie, ieşi afară.

De-abia se închisese rama cu plasă după Lisa, că Sabina se aşeză la masă pe un scaun apropiat de al meu şi îmi zise, aflată deja pe punctul de a da în clocot:

– Tocmai mi-a dat telefon Aidan Meade. Vrea să ştie în ce scop te-ai întors aici. Ce anume i-ai spus, de era aşa pornit?

– Nu i-am spus nimic, am răspuns eu. Pe mine mă supăra supărarea ei. Nu m-a întrebat de ce am venit aici. Sau cel puţin, nu în chiar atît de multe cuvinte, m-am gîndit eu fără

să i-o mai spun şi Sabinei. Şi-atunci, de ce să te fi întrebat acest lucru tocmai pe tine?

– Probabil că i-ai spus tu ceva, de este acum atît de pornit. Eu te-am întrebat dacă ai venit să scrii o carte, iar tu mi-ai răspuns că nu. El însă crede că da. Crede că eşti încă obsedată să faci ce a făcut şi Grace.

– Asta n-are nimic de-a face cu Grace.

– În ceea ce te priveşte, *dintotdeauna* orice lucru a avut şi are de-a face cu Grace. Ea avea un dinte împotriva localităţilor mici. La fel ai şi tu!

– Nu avea nici un fel de dinte împotriva localităților mici. Numai că nu s-a simțit niciodată bine în ele şi nici nu s-a putut adapta.

– Ba le-a urît de-a dreptul. Gîndeşte-te numai la Peyton Place!

– A zugrăvit imagini pline de realism. Ai avea la fel de mult de iubit, ca şi de urît la oraşul acela.

– Vezi că am dreptate? Acum o aperi.

– O înțeleg. Ştiu cum este să nu te poți adapta. Aş avea toate motivele să nu suport Middle River. Dar de ce să vreau eu să scriu o carte despre oraşul ăsta? Am idei berechet pentru viitoarele mele cărți, idei care n-au absolut nimic de-a face cu Middle River. Probabil că Aidan Meade trebuie să aibă o conştiință extrem de încărcată, dacă tot ce poate crede este că am de gînd să scriu despre el.

– Sau despre noi toți. Din ce alt motiv te-ai putea afla aici?

– Aici sînt acasă.

– Rectificare! exclamă Sabina. La Washington eşti acasă. Aici doar ai crescut, dar ai plecat. Ne-ai respins.

– Rectificare! i-am întors-o eu. Voi m-ați respins pe mine, nu eu pe voi. Middle River m-a făcut să mă simt atît de nenorocită, încît am fost nevoită să plec. Şi n-am cîtuşi de puțin intenția să mă mut înapoi aici. Poți să contezi pe asta. Îmi place viața mea de acum. Dar aici îmi sînt rădăcinile. Simt nevoia unei legături mai strînse.

– Cum asta? Doar mama a murit.

– Şi totuşi, tu mai eşti încă aici. Şi Phoebe la fel. Voi două sînteţi cele mai apropiate legături de sînge pe care le mai am.

Iar acest lucru însemna

Adevărul Numărul Trei: Nevoia mea de a avea o familie, ieşind la suprafaţă mai înainte de a o putea opri – şi credeţi-mă, aş fi preferat să o opresc. Niciodată nu am reuşit să ne împărtăşim sentimentele.

Deschizîndu-mi sufletul în faţa Sabinei, devenisem vulnerabilă.

Vorbele mele păreau să o liniştească. Trase adînc aer în piept şi se aşeză mai bine pe scaun, rezemîndu-se de speteaza acestuia.

– Atunci încearcă să priveşti lucrurile şi din punctul meu de vedere, Annie. Sînt între ciocan şi nicovală. El este patronul meu.

Sabina era specialistă în calculatoare de la Fabrica de Hîrtie Northwood, un fel de meşter-priceput-la-toate, atunci cînd venea vorba despre tehnologia informatică. Cînd un computer funcţiona aiurea, era acolo. Cînd un angajat avea nevoie de instruire în domeniu, era acolo. Tot ea se ocupa şi de punerea calculatoarelor în reţea, de curăţarea sistemului informatic de viruşi şi avea cuvîntul hotărîtor şi în privinţa momentului aducerii de îmbunătăţiri performanţelor echipamentelor de calcul. Acest din urmă punct însemna, bineînţeles, că tot ea era obligată să instruiască pînă şi ultimul angajat, în privinţa utilizării acelor îmbunătăţiri.

Eu fiind doar o utilizatoare de computer – adică pricepîndu-mă să lucrez la el doar atît cît aveam nevoie, cu alte cuvinte să folosesc poşta electronică, să scriu şi să caut pe Internet şi prea puţin altceva – aveam pentru ea cel mai profund respect. Aveam sentimentul că muncea mai mult decît oricare dintre cei din familia Meade.

– Ei au nevoie de tine mai mult decît ai tu nevoie de ei, i-am spus eu, în urma acestei bănuieli.

– Nu-i adevărat, m-a contrazis Sabina. Ei mă plătesc bine, iar avantajele sînt duble față de acelea pe care le-aş avea oriunde altundeva. Avem doi copii de care trebuie să ne îngrijim. Dar tu n-ai de unde să ştii ce înseamnă asta.

Nu. Nu aveam de unde să ştiu. Punînd punct acelui subiect, am atacat o altă temă:

– Sabina? Ai cumva idee despre ce înseamnă otrăvirea cu mercur?

– Ar trebui să am?

– Simptomele pe care le avea mama sînt identice.

– Mama a avut Parkinson. Sabina se încruntă amenințător. De ce nu poți să accepți acest diagnostic? Ți-e chiar atît de teamă de faptul că s-ar putea să te îmbolnăveşti şi tu?

– Nu e asta. Doar că pe mine mă neliniştesc acele simptome. Aceleaşi pe care le manifestă acum şi Phoebe. Iar după cîte am citit în *Middle River Times*, se pare că multă lume suferă de unul sau altul dintre aceste simptome.

– Chiar aşa să fie? mă întrebă ea cu îndoială.

– Dacă tot ce am citit este adevărat, atunci aşa se prezintă situația. Cunoşti şi tu rubrica din ziar...

– Da, o ştiu, iar durerile se înmulțesc odată cu vîrsta. Înfruntă adevărul, Annie. În Middle River, oamenii sînt tot mai bătrîni. Pe măsură ce îmbătrîneşte, lumea are din ce în ce mai multe suferințe.

– Din ce în ce mai multe pierderi de sarcină, la femei de pînă la treizeci de ani! Din ce în ce mai mulți copii autişti!

– Ce vrei tu de fapt să spui? Unde baţi? mă întrebă cu blîndețe sora mea.

– Fabrica de hîrtie. Nu crezi că ea ar putea constitui o sursă de poluare?

– Nu.

– Ai auzit vreodată rostit acolo cuvîntul *mercur?*

– Nu.

– Eşti conştientă de faptul că poluarea cu mercur este o problemă politică acută?

– *Nu*. Dar unde vrei să ajungi, cu toate aceste întrebări?

Am bătut în retragere:

– Nici eu nu ştiu. Îmi pun numai nişte întrebări despre lucrurile astea.

Sabina se ridică, părînd acum obosită şi tristă.

– Te cunosc eu foarte bine, Annie. Întrebările tale nu duc la nimic bun. Te rog. Te implor chiar. Să nu cumva să întreprinzi ceva care să ne facă nouă celor de-aici viaţa mai grea decît deja ne este. Bărbatul meu lucrează la fabrica de hîrtie. Eu lucrez la fabrica de hîrtie. Ăsta ne este traiul, viitorul nostru, viitorul *copiilor* noştri. Nu ne permitem să riscăm să te lăsăm să-ţi vîri nasul acolo unde nu-ţi fierbe oala.

Nici nu făceam asta. Tot ce făceam, mi-am spus eu, intrînd din nou pe Internet în seara aceea, după ce Phoebe se dusese la culcare, era să aflu şi mai multe despre o problemă care poate, doar poate, că era dăunătoare.

În esenţă, există două surse principale de emisii poluante cu mercur – şi anume: cele naturale şi cele produse de mîna omului. Emisiile naturale cu conţinut de mercur provin din erupţiile vulcanice, din eroziunea solului şi a rocilor, precum şi din vaporii oceanici. Acestea au existat dintotdeauna şi nu pot fi ţinute în frîu.

În privinţa surselor de poluare cu mercur produse de om însă, problema stă cu totul altfel. Există două categorii fundamentale de astfel de poluanţi. Prima categorie include incineratoarele de deşeuri, prin intermediul cărora sînt eliminate bunuri uzate cu conţinut de mercur, aşa cum sînt termometrele, lămpile fluorescente şi amalgamurile dentare. Cea de-a doua categorie cuprinde uzinele care folosesc ca sursă de energie cărbunii sau combustibilii petrolieri. Aceste uzine constituie unicul poluant naţional major cu mercur; odată emise, noxele rămîn în atmosferă sute de ani. În plus, odată ce mercurul din atmosferă este luat de ploaie şi se scurge împreună cu apa, intrînd în pămînt şi amestecîndu-se

cu bacteriile existente în sol, devine mercur metilic, acesta fiind din cale-afară de toxic. Mai este şi bioacumulativ, ceea ce înseamnă că este din ce în ce mai periculos, pe măsura avansării tot mai sus pe scara evoluţiei lanţului trofic. Mercurul aflat într-un boiştean este pentru acesta mai puţin nociv decît mercurul dintr-un păstrăv, iar acesta la rîndul lui nu este aşa de rău ca acela din peştele-sabie sau din ton, care sînt peşti mai mari. Omul, fiind în vîrful evoluţiei, suferă efectele cele mai devastatoare de pe urma contaminării cu mercur.

Deşi o parte din mercurul atmosferic vine şi de la zonele industriale aglomerate din Vestul Mijlociu, aproape jumătate din întreaga cantitate este generată chiar în Noua Anglie. Statul New Hampshire, avînd încă legi mai permisive, cu valori mai moderate ale limitelor admisibile de poluare, este, în consecinţă, una dintre cele mai importante surse de noxe cu mercur.

Era şi asta ceva. Dar mai aveam nevoie de o informaţie şi mai importantă. Trebuia să sap mai adînc pentru a o găsi; era limpede că industria voia să apară cît mai frumos cosmetizată. În cele din urmă însă, după multe căutări, am dat şi peste ceea ce căutam: fabricile de hîrtie erau într-adevăr recunoscute drept poluanţi majori cu mercur.

Dacă Fabrica de Hîrtie Northwood polua cu mercur mediul înconjurător, atunci cea mai probabilă victimă a contaminării trebuia să fie rîul. Magazinul mamei se afla pe malul rîului, nu cu mult mai la vale de fabrica de hîrtie. Ea îşi petrecuse acolo o mare parte din viaţă. Acum sora mea preluase ştafeta. Iar în celelalte magazine de pe malul rîului lucrau atît de mulţi oameni. Şi atît de mulţi clienţi şedeau ore întregi pe acele terase din spatele magazinelor, bînd ceva la soare şi inhalînd vapori potenţial nocivi. Şi atît de mulţi oameni de pe celălalt mal al rîului veneau la pescuit, prindeau peşti din rîu şi îi mîncau.

Posibilităţile erau practic nelimitate.

Nu ştiam dacă trebuia să fiu surescitată sau îngrozită. Simţind nevoia fundamentării unor argumente şi a unei direcţii de acţiune, am închis laptopul şi i-am telefonat lui Greg. Mă aşteptam ca el să fi ieşit pe undeva, pentru a sărbători ultima seară la Washington, şi totuşi am avut noroc. Era acasă.

– Bună, i-am spus, cu un zîmbet de uşurare pe buze.

– Şi ţie la fel de bună să-ţi fie inima, îmi răspunse el la salut, apoi şi la întrebarea pe care i-o adresasem prin e-mail: Mi-am împachetat totul, mulţam fain.

– Păi şi-atunci, de ce nu sărbătoreşti?

– Tocmai asta şi fac.

Ah, deci nu era singur.

– Atunci, iartă-mă! Cînd putem vorbi altă dată?

Şi totuşi părea la fel de relaxat ca totdeauna.

– Sîntem în aşteptarea livrării bunătăţilor la domiciliu, aşa că acum este cît se poate de bine. Ce s-a întîmplat?

Nu-mi trebuia mai mult.

– S-ar putea să fi dat peste ceva aici, i-am spus eu cu mult elan. Simptomele mamei sînt identice cu acelea manifestate în cazul unei intoxicări cronice cu mercur.

– Cu mercur? I-auzi! Ai vreo idee cum ar fi putut să fie expusă contaminării?

– Avem aici o fabrică de hîrtie.

– Şi generează cumva deşeuri cu mercur?

– Acum nu. Dar a generat. Fabricile de hîrtie sînt poluatori recunoscuţi. Reziduurile ăsteia de-aici sînt vărsate direct în rîu. Iar mama a lucrat ani de zile pe malul acelui rîu. Acum sora mea lucrează în acelaşi loc ca şi mama şi a început să nu se mai simtă bine nici ea.

– Are aceleaşi simptome?

– Identice. Şi este şi răcită. Unul dintre efectele otrăvirii cronice cu mercur constă în slăbirea sistemului imunitar. În consecinţă, abundă răcelile, gripele şi pneumoniile.

– Nu ştiu sigur dacă poţi ajunge la intoxicarea cu mercur

doar lucrînd pe malul rîului contaminat. Aş fi tentat să cred că ar trebui să existe un contact direct, prin ingerare sau măcar prin atingere.

– E posibil şi aşa ceva, am încuviinţat. Dar adu-mi, te rog, aminte! Care sînt cele mai recente reglementări normative cu privire la poluarea cu mercur?

Greg nu ezită nici o clipă; rezumarea ştirilor pe înţelesul tuturor constituia punctul lui forte.

– Toată lumea este de acord cu faptul că trebuie reduse emisiile respective. Dezacordul intervine însă atunci cînd se discută valorile şi termenele. Acordul pentru o Atmosferă Nepoluată a propus anumite limite şi date calendaristice, dar ulterior Agenţia pentru Protejarea Mediului a mai îmblînzit limitele şi a mai prelungit termenele.

– Sub presiunea lobby-ului industriaşilor?

– Poţi fi sigură de asta. Şi mai este şi acel comerţ cu creditele de poluare. Toate întreprinderile industriale poluează. Cît de mult le este permis să polueze este specificat sub forma acelor credite de poluare. O uzină care îşi ecologizează tehnologia şi poluează atît de puţin, încît nu mai are nevoie să-şi utilizeze creditele le poate vinde pe acestea unei alte fabrici care nu vrea să facă eforturi pentru curăţenia mediului. Fabricile „curate" cîştigă astfel bani pentru a-şi compensa cheltuielile suplimentare efectuate în vederea curăţării mediului, în timp ce fabricile mai poluante plătesc suplimentar, fiindcă poluează mai mult. Opozanţii sistemului creditelor pentru poluare afirmă faptul că acesta generează în timp nişte focare unde poluarea este mai intensă ca oricînd. Vrem să locuim în apropierea unor asemenea focare?

– Bineînţeles că nu. Dar mama şi sora mea – şi o mare parte din Middle River – s-ar putea să facă exact acest lucru.

– Pentru contaminare este obligatoriu contactul direct, Annie. Ţine minte lucrul ăsta. Pînă cînd nu afli mai multe, eu în locul tău nu m-aş hazarda să acuz pe nimeni. Problema

constă în modalitatea de eliminare a deşeurilor. Dacă aceasta este efectuată cu respectarea reglementărilor normative aflate în vigoare, atunci fabrica cu pricina se află pe drumul cel bun.

– Şi cum aş putea să aflu mai multe amănunte?

– Întreabă.

– Nu pot întreba chiar la fabrica de hîrtie. Cei de-acolo şi-ar ieşi din minţi.

– Atunci, sună la agenţia statală de mediu.

– De parcă cei de-acolo ar şti cu certitudine dacă fabrica a încălcat ori nu legile poluării? Nu ar încerca fabrica Northwood să-şi ascundă orice neregulă în domeniu?

– Ba ar încerca. Iar dacă ar fi dată în vileag, ar plăti o amendă şi lucrurile s-ar opri acolo. Şi totuşi situaţia ar rămîne consemnată în documentele de stat.

Asta era o idee bună, lucru pentru care îl şi sunasem pe Greg. Sugestiile acestuia erau întotdeauna inteligente, bine ţintite şi pline de diplomaţie. Predispusă cum eram eu spre impulsivitate, mai aveam multe de învăţat, mai ales în această din urmă privinţă.

Agenţia statală pentru mediu, mi-am notat eu, după care i-am spus:

– Am de gînd să consult arhivele ziarului local, pentru a descoperi cine este bolnav şi de ce maladie anume. Rubrica de sănătate este alcătuită cu multă meticulozitate.

– Ar fi mai bine să discuţi cu medicii de pe acolo.

– Păi asta ar însemna să-mi dezvălui intenţiile.

– Şi ar fi chiar atît de rău aşa ceva?

– Cu siguranţă. Familia Meade este proprietara fabricii de hîrtie şi este alcătuită din oameni răi. Dacă membrii ei prind de veste că eu mă ocup de aşa ceva, se vor răzbuna pe surorile mele. Am vorbit deja cu medicul care a îngrijit-o pe mama. Este şeful policlinicii. El mi-a sugerat ideea cu mercurul, dar se află într-o poziţie ingrată. Fabrica stăpîneşte o bună parte din oraş, inclusiv policlinica. Am făcut o pauză.

Cînd vorbeşti despre Middle River, vorbeşti implicit şi despre această fabrică. Întotdeauna vine vorba despre ea.

– Iar tu eşti pornită împotriva clanului Meade, spuse Greg.

– Mama a suferit de ceva. Şi Phoebe s-ar putea să sufere şi ea acum de acelaşi lucru.

– Iar tu eşti pornită împotriva clanului Meade, îmi repetă el.

Am tăcut pentru o vreme. Greg mă cunoştea prea bine.

– Ba bine că nu! am recunoscut eu în cele din urmă.

– Te gîndeşti să faci ce a făcut şi Grace?

– Absolut deloc. Grace a scris o carte. Eu nu am de gînd să fac una ca asta.

– Nici chiar dacă prinzi un fir? Nici chiar dacă urmezi acel fir pînă la capăt şi izbuteşti să aduci vreo schimbare?

– Dacă lucrurile se schimbă, nu va mai fi nevoie de nici o carte.

– Şi dacă descoperi cumva cine ştie ce muşamalizare? Ar ieşi o poveste trăsnet.

– Ăsta este domeniul *tău*, Greg. Tu eşti ziaristul. Eu scriu doar beletristică.

– Păi la fel făcea şi Grace.

– Da, dar eu nu sînt Grace.

– Asta spui tu, mă tachină el, însă cu o uşoară adiere de adevăr. Ai tot repetat acest lucru, în toţi cei doisprezece ani de cînd ne cunoaştem. Şi totuşi ea constituie modelul tău. Ţi-ai ascuţit dinţii cu ajutorul moştenirii lăsate de ea.

– Cariera mea s-a desfăşurat cu totul altfel decît a ei.

– Şi ţi-ai consolidat-o acum bine de tot, ceea ce înseamnă că poţi să scrii despre tot ce pofteşti, avînd garantată o largă audienţă.

– Cititorilor mei nu le-ar plăcea dacă aş face aşa ceva.

– Dar tu ai avea o susţinere puternică. Pe un veritabil ton de curiozitate, mă întrebă: Grace a făcut asta în mod intenţionat? Adică a scris *Peyton Place* cu intenţia deliberată de a încurca socotelile cuiva? A făcut asta doar vrînd cu tot dinadinsul să stîrnească un scandal?

– Vrei să spui din răzbunare, cu o premeditare răutăcioasă? l-am întrebat zîmbind. Asta era o expresie a lui Neil, prietenul, avocat, al lui Greg – în acelaşi timp şi prieten al meu –, expresie pe care acesta o folosea mai toată vremea. Nu prea cred asta. Ei îi plăcea nespus de mult să scrie şi cunoştea bine oraşele mici. Scria pur şi simplu despre ceea ce ştia.

– Şi totuşi, avea şi ea încrîncenările ei.

– Da. N-a fost niciodată o persoană tentată să se conformeze aşteptărilor tradiţionale din partea femeilor – pentru că pur şi simplu nu era capabilă să fie acea nevastă şi mamă drăguţă, zîmbitoare şi docilă pe care oamenii voiau s-o descopere în ea. Obişnuia să poarte jeanşi şi cămăşi bărbăteşti. Nu deretica niciodată prin casă, cu excepţia colţişorului în care îşi ţinea maşina de scris, lucru care mi se pare extrem de semnificativ, am cugetat eu cu voce tare. Desconsidera imaginea anilor '50 – nu se putea obişnui să fie nevastă de profesor, să organizeze comitete, să supravegheze copii şi să vîndă prăjiturele. Era o strălucită scriitoare care îşi atrăgea animozitatea soţului cu zgomotul permanent al maşinii ei de scris. Scrisul era ocupaţia ei. Iar de tot restul nu-i prea păsa, fapt pentru care a şi fost marginalizată.

– Şi a ripostat la rîndul ei, cu promptitudine.

– N-a făcut nimic altceva decît să spună adevărul.

– Şi să se simtă astfel răzbunată.

– Acest aspect este discutabil, dat fiind cît de repede şi de mult a avut de pătimit după ce i-a apărut cartea.

– Însă a avut mare grijă să-şi afirme punctul de vedere.

– Asta da, am fost nevoită să recunosc. Iar punctul tău de vedere care este, Greg?

– Te iubesc foarte mult. N-aş vrea să fii rănită. Te admir pentru că ai mers acolo dorind să descoperi ce anume este în neregulă cu Phoebe, iar dacă vei putea stabili un sistem de îmbolnăvire care să sugereze o intoxicare masivă cu mercur şi pentru care fabrica de hîrtie să poată fi incriminată în

privința eventualei contaminări, atunci eu o să te ajut să scrii cartea. Numai că nu vreau să ai de suferit pe parcurs.

– Cum aş putea să sufăr? Lumea din Middle River deja mă urăşte. Ce anume aş mai putea avea de pierdut?

El a făcut o pauză considerabilă, înainte de a-mi răspunde. Apoi mi-a vorbit cu soiul acela de grijă de care aveam cu atîta disperare nevoie.

– Ai parcurs un drum lung, Annie. Atunci cînd ne-am cunoscut, tu încă te luptai să te distanțezi de Middle River, şi pînă la urmă ai reuşit. Dar cînd vorbeşti despre acel loc, revii la cea care erai înainte. Eşti ostilă şi defensivă. Nu sînt prea sigur că acel oraş este favorabil sănătății tale.

– Nici eu nu sînt, i-am răspuns atunci, cu o reînnoită semnificație şi o tot mai profundă hotărîre. Şi eu te iubesc pe tine. Drum bun!

6

Tom Martin pleca iar tîrziu de la policlinică. Astăzi fusese nevoit să arbitreze o divergență între doi radiologi care aveau o problemă în legătură cu atribuțiile lor, dar cel mai adesea întîrzia din cauza pacienților. Urgențele medicale apăreau întotdeauna spre sfîrșitul zilei, iar Tom nu le putea ignora. Nu-l lăsa inima să lase vreun pacient să se frămînte peste noapte în legătură cu suferința care îl deranja, în situația în care încă o jumătate de oră peste program ar fi putut rezolva problema. Din fericire, femeia pe care o angajase să aibă grijă de sora lui era înțelegătoare.

Și totuși nu-i plăcea să abuzeze de acea înțelegere. Intenționînd să meargă direct acasă, bărbatul ieși în mare grabă pe ușa laterală a policlinicii și tocmai se îndrepta cu pași mari spre parcare, cînd auzi că îl striga cineva pe nume. Fără să-și încetinească mersul, se uită doar în jurul său, zărindu-l pe Eliot Rollins care ieșise și el din clădire și o luase la fugă, ca să-l ajungă din urmă.

Eliot era ortoped și semăna cu un imens ursuleț de pluș, cu o barbă tunsă scurt și un zîmbet larg și prietenos. Era băiat bun, de felul acelora mai mult sociabili decît chinuiți de curiozități intelectuale. Deoarece în timpul colegiului era de-a dreptul avid de petreceri, în cea mai mare parte în compania lui Aidan Meade, a izbutit să termine facultatea de medicină de-abia după nenumărate încercări chinuite. A venit apoi la Middle River imediat după rezidențiat și lucra la policlinică deja cu trei ani mai înainte să fi fost angajat și Tom acolo.

Tom ar fi putut să acuze acest fapt pentru cît de distanți se simțeau unul față de celălalt; Eliot n-ar fi fost primul care să aibă resentimente la adresa cuiva nou-venit ca şef. Dar nu era numai asta. Ei doi aveau maniere diferite, gusturi diferite, prieteni diferiți, aşa încît obişnuiau să se cam evite.

Acesta era doar unul dintre motivele pentru care Tom fu surprins să-l vadă acum pe Eliot. Un alt motiv ar fi fost acela că, de obicei, Eliot era printre primii care plecau de la lucru. Eliot avea o casă foarte mare, amplasată în partea de sud a oraşului, iar acasă îl aşteptau o soție, doi copii şi un frigider plin cu bere lîngă piscină. În timpul verii, ora patru îl prindea deja în drum de la serviciu spre casă.

– Aşteaptă puțin! îi strigă Eliot, în felul lui jovial. Aş vrea să-ți pun o întrebare.

Tom nu-şi încetini decît vag mersul.

– Îmi pare rău, dar mă grăbesc! Trebuia să fi fost deja acasă.

Eliot ajunse în dreptul lui Tom şi-şi potrivi pasul după el.

– Ce mai face Ruth? îl întrebă Eliot.

– Bine, mulțumesc de întrebare.

– Deci, se descurcă împreună cu Marie Jenkins, nu-i aşa?

Marie era femeia care se ocupa de sora lui Tom. Fusese asistentă la urgențe şi era gata să renunțe la acel serviciu stresant, cînd Tom a angajat-o, iar această slujbă i-a convenit de minune. Ruth avea nevoie de atenție permanentă, dar nu crea nici un stres celui care se ocupa de ea. Ba chiar dimpotrivă. Totul în legătură cu Ruth se desfăşura cu mare încetineală. Aceasta trebuia să fie ajutată să se spele şi să se îmbrace şi trebuia dusă cu maşina de trei ori pe săptămînă pînă la Plymouth şi înapoi, conform programării la terapie. Avea nevoie de ajutor cînd deschidea DVD playerul, dar cu toate acestea, dacă i s-ar fi dat voie, s-ar fi uitat cu orele la filme, cum ar fi *Finding Nemo*, *Beauty and the Beast* sau *The Lion King*, pînă la capăt. Îi plăcea şi să i se citească, indiferent dacă înțelegea sau nu conținutul, iar adeseori adormea înainte de a se fi terminat primul capitol.

Marie era atît de recunoscătoare că terminase cu activitatea stresantă de la urgențe, încît nu se simțea cîtuși de puțin deranjată de plictiseala muncii ei de acum. În timpul perioadelor liniștite, citea sau gătea. Tom n-avea nimic de obiectat.

– Se descurcă de minune, îi răspunse el lui Eliot. Ajunseseră deja lîngă camioneta lui Tom și acesta deschisese portiera, își pusese în cabină servieta și coborîse geamul. Despre ce este vorba? mai întrebă el, urcîndu-se la volan.

– Julie și cu mine facem un picnic vineri seară. Vrei să vii și tu?

Tom surîse.

– Mulțumesc, dar nu pot. Marie își ia liber în weekend, iar Ruth în ultima vreme a fost neliniștită în prezența străinilor, așa că e mai mare daraua decît ocaua. Bărbatul trînti portiera.

– Îmi pare rău, spuse Eliot și-și sprijini o mînă pe geamul deschis. Atunci, poate rămîne pe altă dată. Răsuflă precipitat. Dar ia spune-mi, mi s-a părut mie sau chiar a trecut azi pe la tine fata Alyssei Barnes?

Și de-abia *asta* era întrebarea pe care Eliot intenționase cu-adevărat să i-o pună, își spuse Tom în sinea lui – și era suficient de presantă, încît să-l facă pe interlocutorul său să accepte în schimb să plătească prețul de a-l invita la picnicul lui. Destul de curios cît să mai amîne graba de a ajunge acasă, îi răspunse amuzat:

– Ba chiar ea era. A venit să-mi mulțumească pentru că am îngrijit-o pe mama ei.

– Frumos din partea ei. N-a apucat să-ți vorbească la înmormîntare?

– Nu despre așa ceva.

– Aaa, deci te-a prins acum pentru asta. Știi că a venit în oraș pentru o lună de zile. Nu ți-a spus cumva ce anume are de gînd să facă în tot timpul ăsta?

– Am avut impresia că nici ea nu știe prea sigur acest lucru.

– Să înțeleg că n-ai auzit-o spunînd că ar urma să mai şi scrie cîte ceva?

– Mie nu mi-a spus absolut nimic în sensul ăsta, îi răspunse Tom, cu mai multă candoare decît ar fi fost necesar, dar pricepuse foarte bine ce-l frămînta pe Eliot. Eşti îngrijorat cumva că are de gînd să scrie şi despre noi?

– Depinde, rosti Eliot cu un meditativ aer de nesiguranță. Lumea zice că s-ar putea. Nu ştiu dacă ți s-a întîmplat şi ție, dar eu unul nu pot ieşi nici măcar zece minute în oraş, fără ca cineva să-mi vorbească despre *Peyton Place*. Vreau să spun că Aidan vorbea despre o legătură cu cartea asta şi cu siguranță că a existat. Este o adevărată obsesie.

– *Peyton Place* este deja de mult de domeniul trecutului. Totul s-a întîmplat cu aproape cincizeci de ani în urmă.

– Toți cei din Middle River susțin că se poate întîmpla din nou. Sînt convinşi de faptul că Annie Barnes ar fi în stare de aşa ceva. Şi nu sînt prea sigur dacă am fi mulțumiți să facă asta.

– De ce nu? îl întărîtă Tom. Sîntem oameni de ispravă.

– Bineînțeles că sîntem, dar noi ne ajutăm unii pe alții în felul nostru, pe care nu vrem întotdeauna să-l afle şi străinii. Îți doreşti cumva să scrie şi despre Nathan Yancy?

Nu, Tom nu dorea aşa ceva. Cînd venise Tom prima dată la policlinică, Nathan era aici hematolog. De-abia la un an după aceea, Tom angajase un expert care descoperise faptul că actele care atestau pregătirea lui Nathan erau false. Escrocului i s-a cerut în mod discret să plece şi acesta s-a conformat, părăsind policlinica fără nici un fel de referințe. Trebuie subliniat că Tom nu putea fi făcut responsabil pentru un medic care fusese angajat de altcineva, înainte de venirea lui! Dar, cu toate acestea, faptul era deja consumat şi, dacă s-ar fi aflat ceva despre Nathan, atunci credibilitatea şi reputația policlinicii ar fi avut serios de suferit.

Acelaşi lucru s-ar fi putut întîmpla şi în cazul în care s-ar fi dus vestea şi despre priceperea profesională de ageamiu a

lui Eliot Rollins. Din nefericire însă, Eliot Rollins făcea parte din cercul apropiaților clanului Meade şi, prin urmare, se bucura de o anumită imunitate. Acestea fiind spuse, Tom n-avea nici o intenție să rişte să sufere în urma unui eventual scandal, dacă şi cînd s-ar fi aflat şi acest secret.

– Nu ştiu ce să zic, Eliot. Eu te-am avertizat doar. Dacă exagerezi cu medicația unor pacienți...

– N-am exagerat cu medicația nimănui, îl întrerupse Eliot, dintr-odată mai puțin jovial ca pînă atunci. Am susținut şi altă dată şi spun şi acum acelaşi lucru. Lupta împotriva durerilor este o latură fundamentală a practicării medicinei. Este ceva esențial.

– Bineînțeles că este, dar pentru pacienții foarte în vîrstă. Polițistul nostru şef nu intră în această categorie.

– Adică ai vrea să-i spun că trebuie să sufere?

– Dar nu este deloc nevoie să sufere, îl contrazise Tom. Ar putea foarte bine să mai slăbească vreo douăzeci de kilograme şi să înceapă să practice cu regularitate nişte exerciții fizice. Iar dacă la asta s-ar mai adăuga şi puțină fizioterapie, spatele lui n-ar mai avea nimic.

– Acum te crezi specialist şi în ortopedie?

– Nu. Nici n-aş vrea să fiu. Este numai o chestiune de bun-simț. Tu i-ai dat doar o cîrjă, Eliot. Acum a ajuns dependent, aşa încît problema s-a mai complicat.

– N-ai nici o dovadă că este dependent.

– Oricine ia analgezicele pe care le ia el, cu frecvența cu care le ia el este dependent.

Eliot îşi înfipse mîinile în buzunare, în timp ce îşi muşca un colț al buzelor.

– Te-a întrebat ceva în legătură cu problema asta?

– Cine anume să mă întrebe? nu se putu abține Tom să facă pe prostul.

– Annie Barnes. Cînd a stat de vorbă azi cu tine.

– Nu. Ea doar mi-a mulțumit pentru felul în care am avut grijă de mama ei. Tom îi mai spusese asta o dată, dar simțise că trebuia să repete.

– Păi acest lucru nu i-ar fi luat mai mult de un minut sau două, în timp ce voi ați fost plecați mult mai multă vreme.

– Să înțeleg că ne-ai urmărit? îl întrebă Tom, fără să mai aştepte vreun răspuns. Eliot nu avusese nevoie să-i urmărească pentru a afla cît de mult timp stătuse el cu Annie şi unde anume. Middle River era o localitate în care se ştia totul. Tom ştiuse că vestea ieşirii lui la o cafea în compania lui Annie va face extrem de repede înconjurul oraşului, astfel încît îi răspunse cu nonşalanță: Am discutat despre Washington. Amîndoi am făcut facultatea la Georgetown.

Eliot nu părea prea convins.

– Şi ați vorbit atîta vreme doar despre Washington?

– În cea mai mare parte. Iar în rest, conversația s-a referit la mama ei. Asta avea Annie în primul rînd în cap. Tom introduse cheia în contact şi porni motorul. Iartă-mă, dar acum chiar că trebuie să merg acasă. Ascultă! Mi-a venit o idee. Mă gîndesc să găsesc pe cineva care să stea cu Ruth şi să încerc totuşi să ajung la voi vineri seară. E bine aşa?

Eliot nu-i răspunse. Dar nici Tom nu-i oferi răgazul necesar în acest scop. Ieşind cu spatele din locul de parcare, roti volanul, apăsă pedala de accelerație şi, cu o nespusă satisfacție interioară, îl lăsă în urmă pe ursulețul ortoped, cu buzele umflate. Uitîndu-se înapoi prin oglinda retrovizoare, văzu că Eliot îşi pusese mîinile în şolduri. Şi, în acel moment, Tom ştiu cu certitudine două lucruri: în primul rînd, că orice seară de vineri avea să prefere să şi-o petreacă împreună cu sora lui, în loc să meargă în vizită acasă la Eliot, iar în al doilea rînd, că Eliot încă nu încheiase cu rezolvarea enigmei care se numea Annie Barnes.

7

La optsprezece ani, am început să alerg. De-abia mă mutasem la Washington şi începusem să-mi uit trecutul şi să-mi remodelez personalitatea – cu o nouă atitudine, cu alţi prieteni şi cu alte preocupări. La Middle River se practicau baseballul, baschetul şi fotbalul, dar nu şi joggingul. Nu în oraşul *nostru*. Numai acest motiv să fi existat, şi mie tot mi-ar fi fost îndeajuns ca să mă apuc de jogging. Au mai existat însă, bineînţeles, şi alte motive, primul dintre acestea fiind Jay Riley, un student în penultimul an, care îi ajutase pe bobocii din anul întîi să se instaleze în căminul în care stăteam eu şi care, da, era alergător. Acesta mi-a picat cu tronc încă din prima zi.

Iar destinul a vrut ca şi colega mea de cameră, Tanya Frye, pe care o ador şi în ziua de azi, să fi alergat în competiţii sportive încă de la vîrsta de doisprezece ani şi în ciuda faptului că eu n-aveam nici pe departe aptitudinile înnăscute pe care le avea ea, m-am apucat totuşi de sport cu o remarcabilă naturaleţe. E drept că şi ea m-a luat cu binişorul. Pînă la sfîrşitul primului an eram în stare să alerg zece kilometri în patruzeci şi şase de minute – lucru care, dacă vreţi să ştiţi, nu este deloc de trecut cu vederea.

N-am reuşit însă să-i atrag lui Jay atenţia asupra mea, dar personalitatea pe care începeam s-o dobîndesc se dezvolta. Am început să ies cu alţi băieţi. Unii dintre aceştia alergau şi ei, alţii nu. Cu toţii însă îmi admirau picioarele, cînd eram îmbrăcată în şort. Era pentru mine o experienţă cu totul nouă.

De-a lungul anilor, am alergat din ce în ce mai puţin în concursuri şi din ce în ce mai mult pentru simpla bucurie de

a alerga. Întotdeauna mă simt mai bine după ce alerg. Am aflat că acest lucru este de natură hormonală, avînd de-a face cu endorfinele, dar n-am aprofundat niciodată în mod ştiinţific chestiunea. Ştiu însă cu certitudine că după orice alergare îmi simt mintea mai limpede, membrele mai flexibile şi întregul organism mai împlinit în interior. După ce alerg, simt că funcţionez ca un mecanism bine uns. Şi invers, atunci cînd trec mai multe zile fără să alerg deloc, mă simt înţepenită.

Aşa mă simţeam şi cînd m-am trezit din somn în acea dimineaţă de joi. Prin urmare, mi-am tras pe mine un pulover şi un şort, mi-am pus în picioare pantofii sport, m-am întins bine de tot chiar acolo în bucătărie ca să mă mai dezmorţesc şi m-am strecurat pe uşă afară, în timp ce Phoebe se străduia să-şi revină din propria-i letargie, ingurgitînd ouăle şi cafeaua de la micul dejun.

În mod normal, alerg la şase dimineaţa ca să evit arşiţa, apucîndu-mă apoi de primele ore de muncă, dar la Middle River era mai răcoare decît la Washington, iar eu nu lucram la nimic. În consecinţă, alergînd aici la opt dimineaţa, aveam de înfruntat o altă problemă. Middle River avea să fie treaz şi deja în picioare la acea oră.

Aşa că, la fel cum făcusem şi în ziua precedentă la plimbarea cu maşina mea decapotabilă, am luat-o pe drumuri lăturalnice şi a fost într-adevăr frumos. Pe străzi, nu era nici o maşină; zona era strict rezidenţială, casele se succedau la distanţe mai mari şi cu toate că am mai zărit ici şi colo cîte un localnic care îşi uda peluza sau îşi scutura aşternuturile, distanţa pînă la aceştia era suficient de mare încît eu de-abia să fiu văzută.

Am alergat spre nord pe Strada Salciei pînă la capăt, apoi am cotit spre est şi am luat-o de-a curmezişul oraşului pe un pavaj denivelat şi desfundat, cu o clemenţă demnă de o cotoroanţă zburînd călare pe mătură. Străzile din zona respectivă nu aveau denumiri de copaci; cînd cei care întemeiaseră oraşul au ajuns şi la străzile acelea, denumirile

de arbori erau epuizate deja şi singurul lucru la care s-au gîndit a fost să le dea propriile lor nume. Aşa se face că existau aici străzile Harriman, Farnum şi Rye. Mai erau şi străzile Coolidge, Clapper şi Haynes – şi, desigur, Strada Meade. Nici una dintre familiile omonime nu locuia în vecinătatea acestor locuri; stăteau mai aproape de centrul oraşului, în nişte case mai mari şi mai impunătoare. Casele de-aici erau mai modeste chiar decît ale noastre, de pe Strada Salciei. Erau nişte construcţii mici, care ar fi putut să fie mărite doar prin adăugarea unor anexe în vagon. Şi totuşi toate erau bine întreţinute, cu alei drăguţe, cu obloane şi uşi asortate.

Aveam aici chiar şi una preferată. Era o căbănuţă chiar la capătul Străzii Hyde, ascunsă îndărătul unui pîlc de brazi canadieni şi părînd aidoma unei căsuţe din turtă dulce, cu pereţii exteriori care păreau glazuraţi în ciocolată, şi cu căptuşeli de o nuanţă foarte deschisă de roz.

Aici a locuit Omie. Şi multe alte Omie, mai tîrziu.

Fiindcă mă simţeam bine, alergam într-un ritm susţinut. Am cotit spre dreapta la capătul străzii şi mă pregăteam să revin spre centrul oraşului, cînd am zărit un alt alergător.

Încă un alergător? m-am gîndit atunci cu o ironie ipocrită. Se ducea Middle River de rîpă?

L-aş fi putut întreba asta chiar pe el – da, persoana care alerga era un bărbat – în cazul în care ar fi fost mai aproape, numai că omul se afla pe o stradă perpendiculară pe cea pe care alergam eu, la cîteva străzi depărtare mai în faţă. Acesta îmi aruncă în trecere o privire, după care dispăru.

– Măiculiţă, frumuşico, da' tare arătos mai poate fi, am auzit în acea clipă un glas interior, adresîndu-mi-se într-o manieră insinuantă.

Neputînd să-l disting prea bine de la o asemenea distanţă, am ignorat cu mare promptitudine remarca, numai că glasul interior nu se arăta dispus să renunţe cu una, cu două. De data aceasta nu doar ca un bîzîit de muscă, ori ca o pisică torcînd, cuvintele se auzeau cît se poate de limpede.

– E înalt. Îmi place de ei dacă sînt înalți, îmi reaminti vocea interioară. Cine crezi că ar putea să fie?

M-am gîndit că n-aveam nici cea mai vagă idee.

– Nimic nu-ți stîrnește mai abitir poftele decît un bărbat cu bustul gol.

– Este doar un om care aleargă, am contrazis eu în gînd vocea interioară. Are un bust gol cu totul diferit. Probabil că trebuie să fie păros şi transpirat tot.

– Transpirat înseamnă şi al naibii de sexy. Ia-te după el, frumuşico!

– Nici nu mă gîndesc!

– Nu? Pentru numele lui Dumnezeu, văd că nu eşti bună de nimic!

– Hei! Nu eşti tu Annie Barnes? mă întrebă un bărbat care tocmai ieşea de pe aleea din faţa casei lui, în timpul micii mele tulburări interioare. Era scund şi deja trecut de prima tinereţe, adică extrem de diferit de acel alergător (recunosc, îmi făcusem o impresie *generală* despre el) şi părea că aşteaptă să mă opresc şi să stau puţin de vorbă cu el.

A te opri şi a sta de vorbă era lucrul pe care obişnuiau să-l facă locuitorii din Middle River. Nu însă şi eu. Şi cu-atît mai puţin atunci cînd mă aflam în plin jogging.

Am ridicat o mînă pe cînd treceam în fugă prin faţa lui, dar n-am încetinit pasul. Ba chiar l-am mărit. Mă simţeam mulţumită.

Vi se pare că dovedeam proastă-creştere? Probabil că da. Îmi părea rău, dar asta era situaţia.

Sentimentele mele de vinovăţie doar la atîta se limitau. Oraşul, oricum, gîndea despre mine tot ce putea fi mai rău. O mică dovadă de ţopîrlănie în plus din partea mea nu făcea decît să confirme părerea deja unanim acceptată.

De-acum, aţi putea crede că am fost privită cu neplăcere de absolut toţi cei din Middle River, în cursul anilor în care

am locuit în această localitate. Şi totuşi, lucrurile nu stau chiar aşa. Am avut şi cîteva prietene. Trebuie să recunosc că acestea nu erau chiar la nivelul meu. Constituiau însă un sprijin pentru mine.

Una dintre aceste prietene era Marsha Klausson. De cînd mă ştiu eu pe lume, ea a fost proprietara Librăriei de pe Strada Salciei, la trei magazine distanţă de „Garderoba Domnişoarei Lissy", librărie care a fost pentru mine un fel de a doua casă. În copilărie, îmi petreceam ore întregi aşezată cu picioarele încrucişate, direct pe podeaua uzată din lemn, în faţa rafturilor cu cărţi, răsfoind orice ar fi fost potrivit pentru vîrsta mea, înainte de a-mi alege o carte ca s-o cumpăr. Tatăl meu stabilise că fiecare dintre noi, cele trei fiice ale lui, îşi putea cumpăra cîte o carte în fiecare lună. Deşi pe atunci nu ne prea scăldam în bani, el dorea totuşi ca noi să ne facem micile noastre biblioteci şi ne spusese că o carte pe lună putea reprezenta un început bun.

Apoi, tata a murit. În acel moment, eu aveam zece ani, iar mama a încurajat acel obicei, numai că ea nu radia de bucurie ca tata în faţa cărţilor cumpărate de mine. În plus, mă îndemna să-mi cumpăr numai acele cărţi pe care socotea că s-ar fi „cuvenit" să le cumpăr, ceea ce a avut ca rezultat faptul că am început să-mi petrec mai mult timp la biblioteca orăşenească. Gusturile mi se maturizaseră. Trecusem deja la autori, precum J.D. Salinger, Jack London şi Ursula K. Le Guin, cînd cele mai multe fete de vîrsta mea o preferau încă pe Louisa May Alcott. Nu prea cred că mama ar fi fost de acord ca eu să citesc *Împăratul muştelor* sau *Marele Gatsby*, şi totuşi mie astfel de cărţi îmi stîrneau interesul. Acestea constituiau pentru mine un veritabil refugiu.

Doamna Klausson părea să înţeleagă acest lucru. I-am devenit „recenzor", cu mult timp înainte ca acea practică să ajungă ceva obişnuit. Printr-o înţelegere mutuală, lăsam şi eu şi ea anonime recenziile mele. Eram amîndouă în mod tacit complotiste în această privinţă. Eu puteam, astfel, să

citesc cărțile fără a le cumpăra, în vreme ce doamna Klausson putea vorbi despre niște cărți pe care nu le citise. Am continuat să-i trimit recenzii chiar și după ce plecasem din Middle River. Din cînd în cînd, îi mai trimit și astăzi cîte una. Am corespondat cu ea prin poșta tradițională. Cu toate că între timp și librăria ei se computerizase, femeia nu se putuse deprinde cu e-mailul. Iar eu niciodată nu i-am putut spune Marsha. Apropiindu-se în prezent de optzeci de ani, ea va rămîne pentru totdeauna pentru mine „doamna Klausson", și asta nu numai în semn de respect față de vîrsta ei. Dovedise eleganță în comportament încă înainte ca eleganța să fi ajuns la Middle River. Cred că am fost atrasă de ea și de acest aspect, la fel de mult ca și de cărțile ei.

Și mă mai atrăgea și parfumul ei. Totul la ea avea o aromă de caprifoi, de la uleiul cu care se ungea îndărătul urechilor pînă la săculețele care îi parfumau îmbrăcămintea și la săpunul cu care se spăla pe mîini. Emana un norișor aromat, care o însoțea prin întreaga librărie. Izul de caprifoi n-aș fi putut spune că îmi plăcea în mod special sau mai mult decît, de exemplu, mirosul trandafirilor. Dar așa cum parfumul de trandafiri îmi aducea în minte „Hanul de la capătul drumului" și mă asigura că eram pe cale să ajung cu bine acasă, tot așa și aroma de caprifoi îmi reamintea de refugiul care fusese pentru mine Librăria. Asemenea unui cîine al lui Pavlov, nu mai aveam nevoie de acel miros pentru a retrăi integral sentimentul de odinioară; un singur pas dincolo de ușa magazinului și deja simțeam din nou, din plin, că eram acolo la fel de bine-venită ca întotdeauna.

Cei cincisprezece ani care trecuseră de la plecarea mea nu lăsaseră prea multe urme în aspectul doamnei Klausson; aceasta purta tot o bluză bine călcată și niște pantaloni largi, impecabili, din pînză de in. Se putea însă vedea că parcă se mai împuținase între timp și era acum mai adusă de spate și mai ridată – lucruri pe care, în luna iunie cînd venise să ne prezinte condoleanțe, nu le remarcasem. Ochii ei scînteiară

însă în clipa în care mă văzu intrînd şi, lăsîndu-şi baltă două cliente chiar la masa dedicată lui Grace, se îndreptă imediat spre mine.

– Ia te uită! se minună bătrîna zîmbind şi măsurîndu-mă cu multă afecţiune din cap pînă-n picioare. Este chiar celebra noastră scriitoare.

– A doua după ştii numai tu cine, i-am reamintit eu. Aceasta era gluma noastră dintotdeauna.

– Aceea a murit, iar tu trăieşti, zise ea. Avînd grijă cu gîtul, pentru că suferea de artroză, îşi răsuci întreg corpul şi, apucîndu-mă strîns de o mînă, mă trase în direcţia clientelor pe care le părăsise doar cu cîteva clipe în urmă. Daţi-mi voie să v-o prezint pe Annie Barnes. Annie, cred că ţi-o mai aminteşti pe vechea mea prietenă, Carolee Haynes. Iar această femeie formidabilă care o însoţeşte este fiica unei vechi prietene a ei. O cheamă Tyra Ann Moore şi a venit în vizită tocmai de la Tucson, împreună cu soţul şi cu cele două fiice ale ei.

Carolee zîmbi cu supunere. Se putea să fi fost ea o prietenă a doamnei Klausson, dar nu fusese niciodată prietenă cu mine. Şi nici vorbă să fi fost vreodată prietenă cu mama mea. Familia Haynes locuia într-un conac georgian de pe Strada Mesteacănului; Carolee îi considerase mereu pe cei care stăteau în casele victoriene de pe Strada Salciei ca fiind situaţi cu mult sub nivelul ei social. Femeia era înaltă, slabă, uscată şi rigidă. Pînă şi cutele din jurul gurii păreau definitiv săpate acolo, cu siguranţă în urma ţuguierii frecvente a buzelor ei subţiri, într-o expresie de dispreţ.

Cu totul altfel stăteau lucrurile cu Tyra Ann Moore. Blondă şi doar cu puţin peste un metru şi şaizeci de centimetri înălţime, aceasta degaja căldură şi generozitate, ceea ce i se simţea şi în voce.

– Tu eşti Annie Barnes? Nici nu-mi vine să cred. Eşti una dintre scriitoarele mele preferate.

– Atunci înseamnă că sîntem chit, fiindcă Tucson este

unul dintre locurile mele preferate, i-am replicat eu, rînjind strîmb.

– Annie a copilărit aici, rosti cu mîndrie doamna Klausson, şi tocmai mă pregăteam să vă spun acest lucru, chiar înainte de a-şi face ea apariţia. Era nelipsită din această librărie, nici nu-mi mai amintesc de cîtă vreme. Iată de ce ţin eu cărţile ei pe raftul cel mai apropiat de masa asta.

– La umbra lui Grace, intonă extrem de teatral Carolee.

– *Răsăritul singurătăţii* a fost cartea ta cea mai bună, îmi zise Tyra, ducîndu-şi o mînă la piept. Parcă tot nu-mi vine să cred că eşti chiar tu în persoană! Arăţi atît de firesc şi de normal. Vreau să spun, cu picioarele pe pămînt, ca o femeie obişnuită. Îţi petreci aici verile? Te întorci aici ca să scrii? Lucrezi acum la o nouă carte?

– Şi pe mine m-ar interesa să aflu asta, comentă Carolee.

– Deja am terminat de scris următoarea mea carte, i-am răspuns Tyrei. Se publică la primăvară.

– Dar ceea ce ai spus tu acum tot nu răspunde la întrebarea noastră, insistă Carolee.

– Vai, Carolee, bombăni doamna Klausson. Mai las-o şi tu să răsufle. De-abia şi-a pierdut mama. S-a întors ca să fie alături de surorile ei, nu-i aşa, dragă?

De-abia apucasem să dau din cap drept răspuns, că şi apăru lîngă noi o a treia clientă. Aceasta era apropiată de mine ca vîrstă, avea părul castaniu-închis şi pielea foarte măslinie. Glasul ei era vibrant.

– Acesta trebuie să fie un loc ideal pentru o scriitoare. În orice ungher se ascunde cîte o taină.

– Juanita, o puse la punct Carolee, pe un ton dojenitor.

Doamna Klausson făcu prezentările de rigoare.

– Annie, ea este Juanita Haynes. Este măritată cu Seth, băiatul cel mai mic al lui Carolee.

N-avusesem pînă în acel moment nici un motiv pentru care să-mi pese de Seth, şi nici lui de mine. Şi totuşi sentimentele mele la adresa acestuia s-au schimbat imediat

pentru că, aflînd acum faptul că se îndrăgostise de o femeie de origine latino-americană şi că îndrăznise să o aducă la Middle River, m-a făcut să-l îndrăgesc pe loc. Şi, în acelaşi fel, ştiind acum că această biată femeie avea de ţinut piept unei soacre cum era Carolee, într-un oraş ca Middle River, am îndrăgit-o şi pe ea.

– Mă bucur să te cunosc, Juanita. Tu şi cu Seth v-aţi stabilit aici sau aţi venit acum doar în vizită?

– Au venit doar în vizită, îmi răspunse Carolee în locul nurorii sale. Ei doi nu prea mai ies din New York. Rareori apucăm să-i vedem la faţă. Ne întîlnim doar cînd şi cînd, pentru cîteva zile. Cu siguranţă nu pentru suficient timp ca să poată auzi cine ştie ce taine.

Juanita făcu o grimasă răutăcioasă.

– Dar măcar despre Părintele William tot am apucat să aud.

Carolee îi făcu semn să tacă, dar Tyra era în mod vădit interesată.

– Ce anume ai auzit despre el?

– Că are o iubită.

– Mary Barrett este doar menajera lui, o corectă cu afectare Carolee. Ea locuieşte acolo numai pentru că se întîmplă să existe o încăpere disponibilă în casa parohială, iar Părintelui William îi prinde foarte bine să încaseze o chirie.

– Păi nu-i ia nici un ban chirie, interveni şi doamna Klausson.

– Ştiu şi asta, Marsha, însă aşa vine vorba. O lasă să folosească acea cameră, drept răsplată pentru faptul că îi face curat în casă şi în biserică. Este un aranjament *echivalent* cu plata unei chirii. Nu există nimic altceva între ei.

– Peter, prietenul lui Seth, afirmă contrariul, o tachină Juanita. Peter face pentru Părintele William nişte lucrări de dulgherie. I-a văzut pe amîndoi în pat.

Gura lui Carolee se ţuguie la maximum.

– Peter Doohutton este un beţiv, aşa cum a fost şi tatăl

lui, şi nu este deloc prieten cu Seth. Ei doi s-a întîmplat doar să nimerească la şcoală în aceeaşi clasă. Zău, Juanita, în locul tău, eu una aş fi mai neîncrezătoare în spusele unuia ca Peter. Părintele William face parte din cler şi este aici de mai *mult* timp decît tine.

Aş fi intervenit şi eu în discuţie, luîndu-i Juanitei partea, în cazul în care nu ar fi fost atît de evident faptul că Juanita se distra pe cinste. Era o femeie frumoasă, care se dovedea inteligentă şi sigură pe ea. Mi-am închipuit că soacra ei îşi cam găsise de minune naşul, în persoana nurorii sale.

– Hei, spuse atunci Juanita. N-am nimic personal împotriva Părintelui William, indiferent de ceea ce ar face el. Este un tip grozav.

– În cazul acesta, să nu răspîndim bîrfa.

– Să n-o răspîndim? o îngînă Juanita, de-abia reuşind să nu izbucnească în hohote de rîs. Nu poţi să mai răspîndeşti un lucru care este deja răspîndit – sau cel puţin asta a fost impresia mea, atunci cînd am fost la biserică.

– *Noi* sîntem congregaţionalişti, observă Carolee. Părintele William este catolic. Nu putem avea *nici un fel* de impresie despre el, atîta vreme cît nu am fost în biserica lui.

– Dar multă lume a fost, nu cedă Juanita. Un alt prieten al lui Seth, şi anume John, ne-a povestit cam acelaşi lucru despre treaba asta, atunci cînd am luat o gustare împreună cu el – şi nu poate fi acuzat nici John şi nici tatăl acestuia că ar cam trage la măsea. Amîndoi sînt funcţionari municipali, aici, la Middle River. John susţine faptul că asistenţa în biserica Sfintei Fecioare este la fel de numeroasă ca întotdeauna. Spune că majoritatea oamenilor consideră că n-are nici o importanţă ce face noaptea Părintele William, atîta vreme cît o face cu o femeie.

Carolee se uită cu severitate la doamna Klausson.

– Îţi dai seama ce se întîmplă aici? Se trece cu vederea orice.

Doamna Klausson încercă să-şi liniştească prietena.

– Ba nu, Carolee. Lumea doar îşi vede de treburile ei şi îi lasă şi pe alţii să facă liniştiţi acelaşi lucru.

– Dar discuţiile...

– Discuţiile nu fac rău nimănui. Ele se opresc la graniţa oraşului cu exteriorul.

– Numai să nu cumva să-i vină cuiva ideea să scrie o carte despre asta, afirmă Carolee, după care îşi ţuguie din nou buzele şi se uită în direcţia mea.

Eram în acel moment destul de agasată de femeia aceea, încît eram gata să explodez şi probabil că m-aş fi coborît să-i spun ceva de genul: *Să scrie cineva o carte despre asta? Pînă la urmă, cred că nici n-ar fi chiar atît de rea o asemenea idee, cu-atît mai mult cu cît Părintele William nici n-ar fi singurul bărbat care să aibă o relaţie cu menajera şi, de fapt, el poate că s-a inspirat chiar de la soţul tău, care de ani de zile făcea acest lucru acasă la voi, în fiecare vineri, în timp ce tu erai plecată la manichiură, culcîndu-se cu eterna voastră menajeră, cum o chema oare?,* dacă Tyra Ann Moore, încă entuziasmată, n-ar fi intervenit, salvîndu-ne din impas:

– Annie, vrei să ne mai povesteşti ceva şi despre următoarea ta carte? Ce titlu o să aibă? Va cuprinde cumva şi personaje din *Răsăritul singurătăţii*? Cînd anume o să apară – vreau să spun, în ce lună? Mai înainte însă să apuc să-i răspund, continuă să turuie: Nici nu-mi vine să cred că te văd, în carne şi oase. O să cumpăr acum cîte un exemplar din toate cărţile tale, ca să-mi dai autografe pe ele. O să faci asta pentru mine? Ba nu, mai bine o să cumpăr cîte două exemplare din fiecare, unul pentru mine, iar celelalte pentru o prietenă a mea de-acasă, care iubeşte cărţile tale la fel de mult ca şi mine....

Sam Winchell era altul dintre puţinii oameni pe care îi considerasem prieteni, în perioada în care locuisem la Middle River. Sam era mai tînăr decît doamna Klausson, avînd în prezent, probabil, şaizeci şi cinci de ani, ceea ce însemna că

avusese patruzeci şi ceva de ani atunci cînd lucrasem împreună cu el şi cincizeci de ani cînd părăsisem oraşul. La fel ca şi Seth Buswell din *Peyton Place*, Sam era fiul unui bărbat extrem de influent, un senator al Statelor Unite. Ca şi Seth al lui Grace, Sam moştenise destui bani, încît să deţină şi să conducă săptămînalul local şi, în acelaşi timp să-şi permită să locuiască şi într-o casă de pe Strada Mesteacănului. Tot ca imaginarul Seth, şi Sam îi disprețuia pe bigoți şi era irascibil în privința acelora care făceau demonstrații gratuite de forță în dreapta şi-n stînga, fapt care însemna că răbdarea lui era limitată atît la adresa celor de teapa lui Carolee Haynes, cît şi, la fel de mult, la adresa persoanelor de felul lui Sandy Meade.

Trebuie să mai spunem că Sam era un avid jucător de golf, membru al cvartetului de împătimiți care parcurgeau traseul celor optsprezece găuri de pe terenul unui club aflat la patruzeci de minute depărtare, chiar şi în cele mai ploioase zile de joi. Făcea astfel încă de cînd lucram pentru el, în acele vacanțe de vară din vremea liceului şi, judecînd după adorația cu care încă scria în ziar despre golf, pasiunea nu i se stinsese nici azi.

Grupul celor patru parteneri de golf îl includea şi pe Sandy Meade. Ajunseseră de-a dreptul legendare povestirile despre ciondănelile lor de pe terenul de golf, ca şi cele cîteva ocazii în care cîte o partidă se desfăşurase fără cîte unul dintre competitori, atunci cînd cîte o neînțelegere mai îndîrjită izbucnea cu violență, chiar dacă pentru scurtă vreme.

Apropo, aveam şi față de Sam exact acelaşi respect pe care îl nutream şi pentru doamna Klausson. Dar lui Sam i se spunea dintotdeauna, simplu, Sam. Singurii care îl strigau „domnul Winchell" erau de prin alte părți şi i se adresau astfel doar pînă cînd el ridica o mînă şi le cerea pe neaşteptate:

– Spuneți-mi Sam!

Mi-am programat vizita în aşa fel încît să ajung la redacția ziarului *Middle River Times* joi la ora unsprezece. Da, voiam

şi să-l salut pe Sam, însă chiar mai mult decît atît voiam să-mi bag nasul în arhiva publicaţiei, ca să fac o evidenţă a îmbolnăvirilor din oraş. Era adevărat că acea evidenţă nu avea să fie foarte exactă. Greg avea dreptate: doctorii mi-ar fi putut oferi nişte cifre cu mult mai precise, dar numai dacă ar fi dorit ei să facă acest lucru, iar acest *dacă* era unul cît se putea de îndoielnic. Ei m-ar fi putut cu mare uşurinţă obstrucţiona, raportîndu-le, apoi, celor din familia Meade ce anume îi întrebasem eu. Merita să-mi asum un astfel de risc? Încă nu. Am plănuit să stau de vorbă cu Sam, pînă ce acesta ar fi plecat să joace golf, urmînd ca după aceea să parcurg ziarele după pofta inimii mele. Oamenii lui Sam n-ar fi fost acolo ca să-mi poată încurca socotelile. Ziarul ieşea în fiecare dimineaţă de joi, iar eu tocmai într-o zi de joi aveam să mă arăt pe-acolo. Peste o oră, birourile redacţiei ziarului aveau să rămînă pustii.

Clădirea se afla central şi la vedere, pe Strada Stejarului, cu zidurile recent zugrăvite, cu ferestrele duble impecabil spălate şi cu lambriurile de lemn proaspăt vopsite. Sam fusese mereu pretenţios în privinţa lucrurilor de acest fel şi era foarte limpede faptul că acest lucru nu se schimbase deloc în timp.

Cu toate acestea, de îndată ce am intrat pe uşă, am fost izbită de mirosul ţigării de foi. Pretenţiile de curăţenie ale lui Sam nu se extindeau şi asupra plămînilor săi. Trabucul din gura lui era o parte caracteristică a aspectului său, la fel ca şi imaginea cu papion şi pantalonii cenuşii. Nimeni dintre cei care lucrau pentru Sam nu se plînsese vreodată de acel miros; a face acest lucru era echivalent cu o concediere imediată. Îmi imaginam că, după ce Sam n-avea să mai fie pe lume, locul urma să fie îndelung dezinfectat, pentru a putea fi înlăturată pînă şi ultima urmă din acel miros de havană.

La pupitrul din faţă nu se afla nimeni. Fotoliile de piele din preajmă erau şi ele neocupate de nimeni. Încăperea principală era împărţită în două birouri. Eu am luat-o prin

cel din partea dreaptă, atrasă în egală măsură de intensitatea mirosului de tutun, precum şi din obişnuinţă.

Sam, care şedea rezemat de spătarul scaunului înclinat doar pe două picioare în spate şi citea din cea mai recentă ediţie specială a săptămînalului *Middle River Times*, m-a zărit pe deasupra ziarului şi faţa i s-a deschis într-un zîmbet. Scaunul pe care şedea a trosnit cînd se îndreptă, iar ziarul a aterizat pe masa de lucru, cu un foşnet neglijent. După ce se ridică, bărbatul o porni înainte, mă cuprinse cu un braţ pe după umeri şi mă strînse părinteşte la pieptul lui.

– Era timpul să ajungi şi aici, îmi reproşă el morocănos. Ai fost mai peste tot în Middle River, înainte de a veni la mine.

– Ba n-am fost mai pe nicăieri altundeva, l-am contrazis eu. În caz că ai uitat, îţi reamintesc că nu există prea multe locuri din oraş în care să fiu bine-venită.

Sam scoase un mormăit neinteligibil, după care îmi spuse:

– Asta a fost odată ca niciodată. Acum ai ajuns o scriitoare celebră. Poţi merge oriunde îţi doreşte sufleţelul. Sînt cu-adevărat nespus de mîndru de tine.

I-am surîs.

– Îţi mulţumesc. Acest lucru înseamnă enorm de mult pentru mine. În rest, nu prea mă interesează aproape nimeni, cei mai mulţi sînt doar nişte oportunişti care se gudură pe lîngă învingători.

– Tocmai pentru că gîndeşti astfel, vei continua să ai succes. Nu ţi se urcă fumurile la cap, ceea ce constituie o altă diferenţiere a ta faţă de Grace a noastră, adăugă el, reluînd firul unei conversaţii pe care o mai purtasem odinioară de nenumărate ori. La fel ca doamna Klausson, şi Sam împărtăşea aceeaşi fascinaţie ca şi mine pentru Grace.

Ca întotdeauna, i-am sărit lui Grace în apărare.

– Nu sînt chiar aşa de sigură de faptul că i s-ar fi urcat succesul la cap. Era doar nepregătită să-l aibă şi habar n-avea ce să facă cu el. Nu ştiu dacă, fiind în locul ei atunci,

m-aş fi dovedit cu mult mai brează decît ea. *Peyton Place* a fost ceva cu totul nou. Nimeni n-avea nici cea mai vagă idee la ce ar fi trebuit să se aştepte.

– Acum însă noi ştim, concluzionă Sam, arcuindu-şi o sprînceană. Şi tocmai de-aceea, aş vrea să-mi faci o promisiune. Orice ai scrie cît timp vei sta aici, eu aş vrea să public în *Times*, sub forma unei serii de foiletoane.

Eu am rîs.

– N-am venit aici ca să scriu.

– Ba Sandy zice că da. El m-a sunat puţin mai devreme şi mi-a poruncit să te iau cu binişorul şi să storc de la tine tot ce pot. Bărbatul aruncă o privire în direcţia ceasului de pe perete. Am întîlnire cu el peste patruzeci de minute şi poţi să fii sigură că va şti deja că m-ai vizitat şi va dori să afle şi despre ce am vorbit.

– Este cumva neliniştit? l-am întrebat eu, cu o mare satisfacţie. După ce crescusem în acest orăşel, lipsită de orice putere, simţeam acum o mare bucurie să constat reacţia tuturor, la venirea mea. Remarcasem personal neliniştea lui Aidan. La Sandy, aceasta se desfăşura pe un plan mai larg, cu conotaţii mult mai generale, şi, dat fiind faptul că puterea lui era şi mai extinsă, desfătarea mea era cu-atît mai dulce.

– Ooo, ştii şi tu cum e, încercă să mă expedieze Sam, dar eu nu m-am lăsat.

– Nu, nu ştiu cum e! Ce a făcut clanul Meade?

Sam gemu.

– Dar ce n-a făcut? Nu-mi cere să încep dezvăluirile. Sandy şi cu mine sîntem extrem de precauţi unul cu celălalt. Aş putea să-ţi enumăr destule lucruri pe care le face el şi care pe mine mă scot din sărite de-a dreptul.

– Dă-mi măcar un singur exemplu de astfel de lucru.

Plecînd de lîngă mine, Sam se îndreptă spre birou şi împături cu grijă ziarul.

– Unul? Dacă ţi-aş spune unul şi tu te-ai apuca să scrii despre el, atunci marţea următoare m-aş trezi că nu-mi mai

funcționează nici un computer, ceea ce implică faptul că nici ziarul nu va mai putea apărea joia următoare. Şi nu că mijloacele mele de subzistență ar depinde prea mult de publicarea sau de nepublicarea unui număr săptămînal, dar mi-ar părea extrem de rău, ca să nu mai amintesc de încurcăturile care ar apărea cu publicitatea din ziar, care este achitată în fiecare săptămînă.

– Nu cred c-ar îndrăzni Sandy să-ți saboteze calculatoarele. Sora mea este experta lui în sisteme informatizate şi ea n-ar fi în stare niciodată să facă una ca asta.

– Nici dacă slujba i-ar fi în joc? Nici dacă ar fi în joc şi slujba soțului ei? Ei amîndoi lucrează pentru Sandy Meade şi el se va folosi de situația asta pentru a obține tot ce vrea. Dacă îşi pierd locurile de muncă, poți să fii sigură că n-au să-şi mai găsească altele aici în oraş, aşa că nu vor mai avea cu ce să-şi întrețină copiii.

– Vor putea să-l dea în judecată pe Sandy.

– Da? Şi cine crezi că va depune mărturie în favoarea lor? zîmbi cu tristețe Sam. Şi cu asta, ți-am dat şi exemplul de lucruri pe care le face el, iar pe mine mă scot din sărite. Nu este nimic nou sub soare, Annie. Toate au rămas la fel.

Tocmai îmi spuneam atunci în sinea mea că ar fi cazul să se mai schimbe cîte ceva, că familia Meade era cu-adevărat o exponentă a răului şi că, în cazul în care aveam să fiu în stare să dovedesc faptul că fabrica lor de hîrtie contamina orașul cu deşeuri de mercur şi făcea acest lucru încălcînd legea, atunci, în sfîrşit, familia acesta urma să primească ceea ce merita, cînd Sam continuă:

– Trebuie acum să fug, ca să nu întîrzii şi să pierd prima lovitură a partidei de golf. Vino! Te conduc pînă la maşină. Să audă bătrînul Sandy şi despre asta.

– La drept vorbind, mi-ar plăcea să mai zăbovesc pe-aici puțin şi să consult colecția ziarului. Să mai ajung şi eu cît de cît la zi cu el.

– Cum asta? De ce? Doar îți trimit săptămînal cîte un blestemat de exemplar.

I-am strecurat o privire care îşi cerea iertare.

El oftă.

– Iar tu nu le citeşti.

– Le mai răsfoiesc în grabă, i-am răspuns fără să-l mint în totalitate. Adeseori, mai frunzăream cîte un articol sau altul. Cu toate acestea, de obicei, citeam totul în amănunt. Dar memoria mea nu se obosea să reţină ceva, lucru de care aş fi avut nevoie acum.

În inocenţa lui, Sam se simţi destul de flatat să mă lase să-mi văd în linişte de treabă.

Am început cu numărul curent, acela din care citea el, atunci cînd venisem eu. De acolo am aflat, cu lux de amănunte: că biblioteca orăşenească fusese preluată de un alt Meade, care era dispus să achiziţioneze cărţi noi, că la policlinica din Middle River venise acum cu normă întreagă un medic specialist oftalmolog, că un incendiu izbucnit în „partea-ailaltă" mistuise două case, lăsînd unsprezece persoane sub cerul liber, că statul reducea din nou fondurile pentru şcoli, fapt care solicita o întrunire de urgenţă a oficialităţilor oraşului, în luna septembrie, pentru a hotărî ce era de făcut, că un instalator din oraş fusese reţinut sub acuzaţia că se urcase la volan sub influenţa băuturilor alcoolice, că pentru al treilea weekend la rînd nişte huligani vandalizaseră cu bîtele de baseball cutiile poştale de pe Străzile Mesteacănului şi Pinului, că soţii Hepplewaite, proprietarii hanului de la capătul drumului şi sponsorii turului Peyton Place al oraşului, îşi sărbătoreau sîmbătă cea de-a cincizecea aniversare a căsătoriei, precum şi că Omie era acum în convalescenţă, după o pneumonie.

Veştile despre Omie mă interesau. Îmi plăcea de Omie. Aceasta fusese bătrînă de cînd o ştiam şi era de multe ori bunică şi străbunică pentru toţi cei din familia ei. Nu era o mare vorbăreaţă, dar era extrem de blîndă şi de bună. Cînd obişnuiam să stau de una singură în cîte un separeu de la cîrciumă, îşi aducea şi ea acolo ceaiul şi îmi ţinea companie.

Cîteodată asta înrăutățea lucrurile – ca atunci cînd mergi sîmbăta seara la cinema împreună cu mama şi-ți vezi acolo toate prietenele venite cu iubiții lor. Alteori, mi se părea însă un dar ceresc.

Omie era bună la suflet. Mi-am jurat să trec pe la ea s-o văd.

Am lăsat apoi deoparte cel mai recent număr din *Times* şi am revenit în încăperea din față, acolo unde se aflau numerele din ultimele luni, depozitate pe rafturi curate din lemn, şi am început să răsfoiesc arhivele. Rubrica de sănătate se afla dintotdeauna pe pagina a patra, în partea din stînga sus. Şi în această privință era Sam tipicar. Era de părere că fiecare cititor avea dreptul să-şi găsească cu uşurință rubricile preferate şi nu voia să primească apeluri telefonice de la cititorii nemulțumiți că nu găseau ce căutau în ziar.

Luînd-o în sens cronologic invers, am citit rubrică după rubrică. În curînd, am terminat de parcurs toate exemplarele de pe rafturi, moment în care m-am mutat în biroul interior de pe partea stîngă, pentru a trece în revistă şi numerele aflate pe microfişe – în tot acest timp, notîndu-mi tot felul de date, de nume şi de boli.

Cele mai multe ziare probabil că nu afişează liste cu suficient de mulți oameni bolnavi încît o asemenea muncă să fie spornică, dar Sam era un comerciant iscusit. Ştia că oamenilor le plăcea să-şi vadă numele tipărite în ziar. Middle River era o localitate destul de mică, iar *Middle River Times* un ziar destul de avid după un tiraj cît mai mare, încît detaliile să nu fie importante şi datorită lor să se vîndă ziarul. Orice amănunt care în alt oraş ar fi trecut neobservat era inclus aici – o mică epidemie de varicelă izbucnită în tabăra celor mai mici cercetaşi, cu menționarea numelor tuturor copiilor afectați, sau cazurile accidentale şi izolate de boala fînului sau de astm. Membrele rupte erau prezentate caz după caz, cu numele victimelor şi cauzele fracturilor (accident auto, cădere de pe bicicletă, meci de fotbal) şi, de foarte multe ori,

chiar şi cu nuanţa ghipsului şi cu numele celui care l-a aplicat. Rubrica mai enumera, de asemenea, ce medici din oraş participaseră la conferinţele din afara oraşului. Tom Martin al nostru conducea detaşat atît prin participarea, cît şi prin organizarea de seminarii. Specialitatea lui era medicina generală sau revitalizarea acesteia, ceea ce nu-mi spunea prea multe în legătură cu posibilitatea intoxicării cu mercur.

Alte lucruri erau însă ceva mai relevante. Mi-am notat fiecare menţiune despre bolile Alzheimer şi Parkinson. Mi-am notat referirile la autism (de exemplu: fiul de trei ani al lui Alice LeClaire fusese dus la o şcoală specială pentru copiii autişti), precum şi pe cele cu dificultăţi de respiraţie şi tulburări digestive, bifînd cazurile în care era menţionată vreo recidivă (de pildă: Susannah Alban se afla în convalescenţă, după încă o pierdere de sarcină). Mi-am notat şi cazurile de copii născuţi fie prea devreme, fie cu boli congenitale care impuneau spitalizarea.

Tot frunzărind prin microfişe, am dat întîmplător şi peste anunţul căsătoriei dintre Seth şi Juanita Haynes. Acesta se afla pe prima pagină a ziarului apărut în urmă cu doi ani, ultimul număr din luna iunie. Evenimentul a avut loc la New York şi era descris pe larg, părînd extrem de elegant. Foarte interesant era faptul că nu exista nici un fel de fotografie, cu toate că era evident faptul că se făcuseră şi poze. Rezulta că doamna Carolee Haynes era nu numai o bigotă, ci şi o mare laşă.

Am studiat astfel arhivele lui *Middle River Times* din ultimii cinci ani – şi nu fiindcă mi-aş fi propus dinainte să ajung chiar atît de departe, ci pentru că am tot mîncat din punga cu bănuţi de ciocolată, gîndindu-mă că aveam să citesc doar încă un număr, iar toate aceste „doar încă un număr" se adunaseră rînd pe rînd. Cînd am terminat, aveam un teanc uriaş de coli, cu tot felul de însemnări mîzgălite pe ele.

Le-am parcurs fără grabă, sperînd că îmi va sări în ochi cine ştie ce posibilitate de generalizare. Da, aveam un mare

potențial acolo. Multă lume era bolnavă. Numeroase persoane aveau simptome asemănătoare cu ale mamei. Dar era oare vorba despre otrăvirea cu mercur? Nu aveam idee.

Mi-am spus că aveam nevoie de mai multe informații, că trebuia să mă așez cu o hartă a orașului în față și să marchez unde locuia fiecare persoană bolnavă, ca să văd dacă existau aglomerări de cazuri, pentru că era necesar să aflu dacă fabrica Northwood genera într-adevăr deșeuri cu mercur și, în cazul unui răspuns afirmativ la această întrebare, trebuia să trec imediat la pasul următor, oricare ar fi fost acela. Apoi, m-am gîndit că nu aveam de ce să mă supăr pentru lipsa unor răspunsuri imediate, deoarece mă aflam de-abia la începutul investigației.

Și totuși mă simțeam descurajată. După ce am terminat de mîncat toți bănuții de ciocolată, îmi era și foame. Era miezul zilei și îmi doream cu ardoare să bag în mine niște proteine. M-aș fi putut întoarce acasă la Phoebe, pentru că de-acum știa toată lumea că venisem în oraș, așa că nu mai era nevoie să fiu atît de discretă. Iar în afară de asta, mă tot gîndeam la Omie. Era a treia și ultima dintre prietenii pe care îi aveam în oraș. O văzusem fugitiv la înmormîntare, dar atunci nu avusesem starea de spirit necesară să stau de vorbă cu ea, tot așa cum nu vorbisem nici cu doamna Klausson și nici cu Sam. În ziarul de azi scria despre ea că fusese bolnavă. Voiam într-adevăr s-o salut.

Așa că am pus înapoi în sertare microfișele – în ordine, astfel să nu-și dea seama nimeni că îmi băgasem nasul prin ele – după care am părăsit redacția ziarului. Cu toate că Middle River nu era o metropolă zgomotoasă într-o după-amiază călduroasă de joi, din august, centrul urbei era departe de a putea fi considerat pustiu. Mașina mea era una dintre cele peste zece mașini parcate pe acele spații diagonale de lîngă bordură. Recunosc, a mea era singura decapotabilă. Mașinile decapotabile nu erau prea des întîlnite în orașe ca Middle River, acolo unde iernile aspre solicitau vehicule cu

tracțiune integrală, muncile la domiciliu presupuneau transportarea unor greutăți mari, iar spațiul suficient pentru întreaga familie reprezenta o stringentă necesitate.

Mi-am aruncat geanta în mașină și am intrat și eu. Am avut noroc că purtam jeanși. Chiar și prin țesătura aceea groasă simțeam fierbințeala scaunului ars de soare. De fapt, simțind fierbințeala peste tot, mi-am pus ochelarii de soare, am pornit motorul și m-am uitat în spate, ca să scot în marșarier mașina pe șosea. Pe stradă nu se vedea trecînd nici o altă mașină. Însă eu eram urmărită îndeaproape. Chiar în dreptul meu, pe cealaltă parte a străzii, mai multe persoane se uitau de pe trotuarul din fața magazinului de utilaje Farnum, iar puțin mai încolo, alți cîțiva oameni priveau spre mine de lîngă băcănia lui Harriman. O camionetă pierdea vremea cu botul în bordură în dreptul buticului, șoferul acesteia așteptînd – uitîndu-se cu atenție și el la mine – pînă cînd trei copii țîșniră afară din magazin, ținînd în mîini punguțe maro cu bomboane, urcîndu-se și ei în cabină.

N-am salutat pe nimeni dintre cei pe care m-am prefăcut că nu-i văd uitîndu-se la mine. În Middle River, personalitatea mea nu se prea armoniza cu eleganța socială. Am condus încet de-a lungul Străzii Stejarului, am traversat Strada Pinului, apoi pe aceea a Cedrului, acolo unde trandafirii „Hanului de la capătul drumului" m-au izbit cu dulceața parfumului lor sub soarele strălucitor al după-amiezii. Am virat la stînga pe Strada Școlii și am trecut pe lîngă cîteva locuințe înconjurate de crini sălbatici, galbeni și portocalii, după care am cotit încă o dată la stînga, intrînd în parcarea lui Omie. Acolo nu se aflau decît cîteva autovehicule, ceea ce nu era deloc rău. Oricît de mult mi-aș fi dorit să o văd pe Omie, n-aveam cîtuși de puțin chef să aștept pînă ce s-ar fi eliberat un loc, lucru care nu ținea numai de neplăcerea de a se holba mulți ochi la mine. Îmi chiorăiau mațele de foame, iar aromele ademenitoare ale mîncărurilor se simțeau cu pregnanță chiar și aici afară.

Cîrciuma-vagon era o bijuterie în domeniu. Construit inițial pentru tatăl lui Omie, pe la începutul secolului douăzeci, ca un bufet ambulant cu tejghele din lemn, care se pliau pentru a elibera o fereastră de trecere și de urcare (ceva nou și revoluționar pe atunci), acesta fusese mărit și renovat de nenumărate ori, dar își mai păstrase și astăzi aspectul și atmosfera originală de rulotă gastronomică.

Într-un fel, și Omie se potrivea cu cîrciuma. Era o femeie scundă, cu părul alb strîns într-un coc, cu fața brăzdată de riduri și cu ochii albaștri și mereu senini. Putea fi considerată fie bătrînă, fie nu, în funcție de felul fiecăruia de a gîndi. Vîrsta ei calendaristică nu avea nici o relevanță. La fel, nici numele ei de familie. Puținii dintre cei care i-l cunoșteam nu eram în stare nici să-l scriem, nici să-l pronunțăm, și, oricum, acest lucru n-avea nici o importanță. Fiicele ei își americanizaseră numele armenesc inițial, iar apoi se măritaseră toate cu localnici de origine canadiano-franceză, așa încît numele de la început practic dispăruse între timp. Cu toate că Omie avea strănepoți și poate chiar stră-strănepoți deja, rămînea aceeași bunicuță, pentru oricine trecea pragul restaurantului.

Într-adevăr, deși încă păstra aspectul exterior tradițional al unei bunici armence, în suflet nu se simțea deloc așa. Pe de-o parte, Omie avea un desăvîrșit simț al afacerilor. Pe de altă parte, îi pria de minune munca. La o vîrstă la care celelalte străbunice din oraș se retrăseseră de-acum de foarte multă vreme pe terasele din spatele caselor, legănîndu-se în balansoare și croșetînd, ea era încă o permanentă prezență activă la restaurant, supraveghind angajările, concedierile, redecorările și schimbările de meniu. Cu mulți ani în urmă, ea îi transferase în mod oficial fiicei sale celei mai mari toate drepturile de proprietate asupra afacerii, dar acel transfer rămăsese doar pe hîrtie. Restaurantul tot al lui Omie rămăsese în realitate.

Acolo unde, demult, pe la începuturi, fuseseră roțile

vagonului-restaurant, exista acum un fundament solid din cărămizi. Pereții laterali erau din oțel inoxidabil cu cercuri șlefuite și panouri de plăcuțe ceramice decorative între ferestrele largi. Plăcuțele ceramice erau albastre, verzi și albe, la fel ca și numele firmei urcat la înălțime, pe acoperiș. Ca o recunoaștere a forței acelei femei, acolo scria simplu: OMIE'S. Acea firmă fusese un cadou din partea familiei, cu cîțiva zeci de ani în urmă, iar înaintea acesteia, cîrciuma nu avusese nici un fel de firmă.

Am auzit o șoaptă, dar nu era Grace. Era doar propria mea voce interioară, spunîndu-mi că locul acesta era unul cu totul deosebit, iar de un alt îndemn nici n-aveam nevoie. Mi-am luat geanta, am coborît din mașină și am intrat în restaurant.

8

Mirosea a ceva prăjit – probabil pui pané, după cum mirosea şi sfîrîia –, deşi în privinţa lui Omie nu puteai băga niciodată mîna-n foc. În pofida americanizării ei şi a atenţiei faţă de preferinţele celor din Middle River, Omie punea mare preţ şi pe moştenirea ei armenească. Acest lucru însemna că frigea carne de miel la fel de des ca şi de vită, cocea prăjituri din aluat de frunze la fel de bine ca şi din făină de grîu, şi condimenta mîncarea la fel de mult cu scorţişoară, nucşoară, cuişoare, ienibahar şi usturoi, ca şi cu sare, piper, pătrunjel şi cimbru. Noile feluri de mîncare printre care pané-urile, pastele şi salatele Caesar erau prezente în meniu pentru consumul zilnic, dar, în acelaşi timp, nu lipseau nici mîncăruri tradiţionale, cum ar fi plăcinta de pui, macaroanele cu brînză şi soté-ul Omie – toate pregătite în stil armenesc. Din acest motiv, orice miros de mîncare venind dinspre restaurant purta marca lui Omie.

Mai mult chiar, aromele mîncărurilor stăruiau îndelung în interiorul restaurantului, pentru că Omie nu putea suferi aerul condiţionat. Ei îi plăcea să deschidă geamurile şi îi răcorea pe clienţi cu ajutorul unor ventilatoare demodate. Dar pentru că acestea nu puteau elimina complet umiditatea din aer, mirosurile se permanentizaseră.

Ventilatoarele acelea se aflau acum în funcţiune, agitînd atmosfera cu un bîzîit stins. Sonorităţile melodiei cîntate de Simon şi Garfunkel se revărsau cu discreţie din difuzoarele de sub plafon, în timp ce frigiderul pentru băuturi torcea şi

mai discret. Toate aceste sunete abia perceptibile se auzeau acum cu claritate, fiindcă la intrarea mea pe uşă, orice conversaţie încetase brusc.

Simţindu-mă penibil, am recurs la mantra mea de la Washington. În Washington avusesem succes. Aveam şi prieteni la Washington. Puteam să intru la Galileo, la Kinkead's sau la Cashion şi să fiu ca oricine altcineva. Acest lucru fusese ceea ce-mi dorisem cel mai mult, atunci cînd plecasem din Middle River – nu să umblu prin cele mai cunoscute restaurante, ci să fiu considerată o persoană ca oricare alta, la fel ca toţi ceilalţi oameni. Dar nu asta îşi doresc cei mai mulţi dintre noi, să fie parte din ceva, să aibă un sentiment de apartenenţă? Iar acest lucru constituia

Adevărul Numărul Patru: Putem să le dăm cît vrem cu tifla oamenilor care sînt altfel decît noi, dar, în final, tînjim să aparţinem totuşi acelei categorii.

Rămăsesem în picioare, iar ventilatorul cel mai apropiat de mine îmi flutura în voie şuviţele rebele de păr, în timp ce toţi ochii erau îndreptaţi în direcţia mea, făcîndu-mă să-mi doresc ca şi în acest orăşel să fiu la fel ca toţi ceilalţi, să nu atrag atenţia asupra mea. Middle River era locul unde mă născusem. Aici îmi petrecusem cei mai importanţi optsprezece ani ai vieţii mele, în majoritatea timpului, dorind, rugîndu-mă, *năzuind* să fiu şi eu considerată o părticică din întreg. Bineînţeles că pe atunci n-aş fi recunoscut acest lucru, nici în ruptul capului. Pe atunci, nici măcar nu-mi dădeam seama de acest lucru. De-abia acum, chiar în această clipă, am înţeles cît de adevărat era.

Aveam nevoie de Omie.

Încercînd să nu mă enervez, am ignorat ochii holbaţi la mine şi m-am uitat în jur. De-a lungul anilor, restaurantul se mărise mult. În dreapta bucătăriei, se afla în arc de cerc un şir de mese la care puteau încăpea şaizeci de persoane o dată, mese care acum erau neocupate. La această oră a zilei, era aglomeraţie mai mare în partea din faţă, în centru. Cinci

bărbați stăteau lîngă tejghea – trei pe brațul dinainte și alți doi îndărătul părții în forma literei L. Dintre cele douăsprezece separeuri care înconjurau sala din față, erau momentan ocupate numai trei.

N-am dat nicăieri cu ochii de Omie. Dar, cu siguranță, avea să mă găsească ea. Întotdeauna se întîmpla așa.

Separeul meu preferat era al cincilea de la ușă, cel aflat chiar în colțul dinaintea schimbării direcției șirului de separeuri și care, la fel ca și tejgheaua, avea în față perspectiva asupra întregii părți din spate a localului. Dintotdeauna mă simțisem în acel separeu protejată și, prin urmare, în siguranță. Neocupat acum, el parcă mă invita cu ospitalitate să intru și să-l ocup.

Îndreptîndu-mă în acea direcție, am trecut pe lîngă un separeu în care se aflau două femei pe care le-am recunoscut ca fiind două vecine de-ale Sabinei. Ochii lor se încrucișaseră cu ai mei. Femeile nu-mi zîmbiră. Și nici cei patru membri ai familiei care ocupa separeul imediat următor.

Al treilea separeu ocupat se afla situat la mijloc între cele care continuau șirul, puțin înapoi după colțul meu, de-a lungul peretelui lateral al localului. Erau acolo Pamela Farrow și soțul ei, lipiți unul de celălalt și ținîndu-se de mînă. Atenția lui Hal era monopolizată de soția lui. Ochii Pamelei se abătură scurt în direcția mea, după care reveniră spre el – fără nici un surîs, fără vreun semn de bun-venit, doar pur și simplu o privire seacă – cu totul altfel decît felul în care se gudurase pe lîngă mine în ziua precedentă.

Dar poate că azi se simțea într-atîta de îndrăgostită de soțul ei, încît nu se mai putea gîndi la nimic altceva. Sau, și mai probabil, cineva îi atrăsese între timp atenția.

Ori poate că era pur și simplu foarte conștientă de faptul că unul dintre cei doi bărbați aflați în spatele celui mai îndepărtat capăt al tejghelei era James Meade. Acesta nu putea să nu fie remarcat, cu o privire gînditoare, directă și întunecată – asta ca să nu mai amintim și de părul lui izbitor de alb.

Această din urmă caracteristică de-abia acum i-am observat-o, pentru că în semiobscuritatea din maşina lui îmi scăpase, iar faptul m-ar fi surprins – James neavînd încă patruzeci de ani – dacă n-aş fi ştiut că tatăl lui n-ar fi avut dintotdeauna părul argintiu.

Pe mine James nu mă intimida. Nu lucram pentru el şi nu-i eram cu nimic îndatorată. Fireşte însă că Pamela s-ar fi putut gîndi că, în cazul în care ar fi fost prea euforică la vederea mea, James ar fi putut să-i spună asta tatălui său, care prezida Comitetul Şcolar local şi care, în consecinţă, hotăra menţinerea soţului ei, în continuare, în funcţia de director al liceului din oraş.

Iar purtarea ei rece şi indiferentă faţă de mine îmi convenea cît se putea de bine. Nu simţeam deloc nevoie de linguşirile ei. Nu mă aflam în localitate pentru a-mi face prieteni sau pentru a influenţa în vreun fel lumea de pe-aici. Reuniunile promoţiei nu mă atrăseseră niciodată. Eu aveam prieteni. O *mulţime* de prieteni.

Cu gîndul acum la ei, m-am strecurat în separeul meu. În timp ce începuse să cînte James Taylor, mi-am lăsat geanta lîngă mine, pe banca din lemn şi m-am sprijinit cu coatele de melamina verde-închis de pe tăblia mesei. Măcar în acel moment mă simţeam încrezătoare.

Între suportul de şerveţele şi o sticluţă cu sos picant de roşii am găsit rezemat un meniu. L-am ridicat, l-am deschis şi am început să-l răsfoiesc. Încetul cu încetul, conversaţiile pe care le întrerupsese intrarea mea au fost reluate.

– Ai picat tocmai la ţanc, exact în clipa cînd simţeam şi eu nevoia să beau o ceaşcă de ceai, am auzit atunci un glas dulce şi familiar, pe care îl aşteptasem cu multă nerăbdare.

Mi-am ridicat privirea în momentul în care Omie se aşeza pe bancheta din faţa mea. Acei ochi de un albastru infinit se mai spălăciseră oarecum, iar obrajii păreau şi mai ridaţi. Era parcă mai palidă decît mi-o aminteam, şi totuşi zîmbetul ei era la fel de sincer ca întotdeauna. În urma unui impuls de

moment, m-am ridicat în picioare şi, aplecîndu-mă peste masă, am sărutat-o pe obraz.

– Arăţi mai bine acum decît data trecută, remarcă ea pe un ton de bunică, avînd doar o urmă aproape imperceptibilă de accent. Cînd venise cu părinţii ei în America, era un bebeluş, astfel încît crescuse şi învăţase limba engleză împreună cu toţi ceilalţi copii de vîrsta ei. Aşa că dacă avea accent în voce, era unul intenţionat. Acesta făcea ca glasul lui Omie să aibă un timbru unic.

– A mai trecut o vreme, i-am răspuns eu. Şocul iniţial s-a mai atenuat. Am auzit că ai fost bolnavă.

– O nimica toată!

– Cu pneumonia nu prea este de glumit.

– Ba da, în cazul în care te-ai vindecat complet, zise ea dînd dintr-o mînă în semn de închidere a subiectului respectiv. Se mai întîmplă şi lucruri din astea, de la o vîrstă în sus. Mai prinzi şi cîte o răceală sau cam aşa ceva, de două sau de trei ori în fiecare an. Aici intră prea multă lume, cu prea mulţi microbi. Nu mai am rezistenţa de altădată. Îmbătrînesc şi eu.

Mă întrebam dacă acesta era într-adevăr motivul sau dacă nu cumva sistemul ei imunitar fusese şubrezit din cine ştie ce altă cauză. Problema merita într-adevăr să fie studiată mai îndeaproape, dar ceva mai încolo. I-am făcut un semn în direcţia meniului.

– Din ce am citit acolo, ţi-aş putea da cu mare uşurinţă doar patruzeci de ani. Există nenumărate feluri noi printre cele tradiţionale.

Omie zîmbi.

– Dacă vreau cu-adevărat să rezist concurenţei, trebuie neapărat să încerc să-mi mulţumesc toţi clienţii.

Mi-am coborît vocea:

– Dacă scopul tău este acela de a rezista concurenţei, atunci n-ar trebui să-ţi bei ceaiul la aceeaşi masă cu mine. Am impresia că toţi ceilalţi clienţi ai tăi ar prefera să nu fiu aici.

Cele două femei care locuiau aproape de Sabina deja îşi părăsiseră separeul şi se aflau la casă, ca să-şi achite consumaţia.

Omie îşi coborîse şi ea glasul.

– Nu-ţi face sînge rău şi nu-i lua în seamă. Lor le este frică de tine.

– Frică?

– Da, pentru că tu spui adevărul.

– Iar ei nu?

Omie nu-mi mai răspunse. Ştiam amîndouă că ipocrizia colcăia în orăşele precum Middle River. Sub o aparenţă poleită, zăceau straturi groase de murdărie. Grace fusese conştientă de acest lucru, care constituise o temă principală nu numai în *Peyton Place*, ci şi în întreaga ei *viaţă*. Avusese şi ea visuri şi idealuri, dar acestea fuseseră toate prea des trădate.

– Ce-or avea atîta de ascuns? am întrebat-o eu în şoaptă.

– Dar ce n-or avea? îmi răspunse Omie cu o altă întrebare, pusă tot în şoaptă.

– Pune-mă atunci şi pe mine la curent cu ultimele noutăţi!

Omie păru fericită că i-am cerut asta.

– Îi vezi pe cei trei de lîngă tejghea? Pe cel din mijloc, care arată atît de neliniştit, îl cheamă Doug Hartz. Observi cum îţi tot aruncă priviri piezişe?

Observasem.

– Şi care este problema lui?

– Se grozăveşte la toată lumea că nu plăteşte impozite. Tot oraşul ştie acest lucru, fiindcă singur a bătut toba în privinţa asta. Crede că dacă lucrează numai cu bani gheaţă în afaceri, atunci nu-l va putea prinde nimeni.

– Şi-atunci, cum se face că îl neliniştеşte prezenţa mea aici?

– Păi tu locuieşti la Washington. Şi tot în capitală se află şi sediul fiscului. Crede că o să-l torni.

– Este de-a dreptul nostim, i-am spus eu, fiindcă legătura mi se părea de-a dreptul bizară. Dar cele două femei care tocmai au plecat? Ce anume le-o fi gonit de-aici?

– Succesul tău. Se întîlnesc amîndouă aici în fiecare după-amiază la ora două, ca să lucreze la o carte pe care o scriu împreună. Şi cu toate că fac acest lucru de trei ani, încă nu se întrevede nici o carte la orizont. Iar acum ai mai apărut şi tu în persoană. Pentru mulţi oameni din acest oraş, tu eşti tot ce ei nu vor putea fi niciodată.

– Chiar şi pentru James? am întrebat-o eu, deoarece prezenţa lui lîngă tejghea, împreună cu amicul lui, părea extrem de impunătoare.

– Chiar şi pentru el, îmi răspunse Omie şi pufni cu consternare. Să stea în fabrica aia, la bunul plac al tatălui lui – îţi poţi imagina? Aici se iroseşte de pomană. James este cel mai inteligent din întreg clanul.

– Dar nu chiar atît de inteligent încît să plece din Middle River, am comentat eu.

Omie însă mă contrazise.

– La urma urmei, de ce ar pleca? întrebă ea cu o blîndeţe care avu efectul scontat. Aici are o viaţă mai bună decît aceea pe care ar avea-o în oricare altă parte. A văzut cum este să trăiască departe de casă. A fost plecat la colegiu, şi-a terminat studiile. Era o vreme în care era plecat pe coclauri cîte patru zile pe săptămînă, trudind din greu tot pentru fabrica asta. Ştie cum este în altă parte şi a optat să se întoarcă acasă.

– A optat el? Sau o fi fost forţat să se întoarcă? Mi-l puteam închipui pe Sandy în stare să-i pună în vedere lui James că, în cazul în care va pleca, va fi dezmoştenit. Şantajul poate lua cele mai diverse forme, am mai adăugat eu.

Omie nu-mi mai răspunse, ci îl chemă pe nepotul ei, făcîndu-i un semn cu mîna şi mă întrebă:

– Ce vrei să mănînci?

Am comandat salată de pui marinat şi ceai cu gheaţă. Acesta din urmă fu adus încă înainte de a apuca noi să reluăm

discuția. În acel moment, cei patru membri ai familiei din al doilea separeu o luaseră și ei din loc, în dezordine, din difuzoare se auzea cîntînd Van Morrison, iar eu îl studiam pe bărbatul care stătea lîngă James. Avea umerii gîrboviți și-și privea mîinile care se odihneau pe o sticlă de bere. Afișa o privire de om copleșit. Aș fi putut pune rămășag că respectivul nici măcar nu-și dăduse seama că intrasem și eu în restaurant.

Dintr-odată, mi s-a părut că îl recunosc.

– Acela nu este cumva Alfie Monroe? am întrebat eu tot în șoaptă.

După ce Omie dădu din cap în semn că da, am început să-l privesc, apoi m-am uitat în altă parte, am sorbit din ceai și l-am studiat pe deasupra marginii paharului. Alfie Monroe lucrase toată viața la fabrica de hîrtie. Harnic, modest și simpatic, a tot urcat pe scara ierarhică, pînă ce a ajuns la un pas în urma fraților Meade, lucru care îl făcea extrem de respectat. Bărbatul pe care mi-l aminteam eu era mîndru și arătos. Acum ar fi trebuit să fi trecut nu cu mult de cincizeci de ani. Dar omul acesta părea mai în vîrstă și nu se putea citi nici mîndrie în ochii lui și nu arăta nici prea bine.

Să fi citit ceva despre el în ziar? Nu-mi aminteam nimic de felul acesta.

– Nu se simte bine? am întrebat-o pe Omie, dar imaginația mea lucra deja cu repeziciune. În cazul în care fabrica generase deșeuri toxice, cineva care a lucrat în apropierea procesului tehnologic ar fi fost cel mai expus la pericolul unei contaminări masive. Cei din clanul Meade munceau în birouri, departe de locurile de producere a reziduurilor periculoase. Nu același lucru se putea spune și despre șeful de producție.

– Fizic n-are nimic, dar mental este cam atins, îmi răspunse Omie. A fost trecut pe planul doi atunci cînd Sandy l-a angajat pe Tony O'Roarke să conducă procesul de producție.

Nu, despre așa ceva nu era scris nimic în ziar, iar eu știam

şi de ce. Sam Winchell n-ar fi fost de acord ca un străin nouvenit să-l fi înlocuit pe Alfie, şi totuşi Sam era un pragmatic. Ştia că nimic din ce ar fi scris el în ziar nu l-ar fi putut determina pe Sandy să-şi schimbe hotărîrile şi nici n-ar fi reuşit să-i fie lui Alfie de vreun ajutor. Modalitatea pe care şi-o alesese de a protesta fusese aceea de a trece totul sub tăcere. Mi l-am amintit pe Tony O'Roarke conducîndu-l pe James cu maşina aceea imensă şi neagră prin oraş şi am simţit imediat un val de nelinişte.

– Dar de ce n-a fost propus Alfie pentru această funcţie?

– Familia Meade a vrut pe cineva cu mai multă experienţă.

– Cine putea fi mai experimentat ca Alfie? El lucrează dintotdeauna în această companie.

Omie se gîndi la cele spuse de mine, în timp ce sorbea din ceai. Cu o privire tristă, bătrîna lăsă jos ceaşca.

– Sandy a simţit că are nevoie de un alt fel de abordare.

– A cui abordare?

– A ţinerii lucrurilor cu mînă de fier.

Eu am interpretat spusele ei în termeni valorici:

– Sandy vrea productivitate mai mare cu bani mai puţini.

Omie nu mă contrazise. Pe cînd lua încă o înghiţitură de ceai, Pamela şi cu Hal ieşiră din separeul lor şi trecură pe lîngă noi, fără a ne învrednici măcar cu o privire. Mi-a fost adusă şi salata. Am început să o mănînc. Doug Hartz şi cei doi prieteni ai lui se ridicară de pe scaune, se cotrobăiră prin buzunare şi-şi plătiră consumaţia, după care ieşiră din local, după Pamela şi Hal. În locul lor, intrară cinci adolescente îmbrăcate identic, purtînd jeanşi cu talia joasă şi bustiere aplatizate, avînd părul în bucle făcute cu ondulatorul. Două dintre ele vorbeau la telefonul celular. Cîteva se uitară în trecere în direcţia mea. Una mă privi chiar de două ori, îndelung.

Aceasta îmi părea vag cunoscută. De-abia după o vreme mi-am amintit că o întîlnisem cu o zi înainte în „Garderoba Domnişoarei Lissy", unde era împreună cu mama ei. În

momentul acela, socotisem că fata nu putea avea mai mult de cincisprezece ani. Acum, după ce am văzut-o împreună cu prietenele ei, toate cu păr lung şi fardate, părea de optsprezece.

Am ridicat cîteva degete, fluturîndu-le pe furiş în direcţia ei, ca un semn că îmi amintisem că o mai văzusem pe fată. În definitiv, aceasta era o clientă a lui Phoebe. Nu voiam să par nepoliticoasă sau mai mult duşmănoasă.

Biata fată păru însă de-a dreptul înspăimîntată. Nu puteam decît să-mi închipui că cineva îi băgase cine ştie ce erori în cap despre mine. Grăbind pasul, îşi ajunse prietenele din urmă şi se îngrămădiră toate într-un separeu. În acel moment, începu să cînte Shania Twain.

– Prin oraş umblă vorba că ai venit aici anume ca să scrii, mi se adresă Omie, surîzîndu-mi cu blîndeţe. Ai rămas tot o admiratoare a lui Grace?

– Nu, socotesc că mi-am croit propriul drum.

– Voi două mai staţi de vorbă?

În cazul în care m-ar fi întrebat acest lucru oricine altcineva, aş fi fost îngrozită. A auzi voci – a purta conversaţii cu persoane care nu mai erau în viaţă – nu erau lucruri pe care să obişnuiască să le facă nişte oameni întregi la minte.

Însă Omie era la curent cu aceste discuţii ale mele. Mă destăinuisem ei cîndva demult, într-un moment în care simţeam că sînt pe cale să-mi pierd minţile. Pe atunci aveam cincisprezece ani. În sfîrşit, şi corpul meu începuse să se modifice – timid şi extrem de tîrziu – şi, în timp ce familia mea de femei răsuflase cu uşurare, fiindcă, măcar din acest punct de vedere, eram şi eu normală, ele se arătau prea blazate în legătură cu lucruri precum ciclul, sînii şi emoţiile, ca să mai aibă răbdare să-mi asculte şi mie neliniştile, chiar dacă aş fi fost în stare să mi le exprim, ceea ce nu se întîmplase niciodată. Iar eu mă simţeam ca o străină în propria mea piele. Şi complet separat de acele schimbări fizice, eram înspăimîntată de relaţia mea cu Grace.

– Tu simți nevoia unei prietene, își dăduse Omie atunci, demult, cu părerea. Iar Grace te înțelege.

– Grace a murit, îi replicasem eu, simțind cum mă cuprindea panica.

– Da, dar asta nu înseamnă că ea nu este aici cu noi.

– Ca o fantomă? o întrebasem cu multă îndoială.

– Depinde. Ai văzut-o cumva?

– Nu. Doar o aud. Și totuși cum se poate să se întîmple una ca asta? Nu i-am auzit niciodată în viața reală glasul! Cum aș putea să știu ce sonoritate avea vocea ei?

– Cunoști destule lucruri despre ea încît să fii capabilă să-ți imaginezi cum anume i-ar fi putut suna glasul.

– Grace a murit, îi repetasem eu atunci lui Omie.

– Tu auzi spiritul ei vorbind.

– Of, Omie. Nu prea cred așa ceva.

– Ba eu una, da. Ai venit la mine să-mi ceri părerea și iată ce îți spun eu: Grace Metalious n-a fost o femeie fericită. A murit însingurată și neîmplinită. Tu ai putea să fii șansa ei de împlinire. Înainte să fi apucat eu să protestez, Omie mă întrebase: Ce îți spune cînd îți vorbește?

Ce îmi spusese Grace? Ea mă încurajase, ba chiar mă îmboldise uneori. Ne puteam certa – eu i-am spus niște lucruri îngrozitoare –, dar ea revenea mereu ca să mai stăm de vorbă. Mi-a spus că aveam aptitudini de scriitoare și pe atunci asta era tot ce avea nevoie să audă chinuita mea personalitate de la vîrsta de cincisprezece ani.

Eu și Grace am continuat să discutăm, pînă cînd am plecat eu din Middle River. Odată ce am ajuns la Washington, am devenit o cu totul altă persoană. Nu mai aveam nevoie de Grace și, prin urmare, conversațiile noastre au încetat.

Omie mă întrebase adineaori dacă mai vorbeam și astăzi cu Grace.

Existau acele cîteva șoapte pe care le auzisem, dar nu puteam fi absolut sigură că nu fusese o pisică torcînd sau o muscă bîzîind. Și feminina voce interioară care mă îndemnase

să-l abordez azi de dimineață pe acel tînăr atrăgător, în șort și tenișI, pe care îl zărisem cînd alergam. Într-adevăr, aceea fusese Grace, însă doar ca un amuzament – ca un alter ego mai mult decît altceva.

– Nu, a fost răspunsul meu pentru Omie, oferindu-i numai o versiune a adevărului. Lui Grace nu-i place Washingtonul. A fost acolo doar o singură dată, pentru promovarea continuării la *Peyton Place*. Presa n-a fost prea blîndă cu ea.

– Cred că în străfundul sufletului ei a rămas mereu doar o fată dintr-un orășel de provincie.

– Și da și nu. Ura bîrfa din viața micilor orașe, ura speranțele oamenilor înguști la minte. Metropolele însă o fascinau de-a dreptul – Paris, Los Angeles, Las Vegas, New York. Și, cu toate astea, nu putea locui în astfel de locuri. Nu știa cum să se îmbrace sau ce să spună. N-a devenit niciodată o cunoscătoare și făcea mereu gafe după gafe, iar propriile ei cuvinte i se întorceau întotdeauna împotrivă.

Omie radia de bucurie.

– Tu nu ești așa. Vezi cît de departe ai ajuns? Bătrîna se aplecă spre mine. Iar despre scris, este adevărat?

Foamea mea inițială mi se astîmpărase. Am lăsat furculița pe masă.

– Am deja pe țeavă o altă carte. Urmează să apară anul viitor. Am tăcut o vreme, după care am strigat-o: Omie!

– Ce-i dragă?

– Tu crezi că oamenii de aici sînt neobișnuit de bolnavi?

Se gîndi puțin înainte de a răspunde.

– Nu prea știu cum este în alte părți, ca să fac o comparație.

– Medicul spune că mama a avut Parkinson. Și nu este singura din acest oraș care să fi avut așa ceva.

Omie mă privi acum cu mai multă luare-aminte.

– Ai dreptate.

– Crezi cumva că există vreun motiv anume pentru ca atît de mulți oameni să aibă boala asta?

– Ce fel de motiv?

– Nu ştiu nici eu. A existat vreo discuţie – ştii tu, poate despre ceva din atmosferă, care îi îmbolnăveşte pe oameni?

– Discuţii există oricînd. Atunci cînd răceşte cineva, se dă vina pe germenii din aer.

– Nu la asta m-am referit.

– Ştiu.

– Fiul de trei ani al lui Alice LeClaire suferă de autism, am continuat eu. Crezi că ea ar fi de acord să mi se destăinuie?

– Mă cam îndoiesc. În afară de copilul autist, mai are alţi patru copii de îngrijit şi nici un bărbat care să o ajute.

– Nici un bărbat? Credeam că erau cel puţin doi. Cu tot dispreţul de cuviinţă, mama mea susţinea faptul că exprimarea de ipoteze pe tema taţilor posibili ai progeniturilor lui Alice constituia în Middle River un joc de mare popularitate. În mod cît se putea de evident, Alice nu s-a despărţit definitiv de nici unul dintre foştii ei iubiţi.

– Cea mai recentă numărătoare dădea pentru aceştia cifra de trei, îmi confirmă Omie spusele. Dar de cînd a fost diagnosticat micuţul, au cam dat cu toţii bir cu fugiţii. Nu vor să cadă vina în seama lor. Toată lumea este convinsă că este ceva de natură ereditară.

În acel moment, se auzi sunînd un telefon. Cu un gest instinctiv, am întins mîna spre geantă, dar telefonul sunase undeva pe la bucătărie. La scurt timp după aceea, sună şi un telefon mai aproape de noi. James Meade îşi scoase mobilul şi răspunse.

– Autismul poate să apară şi ca rezultat al unei expuneri la toxicitate, i-am spus eu lui Omie. N-ar vrea Alice să afle acest lucru?

Bătrîna zîmbi cu tristeţe.

– Şi tu crezi că şi-a lăsat copilul să fie expus la ceva rău? Telefonul mai îndepărtat sună din nou. Şi, în afară de asta, familia Meade plăteşte asigurările medicale ale angajaţilor.

Aşadar, şi Alice lucra tot la fabrica de hîrtie. Avînd în vedere nevoile speciale ale unui copil autist, nu s-ar fi putut

descurca fără acea asigurare medicală, asta ca să nu mai menționez și serviciul ei.

James Meade termină convorbirea și-și puse telefonul la loc în buzunar. Alfie Monroe se urni de pe scaunul lui de lîngă tejghea și trecu pe lîngă mine, spre ieșire.

– Dar despre familia Dahill ce-mi poți spune? am întrebat-o pe Omie, atunci cînd bărbatul se îndepărtase suficient de mult încît să nu poată înțelege cuvintele. Cîți dintre ei au probleme cu rinichii? Din ce am citit, am aflat că au ajuns la a treia generație de bolnavi de rinichi. Și toate trei generațiile au lucrat la aceeași fabrică de hîrtie, deși nu știu în ce funcții.

– Problemele de la rinichi se moștenesc, replică Omie.

– Posibil. Bine – probabil. Dar dacă au cumva legătură și cu natura muncii lor de la fabrică?

Omie tocmai se pregătea să mă avertizeze, cînd nepotul ei o strigă din ușa bucătăriei:

– Omie, la telefon, este verișoara Ara și vrea să-ți audă și ție glăsciorul.

Ochii bătrînei sticliră.

– Trebuie să merg la telefon, zise ea. Ridicîndu-se în picioare, se apropie de mine, mă sărută pe obraz și îmi șopti: Încearcă la familia McCreedy. Ei au avut foarte multe probleme și vor să le găsească explicația reală.

De-abia recepționasem informația, că Omie deja plecase și, o altă mișcare mi-a atras atenția. James Meade plecase și el de lîngă bar. Lăsase banii pe tejghea și acum se apropia de mine. Nu era nimic întîmplător în traiectoria pe care o urmase. Știa că sînt acolo și intenționa să se oprească.

James era impresionant. Nu numai că era cel mai înalt din familia Meade, dar era și cel mai drăguț, și nu spun acest lucru doar ca să-i fac în ciudă lui Aidan. Este pur și simplu adevărat. Ca și în cazul meu și al Sabinei, James și Aidan aveau și ei trăsături similare – părul des, ochii căprui-închis, nasul acvilin, mandibula pătrată. Dar la James, ca și la Sabina, întregul era mai mult decît suma părților. La Aidan puteai

remarca părul sau ochii sau gura. Ceea ce remarcai la James era autoritatea. Era un om liniştit şi destul de tăcut. Dar atunci cînd vorbea, îl ascultai.

Acum, cu o privire sumbră, se oprise în faţa mea. Purta jeanşi şi o cămaşă albastră bine călcată, descheiată la gît şi cu mînecile suflecate pînă la coate. Şuviţele argintii pe care le avea în păr îi ofereau şi mai multă prestanţă.

– M-a sunat fratele meu şi era foarte furios, începu James, pe obişnuitul său ton calm şi autoritar. Ţi-a văzut maşina afară. Crede că prezenţa ta în oraş nu aduce nimic bun.

Ceva la James mă făcea să nu mă simt chiar în largul meu. Aş fi preferat să nu fie chiar atît de înalt, mi-ar fi convenit ca ochii lui să nu fie chiar aşa de pătrunzători. Simţind nevoia unei distanţe mai mari, m-am sprijinit de spătar.

– Mi-era foame, i-am răspuns. Am intrat aici ca să mănînc.

– Îl nelinişteşti.

– De ce?

James părea să analizeze întrebarea mea, numai că ochii lui nu-şi pierduseră din intensitatea privirii. Poate că da, aveam eu o imaginaţie prea bogată, dar mă simţeam ca şi cum ochii lui ar fi încercat să-mi citească gîndurile, pentru a-mi afla intenţiile. Într-un tîrziu, cu acelaşi ton calm, bărbatul îmi răspunse:

– Aş putea spune că Aidan se simte vinovat pentru ce s-a întîmplat între voi, cu atîţia ani în urmă, dar mă îndoiesc că este în stare de aşa ceva. Mai degrabă îi este frică de condeiul tău. Nu ştie ce anume ai de gînd să scrii.

Am zîmbit.

– Dacă îi e teamă de condeiul meu, atunci înseamnă că are ceva de ascuns. Mă întreb ce anume o fi.

James aproape că zîmbi şi el, drept răspuns.

– Dacă aş fi în locul tău, eu unul n-aş face asta.

– Ce anume n-ai face?

– Nu m-aş întreba. Lucrul acesta ar putea stîrni mari

probleme. Iar Aidan îşi doreşte să nu apară nici un fel de necazuri.

– Crezi că ar trebui să-mi pese prea tare de ceea ce îşi doreşte Aidan?

– Da, îmi răspunse James pe un ton constatativ. Sabina şi soţul ei lucrează la noi şi tot de noi depinde şi situaţia lui Phoebe. Sînt multe interese în joc.

Am simţit atunci un val de furie.

– Să fie asta cumva o ameninţare?

– Nu din partea mea. Eu doar îţi transmit din partea fratelui meu ceea ce m-a rugat el să-ţi transmit. Mai vrea să-ţi reamintesc şi faptul că am fost buni şi cu tatăl tău, atunci cînd s-a îmbolnăvit. Fabrica Northwood l-a plătit multă vreme după ce încetase să mai fie un angajat productiv. Am făcut asta doar din loialitate.

Se subînţelegea, bineînţeles, faptul că şi noi acum îi datoram clanului Meade loialitate – ori cel puţin eu o datoram, fiindcă eu eram aceea care constituiam o ameninţare la adresa ordinii prestabilite –, iar acest lucru mă înfuria şi mai tare. Nu mă simţeam cu nimic datoare familiei Meade şi, prin urmare, nu-mi păsa dacă stîrneam valuri.

– Să fi fost oare numai din loialitate? i-am întors-o eu, poate cu nesăbuinţă, dar nu-mi plăcea deloc James Meade. Sau aţi făcut-o de teamă? Tatăl meu a lucrat în fabrica voastră toată viaţa. Poate că aflase şi el nişte lucruri pe care voi aţi fi preferat să nu le fi ştiut niciodată. Vă trataţi toţi angajaţii puţin cam prea bine. O faceţi ca să-i obligaţi să vă fie loiali, astfel încît să nu vorbească atunci cînd văd ceva care nu este în ordine?

Nu s-ar fi cuvenit să spun aşa ceva. Ştiam asta încă din clipa în care îmi zburase din gură porumbelul – iar dacă nu mi-aş fi dat seama singură, aş fi înţeles totul din expresia figurii lui James, care m-ar fi trezit imediat la realitate. Dintr-odată, parcă i s-ar fi aprins în creier beculeţul de alarmă, dintr-odată începuse să dovedească o implicare afectivă personală în discuţie.

Fără să mă slăbească nici o clipă din ochi, se aşeză pe bancheta pe care şezuse ceva mai devreme Omie. Îşi sprijini pe masă coatele, cu nişte mîini mari şi înnebunitor de relaxate.

– Este ceva în neregulă la fabrică? mă întrebă el, cu o linişte de-a dreptul iritantă.

Era cît pe ce să dau înapoi. Apoi, m-am recules. Din impulsivitate, spusesem prea devreme ce nu trebuia. Dar să fi renunţat acum ar fi fost o idioţenie, mai ales cînd miza era atît de mare.

Aşa că i-am replicat:

– Păi tocmai asta voiam să te întreb eu pe tine. Este ceva în neregulă la fabrică?

Bărbatul se rezemă de spătarul banchetei. Nu-mi răspunse, ci doar se uita la mine. La un moment dat, i-am văzut maxilarul mişcîndu-i-se, dar, în rest, rămăsese nemişcat. Părea să fie extrem de inteligent. Asta mă deranja cel mai mult.

Mă privea lung. Îl priveam şi eu la fel de lung. La tonomat, cînta Elton John. Îmi plăcea Elton John şi totuşi, în acel moment, nu simţeam nici o plăcere să-l ascult.

– Ce anume? i-am repetat întrebarea.

– Scrii despre fabrică?

– Ar trebui s-o fac?

– Scrii sau nu scrii?

– Este uluitor! am gîndit eu cu glas tare. Nimeni nu are să dorească să discute cu mine altceva decît să mă întrebe dacă scriu sau nu scriu o carte. Şi cu cît mă întreabă mai mult, cu atît devin mai intrigată. Dacă mă mai întreabă încă o singură persoană, atunci s-ar putea să mă convingă de-a binelea să o fac.

Nu spuse nimic, doar se uita la mine.

– Ce anume? am insistat eu, acum vizibil enervată.

Îmi răspunse de-abia într-un tîrziu, tot printr-o întrebare, pusă pe un ton de veritabilă curiozitate. Se încruntase, iar vocea lui era şi mai coborîtă decît pînă atunci.

– Mă urăşti?

Întrebarea lui m-a luat prin surprindere.

– Nu pe tine personal. Urăsc ceea ce eşti tu.

– Adică, îmi urăşti familia.

– Urăsc ceea ce reprezintă ea.

– Reprezintă putere.

– Nici o familie n-ar trebui să aibă atîta putere. Oamenilor n-ar trebui să le fie frică pentru viețile lor, dacă spun ceea ce gîndesc.

– Chiar pentru viețile lor tremură ei de teamă?

– Pentru traiul lor, m-am corectat eu. Tocmai mi-ai amenințat cele două surori şi cumnatul.

– N-am făcut eu asta, ci Aidan. Eu sînt doar mesagerul lui.

– Este unul şi acelaşi lucru.

– Nu, nu este tot una, mă asigură el cu mult calm. Eu nu sînt fratele meu. Şi nu sînt nici tatăl meu.

L-am privit fix, drept în ochi.

– Asta înseamnă că tu n-ai jura strîmb, aşa cum a făcut Aidan, şi nici n-ai mitui funcționari publici, cum a făcut tatăl tău ca să nu răsufle nimic?

James nici nu clipi din ochi.

– N-am comis niciodată un sperjur.

– Dar funcționari publici ai mituit? Aaa, aşa e, n-ai nevoie să faci asta. O face tăticul în locul tău.

Îi atinsesem un punct nevralgic. Puteam vedea acest lucru în ochii lui întunecați şi din felul în care îşi încleştase maxilarele.

– Nu mă cunoşti, îmi spuse el. Să fiu în locul tău, n-aş tăia toate punțile de legătură dintre noi.

– Să înțeleg din asta că, în cazul în care aş scrie o carte despre fabrică, ai fi de acord să colaborezi cu mine?

– Asta depinde de ce vrei să scrii în acea carte. Dacă este numai o tiradă răzbunătoare a unei femei care urăşte acest oraş....

– Eu nu urăsc cîtuşi de puţin oraşul ăsta. Dacă m-aş hotărî să fac efortul de a scrie o carte, ar fi doar pentru că îmi pasă de acest oraş.

– Chiar aşa să fie?

– Aici am crescut. Familia mea încă locuieşte aici.

– Răspunde-mi la întrebare!

– N-aş scrie niciodată o carte din răzbunare. Nici nu cred că aş fi în stare de aşa ceva.

Întrebarea lui rămăsese încă suspendată în aer. James mă studie neclintit, parcă somîndu-mă să mărturisesc. Şi, deodată, ceea ce mă întreba el nu mi s-a mai părut chiar atît de rău. Fetiţa care fusesem odinioară devenise între timp o femeie în toată firea. Duşmănia nu-şi mai avea locul în cadrul răspunsului meu. Eram perfect capabilă să depăşesc trecutul.

– Da, într-adevăr îmi pasă de acest oraş, am recunoscut eu. Are foarte multe părţi bune.

– Ca de exemplu?

– Cele patru anotimpuri ale anului, arborii şi florile, şcoli bune, Marsha Klausson şi Sam Winchell, acest restaurant, Omie. Şi pentru că el nu spunea nimic, am adăugat: Frizeria, salonul de manichiură, „Garderoba Domnişoarei Lissy", gustările luate la hanul de la capătul drumului, bănuţii de ciocolată. Bărbatul rămăsese tot tăcut, aşa că am continuat: Hoinăreala din octombrie, fiindcă era o tradiţie încîntătoare şi multe alte asemenea lucruri. Seara de Crăciun de la intersecţia Străzii Stejarului cu Strada Pinului, artificiile de pe stadion, de fiecare 4 Iulie, chiar şi obiceiul pusului pe la spate. Am zîmbit. Parcă nici nu-mi vine să cred că puştii de azi încă mai perpetuează tradiţionala exhibiţie, pentru că am surprins recent o pereche făcînd chestia asta în drumul meu, chiar în noaptea în care m-am întors aici.

– Dar tu ai făcut vreodată aşa ceva?

Tot sîngele mi se sui brusc în cap. Omul acesta mă lua acum peste picior. Ştia că eu nu avusesem nici o întîlnire

aici, cu nimeni, niciodată. Întreg oraşul era la curent cu acest lucru.

Şi totuşi expresia feţei lui nu era deloc triumfătoare, ci pur şi simplu doar curioasă.

– Nu. Răspunsul meu se dorise unul cît mai neutru cu putinţă. Cea mai mare parte a ultimului meu an de liceu mi-am petrecut-o pe Creasta Cooper, aşteptîndu-l pe fratele tău să binevoiască să-şi facă apariţia.

– Dacă vrei să ştii, eu consider că s-a comportat incorect, atunci cînd a făcut asta, îmi spuse James.

– Atunci cînd a făcut ce anume? Cînd s-a culcat cu nevasta altcuiva sau cînd s-a folosit de mine pentru a scăpa basma curată?

– Atunci cînd a făcut şi una şi alta.

Erau şi astea nişte scuze, cu toate că erau indirecte. Însă mi s-au părut sincere, iar acest lucru era bizar, fapt care m-a surprins. Repetîndu-mi în gînd că James era totuşi un membru al familiei Meade, m-am sprijinit cu coatele de masă şi m-am aplecat foarte puţin înainte.

– Dacă încerci prin asta să mă îmbunezi, te osteneşti de pomană. Am venit aici ca să am grijă de sora mea. Mi se pare că nu se simte deloc bine.

– Ce anume este în neregulă cu ea?

– Nici eu nu-mi dau prea bine seama.

– A observat cumva Tom la ea ceva care să-l fi pus pe gînduri?

– Tom? l-am întrebat surprinsă, dar mi-am recăpătat rapid autocontrolul. Tom nu o tratează pe Phoebe. Am fost la el numai ca să-i mulţumesc pentru că a îngrijit-o pe mama.

– Dar la Sam ce-ai făcut? Ţi-a dat vreo idee?

De data aceasta era în mod clar un avertisment. James îmi transmitea un mesaj. Era o continuare a celui pe care primise sarcina să mi-l comunice încă de la început, şi anume că eram îndeaproape supravegheată în permanenţă.

– Sam îmi este prieten, i-am răspuns. Am trecut pe la el să-l salut.

– Şi ai rămas acolo trei ore după plecarea lui, ţinu James să-mi aducă la cunoştinţă.

– Iar acesta este unul dintre lucrurile pe care le detest din tot sufletul la Middle River, am ţinut şi eu să-i declar sus şi tare. Nu crezi că ar trebui să fie doar treaba mea şi a nimănui altcuiva unde mă duc şi ce fac? Iar voi, cei din familia Meade, aveţi cîte un spion după fiecare colţ de stradă?

James pufni.

– Nu-i nevoie de nici un fel de spion şi nu e vorba nici de tras cu ochiul pe după colţ. Maşina ta atrage de la mare distanţă atenţia. Data viitoare, ai face cu mult mai bine s-o laşi acasă!

– Data viitoare aşa voi face, am rostit cu năduf, după care am adăugat sec: Alte avertismente mai ai? Alte sfaturi cumva? Alte mesaje de transmis?

James se ridică, privindu-mă acum de la înălţimea lui respectabilă.

– Aş mai avea doar încă o unică întrebare. Aidan ar vrea să afle de ce nu ai rămas la Washington, împreună cu iubitul tău.

Aducerea în discuţie lui Greg îmi dădu pe loc puteri.

– Iubitul meu? Drăguţ spus.

– Corespondentul acela.

– Ştiu la cine te referi. Nu sînt acolo cu el, pentru simplul motiv că am venit aici, i-am oferit eu cel mai logic răspuns posibil şi mi-am ridicat bărbia în vînt. Mai are Aidan şi alte întrebări de pus?

9

Kaitlin DuPuis nu-şi alese un loc anume unde să stea la masă. Totalmente zăpăcită din momentul în care o zărise pe Annie Barnes, se lăsase purtată de valul celorlalte fete. După ce masa fu ştearsă de praf şi se aşezară toate, Kaitlin se trezi că stă întîmplător pe bancheta care se afla cu faţa spre jumătatea din spate a localului, şi că astfel avusese noroc. Dacă s-ar fi nimerit să se fi aşezat pe bancheta din partea opusă, atunci n-ar fi văzut-o pe Annie stînd de vorbă cu James Meade, iar acesta era un lucru extrem de important. Cînd Annie vorbea cu James, însemna că e de rău.

Lui Kaitlin nu-i păsa ce anume credea Kevin; Annie o recunoscuse cu siguranţă. Mai întîi, îi făcuse cu ochiul la „Garderoba domnişoarei Lissy", iar acum fluturase o mînă în direcţia ei. Annie nu făcuse semn cu mîna niciuneia dintre celelalte fete. Ştia cu siguranţă despre Kaitlin şi Kevin. Of, din nenorocire, ştia! Şi poate chiar în acel moment îi spunea în treacăt lui James, doar ca un fapt divers, în cursul conversaţiei: *N-ai să ghiceşti niciodată ce am văzut eu că făcea fiica doamnei DuPuis, acum două nopţi*? James i-ar fi spus fratelui său, care i-ar fi spus mai departe mamei lui Kaitlin, iar aceasta, în acel moment, ar fi auzit vestea deja din două surse, dacă mama directoarei de la magazinul lui Phoebe, care era secretara lui James, putea fi pusă şi ea la socoteală, moment în care Kaitlin nu va avea pe unde să mai scoată cămaşa. Şi nu că situaţia ar fi fost mai roz, în cazul în care mama ei ar fi aflat ştirea doar dintr-o singură sursă. Nicole era obsedată de-a binelea de virginitatea fiicei sale,

chiar într-o măsură mai mare decît era obsedată de greutatea corporală a acesteia.

Ce ar mai fi rămas de făcut? În imaginația lui Kaitlin, Kevin deja preluase inițiativa, o căutase pe Annie și o determinase să jure că avea să-și țină pentru totdeauna gura, în această privință. Dar, în realitate, Kevin încă socotea că totul nu era decît în închipuirea ei. Și în afară de asta, Kevin s-ar fi fîstîcit complet, în cazul în care ar fi trebuit să abordeze pe cineva de calibrul lui Annie. Și, în definitiv, de ce s-ar fi obosit el să facă acest lucru? Pe părinții lui nu îi deranja faptul că el umbla cu Kaitlin. Tatăl lui Kevin l-ar fi felicitat și și-ar fi deschis încă o sticlă de bere. Și mama lui? Mama lui o *adora* pe Kaitlin. I s-ar fi împlinit *visul*, dacă fiul ei s-ar fi căsătorit cu ea.

Kaitlin nu se putea mărita cu Kevin, pînă ce nu aveau să mai treacă încă niște ani. Însă cu siguranță n-ar fi vrut să-l vadă pe băiat înfundînd acum pușcăria.

– *Kaitlin*. Pe unde-ți *hoinăresc* gîndurile?

Fata clipi repede și se uită în jurul ei, văzîndu-și prietenele care o priveau lung. Jenată, nu se încruntă la niciuna dintre acestea în mod deosebit.

– Nu pot să mă gîndesc și eu la ceva?

– Și la ce anume te gîndeai tu adineaori?

– La Kevin trebuie să se fi gîndit. Numai la el se gîndește întotdeauna.

– Nu chiar întotdeauna, ripostă Kaitlin, categorică în acel moment, și totuși simțindu-se mîndră. Ea era ultima din grupul lor de prietene care începuse să se întîlnească cu un băiat. Vreme îndelungată, crezuse că nu avea să i se întîmple niciodată asta. Temătoare să nu vorbească într-un ceas rău, îi veni ideea să schimbe subiectul conversației: De fapt, mă gîndeam la Annie Barnes. Știți că femeia de-acolo este chiar ea?

– Da, am remarcat-o și eu, încuviință Bethany.

Kristal dădu și ea din cap, spunînd:

– Şi eu am observat-o.

– Annie Barnes este aici? întrebă Shawna, răsucindu-se ca să arunce o privire în restaurant.

În momentul imediat următor, Jen dădu şi ea să se întoarcă.

– Nu, nu, şopti precipitat Kaitlin, alarmată. Nu te întoarce. O să-şi dea seama că ne uităm la ea.

– Dar de ce o fi venit aici?

– Tare aş vrea şi eu să ştiu asta, declară Kaitlin. Voi ce credeţi?

– Priviţi! Este cu James Meade. Vai de mine!

– Crezi că şi-au dat întîlnire, Kristal? Nici nu poate fi vorba! El este prea bătrîn.

– Nu-i chiar aşa de bătrîn. Mama zice că firele albe din păr i le-a scos tatăl lui, care îl cam hinghereşte.

– Nu vi se pare că părul cărunt îl face să semene cu Richard Gere?

– Ba îl îmbătrîneşte.

– Nici Annie Barnes nu mai este chiar atît de tînără. S-ar putea ca ei doi să-şi fi dat întîlnire aici.

– Nu cred că pe el îl mai interesează aşa ceva. Are deja un ţînc.

– Şi ce importanţă are *asta?*

– Se presupune că ar trebui să ne prefacem că nu ştim nimic despre copil?

– Dar este chiar caraghios. Toată lumea ştie. Sam Winchell nu scrie în ziar nimic despre asta numai pentru că Sandy Meade i-a interzis să o facă. Sandy este supărat că James a adoptat un copil. El nu înţelege de ce fiul lui n-ar putea să aibă un copil chiar al lui, făcut în modul obişnuit.

– Poate că nu e în stare de asta.

– Cum să nu fie în stare?

– Dacă o fi steril?

– Da. Sigur!

– A văzut cineva copilaşul?

– Asta nu ştiu, însă cred că este vorba despre o fetiţă.

Mama l-a văzut pe James, la Harriman's, cumpărînd lucruşoare de fetiţă, cu Albă ca Zăpada. Copilul era acasă, cu doica.

– Doica este din East Windham. Ţi-ai fi închipuit una ca asta? Nu putea să angajeze şi el pe cineva din Middle River?

– Probabil că tot Sandy a fost de părere ca el să nu facă aşa ceva. Bătrînul nu vrea ca lumea de-aici să vadă sau să vorbească. Copilul este din China.

– Ba din Vietnam.

– Tot un drac.

– E vorba aici să creşti un copil despre care nu ştii absolut nimic. Oare îşi dă seama James în ce se bagă?

– James Meade ştie întotdeauna ce face, afirmă cu multă convingere Bethany.

Kaitlin era perfect de acord cu acest lucru. James chiar ştia întotdeauna ce făcea. Aşa încît poate că ar fi fost cel mai bine ca ea să stea de vorbă cu el în persoană. Poate că avea să izbutească să-l convingă să păstreze taina. Acum că era şi el tată, ar fi putut să-i înţeleagă foarte bine dilema.

Aşa e, Kaitlin, n-am ce zice! Poate doar cînd o zbura porcu'! Fata reveni la ideea ei iniţială. Annie era aceea care trebuia redusă la tăcere.

– Annie Barnes stă la sora ei?

– Da.

– Nu este o persoană prea prietenoasă, se plînse Bethany. Alerga azi-dimineaţă şi a trecut chiar pe lîngă Buzz Madigan fără să se oprească, după ce omul îi dăduse bună ziua.

– Dar tu te-ai fi oprit să vorbeşti cu Buzz? o întrebă Shawna. Doar ştii că, atunci cînd se pune pe vorbit, pe Buzz nu-l mai opreşti cu una, cu două. Dacă alergam eu şi mă opream să stau de vorbă cu el, se ducea de rîpă tot antrenamentul.

– Crezi că are să-şi petreacă multă vreme la magazin? întrebă ca într-o doară Kaitlin.

– La „Garderoba domnişoarei Lissy"? Nu. Ea are de gînd să scrie.

– Şi unde anume o să facă ea asta? continuă să întrebe Kaitlin. Acasă?

– Cine poate şti?

– Dar ce importanţă are?

Kaitlin ridică din umeri.

– Mă gîndeam doar că, în cazul în care toată lumea spune că ea a venit aici ca să scrie, atunci poate că şi-a închiriat vreo locuinţă unde să fie singură, ca să scrie în linişte.

– Nu, ea stă la Phoebe.

Bethany se aplecă în faţă, cu ochii larg deschişi.

– Şi dacă o să vină şi Greg Steele aici, în vizită la ea?

– Ar fi ceva *formidabil!*

– Doamne-Dumnezeule, cît de atrăgător poate fi bărbatul acela!

– O să iasă un mare tărăboi, dacă ea o să aibă o aventură cu James.

– Are prieteni, aici în oraş? îndrăzni în continuare să întrebe Kaitlin.

– Nu.

– Nici unul.

– Absolut nici unul.

– Dar pe la clubul de fitness crezi că o să treacă? merse mai departe Kaitlin pe firul întrebărilor. Jen, mama ta este membră a acelui club. Crezi că Annie Barnes s-ar putea să-şi lucreze acolo muşchii?

– Mama nu mi-a spus nimic în privinţa asta, îi răspunse Jen, după care îi aruncă lui Kaitlin o privire plină de suspiciune. De ce pui toate aceste întrebări?

– Mor de curiozitate.

– Să nu-mi spui că i-ai citit cartea.

– Nu. Doar că mă roade curiozitatea. Există vreo lege care să interzică acest lucru?

Eliot Rollins plecă mai devreme de la policlinică, dar nu se îndreptă spre casă. Lăsîndu-şi maşina în parcare, merse

pe jos pînă la prima intersecție, traversă strada și intră în clădirea joasă, din cărămidă, care adăpostea sediul postului local de poliție.

Postul de poliție. Bărbatul încă simțea o mică senzație de sufocare, atunci cînd se gîndea la această denumire. Da, acolo se afla și o celulă de detenție – ba la drept vorbind chiar două, însă era extrem de îndoielnic dacă acestea ar fi putut în realitate să împiedice evadarea unui deținut hotărît să scape. Eliot crescuse la New York, acolo unde secțiile de poliție nu erau doar o caricatură inofensivă, precum cea de-aici, care era mai mult pentru protocol, decît funcțională. Și, la fel, era și șeful acelui post de poliție. Marshall Greenwood își dădea toată silința să creeze iluzia că Middle River se baza pe respectarea legilor. Adevărul era că puține erau aici infracțiunile care să nu fi fost comise de cineva legat direct sau indirect de fabrica de hîrtie, iar aceasta avea singură grijă de rezolvarea problemelor care o priveau.

Marshall ieșea în teritoriu de cîte trei ori pe zi, patrulînd pe străzi cu mașina de poliție. Se oprea la discuții cu orice persoană pe care ar fi întîlnit-o în drumul lui, astfel încît un tur care ar fi durat în mod normal o jumătate de oră se putea prelungi pînă la mai bine de două ore. În restul timpului, ședea în biroul său.

Acolo se afla în momentul în care intrase Eliot în încăpere și, da, era într-adevăr supraponderal. Tom Martin avusese dreptate în această privință, cu toate că nu era chiar ceva care să nu poată fi ascuns. În timpul iernii, Marshall purta o jachetă largă, sub care își ascundea pîntecele care i se revărsa peste centură. În timpul verii, abdomenul său impresionant îi tensiona la maximum nasturii de la cămașă. Aceasta era albastră ca să i se asorteze cu jeanșii. Spunea că aceea era uniforma lui, ceea ce însemna că nu mai era nevoit să-și aleagă în fiecare dimineață alte haine pe care ar fi urmat să le poarte. Cămașă albastră și jeanși albaștri, plus Demerol, OxyContin și Xanax.

Bărbatul şedea, cu spatele drept, pe un scaun cu braţe largi şi cu spătar înalt. Era un scaun ergonomic, pe care i-l cumpărase prietenul şi binefăcătorul său, Sandy Meade, şi probabil că acel scaun costase mai mult decît tot restul mobilierului din încăpere, luat laolaltă. Şeriful dezlega un careu de cuvinte încrucişate, dintr-o carte groasă, plină cu astfel de careuri. Un teanc de alte broşuri asemănătoare era rezemat de dulapul de dosare, din spatele biroului. Marshall era dependent şi de aceste careuri.

Îl zări pe Eliot.

– Ai picat la ţanc, doctore Rollins, spuse el cu glasul lui hîrîit. Am nevoie de un cuvînt din şase litere, dintre care a treia este z, cuvînt care să denumească o boală de piele.

Eliot simţi un impuls de supărare. Nici măcar n-ar fi vrut să se afle aici. Nu era problema lui. El era doar prins la mijloc, nu se pricepea cîtuşi de puţin la rebus şi nici la bolile de piele.

– Eu sînt ortoped, nu dermatolog.

– Ei, hai! încercă să-l convingă Marshall. Doar ai studiat de toate, acolo la facultatea de medicină. Nu poate să fie ceva chiar atît de greu, dacă se află în careul meu.

– Lasă baltă rebusul, Marshall! Trebuie să stăm de vorbă. Medicul îşi băgă mîinile în buzunarele pantalonilor săi largi. Annie Barnes adulmecă peste tot prin oraş. Ieri a fost la policlinică şi l-a tras de limbă pe Tom, iar acesta spune că ea n-a ridicat chestiunea ştiută, dar că nu este decît o problemă de timp ca să ajungă şi acolo. Tu şi cu mine am putea da de bucluc, în cazul în care ea o să simtă că este ceva straniu în legătură cu unele reţete.

Marshall se încruntă.

– Dar de ce naiba ar trebui să miroasă ea că este ceva necurat la mijloc?

– Fiindcă a venit în oraş ca să caute tot felul de murdării, iar rahatul ăsta al nostru ar fi pentru ea o marfă de mîna întîi. Gîndeşte-te numai! „Şeful poliţiei din Middle River este dependent de analgezice." Ar fi un titlu-beton, nu crezi?

Marshall îşi puse creionul pe masă.

– Eu iau analgezicele alea pentru că am probleme cu spatele. Nu sînt deloc dependent.

– Şi ai vrea să dovedeşti acest lucru dînd cărţile pe faţă?

Faţa lui Marshall exprima în mod clar faptul că n-ar fi vrut în ruptul capului să se întîmple una ca asta. Apoi, bărbatul se încruntă din nou.

– Te porţi ca şi cum aş avea eu vreo vină că Jebby McGinnis şi-a condus atunci maşina beat şi a intrat cu ea drept în maşina mea. Am fost rănit în exerciţiul funcţiunii, iar tu ai fost ortopedul care s-a ocupat de cazul meu. N-am făcut nimic altceva decît să urmez recomandările medicului. Tu ai fost acela care mi-a prescris medicaţia respectivă şi a completat reţetele alea.

– Dar tu mi-ai cerut asta, ripostă Eliot, nevrînd să se lase cu nimic mai prejos. Tu ai fost acela care mi-a sugerat să completez blestematele alea de reţete şi pe numele soţiei tale, astfel încît contravaloarea analgezicelor să fie suportată tot de asigurările medicale şi pentru pilulele pe care le iei în plus faţă de doza justificată în mod normal. Iar asta este o fraudă medicală. Şi ar fi un alt titlu fierbinte. Te-ai încumeta să înfrunţi şi aşa ceva?

– Nu vreau să înfrunt nimic, rosti Marshall pe un ton aspru şi oficial care îi spuse lui Eliot că îi stîrnise şerifului interesul. Şi, în definitiv, ce scop are toată discuţia asta?

– Scopul ei a fost deja atins, îi răspunse cu satisfacţie Eliot, după care se îndreptă spre uşă. Mi se pare că îţi dai acum seama de importanţa întregii chestiuni. Presupun că vei lua toate măsurile necesare pentru ca nimic din toate astea să nu se afle.

– Ce dracu' ar trebui să fac? strigă Marshall în urma lui Eliot, în timp ce acesta ieşea din încăpere.

– O să găseşti tu o soluţie, îi răspunse peste umăr Eliot, după care adăugă: Iar cuvîntul care te interesa este eczemă. E-c-z-e-m-ă. Nu-i aşa că ţi-ai dori ca aceasta să fie unica problemă pe care s-o fi avut de rezolvat?

10

Eu aveam lista mea de persoane care erau bolnave la Middle River. Şi mai ştiam şi faptul că fabricile de hîrtie generau deşeuri care conţineau reziduuri de mercur. Acum mai trebuia doar să fac legătura dintre aceste informaţii. Cu alte cuvinte trebuie să aflu dacă fabrica Northwood era una dintre cele care îşi luaseră toate măsurile prevăzute de lege pentru reducerea poluării mediului înconjurător sau dacă era una dintre cele care continuau să-l polueze.

Cum să descopăr misterul? Asta era dilema cu care mă luptam în dimineaţa zilei de vineri, în timp ce stăteam în picioare, în faţa ferestrei de la bucătărie, cu ceaşca de cafea în mînă. Acea fereastră era montată într-o firidă, avînd vederea îndreptată în trei direcţii spre curte. Zăream de-acolo o porţiune catifelată de peluză, mărginită de florile mamei – straturi de ochiul-boului de culoare purpurie, de crini portocalii şi de alte flori albe. Mai spre marginea curţii, mîndrele suzănici ochioase se legănau sub adierea vîntului, în acelaşi ritm ca şi sălciile cu lăstarii lor înfrunziţi atîrnînd pînă aproape de pămînt, aflate puţin mai departe. Iar în spatele acelor sălcii, curgea rîul, ca o magnifică panglică gri-albăstruie.

Acea zi era mohorîtă, neputîndu-se hotărî între o vreme ploioasă şi una senină, iar acea nehotărîre era asemănătoare cu starea mea de spirit. Da, Agenţia Statală pentru Protejarea Mediului trebuia să deţină informaţii referitoare la gradul de ecologizare a Fabricii de Hîrtie Northwood, dar să merg acolo nu constituia nici pe departe prima mea opţiune. N-ar fi fost

nevoie decît de un apel telefonic din partea cuiva de-acolo care ar fi avut legături cu familia Meade şi adevăratele mele intenţii ar fi fost dezvăluite cui nu trebuia să le afle.

O altă variantă ar fi fost aceea de a discuta în mod discret cu cineva chiar din cadrul fabricii, dar posibilităţile mele în această direcţie erau extrem de limitate. Indiferent pe cine aş fi găsit, acea persoană ar fi trebuit să fie suficient de sus pe scara ierarhică de la Northwood, atît pentru a fi îndreptăţită să-şi exprime opinia, cît şi pentru a cunoaşte adevărul în legătură cu acţiunile fabricii. Nu era deloc greu de crezut că Sandy avusese grijă să le spună angajaţilor săi de rînd că fuseseră luate toate măsurile de ecologizare, cînd în realitate situaţia putea să se prezinte cu totul altfel.

Nu mă puteam gîndi decît la patru oameni de la care credeam că aş fi fost în stare să obţin informaţii „din interior". Unul dintre aceştia era Alfie Monroe. În cazul în care păstrase împotriva familiei Meade o ranchiună din cauza faptului că nu i se acordase numirea în postul pentru care trudise întreaga viaţă, atunci poate că ar fi fost dispus să mă ajute. Al doilea era Tony O'Roarke. Acesta avea o imagine din mijlocul activităţilor productive, fără să fi apucat să se lege în timp de Middle River, în aşa fel încît să fie deja îndatorat clanului Meade. Presupunînd, doar presupunînd că el descoperise în fabrică ceva aflat în mare neregulă, se plînsese lui Sandy Meade şi fusese trimis la plimbare, atunci ar fi putut să-mi devină aliat, doar ca să-şi apere la o adică propria lui piele.

O altă posibilitate era chiar Aidan Meade. Da, da, chiar Aidan Meade. Aidan era extrem de plin de sine, fusese aşa dintotdeauna şi tot aşa avea să rămînă în vecii vecilor, fiind evident faptul că era foarte preocupat de locul pe care socotea că îl merită în ierarhia fabricii. Dacă se săturase cumva pînă-n gît să tot fie pe locul al doilea după James, atunci poate că aş reuşi să-l întărît într-o asemenea măsură, încît să opereze nişte modificări în problema mercurului. Avea să mă asculte el oare tocmai pe mine? În mod foarte straniu, mi se părea că

da. Aveam impresia clară că era intrigat sau poate chiar surescitat de locul unde mă stabilisem şi de ceea ce devenisem în timp. Ori poate că îmi făceam doar iluzii deşarte – fie exagerîndu-mi potenţele, fie pur şi simplu gîndind prea mult în stilul din capitală –, dar pe jumătate mi se părea că aş fi putut să-l şi seduc acum, în cazul în care mi-aş fi pus mintea cu el.

Bineînţeles că n-aş fi făcut niciodată una ca asta. Chiar făcînd abstracţie de aspectul etic a ploblemei, el fiind un bărbat însurat, eu îl disprețuiam cu mult prea mult ca să pot accepta vreodată ca pielea lui să o atingă pe-a mea. Dar l-aş fi putut manipula, pînă pe marginea prăpastiei. Aş fi putut scoate de la el ceea ce doream, după care l-aş fi lăsat baltă, atunci cînd aş fi aflat destule mizerii despre fabrică. M-aş fi folosit şi eu de el, la fel cum se folosise şi el odinioară de mine. Nu credeţi că ar fi fost ceva extrem de poetic?

Şi, în fine, mai exista şi varianta James. Acesta lăsase să se înţeleagă că era doar de partea dreptăţii şi a corectitudinii, dar dacă aşa stăteau lucrurile, iar deşeurile care conţineau mercur erau problema, atunci el ar fi trebuit să fi acţionat deja. Era primul moştenitor îndreptăţit să spere la şefia clanului. Chiar credeam eu cu-adevărat că şi-ar fi riscat poziţia, înfruntîndu-şi tatăl? Sincer, nu prea credeam aşa ceva.

Din hol se auzi o bufnitură înfundată, urmată de alte două ceva mai scurte. Înspăimîntată, am pus cana de cafea pe masă şi am fugit. Am găsit-o pe Phoebe stînd dreaptă la jumătatea scărilor şi frecîndu-şi un cot. Uşurată să văd că nu căzuse mai rău, am urcat în mare grabă treptele pînă la ea. I-am ridicat mîneca pijamalei, ca să mă uit la cotul ei. Părea să nu aibă nimic rupt.

– Nu cred că e ruptă mîna, i-am spus. În altă parte te doare?

Phoebe arăta îngrozitor, mai trasă la faţă şi mai ciufulită ca oricînd. Se holba la mine cu nişte ochi tulburi şi îmi spuse cu un glas stins:

– Cum de tot uit că eşti şi tu aici?

– Reuşeşti să-ţi îndoi braţul din cot?

Reuşi să facă asta, dar cu multă greutate.

– M-am lovit cu cotul de balustrada scării. Nici nu ştiu ce s-a întîmplat. Cred că mi-a alunecat piciorul.

Dacă ar fi purtat în picioare papuci cu talpa netedă, atunci poate că i-aş fi înghiţit explicaţia. Dar era în picioarele goale, la fel ca şi mine, iar treptele mochetate nu erau deloc alunecoase.

– Ţi-ai pierdut echilibrul. Te-a luat ameţeala?

– Nu. Sînt doar ceva mai neîndemînatică, atunci cînd mă trezesc din somn.

– În copilărie, nu erai deloc aşa.

– Dar acum sînt şi răcită.

– Răceala pare să-ţi mai fi trecut, am contrazis-o. Vocea îi era acum cu mult mai puţin nazală decît înainte. Cum ai dormit?

– Buştean, îmi răspunse ea.

Nici acest lucru nu era adevărat. Mă trezise zgomotul scîndurilor din duşumea, care trosniseră nu numai o dată, ci chiar de două ori, în noaptea trecută. Nu credeam că mă mînţea intenţionat. Pur şi simplu, nu-şi mai amintea nimic.

Am luat-o de celălalt braţ.

– Sprijină-te de mine, ca să coborîm.

Ne-am urnit încet; sora mea tremura. Din fericire însă, cînd am ajuns în bucătărie era evident faptul că scăpase ieftin. I-am turnat şi ei o ceaşcă de cafea şi m-am aşezat lîngă ea.

Cu blîndeţe, am întrebat-o:

– Nu te îngrijorează faptul că ai unele simptome pe care le prezenta şi mama?

– Simptomele mamei? Ooo, dar eu nu am aşa ceva. Eu sînt doar puţin răcită.

– Da, ai o răceală cu nişte simptome exact ca ale mamei. Phoebe, dar dacă mama n-a avut boala Parkinson? Dacă altceva o făcea pe ea să nu se simtă bine – ceva din exteriorul ei, din mediul înconjurător, cum ar fi, să zicem, o eventuală contaminare cu mercur?

Phoebe se uită la mine de parcă m-ar fi crezut dintr-odată nebună.

– Şi de unde Dumnezeu ar fi putut să dea peste ea o astfel de intoxicaţie?

– De la fabrica de hîrtie.

– De la fabrica *noastră* de hîrtie?

Am încuviinţat, dînd din cap.

– Ba fabrica noastră de hîrtie nu face nimic rău. Iar în afară de asta, mama şi cu mine nici măcar pe-aproape de fabrică nu treceam.

– Nici n-ar fi fost nevoie să treceţi, i-am zis eu vorbind în mod ipotetic. Dacă fabrica poluează rîul, iar voi mîncaţi peşte...

– Nu mîncam peşte din rîu, ci ne cumpăram tot peştele de la Harriman. Şi, în afară de asta, Sabina lucrează chiar acolo, la fabrică, şi n-are nimic. Şi nimeni de-acolo nu este bolnav. Am fost la ea la serviciu acum cîteva săptămîni, ca s-o iau să mergem să plantăm nişte flori pe mormîntul mamei.

Mormîntul mamei. Mi se strînse inima, auzind cuvintele acelea. Una era să mă gîndesc la mama care era bolnavă sau care cădea pe scări sau care trecea pe la fabrică, dar cu totul altceva era să o ştiu îngropată în cimitirul de pe dealul din spatele bisericii. Simţeam că-mi vine să urlu.

Senzaţia se înrăutăţi, atunci cînd ochii lui Phoebe se îndreptară spre fereastră.

– Ar fi bine să plouă, a fost o vară teribil de secetoasă, rosti ea pe un ton atît de ciudat de asemănător cu al mamei, încît pînă şi ea se uită repede în direcţia aragazului, acolo unde obişnuia să se afle de obicei mama. Cînd văzu că în acel loc nu era nimeni, Phoebe începu să plîngă, apoi îşi lăsă bărbia în piept şi-şi acoperi ochii, iar eu nu mai ştiam ce să fac. Nu formam o familie care să se dea prea tare în vînt după efuziuni sentimentale. Şi pe mine mă copleşea durerea. Însă Phoebe avea nevoie de ceva.

De un şerveţel, mi-am zis în sinea mea şi m-am repezit la baie. M-am întors de acolo cu mai multe, pe care le-a înşfăcat

imediat. În timp ce-şi tampona cu ele ochii, mi-am tras un scaun mai aproape de Phoebe, m-am aşezat şi eu şi am început să-i mîngîi braţul. Mi se părea un gest de consolare prea jalnic de oferit. După ce s-a mai potolit cu plînsul, i-am spus:

– Îmi pare rău, Phoebe. Ultimele cîteva săptămîni au fost extrem de dificile pentru tine.

– Nu-mi pot da seama ce anume este în neregulă cu mine, se văită ea cu un glas dogit, ţinîndu-şi în continuare şerveţelele lipite de ochi. Mă tot poticnesc şi îmi pierd şirul gîndurilor şi fac toate lucrurile acelea pe care le făcea şi mama, dar mi se pare că sînt încă prea tînără pentru boala pe care a avut-o ea, nu-i aşa?

– Ba da, i-am răspuns. Şi dintr-odată, m-am trezit gîndindu-mă la faptul că poate ea nu era deloc otrăvită cu mercur şi nici cu vreo altă substanţă. Sora mea putea foarte bine să aibă o depresie. Cred că ar trebui să mergi să te consulte doctorul Martin.

Auzindu-mi vorbele, Phoebe scutură din cap. Descoperindu-şi faţa, se îndreptă de spate şi păru să se mai liniştească.

– Nu. Mă simt cu-adevărat mai bine, spuse ea şi-şi şterse ochii de lacrimi. Dar mi se pare normal să mai fiu şi necăjită uneori. Vara răcelile nu trec niciodată.

– Poate că ar trebui să nu mai mergi pentru o vreme la lucru.

Ea păru alarmată.

– Şi în timpul ăsta ce să fac?

– Să te mai odihneşti.

– Nu. Asta ar însemna să stau aici fără să fac nimic şi mai mult să-mi fac doar sînge rău. Şi în afară de asta, este nevoie de mine la magazin. Îşi suflă nasul şi încercă să schiţeze un surîs nesigur. Uite! Acum chiar că mă simt mai bine.

Mi se părea că sînt din nou neputincioasă.

– Vrei să-ţi aduc ceva? Nişte ouă? Cereale?... Pizza?

Phoebe zîmbi atunci cu mai multă naturaleţe.

– Mama nu suporta ca noi să mîncăm pizza la micul dejun, îți mai amintești?

I-am zîmbit și eu.

– Bineînțeles.

– Tu niciodată nu exagerai cu asta, așa cum făceam eu și Sabina. Noi două ne lăsam în mod intenționat felii de pizza de la cină, ca să le putem mînca a doua zi la micul dejun.

– Eu nu am văzut să ai acum pizza în frigider.

– Nu, nu e nici o pizza. Dar nu-i nimic. În ultima vreme, mîncarea mi se pare că are un gust execrabil. Privirile noastre se întîlniră. Nici măcar cafeaua nu mi se mai pare așa de bună cum mi se părea altădată. Ce ar putea să însemne asta?

– Nu știu. S-ar putea să știe doctorul Martin.

– Nu mă duc să mă consulte doctorul Martin.

– Dacă ți-e frică de ceea ce ar putea să-ți găsească, înseamnă că te dai bătută.

– Ție ți-e ușor să vorbești. Nu ești tu aceea care se simte jalnic.

– Nu. Jalnic nu. Dar simt nevoia să respir puțin aer proaspăt. M-am uitat la ceas. Era aproape opt. Mai stai puțin pe-aici? am întrebat-o.

Phoebe dădu din cap.

– Te superi dacă plec să alerg?

– De ce m-aș supăra? se răsti ea.

Nu i-am răspuns, ci mi-am terminat cafeaua, după care m-am dus sus și m-am schimbat. Cînd m-am reîntors în bucătărie, Phoebe se afla exact în același loc în care o lăsasem. Se holba în continuare la cana ei de cafea.

– Să-ți aduc ceva înainte să plec? am întrebat-o din nou.

S-a uitat atunci în sus la mine și s-a încruntat.

– Dar unde pleci?

– Să alerg, i-am spus eu, cu toate că îi mai spusesem asta. O să lipsesc aproximativ patruzeci de minute. Să nu-ți iei micul dejun pînă la întoarcerea mea. O să ți-l pregătesc eu,

cînd mă întorc. Am ieşit pe uşă înainte de a mă întrista de tot, m-am dezmorţit repede făcînd cîteva mişcări de încălzire şi am pornit-o la drum.

Cerul se întunecase şi mai tare între timp, iar atmosfera era apăsătoare. Cu un efort considerabil, am început încetişor, trecînd apoi la un ritm ceva mai alert, pe măsură ce mi se mai încălzeau muşchii picioarelor. Am urmat exact acelaşi traseu pe care îl parcursesem şi în ziua precedentă – plecînd exact la aceeaşi oră, da, remarcasem şi acest amănunt – şi eram cît se putea de atentă. Nici nu ştiu de ce. Cu certitudine nu eram în căutarea unei aventuri sentimentale aici. Poate să fi simţit în subconştientul meu nevoia de a discuta cu cineva despre jogging?

– Da, la fel de sigur cum au broaştele pene. Înfruntă realitatea, dulceaţă! Ţi-a plăcut cum arăta tipul ăla.

Nici măcar n-am văzut prea bine felul în care arăta, am precizat eu în gînd. Se afla cu mult prea departe de mine pentru asta.

– Ai văzut îndeajuns de mult încît să-ţi stîrnească interesul. Altminteri, la ce bun l-ai mai pîndi acum? Ia uite-l!

– Nu este el. E doar un bărbat care tunde iarba, aproape de stradă.

– Vai, ce păcat! Şi eu vreau să-l revăd pe tipul nostru. Cine este?

De unde să ştiu eu? am replicat în minte, răsuflînd din ce în ce mai adînc, pe măsură ce măream din nou ritmul alergării. De cincisprezece ani nu mai locuiesc aici. Nu cunosc nici măcar jumătate din locuitorii actuali ai oraşului.

– În schimb, te cunosc ei pe tine. Acum ştii şi tu cum este să se tot holbeze lumea la tine. Eu te-am bătut mereu la cap, zicîndu-ţi că este un lucru cît se poate de neplăcut, dar tu nu m-ai crezut.

Dar nu este nici chiar aşa de rău, în cazul în care ştii la ce să te aştepţi.

– Nu este chiar aşa de rău? Să se uite oamenii la tine de

parcă ai avea coarne în creştet, întrebîndu-te după aceea de ce nu arăţi cît de cît mai bine?

– Acum te cam alinţi, Grace. Şi, în plus, pentru tine a fost mai rău, din cauză că obişnuiai să bei, să înjuri şi să porţi haine bărbăteşti.

– Dar, pentru Dumnezeu! aveam tot dreptul să fac asta.

– Ai dreptate, şi totuşi un anumit gen de comportament atrage după sine nişte consecinţe pe măsură. Tu ai ieşit din tiparele obişnuite, tocmai pentru a-i şoca pe oameni.

– N-ai făcut însă şi tu la fel ca mine?

– Ba da, dar pe atunci eram foarte tînără. Pe cînd tu aveai deja douăzeci şi ceva, iar apoi treizeci şi ceva de ani. De ce te-ai pus mereu doar de-a curmezişul?

– Păi cum altfel aş fi putut să aflu cine îmi era prieten şi cine duşman? Toţi oamenii au cîte două feţe. Cu toţii te linguşesc atunci cînd vor să obţină ceva de la tine şi odată ce au obţinut ce-i interesa, sînt gata să te înjunghie pe la spate. Credeam că ai învăţat măcar atît, din păţania ta cu Aidan Meade.

Eu tocmai îmi ziceam în sinea mea că nu chiar toţi oamenii aveau două feţe – şi, cu siguranţă, nu Greg şi ceilalţi prieteni ai mei din Washington – cînd atenţia mi-a fost brusc distrasă, şi nu de ploaia uşoară care începuse să cadă.

– Iată-l! Măiculiţă! Chiar el este.

Chiar aşa şi era. Cotisem după un colţ şi am dat brusc cu ochii de alergătorul meu. Bărbatul fugea, la o stradă depărtare în faţa mea. Respiraţia mi-a devenit dintr-odată mai profundă şi mai zgomotoasă. Eram uluită de faptul că nu mi-o auzea şi el, dar presupun că răpăitul picăturilor de ploaie în frunzişul coroanelor de deasupra noastră o acoperea. Bărbatul nici nu îşi încetini ritmul, nici nu se întoarse. Aveam o privelişte încîntătoare a spatelui său triunghiular. Era tot fără tricou, iar şortul i se mula pe şolduri şi pe coapse.

– Are un spate cu-adevărat impresionant.

– Îhî.

– Aleargă şi tu mai repede!

– Nu pot. Mi-aş da peste cap întreg antrenamentul de jogging. Şi, în afară de asta, îmi place să-l privesc – chiar dacă nu pare nici pe departe să fie cel mai valoros atlet pe care să-l fi văzut eu vreodată. Nu este cine ştie ce graţios. Cred că are şi platfus.

– Şi totuşi este înalt şi lat în umeri. Şi mai este şi brunet pe deasupra. Ador bruneţii. George al meu avea părul negru şi cîrlionţat. Era grec. Ţi-am mai spus vreodată acest lucru?

– Îhî. Chiar de foarte multe ori.

– Mama mea detesta din tot sufletul acest lucru. Voia ca eu să mă mărit cu un american get-beget. Noi eram de origine franco-canadiană, la fel ca atît de mulţi alţi oameni care veneau la Manchester pentru a lucra în fabricile de-acolo. Mama dorea să fie mai presus de ei. Nimic din ce făcea tatăl meu nu era vreodată suficient de bun pentru ea. L-a făcut să-şi ia cîmpii. La dracu'! Uite-l că se pregăteşte să vireze după colţ. Nu-l lăsa să-ţi scape!

– Şi ce-ai vrea să fac? m-am gîndit eu, pe jumătate rîzînd în sinea mea. Eu fugeam acum mai repede decît o făceam în mod obişnuit şi mă mai apropiasem de el, dar răsuflam periculos de greu. Cu sau fără platfus, omul era rapid.

– Strigă-l! îmi porunci Grace. Încearcă să-l opreşti cumva. S-ar putea ca el să fie acela.

– Care acela? am întrebat-o.

– Acela ideal pentru tine. Adam-ul tău.

– Păi eu nu-mi caut nici un fel de Adam.

– Ba cum să nu, scumpete! Noi toate asta facem.

– Bărbatul ideal nici măcar nu există. Oare nu asta vrei tu să demonstrezi în cărţile tale? Bărbaţii tăi erau cu toţii doar nişte lepădături.

– Ei, nu chiar toţi. Mi-au plăcut Armand Bergeron şi Etienne deMontigny. Aceştia aveau sentimente puternice pentru femeile lor, în cartea „Nu există nici un Adam în Eden".

Etienne abuza de femei.

– Nevastă-sa l-a împins spre aşa ceva. Ea se transformase într-o adevărată scorpie. Dar ce părere ai despre Gino Donati? Acesta era un bărbat cumsecade. Aş fi fost în stare să iubesc un bărbat ca Gino. Avea potenţialul de a deveni un bărbat perfect. Şi la fel are şi individul din faţa noastră. Pentru Dumnezeu, dulceaţă! Grăbeşte-te! Vezi că dispare după colţ! Fugi cît poţi tu de tare!

N-aveam nici o intenţie să fac aşa ceva. Alinată de răceala ploii pe piele, am redus ritmul alergării şi mi-am continuat drumul drept înainte. Poate că n-aş fi ştiut niciodată cine era celălalt alergător, dacă acea mică voce pe care o auzeam în interiorul meu nu m-ar fi îmboldit să arunc o privire în dreapta, în timp ce fugeam.

– Ia te uită! Să fiu a naibii!

Alergătorul se oprise la jumătatea distanţei înainte de a ajunge la următoarea intersecţie şi rămăsese acolo în picioare, în ploaie, uitîndu-se înapoi la mine, cu mîinile în şolduri. Puteam vedea că răsufla gîfîit şi că, din cauza apei care îi îmbibase părul, acesta arăta mai închis la culoare decît în realitate. Înainte ca un stejar uriaş să se interpună între noi, am remarcat faptul că acel păr era grizonat. Apoi am trecut de intersecţie şi fiecare dintre noi a dispărut din raza vizuală a celuilalt.

În cele din urmă, am sfîrşit prin a merge să lucrez împreună cu Phoebe – adică să muncesc în magazin la ea. Nu era ceva cu care să fi fost de acord în mod normal vreodată; în copilărie, „Garderoba domnişoarei Lissy" fusese ultimul loc în care să-mi placă să mă aflu. Acel loc reprezenta tot ce eu nu eram cîtuşi de puţin. Intuind într-o oarecare măsură felul în care stăteau lucrurile, mama mă punea să trebăluiesc în depozitul din spate. Fireşte că mă simţeam ascunsă acolo, în aşa fel încît să nu pot dăuna vînzărilor.

M-a izbit acum faptul că pînă şi astăzi puteam dăuna vînzărilor, deşi din cu totul alte motive. Însă eram atît de preocupată de Phoebe, încît nu-mi puteam ignora neliniştea

în privința ei. Îmi spusese că dimineţile se simţea mai rău, iar în acea dimineaţă am văzut asta cu ochii mei. Nu-şi găsea portofelul, cu toate că acesta era la vedere, la picioarele bufetului din hol, iar după ce l-a găsit, nu mai ştia unde îi sînt cheile de la maşină, deşi acestea se aflau chiar în portofel. Şi-a căutat aceste lucruri doar cu sutienul pe ea, pentru că nu-şi găsea bluza pe care voia s-o îmbrace, dar în cele din urmă a găsit-o, căzută de pe umeraş, pe jos.

Atunci şi-a ieşit din sărite.

– Uită-te la bluza asta! se plînse ea, ţipînd şi ridicînd bluza în aer. Am călcat-o ieri cu atîta grijă şi acum iată în ce hal a ajuns! Nu poate fi purtată aşa!

– Ba mie una mi se pare în regulă.

– Este mototolită. Nu pot să îmbrac o bluză mototolită.

– Ia-ţi atunci alta, i-am sugerat eu.

– Dar bluza asta se asortează cu fusta de pe mine, iar acum uită-te la ea. Am pus-o pe umeraş cu atîta grijă – nu-mi pot da seama cum de a căzut – şi nu-mi permit să merg la lucru aşa şi acum nici nu mai ştiu ce să fac.

Am desfăcut atunci masa de călcat, am încins fierul şi i-am călcat bluza. Phoebe o luă sus şi se întoarse ţinîndu-se de balustradă şi arătînd încîntător, dar părînd în mod evident nefericită. Ea spuse că era aşa din cauza ploii, după care murmură ceva despre cumpărarea unor lucruri nepotrivite.

– Lucruri nepotrivite? am întrebat-o eu.

Ea flutură o mînă, într-un gest care voia să spună că trebuie lăsată baltă discuţia respectivă.

– Ce lucruri nepotrivite? am insistat.

Atunci Phoebe îmi replică mînioasă:

– Despre ce vorbeşti tu acum?

Simţind că nu avea nici un rost să mai continuăm acea conversaţie, am rugat-o să stea la masă şi am servit-o cu un pahar de suc, nişte ouă, pîine prăjită şi o ceaşcă de cafea. În timp ce ea ducea mîncarea la gură cu mîinile tremurînde, am făcut repede un duş şi m-am îmbrăcat. Cînd părea să fi

terminat de mîncat, am luat cheile, am deschis o umbrelă în drum spre maşină şi am mers împreună pe Strada Salciei.

De ani de zile nu mai fusesem la magazin atît de devreme dimineaţa, şi, cu toate că informatizarea uşurase mult lucrurile, unele mici chestii rămăseseră neschimbate. Însemnările din ziua precedentă trebuia să fie reverificate; trebuia, de asemenea, ascultate mesajele venite de la furnizorii de pe Coasta de Vest, după ora închiderii; mai trebuia pregătite şi depunerile bancare. Trebuia controlate, etichetate şi puse pe rafturi mărfurile primite recent şi trebuia sunaţi şi clienţii care comandaseră acele haine. Zaţul cafelei de cu o zi înainte trebuia aruncat şi trebuia făcută cafea proaspătă.

Ca şi mama, şi Phoebe avea o echipă care făcea săptămînal curăţenie, dar praful trebuia să fie aspirat zilnic. Rafturile trebuia şterse şi rastelurile cu umeraşe îndreptate. Îmbrăcămintea deranjată cu o zi înainte avea să fie reîmpăturită şi rearanjată după mărimi. Urmau să fie verificate şi cabinele de probă, hainele rătăcite urmînd să fie puse deoparte, iar draperiile verzi din catifea trebuia trase.

Deoarece „Garderoba domnişoarei Lissy" avea reputaţia de a fi oferit spre vînzare linii de îmbrăcăminte pe care puţine alte magazine din partea centrală şi de nord a statului New Hampshire le aveau, comenzile de haine prin telefon deveniseră ceva frecvent; cele mai multe asemenea comenzi erau făcute în cursul zilei, cînd era mai linişte, însă altele erau trimise încă înainte de ora de deschidere a magazinului, ca să fie livrate împreună cu restul corespondenţei poştale de dimineaţă. În acea zi, în cutia poştală nu se afla decît o singură comandă.

Phoebe m-a rugat pe mine să mă ocup. Sora mea m-a asigurat că ea şi Joanne (care, spre marea mea uşurare se afla deja la calculator, lucrînd în momentul în care am ajuns noi) erau singurele care ştiau destul de multe încît să se poată

descurca, după spusele surorii mele, cu niște lucruri atît de *complicate*, iar eu nu m-am simțit cîtuși de puțin jignită, nici atunci, nici cînd ea mi-a repartizat sarcina de a reîmpături tricourile și jeanșii și de a rearanja cutiile cu pantofi în ordinea mărimii numerelor. Era un exercițiu încîntător să pot fi de folos – nu unul foarte apăsător, ci unul practic –, iar el mi-a permis să observ înțelegerea reciprocă dintre Phoebe și Joanne.

Acest fapt nu a constituit o surpriză pentru mine, deoarece îmi dădusem seama deja că Joanne este o persoană competentă și mi-am închipuit că aceasta avea să facă cea mai mare parte din treabă. Da, situația, de fapt, m-a descurajat. Era o dovadă în plus a sănătății deteriorate a lui Phoebe. Acest lucru îmi întărea impresia inițială că Joanne era extraordinar de blîndă, de înțelegătoare și de discretă. Ea muncea împreună cu Phoebe în așa fel, încît sora mea știa că ea se achită de toate obligațiile.

Joanne era o persoană îngăduitoare. Din același motiv o ajutasem și eu în acea dimineață pe Phoebe să se pregătească să meargă la serviciu. Și eu, și Joanne îi dădusem lui Phoebe impresia că putea pune starea ei pe seama unei răceli prelungite sau, mai rău, că o putea ignora pe de-a-ntregul. Dar facem astfel de lucruri pentru cei la care ținem, nu-i așa? Și le facem și pentru noi înșene. Și *noi* voiam ca Phoebe să se simtă bine.

Iar ea părea că așa se și simțea, odată ce deschisese magazinul, cu toate că eu bănuiam că totul se obținuse doar printr-un efort de voință. Puteam vedea pe fața ei masca unei blînde competențe, de fiecare dată cînd se ivea vreun client, după care acea mască dispărea, de îndată ce clientul pleca. Iar clienți erau din plin. Deși magazinul nu avea o afluență de persoane chiar ca a unui mare magazin în Ajunul Crăciunului, fluxul clientelei era unul susținut. E drept că era și într-o zi de vineri. Dacă exista o perioadă propice pentru a cumpăra șorturi, tricouri, ori sandale pentru un weekend,

care promitea să fie însorit în ciuda ploii neîntrerupte, acum era acea perioadă. Veni şi plecă şi poştaşul, lăsînd urme umede pe pardoseală. La fel şi un şofer comisionar, care ne livră trei cutii mari.

– În luna august este mai multă aglomerație ca de obicei, îmi explică Joanne, cînd o ajutam să verifice marfa dinăuntrul acelor cutii, marfă constînd din jeanşi, tricouri cu mîneci lungi şi treninguri flanelate. Cît ar fi de cald, lumea începe să se gîndească deja că se apropie toamna. Îmbrăcămintea pentru mers la şcoală trebuie şi ea expusă, la fel ca şi puloverele şi pantalonii largi de toamnă. Această marfă a fost comandată încă din luna martie.

– Ai fost şi tu la alegerea modelelor, împreună cu Phoebe? am întrebat-o eu, ştiind că mama fusese prea bolnavă ca să o mai poată însoți.

– Nu. A mers singură.

Acest lucru mă făcu să mă simt mai bine. Din conținutul cutiilor, puteam vedea că sora mea făcuse totul cu discernămînt. Coloritul, stilurile şi materialele erau alese în mod adecvat şi cu multă pricepere.

Şi totuşi asta se întîmplase în martie, iar acum era august.

– Se pregăteşte să plece la New York? am mai întrebat.

Joanne îmi prinse privirea şi îmi răspunse încet:

– Eu m-am oferit să merg cu ea, dar mi-a spus că trebuie să rămîn aici. Ce părere ai?

Nu prea eram de părere că ar fi fost pregătită să meargă la New York şi m-am convins şi mai bine de acest lucru în timpul mesei de prînz. Ieşisem să aduc nişte salate şi, fiindcă ploaia tot nu încetase, am mîncat la ea în birou – iar acolo era acum un întreg talmeş-balmeş. Era evident faptul că pe Phoebe o apucase frenezia cît lipsisem eu şi, dat fiind că nu mai era în stare să găsească nimic, hotărîse că se simțea nevoia unei puneri a lucrurilor în ordine. În acel interval de timp de cîteva minute, îşi golise toate rafturile de dosare şi toate sertarele. Înspăimîntată de acea dezordine, m-am oferit

să o ajut să aranjeze totul la loc, dar Phoebe a insistat că trebuia să facă singură asta. I-am sugerat atunci să mîncăm altundeva, dar ea a respins şi această idee.

Prin urmare, ne-am aşezat să mîncăm chiar acolo. Phoebe a mîncat extrem de puţin. Părînd derutată, îşi ridica furculiţa, o punea la loc, apoi cotrobăia prin harababura de pe biroul ei după cîte un bileţel. Nici nu-l citea bine că îl şi lăsa jos, îşi lua din nou furculiţa şi se pregătea să se apuce de mîncat, după care punea iar furculiţa la loc şi scotea un alt bileţel din grămadă. Şi tot aşa trecea de la una la alta, fără să ducă nimic pînă la capăt, pe mine mirîndu-mă cît de bine se putea controla atunci cînd erau clienţi în magazin, cît de chibzuit vorbea, cît de firesc atingea ca din întîmplare lucrurile pe lîngă care trecea – peretele, tocul uşii, tejgheaua – pentru a nu-şi pierde echilibrul, cît de atentă era să creeze impresia că se simte extrem de bine, cînd în realitate nu era deloc aşa.

A fost şi mai rău atunci cînd a sunat telefonul – eu dîndu-mi limpede seama din jumătatea de conversaţie pe care o auzeam că o sunase un furnizor, iar Phoebe era încurcată, neputînd să-şi amintească ce furnizor era sau să-şi adune gîndurile. Reuşind cu greu să-şi ducă pînă la capăt convorbirea telefonică, aproape că plîngea cînd a pus receptorul în furcă.

Părînd să fi uitat complet de prezenţa mea, îşi duse o mînă la frunte şi murmură:

– Sînt atît de împrăştiată – vai, Doamne –, oare ce se întîmplă cu mine? Nu se poate să fiu şi eu bolnavă – sînt prea tînără – am de condus magazinul ăsta şi fără mine magazinul nu e – nu e – nu ar mai funcţiona – şi n-am pe nimeni care să-mi ia locul dacă mi se înrăutăţeşte starea – şi este destul de greu şi aici darămite dacă merg la New York.

Mă durea sufletul auzind-o şi am întrebat-o:

– Ce anume urmează să faci la New York?

– Săptămîna viitoare – oare o să mă simt mai bine? N-am de unde să ştiu – iar dacă n-o să mă simt mai bine, n-o să mai fiu în stare să mă descurc – deoarece una este să aştept aici

să apară clienții – am făcut asta de-atîtea ori, încît aș putea să-i servesc și în somn –, dar este mult mai greu acolo – acolo trebuie să ai o gîndire precisă și cîteodată sînt atît de departe de așa ceva, încît mă simt de-a dreptul îngrozită.

– Phoebe! i-am strigat ca să-i atrag atenția. Cînd ochii ei se îndreptară spre mine, i-am repetat întrebarea: Ce anume urmează să faci la New York?

Ea clipi, înghiți în sec, se uită în altă parte și apoi din nou la mine.

– O să fie o zi sau două de prezentări de modele. Este o expoziție cu multe standuri. Furnizorii mei vor fi cu toții acolo, prezentîndu-și colecțiile pentru vacanță.

– Și trebuie să faci comenzile pe loc?

– Nu. Pot să le trimit pînă la sfîrșitul lunii. Este însă mult de muncă și e greu să nu te încurci – să ții minte ce anume vinde fiecare furnizor – și să te pui la curent cu tendințele modei și să-ți dai seama ce fel de marfă ar avea și aici căutare. Phoebe își trecu mîna prin păr și adăugă pe un ton plîngăreț: Aș avea mare nevoie să mă simt mai bine.

Dacă ar fi avut și ea boala Parkinson, atunci i-ar fi fost de mare ajutor tratamentul medicamentos. Desigur că la Parkinson prognosticul pe termen lung nu era prea bun, iar această călătorie de afaceri s-ar putea să fie inutilă, în cazul în care urma ca magazinul să trebuiască pînă la urmă să fie închis.

Și, cu toate acestea, nu credeam că suferă de Parkinson, iar dacă simptomele erau psihosomatice și se datorau depresiei, a rata călătoria respectivă n-ar fi făcut altceva decît să înrăutățească și mai mult lucrurile. În afară de asta, dacă reușeam s-o însoțesc la New York, o puteam duce și la un medic specialist. Nici măcar nu aveam să-i spun dinainte. S-ar fi putut să se înfurie pe mine, dar ar fi fost pusă în fața faptului împlinit și nimeni din Middle River n-ar fi știut.

– Aș putea veni cu tine la New York.

Phoebe se arătă surprinsă.

– Tu? Păi nu te pricepi deloc la cumpărat haine.

– Ba fac asta mereu, i-am replicat rîzînd.

– Nu-i acelaşi lucru.

– Ştiu. Am redevenit mai serioasă, pentru că şi ea era aşa. Dar aş putea să mă ocup de multe detalii şi de partea administrativă a călătoriei. Ţi-aş putea fi un fel de asistentă. Aş rezolva chestiunile practice, cum ar fi zborurile cu avionul, cazarea la hotel şi reţinerea locului unde se află fiecare furnizor. Ţie îţi va rămîne doar să studiezi hainele şi să te decizi care dintre ele îţi plac. Ar fi plăcut, Phoebe! N-am făcut asta niciodată, doar noi două.

Părea interesată, dar şi prudentă, şi-mi răspunse:

– Într-adevăr, n-am făcut asta niciodată.

– Ştiu acolo cîteva restaurante extraordinare. Am putea să transformăm această călătorie într-o minivacanţă, în care să-ţi mai tragi şi tu sufletul. De cînd a murit mama, nu te-ai odihnit deloc.

Ochii îi scînteiară.

– Poate că aş scăpa în cele din urmă şi de această.... indiferent ce o fi.

– Cu siguranţă! am accentuat eu.

– Păi atunci, bine.... Glasul i se stinse şi Phoebe se încruntă. În tăcerea care urmă, m-am temut, mai întîi, că îşi pierduse şirul gîndurilor. Dar nu se întîmplase aşa. Ba chiar dimpotrivă. Era foarte lucidă, lucru care se citea în privirea ei. Dar imediat am văzut că devine îngrijorată şi m-am întrebat dacă nu cumva voia să evite să fim numai noi două la New York. Îngrijorarea ei însă se întîmplă să fie de o cu totul altă natură. Într-un tîrziu, întrebă: Ce-o să zică Sabina?

Sabina şi Ron locuiau pe Strada Randolph, o altă stradă liniştită, dintre acelea care aveau denumiri luate după numele unor locuitori de demult ai localităţii Middle River. Casa lor era foarte drăguţă, semănînd cu o casă de vacanţă, era destul de veche, dar era bine întreţinută, mulţumită priceperii lui

Ron în treburile casnice, şi era frumos vopsită într-un bleu foarte deschis, cu pervazuri în alb. Aici nu era nici o peluză despre care să se poată vorbi, nici un fel de tufişuri artistic tunse sau de straturi semănate cu flori. Tot peisajul era natural, constînd din coroanele pinilor deasupra, din covorul de ace de pin de sub picioare şi din tufele de ferigi sălbatice.

După o oprire la Harriman's, am apărut aici aducînd cu mine toate cele necesare preparării unei cine fabuloase. Sabina şi Ron erau încă la muncă, iar Timmy nu se vedea nicăieri. Lisa, care citea o carte în hamacul din spatele casei, se arătă încîntată să mă vadă. Emoţionată, îşi aruncă privirea în punga de la supermarket pe care i-o pusesem în braţe.

– Ce-ai adus acolo, mătuşică Anne?

– O bucată de muşchi de vacă, i-am răspuns eu, îndreptîndu-mă spre casă cu cea de-a doua pungă. Şi fasole verde proaspătă şi cartofiori mici şi roşii şi tot ce ne trebuie pentru o salată bună de spanac. Mai am brînză, sărăţele, afine, zmeură şi o reţetă pentru prăjiturele din aluat fraged. Ai vrea să mă ajuţi să le fac o surpriză părinţilor tăi?

Şi ne-am apucat de treabă. Am pus-o să spele legumele, pe urmă i-am arătat cum să cureţe păstăile de fasole şi cum să taie în două cartofiorii. Am amestecat fasolea cu feliuţe de migdale şi cartofii cu oregano tocat mărunt. Am frămîntat aluatul fraged pentru prăjiturele şi l-am aşezat într-o tavă de copt pe care am introdus-o în cuptorul încins. Am pregătit condimentele şi am frecat muşchiul cu mirodenii, punîndu-l apoi deoparte. Am spălat fructele şi spanacul. Am pus masa.

Nu prea găteam eu prea des, dar şi cînd o făceam, nici o reţetă nu era prea complicată pentru mine – cel puţin nu atîta vreme cît aveam o prietenă ca a mea. Berri Barry era o specialistă neîntrecută în pregătirea mîncărurilor. Tot ce trebuia să fac era să-i spun ce anume voiam – aşa după cum îi comunicasem printr-un e-mail transmis de la magazin şi la care ea îmi răspunsese cu promptitudine – şi tocmai obţinusem un proiect de meniu cu reţetele corespunzătoare,

plus înlocuirea unor ingrediente inaccesibile, cu altele aflate mai la îndemînă.

Totul mersese extrem de uşor, mai ales datorită faptului că lui Ron îi plăcea nespus de mult să mănînce carne cu cartofi. Şi astfel, cînd Timmy se întorcea acasă cu bicicleta pe alee, din bucătărie venea un miros extrem de îmbietor.

Phoebe ni se alătură şi ea curînd, urmată la scurtă vreme de Sabina. Le-am dat la amîndouă cîte un pahar cu vin. Simţindu-se obosită, Phoebe se retrase într-un fotoliu pe terasă. Sabina păru cu mult mai reticentă, fiind în mod clar interesată să afle motivul real pentru care venisem eu acolo.

Şi, în definitiv, de ce mă aflam eu acolo? În mod oficial, voiam să fac o breşă în platoşa ei de neîncredere, astfel încît să nu obiecteze în faţa intenţiei mele de a o însoţi pe Phoebe la New York. Dar mai era şi una mult mai profundă legată de aceea de dinainte. Voiam să mă apropii sufleteşte de Sabina. O făceam să-şi dea seama că ştiam cît de greu munceşte ea şi că voiam cel puţin în acea seară să-i mai uşurez munca. Îi eram recunoscătoare pentru faptul că avusese grijă de mama atunci cînd eu fusesem departe. Îi sărbătoream pe cei doi incredibil de reuşiţi copii ai ei, precum şi frumosul cămin.

La prima privire pe care i-am aruncat-o lui Ron, care apăruse şi el ultimul, grăbindu-se cît putea, am uitat instantaneu de toate consideraţiile de dinainte. Nici nu ştiu de ce nu-mi venise pînă acum ideea. Sursa dorită de informaţii se afla chiar sub nasul meu. Ron lucra în cadrul departamentului de întreţinere al fabricii. Dacă ar fi ştiut cineva despre eventuale reziduuri cu mercur provenite din procesul de producţie, el ar fi trebuit să fie acela, nu-i aşa?

Dar uite că nu era deloc aşa. Şi nu din unul, ci chiar din două motive. Trebuia să aştept pînă la terminarea cinei, ca să aflu acest lucru, deoarece nu puteam să-l întreb, hodoronc-tronc, de cum intrase pe uşă şi nici în faţa tuturor celor de la masă. Sabina ar fi sărit drept în sus, ca arsă. Prin

urmare, m-am abținut în timpul mesei și m-am arătat deschisă și plăcută. Le-am răspuns copiilor la întrebările lor despre Washington, lui Ron la întrebările cu privire la Greg și Sabinei la întrebările referitoare la mirodeniile cu care frecasem mușchiul de vită. Ocazia a venit atunci cînd am trecut la desert. Uitasem de frișca pentru prăjiturele. Sabina se oferi să dea ea o fugă și să cumpere.

A luat mașina mea și copiii. Phoebe s-a întors pe terasă, în vreme ce eu și Ron ne-am apucat să spălăm vasele, iar eu am trecut direct la subiect. De cum am rămas singuri, i-am spus ce bănuieli aveam și l-am întrebat direct ce știa despre toate aceste lucruri.

– Nu prea multe, îmi răspunse el, pe cînd brațele lui lungi se cufundaseră pînă aproape de coate în apa din chiuveta plină-ochi. Eu lucrez mai ales în zona de ambalare și de expediere, de la garaj, pînă la punctele de încărcare a mărfii. Iar locul meu de muncă se află situat în partea opusă a fabricii, departe de locurile care te-ar interesa pe tine.

– Ai auzit vorbindu-se despre așa ceva?

– Noi vorbim doar despre mașini, despre bărci și despre sport.

– Și n-a rostit nimeni niciodată cuvinte precum *mercur* sau *poluare* sau *reglementări?*

De data aceasta nu-mi mai răspunse, ci pur și simplu doar clăti o farfurie și mi-o întinse.

– Există cumva în fabrică vreo boală profesională tipică pe care o au angajații? mi-am mai încercat eu încă o dată norocul.

În timp ce curăța tigaia, părînd mulțumit să lase chestiunea în suspensie, l-am întrebat dacă mi-ar spune, în cazul în care ar ști ceva.

Atunci se uită la mine cu niște ochi plini de afecțiune, dar părînd, în același timp, extrem de serios.

– Îmi place de tine, iubito! Dintotdeauna mi-ai plăcut. Ți-am și luat apărarea, cînd mi se părea că Sabina era prea dură cu

tine. Acest lucru este însă o cu totul altă poveste. Este vorba despre viețile noastre. Chiar dacă aș ști ceva, ceea ce nu este adevărat, aș avea prea multe de pierdut, dacă ți-aș spune și ție.

– Ai pierde ceva mai important decît o chestiune de viață și de moarte? l-am întrebat cu uluire.

Eu una crezusem că nimic nu poate fi mai important decît viața și moartea. Dar acest lucru nu era decît o altă prejudecată de-a mea, în contradicție cu care Ron îmi oferea

Adevărul Numărul Cinci: Mai mult decît viața și moartea? Bineînțeles! Munca mea și nevasta. În lipsa acestora, sînt ca și mort.

– Tu nu înțelegi cîtă putere are familia Meade. Ne pot distruge.

– Ba înțeleg foarte bine acest lucru. L-am simțit cîndva chiar pe propria mea piele.

– Da, atunci cînd aveai doar optsprezece ani. Pentru mine acum este cu totul altceva, Annie.

– Dar cu mercurul cum rămîne? l-am întrebat în acel moment, fiindcă acest lucru mi se părea esențial. Da, ai o familie, dar de sănătatea acesteia nu-ți pasă cîtuși de puțin?

– Uită-te și tu la ei. Sînt bine-mersi cu toții! Mă consider un bărbat norocos, mai adăugă el și se întoarse la tigaia pe care o spăla.

Din nou acasă, tîrziu, în aceeași seară, nu eram mai hotărîtă decît în acea dimineață în privința pasului următor pe care ar fi fost bine să-l fac. Simțindu-mă descurajată și vrînd să-mi mai ridic moralul, am intrat online pentru a compătimi cu prietenii mei, dar, mai întîi, preferam condimentul obișnuit, și anume corespondența mea electronică. I-am marcat pe cei găsiți – după care am făcut o pauză. Unul dintre ei mi-a atras atenția. Numele de utilizator pe care și-l alesese acesta era TrueBlue, iar domeniul de conversație era unul cît se putea

de comun. Nu cunoşteam nici un fel de TrueBlue, dar subiectul propus de acesta pentru discuţie mă făcu să îngheţ:

Ştiu despre fabrică.

Putea fi vorba despre vreo reclamă la cine ştie ce fabrică, mi-am spus în sinea mea. Poate că era cine ştie ce virus informatic, m-am autoavertizat.

Şi totuşi în cazul în care cineva deţinea nişte informaţii despre fabrica *noastră*, atunci voiam să intru în legătură cu el.

La fel de hotărîtă, cum fusesem mai mereu în viaţă, am apăsat pe tasta de stabilire a legăturii.

11

Am deschis e-mailul şi am găsit următorul mesaj de la True Blue, legat de subiectul *„Ştiu despre fabrică":*

Tu dai tîrcoale. Eu am informaţii. Întreabă.

Nu exista nici un fel de semnătură electronică, nici o informaţie care să sugereze cine ar putea fi TrueBlue. Am încercat orice posibilitate de a descoperi ceva, însă n-am mai găsit nimic dincolo de ceea ce vedeam pe ecran. Partea bună era aceea că se părea că nu era nimic distructiv pentru calculatorul meu, ceea ce însemna că TrueBlue nu era letal sau cel puţin nu omora pe loc.

Am ales opţiunea „reply", pentru a-i răspunde, dar n-am aflat nici aşa nimic în plus pentru localizarea interlocutorului meu, TrueBlue, în lista de adrese. În concluzie, ce anume ştiam? Ştiam că o persoană misterioasă, care îşi alesese pseudonimul TrueBlue, îmi cunoştea numele şi adresa de e-mail, că el (sau ea – fiindcă se putea la fel de bine să fie o femeie) cunoştea şi faptul că eram interesată să aflu mai multe detalii despre fabrică, şi că e-mail-ul îmi fusese trimis chiar în acea seară, la ora nouă şi jumătate, adică aproximativ cu o oră în urmă.

Şi atunci, i-am trimis lui True Blue acest mesaj:

Cine eşti tu?

Am şovăit o vreme înainte de a-i trimite răspunsul meu care era o întrebare. Ştiam că răspunzîndu-i aveam să-mi confirm existenţa, ceea ce constituia ceva interzis în cazul în care ar fi fost vorba despre vreo reclamă masivă pentru un produs de care nu aveam nevoie şi despre care nici măcar nu voiam să aud. TrueBlue ştia că eram curioasă; el (sau ea) menţionase fabrica. Să fie fabrica *noastră?* Nu era obligatoriu ca lucrurile să stea aşa. Expeditor putea foarte bine să fie cine ştie ce pasionat de ecologie, care reacţionase acum la cercetarea mea asupra mercurului. Vizitasem destule site-uri; oricare dintre acestea putea fi în stare să-şi identifice vizitatorii – şi să-i contacteze, dacă i-ar fi interesat acest lucru. Implica asta vreo intenţie ostilă? Nu vedeam de ce. În afară de asta, nu aveam de ales dintre mai multe variante.

Aşa că i-am expediat replica mea, după care am aşteptat zece minute, făcînd click pe „expediază/primeşte" la fiecare treizeci de secunde, pînă ce mi-am dat seama de absurditatea presupunerii că TrueBlue rămăsese în faţa calculatorului său, doar în speranţa de a obţine un răspuns de la mine, mizînd pe probabilitatea atît de redusă ca eu să mă fi aşezat în faţa calculatorului tocmai la acea oră tîrzie.

Acestea fiind zise, cu cît treceau mai greu minutele, cu atît îmi doream mai mult să aflu cine era el (sau ea).

Dintr-un impuls, am ridicat receptorul şi am sunat-o pe sora mea expertă în computere.

În timp ce aşteptam să-mi răspundă, mă întrebam dacă nu cumva era o idee nefericită aceea de a-i telefona, avînd în vedere motivul apelului. Era însă prea tîrziu ca să mai renunţ, pentru că avea telefon cu identificarea apelantului şi avea să ştie că o sunasem eu sau Phoebe şi, oricum, ne-ar fi telefonat ea apoi. Răspunse, iar scopul convorbirii era îndoielnic.

– Bună, i-am spus eu. Sper că nu te culcaseşi deja, nu-i aşa?

– Aşa e. Nu mă culcasem încă, îmi replică ea, în mod limpede precaut.

– Aş vrea să-ţi pun o întrebare. Tocmai am primit un e-mail de la cineva al cărui nume de utilizator nu-l cunosc. Cum aş putea să-l depistez?

– Este vorba despre nişte conversaţii oarecare? mă întrebă ea, părînd să se mai fi liniştit.

– Nici vorbă. Este ceva legat de munca mea. Am tot dat click pe „expediază/primeşte", dar degeaba.

– Vreun admirator?

– Nu.

– E vorba despre vreo ameninţare?

– Nici asta. Cred că are legătură cu o documentare pe care o fac eu. Aş vrea să verific credibilitatea sursei.

– Nu recunoşti nici denumirea domeniului aflat în discuţie?

– Ba da, i-am răspuns eu şi apoi i l-am comunicat şi ei.

– Nu prea e bine, şi-a dat ea cu părerea. Este vorba despre un serviciu de e-mail bazat pe Web, ceea ce face să fie aproape imposibil de identificat. Ai încercat să inversezi căutarea?

– Nu. De-abia am primit mesajul.

– Atunci, încearcă ce ţi-am spus. Ai mai putea să cauţi pe Google adresa. S-ar putea să iasă ceva şi din asta.

– Pe Google? Pentru cineva care vrea să-şi păstreze *anonimatul?*

Sabina îmi ignoră provocarea. Era calmă şi în mod clar ştia foarte bine despre ce vorbea.

– Oricare ar fi persoana, poate să-şi fi folosit adresa pe un chat sau pe vreun panou de identificare. Dacă este vizat de vreun motor de căutare, s-ar putea să iasă la iveală – şi nu că prin asta ai obţine cu siguranţă un nume real, dar ai avea pe unde să mai cauţi în altă parte. Încearcă prin metodele astea. Dacă aşa nu merge nimic, atunci aş putea să-mi bag nasul în

culise. Poate că aşa aş putea să descopăr vreun cod care să aibă vreo semnificaţie pentru tine.

Acea ofertă a surorii mele mi-ar fi făcut plăcere, în cazul în care circumstanţele ar fi fost altele. Dar dintr-odată m-am simţit vinovată că mă foloseam de Sabina pentru a obţine nişte informaţii care m-ar fi putut conduce la dobîndirea genului de ştire-bombă împotriva căreia ea mă avertizase deja. S-ar fi înfuriat peste măsură, dacă ar fi aflat.

– Lasă-mă mai întîi să încerc aşa cum mi-ai spus, i-am mai potolit eu elanul. Îţi mulţumesc, Sabina. Mi-ai fost de mare ajutor.

– Şi eu îţi mulţumesc pentru cină, îmi replică ea. Acum sîntem chit.

Am închis telefonul gîndindu-mă că era destul de trist acest sistem de serviciu-contraserviciu între două surori, dar am fost brusc absorbită atunci cînd am dat click din nou pe „expediază/primeşte", găsind răspunsul lui True Blue:

Nu contează cine sînt eu. Ştiu însă despre fabrica Northwood.

I-am răspuns imediat:

Ba contează foarte mult cine eşti. Cum aş putea să am încredere în ce mi-ai spune, dacă nu ştiu cu cine vorbesc? Din cîte îmi dau seama, eşti un fost angajat ranchiunos care vrea acum să se răzbune spunînd orice ar putea provoca scandal. Numai laşii se ascund la umbra anonimatului.

Şi-n afară de asta, cine ţi-a spus ţie că dau tîrcoale?

Şi de unde mi-ai aflat adresa de e-mail?

Iar dacă ţi-ai închipuit că o să-ţi dau nişte bani, poţi să-ţi iei gîndul!

Imediat ce am expediat mesajul, mi-am şi imaginat consternarea posibilă a lui Greg: *Ai dat şi tu peste o sursă potenţială de informaţii şi primul lucru pe care îl faci este acela de a o face albie de porci? Aşa ceva nu se face, Annie! Acest TrueBlue ştie ceva care te interesează pe tine. Pînă cînd nu-ţi spune şi ţie acel ceva, ar fi cazul să te porţi cu el ca şi cu un ou crud. Dacă o să pierzi şi unica ta eventuală sursă de informaţii, va fi ca şi cum ai pleca la vînătoare fără puşcă.*

Am dat click de nenumărate ori pe „expediază/primeşte", dar nu mai venea nici un răspuns. Începusem deja să cred că plecasem într-adevăr ca la proverbiala vînătoare, fără puşcă, dar chiar în acel moment apăru şi replica lui TrueBlue:

Îmi pare rău pentru tine, iubito, dar nu-ţi va fi de nici un folos să încerci să mă întărîţi. Ştiu deja că sînt un laş. Şi nu sînt un fost angajat. Lucrez la fabrica Northwood de multă vreme şi intenţionez să muncesc acolo şi în continuare, prin urmare n-am nevoie de bani de la tine. Ştiu că dai tîrcoale pentru că întreg oraşul ştie asta. Iar adresele de e-mail sînt cu mult mai uşor de găsit decît de urmărit.

Răspunsul lui era elocvent – şi, da, spusesem *al lui*, nu al ei. O femeie nu mi s-ar fi adresat cu apelativul „iubito". Nici măcar Grace nu folosea niciodată acel cuvînt, iar ea putea să fie şi dură.

Îmi spusese aşa şi cumnatul meu, Ron, cu mai puţin de două ore în urmă, dar eram sigură că nu era el TrueBlue. Ron vorbise cît se poate de serios atunci cînd spălaserăm împreună vasele. Nu şi-ar risca slujba lui şi nici pe cea a soţiei sale, dezvăluindu-mi secretele fabricii. Şi, în afară de asta, Ron nu avea calculatorul lui propriu, fapt care însemna că, în cazul în care TrueBlue era chiar el, ar fi trebuit să utilizeze calculatorul Sabinei şi era prea inteligent ca să facă

aşa ceva. Şi îi era şi prea devotat surorii mele, încît să iasă din casă la o oră atît de tîrzie ca să folosească computerul altcuiva.

Nu, TrueBlue nu era în nici un caz Ron. Dar putea fi oricare dintre cei patru bărbaţi pe care îi socotisem deja nişte posibile surse de informaţii pentru mine. Sau putea fi unul dintre sutele de alţi bărbaţi care lucrau în diversele servicii ale fabricii de hîrtie.

Urmînd sugestia Sabinei, am pornit căutarea adresei de e-mail, dar nu am putut descoperi nici o urmă a ei. Şi nici atunci cînd am inversat sensul căutării. *Adresele de e-mail sînt cu mult mai uşor de găsit decît de urmărit*. TrueBlue avea dreptate în această privinţă. Şi-atunci, de unde o ştia pe-a mea? În cazul în care era conectat la reţeaua de calculatoare a fabricii şi se pricepea cît de cît în domeniul informaticii, era posibil s-o fi aflat direct din computerul Sabinei. S-ar fi putut şi ca, totalmente independent de reţeaua Northwood, dar accesibil pentru un hacker, să o fi luat din calculatorul lui Phoebe. Ori din cel al lui Sam. Din nefericire însă, să mă interesez despre acest lucru la oricare dintre aceştia doi ar fi însemnat să-mi dau intenţiile în vileag.

Şi, de fapt, deconspirarea intenţiilor mele era o problemă şi în privinţa lui TrueBlue. Din cîte îmi puteam da seama, acesta nu avea deloc intenţia de a-mi oferi răspunsurile dorite, ci pur şi simplu voia să încerce să afle ce anume căutam să descopăr. De pildă, Aidan Meade n-ar fi ezitat să mă abordeze sub pretexte false; numai Dumnezeu ştia că mai făcuse aşa ceva şi înainte. Odată ce ar fi aflat că mă interesam de mercur, s-ar fi putut asigura că nu aveam să găsesc absolut nimic în privinţa asta.

De această dată, mi-am redactat cu o mult mai multă grijă mesajul:

A da tîrcoale pare să fie din partea mea un gest nepremeditat pentru ceea ce încerc eu în realitate să fac. Eu vreau doar să aflu adevărul în legătură cu moartea

mamei mele. Nu acuz pe nimeni de nimic. Numai că îmi dedic această vacanță de vară încercării de a-mi explica motivele morții ei.

Nu vreau să cred că a avut boala Parkinson. Prin asta nu îmi exprim nici un fel de intenție ostilă. Prefer să cred că a fost contaminată cu o substanță toxică. Nu lucra la fabrica de hîrtie, așa că poate fi din cu totul altă sursă.

Spui că deții informații. Despre ce anume este vorba?

Era aproape unsprezece și jumătate noaptea. E drept că mai era și vineri, așa încît TrueBlue nu ar fi trebuit să se trezească devreme a doua zi de dimineață, ca să plece la muncă. Dar, cu toate acestea, mă întrebam de ce stătea el atunci de unul singur în fața calculatorului. Și tocmai de aceea, am mai adăugat încă o întrebare înainte de a-i expedia răspunsul meu:

De ce ai rămas treaz și trimiți e-mailuri la o oră atît de tîrzie din noapte? Ai băut cumva prea multă cafea și nu poți să dormi? Te-ai uitat la vreun film de groază? Ori ai conștiința încărcată?

În timp ce mesajul se transmitea, mi-am dat seama că omisesem motivul cel mai probabil: nevoia lui de confidențialitate. TrueBlue n-ar fi vrut ca și altcineva să afle ceea ce făcea. Acest lucru includea o eventuală nevastă, pe altcineva semnificativ, pe oricine.

După cîteva minute, True Blue îmi răspunse:

Poți să-i spui punere în slujba unei cauze. Ar fi trebuit să dorm deja. Peste cîteva ore trebuie să fiu din nou în picioare. Dar tu? Te culci mereu așa de tîrziu?

I-am replicat imediat, cu ce mi-a venit în minte:

Numai atunci cînd primesc mesaje din partea unor ciudaţi care afirmă că deţin informaţii care chipurile m-ar intreresa pe mine. De ce ţi-ai ales numele TrueBlue?

E-mail, True Blue:

Păi dacă ţi-aş spune asta ar însemna să încep să mă deconspir. Dar tu de ce scrii cu caractere italice?

E-mail, eu:

Pentru că sînt o artistă a cuvîntului. Acesta este un drept al meu. Tu îţi mai împarţi calculatorul şi cu altcineva?

E-mail, True Blue:

Nu. Dar tu? Te afli acum în faţa computerului surorii tale?

E-mail, eu:

Nici nu poate fi vorba de aşa ceva. Dacă vrei să ştii, ea nu este de acord cu cercetările mele. Şi nici cealaltă soră a mea, Sabina, aşa că, în cazul în care te gîndeşti cumva să-i reproşezi ceva, te rog să te abţii. Ar fi de-a dreptul furioasă dacă ar şti că eu stau acum la taclale cu tine. Ce se întîmplă oare cu voi, oameni buni? V-aţi decis cumva să respectaţi un jurămînt de loialitate?

E-mail, True Blue:

Nu e vorba despre nici un jurămînt de loialitate. Cel puţin, pînă acum nu. Dar cum de ţi-a trecut ţie prin cap ideea că expunerea la cine ştie ce toxine ar fi putut provoca moartea mamei tale?

E-mail, eu:

Dacă ţi-aş spune acest lucru, ar însemna să-ţi ofer un indiciu care să te ghideze. Însă tu ţi-ai oferit deja serviciile. Nimeni altcineva nu m-a mai abordat cu o ofertă asemănătoare. De ce tu? De ce acum? Care este rolul tău în toată povestea asta? Ce obţii de aici?

Trecu o bună bucată de vreme fără nici un fel de răspuns din partea lui, dar mie nu îmi părea deloc rău pentru întrebările pe care i le pusesem. Pe de-o parte, simţeam că acestea erau importante. Pe de altă parte, răgazul îmi permitea să-i trimit un e-mail şi lui Greg. Astăzi, ceva mai devreme, trebuia să fi

zburat cu avionul de la San Francisco la Anchorage. Îşi luase cu el şi laptopul.

I-am explicat ce se întîmplase şi i-am cerut sfatul. Să am ori să n-am încredere – aceasta era întrebarea.

De-abia după o jumătate de oră a apărut din nou TrueBlue. Acesta nu-mi răspundea la niciuna dintre întrebările mele, ci pur şi simplu mă întreba şi el ceva:

Lucrezi cumva la vreo carte?

E-mail, eu:

Eu lucrez mereu la cîte o carte. Aceasta de-acum n-are însă nici o legătură cu Middle River. Acţiunea se petrece în Arizona şi este vorba despre o familie de guzgani.

E-mail, True Blue:

De guzgani? Este o carte pentru copii?

E-mail, eu:

Nu. Personajele sînt nişte oameni care se comportă ca guzganii. Aceştia nu-şi spun prea multe lucruri importante, dar, în schimb, îşi ascund unul de altul toate micile lucruri care au importanţă în viaţa lor. Personajul principal este fata cea mai mare şi ea se străduieşte să înţeleagă cine este de fapt şi ce anume îşi doreşte. Cînd părinţii ei mor amîndoi pe neaşteptate, foloseşte toate acele mici lucruri, pe care părinţii ei le dosiseră unul de celălalt, pentru a-şi reconstitui trecutul. După cum zicea editorul meu, lucrurile care fuseseră ascunse devin indicii esenţiale într-o călătorie de autodescoperire a sinelui.

E-mail, True Blue:

Schelete într-un şifonier? Este o idee originală.

E-mail, eu:

Dacă vrei să ştii, singurele idei cu-adevărat noi şi originale care există pe lume sînt acelea care au de-a face cu noile descoperiri din tehnologie sau din medicină. Eu scriu despre relaţiile interumane. Numai zugrăvirea unei imagini emoţionale îi face pe cititori să zăbovească asupra acesteia.

E-mail, True Blue:

Sensibil, nu-i aşa? Dar tu tocmai mi-ai oferit pe tavă toată intriga cărţii tale. Nu ţi-e teamă de faptul că aş putea să-ţi fur ideea?

E-mail, eu:

„Probabil vrei să glumeşti. Oferă tu pe tavă la şase scriitori aceeaşi idee de intrigă şi vei obţine în final şase cărţi complet diferite. Te gîndeşti cumva să te apuci de scris?"

E-mail, True Blue:

Nu. În cazul în care m-aş gîndi să fac asta, nu ştiu dacă aş fi în stare să fiu tot atît de generos ca tine. Nu te-ar deranja dacă cineva s-ar apuca să scrie o carte folosind ideea ta de intrigă?

E-mail, eu:

Doar dacă ar scrie o carte mai bună decît aceea pe care aş fi eu în stare s-o scriu.

E-mail, True Blue:

Ha, ha. Şi ce faci tu, în timp ce aştepţi răspunsurile mele?

E-mail, eu:

În mod evident, îmi imaginez tot felul de intrigi. Este util să vorbeşti cu glas tare despre o asemenea intrigă sau, în cazul de faţă, să i-o transmiţi în scris unui prieten, şi nu că tu mi-ai fi mie prieten, dar înţelegi ce vreau să spun. Cele mai multe intrigi bune le-am gîndit în timpul nopţii. Şi pentru că tot veni vorba despre gîndit, uite că mi-a venit o idee. Nu crezi că ar fi mai bine să mă suni la telefon? Ţi-aş putea da numărul meu de mobil, astfel încît nimeni n-ar putea şti că mi-ai telefonat. Sau mi-ai putea da numărul tău. Toate aceste aşteptări pentru schimbarea cîtorva fraze mi se par destul de plictisitoare. Nu crezi?

E-mail, True Blue:

Nu, nu cred. N-am timp pentru asta. Şi nu. Nu vreau nici un fel de convorbiri telefonice. Este mai sigur aşa.

E-mail, eu:

Dar tu eşti anonim, iar eu nu. Ce fel de distracţie mai este şi asta?

E-mail, True Blue:

Eu cred că este o distracție pe cinste. Îmi convine de minune să mă simt eliberat de ceea ce fac și sînt. Tu lucrezi la un calculator de birou sau la un laptop?

Am încercat atunci să-mi dau seama care dintre suspecții mei ar fi putut dori să-și ascundă identitatea. Cu certitudine nu Aidan Meade. Acesta era prea narcisist ca să vrea o asemenea detașare. Oricare dintre ceilalți trei însă presupunea că și-ar fi putut dori asta. Nu vrem oare cei mai mulți dintre noi din cînd în cînd să evadăm din propriile noastre identități?

E-mail, eu:

Eu am un laptop. Dar tu?

E-mail, True Blue:

Și eu la fel. În pat?

E-mail, eu:

Nu în pat, ci în bucătărie, fiindcă aveam nevoie și de un conector la o linie telefonică. Tu nu?

E-mail, True Blue:

Nu. Eu sînt în pat. Am conectare fără fir.

E-mail, eu:

Fără fir? La Middle River? Sînt de-a dreptul impresionată.

De-abia scrisesem asta, că mi-am dat seama imediat de două lucruri. În primul rînd, dacă stătea cu calculatorul în pat, însemna că dormea singur. Iar în al doilea rînd, noi doi începuserăm deja să flirtăm.

Acest lucru îl scotea din cauză pe Aidan Meade. El nu flirta niciodată. El lua. Iar eu l-am mai eliminat din discuție și pe fratele acestuia, James, pentru că nu avea atît de mult simț al umorului. TrueBlue știa să scrie bine la calculator – încă nu făcuse nici o greșeală – și se exprima mai clar decît mi-aș fi putut imagina, lucru care mă făcea să cred că nu era nici Alfie Monroe, acesta fiind un tip mai din topor.

Tony O'Roarke ar fi fost o posibilitate, dar despre el nu ştiam absolut nimic, nici măcar dacă dormea singur.

Şi l-aş mai fi inclus pe lista suspecţilor şi pe Tom Martin, numai că acesta lucra la policlinică şi nu la fabrică.

Totul semăna acum cu un flirt. Interesant lucru! Nu mai flirtasem niciodată pînă atunci pe Internet. Greg s-ar fi putut să nu fie deloc de acord cu aşa ceva. Şi totuşi ce putea să strice dacă profitam de situaţie? Tocmai în acest spirit, am mai adăugat rapid încă un rînd la mesajul meu, înainte de a-l transmite:

Eşti bărbat?

E-mail, True Blue:

Ultima oară aşa păream a fi.

E-mail, eu:

Ha, ha. Şi ce faci tu la fabrică?

E-mail, True Blue:

Destul de multe ca să ştiu ce vorbesc. Ce anume te-ar interesa să afli?

E-mail, eu:

Ceva care să mă convingă că nu stau de vorbă cu un impostor.

E-mail, True Blue:

Atunci, ascultă-mă! Fabricile de hîrtie ca Northwood folosesc drept materie primă lemnul, pe care îl transformă în hîrtie. O parte a procesului de producţie are ca rezultat albirea hîrtiei, folosind un decolorant. Clorura de var sau clorul, aşa cum i se mai spune în mod obişnuit, se produce într-o uzină clor-alcalină. Northwood are o astfel de uzină, destul de mică, dar care îi acoperă necesarul.

Ştiai toate lucrurile astea?

E-mail, eu:

Nu le ştiam. Te rog să continui.

E-mail, True Blue:

Uzinele clor-alcaline utilizează sarea şi electricitatea pentru a produce prin electroliză clorul. În mod tradiţional,

mercurul era folosit pentru a stabiliza produsul, atunci cînd curentul electric trecea prin electrolitul sărat. Şi spun „în mod tradiţional", deoarece ştim că mercurul este extrem de toxic. Cînd acesta este eliminat din uzinele clor-alcaline ca deşeu, poluează aerul, solul şi apa de lîngă fabrică. Dacă la asta se mai adaugă curenţii de aer şi scurgerile de apă, se poate produce o poluare foarte mare.

E-mail, eu:

Şi avem cumva şi aici un caz de foarte mare poluare?

E-mail, True Blue:

Fabrica Northwood a acceptat să se conformeze tuturor reglementărilor statale aflate în vigoare. Noi nu mai utilizăm mercurul.

E-mail, eu:

Păi şi-atunci, care mai este problema?

E-mail, True Blue:

Asta va trebui să mi-o spui tu. Acum este rîndul tău.

Putea să fie el suficient de tare încît să reziste provocărilor, dar şi eu eram doar o simplă fiinţă umană. Şi mai eram pe deasupra şi nerăbdătoare. Flirtul fusese în regulă – prudenţa era şi ea în regulă –, dar el fusese acela care menţionase primul despre mercur. Dacă avea informaţii, voiam să le cunosc şi eu. Prin urmare i-am scris:

Mercurul. Fie încă îl mai folosiţi în cine ştie ce secţie în mod ilegal, fie mai există multă poluare din trecut, care n-a fost încă neutralizată şi curăţată. Cum ţi se pare că mă descurc?

E-mail, True Blue:

Binişor. Uită de prima variantă; în prezent, nu mai utilizăm mercurul. Dar trecutul continuă să rămînă o problemă.

E-mail, eu:

În ce privință?

E-mail, True Blue:

Dacă îți spun asta, ce-o să faci cu informația primită?

E-mail, eu:

Asta depinde dacă mă hotărăsc că pot avea încredere în ce îmi spui tu. Şi, de altfel, tot nu mi-ai spus de ce faci ceea ce faci. Ce obții din asta? Ce anume te-ai aştepta din partea mea să fac? Şi de ce nu faci tu însuți acel lucru?

E-mail, True Blue:

De ce nu fac singur totul? Ooo, dar am încercat. Am vorbit cu oamenii, numai că ei au refuzat să mă asculte. Şi mai sînt şi într-o poziție delicată. Dacă întind prea mult coarda, risc să-mi pierd legăturile cu fabrica Northwood. Iar aceste legături înseamnă foarte mult pentru mine.

Ce anume aş aştepta de la tine să faci? Mai sînt cîteva informații pe care nu le dețin. Pentru a le obține, aş avea nevoie să-mi ții loc de picioare. Iar pentru tot restul, aş avea nevoie să-mi ții loc şi de voce.

M-am gîndit în acel moment la Tom. Nu vorbise şi el cu diverşi oameni? Nu se afla şi el într-o situație dificilă? Dar nu, nu credeam că Tom era TrueBlue. TrueBlue spunea că lucra de multă vreme la Northwood, în timp ce Tom nu numai că era venit relativ de curînd în oraş, dar nici măcar nu avea nimic de-a face cu fabrica de hîrtie.

Şi totuşi el se folosea de mine. Cei doi bărbați aveau acest lucru în comun. Prin urmare, i-am răspuns lui TrueBlue:

Ai nevoie de mine ca să scot în locul tău castanele din foc, cu mîna mea, dacă înțeleg eu bine ceea ce vrei să spui.

Am trimis mesajul pocnind tasta cu mai multă forță decît

ar fi fost necesar, însă eram uluită de tupeul extraordinar al individului. Acesta voia să-i fac eu toată munca ingrată şi, pe deasupra, să mai şi flirteze cu mine. Încerca să se *folosească* de mine.

Eram tentată să-mi închid pe loc calculatorul – sau altfel spus să i-o retez tipului – după care să fac stînga împrejur şi să plec să mă culc. Asta însă m-ar fi determinat să devin defensivă în mod pătimaş.

Însă mă maturizasem destul de mult încît să aştept puţin, să cuget ceva mai adînc, să-mi dau seama de faptul că, în cazul în care acest bărbat deţinea într-adevăr informaţiile care îmi trebuia şi mie, atunci mă foloseam şi eu de el, în aceeaşi măsură în care se folosea el de mine. Dacă omul avea informaţii care ar fi explicat boala mamei mele şi dacă informaţiile lui implicau fabrica Northwood, n-ar fi fost cumva profitabil pentru ambele părţi să-l ascult în continuare?

E-mail, True Blue:

Cum poţi să spui că vreau să scoţi numai pentru mine castanele din foc? Cred că faci o mare greşeală. Tu ai descoperi de ce a murit mama ta. În acelaşi timp, ai face şi un mare bine locuitorilor din Middle River. Dacă nu pentru altcineva, atunci măcar pentru copii. Gîndeşte-te la asta! Mercurul este cumplit pentru copii. Cum ai putea să le întorci acestora spatele?

E-mail, eu:

Nu eu fac asta, ci tu.

E-mail, True Blue:

Nu-i adevărat! În cazul în care nu eşti de acord să mă ajuţi, atunci o să încerc să găsesc pe altcineva care să mă ajute. Deja am făcut nişte demersuri în acest sens. Situaţia mea este cu totul alta decît a ta. Poate că n-oi fi eu dispus să-ţi mărturisesc cine sînt, să ies în faţă şi să mă expun. Poate că nu doresc să-mi sacrific numele şi poziţia. Dar sînt

dedicat cu trup şi suflet acestei acţiuni. Gîndeşte-te bine de tot la asta – s-ar putea să nu mai primeşti o altă ofertă chiar atît de bună. Acum am să întrerup discuţia, ca să poţi medita în linişte la ceea ce ţi-am propus.

M-am gîndit multă vreme la acest lucru, apoi am dormit pînă tîrziu a doua zi de dimineaţă, ceea ce însemna că, fiindcă îi promisesem lui Phoebe s-o ajut la magazin, nu mai aveam timp să alerg. Asta mi-a indus o dispoziţie proastă care probabil că îmi explica şi suspiciunile absurde. Eram convinsă de faptul că Phoebe nu mă voia în preajma ei, deoarece imediat ce am ajuns la magazin, mi-a dat de rezolvat o listă lungă de corvezi – şi am fost absolut sigură că făcuse asta în mod intenţionat –, să duc toată mizeria la groapa de gunoi, să cumpăr substanţe pentru făcut curăţenie, să livrez nişte dresuri direct unei cliente care locuiua în apropiere.

Oriunde aş fi mers, eram convinsă că lumea se holba la mine. Mă simţeam ca şi cum ar fi ştiut cu toţii că intrasem în legătură cu TrueBlue, de parcă aş fi conspirat împreună cu el la producerea unui mare scandal.

În realitate, nu mai aveam nici o veste din partea lui TrueBlue. Însă am primit un mesaj prescurtat de la Greg, mesaj pe care mi-l transmisese cu puţin timp înainte ca elicopterul în care se afla să aterizeze la o tabără de la poalele gheţarului Kahiltna. Îmi spunea că îi este frig, dar şi că se simte plin de o energie debordantă, că acesta urma să fie ultimul e-mail înainte ca expediţia lor să atingă cota de 3600 metri, peste aproximativ patru zile, în cazul în care şi vremea le-ar fi permis acest lucru, precum şi că eu ar trebui să coroborez totul, indiferent ce ar fi spus orice informator al meu – şi pînă şi acest lucru mi-a picat greu. Bineînţeles că aveam să verific tot ce îmi ajungea la urechi. Dar ce credea Greg despre mine? Chiar mă considera totalmente naivă?

Au mai apărut şi alte comisioane de făcut, pe măsură ce trecea ziua. Am expediat prin poştă note de plată, am adus

de mîncare pentru prînz, am alimentat dubiţa cu combustibil – această din urmă activitate avînd loc după ce am aşteptat zece minute în urma microbuzului „Hanului de la capătul drumului", care-i plimba pe turişti în turul oraşului Peyton Place.

Phoebe a avut şi momentele ei bune, adică a strîns toată harababura pe care o făcuse cu o zi înainte în birou la ea. În plus, în afară de acele corvezi umilitoare, mi-a repartizat şi cîteva comisioane de-a dreptul absurde. De exemplu, la un moment dat, m-a trimis cu o listă de adrese la care să merg să-l caut pe dulgherul care îi promisese că în următoarea duminică va veni la magazin ca să-i reconstruiască într-o cameră rafturile de prezentare a mărfurilor. Voia ca omul să-i confirme dacă avea să vină, în timp ce eu tare aş fi vrut să ştiu cum de respectivul nu avea şi el un telefon celular la care să-l fi putut suna, cînd se părea că toţi localnicii aveau aşa ceva.

N-am izbutit să dau de urma meseriaşului, ceea ce m-a făcut s-o suspectez pe Phoebe că ştiuse că aşa avea să se întîmple – şi da, mă arătasem atunci cam scîrboasă. Nu ea îmi ceruse ajutorul, ci eu fusesem aceea care se oferise să-i fie de folos. Chiar mă aşteptasem eu cu-adevărat ca ea să-mi dea pe mînă conducerea magazinului? Poate că tocmai de acest lucru îi era şi ei frică – şi anume, că aveam să încerc să preiau eu conducerea –, iar ceva mai ridicol decît atît nici că s-ar fi putut închipui. Eu eram scriitoare, nu negustoreasă. Şi spun asta cu cel mai înalt respect pentru ceea ce era în stare să facă Phoebe. Eu una mi-aş fi ieşit din minţi în faţa nehotărîrii unora dintre clientele ei – *fusta cea neagră este ideală – ba nu, aceea albastră se va potrivi mai bine cu pantofii mei – şi totuşi cea neagră mă face să par mai suplă – deşi bineînţeles că aceea bej ar fi cea mai potrivită pentru luna septembrie.*

Scrisul constituia o profesie solitară, ceea ce însemna că puteam să fac ce voiam şi cînd voiam. Da, trebuia să respect şi eu planificarea editorului, dar cartea mea era numai a mea.

Asupra conținutului acesteia aveam drepturi absolute. Modul meu de lucru nu avea obligativitatea de a sta după fundul cuiva, pînă ce acel cineva s-ar fi hotărît dacă să cumpere mocasini ori balerini, jerseu decoltat sau cu guler pe gît, din lînă sau din caşmir. N-aş fi avut eu răbdare pentru aşa ceva. Nici vorbă să vreau magazinul.

Poate că Sabina îi băgase în cap o astfel de prostie.

Şi mai erau şi alte suspiciuni şi mai mari.

Iar de data aceasta Phoebe era vinovată. Dacă mi-ar fi repartizat nişte treburi care să-mi fi cerut să-mi pun mintea la contribuţie, atunci n-aş fi avut timpul necesar ca să fierb în suc propriu. Dar ceea ce îmi repartizase ea să fac erau nişte treburi sîcîitoare şi nimic mai mult. Să fac nişte comisioane tîmpite prin Middle River însemna cel mai rău dintre toate coşmarurile posibile. Iar asta ca să nu mai vorbesc de stînjeneală. Nu numai că se uita lumea după mine oriunde aş fi mers, dar cînd voiau să şi întreb ceva, oamenii se cam fereau de mine şi-şi cam puneau lacăt la gură.

În plus, mai era şi umbra mea. Cineva mă urmărea. Eram convinsă de acest lucru. Nici nu pot să spun de cîte ori am simţit ceva înţepător în ceafă, după care mă uitam iute înapoi, peste umăr.

Bineînţeles că nu vedeam niciodată pe nimeni.

Dar cineva tot fusese. N-am aflat cine era, pînă ce n-am fost la mormîntul mamei, în ziua următoare. Pînă atunci, am fost doar într-o dispoziţie execrabilă, care, oricît de puerilă ar fi fost, era cît se putea de reală. Spre sfîrşitul zilei de sîmbătă, eram atît de enervată şi scîrbită de Middle River, încît am fost gata să accept să-l ajut pe TrueBlue cu absolut orice şi-ar fi dorit. Am decis, prin urmare, să-i scriu în legătură cu oferta făcută:

M-ai convins. Care ar fi pasul următor?

12

Marshall Greenwood era disperat de-a binelea. Ştia că, în cazul în care Annie Barnes s-ar fi apucat să-l ia la bani mărunţi, putea ieşi o mare dandana. O posibilă soluţie a problemei ar fi fost aceea ca el să se pensioneze. Avea deja şaizeci şi şase de ani şi urma să se pensioneze curînd. Era cam bătrîn pentru funcţia de şef al poliţiei locale. Middle River însă nu-l prea solicita cine ştie iar salariul pe care îl primea era cît se poate de bine-venit. Şi, în plus, nici soţiei sale nu i-ar fi plăcut să-l vadă toată ziua bună ziua acasă. Nu-i spusese acest lucru în faţă, dar îi dăduse de înţeles.

În afară de pensionare, cealaltă modalitate evidentă de rezolvare ar fi fost să renunţe să mai ia analgezice. Dacă nu lua nimic, nu putea nici să fie acuzat de dependenţă. Ar fi negat pur şi simplu orice asemenea acuzaţie, ca fiind neîntemeiată. Zis şi făcut.

A rezistat astfel vreo trei ore, pînă în momentul în care durerea de spate devenise atît de chinuitoare, încît îi venea să se urce pe pereţi şi atunci a renunţat la ideea de a nu mai lua analgezice. În plus, chiar dacă ar fi fost acum capabil să renunţe la acest obicei, şi-aşa trecutul ar fi fost dificil de negat. Dovezile scrise erau urme de neşters, rămase pentru totdeauna pe filiera medic-asigurare-farmacie. Era convins că va găsi o soluţie mai bună.

Şeriful îşi petrecu cea mai mare parte din ziua de vineri încercînd să găsească acea soluţie. Dar nu se pricepuse niciodată la aşa ceva. Făcea doar lucrurile care erau evidente. Cînd se îmbăta cineva, Marshall fie că-l ducea pe respectivul cu maşina acasă, fie că îl ducea în arest, să doarmă pînă cînd

se trezea din beţie. Cînd intra vreo maşină într-un copac, chema în primul rînd ambulanţa şi după aceea camionul de remorcare. Cînd un bărbat îşi bătea nevasta, o conducea pe femeie acasă la mama ei, iar dacă fapta se repeta, îl suna pe şeriful regional.

Singurele enigme cu care avea de-a face Marshall erau acelea din careurile de cuvinte încrucişate. Vineri seară, se chinuia să descopere cuvîntul care era definit prin „rezervă principală". Cuvîntul era format din şase litere, cea de-a doua fiind „a", iar ultima „n". Omul trecu prin toate variantele posibile ale *stagnării traficului*, mai înainte de a-şi închide strîns ochii, a scutura tare din cap şi a trece la o abordare cu totul diferită a acelui rebus. Bingo! Răspunsul era „patron".

Luînd acest lucru ca pe un semn bun, sîmbătă dimineaţă devreme ridică receptorul şi îl sună pe Sandy Meade. Acesta era cel mai respectabil prieten pe care îl avea în Middle River. Fuseseră colegi de şcoală şi, cu toate că Marshall era cu doi ani în urma lui Sandy, fuseseră şi colegi de echipă, în toate sporturile pe care le practicaseră. Sandy era în mod inevitabil vedeta, dar Marshall era cel mai valoros atlet. Acesta îl ajutase în destule ocazii pe Sandy să facă o figură frumoasă, astfel că, pentru a se revanşa, Sandy avea pentru Marshall o loialitate eternă. Sandy îl ajutase cu mulţi ani în urmă să se angajeze la fabrică, în cadrul sistemului de securitate. Şi tot Sandy îl ajutase să cîştige şi postul acesta pe care îl ocupa actualmente în cadrul Departamentului de Poliţie din Middle River.

– Pot să-ţi răpesc un minut? îl întrebă el acum. Omul şedea în maşina lui pe alee şi-l sunase pe Sandy de acolo, astfel încît să nu îl audă şi Edna, dar îşi alesese bine ora apelului. La acea oră, în fiecare dimineaţă de sîmbătă, Sandy se afla în curtea din spatele imensei lui case de pe Strada Mesteacănului, citind ziarul în timp ce bea a treia sau a patra ceaşcă de cafea neagră şi tare pe care menajera i-o aducea fierbinte în cafetieră.

– Ai sunat la ţanc, îi spuse Sandy. În fundal se auzea înăbuşit foşnetul ziarului, iar binecunoscuta voce a lui Meade avea un timbru ca de oţel. Eşti chiar persoana cu care aş fi vrut să vorbesc. Annie Barnes s-a întors. Ştii asta?

– Da, îi răspunse Marshall, încîntat de faptul că Sandy fusese acela care deschisese primul acel subiect.

– Aidan este fiert. Crede că a venit aici ca să dezgroape morţii. Tu ce părere ai?

Problema sperjurului nu-l privea direct pe Marshall. Dar fusese şi el implicat.

– Sper să nu facă aşa ceva. Trebuie să existe şi pentru asta un termen de prescriere. Lowell ce zice? Lowell Bunker era avocatul lui Sandy.

– Ceea ce ai spus tu spune şi el, şi anume că timpul de prescriere a trecut şi astfel nu mai poate fi vorba despre nici un fel de punere sub acuzare. Lucrurile stau altfel numai în cazul asasinării unei persoane. Ea ar putea doar să scrie întreaga tărăşenie într-o povestire, cu nume fictive de personaje.

– Dar de ce s-ar fi întors ea aici ca să facă asta? Doar ştie absolut toate detaliile problemei.

– Probabil că vrea să mai afle şi alte întîmplări. Nu poate scrie o carte întreagă pe baza unui unic incident, aşa că s-a întors să mai scormonească prin gunoi.

– În legătură cu ce anume? întrebă Marshall. Omul nu era fraier; n-ar fi deschis discuţia despre pilule decît dacă ar fi fost nevoit să facă acest lucru.

– Eu cred că în legătură cu fabrica. O să ne acuze de tot felul de lucruri, dar nu va fi în stare să dovedească nici măcar unul singur, dar o să se ducă pe la diverse posturi de televiziune, perorînd despre arta care oglindeşte viaţa, şi numai cu nişte vorbe goale o să reuşească să ne aducă cine ştie ce controale pe cap. Este o femeie periculoasă. Nu degeaba a fost dintotdeauna comparată cu Grace.

Marshall îi ţinu lui Sandy isonul.

– Ce anume aş putea să fac eu? întrebă poliţistul, avînd în glas o asprime arţăgoasă, exact ca durul şef al poliţiei, cel care îşi închipuia atît de des că este. Dar – ca în „tare ca fierul" – fusese un termen dintr-un rebus de-al lui, cuvînt pe care îl întîlnise nu cu mult timp în urmă. Şi îi plăcuse nespus de mult acel cuvînt.

– Sîcîi-o! îi răspunse Sandy. În felul în care văd eu lucrurile, cu cît îi vom arăta mai curînd că nu este bine-venită aici, cu atît va pleca mai repede din oraş. Dacă nu se lasă, mai am în minte una sau două opţiuni şi mai eficiente, dar înainte de a trece la ele, să vedem mai întîi ce anume reuşeşti tu să faci.

Marshall nu era un om rău din fire. El îşi vedea slujba mai mult reactivă decît ofensivă – aceşti doi termeni fiind alte două cuvinte frumoase. Acum însă avea de îndeplinit un mandat din partea lui Sandy Meade, iar acestuia trebuia să i se facă pe plac.

Era uşor să dai de Annie. Dubiţa, de un vernil foarte deschis, avînd pe uşă emblema „Domnişoarei Lissy", era aproape la fel de vizibilă ca şi maşina decapotabilă, iar din felul în care intra şi ieşea Annie pe uşile de la tot felul de magazine, conducînd maşina de la un capăt la celălalt al oraşului, se părea că Sandy avusese dreptate şi că femeia scormonea într-adevăr peste tot. Iar Marshall era persoana cea mai îndreptăţită s-o ardă imediat, la cea mai mică greşeală.

Pentru o vreme, n-o scăpă din ochi, rămînînd la o distanţă oarecare în spatele ei, dar urmărindu-i fiecare mişcare pe care o făcea. În cazul în care ar fi săvîrşit chiar şi cea mai neînsemnată contravenţie, ar fi tras-o pe dreapta şi ar fi amendat-o instantaneu. Dar femeia nu depăşea niciodată viteza maximă admisă, semnaliza la orice schimbare a direcţiei de mers, ba chiar s-a oprit şi la trecerea de pietoni din centru, ca să lase doi copii să treacă. Bărbatul se gîndi atunci că avea s-o prindă cu siguranţă cînd urma să vireze la

dreapta, la intersecţia dintre Strada Şcolii şi cea a Stejarului. Acolo, jumătate dintre conducătorii auto din oraş se strecurau după colţ fără a mai opri maşina, după cum indica semnul de oprire de la intersecţie. Şi totuşi, Annie făcu pînă şi acest lucru.

Incapabil de a o sîcîi astfel, încercă o altă tactică. Era una ceva mai vicleană (poate că un termen mai subtil ar fi fost inteligentă), dar din nou, dat fiind mandatul primit din partea lui Sandy, Marshall se simţi pe de-a-ntregul îndreptăţit să procedeze aşa. Omul deveni un investigator, mergînd în locurile în care mersese şi ea şi interesîndu-se ce anume căutase femeia acolo.

– Deci, îi zise el lui Jim Howard, sortatorul de sticle de la groapa de gunoi a oraşului. Am văzut-o aici, ceva mai devreme, pe Annie Barnes. Ce-ai vorbit cu ea?

– N-am vorbit prea multe, îi răspunse Jim. Era un bărbat tăcut şi cu ochi trişti, cîtuşi de puţin atrăgător, fapt pentru care era sortator de sticle şi nu poliţist, îşi zise Marshal în gîndul lui.

– Şi nu ţi-a pus chiar nici o întrebare?

– Nu.

– N-a zis nimic?

– M-a salutat numai. Bărbatul se întoarse la munca lui.

– Dar cu altcineva a mai vorbit?

Celălalt dădu din cap în semn că nu. Apoi zări o sticlă cafenie în mijlocul unei grămezi de sticle verzi dintr-un coş mare şi o trase afară.

– Dacă mai vine pe-aici şi te întreabă ceva, să mă anunţi, da? Este şmecheră femeia asta. Se gîndeşte că, dacă le pune întrebări unor oameni ca tine, aceştia îi vor răspunde, fiind încîntaţi de atenţia pe care le-o acordă ea. Ştii că ea scrie o carte – sau cel puţin că încearcă să facă asta.

Puţin mai tîrziu, Marshall repetă acelaşi lucru şi la staţia de combustibil, acolo unde ajunse la concluzia că Normie Zwibble era la fel de naiv ca şi Jim Howard.

– Zici că scrie o carte? îl întrebă cu neîncredere mecanicul. E grozav!

Marshall își dădea seama cînd avea de-a face cu o admirație sinceră. Simțind nevoia să o curme încă din față, vorbi dinadins cu multă cruzime:

– Nu și atunci cînd ar scrie și despre un maimuțoi supraponderal plin de unsoare, care cheltuiește jumătate din tot ce cîștigă pe bilete de loterie. Spre cine crezi tu că o să arate oamenii cu degetul?

Aceștia ar fi arătat spre Normie, iar acest lucru ar fi fost o mare problemă. Toată lumea știa că Normie juca la loterie – toată lumea în afară de părinții lui Normie, care socoteau că jocurile de noroc constituiau un păcat și care, mai mult, credeau că banii care îi lipseau din buzunar lui Normie la sfîrșitul săptămînii ajunseseră la biserică, în cutia milelor. Nu conta faptul că Normie trecuse deja de treizeci de ani. El încă locuia cu părinții, încă lucra pentru tatăl său, încă mergea la toate seratele dansante din oraș, cu părul frumos pieptănat peste cap și cu fața luminată de speranță.

Acea față i se albi acum brusc.

– N-ar face ea una ca asta! protestă el.

– Ba poți să fii sigur că ar face-o, îl contrazise Marshall. Iar dacă aș fi în locul tău, aș cam evita-o pe Annie Barnes. Și i-aș sfătui și pe toți prietenii mei să facă la fel ca mine, mai adăugă el, simțindu-se imediat extrem de mulțumit de sine însuși.

I se părea o chestiune de mare inteligență și subtilitate să-i pună pe alții să facă treaba murdară în locul lui.

Așa că încercă să facă același lucru și cu Marylou Walker de la butic, dar după ce cumpără niște prăjiturele cu migdale, așteptînd să plece niște turiști din magazin. Marylou se apropia de cincizeci de ani, făcînd parte din cea de-a doua generație dintre cele trei care se ocupaseră de acel butic.

– Am văzut că Annie Barnes a intrat aici, ceva mai devreme, începu el după ce terminase și a treia tartă cu migdale. Ce anume a cumpărat?

– Bănuți de ciocolată, îi răspunse cu mîndrie Marylou. A trecut pe-aici aproape în fiecare zi. Spune că i-a fost tare dor de bănuții noștri de ciocolată. La Washington nu a găsit așa ceva.

– Păi ea a ieșit din butic cu mai multe nu numai cu o pungă de bănuți de ciocolată.

– Îhî. A cumpărat ziarul, cîteva cărți poștale și o hartă a orașului.

– Cărți poștale? Și o hartă? Pentru ce să-și fi cumpărat ea o hartă?

– Poate ca să vadă ce străzi noi au mai apărut între timp.

– Ba eu unul aș zice că se documentează, o lămuri Marshall. Știai că are de gînd să scrie o carte? Cum te-ai simți să apari și tu ca personaj în acea carte?

– De ce aș fi eu un personaj din acea carte?

– Pentru că faci parte dintr-o familie care are, ca să zic așa, un trecut interesant.

Marylou se gîndi o vreme, după care se încruntă.

– Dacă te referi la verișorii ăia ai mei, trecutul acela este cu-adevărat foarte îndepărtat.

– A fost vorba despre un incest, îi reaminti Marshall femeii. Ai vrea ca întîmplarea să revină în actualitate, de data asta într-o carte?

– Nu.

– Atunci, dacă aș fi în locul tău m-aș asigura să nu mă împrietenesc prea tare cu Annie Barnes. Pentru că așa fac scriitorii, știi tu. Te atrag cu șiretenie în diverse discuții și te trezești că spui niște lucruri pe care nu le-ai spune în mod obișnuit. Eu mi-aș avertiza și întreaga familie în privința asta. Să fii precaută, Marylou! Cînd a apărut *Peyton Place,* părinții tăi erau tot aici. Întreabă-i pe ei cum a fost. Ei își mai amintesc ce s-a abătut asupra orașului nostru. Pentru asta a fost vinovată atunci Grace Metalious. Annie Barnes are acum șansa ei să se răzbune pe oraș.

Văzînd cu cîtă atenție îl asculta Marylou, înțelese că îi

trezise acesteia interesul, dîndu-şi astfel seama că îşi atinsese scopul.

Luînd o altă turtă din punga pe care o ţinea în mînă, şeriful părăsi magazinul, în timp ce se gîndea la atîţia alţi oameni cu care trebuia să vorbească pentru a le transmite acelaşi mesaj. Chiar şi după ce ieşiseră turiştii *Peyton Place,* au mai rămas în magazin destui copii. Aceştia nu-şi puteau lua ochii de la Annie Barnes. Pe fata familiei DuPuis o văzuse în cursul acelei zile chiar de mai multe ori, cam în aceleaşi locuri prin care trecuse şi Annie.

Fireşte însă că, atunci cînd s-a gîndit să stea de vorbă cu Kaitlin, aceasta nu mai era nicăieri de găsit. Aşa că Marshall s-a îndreptat spre restaurantul lui Omie pentru a-şi lua în cele din urmă prînzul, unde se întîlni cu Hal Healy şi cu soţia acestuia. Avea un mare noroc. Hal era cu mult mai potrivit pentru ce voia el, decît Kaitlin. Acesta putea în numai oră să dea ochii cu mai multă lume decît putea aborda Kaitlin în două săptămîni.

– Pot să-ţi răpesc un minut? îl întrebă Marshall. Aceasta îi era formula-tip de introducere.

Hal îi zîmbi Pamelei.

– Vrei să mă aştepţi în maşină, iubito? O sărută pe frunte şi se uită după ea cum se îndepărtează.

Marshall se uita şi el. Pamela era o femeie extrem de arătoasă. Şeriful nu şi-ar fi putut niciodată închipui că ea avea să se mărite cu un tip atît de scorţos cum era Hal. Strugurii acri? Poate că da. Dar nu fiindcă i-ar fi plăcut să fie el cu Pamela. Adevărul era acela că îşi amintea momentele cînd el cu Edna fuseseră la fel cum erau acum Pamela şi Hal. Totul fusese realmente foarte frumos.

– Cu ce te pot ajuta? îl întrebă Hal, cu vocea lui incredibil de liniştită şi de firească.

Marshall îşi adună gîndurile.

– Este vorba despre Annie Barnes. Ţi-e cunoscut acest nume?

– Bineînţeles că da. Ea şi draga mea Pam au fost prietene încă din şcoală.

– Ştii şi despre întreaga tărăşenie cu privire la Annie şi Grace?

– Da, mi-a povestit Marsha Klausson. Iar eu am citit de mai multe ori *Peyton Place*.

– Asta înseamnă că ştii ce anume conţine. Are scene cu adevărat fierbinţi, nu-i aşa?

Hal se înroşi. El ridică pe jumătate din umeri, părînd jenat să discute despre aşa ceva.

– Da, continuă Marshall, lăsîndu-şi interlocutorul foarte debusolat. Scene fierbinţi. Din cîte am auzit, Annie Barnes este plămădită cam din acelaşi aluat ca şi Grace şi, la drept vorbind, sînt cam îngrijorat. Femeia a cutreierat tot oraşul. Văd că adolescenţii o privesc ca un nou mare idol al lor. S-ar putea ca ea să aibă asupra copiilor o influenţă nefastă. Şcoala începe de-abia peste cîteva săptămîni, dar deja aţi început nişte întîlniri benevole cu profesorii şi cu elevii. Mă gîndeam că n-ar fi rău să-i avertizaţi şi pe ceilalţi profesori în legătură cu tot ce se petrece.

Hal se gîndi puţin la cele spuse înainte de a răspunde. Omul părea de-a dreptul chinuit.

– Nu-mi place să stîrnesc vîlvătaie fără nici un motiv.

– Fără nici un motiv, zici? îl întrebă Marshall şi-şi drese glasul, pentru a sublinia importanţa problemei. Tot oraşul este îngrijorat. Annie Barnes are o audienţă naţională, iar cei din mass-media sînt ca nişte vulturi. Dacă ea spune ce trebuie acolo unde trebuie, ne trezim din senin apărînd în toate emisiunile de ştiri. Asta ai vrea să se întîmple?

– Şi cum aş putea preveni acest lucru prin discuţiile mele cu profesorii?

– Îi vei avertiza să nu stea de vorbă cu Annie Barnes. În asta constă toată cheia problemei, înţelegi? Dacă ne unim cu toţii, ca o stîncă, nu poate să afle nimic. Stîncă. Şi cuvîntul ăsta îi plăcea foarte mult.

Probabil că termenul îi plăcuse şi lui Hal, deoarece acesta dădu din cap.

– Am înţeles. Bună idee! Îţi mulţumesc, Marshall. Şi arcuindu-şi strengăreşte o sprînceană, făcu un gest cu capul spre maşina lui, arătă cu degetul mare în aceeaşi direcţie şi o luă din loc.

Kaitlin DuPuis o urmărise pe Annie prin tot oraşul aproape toată ziua de sîmbăta, dar de-abia duminică dimineaţă i se ivise ocazia să o abordeze, şi asta numai printr-un veritabil noroc. Ea mergea foarte rar la biserică – nu putea să sufere să stea împreună cu părinţii ei şi să asculte toată vorbăria aceea goală despre dragoste, atîta vreme cît nu era nimic sincer în asta. După părerea ei, acest lucru constituia cea mai mare ipocrizie din lume.

Pentru părinţii ei însă era important ca lumea să-i vadă împreună la biserică şi, deoarece nu ştia ce avea să facă Annie Barnes, îşi spuse că de data aceasta ar fi fost mai bine să-i însoţească şi ea.

Apoi o văzu pe Annie în parcarea de lîngă biserică, coborînd din decapotabilă şi ocolind maşina pentru a-i deschide lui Phoebe portiera din dreapta şi pentru a o ajuta să coboare. După ce se întîlniră şi cu cealaltă soră a lor Sabina Mattain şi cu familia acesteia, urcară treptele bisericii şi intrară cu toţii în biserică. Annie se desprinse de grupul lor şi se îndrepta acum spre partea din spate a bisericii.

Kaitlin îşi urmă părinţii în biserică, după care se opri şi le spuse unicul lucru pe care aceştia ar fi acceptat să-l audă ca s-o poată lăsa să plece puţin de lîngă ei:

– Vreau să merg pînă la mormîntul bunicii. Mă întorc repede.

Fata coborî scările şi ieşi din biserică prin uşa laterală, ajungînd pe o cărăruie formată prin iarba îngrijit tunsă şi se îndreptă spre către gărduleţul alb al cimitirului.

Grăbindu-se să treacă prin portiţa gărduleţului, o porni

apoi pe potecuţa pietruită care ducea drept la piatra funerară a bunicii sale, dar nu se opri acolo. Fata îşi continuă drumul peste un dîmb, după care coborî într-o adîncitură înconjurată de pădure. Cu toate că aici era practic capătul cimitirului, Kaitlin considerase dintotdeauna că aceasta era partea lui cea mai frumoasă.

Annie se afla acolo, lîngă mormîntul părinţilor ei, iar asta o făcu brusc pe Kaitlin să şovăie. Piatra funerară pe care scria BARNES nu era nouă, dar gazonul din dreptul în care era înmormîntată Alyssa era proaspăt răsărit. Aceasta murise de curînd. În cazul în care Kaitlin ar fi dat buzna în intimitatea lui Annie, asta nu i-ar fi servit la nimic.

Din cîte ştia Kaitlin, Annie mai fusese aici. Kaitlin venea destul de des la mormîntul bunicii ei, iar în luna dinainte ca aceasta să fi murit o vizitase de foarte multe ori şi la căminul de bătrîni. Bunica ei o iubise cu-adevărat. În momentele în care restul lumii devenea pentru Kaitlin aproape de nesuportat, îi era de mare ajutor să vină aici.

Prin urmare poate că şi Alyssa Barnes o ajuta pe Annie, caz în care aceasta ar fi urmat să fie mai blîndă, mai relaxată şi mai receptivă la rugămintea lui Kaitlin. Sau cel puţin aşa spera fata. Şi nici nu avea alte variante pentru care să poată opta. A se întîlni cu Annie între patru ochi în oricare alt loc din Middle River, fără să le vadă nimeni, ar fi fost aproape imposibil.

Pe măsură ce se apropia de Annie, Kaitlin îşi încetinea mersul. Annie şedea pe iarbă, cu picioarele îndoite într-o parte. Purta ochelari de soare. Şi totuşi era clar că se uita la vechea piatră funerară, pe care fusese adăugată acum o inscripţie proaspătă.

Kaitlin aştepta răbdătoare în tăcere, sperînd ca Annie să-şi ridice privirea şi să-i zîmbească. Dar dat fiind că acest lucru nu se întîmplă, făcu un pas înainte. Apoi aşteptă o vreme şi mai făcu încă un pas. Tocmai se afla pe punctul de a-şi drege glasul, cînd Annie se uită, în sfîrşit, la ea. După

un moment de lipsă a oricărei reacţii, lui Kaitlin i se păru că vede sprîncenele lui Annie înălţîndu-se. Surprindere? Recunoaştere?

– Bună, îi zise ea. Vocea ei părea să aibă un ton neutru.

– Bună, îi răspunse Kaitlin, cu un glas tremurător şi plin de semnificaţii. Fata era nespus de emoţionată. La cea mai uşoară provocare, ar fi luat-o la fugă. Ca să nu se întîmple aşa ceva, fata revărsă un torent de vorbe: Aş vrea să-ţi cer o mare favoare. Este vorba despre noaptea aceea. Sînt sigură că tu ştii că am fost noi, dar aş vrea să te rog, aş vrea să ştii că ar fi realmente, *realmente* rău de tot dacă ai povesti cuiva despre asta şi ar fi chiar şi mai rău dacă ai include întîmplarea în cartea ta. Vezi tu, părinţii mei nu ştiu nimic despre Kevin. Ar lua foc dacă ar şti, fiindcă el nu este felul de băiat pe care şi l-ar dori ei pentru mine, şi n-are nici un rost să le spun că noi ne iubim, deoarece dragostea nu înseamnă nimic pentru părinţii mei. Fata îşi apăsă o mînă pe inimă, pentru că acolo simţea ea durerea. Kevin înseamnă pentru mine atît de mult! El este primul băiat care s-a arătat vreodată, *vre-o-da-tă* interesat de fiinţa mea şi n-a făcut asta doar pentru sex, fiindcă în cazul în care ar fi fost aşa, m-ar fi părăsit deja, deoarece eu nu sînt prea pricepută în domeniul ăsta. Lui nu îi pasă de faptul că nu sînt deloc frumoasă. Vreau să ştii că mă iubeşte – nu e nemaipomenit lucrul ăsta? – mă *iubeşte* cu-adevărat – aşa cum nu m-a iubit niciodată nimeni altcineva, în afară de bunica mea, iar ea a murit deja.

– Ce să înţeleg prin „noaptea aceea"? o întrebă Annie, încruntîndu-se.

Kaitlin simţi că roşeşte.

– Ştii tu. Noaptea cu pricina. Pentru că Annie nu zicea nimic, ci doar rămăsese acolo părînd nedumerită, Kaitlin fu străbătută de un prim fior de îndoială, dar insistă: Ne-ai văzut, ştiu că ne-ai văzut! M-ai recunoscut din prima clipă-n care m-ai văzut intrînd în camera din faţă a magazinului surorii tale. Îndoiala fetei crescu. Sau nu m-ai recunoscut? Annie

părea în continuare la fel de nedumirită. Asta se vedea limpede, în ciuda ochelarilor de soare care îi acopereau ochii. Dacă nu m-ai fi recunoscut, atunci de mi-ai fi făcut cu ochiul?

– Ţi-am făcut cu ochiul pentru că te holbai la mine.

– Dar mi-ai făcut semn şi în restaurantul lui Omie – atunci ai fluturat o mînă în direcţia mea.

– Pentru că mi-am dat seama că te mai văzusem şi la magazin.

Annie Barnes părea că nu glumeşte cîtuşi de puţin. Iar Kaitlin DuPuis tresări violent.

– Doamne-Dumnezeule, şopti ea, după care mai şopti acelaşi lucru încă o dată, pentru că nu ştia ce altceva să mai facă. Să rămînă acolo? Să o rupă la fugă? De ruşine, îi venea să intre în pămînt şi să se tîrască lîngă bunica ei.

Se uită înapoi, pe urmă înainte, după care din nou înapoi, pînă cînd auzi, nici nu ştia de unde, un vag „Hei!". Cînd acesta se repetă ceva mai tare, ochii ei se îndreptară spre locul de unde venea sunetul. Annie îşi scosese ochelarii de soare şi îi făcea semn să se apropie.

Kaitlin nici nu se clinti.

– Nu-mi vine să cred că am făcut una ca asta, zise ea cu disperare şi-şi puse o mînă în cap. N-ai ştiut.

– De unde să ştiu? Era beznă.

– Aşa mi-a spus şi Kevin, noi doi eram exact în lumina farurilor şi am fost sigură că tu ştiai. Iar acum ţi-am spus chiar *eu*. Fata îşi petrecu braţele în jurul mijlocului, fără a putea să-şi mai stăpînească lacrimile. Mare necaz! Nu sînt bună de nimic. Numai prostii fac!

– Ba nu faci deloc prostii.

– De unde ştii *tu* asta? Lui Kaitlin nu-i mai păsa dacă era acum răutăcioasă. Annie Barnes putea face tot ce ar fi dorit, indiferent de felul în care s-ar fi purtat ea.

– Ştiu, pentru că am trecut şi eu prin aşa ceva, îi răspunse Annie. Vrei să vii şi să te aşezi lîngă mine?

– Ceea ce aş vrea cu-adevărat ar fi ca tu să uiţi ceea ce

tocmai ţi-am spus, dar acest lucru n-are să se întîmple, nu-i aşa? Nu încăpea nici o îndoială asupra acestui fapt. Kaitlin îşi şterse lacrimile şi privi înapoi în direcţia mormîntului bunicii ei. Bunica ar fi ştiut ce ar mai fi rămas de făcut. Şi totuşi fata rămase acolo fără să simtă nici un fel de eventual mesaj telepatic.

– N-am să spun nimănui, insistă Annie.

Kaitlin ar fi trebuit să-l asculte pe Kevin. Acesta avusese dreptate. Acum stricase totul.

– Mi-am făcut-o cu mîna mea. Aşa-mi trebuie! Acum părinţii mei îl vor acuza de viol. Îţi dai seama cît de îngrozitor va fi?

– Dar ţi-am promis că nu voi povesti nimănui.

Kaitlin se simţea jenată doar gîndindu-se la asta. Îşi puse din nou mîna în cap, ca şi cum acest gest i-ar fi oferit un sprijin. De-abia în acel moment înţelese vorbele lui Annie. Se uită cu atenţia la ea. Femeia părea sinceră şi hotărîtă.

De fapt, arăta de parcă ar fi plîns, dar ochii nu îi erau chiar roşii. Dar zona din jurul lor era lucioasă şi parcă umedă. Annie insistă în continuare:

– De ce aş povesti eu cuiva acest lucru? În ce scop?

Kaitlin îşi închipui chiar mai multe, dar îl menţionă doar pe cel mai evident.

– Păi, pentru cartea ta. La sfîrşit, glasul i se subţie. Ideea era absurdă.

– Nu scriu nici o carte.

– Toată lumea spune că asta faci.

– Se înşală.

– Dar le-ai putea spune părinţilor mei.

– De ce aş face asta? Nu le sînt cu nimic datoare părinţilor tăi. Nu este treaba mea să intervin în ce faci tu. Cîţi ani ai?

– Şaptesprezece.

– Şi nu ţi se pare că eşti puţin cam prea tînără ca să faci sex pe stradă?

Kaitlin se şi îmbăţoşă.

– Vezi? Şi tu te arăţi de acord cu ei.

– Nu-i adevărat. Annie zîmbi enigmatic. Dar sînt o femeie în toată firea. Trebuia să spun asta.

Kaitlin încercă să interpreteze semnificaţia acelui zîmbet.

– Da, şi nu cumva crezi că trebuie să le şi povesteşti?

– De ce m-aş obosi să fac aşa ceva? Oricum, nu m-ar crede nimeni. Toţi ar spune că sînt invidioasă pentru că n-am făcut-o niciodată. Şi aşa şi este, n-am făcut niciodată asta. Eu n-am avut prea mulţi prieteni şi cu-atît mai puţin de genul masculin. După cum ţi-am mai spus, am trecut şi eu prin aşa ceva. Femeia bătu uşor cu palma pe pămînt. Chiar nu vrei să te aşezi puţin lîngă mine?

Kaitlin ar fi vrut mult asta – nu pentru că ar fi simţit nevoia să stea jos, ci pentru că ceva la Annie o atrăgea foarte mult. Era poate datorită acelui zîmbet al ei, dar indiferent care ar fi fost motivul, acesta îi sugera lui Kaitlin faptul că Annie era una de-a lor. Fata ştia deja asta. Se presupunea că nu era bine să stea de vorbă cu Annie. Umbla prin oraş zvonul că aceasta era o persoană periculoasă.

Lui Kaitlin Annie nu i se părea deloc periculoasă, cel puţin nu atunci cînd stătea acolo, lîngă mormîntul mamei ei. Părea.... doar tristă.

Bineînţeles că femeia poate se prefăcea numai. Poate că avea să plece de-acolo şi să o dea în vileag primei persoane întîlnite în cale, povestindu-i acesteia că îi văzuse pe Kaitlin DuPuis şi pe Kevin Stark făcînd dragoste în mijlocul Străzii Cedrului, chiar în noaptea în care ajunsese în oraş. Însă Annie nu părea deloc grăbită să se ridice şi să plece ca să facă asta. Iar acum că tot era acolo, fata simţea şi ea că i-ar fi plăcut să mai rămînă. Era mai bine decît să stea cu părinţii. Ar fi putut să-i fie chiar şi de folos. Dacă ea şi Annie deveneau prietene, poate că ar fi fost în stare s-o convingă pe aceasta să păstreze tăcerea în legătură cu cele întîmplate. Nu constituia acest lucru unul dintre sloganurile preferate ale mamei lui Kaitlin – pupă-i în bot şi papă-le tot?

Fata dădu să se aşeze, dar se opri.

– Eşti sigură că vrei să mă aşez şi eu lîngă tine? Nu te reculegeai, ca şi cînd ai fi vorbit cu mama ta?

– Nu. Stăteam doar. Mă simţeam puţin însingurată. În oraşul acesta, nu sînt chiar cea mai populară persoană.

Kaitlin cunoştea şi ea senzaţia aceea. De-abia în ultimii doi sau trei ani ajunsese să-şi facă prieteni – sau cel puţin nişte prieteni pe care să conteze. Ducîndu-şi gestul pînă la capăt, fata se aşeză pe iarbă.

Annie schiţă un zîmbet, după care se uită din nou la piatra funerară.

– Eşti sigură că nu te deranjez? o întrebă Kaitlin.

Annie dădu din cap, mulţumită de liniştea de-acolo. Şi pentru cîtăva vreme şi Kaitlin se simţi la fel de mulţumită. Păsărelele făceau gălăgie în copaci, dar nu chiar atît de tare, încît să acopere acordurile imnurilor bisericeşti. Kaitlin se bucura să le audă de-acolo. Acestea o ajutau să-şi limpezească mintea şi să se concentreze mai bine.

– Eşti sigură că n-o să spui nimănui? o întrebă ea pe Annie.

– N-o să spun.

– Dar nu i-ai spus deja surorii tale Phoebe? Sau lui James Meade? Te-am văzut vorbind cu el, la restaurantul lui Omie.

– Cum aş fi putut să-i spun cuiva, dacă nici măcar nu ştiam că ai fost tu?

– Dar acum că ştii, o să le spui? o întrebă Kaitlin, blestemîndu-se pentru stupiditate.

Annie o privi drept în ochi.

– Există şi lucruri cu mult mai importante de făcut. Nici măcar nu ştiu cum te cheamă.

Din nefericire însă, oricine altcineva din Middle River ştia, ceea ce însemna că numele ei era extrem de uşor de aflat, chiar dacă ea ar fi refuzat să i-l spună.

– Kaitlin DuPuis.

– Kaitlin este un nume foarte frumos.

– Îhî. Este frumos, uşor şi persoana care-l poartă ar trebui

să fie sigură pe ea – are toate calităţile pe care mama a sperat să le am şi eu, dar nu s-a întîmplat.

– De ce eşti atît de severă cu tine?

– Pentru că ăsta-i adevărul. Sînt cea mai mare dezamăgire a mamei, după tata, bineînţeles.

– Nu prea cred să fie ăsta adevărul. În privinţa mamelor noastre, mai curînd poate că noi cu toatele sîntem menite să ni le dezamăgim. Pur şi simplu, nu putem fi ceea ce vor ele să fim.

– Nici tu n-ai fost? Cum asta? Vreau să zic, uită-te la tine! Ai succes cu carul.

– Cărţile mele au succes. Dar asta nu e totul.

Kaitlin se gîndi la cele spuse. Într-adevăr, nu era totul să ţi se vîndă nişte cărţi. Şi totuşi.

– Nu pari chiar aşa de rea.

Annie îşi drese glasul.

– Nu aşa cum mi-a mers vestea?

– Sînt sigură că oamenii vorbesc despre cum erai în copilărie, preciză Kaitlin. Adică în vremea dinainte să pleci de-aici. Şi, pe deasupra, am crezut pînă acum că erai şi urîtă.

– Şi eu am crezut la fel.

– Dar nu eşti deloc urîtă, ba eşti chiar foarte frumoasă. Ce n-aş da să arăt şi eu ca tine! Eu am moştenit toate trăsăturile urîte ale tatălui meu – nas urît, păr urît, piele urîtă. Fata arătă spre ochii ei. Port lentile de contact, iar nasul a fost corectat prin chirurgie plastică. La fel dinţii şi mandibula. Aveam cea mai retrasă şi mai urîtă bărbie, dar mi-au reparat-o şi pe asta, tot chirurgical. S-a făcut tot ce era posibil ca să arăt şi eu cît de cît atrăgătoare.

– Eu consider că eşti foarte atrăgătoare.

– Nu voi fi niciodată foarte atrăgătoare. Adică, tot ce se poate face este să mai cîrpim lucrurile pe ici, pe colo, iar apoi să urmărim cum soiul rău va ieşi la iveală şi în copiii mei.

– Cine ţi-a spus ţie aşa ceva?

– Mama. Este de părere că ar fi foarte bine să mă mărit cu cineva extrem de bogat, ca să poată plăti toate operațiile de chirurgie estetică ale copiilor mei.

– Vorbești serios?

– Ooo, da! Mama mea se pricepe la frumusețe. Ea face pentru mine tot ce îi stă în putință. În prezent, mă cicălește cu reducerea carbohidraților, dar cred că a ajuns pe punctul de a renunța definitiv la treaba cu scăderea în greutate, fiindcă probabil și predispoziția pentru îngrășare tot de la tatăl meu am moștenit-o. Nu știu dacă va avea succes vreun regim alimentar. Niciunul de pînă acum n-a avut nici un efect. Vreau să spun că, dacă sîntem mai mulți la restaurant la Omie și toată lumea comandă diverse feluri cu cartofi prăjiți, eu ar trebui să nu comand, nu? De parcă aș avea întipărită pe frunte, cu roșu, litera G – de la grasă.

– Dar nu ești grasă.

– Ba da. Poți să întrebi pe oricine.

– Mie nu mi s-a părut că ieși în evidență dintre prietenele tale ca fiind cea grasă. Nu te considera mai rău decît ești în realitate. Nu cred că ai vrea să fii chiar așa de slăbănoagă ca unele dintre prietenele tale.

– Vezi, o prinse acum Kaitlin cu ocaua mică. Ai observat și tu că dintre toate eu eram cea mai solidă.

– N-aș zice chiar solidă, ci *normală*. Și, prin urmare, mult mai frumoasă și mai plăcută.

Kaitlin nu o crezu deloc, dar se bucură să o audă spunînd asta. Mai frumoasă și mai plăcută? Bineînțeles că ar fi vrut să fie așa.

Probabil că Annie urmărea ceva. Asta trebuia să fie. Altminteri, de ce i-ar fi făcut femeia asta complimente? Lui Kaitlin îi veni ideea că ele două ar trebui să facă un tîrg. Ea i-ar fi oferit altceva pentru carte, și ca răsplată, Annie ar fi păstrat doar pentru ea ce știa despre ei doi.

– Știu despre acest oraș niște lucruri pe care poate că ai fi interesată să le afli, îi spuse foarte liniștită Kaitlin. Aș fi

dispusă la un schimb.

De-abia terminase de rostit acele cuvinte, că Annie deja dădea din cap.

– Secretul tău nu-l va afla nimeni de la mine. Nu e nevoie să-mi dai nimic pentru asta.

– Eşti sigură că nu vrei să afli nimic? Vreau să spun că doresc cu-adevărat să nu ştie nimeni despre mine şi Kevin. Şi sînt dispusă să-ţi dau nişte informaţii. Ştiu o mulţime de lucruri.

Annie dădu încă o dată din cap în semn că nu.

– Îţi mulţumesc. Dar nu este nevoie. Ea se uită în spate, la mormînt.

– Îmi pare rău pentru mama ta. Cînd Annie dădu simplu din cap, Kaitlin se ridică în picioare. Acum ar trebui să mă întorc. N-aş vrea ca părinţii mei să vină după mine să mă caute. Ar muri pe loc, dacă ar şti că am stat de vorbă cu tine.

Din pădure se auzi un foşnet. Kaitlin privi în direcţia respectivă chiar în momentul în care dintre copaci se ivi un bărbat. Acesta era domnul Healy, directorul liceului. Omul părea la fel de surprins să le vadă pe cele două, aşa cum erau şi ele să-l vadă pe el. De fapt, Kaitlin era mai mult decît surprinsă. Fata era de-a dreptul înspăimîntată.

– Doamne-Dumnezeule, murmură ea. Doamne-Dumnezeule! Trebuie s-o şterg urgent de-aici. Mergînd de-a-ndăratelea, se îndepărtă de Annie şi ridică puţin glasul, spunînd: Bună ziua, domnule Healy! Eu tocmai plecam. Am fost pînă la mormîntul bunicii mele şi am auzit un zgomot venind de-aici de jos, aşa că am dat fuga să văd ce anume era. Acum tocmai plecam. Trebuie să mă întorc. La revedere!

Hal Healy se uită după ea. Cînd fata dispăru dincolo de movilă, îşi trecu o mînă prin păr, dîndu-şi-l peste cap. Cravata lui era aranjată impecabil; o controlase puţin mai înainte. Trecîndu-şi arătătorul şi degetul mare de-o parte şi de alta a

gurii, se răsuci în direcţia lui Annie. Aceasta şedea pe iarbă, privindu-l drept în faţă, cu sinceritate, provocator. Bărbatul nu se îndoi nici o clipă de faptul că ea era ca un scandal, care parcă de-abia aştepta să izbucnească.

– Ce făcea aici Kaitlin? o întrebă Hal.

– A venit la mormîntul bunicii ei.

– Da, am auzit-o cînd mi-a spus, dar nu-mi prea vine s-o cred. Omul oftă. N-aveam de gînd să te abordez în privinţa asta, dar dacă tot te-am găsit aici înseamnă că trebuie s-o fac. Domnişoară Barnes, sînt îngrijorat.

– Te rog să-mi spui Annie.

– Ştii care este serviciul meu. Una dintre responsabilităţi este modul în care se comportă copiii din oraşul acesta. Acum te întorci tu, după cincisprezece ani, în oraş, şi ai aproximativ vîrsta pe care o avea şi Grace Metalious atunci cînd i-a şocat pe cei care locuiau aici.

– Nu trebuie să-mi vorbeşti mie despre Grace. Am simţit pe pielea mea efectele cărţii ei.

– Atunci înţelegi ce vreau să spun. Copiii de-aici sînt impresionabili. Mai sînt şi gata să-ţi venereze puţin faima. Dacă ei te văd dînd peste tot tîrcoale, căutînd tot felul de povestioare excitante, vor fi înnebuniţi să ţi le ofere. Şi avem şi-aşa destule probleme să-i ţinem în frîu, chiar şi fără genul acesta de instigare suplimentară.

Bărbatul fu nevoit să recunoască faptul că Annie era o femeie tare. Aceasta se uită la el cu nişte ochi reci şi duri – chiar aici, lîngă mormîntul mamei ei. Şi glasul îi era la fel de rece.

– N-am venit aici să caut sex şi excitare.

– Asta-i bine, îi răspunse Hal. Mă bucur că te aud spunînd asta. Aceşti copii sînt viitorul nostru. Trebuie să ne asigurăm că sînt demni de el. N-aş vrea ca slujbele noastre să devină mai dificile decît ar putea fi.

Annie continua să-l măsoare îndelung, acum în linişte. El crezu că se făcuse înţeles.

– Asta-i tot ce voiam să-ţi spun. Îţi mulţumesc că m-ai ascultat. Sînt sigur că nu vei uita ce-am discutat. Vrem tot ce este mai bun pentru copiii noştri, nu-i aşa?

– Din toată inima, aprobă ea.

Hal dădu din cap. Ridicîndu-şi o mînă într-o încercare de salut, ocoli piatra funerară a familiei Barnes şi urcă pe ridicătura de pămînt, îndreptîndu-se înapoi spre biserică. Odată ajuns înăuntru, omul se strecură într-o strană liberă din rîndul din spate. De-acolo putea vedea capul Pamelei aproape din faţă şi inconfundabilul ei păr negru. O mai putea vedea, privind de-a curmezişul stranelor, şi pe Nicole DuPuis, lîngă care stătea fiica ei Kaitlin.

Era pregătit să lase lucrurile aşa cum erau în momentul de faţă. Dar pe măsură ce slujba înainta, începu să-şi facă griji din cauză că fata avea să-i povestească mamei că îl văzuse apărînd dintre copaci. Ar fi fost mai bine ca Nicole să audă varianta lui, decît pe cea a lui Kaitlin.

Aşa încît aşteptă pînă la terminarea slujbei, cînd credincioşii începură să iasă din biserică. Kaitlin se alătură prietenelor ei, în timp ce tatăl acesteia ieşi împreună cu prietenii lui. Hal găsi un moment potrivit, lîngă maşina lui Nicole. Din nefericire însă, înainte ca aceasta să apuce să ajungă lîngă el, îşi făcu apariţia Pamela, astfel încît Hal trebui să amîne decizia pe care o luase.

13

În acea duminică, la cimitir, s-a întîmplat ceva cu mine, ceva care n-avea nimic de-a face cu ce aflasem despre Kaitlin DuPuis sau cu ce aveam să aud puţin mai tîrziu despre Hal Healy. În primul rînd, ceea ce mi s-a întîmplat a început cu un plîns bun şi cu acceptarea ideii că mama se dusese şi că nu mai puteam face nimic ca s-o aduc înapoi. Mă puteam lupta. Puteam să mă împăunez mult şi bine şi să bat cîmpii în legătură cu ce anume s-ar fi putut s-o contamineze şi s-o otrăvească. Puteam eu să mănînc şi jăraticul dorinţei de răzbunare. Dar mama tot îşi pierduse echilibrul, căzuse pe scări şi murise frîngîndu-şi gîtul. Şi-atunci, la ce ar mai fi servit răzbunarea? Oricum, n-ar mai fi adus-o nimic înapoi în bucătăria ei, aşteptîndu-mă să mă întorc acasă.

Apoi, a venit şi Kaitlin, cu toate temerile ei, făcîndu-mă să cuget la nenumăratele feluri în care ne dezamăgim părinţii. Pe urmă Hal Healy îmi sugerase că aveam o influenţă nefastă asupra tineretului din Middle River, aşa încît ar fi trebui să mă gîndesc bine şi la acest aspect.

Încă meditam asupra lui, cînd s-a terminat slujba şi Phoebe m-a găsit acolo unde şedeam pe iarbă. Am urmărit-o cum se îndrepta cu hotărîre spre mine, apoi cum devenea mai nesigură şi cum căuta preventiv un eventual punct de sprijin în fiecare piatră de mormînt pe lîngă care trecea. În acel moment, am simţit ceva – ca un fel de trezire la realitate – care însă n-a prins o formă definită pînă ce n-am mai petrecut împreună alte cîteva minute de tăcere lîngă mormîntul părinţilor noştri. Acel simţămînt s-a cristalizat cu claritate de-abia după ce ni s-a alăturat şi Sabina.

– Am fost îngrijorată, se plînse aceasta, privindu-mă drept în ochi. M-am gîndit să nu ţi se fi întîmplat ceva rău. N-ai mai intrat deloc în biserică.

Înăuntru? Aş fi avut eu oare nevoie să dau acolo ochii cu membrii familiilor Haynes, Clapper, Harriman sau Rye? Sau poate cu familia *Meade*?

– Nu, n-am mai ajuns înăuntru, i-am răspuns cu mult calm. Am simţit nevoia să stau mai mult timp aici.

– Nu mi s-a părut corect să procedezi aşa. Predica pastorului s-a referit tocmai la respectul din cadrul familiilor.

– Sabina... îi atrase Phoebe atenţia.

– S-a referit la înţelegerea faţă de nevoile celorlalţi, chiar atunci cînd acestea nu coincid cu nevoile personale, continuă Sabina, care în mod vădit nu terminase cu reproşurile la adresa mea. Ţi-am păstrat şi ţie un loc. Pe parcursul întregii slujbe, a sărit în ochi tuturor faptul că locul a rămas neocupat. Bine, bine, ştiu că eşti o credincioasă care nu aparţine vreunei biserici anume. Tot ce îţi cere să te conformezi unor dogme ţi se pare nefiresc. Dar chiar şi fără mesajul cu-adevărat bun al pastorului, familia ar fi cheia întregii probleme. Dacă ai fi fost văzută alături de familia ta în biserică, ai fi arătat într-o mare măsură anumitor oameni din acest oraş că te poţi încadra din cînd în cînd în limitele cerinţelor. Dacă le-ai arăta acest lucru, atunci nici *noi* n-am mai fi luaţi chiar atît de mult în colimator. Prietenele îmi pun tot felul de întrebări. Vecinele îmi pun tot felul de întrebări. Pînă şi şeful meu m-a luat la întrebări. Numai că ţie nu-ţi pasă cîtuşi de puţin de lucrurile astea. Ele pur şi simplu nu te preocupă. Cu o figură plină de aversiune, se întoarse în direcţia lui Phoebe şi-i spuse: Ai mei aşteaptă. Vrei să te conduc acasă?

Phoebe zîmbi. Poate că nu ar fi avut cum s-o oprească pe Sabina din reproşuri. Dar nu se lăsă şi-i răspunse:

– Aş mai rămîne puţin aici.

Sabina plecă. Eu şi Phoebe n-am mai continuat să discutăm subiectul anterior. Ea spusese cîteva cuvinte pentru care îi eram recunoscătoare.

Totuşi nu mă umflam în pene. Îngîmfarea era un lux pe care nu mi-l puteam permite atunci cînd era vorba despre surorile mele.

Evoluasem – sau involuasem, depinde din ce punct de vedere priveai lucrurile – şi cînd stăteam acolo amîndouă, gîndurile mele se îmblînziseră. A umbla cu limba scoasă după răzbunare putea fi un lucru nobil, dacă era cumva amestecat şi vreun secret al clanului Meade. Dar era şi ceva extenuant. Era nevoie şi de mînie, lucru de care m-aş fi simţit în stare la optsprezece ani. Dar la treizeci şi trei de ani, nu mai eram capabilă de aşa ceva.

Dar, nici nu puteam lăsa totul baltă. Într-adevăr, absolut nimic n-ar fi putut s-o aducă pe mama înapoi, dar mai exista şi

Adevărul Numărul Şase: Nu numai ea era singura victimă.

Puteam duce lupta asta şi pentru Phoebe, care era în mod evident bolnavă. Puteam lupta şi pentru Sabina, care vorbea despre respect, dar care habar n-avea ce pericole o ameninţau. Puteam lupta şi pentru Hal Healy, a cărui preocupare pentru morala copiilor din oraş era aproape caraghioasă, cînd te gîndeai la posibilitatea ca aerul pe care îl respirau aceşti copii să fie otrăvit, la fel ca şi apa pe care o beau, ori ca peştele pe care îl mîncau.

Nu sînt sigură că pot spune că am auzit-o pe mama vorbind. Nu sînt sigură nici măcar că ar fi dorit să fac aşa ceva. Ei îi era frică să vorbească, la fel ca şi Sabinei.

Am auzit-o pe Grace, dar numai din depărtare. Acesteia nu-i plăceau cimitirele. Îi plăcea însă să scoată la iveală lucruri de mult uitate. Asta da! Era pasiunea ei.

În concluzie, mama era moartă pentru totdeauna, Phoebe era şi ea bolnavă, în timp ce, complet independent de nevoia lui Grace de a şoca lumea, ştiam că acesta era cel mai corect lucru pe care trebuia să-l fac.

*

Răspunsul lui True Blue la ultimul meu mesaj suna aşa:

Depinde. Ce planuri ai?

I-am replicat:

N-am intenţionat nimic altceva decît să descopăr dacă ceva din Middle River a îmbolnăvit-o pe mama. Nu, n-am de gînd să scriu o carte. Nu asta vrei, de fapt, să întrebi? Iar dacă nu tu, atunci toţi ceilalţi, dar întrebarea asta s-a cam demodat. Vrei să mă ajuţi sau nu?

E-mail, True Blue:

Depinde. Există şi alte procedee prin care să se poată face antireclamă, în afară de publicarea unei cărţi. Ai putea, de exemplu, să direcţionezi informaţiile pe care ţi le dau eu, către Washington Post, lucru care ar fi echivalent cu scrierea de către tine a unei cărţi. La fel şi dacă i le vei oferi prietenului tău, Greg Steele.

E-mail, eu:

Înţeleg că nu prea ţi-ar plăcea asemenea chestii. Stai cumva cu frica-n sîn?

E-mail, True Blue:

Cu frica-n sîn? Nici pe departe. Nu uita că eu trăiesc aici. Am mai multe motive decît tine să doresc ca lucrurile să se îndrepte. Dar iată care este problema mea. Dacă manipulezi greşit orice informaţie pe care o vei obţine, oraşul acesta ar urma să fie transformat într-un fel pe care Grace a ta nici măcar nu şi l-ar fi putut închipui. Carte, ziar, ştiri de noapte la televiziune – nu contează cum este lansată bomba, dar în cazul în care nu vrei altceva decît să faci valuri, Middle River va fi invadat nu numai de ziarişti, ci şi de avocaţi. Îţi dai seama ce se va întîmpla atunci?

E-mail, eu:

Ăştia vor roi prin oraş.

E-mail, True Blue:

Asta ca să te exprimi cu blîndeţe. Avocaţii victimelor individuale vin în masă şi fac promisiuni măreţe oricărei posibile persoane afectate. Îşi pun în scenă pledoariile lor teatrale, apar în reportaje filmate pe peluza din faţa primăriei, ţin capul de afiş al ştirilor, obţin marele lor proces şi verdictul lor grav. Din păcate însă, ei sînt singurii care se aleg cu ceva important de pe urma tevaturii ăsteia. Northwood va pierde masiv, plătind daune şi cheltuieli, în cel mai rău caz, dînd chiar faliment, situaţie în care economia oraşului se duce dracului de rîpă, odată cu locurile de muncă ale locuitorilor. Şi ce se întîmplă cu victimele care se presupune că ar trebui despăgubite cu bani pentru durerile şi suferinţele lor? Odată ce avocaţii îşi vor fi încasat onorariile, iar cheltuielile de judecată şi celelalte taxe către stat vor fi achitate, ceea ce rămîne se va împărţi între toate persoanele implicate şi fiecare victimă în parte va primi o nimica toată.

E-mail, eu:

Înţeleg că nu prea poţi să-i suferi pe avocaţi.

E-mail, True Blue:

Greşeşti! Colegul meu de cameră de la colegiu este avocat. Aş sări şi-n foc pentru el. Chiar el ar fi însă primul care să mă sfătuiască să evit pe cît posibil litigiile. Aşa că eu tocmai asta şi vreau să fac. Vreau ca lucrurile să se îndrepte, dacă nu pentru mine, atunci măcar pentru copiii de pe-aici. Nu doresc ca oraşul să fie distrus, dar asta se va întîmpla dacă alergi să faci vîlvă în presă.

E-mail, eu:

N-am nevoie de nici un fel de vîlvă în presă. Am nevoie de nişte răspunsuri. Dacă răspunsurile sînt demne de încredere, atunci vreau să se schimbe totul în bine.

E-mail, True Blue:

În cazul în care aşa stau lucrurile, înseamnă că sîntem pe aceeaşi lungime de undă. Dar realitatea este aceea că, odată ce eu îţi ofer informaţiile, tu poţi practic să faci cu ele orice ţi-ar pofti inima. Pot să am încredere că îmi spui acum adevărul?

E-mail, eu:

Te întreb acum eu pe tine: Pot să mă încred că tu îmi vei spune adevărul? De unde ştiu eu că tu nu eşti cumva decît o unealtă de-a familiei Meade care mă trimite după cai verzi pe pereţi, doar ca să mă ţină ocupată cît timp mai stau pe-aici?

E-mail, True Blue:

Atunci ascultă asta: Reglementările guvernamentale acceptă un anume grad de poluare. Cînd o fabrică, cum este Northwood, depăşeşte cantitatea admisă de reziduuri poluante generate, ea trebuie să le depoziteze în bidoane cilindrice de două sute de litri pe care să le transporte pînă în zone autorizate pentru neutralizarea şi stocarea deşeurilor toxice periculoase. Această procedură este foarte costisitoare şi reduce din profiturile fabricii. Uneori, Northwood a utilizat şi altfel de metode.

E-mail, eu:

Ce fel de metode anume?

E-mail, True Blue:

Este rîndul tău acum. Oferă-mi şi tu ceva în schimb. Încercăm să stabilim între noi o încredere reciprocă. Dacă nu-mi poţi oferi ceva palpabil, mai bine taci.

E-mail, eu:

Tocmai am terminat de marcat cu puncte o hartă a oraşului. Fiecare punct reprezintă o persoană care a fost grav bolnavă în ultimii cinci ani. În anumite părţi, nu se poate stabili nici un fel de legătură între cazuri. Dar în alte

părți, există adevărate aglomerări de puncte. Așa se întîmplă, de exemplu, de-a lungul rîului. Stări de agitație, distrofii musculare, autism – multe necazuri cu copiii din partea ailaltă.

S-ar putea să fie boli ereditare. S-ar putea să fie și coincidențe. Dar s-ar putea să fie și din cauza vreunei noxe. Ce părere ai?

N-am primit nici un răspuns din partea lui TrueBlue, dar acest lucru nu m-a alarmat. Pe cînd schimbam ultimele replici, se făcuse deja foarte tîrziu. Am mers atunci la culcare și am dormit din nou mai mult decît de obicei. Însă eram în vacanță, nu-i așa? Și pentru ce mai existau și vacanțele astea, dacă nu pentru a putea dormi pînă mai tîrziu diminețile?

Asta m-a făcut să plec de-abia pe la opt să alerg. Grace nu-și mai încăpea în piele de bucurie.

– Bravo, fetițo! Ai început să te joci cu focul. De obicei, ești foarte plicticoasă cînd este vorba despre bărbați.

– Scuză-mă, i-am obiectat. Tu nu știi cum sînt eu la Washington. Am avut acolo întîlniri cu niște bărbați neobișnuiți.

– Neobișnuiți?

– Impresionanți.

– James Meade este o cu totul altă mîncare de pește. Aici avem de-a face cu mult dramatism. Omul ăsta este Dracu' Gol Numărul Unu în persoană.

– În realitate, este doar Dracu' Gol Numărul Doi. Numărul Unu este Aidan, dacă ne luăm după comportamentul din trecut, încă de neiertat. Dar să nu-ți faci prea mari iluzii – nu e vorba despre nici un fel de dramatism. Doar dau nas în nas cu el, în timp ce fac jogging. Ce mare lucru?

– Știi foarte bine. Îți place cum arată.

– Greşit! Îmi place cum aleargă.

– Totuna! Dar unde este, că nu-l văd?

– Încă n-am ajuns. Are un anumit traseu.

– Şi de ce urmează acel traseu? Este aproape de locuinţa lui?

– N-am cum să ştiu unde locuieşte.

– Păi nu te-ai interesat?

– Nu, nu m-am interesat. Dacă aş fi făcut-o, s-ar fi putut crede că vreau să cunosc acest lucru, ceea ce nu-i deloc adevărat.

– E însurat?

– După cîte ştiu eu, nu. N-am văzut în ziar nici o ştire în acest sens. Niciun fel de menţionare a vreunei neveste şi cu asta basta – nicio poză a eventualului cuplu, la cine ştie ce eveniment monden. Dacă ar fi existat vreuna, atunci cu certitudine Sam ar fi publicat-o. El adoră impresia vizuală.

– Păi ce aşteaptă James? Ce se întîmplă cu el?

– Nu ştiu şi nici măcar nu mă interesează să aflu. Doar ţi-am mai spus că îmi place numai felul în care aleargă. Atît şi nimic mai mult.

De-abia pusesem astfel lucrurile la punct, că l-am şi văzut apărînd la următoarea intersecţie în faţa mea. Mă aşteptam să-şi continue alergarea pe acea stradă, aşa cum făcuse dăţile trecute. Însă el se uită direct la mine şi încetini, alergînd în cerc, pînă cînd m-am apropiat, după care, fără să rostească niciun cuvînt, porni mai departe.

L-am urmat în acelaşi ritm cu al lui. Probabil că tocmai asta dorise să fac, fiindcă altminteri nu m-ar fi aşteptat, iar calul de dar nu se caută la dinţi. Avea platfus? Da. Dar alerga foarte bine. Cînd alergi cu cineva mai bun decît tine, alergi şi tu mai bine. La fel se întîmplă în cele mai multe sporturi, nu credeţi?

N-am fost deloc dezamăgită. Bărbatul fugea cu o viteză care o fi fost sau nu viteza lui obişnuită, dar pentru mine era o provocare şi m-am ţinut tare. Nu eram suficient de aproape ca să alerg în pas cu el, dar a tras de mine aşa cum nu mi se mai întîmplase de ani de zile, de cînd eram membră a unui club de jogging. Bine, bine. Era vorba la mine şi de o doză de mîndrie. James mă invita să ne luăm la întrecere şi eu eram hotărîtă să-i accept invitaţia. Dar aici era şi ceva poetic. Mă foloseam de el, iar această idee îmi plăcea foarte mult.

Rămînînd la zece paşi în spatele lui, l-am urmat pe drumurile lăturalnice ale oraşului şi cu toate că erau rare casele în acea zonă, am fost depăşiţi de mai multe maşini. Să mă fi deranjat faptul că eram văzută alergînd în compania lui James Meade? Cîtuşi de puţin. Imaginea mea în oraş era la nivelul cel mai scăzut posibil. Nu aveam nimic de pierdut. Dar altfel era situaţia cu imaginea lui James. Aceasta s-ar fi putut să iasă pătată, în cazul în care omul era văzut alergînd împreună cu mine.

Cu toate acestea, a lui fusese ideea, nu-i aşa? În orice moment, el putea să accelereze puţin şi, astfel, m-ar fi lăsat imediat de căruţă.

Pe jumătate mă cam aşteptam ca bărbatul chiar să facă asta la un moment dat, dacă nu pentru altceva, atunci măcar ca să-mi dea puţin peste nas. Un asemenea gest ar fi fost demn de familia Meade. Dar el mai era şi alergător. Ajunsesem să-i consider pe alergători mai presus decît pe ceilalţi oameni.

Şi într-adevăr, rămase lîngă mine – sau mai bine zis mă lăsă pe mine să rămîn în apropierea lui – pînă ce ajunserăm la intersecţia dintre străzile Coolidge şi Rye, acolo unde ne întîlniserăm în acea zi. Apoi, arătă în direcţia Străzii Salciei, flutură o mînă în sus, în semn de rămas-bun, şi continuă să alerge drept înainte, fără a se mai uita înapoi.

Marţi am alergat umăr la umăr. N-am vorbit. Îmi făcea cîte un semn cînd voia să cotească, schimbînd puţin traseul faţă de cel din ziua precedentă, iar eu n-aveam nimic împotrivă ca el să aleagă itinerarul. James cunoştea mai bine decît mine care erau drumurile cele mai bune pentru jogging. Acest lucru mă lăsa să fiu atentă la cum ating solul cu exteriorul călcîielor, la cum să îndoiesc adecvat genunchii, să-mi controlez respiraţia şi să mă ţin aproape de James. Pînă la urmă am reuşit. Despărţindu-ne din nou la intersecţia străzilor Coolidge şi Rye, m-am simţit mîndră.

În seara aceleiaşi zile, James îmi dădu telefon acasă. Nu ştiu ce ar fi făcut dacă i-ar fi răspuns Phoebe. Nu l-am întrebat. Am avut cu el o conversaţie scurtă.

– Mîine alergi? m-a întrebat James.

– Da.

– Vrei să încercăm să alergăm şi pe un altfel de traseu?

Eram de acord. Genunchii mă cam deranjau puţin. Alergarea pe pămînt moale ar fi fost mai blîndă decît aceea pe drumuri pavate.

– Desigur.

– La opt, pe traseul universitar de cros de la stadion?

– Voi fi acolo.

Eram numai noi doi acolo, mi-am dat eu seama pe cînd trecusem cu maşina prin parcarea pustie pînă la capăt şi apoi cotisem după colţ, pe fîşia de pămînt de la marginea pădurii, dar nu era deloc de mirare. Alergătorii universitari nu organizau întreceri de cros la ora opt dimineaţa, nici în timpul anului şcolar şi nici în presezon, în care ne aflam acum. Ei aveau să vină mai tîrziu. Pentru moment, locul era pustiu, la fel cum promitea să fie şi traseul de alergare din pădure.

Nu că mi-ar fi fost teamă că s-ar fi putut să nu-l găsesc pe James, chiar dacă locul ar fi fost ticsit de lume. Acesta venise cu acelaşi automobil mare şi negru în care îl mai zărisem o

dată. Atunci la volan fusese Tony O'Roarke, dar acum James venise fără şofer, conducînd chiar el. Geamurile maşinii erau deschise – la ora opt dimineaţa era deja foarte cald –, iar James se întindea pe iarbă ca să se dezmorţească, nu departe de capătul pistei de alergare.

Am parcat maşina, m-am apropiat de el şi trebuie să recunosc că am simţit în acel moment o nelinişte. Să fie cumva din timiditate? Nu aveam idee. Alergase dezbrăcat de la brîu în sus de fiecare dată, pînă acum, dar astăzi purta un maiou. Într-un fel, acest lucru îmi transmitea un mesaj – pentru că astăzi ştiuse sigur că aveam să alergăm împreună, se gîndise să evite nuditatea.

Bine. Ştiu. Nu voia ca cineva să-şi facă vreo idee greşită – acel cineva fiind eu.

Dar acoperind atît de puţin din corpul lui, în mintea mea nu exista aproape nici o diferenţă. Braţele şi picioarele lui rămîneau tot goale – lungi şi ferme, cu glezne şi încheieturi subţiri – iar maioul nu-i ascundea toţi cîrlionţii părului de pe piept sau umbra întunecată de sub braţe. Sau umbra bărbii lui. Sau mărul lui Adam. James Meade arăta extrem de masculin.

În plus, poate că arăta acum mai impozant, pur şi simplu pentru că stătea în picioare, fără să alerge. Trebuie să recunosc că în acel moment semăna cu un bîtlan, stînd în echilibru într-un singur picior, cu celălalt picior îndoit înapoi. Era însă impunător chiar şi aşa.

Oricum ar fi fost, mă simţeam puţin intimidată. Greg şi cu mine fuseserăm odată la un dineu de presă, unde l-am cunoscut pe George Clooney. Bine, poate că George Clooney nu vă spune cine ştie ce, dar în mine stîrneşte ceva. Acelaşi efect îl avea acum asupra mea şi James Meade, fiind posibil ca acest lucru să se întîmple dintr-un motiv similar. Era o celebritate locală şi, cu certitudine, constituia atracţia principală din Middle River. Dată fiind sinergia dintre oraş şi fabrică, urma să le conducă pe amîndouă, cînd Sandy avea să se retragă. În acest sens, era un om puternic.

Puterea era ademenitoare, cugeta latura mea intelectuală.

Latura mea viscerală simţi brusc nişte furnicături. Nu simţisem nimic fizic pentru Tom Martin sau pentru Aidan Meade. Probabil că fusesem prea tînără şi necoaptă ca să pot trece peste cine era acesta din urmă. Dar în privinţa lui James, lucrurile stăteau cu totul altfel. El mă înfierbînta.

Sfioasă? Intimidată? Prostii! Eram atrasă de-a binelea de el – ceea ce constituia cel mai prostesc lucru din lume. Eram oare masochistă? James era un Meade, de aceeaşi teapă ca şi Aidan. A fi atrasă de James însemna cea mai mare tîmpenie posibilă.

Eu făceam acea tîmpenie. Şi, pe deasupra, mai aveam şi limba înnodată.

Aşa că mi-am început încălzirea. Sau mai bine zis, ne-am făcut amîndoi încălzirea. Eu am apelat pentru asta la rutina mea obişnuită, ca un automat, ceea ce era bine, deoarece nu puteam să mă concentrez. Nici nu trebuia să mă uit la James ca să ştiu ce mişcări de încălzire făcea corpul lui. Picioarele lui lungi se întindeau – torsul i se apleca deasupra coapselor depărtate –, pieptul ridicat de mîinile lui încleştate ajungea mai sus decît reuşisem eu vreodată – capul înclinîndu-i-se încet dintr-o parte în cealaltă.

Era ca un fel de preludiu? Dumnezeule, cum să nu? În momentul în care am început să alergăm, corpul meu era încărcat cu atît de multă energie, încît aş fi fost în stare să-mi depăşesc propriul record, chiar în lipsa ritmului impus de James.

Poteca era îngustă, aşa că el o luase înainte, iar eu mi-am concentrat întreaga atenţie asupra alergării. Crosul prin pădure era extrem de diferit de alergarea pe şosea. Îţi solicita mai multă concentrare, pur şi simplu pentru că terenul era mai puţin neted.

Apropo, traseul universitar de cros trecea pe Colina Cooper. Colina Cooper? Vă spune ceva această denumire? Dacă da, atunci înseamnă că sînteţi ageri. Colina Cooper era

locul unde se afla şi *Creasta* Cooper, locul în care mă umilise pe mine Aidan Meade. Creasta, contrastînd cu colina, oferea o priveliştе asupra întregului oraş, ajungîndu-se acolo pe o potecă ascendentă care străbătea pădurea. Urcuşul era uşor chiar şi noaptea, la lumina lanternei – durînd maximum zece minute. Cît despre colina în sine, o altă atracţie pe care o oferea aceasta era o pantă pentru săniuş, în timpul iernii.

Pe de altă parte, traseul de cros este folosit şi el iarna de amatorii de ski-fond. Acesta urcă şi coboară cu graţie în jurul părţilor joase ale colinei, însumînd în total un circuit de peste trei kilometri. Iar dacă socotiţi că mai bine de trei kilometri nu este o alergare chiar aşa de lungă, nu uitaţi că este vorba despre o alergare pe pămînt moale, unde trei kilometri sînt echivalenţi cu aproape cinci pe o suprafaţă neaccidentată, din punctul de vedere al timpului înregistrat şi al consumului fizic.

Acestea fiind spuse, la sfîrşitul primului tur, eram dispusă şi pentru un al doilea şi i-am făcut semn şi lui James în acest sens, atunci cînd el se întorsese întrebător, uitîndu-se în urmă la mine. Da, genunchii îmi erau obosiţi, însă tot restul corpului meu era nerăbdător să meargă mai departe. Fiindcă depăşisem marea ispită – o alergare pe cărăruia care ducea la Creasta Cooper, ca să mă simt vindecată – traseul universitar era locul ideal pentru jogging într-o zi fierbinte şi însorită ca aceea. În afară de porţiunea cu iarbă, care acoperea derdeluşul, traseul era umbrit cu generozitate. Alergam la umbră pe un strat de frunze căzute, de ace de pin şi de ţărînă. Da, trebuia evitate trei rădăcini ieşite la suprafaţă. M-am împiedicat de una dintre ele ceva mai devreme şi de-abia am putut să mă redresez, mai înainte ca James să fi privit înapoi în direcţia mea. Iar după aceea, nu m-am mai împiedicat deloc.

Cel de-al doilea tur a fost mai extenuant decît primul. M-am ţinut bine, dar am fost nespus de recunoscătoare atunci cînd am ajuns din nou în locul de unde plecasem. James era foarte

transpirat – rîuleţe picurau de pe faţa lui, în timp ce şi le ştergea cu un braţ, iar ambele lui braţe luceau umede, părul de pe corp fiindu-i lipit de piele, dar nici eu nu arătam mai acătării. Firele de păr scăpate din coada mea de cal mi se lipiseră de gîtul strălucind de transpiraţie, faţa îmi lucea şi era udă, iar tricoul şi şortul mi se lipiseră de pielea transpirată de sub ele. Răsuflam din greu amîndoi, în acel moment numai la corpul lui nu-mi stătea gîndul. Îmi ziceam în sinea mea că alergarea fusese nemaipomenită.

Probabil că şi el se gîndea la acelaşi lucru, pentru că expresia de pe faţa lui umedă era surprinzător de plăcută. Rămaserăm aşa amîndoi, gîfîind o vreme şi doar privindu-ne în ochi. Am zîmbit. Şi de ce în definitiv să nu o fi făcut? Dacă revenirea în preajma Crestei Cooper fusese un fel de test, atunci îl trecusem cu brio. Tocmai ţinusem ritmul cu James. Acesta se uita la mine şi eu am refuzat să mă uit în altă parte.

După un timp, James scutură uşor şi rapid din cap, îndreptîndu-se spre maşină. Acolo scoase dintr-o ladă frigorifică aflată pe bancheta din spate două sticle cu apă şi îmi întinse una. Am terminat-o imediat din cîteva înghiţituri şi am mai acceptat cu recunoştinţă încă una, dintre alte două pe care le mai adusese cu el. Pe aceasta din urmă am ţinut-o lipită de faţă. Era delicios de plăcută pe pielea mea înfierbîntată şi umedă. Apoi am închis ochii, mi-am dat capul pe spate şi mi-am lipit de gît sticla rece.

Cînd, într-un tîrziu, mi-am îndreptat la loc capul şi am deschis din nou ochii, l-am văzut că se uita la mine.

La drept vorbind, la sînii mei se uita.

Mi-am dres glasul. Privirile ni se întîlniră. Părea stînjenit? Nu. Dar aşa se întîmpla cu aceia care deţineau puterea. Cei din familia Meade se simţeau îndreptăţiţi să facă orice. Cînd venea vorba să se folosească de cineva, n-aveau niciun fel de ruşine – exact aşa stăteau lucrurile. Sub niciun motiv nu se putea ca James Meade s-o dorească sincer pe Annie Barnes,

dacă acest lucru n-ar fi avut vreo legătură cu zădărnicirea planurilor cu care venisem eu aici. Dar n-aveam de gînd să cedez. După cum spune proverbul: mă prosteşti o dată, ruşine ţie; mă prosteşti şi a doua oară, ruşine mie!

Nu mă lăsam cîtuşi de puţin păcălită. Îmi venise acum şi mie rîndul să mă folosesc de alţii. Cu acest lucru în minte, am continuat să-l privesc, în timp ce făceam cîteva mişcări de relaxare. Ooo, da, era un mascul feroce. Dacă eram obosită, ce rău făceam dacă mă jucam puţin? Dacă James putea face asta, puteam şi eu să fac la fel. Joggingul era atuul meu de la Washington; cîtă vreme legătura mea cu el se limita doar la asta, mă simţeam tare pe poziţie.

Mă simţeam oare şi duplicitară? Nici gînd! Măcar aveam satisfacţia că, în timp ce alergam alături cu James Meade, plănuiam să-l pîrlesc.

Vai! Nefericită exprimare. Evident, era doar un fel de-a vorbi.

Însă aţi înţeles ce voiam să spun. Era posibil ca pe mine să nu mă mai intereseze deloc răzbunarea. Dar dacă, aşa cum insinuase TrueBlue, se dovedea că fuseseră eliminate în mod necorespunzător în mediul ambiant nişte deşeuri toxice, atunci James Meade şi familia lui ar fi urmat să dea nişte explicaţii şi să suporte consecinţele.

Eu şi James n-am vorbit mai nimic în acea dimineaţă. El nu s-a mai holbat la sînii mei. Se uita acum la gura mea, la ochii mei, la picioarele mele – şi părea nedumerit, de parcă nu s-ar fi aşteptat să am nici unul dintre aceste organe sau ca ele să funcţioneze la fel ca în cazul oricărei alte femei. Omul era de-a dreptul stupefiat, ca şi cum nu s-ar fi aşteptat vreodată ca eu să fiu capabilă să alerg, ba încă să-i mai ţin şi piept cu succes.

Bineînţeles, niciodată nu puteai să ştii ce semnificaţie avea privirea unui membru al clanului Meade.

Totuşi eu nu eram nici fecioară neprihănită şi nici cine ştie ce naivă, nu eram o salariată a fabricii şi nici nu-mi era

frică de James. I-am mulţumit pentru apă şi n-am mai spus nimic altceva, îndreptîndu-mă apoi spre maşina mea.

Grace a fost aceea care avea sămînţă de vorbă. De-abia părăsisem parcarea, cînd ea a şi sărit cu gura pe mine:

– Ce naiba faci? m-a întrebat femeia. Era în mod limpede supărată. Cu un bărbat ca ăsta... nu te joci... aşa, pur şi simplu. Te duci după el din tot sufletul. Ai fi putut să-l vrăjeşti cumva. Ai fi putut să-i faci şi tu un compliment acolo. Îi puteai spune că este un mare alergător. Pentru Dumnezeu! Nu puteai şi tu să clipeşti puţin?

– Să bat din pleoape? În zilele noastre, nu se mai procedează aşa.

– Dacă vrei să te joci, atunci joacă-te mult şi bine. Ar trebui să profiţi de situaţie şi să nu mai umbli după potcoave de cai morţi. Asta ar putea să devină ideea principală a cărţii tale.

– Carte? Despre ce carte vorbeşti? Nu scriu nici o carte.

– Ba, eu una consider că ar cam fi cazul să scrii. Dar ai nevoie în ea şi de sex. Sexul vinde cartea. Sexul adevărat. Neruşinatul sex dezlănţuit.

– Cărţile mele se vînd bine-mersi şi fără să conţină aşa ceva.

– Dar, s-ar vinde şi mai bine, dacă l-ar conţine. Îţi aminteşti ce s-a întîmplat cînd s-a publicat în cele din urmă Peyton Place? Editoarea mea m-a pus să adaug o scenă de sex între Constance şi Tomas. Am scris-o într-o oră, chiar la ea în birou, lucru care mi-a displăcut. Iar cititorilor mei acea scenă le-a plăcut nespus de mult. Peyton Place s-a vîndut în douăsprezece milioane de exemplare. A atins vreuna dintre cărţile tale o asemenea performanţă?

– Nu, am recunoscut eu, accelerînd după ce cotisem la stînga, de pe Strada Şcolii pe Strada Stejarului, dar asta s-a întîmplat pentru că şi vremurile s-au schimbat. Astăzi, o carte nici măcar n-ar visa să se vîndă în douăsprezece milioane de exemplare. Concurenţa este prea acerbă acum. Există prea multe alte cărţi, prea multe alte distracţii, cum ar fi

cinematograful, DVD-urile şi televiziunea prin cablu. Şi, în afară de asta, în perioada în care a apărut, *Peyton Place* era o carte unică prin faptul că avea scene de sex. Pe cînd astăzi, sexul este ceva obişnuit şi deja banal în cărţi.

– Păi şi-atunci, ce te mai reţine? Îl seduci frumuşel pe James Meade şi ai pus mîna pe o intrigă formidabilă.

M-am oprit la intersecţia dintre străzile Stejarului şi Cedrului, am lăsat să treacă o maşină care avea prioritate şi apoi am accelerat din nou. Grace începuse să mă cam calce pe nervi.

– Nu intenţionez să-l seduc pe James Meade şi pace bună, i-am repetat eu. În ruptul capului. Şi nu scriu nici o carte.

– Eşti o mare dezamăgire pentru mine!

– Iar tu eşti o mare pacoste.

– Plec.

– Foarte bine. Pleacă! Oricum, eu am să mă opresc! Vreau să-mi cumpăr ziarul *The New York Times* şi nişte bănuţi de ciocolată.

– Bine, mai făcu ea o altă încercare. Lasă baltă cartea. Îl seduci pe James Meade şi vei afla astfel toate porcăriile petrecute în fabrică.

– Mi se pare dezgustător, am cugetat eu.

– Păi ăsta este cel mai bun mod de a obţine informaţii. Pe vremea mea, se făcea tot timpul chestia asta. Voi trăiţi cu toţii acum într-o promiscuitate şi mai mare, iar eu nu înţeleg care ar fi problema.

– Du-te!

– Imediat. Dar cînd n-o să poţi afla nimic, să-ţi aminteşti ce ţi-am spus.

– Pleacă!

În acel moment, am auzit o sirenă, iar primul meu gînd a fost acela că era un avertisment – pentru mine, pentru Grace sau pentru amîndouă. Apoi mi-am dat seama de faptul că sirena se auzea din direcţia maşinii aflate în spatele meu. Maşină? Era adevăratul tanc de patrulare al poliţiei, cu bara

aceea de deasupra plină de lumini care clipeau de-ţi luau ochii.

Sirenele şi luminile de acel tip erau rare în orăşelul nostru. Gîndindu-mă că trebuia să se fi întîmplat ceva grav, am tras maşina în dreptul frizeriei, pentru a lăsa poliţia să treacă nestingherită. Spre consternarea mea însă, poliţistul trase şi el imediat în urma maşinii mele şi opri sirena, lăsînd luminile intermitente încă aprinse.

Încercam să înţeleg de ce făcuse asta, cînd Marshall Greenwood se apropie de mine. Cu bastonul la brîu, părea că savurează momentul.

M-am uitat în sus la el.

– Bună.

– Vă rog să-mi prezentaţi actele la control, mi se adresă el cu o voce mai gîjîită decît aceea pe care mi-o aminteam eu dinainte de a fi plecat din oraş.

Am clipit în direcţia lui.

– Am făcut vreo greşeală?

– Aţi depăşit viteza maximă admisă. Vă rog să-mi prezentaţi actele la control. Aşteptînd, bărbatul se ţinea cu mîinile de centură.

– Am depăşit viteza? l-am îngînat eu. În zona asta? Tocmai oprisem la intersecţie. Cum să fi depăşit viteza?

– Aici este o limitare de viteză, la treizeci de kilometri pe oră. Semnul este pus chiar lîngă intersecţie. Aţi mers cu o viteză mai mare.

M-am uitat în jurul meu. În faţa mea avusesem o altă maşină, iar acum veneau şi altele, toate cam cu aceeaşi viteză cu care mersesem şi eu.

Ba nu! Nu era adevărat. Celelalte maşini care veneau acum nu mergeau cu aceeaşi viteză. Toţi şoferii încetiniseră, ca să se holbeze acum la mine.

Mi-am dres glasul.

– *Poate*, cine ştie, să fi avut treizeci şi cinci de kilometri pe oră, însă chiar şi asta mi se pare exagerat.

– Treizeci şi cinci înseamnă o valoare peste limita maximă admisă în zonă.

– Şi mi-ai determinat-o cu radarul?

– N-am nevoie de nici un radar pentru asta. Eu ştiu cînd cineva depăşeşte viteza. Actele la control, permisul şi talonul de înmatriculare a maşinii.

Nu primisem niciodată în viaţa mea nici un tichet de viteză peste limita admisă. Nici măcar nu văzusem vreodată – şi nici nu auzisem vreodată ca altcineva să fi primit aşa ceva, în acea porţiune de şosea.

– Este cumva asta o măsură de dată recentă sau ceva asemănător? M-am uitat de jur împrejur. Pe băncile de lîngă frizerie şedeau cîţiva bărbaţi, iar alţi bărbaţi stăteau pe nişte balansoare în faţa Băcăniei lui Harriman, iar alţii pe băncile de pe peluza primăriei. Toţi se uitau la noi ca la urs – lumina stridentă a girofarului atrăgea privirile tuturor ca nişte magneţi – dar nimeni nu traversa strada. Am pus în pericol pe cineva?

Marshall oftă.

– Nu este vorba despre nimic de felul acesta, domnişoară Barnes. Oamenii de pe-aici, înţelegi tu, cunosc uzanţele. Doar voi, cei din afară, veniţi la noi şi încercaţi să faceţi tot ce doriţi, fără a respecta regulile locale. Cînd te afli în acest oraş, trebuie să te supui legilor noastre. Acestea fiind spuse, întinse o mînă şi aşteptă.

Nedorind să provoc vreo ceartă, mi-am scos din torpedou permisul şi talonul şi i le-am înmînat.

I-au trebuit zece minute ca să completeze tichetul de contravenţie. Sînt convinsă că aproape tot oraşul aflase deja ce mi se întîmplase, încă înainte de a fi primit eu în mînă hîrtia respectivă. Pe lîngă noi treceau camioane şi automobile, iar capetele tuturor şoferilor se întorceau în direcţia mea. Multă lume intra şi ieşea în şi din diversele clădiri apropiate, şi cu toţii îşi întindeau gîturile ca să vadă mai bine ce se întîmpla. Iar luminile intermitente clipeau în continuare.

Stăteam în maşină şi transpiram – mă oprisem în plin soare. Şi mai suportam şi fierbinţeala zecilor de perechi de ochi care priveau în direcţia mea.

Ooo, da, cu siguranţă făcea asta în mod intenţionat. Marshall Greenwood era marioneta lui Sandy Meade. Dar dacă Sandy îşi închipuia că aşa avea să mă intimideze, tacticile lui de înfricoşare erau de-a dreptul caraghioase. Cum stătem acolo în aşteptarea tichetului de amendă pentru depăşirea vitezei, sub ochii tuturor locuitorilor din Middle River care treceau pe lîngă noi, la un moment dat mi-a venit brusc o idee grozavă.

Tot m-am oprit apoi la butic pentru a-mi cumpăra ziarul *Times* şi nişte bănuţi de ciocolată, iar dacă Marylou Walker a fost mai rece cu mine decît în zilele trecute, acest lucru atrăgîndu-mi atenţia, nici nu mi-a mai păsat. Am ieşit de-acolo rapid, am aruncat în maşină ce cumpărasem şi am mers direct acasă.

Întîmplarea făcea ca Phoebe să fi plecat deja la magazin. Asta însemna că nu mai eram nevoită să vorbesc cu fereală, atunci cînd am ridicat receptorul telefonului din bucătărie, pentru a suna la Departamentul Serviciilor de Mediu din New Hampshire (DSMNH).

Da, ştiu. Am argumentat anterior că nu îndrăzneam să telefonez la acea agenţie, pentru ca nu cumva să prindă de veste cineva de-acolo care avea legături cu clanul Meade. Acest lucru se întîmplase însă vinerea trecută, iar azi era deja miercuri. Se întîmplase înainte de a fi apărut TrueBlue ca un potenţial aliat, înainte ca revelaţia mea divină din cimitir să mă fi remotivat pentru a-mi continua investigaţia, înainte ca eu să mă fi ţinut tare pe poziţie, alergînd umăr la umăr cu nimeni altcineva decît cu puternicul James Meade. Se întîmplase înainte ca Marshall Greenwood să-mi fi completat un tichet de contravenţie pentru o minoră depăşire a vitezei maxime admise, tichet pe care scria mare, cu cerneală invizibilă: *Ia-ţi tălpăşiţa din oraşul nostru.*

Şi se mai întîmplase şi înainte ca eu să finalizez întortocheatul meu raţionament inspirat, din care rezultase ideea strălucită privind rezolvarea întregii probleme.

14

N-am sunat direct acolo. Am prefeat să-i telefonez mai întîi la Washington asistentei lui Greg, care era extrem de versată în toate detaliile de acest fel şi care se întîmpla să-mi fie şi mie o bună prietenă. Aceasta mi-a indicat una dintre liniile telefonice pe care postul de televiziune o utiliza atunci cînd era nevoie de discreţie absolută.

Dacă nu credeţi că acest lucru este o realitate, atunci aflaţi că vă înşelaţi. Cei din mass-media au tot felul de astfel de atuuri ascunse în mînecă. Iar unul dintre cele mai simple asemenea atuuri se referă la efectuarea unor apeluri telefonice imposibil de detectat.

Bineînţeles că aş fi preferat o cale mai directă, dar circumstanţele impuneau ceva mai multă precauţie. Cum v-aţi simţi dacă aţi fi opriţi în mijlocul oraşului, pentru că aţi făcut ceva ce făceau şi toţi ceilalţi, dintotdeauna, şi dacă aţi mai fi şi obligaţi să aşteptaţi acolo, destul de mult timp, în văzul tuturor trecătorilor? Oare Marshall Greenwood mi-a verificat într-adevăr în tot acel timp actele? O fi controlat el cu adevărat dacă existau cumva eventuale nereguli anterioare comise de mine? Nu, în nici un caz. M-a făcut să aştept atît de mult timp doar pentru a mă umili în public.

Şi dacă vreţi să ştiţi, nici măcar nu depăşeam de obicei viteza. Ăsta era pur şi simplu un procedeu de a mă intimida. Să fie aceasta o cale directă? Marshall reprezenta legea, dar mă făcea să mă simt neputincioasă şi hărţuită. În plus, dintre toate persoanele care stăteau şi se uitau, nu s-a găsit nici măcar una care să sară în apărarea mea. Ba acestea îmi erau chiar ostile, şi nu, nu aveam cîtuşi de puţin mania persecuţiei.

Altă dată, privirile lor erau blînde. În prezent, însă erau foarte mustrătoare. Prin purtarea ei rece acum față de mine, Marylou Walker nu făcuse decît să confirme acest lucru.

Le făcusem vreun rău vreodată? Nedreptatea situației mă înfuria.

Dacă ați simțit vreodată asta, atunci înțelegeți de ce am recurs la acel subterfugiu de a da acel telefon – și, întîmplător, n-am fost nevoită să mint nici măcar în privința identității mele. M-am prezentat drept o romancieră care se documenta în legătură cu poluarea cu mercur, pentru o viitoare carte, și teoretic vorbind acesta era și adevărul. Deși deocamdată nu aveam de gînd să scriu o carte despre Middle River, cine știe dacă, după scrierea următoarei cărți pe care o aveam în plan, nu i-ar fi venit cumva și acesteia rîndul.

Femeia de la DSMNH care mi-a răspuns la telefon nu m-a întrebat nici măcar cum mă chema. Încrezătoare și nevinovată, m-a întrebat doar ce anume voiam să aflu.

– Mă interesează fabricile din acest stat care produc deșeuri cu mercur, am început eu la modul cît se poate de general.

– Da, avem și așa ceva, îmi răspunse ea.

– Majoritatea sînt fabrici de hîrtie?

– Cele care produc deșeuri cu mercur? Nu în exclusivitate, dar cele mai multe da.

– Le monitorizați cumva?

– Bineînțeles. Orice fabrică, care elimină orice tip de deșeuri în apele noastre, trebuie să solicite să i se elibereze o autorizație adecvată. Apoi se fac testări, lunar sau trimestrial. Mostrele de apă sînt luate de la locul de deversare a deșeurilor și sînt trimise la un laborator specializat, pentru analize. Mai testăm și aerul, luînd chiar din coșurile de fum mostre din emisiile atmosferice eliminate.

– Și cine face aceste testări?

– Prelevarea probelor de apă este efectuată chiar de fabrica respectivă. Dar în ceea ce privește testele pentru aer, de obicei, trimitem acolo un observator din departamentul nostru.

– Şi nu supravegheaţi şi ridicarea mostrelor de apă de la faţa locului?

– În general, nu.

Acest lucru mă făcu să mă gîndesc la situaţia unui lup aflat paznic la oi.

– Păi atunci, cum anume se poate preveni situaţia ca cineva de rea-credinţă să ia nişte apă îmbuteliată şi să o trimită, pretinzînd că este apă din rîu?

– Laboratorul ar sesiza imediat diferenţa. Noi ştim compoziţia chimică a apei din rîu.

– Dar cum se poate împiedica situaţia ca cineva să ia apă din rîu şi s-o filtreze pur şi simplu de toate substanţele nocive?

– Dacă cineva ar apela la o asemenea soluţie extremă, ar însemna că există o situaţie de poluare masivă, caz în care mostrele de aer ar trăda înşelătoria. Mai facem şi inspecţii anuale, pentru a vedea dacă fabricile elimină corect deşeurile toxice. Cheia constă în eliminarea acestora conform normelor aflate în vigoare. Nu numai eliminarea la faţa locului trebuie efectuată aşa cum trebuie, ci şi orice deşeu care depăşeşte limita legală trebuie încărcat în bidoane şi trimis în locuri autorizate de depozitare. Fabricile plătesc în plus şi pentru eliminarea acestor deşeuri suplimentare. Ele ţin evidenţa tuturor deşeurilor şi a destinaţiilor acestora. Şi mai plătesc statului şi pentru fiecare cantitate de deşeu generat.

– Cam despre ce cantităţi de deşeuri este vorba? Şi despre ce sume de bani?

– Asta diferă de la fabrică la fabrică.

– Să spunem, de exemplu, Fabricile Baxter. Sau Combinatul de Hîrtie Wentworth. Sau Northwood.

– Oricare dintre fabricile astea ar putea produce pînă la trei sau patru sute de kilograme de deşeuri, într-o perioadă dată de timp. La şase cenţi pe kilogram taxă către stat, s-ar putea cumula un total datorat de două mii de dolari.

Două mii de dolari nu mi se părea o sumă imposibil de plătit. Northwood putea cu siguranţă să o suporte fără prea mari dificultăţi.

– Verificaţi şi corectitudinea declaraţiilor raportate de fabrici?

– Doar atunci cînd există discrepanţe faţă de valorile normale.

– Şi cum ştiţi cît trebuie să fie valoarea normală?

– Avem înregistrările în timp. Există şi un Web site care poate fi vizitat. Ea îmi dădu adresa şi îmi explică cum putea fi accesat.

– Dar rezultatele testării mostrelor, am întrebat-o eu, pot să fie şi ele studiate pe acelaşi Web site?

– Nu. Rezultatele rămîn la fabrici. Le ţinem şi noi o vreme, după care acestea sînt arhivate.

Northwood nu mi-ar fi arătat cu siguranţă fişierele ei.

– Ar putea cineva ca mine să aibă acces la arhivele voastre?

– Da, dacă urmează o anumită procedură.

Ştiam eu ce însemna asta. Procedurile implicau cereri şi formulare de completat. Mai cereau, de asemenea, mult timp. Între informaţiile pe care aş fi fost nevoită să le dau despre mine în cele dintîi şi posibilitatea pe care cel de-al doilea element i-ar fi oferit-o cuiva de la DSMNH să avertizeze fabrica Northwood, aş fi fost deconspirată.

– Am înţeles, i-am replicat eu. Acum, în altă ordine de idei, contaminarea cu mercur este cunoscută ca fiind vinovată pentru provocarea unor mari probleme de sănătate. Departamentul dumneavoastră se ocupă şi de lucrurile de acest gen?

– Ştim despre ce probleme de sănătate este vorba. Dacă le monitorizăm şi pe acestea, în anumite cazuri? Ar fi extrem de dificil. Otrăvirea cu mercur este foarte greu de diagnosticat. Auzim din cînd în cînd de cîte un caz de intoxicare acută, dar nu mai mult decît atît. Vreun împuternicit local pentru sănătatea publică ar putea şti mai multe amănunte în privinţa asta. Aţi putea încerca să contactaţi o astfel de persoană.

– Bună idee, am spus aprobator. Şi chiar aşa şi era, deşi

era una extrem de discutabilă. Middle River nici măcar nu avea un asemenea împuternicit. Aţi fost foarte amabilă cu mine să mă ajutaţi atît de mult.

– Asta face parte dintre atribuţiile mele, îmi răspunse ea cu amabilitate.

– Atunci, poate că n-o să vă supăraţi dacă vă mai pun o întrebare sau două.

– Nicidecum.

În continuare, i-am expus o situaţie ipotetică.

– În cazul în care, să zicem că o fabrică de hîrtie ar vrea să ascundă cantitatea reală de deşeuri de mercur pe care o generează, cum anume ar trebui să procedeze?

– Ar putea să îngroape deşeuri în mod necorespunzător. Ori să-şi falsifice documentele de evidenţă.

– Ar putea să ascundă şi o prezentă deversare concretă de deşeuri?

– Tehnic, da. Cu toate astea, în cazul în care deversarea este una importantă, ar urma să apară repercusiuni, cu oameni care brusc s-ar îmbonăvi foarte grav. În această situaţie, o fabrică ar putea să încerce să ascundă amploarea deversării, dar n-ar mai izbuti să nege faptul că acest lucru a avut loc.

– S-ar putea încerca o mituire a cuiva important? i-am sugerat eu timid.

Femeia chicoti.

– Un asemenea lucru ar fi extrem de dificil de făcut, dat fiind numărul mare de persone care lucrează în fabricile de felul ăsta.

În mod clar, femeia nu cunoştea puterea familiei Meade.

– Dar cum ar putea o persoană – de exemplu, personajul principal din cartea mea – să dezvăluie o încercare de camuflare a unei deversări?

– Aşa ceva depăşeşte puţin domeniul de care mă ocup eu.

– Faceţi măcar o presupunere. O pură speculaţie.

Femeia se gîndi o vreme la ce o întrebasem.

– Probabil că există nişte documente, care ar fi în posesia

fabricii. Ar trebui ca cineva din interiorul fabricii să-i furnizeze persoanei respective acele documente. Şi la fel şi în cazul în care ar vrea cineva să demonstreze că evidenţele au fost falsificate.

TrueBlue. El era omul meu. El îmi putea face rost de aşa ceva.

Ştiind de-acum felul în care trebuia să acţionez în continuare, mi-am exprimat o veritabilă curiozitate:

– Cum ar putea fi neutralizată o scurgere a unor deşeuri cu mercur?

– Nu prea uşor, îmi răspunse interlocutoarea mea. O astfel de curăţare presupune decontaminarea a orice ar fi intrat în contact cu mercurul: îmbrăcăminte, piele umană, pardoseli, utilaje. Dat fiind faptul că mercurul este greu, intră adînc în pămînt, aşa că, în cazul unei scurgeri în sol, curăţarea ar putea presupune săparea profundă în pămînt, plus separarea şi extragerea oricărei cantităţi de metal care s-ar fi infiltrat în ţărînă. Este un proces extrem de costisitor, de laborios şi de îndelungat.

– Credeţi că au avut loc astfel de scurgeri în statul New Hampshire?

– Ştiu sigur că au avut loc.

– La nişte fabrici pe care le ştiu şi eu? am îndrăznit să mai întreb, după care am adăugat imediat: Aş putea sta de vorbă cu oamenii de-acolo, pentru ca impresia de autenticitate să fie mai mare.

– Din fericire pentru noi şi din păcate pentru tine, fabricile respective au fost închise. Asta-i situaţia. O scurgere de mercur poate distruge o întreagă companie. Înţelegi acum de ce încearcă ei cu atîta disperare să o ţină aşa de bine ascunsă.

Am folosit adresa site-ului indicat de ea. Mare parte dintre informaţiile de-acolo erau informaţii tehnice, cum ar fi numerele de identificare şi codurile, dar cînd venea vorba

despre descrierea deşeurilor propriu-zise, despre cantităţile totale şi despre greutăţile acestora, datele erau clare pentru oricine. Pînă acum opt ani, Northwood generase deşeuri cu mercur. Comparînd cantităţile cu cele ale altor fabrici, am constatat că valorile erau similare. Şi nu că mi-ar fi păsat mie de celelalte fabrici. Sora mea nu se îmbolnăvise în oraşele acelea, ci numai aici, la Middle River. I-am scris lui True Blue despre variante posibile:

Se pare că Northwood nu se află pe nici o listă de supraveghere a DSM, lucru care concordă cu afirmaţia că fabrica nu mai generează deşeuri cu mercur. De aceea, presupun că sînt adevărate una sau mai multe dintre următoarele afirmaţii:

(1) Northwood a falsificat rapoartele din trecut, pentru a ascunde cantităţile reale produse de deşeuri cu mercur.
(2) Northwood a falsificat testele din trecut, pentru a ascunde gradul real de toxicitate a deşeurilor respective.
(3) Northwood a eliminat în mod necorespunzător acele deşeuri.
(4) Northwood a ascuns apariţia unor scurgeri de deşeuri.

Dispui cumva tu – sau poţi face rost – de informaţii despre oricare dintre aceste posibilităţi? Ceva ideal ar fi să-mi oferi nişte cîrpii după documentele interne aferente.

Am trimis acest mesaj simţind o mare satisfacţie. Cheia consta în avansarea cercetărilor în domeniul mercurului.

Imediat după chestia asta venea Phoebe, care nu se simţea cîtuşi de puţin mai bine. Făcusem rezervările ca să zburăm împreună la New York, dar Phoebe era încă îngrijorată în privinţa Sabinei.

Îmi doream ca Sabina să fie de partea mea. Îmi doream cu-adevărat lucrul ăsta. Mi-am închipuit că avea însă să continue să mi se opună în problema mercurului, şi totuşi speram să primesc de la Sabina un fel de încuviinţare măcar în privinţa lui Phoebe.

Şi mai era şi Tom. Trebuia să-l pun pe acest medic la curent cu ceea ce făceam mai departe. Mai voiam ca el să-mi recomande numele unui medic specialist din New York, la care să o pot duce pe Phoebe, pentru o consultaţie.

Încercînd să împuşc doi iepuri dintr-un singur foc, i-am telefonat prietenei mele Berri, de la Washington, care mă ajutase să pun la cale cina pe care am pregătit-o acasă la Sabina vinerea trecută.

– Bună, am salutat-o eu, încîntată să-i aud vocea la celălalt capăt al firului. Mă bucur că te-am găsit acasă. Chiar aşa era, iar asta avea mai puţin de-a face cu proiectele de meniu decît cu prietenia dintre noi două. Eram în Middle River deja de o săptămînă, iar primirea mea aici era din ce în ce mai rece, cu fiecare minut care trecea.

– Annie, ce mai faci, scumpete?

– Acum că ai ridicat receptorul, mult mai bine. Mă simt foarte singură aici.

– Singură? mă tachină ea. Cu surorile tale, cu Sam, cu Omie şi cu toţi ceilalţi despre care mi-ai spus că-ţi urmăresc îndeaproape toate mişcările pe care le faci?

Berri constituise pentru mine o eliberare în cursul momentelor de îndoială dinaintea plecării mele din Washington. O instruisem bine de tot – ba chiar aş putea zice în mod premonitoriu, dat fiind ceea ce mi se întîmplase mai devreme pe Strada Stejarului. Lumea de-acolo mă urmărise într-adevăr îndeaproape. *Puzderie* de lume.

– Nu este acelaşi lucru ca atunci cînd mă întîlnesc cu tine şi cu Amanda la o cafea. Mă simt ca şi cum aş fi plecată deja de-o lună de zile departe de casă.

– Şi eu la fel, îmi răspunse ea. Apropo, noi ne-am apucat cu toatele să citim *Peyton Place*.

– Chiar aşa? Şi Amanda, şi Jocelyn?

– Toate trei.

– Dar e formidabil! i-am răspuns cu încîntare. Mă simţeam înduioşată. Prietenele mele erau femei active, care aveau puţin timp disponibil pentru citit. O carte pe lună era pentru ele un maximum posibil şi, de regulă, aceasta era un best-seller aflat la ordinea zilei. Unicul motiv pentru care ele au ales să citească tocmai *Peyton Place* nu puteam fi decît eu. Această exprimare a devotamentului lor n-ar fi putut să vină într-un moment mai potrivit. Cu siguranţă că aveam nevoie în acel moment, mai mult decît oricînd, să mă simt iubită. Şi ce părere ai despre cartea asta?

– Îmi place foarte mult. Vreau să spun că n-am trecut de primele cincizeci de pagini, dar mi-am dat deja seama că este o scriitoare foarte bună. Nu m-aş fi aşteptat.

– Credeai că este doar un roman de duzină?

– *Da*. O să ne întîlnim toate trei săptămîna viitoare să vorbim despre această carte.

– Ooo, nu, am strigat eu. Aşteptaţi pînă ce o să mă întorc şi eu!

Aş fi vrut să fiu şi eu de faţă la acea discuţie.

– Săptămîna viitoare o să avem numai nişte discuţii preliminare. Crede-mă că n-o să avem timp să terminăm pînă atunci de citit toată cartea. Amanda are o perioadă mai lejeră la serviciu, dar Jocelyn trebuie să-şi termine în două săptămîni conspectele. Cît despre mine, află că sînt şi eu cam ocupată. Glasul îi coborî de emoţie. Am cunoscut un tip.

Acest lucru nu era o noutate. Berri cunoştea mai mereu tot felul de tipi. Cînd am rîs şi i-am spus asta, mi-a replicat:

– Vreau să zic că am cunoscut un tip grozav. Îl cheamă John. E foarte inteligent, foarte frumos şi foarte stăpîn pe el. Era şi el la petrecerea pe care am organizat-o aseară. Ne-am dat întîlnire vineri la cină.

Berri făcea voluntariat. Seara trecută, dacă nu mă înşela memoria, organizase dineul de la Fundaţia pentru Rinichi.

– Cu ce se ocupă?

Ea pufni.

– Sîntem la Washington, aşa că este avocat. Dar nu este ca oricare alt avocat cu care m-am mai întîlnit. În primul rînd, poartă plete. Şi are şi un cercel în ureche. Şi un tatuaj. Prietena mea accentuă ultimul cuvînt cu un ton pe care nu l-aş putea caracteriza decît ca fiind plin de mîndrie.

– Unde are tatuajul cu pricina?

– Nu ştiu. Evident că i-am văzut cercelul şi părul, dar cînd i-am cerut să-mi arate şi tatuajul, s-a bosumflat. Mi-a spus că nu face asta niciodată de la prima întîlnire. Vreau să spun că este de-a dreptul adorabil. Şi pare un tip de treabă. Oferă acestei fundaţii asistenţă juridică pe gratis. Şi vrea să aibă copii.

– De unde mai ştii şi asta? am întrebat-o.

– Mi-a spus asta imediat, fiindcă venise cineva acolo cu un copil de-a dreptul imposibil, iar John a fost singurul dintre cei prezenţi care l-a putut convinge să nu mai atingă cu mîna toate mîncărurile de pe masă. Adică micuţul le atinsese cu mînuţa lui chiar pe toate care erau pe tăvi. Cînd eu i-am spus lui John că este un geniu, acesta mi-a răspuns că îşi adoră nepoatele şi nepoţii şi că de-abia aşteaptă să aibă şi el copiii. Are douăzeci şi nouă de ani.

Mi-am ţinut răsuflarea.

– Un bărbat mai tînăr. Berri avea treizeci şi trei de ani, la fel ca şi mine. Vai, Berri, sper să iasă bine! O să-ţi ţin pumnii. Şi chiar aşa aveam să fac. Berri voia să se mărite. Îşi dorea un cămin, copii, maşini. Voia *dragoste*.

Dar nu asta ne dorim cu toţii?

– Nu mi-ai spus cum a ieşit muşchiul de vită, îmi aminti ea.

– Incredibil de bun. Toată masa a fost formidabilă. Le-a plăcut la nebunie. Te-am sunat şi acum tot pentru ceva de genul ăsta. Am nevoie de un alt meniu.

– De data asta pentru cine?

– Pentru cîţiva dintre aceiaşi oameni, şi pentru alţii. Aş vrea să pregătesc acasă un fel de mîncare pe care să-l pot duce în diverse locuri, gata preparat.

– O masă la pachet, compusă dintr-un singur fel de mîncare?

– Pe cît posibil.

– Lasă-mă cinci minute. Te sun eu!

Telefonul sună peste trei minute.

– Da' văd că eşti extrem de rapidă! am rostit fără nici o altă introducere. Eşti o dulceaţă. Nici nu ştii cît înseamnă pentru mine să am o prietenă ca tine.

A urmat o pauză prelungită, după care s-a auzit o replică amuzată, spusă pe un ton grav.

– Chiar că nu ştiu. Spune-mi tu.

Era, bineînţeles, James. I-aş fi recunoscut vocea chiar dacă s-ar fi putut să mă sune aici zeci de alţi bărbaţi, ceea ce nu era cîtuşi de puţin adevărat. Chiar vorbind încet, glasul lui era mai profund şi mai vibrant decît al multor alţi bărbaţi şi a avut asupra mea acelaşi efect pe care îl avea şi imaginea posesorului vocii. Constituia o veritabilă atracţie şi o emoţie de clasa-ntîi.

Aş fi minţit dacă aş fi afirmat că nu mă bucura telefonul lui. Eram însă bucuroasă şi de faptul că nu-mi putea vedea îmbujorarea din obraji şi nu-mi putea auzi bubuiturile inimii.

Dar ce puteam face?

Am rîs.

– Iartă-mă. Tocmai am vorbit la telefon cu o prietenă din Washington şi mi-a promis că o să mă sune imediat. Ai auzit ce mi s-a întîmplat pe drumul de întoarcere acasă, în dimineaţa asta?

– Am auzit. Marshall îşi ia uneori cam prea în serios slujba. Presupun că nu ţi-a dat decît o amendă.

– E mai mult decît atît. Este vorba despre ideea care îl animă. Stă cu ochii pe mine. Mă urmăreşte. Ce urmează?

– Urmează ca tu să mergi acum frumuşel la primărie şi să achiţi amenda, ca să nu poată nimeni să-ţi mai găsească vreo vină. Iar, în continuare, să conduci maşina cu foarte multă atenţie.

Eu, de fapt, mă gîndisem la ce ar fi urmat să-mi mai facă *Marshall*. Cît despre restul, desigur că James avea dreptate.

Acesta continuă să vorbească pe acelaşi ton coborît şi mi-am dat seama că se ferea să vorbească mai tare, pentru a nu afla şi alţii cu cine se conversa la telefon.

– Am acum o şedinţă care urmează să înceapă şi o să mai am alta mîine-dimineaţă la prima oră, aşa încît nu voi mai apuca să alerg înainte de a merge la muncă. Am putea cumva alerga după ce ies de la lucru? La şapte e bine?

– Bine, i-am răspuns cu o remarcabilă linişte. În acelaşi loc ca azi-dimineaţă?

– Dacă n-ai nimic împotrivă.

– N-am. E bine aşa.

Apelul lui James îmi umpluse întreaga zi. Mi-a oferit ceva pe care urma să-l aştept cu nerăbdare, ceva la care să mă pot gîndi în timp ce aşteptam răspunsul lui TrueBlue. Mi-am verificat corespondenţa imediat după ce am vorbit din nou cu Berri, dar nu aveau nimic, nici atunci şi nici cînd am mai verificat încă o dată, la prînz. Am controlat zadarnic şi după ce m-am întors de la supermarketul lui Harriman şi din nou ceva mai tîrziu, cînd plăcinta din carne de pui se afla deja în cuptor.

Da, plăcintă de pui. Sau mai bine zis, plăcinte, la plural, pentru că erau, de fapt, trei destul de mărişoare. Însă nu erau nişte plăcinte obişnuite din carne de pui. Berri combinase mai multe reţete, rezultînd în final ceea ce ea denumise plăcintă toscană de pui, care conţinea, printre altele, miez de anghinare, măsline negre, roşii mici uscate la soare şi usturoi. Dacă s-ar fi îndoit vreodată cineva de talentele ei culinare, orice îndoială ar fi dispărut fără nici un fel de urmă, atunci cînd în bucătărie au început să se răspîndească nişte arome incredibil de apetisante.

Cînd timpul indicat pentru coacere a expirat, crusta se umflase şi se rumenise şi avea acum culoarea chihlimbarului. Am scos plăcintele din cuptor şi le-am pus deasupra aragazului, iar mirosul răspîndit a devenit parcă şi mai plăcut.

M-am uitat la ceas. Se făcuse aproape patru. Da, aş fi putut să las plăcinta Sabinei acasă la ea. Dar voiam să merg şi la fabrică. Nu mai trecusem pe-acolo de cincisprezece ani şi eram curioasă.

Am deschis dulapul de jos în care mama ţinuse dintotdeauna pungile izolante pe care le folosea ca să menţină fierbinte mîncarea, pentru mesele de la biserică. Negăsind pungile la locul lor, am căutat şi în celelalte dulapuri, atît de jos cît şi de sus, precum şi în cămară, dar în zadar.

Puteam s-o sun pe Phoebe şi s-o întreb, dar m-am gîndit că era mai bine s-o las în pace în cursul zilei. Luni şi marţi tot trecusem pe la magazin. Eram sătulă pînă-n gît să mai fac comisioane umilitoare. Mă săturasem, de asemenea, să o tot văd pe Phoebe chinuindu-se să ascundă orice ar fi deranjat-o, ceea ce mai ridica şi problema ca ea să nu-şi mai amintească dacă la renovarea bucătăriei pungile izolatoare fuseseră cumva aruncate, iar în caz că nu, să-şi aducă aminte unde anume fuseseră puse.

Am ieşit din nou cu maşina în oraş. La Harriman's aveau ce mă interesa. Am cumpărat două pungi. Ignorînd privirile insistente ale vînzătoarelor, am achitat contravaloarea pungilor şi m-am suit în maşină, întorcîndu-mă acasă.

Cinci minute mai tîrziu, cu două dintre cele trei plăcinte de pui împachetate, calde încă, mi-am luat inima-n dinţi şi m-am îndreptat spre fabrică.

Şi iată-ne şi la gura peşterii căpcăunului, am cugetat eu. Nu părea nimic rău acolo, asta era sigur. Intrarea era chiar încîntătoare. Într-adevăr, locul arăta cît se putea de atrăgător, dar să nu ne grăbim cu superlativele. Mai bine să vă descriu tot ce am văzut; la asta mă pricep cel mai bine.

Complexul fabricii este amplasat în partea de nord a

orașului, lucru care, dat fiind ceea ce se cunoaștea despre scurgerea substanțelor toxice la vale, nu părea să fie cea mai înțeleaptă alegere. Totuși, cînd se înființase fabrica, granițele orașului erau deja stabilite, iar terenul de la sud de oraș era din stîncă de granit. De aceea, în lipsă de altceva, fabrica a fost construită la nord de oraș.

Fondatorul fabricii este considerat a fi Benjamin Meade. Așa ni s-a spus și la școală, tot așa ni s-a repetat și în cursul turului orașului, în cadrul căruia elevii din clasa a treia beneficiau și de o vizită prin fabrică, însă, de fapt, tatăl lui Benjamin, Matthias, a fost acela care a pus bazele. În primii ani de după 1900, întreaga afacere se rezuma doar la exploatarea forestieră și la comerțul cu lemn. Mai tîrziu, buștenii tăiați mai la nord de oraș ajungeau plutind pe rîu pînă la fabrica lui Matthias, unde erau jupuiți de coajă și tăiați scînduri care se foloseau la construirea de case, în orașele de la sud de Middle River. Prin anii 1930, Benjamin a ajuns la conducerea afacerii și, în scurt timp, fabrica și-a diversificat activitatea atît de mult, încît el a ajuns să fie pe bună dreptate considerat ca întemeietorul fabricii moderne.

Chiar și atunci însă, aceasta începuse modest, cu o singură clădire aflată pe malul rîului, la capătul unui drum croit prin pădure, același drum pe care mergeam și eu acum, deși acum fabrica avea în plus o mare și – trebuie să recunosc asta – inspirată firmă. La fel ca și cu o sută de ani în urmă, pădurile care se înălțau de jur împrejur erau formate din brazi de Canada și din pini, din molizi și din alte conifere – toate veșnic verzi, dese și pitorești tot timpul anului și puternic înmiresmate de rășină. Atunci cînd fuseseră construite clădirile mai noi ale fabricii, fusese ridicată și o intrare din piatră, un zid înalt pînă la brîu, din pietrele scoase din pămînt, la săparea fundațiilor. Cioplitorii în piatră erau dintotdeauna din familia Arsenault; membrii familiei Arsenault executaseră lucrările de pietrărie din jurul fabricii încă din vremea începuturilor lui Benjamin. Aceștia fuseseră, de fapt, trecuți

în permanență pe statele de plată ale fabricii. Asta era una dintre povestioarele pe care le învățam noi în clasa a treia. Apreciam noi cum se cuvine pe atunci informația asta? Bineînțeles că nu. Acum însă înțelegeam că acest lucru era doar un detaliu în plus, menit să împiedice orice disensiune care ar fi putut să deterioreze imaginea de ansamblu a fabricii. Nici un Arsenault n-ar fi semnalat niciodată vreo activitate dubioasă. Oricine era plătit de fabrică, o răsplătea, în schimb, cu loialitate.

Cei din familia Arsenault erau cu toții niște adevărați artiști în piatră; iar realizările lor, făcute fără mortar, constituiau o privelişte demnă de admirație. La intrarea în fabrică, era un mozaic făcut din nenumărate pietre, în nuanțe care mergeau de la galbenul chihlimbarului pînă la culoarea ardeziei şi de mărimi care mergeau de la plăcuțe mici şi subțiri, pînă la blocurile de stîncă de mărimea unui monitor de calculator. Mai văzusem construirea unor ziduri de piatră şi ştiam cît simț artistic presupunea această activitate. Aici, bolovanii erau aranjați nu numai ca să asigure marea soliditate a zidului, ci şi ca să arate toată paleta geologică locală, extrem de interesantă. Ceea ce rezultase se arcuia cu grație de-o parte şi de alta a drumului, într-o pastorală invitație de a intra.

Am intrat de îndată ce am ajuns acolo. Nu era nici un post de pază. Clanul Meade nu avea nevoie de aşa ceva, dar îşi asigura securitatea într-un mod mai rafinat. Am presupus că existau camere video camuflate în copaci şi o unică încăpere de supraveghere, de unde să poată fi monitorizate într-o manieră centralizată intrările şi ieşirile. M-am întrebat ce avea să facă oare supraveghetorul văzînd că acum intră şi maşina mea.

Drumul se mai lărgise față de cum mi-l aminteam eu, o modificare fiind, probabil, de dată recentă, pentru a facilita deplasarea imenselor automobile ale familiei Meade. Drumul de serviciu, pentru accesul transportului de mărfuri, probabil că se afla în cealaltă parte a complexului industrial şi era cu

mult mai larg, ca să permită intrarea şi ieşirea giganticelor autovehicule care duceau produsele fabricii de la punctele de încărcare, în lumea întreagă.

După aceşti frumoşi pereţi din piatră, drumul se strecura prin pădurea înmiresmată pe o distanţă de aproape o jumătate de kilometru, pînă să apară primele construcţii. Acestea erau nişte clădiri atrăgătoare din cărămidă roşie, cu un aspect colonial – majoritatea avînd nişte structuri joase, pe un singur nivel. Aveau uşi înalte cu frontoane deasupra lor, acoperişuri cu ferestre, iar de-a lungul faţadei, obloane şi coloane. Nici o clădire nu era foarte mare, dar ele erau numeroase, adăugate în timp, după necesităţi. Un indicator anunţa că eram în zona Campusului Administrativ – nu-i aşa că vă *place* termenul de *campus?* – iar dedesubtul acelui indicator se aflau nenumărate săgeţi. Una dintre ele arăta clădirea care adăpostea Departamentul de Vînzări, iar alta indica Departamentul de Marketing. Săgeţi separate îndrumau spre birourile conducerii, spre Serviciul pentru Dezvoltarea de Produse Noi şi spre Centrul Informatic.

În acesta din urmă trebuia să se afle şi Sabina, dar n-am mers acolo imediat. Am urmat drumul ocolitor care trecea printre acele clădiri şi m-am uitat cu mai multă atenţie la construcţia în care se găseau birourile conducerii. În faţa ei era parcată mşina lui James. Alături era şi aceea a lui Aidan, avînd un scaun de copil în spate. Mai era şi un sedan mare şi negru, cu geamuri fumurii, care avea înscris pe el numele lui Sandy Meade.

Clădirea birourilor familiei Meade era asemănătoare cu toate celelalte clădiri, avînd acelaşi stil şi fiind tot din cărămidă roşie, numai că acoperişul acesteia era mai înalt decît al celorlalte, iar lucarnele aici nu aveau numai un rol estetic. Această clădire avea în plus faţă de celelalte încă un nivel spaţios, ai cărui pereţi din spate erau din sticlă. Acolo îşi avea biroul Sandy Meade, lîngă sala de consiliu în care prezida el. Bătrînul pretindea că de la înălţimea acelui etaj

avea asupra rîului o panoramă pe care n-ar fi avut-o în cazul în care şi-ar fi ales un birou de la parter. Dar noi cu toţii bănuiam că lui îi plăcea doar să se simtă înălţat deasupra tuturor celorlalţi.

Cu excepţia acelui etaj suplimentar, clădirea birourilor conducerii se potrivea ca aspect cu restul construcţiilor. Copacii şi arbuştii erau foarte bine îngrijiţi, ca o dovadă clară a existenţei unei adevărate armate de grădinari angajaţi permanent. Peluzele, cu gazonul lor proaspăt tuns, purtînd încă urmele maşinilor de tuns iarba şi mirosind plăcut a vară călduroasă, erau presărate cu şezlonguri albe. Liliacul şi rododendronul, cu florile trecute deja, mai îndulceau spaţiile de cărămidă roşie dintre ferestre. Nu se zărea nicăieri nici o buruiană.

Măruntaiele fabricii se întindeau în faţa mea, ascunse în dosul arborilor. Mai întîi, venea un grup de trei construcţii la fel de încîntătoare atît ca stil arhitectonic, cît şi ca destinaţie, construcţii dintre care prima era Clubul. În întregime subvenţionat de fabrică, acesta era un loc de întrunire pentru evenimentele publice ale oraşului. Îmi amintesc cît de mult timp îşi petrecuse acolo mama, în perioada de formare a unui grup denumit Femeile de Afaceri din Middle River (FDA). Întîlnirile acestora aveau loc în timpul unor cine, fabrica oferindu-le de fiecare dată acea cină, ca un fel de mituire şi ca o formă de atragere. Niciuna dintre acele femei n-ar fi ţinut chiar atît de mult să bată tot drumul pînă la fabrică pentru a se întîlni, dar perspectiva unei mese gratuite – şi încă a uneia delicioase – le aducea acolo pe acele FDA. Apoi şi alte grupuri le-au urmat acestora exemplul, dar numai după ce clădirea a fost reconstruită după distrugerea suferită în urma unui incendiu care a izbucnit la bucătărie, în timpul uneia dintre acele mese delicioase, întinzîndu-se apoi cu repeziciune. Nimeni nu a fost rănit în acel incendiu, iar clubul a fost apoi refăcut, respectîndu-se toate măsurile de siguranţă imaginabile. Potrivit ziarului *Middle River*, cele mai multe

asociaţii din oraş îşi ţineau în prezent întrunirile aici, iar fabrica Northwood le punea tuturor la dispoziţie mîncarea pe gratis.

Un mod elegant de a pune pumnul în gură? Fără nici o îndoială!

Vizavi de clădirea Clubului, se afla pavilionul de vară. Înconjurat de copaci, acesta era absolut fermecător şi avea vederea spre rîu. Acolo se căsătoriseră multe cupluri din Middle River, care lucrau la fabrică. Familia Meade le oferea florile şi şampania. Nu credeţi că era un gest extrem de drăguţ?

Iar puţin mai încolo se afla grădiniţa de copii a fabricii. Northwood a fost printre primele fabrici care au deschis în incinta lor un centru pentru supravegherea copiilor angajaţilor, în timpul zilei. Părinţii plăteau o sumă simbolică, în timp ce restul costurilor era acoperit tot de fabrică. Vă puteţi da seama cîtă recunoştinţă simţeau acei părinţi pentru familia Meade?

Era înspăimîntător cît de aproape se afla fabrica propriu-zisă de mine, aşa că aproape am intrat în panică. Uneori, se simţea acolo un uşor iz sulfuros, dar în acel moment n-am simţit acel miros. Poate că era din cauza faptului că mă luase prin surprindere ieşirea mea bruscă din pădure şi vederea acelor hale de cărămidă roşie care se înalţau ca o pasăre Phoenix renăscută din propria-i cenuşă. În afară de zidurile din cărămidă, acele construcţii nu aveau nici un pic de farmec. Erau pur funcţionale – nişte hale pătrate şi dreptunghiulare, adăpostind instalaţiile prin intermediul cărora se obţinea din buşteni hîrtie. Cînd eram în clasa a treia, mi se păruseră ca nişte hrube gigantice, dar privindu-le acum, cînd îmi oprisem maşina lîngă ghereta unui paznic, mi se păreau la fel de uriaşe. Acum însă halele acelea se înmulţiseră, ca o dovadă a faptului că fabrica prospera. Uitîndu-mă de-a lungul lor, le-am văzut înşiruindu-se una după alta. Şi am mai văzut şi mulţi oameni, pe jos sau în maşini. Se încheiase schimbul de zi, iar salariaţii părăseau fabrica, pe drumul de serviciu.

– Cu ce v-aş putea ajuta? m-a întrebat paznicul.

Am tras adînc aer în piept.

– Nu cred că aş avea nevoie de vreo îndrumare. Merg la Centrul Informatic. După ce i-am zîmbit larg, am băgat în marşarier, am dat cu maşina înapoi, am întors-o şi am pornit din nou spre pădure. Dacă-mi era teamă să mă apropii de fabrică? Probabil că da, dar nu din cauza vreunui eventual pericol de expunere la o posibilă contaminare cu mercur, ci fiindcă familiei Meade nu-i plăceau intruşii, iar acolo mai era şi un indicator de interzicere a trecerii.

Campusul Administrativ se dovedi cu mult mai primitor. Am oprit lîngă vechiul Chevrolet al Sabinei, aflat pe acea micuţă porţiune de parcare din faţa Centrului Informatic, m-am dat jos din maşină, am luat de pe bancheta din spate una dintre cele trei pungi pe care le cărasem cu mine şi m-am apropiat de intrare.

Centrul Informatic era ceva deosebit. În primul rînd, aerul dinăuntru era mai răcoros, pentru a veni în întîmpinarea cerinţelor computerelor. În al doilea rînd, în interior, în locul a patru mari spaţii compartimentate, avînd în faţă fiecare cîte o recepţioneră zîmbitoare, exista doar o imensă încăpere într-o parte, cu trei mese de lucru, iar în partea opusă, în dosul unui perete de sticlă, se afla serverul.

Două dintre mesele de lucru erau ocupate, la cea mai îndepărtată de uşă stînd Sabina. Aceasta nu se arătă deloc mirată să mă vadă acolo. Probabil o avertizase cineva că sosisem. I-am zîmbit colegului ei de birou şi m-am îndreptat spre sora mea.

– Cred că ar trebui să-ţi duci în maşină punga asta, ca să rămînă caldă.

Sabina se ridică repede şi o luă înainte, ieşind din clădire. După cum o ştiam eu, ar fi trebuit să mă aştept că avea să-i displacă faptul că venisem acolo. Şi să vrea să plec. Sau să nu fiu văzută. Şi nici auzită. Nu ştia cîtă încredere putea să aibă în colegul ei.

Şi totuşi, în mod ciudat, afară nu continuă să mi se arate ostilă. După ce am închis uşa, mi se alătură în drumul nostru spre maşină.

– Ce te-a apucat să găteşti atîta? Ţi-ai amintit cumva de vechea zicală care afirmă că dragostea trece prin stomac?

– Cam aşa ceva, i-am răspuns eu. Nu ştiu cum altfel să procedez.

– Are chiar atît de mare importanţă pentru tine? m-a întrebat ea fără să mă privească. Maşina ei nu era încuiată. Sabina deschise portiera din dreapta şi luă punga.

– Da, are.

– Ce ai adus în sacoşă?

– O plăcintă cu carne de pui şi diverse legume. Aa, stai puţin. M-am grăbit spre maşina mea, am băgat mîna în spaţiul îngust din spatele scaunelor, am scos de-acolo o franzelă italienească şi am pus-o deasupra pungii pe care Sabina o lăsase în maşina ei, pe locul din dreapta.

– Miroase foarte bine, mi-a spus ea, după care a închis uşa. Apoi se rezemă de maşină şi se uită la mine mai degrabă nedumerită decît supărată. Urmăreşti ceva anume?

Aş fi putut să încep să-i turui despre faptul că îmi doream şi eu o familie unită, dar făcusem deja acest lucru.

– Astăzi, urmăresc într-adevăr ceva, i-am răspuns eu, după care am continuat repede: Am nevoie de încuviinţarea ta. M-am gîndit să o însoţesc pe Phoebe la New York, deoarece nu cred că îi va fi uşor să se descurce acolo de una singură.

– Dar n-ar trebui să meargă Joanne cu ea?

– Joanne trebuie să rămînă la magazin. Phoebe va pleca fie singură, fie însoţită de mine. Mi-a spus şi ea că nu mă pricep la achiziţii de marfă, şi are dreptate, în schimb eu cunosc New Yorkul şi cel puţin pot avea grijă să nu cadă, să nu se rătăcească şi să nu facă cine ştie ce gafă.

– Nu îi este ei chiar atît de rău, îmi replică Sabina, cu o şovăială pe care nu i-o mai deslușisem niciodată pînă atunci în glas.

– Mă aflu aici de o săptămînă întreagă, iar ei încă nu i s-a ameliorat starea de sănătate. A început să intre în panică, dar refuză să-şi facă un control la Tom Martin. Astfel că, în cursul şederii noastre la New York, am de gînd s-o duc la un medic specialist.

– La cine anume?

– Încă nu ştiu. Următoarea plăcintă este pentru el, am rînjit eu cu subînţeles. Sper că va fi atît de încîntat de gestul meu, încît o să ne faciliteze obţinerea unei programări la cabinetul unui medic priceput la aşa ceva.

– La aşa ceva? mă întrebă ea pe un ton de neîncredere. Doar nu te gîndeşti iar la intoxicarea cu mercur!

– În primul rînd, mă gîndesc la Parkinson şi la Alzheimer. Meditînd la cele spuse de mine, Sabina se uită spre pădure şi dădu din cap. Lui Phoebe n-am să-i spun dinainte că urmează să meargă la o consultaţie medicală, i-am mai spus eu surorii mele. O să se împotrivească din răsputeri, sînt absolut sigură de acest lucru. Şi aş vrea ca, atunci cînd îi voi vorbi despre consultaţie, să-i pot spune că şi tu eşti de părere că e bine să-şi facă un control.

Sabina inspiră adînc şi se uită drept în ochii mei.

– Şi pe mine mă îngrijorează starea ei.

– Înseamnă că eşti de acord să o consulte un medic.

– Eu tot cred că este pe fond psihic.

– Dacă medicul va exclude celelalte eventuale diagnostice, s-ar putea ca Phoebe să accepte să meargă la prietena, care este medic terapeut.

Sabina dădu din cap, privind din nou în altă parte. De data aceasta însă, deveni încordată. M-am uitat şi eu în aceeaşi direcţie. Pe alee, venea în direcţia noastră Aidan Meade. Ajunse lîngă noi, proţăpindu-se ţanţoş ca un cocoş şi punîndu-şi mîinile în şolduri. Bărbatul se uita cînd la mine, cînd la Sabina, surîzînd.

– Faceţi abstracţie de prezenţa mea, ne zise el.

Dar cum puteam să facem abstracţie de prezenţa lui, cînd se înfipsese acolo şi se uita în gura noastră?

Tocmai mă gîndeam să-i dau o replică tăioasă, cînd interveni Sabina:

– Dar nu ne deranjezi deloc. Annie era, oricum, pe picior de plecare. A venit doar să-mi aducă ceva de mîncare, pentru acasă. Este o bucătăreasă perfectă.

Aidan Meade se uită cu dispreţ la mine.

– Daaa? Ia te uită! Am ajuns acum şi mare maestră culinară?

Aş fi fost în stare să-l iau la trei-păzeşte, lucru care însă n-ar fi ajutat-o pe Sabina cîtuşi de puţin. Şi chiar nu voiam să-i fac rău surorii mele. În această privinţă, părerile noastre coincideau. Preferam să mă arăt prietenoasă cu Aidan, în loc să-l pun frumuşel la locul lui.

În plus, aveam şi eu întîlnire cu James. Nu prea era aceea o întîlnire în adevăratul sens al cuvîntului, dar eu şi James ne aflam pe cale de a cimenta un fel de legătură. Între pasionaţii de jogging se petreceau astfel de lucruri. Mă îndoiam însă de faptul că ar fi putut să fie şi Aidan la curent. Aşadar, eu şi James aveam un secret al nostru, iar asta îmi dădea puteri.

Am atins-o uşor pe Sabina pe braţ.

– Plăcinta e perfect coaptă, aşa că nu e nevoie decît să o reîncălzeşti timp de zece minute, la un foc potrivit. Apoi, fără să-l mai învrednicesc pe Aidan cu nici o altă privire, m-am urcat în maşină şi am demarat în trombă.

15

Aidan Meade n-o simpatiza pe Annie Barnes. N-avea deloc încredere în ea. Aceasta nu putea aduce nimic bun. Bărbatul ştiuse lucrul ăsta încă de la început. Venise ea în Middle River pentru o lună de zile întreagă? Însemna că aveau să se petreacă multe dandanale. Chiar dacă nu i-ar fi sesizat femeii atitudinea de mironosiţă din prima zi în care venise în oraş, tot şi-ar fi dat seama de pericolul real, din cauza comportamentului ei bizar. Şi nu era singurul care mirosise primejdia. Marshall intrase în priză, iar atunci cînd intra acesta în priză, însemna că şi Sandy era în priză, iar cînd Sandy era în priză, starea de încordare îi era transmisă şi lui Aidan. Şi colac peste pupăză, tocmai acum se întîmplase ca şi Nicole să-l pună pe jar, cu mai puţin de o oră în urmă. La asta chiar că nu s-ar fi aşteptat, mai ales acum, cînd totul mergea ca pe roate.

– Te pot deranja cîteva clipe? îl întrebase ea prin interfon de la biroul ei, aşa cum făcea adeseori, atunci cînd avea de lămurit cu el diverse chestiuni de serviciu. Aidan îşi dăduse însă imediat seama că ceva era în neregulă, de cum intrase Nicole în încăpere. În primul rînd, femeia nici măcar nu remarcase că el ţinea în mînă o crosă de golf şi că trimitea mingi de golf la ţinta aflată în cealaltă parte a camerei, deşi, de obicei, îl tachina în legătură cu această preocupare cvasipermanentă a lui. În al doilea rînd, ca un semn prevestitor de încă şi mai mari rele, Nicole nici măcar nu avea în mînă obişnuitul teanc de documente.

Femeia închisese uşa în urma ei şi se apropiase rapid de el, începînd să-i vorbească pe un ton scăzut şi confidenţial:

– S-ar putea să dăm de bucluc. M-a sunat de dimineaţă Hal Healy. A văzut-o pe Kaitlin stînd de vorbă cu Annie Barnes. S-a gîndit că m-ar putea interesa să aflu şi eu. Am fost amîndoi îngrijoraţi de purtarea ei stranie din ultima vreme. Hal se teme că Annie nu reprezintă un exemplu prea bun de urmat de fetele din oraşul nostru. Nicole îl privi cu stăruinţă. În ceea ce mă priveşte, mie una de altceva îmi este mai tare teamă.

– Şi de ce anume ţi-ar putea fi teamă? o întrebă Aidan. Nu-l prea preocupau problemele lui Kaitlin.

– Mi-e teamă de faptul că ea a aflat.

– Despre legătura noastră? se interesă el cu mare mirare. De unde naiba ar fi putut ea să afle? Noi n-am riscat niciodată, în exteriorul acestui birou.

– Dar la Concorde? Sau la Worcester? Sau la New York?

– Atunci am fost plecaţi cu probleme de afaceri.

Nicole îşi puse mîinile în sîn.

– Da, sigur, am muncit din greu la acele afaceri, în pielea goală.

– Nu-ţi mai face atîtea probleme, Nicki. De unde dracu' ar putea fata să ştie ce anume am făcut noi acolo? o întrebă el, lăsînd deoparte crosa de golf.

– Habar n-am. Poate doar bănuieşte, ori i-au ajuns la urechi nişte bîrfe. Iar dacă e furioasă pe mine, atunci unica ei posibilitate de a se răzbuna ar fi aceea de a-i vinde lui Annie Barnes pontul. O deranjează cumplit faptul că eu îl urăsc pe tatăl ei. Chiar dacă ea a fost aceea care l-a surprins înşelîndu-mă, Kaitlin consideră că tot eu am fost de vină şi pentru acest lucru. Treaba e că, în cazul în care se va afla despre relaţia noastră, Anton va încerca să profite de situaţie. De multă vreme aşteaptă el să mă prindă călcînd strîmb, ca să divorţeze, fără ca toată lumea din oraş să-l considere un nemernic.

Aidan o prinse strîns de mîini, scuturîndu-i-le cu blîndeţe.

– Dar n-ai călcat deloc strîmb. Doar nu te-ai apucat să le povesteşti şi prietenelor tale despre noi.

– Nici vorbă. N-am spus absolut nimănui.

Bineînţeles că nu spusese nimănui. Era conştientă că îl prinsese pe Dumnezeu de un picior. Ca secretară a lui Aidan, avea cel mai bun salariu din companie şi bineînţeles că-şi merita cu prisosinţă pînă şi ultimul bănuţ cîştigat cu trudă.

– Şi, pe de altă parte, nu poţi şti sigur dacă ea într-adevăr a aflat, mai adăugă bărbatul.

– Da, n-am de unde să ştiu şi nici măcar nu pot s-o întreb. Dar din ce alt motiv ar fi avut ea nevoie să stea de vorbă cu Annie Barnes? Ce-ar fi putut să aibă fiica mea de vorbit cu acea femeie? În ultima vreme, Kaitlin se poartă rece cu mine. I-am simţit răceala şi atunci cînd a stat duminică în biserică, între mine şi Anton. Şi din cîte mi-a spus Hal, ea vorbise cu Annie chiar înainte de acel moment.

– Du-o la un psiholog.

– Ca să risc să povestească şi altcuiva totul? Nu e deloc o idee bună, Aidan. Doar ştii şi tu cum merg treburile la noi în oraş. E o utopie să crezi că ai putea ţine ceva secret.

Pe Aidan începuse să-l cam scoată din sărite acea conversaţie. Nu fusese el cauza eşecului căsniciei lui Nicole.

– Mai stai şi tu de vorbă cu ea. Încercă să o atragi de partea ta. Cumpără-i ceva drăguţ. Poate un automobil.

– Anton nu e de acord.

– Şi ce crezi că aş putea face eu?

– Ai putea să-i închizi gura lui Annie Barnes.

– Parcă tu singură vorbeai despre utopii, îi zise Aidan rîzînd.

Nicole se desprinse din strînsoarea lui.

– Să ştii că nu-mi arde cîtuşi de puţin de glume, la ora asta. Bărbatul întinse mîinile şi o trase din nou spre el, în timp ce ea îl fulgera din priviri. Aidan, să ştii că treaba este cît se poate de serioasă. În cazul în care Anton divorţează de mine, voi fi distrusă. Adică o să rămîn fără nici un ban. Şi doar banii i-am urmărit căsătorindu-mă cu el. În prezent, sînt mulţumită de situaţia mea. Şi îmi şi place tot ce fac. Îmi

place şi ceea ce facem noi doi. Dacă Anton o să prindă de veste despre legătura noastră, se va duce de rîpă totul. Chiar crezi că soţiei tale îi va conveni să afle că tu umbli şi cu alte femei? Ai mai ratat încă două căsnicii, pentru că n-ai fost în stare să-ţi pui lacăt la fermoarul de la pantaloni. Nu te-a pus ea să închei un contract prenupţial prin care te obligi să-i dai mai mulţi bani, în cazul în care o s-o înşeli? Sau doar ai scornit asta, ca să mă convingi să-mi ţin gura? Ei bine, află că eu m-am ţinut de cuvînt. Aşa că s-ar putea ca scurgerea de informaţii să fi pornit de la tine.

– Ştii ce frumoasă eşti cînd te înfurii?

– Ai-dan! Încearcă să mă asculţi!

Aidan însă deja se excitase.

– De la mine încă nu s-a scurs nimic. Dar, cît de curînd, se va scurge altceva. Eşti nemaipomenit de atrăgătoare. Şi Aidan o sărută.

– Aidan! încercă să protesteze femeia, dar nu reuşi să se opună sărutului. Aşa că bărbatul continuă. În acelaşi timp, o rezemă de uşa pe care o încuie şi-şi strecură ambele mîini pe sub bluza ei.

Nicole purta bluze, de obicei de mătase, şi sutiene, de obicei dantelă, iar uneori lui îi plăcea să o mîngîie peste ţesătură, dar în ziua aceea se simţea nerăbdător. Dezgolindu-i simultan sînii, începu să-i frece cu degetul mare un sfîrc, în timp ce pe celălalt îl prinse cu gura.

– Nu ştiu ce să mă mai fac, Aidan, gîfîi Nicole, cuprinzîndu-l pe după gît cu braţele şi trăgîndu-l spre ea.

– Să faci ceea ce trebuie, scumpo, îi şopti el, simţindu-i trupul pîrguit. Apoi îi băgă o mînă sub fustă, îi împinse în jos chiloţii şi se desfăcu la pantaloni. Cît ai clipi din ochi, bărbatul o şi penetrease, ea fiind deja pregătită în aşteptarea lui. Ea mereu era pregătită, fapt ce constituia unul dintre motivele pentru care relaţia lor dura. El nu-şi mai bătea capul cu nici un fel de preludiu, atunci cînd se simţea ars de dorinţă. Iar din mişcările pe care le făcea ea şi din sunetele pe care le

scotea, Aidan înţelegea că în această privinţă erau amîndoi pe aceeaşi lungime de undă.

Totul se termina rapid, iar acest lucru le era amîndurora pe plac. Era şi ea satisfăcută, la fel ca şi el. De obicei, cam despre asta era vorba.

În acea zi însă, femeia o ţinea una şi bună. După ce-şi aranjă îmbrăcămintea, îşi luă un aer demn şi-i spuse:

– Ştii de ce ţi-am amintit de contractul tău prenupţial? Pentru ca să fii cu ochii în patru şi în ceea ce ne priveşte. Este şi în interesul tău să iei toate măsurile pentru ca nu cumva Annie Barnes să divulge ceva despre legătura noastră. Pentru că, dacă o încurc eu, o s-o încurci şi tu.

Aidan se asigură că pantalonul cădea impecabil şi avea fermoarul bine închis, după care îşi ridică încet privirea.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun că n-am de gînd să ajung săracă. Dacă bărbatul meu divorţează de mine din cauza legăturii noastre, presupun că n-ai să mă laşi de izbelişte.

Vorbele ei aveau un ton realmente ameninţător.

– Ce tot îndrugi acolo, Nicole? Nu se va întîmpla nimic rău.

– Asta-i cît se poate de bine, spuse femeia, după care îi zîmbi. Simţeam nevoia să aud asta din gura ta. Apoi ieşi din încăpere.

Aidan rămăsese încremenit, uitîndu-se în urma ei. Şi cu cît se holba mai tare la uşa închisă, cu-atît se simţea mai iritat. Nu-i plăcea să fie ameninţat şi cu-atît mai puţin ca ameninţarea să vină din partea unei femei. Era cu nervii întinşi la maximum în momentul în care sună telefonul şi aproape că explodă atunci cînd vocea din receptor îl informă că Annie Barnes bîntuia prin incinta fabricii. Cînd pornise ca să stea de vorbă cu sora ei, se simţea ca un butoi plin cu praf de puşcă. Furia fierbea paroxistic în el, atunci cînd o găsi lîngă Sabina pe Annie, care începu să-i trăncănească degajat despre masa de seară, după care se urcă în maşină şi plecă.

Annie era imprevizibilă şi imposibil de controlat. Aidan habar n-avea ce intenţii avea. Lucrurile stăteau însă cu totul altfel, în ceea ce o privea pe sora ei. Sabina era angajata lui. N-avea cum să-i comande ce să facă ea în timpul liber, şi totuşi trebuia să fie cel mai mare imbecil posibil dacă i-ar fi permis Sabinei să comploteze cu duşmanul, pe spezele fabricii.

– Ce-a vrut sora ta? o întrebă el pe Sabina.

– Mi-a adus ceva de mîncare, îi răspunse aceasta, într-o manieră extrem de calmă şi asemănătoare aceleia a lui Annie, un fel de-a fi pe care nu i-l mai remarcase pînă atunci şi care îl scotea cu-atît mai mult din sărite.

– Ăsta n-a fost decît un pretext, îi replică Aidan. A bătut atîta amar de drum pînă la fabrică. De ce crezi că a făcut chestia asta?

– Nici măcar nu ştiam că avea de gînd să vină. Poate că a vrut doar să vadă ce mai e nou pe-aici.

– Poate că face nişte săpături.

– Săpături? În legătură cu ce anume ar vrea ea să sape? îl întrebă amuzată Sabina.

– Păi asta ar trebui să-mi spui tu, i-o reteză el. Aşa că nu ţine să mă iei că o fi vrut să vadă şi ea ce mai e nou pe-aici. Întreprinderea asta n-are nici o importanţă pentru Annie. Sabina, pe sora ta o mănîncă-n fund să facă tuturor numai necazuri, şi nu sînt eu singurul de părerea asta. Pînă şi Hal Healy este îngrijorat.

– Hal Healy? Ce legătură are el cu fabrica noastră?

– Nici o legătură. Dar omul a văzut-o stînd de vorbă cu cîteva fete din oraş şi se teme că ea ar putea avea asupra acestora o influenţă nefastă.

– Annie este o scriitoare renumită, îl contrazise Sabina. Este o femeie realizată. Iar asta înseamnă că influenţa ei asupra celor tineri nu poate fi decît benefică.

– Cu condiţia să nu le bage acelor fete cine ştie ce gărgăuni în capetele lor înfierbîntate. Dacă zici Annie Barnes, zici

Peyton Place, iar dacă zici *Peyton Place*, zici sex. Să nu ne îmbătăm cu apă rece. Sora ta își trăiește viața la cea mai înaltă intensitate. Fiica ta este acum extrem de influențabilă. Pe tine nu te îngrijorează perspectiva asta?

Sabina avu tupeul să se arate amuzată.

– Bineînțeles că mă îngrijorează perspectiva, dar nu din cauza lui Annie. Pe mine mă îngrijorează mai mult băieții din jurul fiicei mele. Uită-te la tine. Doar am urmat școala împreună și te cunosc, Aidan. N-am uitat ce făceai.

Aidan un făcuse nimic altceva decît ceea ce ar fi făcut orice mascul tînăr și focos. Da, desigur. Sabina avea să-i amintească faptul că el făcea parte din familia Meade și că putea astfel să scape mai ușor basma curată. Avea să dezgroape acum morții și să-i aducă aminte despre Annie și despre Creasta Cooper. În cazul de față însă, nu se prea potrivea.

– Nici măcar nu m-am atins de sora ta.

– Știu asta. Erai prea prins să te atingi de Kiki Corey. Asta ca să nu le mai punem la socoteală și pe celelalte dinainte și de după Kiki Corey. Așa că nu face acum pe lupul moralist cu mine!

Adineaori îl beștelise Nicki, iar acum Sabina. Îi displăcea profund cînd femeile îl categoriseau.

– Sînt sau nu sînt șeful tău? o întrebă el.

– Nu văd care este legătura.

– Păi dacă sînt șeful tău, atunci îmi datorezi respect. Eu îți spun că sora ta o caută cu lumînarea și nu-ți permit să mă iei peste picior. Sabina nu mai spuse nimic și figura ei deveni impenetrabilă, lucru care era și mai rău, dovedind insolență. Iubito, dacă n-o struneşti pe sora ta, o să suporți consecințele. Femeia tot nu spunea nimic și se uita la el cu aceeași privire neutră. În caz că voi avea impresia că, din cauza surorii tale, vei deveni un pericol pentru această întreprindere, te voi înlocui.

– Cum adică mă vei înlocui?

– Adică o să te concediez. Struneşte-o, Sabina! Să plece dracului cît mai repede, din oraşul nostru.

Sabina se uită în urma lui Aidan, care se îndepărta. Ştiuse ea că venirea lui Annie în oraş avea să facă valuri. Nu o rugase pe Annie să nu-şi bage nasul în treburile oraşului? Nu o implorase ea, încă din prima dimineaţă în care o întîlnise acasă la Phoebe? Şi doar îi spusese la ce îi putea expune Annie familia. Iar în acel moment, teoria se transformase în fapt. Din cauza surorii ei, era foarte posibil ca Sabina să-şi piardă slujba. Annie era cea mai încăpăţînată, cea mai pisăloagă, cea mai nesuferită şi cea mai imposibilă fiinţă pe care o cunoscuse vreodată!

Fierbînd în suc propriu, Sabina aruncă o privire spre clădirea în care lucra. Azi nu se mai putea reapuca de treabă. Era mult prea supărată ca să mai reuşească să facă ceva. Şi nici n-ar mai fi avut de ce să se reapuce azi de treabă, dat fiind că se făcuse deja ora cinci. Tocmai ieşise din clădire şi asistentul ei.

– Pe mîine, îi strigă acesta de departe. Sabina ridică o mînă spre el, în semn de salut.

Omul pleca zilnic la ora cinci. Sabina lucra pînă mai tîrziu. Făcea ea asta din mîndrie pentru activitatea ei? Sau din cine ştie ce sentiment de responsabilitate profesională? Ori dorea să rămînă în graţiile şefilor ei?

Acum însă Aidan o ameninţase că o dă afară. Iar asta o irita cumplit. Ba mai mult, îi ceruse ca ea să o determine pe Annie să plece cît mai repede din oraş, acest lucru fiind şi mai enervant. Annie avea aceleaşi drepturi ca şi Aidan de a rămîne în oraş. Într-adevăr, ea îşi băga nasul unde nu-i fierbea oala, dar asta nu constituia nici o infracţiune. Sabina nu avea absolut deloc de gînd să-i spună lui Annie să plece.

Ba chiar dimpotrivă. Ar fi fost bine să se apropie cît mai mult de sora ei, să stea mai mult de vorbă cu ea, să o cunoască mai bine. N-ar fi avut decît de cîştigat.

Privirea îi căzu pe pachetul cu mîncare din maşină. Aidan avusese dreptate. Annie nu venise numai să-i aducă ceva de mîncare. Venise să stea de vorbă cu ea în legătură cu Phoebe, ceea ce era un lucru frumos. Ba mai mult, dovedea omenie. Phoebe avea nevoie de ajutor. Trebuia să recunoască asta. Iar dacă Annie avea puterea să continue lupta, de ce i s-ar fi împotrivit tocmai Sabina?

16

Tocmai ieşeam printre acele frumoase ziduri de piatră, lăsînd în urmă fabrica Northwood şi îndreptîndu-mă spre policlinică, cînd mi-a trecut prin minte o idee. Era trecut de cinci. Dacă Tom Martin îşi terminase ziua de muncă, atunci apariţia mea acolo nu avea să stîrnească decît bîrfe, fără ca eu să fi obţinut cîtuşi de puţin ceea ce doream de la el.

De aceea, am tras maşina pe dreapta, mi-am scos din poşetă telefonul mobil şi am sunat la policlinică, să verific dacă Tom mai era încă acolo. După cum mă aşteptam, în locul lui Tom mi-a răspuns serviciul de preluare a mesajelor. *„Nu"*, am replicat eu pe un ton firesc, *„n-am de lăsat nici un mesaj. O să revin mîine cu un alt telefon"*, după care am închis. Apoi am sunat la Informaţii, am solicitat numărul de telefon de-acasă al lui Tom şi mi-a fost făcută în mod automat legătura.

I-am recunoscut imediat vocea. Tom avea o voce caldă.

– Tom? Annie Barnes la telefon. Ţi-am pregătit ceva de mîncare pentru cină. Aş vrea să trec pe la tine, ca să-ţi aduc ce ţi-am pregătit.

Glasul parcă i se însenină.

– Mi-ai pregătit o cină? Drăguţ din partea ta. Cînd poţi ajunge aici? Sîntem morţi de foame – ştii că am şi o soră, nu-i aşa?

– Ştiu. Este o porţie suficientă pentru patru persoane.

– Atunci poate că o să rămîi şi tu la masă, împreună cu noi.

– O să stau puţin, dar am de gînd să ajung repede acasă, ca să n-o las pe Phoebe singură. Vrei să-mi dai adresa ta?

El mi-o dădu cu toată încrederea. Exista cu siguranţă între noi doi o simpatie reciprocă.

Zîmbind, mi-am pus la loc în poşetă telefonul mobil, iar în acel moment am văzut apărînd pe şosea maşina poliţiei. Acum nu mai avea luminile aprinse, nu mai existau nici spectatori, eram acolo numai eu şi Marshall. Zîmbetul mi-a cam pierit. Şi nu că m-aş fi simţit ameninţată fizic să mă aflu singură cu el pe un drum destul de pustiu. Mai curînd eram uşor neliniştită. Trecusem mai devreme pe lîngă cîteva maşini, şi totuşi acum nu se mai vedea nici una. După ultima noastră întrevedere, mă întrebam cum i-ar fi convenit lui să ne întîlnim: cu martori sau fără?

El nu coborî din maşină, ci doar îmi strigă peste locul pasagerului din dreapta, prin geamul deschis:

– Ai vreo problemă?

– S-ar fi cuvenit ca asta să-l întrebi tu pe el, rosti Grace cu năduf.

Eram de acord cu ea, dar ştiam că era cu mult mai bine să nu spun asta cu voce tare. M-am limitat la un simplu surîs şi i-am răspuns:

– Nu am nici o problemă, mulţumesc. Apoi, am pornit maşina.

– Nu ne plac persoanele care vorbesc la telefonul mobil în timp ce conduc maşina, îmi strigă el în continuare.

– Sînt de acord cu acest lucru. Şi tocmai de aceea am şi oprit maşina, cît timp am vorbit la telefon.

– Îi amendăm pe cei care vorbesc la telefon în timp ce conduc maşina.

– Glumeşte sau face pe nebunul? ţipă Grace cuprinsă de indignare. Oamenii din ziua de azi vorbesc în permanenţă la telefoanele mobile. Pe vremea mea, noi nu aveam aşa ceva. Era cu mult mai bine fără ele, dacă vrei să ştii.

N-o întrebasem nimic. Vorbea la fel ca bunica mea, care era cam din aceeaşi generaţie cu ea.

Telefoanele mobile reprezentau însă o realitate concretă – la fel ca şi puterea pe care i-o conferea lui Marshall

Greenwood insigna de poliţist. Oricît aş fi încercat eu să-l evit, el tot mă urmărea. Era ceva enervant. Şi cu cît mă gîndeam mai mult la cît de enervantă era tenacitatea lui (aşa cum de fapt fusese şi atunci cînd mă oprise în centrul oraşului), cu-atît îi sporea şi lui puterea asupra mea.

Aşa că, zîmbindu-i în continuare, i-am spus cu amabilitate:

– O să ţin cont de asta.

– Te sfătuiesc chiar să respecţi această regulă.

– Mulţumesc de sfat.

Se părea că poliţistul ar fi preferat să continue discuţia, dar nu ştia ce să mai zică. Nu-i oferisem nimic de care să se poată agăţa. Mă comportasem într-o manieră cît se putea de înţeleaptă, în circumstanţele date.

Marshall se încruntă, străduindu-se să scornească un pretext. Dîndu-şi seama însă că nu mai avea ce să-mi spună, privi înainte şi plecă. În clipa aceea am înţeles că lui Marshall Greenwood nu-i stătea în fire să pară un dur, ceea ce m-a făcut să mă întreb din ce cauză se comporta astfel cu mine.

De fapt, ştiam de ce făcea asta. Călcasem pe bombeu pe cine ştie ce membru al familiei Meade, fapt care îmi întărea hotărîrea de a-mi continua investigaţia.

Da, ştiu. Mai intervenea în discuţie şi relaţia mea cu James. Dar faptul că alergam împreună cu el nu avea nici o legătură cu cealaltă chestiune. Iar dacă noi doi am fi ajuns la o apropiere suficientă ca eu să pot stoarce de la el anumite informaţii care să mă ajute în ancheta mea, atunci ar fi fost cu-atît mai bine.

După ce Marshall Greenwood dispăruse complet din raza mea vizuală, am luat-o şi eu din loc, îndreptîndu-mă spre locuinţa lui Tom. Acesta stătea într-o casă victoriană cu ziduri galbene, asemănătoare caselor victoriene de pe Strada Salciei, cu deosebirea că locuinţa lui Tom avea un teren împrejmuitor mult mai mare. Bănuiam că suprafaţa totală era de ordinul unei jumătăţi de hectar, fiind în majoritate acoperită cu iarbă. Casa era amplasată în faţă şi era înconjurată de o pajişte, cu

cîţiva arbuşti şi doi copaci. De creanga unui stejar era atîrnat un leagăn de lemn, iar de creangă unui arţar era atîrnată o anvelopă mare. Casa era înconjurată de o terasă închisă, cu cîteva trepte largi în faţa intrării principale şi în faţa unei intrări laterale. În apropierea intrării laterale, se afla o masă de grădină, cu cîte o bancă de-o parte şi de alta. De marginea acoperişului terasei erau agăţate la distanţe egale nişte ghivece cu petunii de un mov intens.

Mi-am parcat maşina lîngă trotuar, chiar în faţa casei. Am luat sacoşa cu plăcintă şi am pornit-o pe potecă, spre intrarea principală. De îndată ce am ajuns lîngă terasă, uşa se deschise şi în cadrul ei am văzut o fată. Toată numai zîmbet, aceasta era brunetă şi avea o frumuseţe naturală. Ochii erau albaştri ca ai lui Tom şi era la fel se suplă ca şi acesta, fapt subliniat şi de şortul-salopetă pe care îl purta. De-abia cînd m-am mai apropiat de ea, mi-am dat seama că fata nu mai era de mult o adolescentă, aşa cum crezusem eu iniţial.

Cu toate acestea, zîmbetul ei era contagios.

– Bună ziua, i-am spus eu. Pe mine mă cheamă Annie.

Cu toate că ea continua să zîmbească, părea cam stingherită şi luase în braţe stîlpul din capătul de sus al scărilor. Mă întrebam dacă era mereu la fel de puţin vorbăreaţă, cînd apăru şi Tom în cadrul uşii. Era îmbrăcat cu tricou şi şort, iar în picioare purta nişte sandale. Bărbatul era frumos bronzat.

– Ne-ai salvat viaţa, mi se adresă el, grăbindu-se în josul scărilor, ca să mă scape de sacoşă. Doamna Jenkins a dus-o astăzi la cumpărături pe Ruth, pe la magazinele din Conway, aşa că n-a mai avut timp să ne pregătească masa de seară. Tocmai voiam să deschid o conservă de ton.

– Atunci chiar că v-am salvat de la moarte, pentru că nu poţi şti niciodată ce se află într-o conservă de peşte.

– Ba eu ştiu. Şi Tom desfăcu fermoarul sacoşei în care se afla plăcinta. Te poţi îndoi de un peşte cumpărat proaspăt, dar în conservă, şi mîncat cu moderaţie, n-are cum să-ţi facă

rău. În plus, nici eu nu sînt gravid şi nici Ruth. Bărbatul adulmecă aromele. Ce ne-ai adus? Plăcintă cu carne de pui?

– Ai ghicit.

– Miroase nemaipomenit.

– S-ar putea să fie nevoie s-o reîncălzeşti.

Tom atinse plăcinta.

– Nu este nevoie. Se poate mînca aşa cum este. Nu vrei să mănînci şi tu cu noi? Am dat din cap, iar el se uită în spate. Ruth, vino să faci cunoştinţă cu Annie şi să vezi ce ne-a adus.

Ruth coborî şi se aşeză pe treapta cea mai de jos. Nu dădea semne că i-ar fi fost foame. Nici nu se sinchisi de plăcintă, ci continua să mă măsoare din cap pînă-n picioare.

– Mă bucur să te cunosc, Ruth, i-am spus eu surorii lui Tom.

Acesta îi făcu semn să se apropie. Dar pentru că dădu cu hotărîre din cap, mă trase pe mine în direcţia ei.

– Vine muntele la Mahomed.... Tom se aşeză lîngă Ruth, renunţînd să mai insiste în privinţa prezentărilor. Mi-a făcut şi mie semn să mă aşez, după care îşi puse în poală sacoşa cu plăcintă. Ziceai că vrei să ajungi repede acasă, ca să nu o laşi prea mult timp singură pe Phoebe. Cum se mai simte?

M-am aşezat şi eu în cealaltă parte a treptei, sprijinindu-mă cu spatele de stîlpul scării.

– Se simte destul de rău. Acesta este unul dintre motivele pentru care am venit acum la tine. Am încercat s-o conving să vină s-o consulţi, dar nu vrea. Mă gîndesc că refuză fiindcă oraşul e mic, iar lumea va începe să vorbească, dacă o va vedea apelînd la serviciile tale. Aşa că m-am gîndit la o altă variantă, şi anume la aceea de a o consulta un specialist de la New York. Sîmbătă vom pleca amîndouă acolo, pentru nişte contractări de marfă. O voi ajuta cu partea administrativă a călătoriei şi voi avea grijă să ajungă acolo unde trebuie şi la ora potrivită, aşa că aş vrea s-o duc şi la un medic, înainte ca ea să-şi dea seama de intenţiile mele. Din păcate însă, nu ştiu la ce medic să apelez, iar la New York vom sta puţin.

– Ştiu exact la cine trebuie să apelezi, îmi răspunse Tom, aşa cum mă şi aşteptasem. Cînd anume vrei să mergeţi la consultaţie, la acea doctoriţă?

Era chiar şi mai bine că era vorba despre o doctoriţă.

– Marţi de dimineaţă.

– Marţea viitoare? mă întrebă Tom pufnind în rîs. Da' văd că nu eşti deloc modestă.

– Ştiu, şi-mi cer scuze pentru această grabă. Am tot amînat chestiunea, în speranţa că Phoebe se va însănătoşi de la sine. Acum însă pînă şi Sabina este de părere că nu este deloc bine ceea ce se întîmplă cu sora noastră. Iar această călătorie pică tocmai la ţanc. În caz că nu vei putea...

– Ba voi putea, îmi spuse el. Doctoriţa la care vă trimite este o foarte bună prietenă a mea. Pentru mine, va face tot posibilul. S-a specializat în domeniu.

– În domeniul care ne interesează pe noi? l-am întrebat eu, deşi nu mai era nevoie. După prima noastră discuţie, nu mai vorbisem nimic cu Tom, dar instinctiv mi-am dat seama că vorbeam amîndoi aceeaşi limbă.

El dădu din cap.

– Judith este specialistă în tratamentele alternative. M-a ajutat să tratez cîteva persoane din oraşul nostru cu ajutorul unei terapii numite terapie chelatică.

– Terapie chelatică, am repetat eu, rostind pentru prima oară-n viaţă acel cuvînt.

– Termenul vine din greacă de la un cuvînt care înseamnă cleşte. Se utilizează ca agent chelatic un aminoacid sintetic. Acesta este introdus în organismul uman şi merge drept la ţintă, în diverse ţesuturi intoxicate cu atomi metalici, de care se lipeşte şi pe care îi antrenează şi îi elimină. Corpul uman nu suportă în interiorul lui acea substanţă sintetică. În timp ce organismul nu sesizează prezenţa atomilor metalici, îşi dă în schimb seama că moleculele de aminoacid sintetic sînt nişte corpi străini. Astfel că le dirijează împreună cu atomii de metal spre rinichi, de unde sînt eliminate prin urină.

Explicaţia lui ştiinţifică părea să aibă sens. Nu ştiam însă cum anume era abordată acea metodă terapeutică.

– Dar persoanele astfel tratate ştiu că vă străduiţi să le eliminaţi din organism un metal toxic?

– Le-am explicat, deşi numai la modul ipotetic, adică spunîndu-le că, în cazul în care ar exista vreun metal toxic în organismul lor, acest procedeu îl va elimina. Bineînţeles că n-am posibilitatea să aduc acuzaţii fondate cu privire la sursa existenţei acelei intoxicări cu atomi de metal. Iar pacienţii mei nu-mi pun asemenea întrebări.

– Nu-ţi pun asemenea întrebări? Eram de-a dreptul uluită.

– Nu-mi pun asemmenea întrebări. Ei sînt pur şi simplu bucuroşi că se simt mai bine.

– Înseamnă că metoda dă rezultatele scontate.

– Am avut pacienţi care s-au simţit mai bine după acest tratament.

– Dar i l-ai propus şi mamei?

– Da. Însă ea a vrut să mai aşteptăm să vedem mai întîi rezultatele medicinei tradiţionale. Din nefericire însă, a căzut pe scări înainte de a fi apucat să încercăm şi tratamentul neconvenţional.

M-am întristat auzind acest lucru, dar mă gîndeam acum la sora mea.

– Sînt sigură că o s-o conving pe Phoebe să se supună acelui tratament.

– Cu condiţia ca Judith să i-l recomande, îmi atrase el atenţia. Ea va dori să-i facă un examen complet, pentru a elimina eventualitatea unui alt diagnostic.

Gîndurile mele însă deja îşi luaseră zborul.

– Dar dacă tratamentul este eficace în cazul intoxicării cu mercur, nu este asta o dovadă a existenţei acestei intoxicări?

– Nu. Nu se ştie dacă este vorba despre mercur, despre plumb sau despre oricare alt metal. Plumbul poate fi depistat printr-o simplă analiză de sînge, lucru care însă nu este valabil pentru mercur, ori pentru alte metale.

– Dar n-aş obţine o dovadă în acest sens dacă aş putea face o legătură între pacienţii trataţi de tine cu succes şi fabrica de hîrtie?

– Asta depinde de natura legăturii pe care o descoperi.

– Aş putea discuta cu pacienţii tăi?

– Nu-ţi pot da numele lor. Asta ar însemna să încalc principiul confidenţialităţii. Dar aş putea să-i sun şi să le transmit că ar putea discuta cu tine, în cazul în care ar dori să o facă. Acest lucru însă ar ridica problema pe care ţi-am semnalat-o în cursul primei noastre conversaţii.

– Te referi la postul tău.

– Da, mi-a răspuns el, iar din glasul lui mi se părea evident faptul că nu-şi cerea cîtuşi de puţin iertare, pentru asta fiind demn de respect.

Am încercat să mai negociez cu Tom.

– Te înţeleg. Dar dacă ţi-aş cita o listă de persoane care au fost bolnave, ai fi de acord să-mi răspunzi doar prin da sau nu?

– Adică dacă i-am tratat sau nu? Nici aşa nu e bine. În schimb, aş fi de acord să-ţi spun care dintre ei ar fi mai cooperanţi cu tine. Pentru că în cazul acesta, n-aş vorbi în calitatea de medic, ci în aceea de cetăţean al oraşului Middle River. N-aş face decît să-mi exprim o presupunere.

– Prin asta ai face mai mult decît au fost dispuşi toţi ceilalţi să facă. Merge şi-aşa, i-am spus eu, după care m-am uitat în direcţia lui Ruth. Aceasta nu făcuse între timp nici o mişcare, cu excepţia aceleia de a se fi aplecat puţin în faţă ca să mă vadă mai bine, atunci cînd se aşezase şi Tom lîngă ea, pe treapta respectivă. Fratele tău are un suflet bun, i-am spus eu, după care l-am privit din nou pe Tom. Bineînţeles că în clipa asta n-am la mine acea listă, tocmai acum cînd aş fi avut cea mai mare nevoie de ea. Te deranjează dacă am să te sun ceva mai tîrziu?

– Bineînţeles că nu. Doar ai numărul meu de telefon, nu-i aşa?

M-am uitat spre sacoşa cu plăcintă.

– Acum chiar că va trebui s-o reîncălzeşti. Iar eu trebuie să plec. Îţi mulţumesc, Tom. Mă bucur să ştiu că îmi eşti prieten. M-am ridicat în picioare. Îmi pare foarte bine că te-am cunoscut, Ruth.

Fata nu mi-a răspuns nimic, dar continua să se uite la mine cu nişte ochi calzi.

Şi Tom a observat acest lucru, aşa că, în timp ce mă conducea pînă la maşină, îmi spuse:

– În ultima vreme este cam sălbatică, aşa încît poţi să priveşti purtarea ei ca pe un compliment. Cred că ai cucerit-o.

– Cum anume?

– Îşi doreşte să aibă o soră, iar tu corespunzi, probabil, idealului ei. I-a plăcut de tine.

– Pare foarte drăgălaşă. Cîţi ani are?

– Douăzeci şi opt. Mama a născut-o tîrziu, spre bătrîneţe, a adăugat el cu tristeţe, după care surîsul i-a revenit pe buze. Fetei îi place să locuiască în orăşelul ăsta. Metropola era pentru ea cu mult prea mare, prea zgomotoasă şi prea aglomerată. Nu se poate adapta la schimbări şi, cum ştii, orice metropolă se află într-o continuă schimbare. Acolo nici nu aveam cum să mă ocup de ea, aşa cum s-ar fi cuvenit. În schimb, aici pot. Am un program fix. Merg la policlinică, apoi mă întorc acasă.

– Cum te descurci atunci cînd trebuie să participi la vreo conferinţă? l-am întrebat eu.

Unele dintre conferinţele despre care citisem în ziarul *Middle River Times* avuseseră loc în nişte localităţi mai îndepărtate, care nu i-ar fi permis să plece şi să se întoarcă în aceeaşi zi acasă.

– Atunci are grijă de Ruth doamna Jenkins. Este pentru mine o adevărată mană cerească. Sînt foarte mulţumit de femeia asta.

Phoebe îmi mărturisi că adora plăcinta din carne de pui, şi totuşi am simţit că vorbea mai mult dintr-o politeţe adînc

înrădăcinată decît datorită realei încîntări a papilelor ei gustative. Pe cînd strîngeam masa, sora mea se muie de tot şi în curînd se afla pe canapeaua din camera ei de lucru, cu televizorul deschis şi cu ochii închişi. Tocmai puneam vasele în maşina de spălat, cînd mă sună şi Sabina, ca să-mi mulţumească pentru delicioasa plăcintă, pe care spunea că o devoraseră cu toţii, pînă la ultima bucăţică. Mă întrebă cum se simţea Phoebe şi îmi mai spuse că, pe măsură ce se gîndea mai mult, era din ce în ce mai sigură că avusesem o idee foarte bună s-o duc pe sora noastră la un medic, în timpul călătoriei la New York. Se mai interesă şi despre ce aveam de gînd să fac în ziua următoare.

Menţionarea zilei următoare mă duse cu gîndul la James, lucru care îmi provocă o stare pregnantă de surescitare, distrăgîndu-mi atenţia, astfel încît de-abia mai tîrziu m-am întrebat ce însemna oare interesul subit al Sabinei. Pe loc, m-am simţit pur şi simplu bucuroasă că mă sunase.

Am tras cu ochiul în camera în care se retrăsese Phoebe. Sora mea picotea. Mulţumindu-mă că aveam acum un oarecare grad de intimitate, mi-am scos însemnările şi l-am sunat pe Tom. Conversaţia era extrem de simplă: La fiecare nume din lista mea – Martha Brown, Ian Bourque, Alice LeClaire, Caleb Keene, John DeVoux – Tom îmi răspundea cu da sau cu nu, în funcţie de părerea lui referitoare la întrebarea dacă acea persoană ori familia ei puteau fi abordate de Annie. Nu era nimic sigur; ştiam amîndoi asta. Dar dată fiind lungimea listei mele, era şi aceasta un început bun.

Phoebe dormea în continuare, aşa încît mi-am adus iar laptopul în bucătărie, l-am conectat la linia telefonică şi am intrat pe Internet. Am găsit mesaje de la Jocelyn şi de la Amanda. Gîndindu-mă să păstrez pentru la sfîrşit ce era mai plăcut, m-am ocupat mai întîi de celelalte două mesaje.

Primul era de la Greg. L-am citit cu nerăbdare.

Am atins dintr-un singur foc cota de 4000 de metri, dar dacă pe peretele vestic este drumul cel mai comod, nici nu

îndrăznesc să mă gîndesc cum ar fi fost unul mai greu. Aici suflă rău vîntul Şi ninge. Să fie asta luna august? Eu unul nu mă plîng, dar sînt bucuros că nu eşti şi tu aici cu mine. te-ar înnebuni frigul ăsta. Sper să descoperi ceea ce a căutat Şi Grace. Dă-mi un semn de viaţă. Te iubesc!

Zîmbitoare, i-am trimis mesajul meu de răspuns:

Fac progrese, cu ajutorul cîtorva prieteni şi mă înţeleg realmente mult mai bine cu surorile mele acum, ceea ce nu este deloc rău. Am probleme aici doar cu autorităţile; am început să mă simt şicanată, lucru care mă deranjează cumplit. Dacă sînt pe cale să descopăr ceea ce a căutat şi Grace? Ce anume o fi căutat ea? Atenţia unui orăşel? Încă nu. Toleranţă şi respect? Încă nu. Familie? Poate. Mi-am găsit şi un partener pentru jogging. Ai rămîne cu gura căscată dacă ţi-aş spune cine anume este. Deocamdată vreau să rămînă un secret, una dintre multele secrete din Middle River: Ascensiune uşoară! Şi eu te iubesc!

I-am transmis mesajul, după care, cu răsuflarea tăiată, am trecut la mesajul primit de la TrueBlue:

Văd că te apropii de adevăr. Sînt de-a dreptul impresionat.

Da, deţin informaţii despre ce m-ai întrebat. Îţi comunic acum două date – 21 martie 1989 şi 27 august 1993. Să parcurgi lista ta de nume de persoane care s-au îmbolnăvit şi să încerci să descoperi dacă vreuna dintre acestea s-a aflat la fabrica Northwood, în fiecare săptămînă care a precedat aceste două date.

E-mail, eu:

Dar ce anume s-a întîmplat la acele date?

E-mail, True Blue:

Mai întîi, descoperă numele eventualelor persoane.

E-mail, eu:

Şi dacă o să-ţi dau acele nume, iar respectivii „martori" or să fie brusc găsiţi plutind pe rîu, cu faţa în jos?

E-mail, True Blue:

Acordă-mi şi tu măcar puţină încredere.

Joi dimineaţă m-am apucat de treabă. Am redus lista respectivă, lăsînd în ea numai persoanele despre care Tom îmi comunicase că s-ar putea să fie cooperante, după care am redus-o şi mai mult, păstrîndu-i doar pe cei ale căror afecţiuni semănau cu simptomele unor eventuale intoxicări cu mercur. Am ajuns la o listă finală, încă înainte ca Phoebe să fi coborît la micul dejun. Am avut răbdare pînă ce a băut o ceaşcă de cafea, sperînd ca sora mea să se mai dezmeticească. Phoebe nu prea izbuti să se limpezească, dar mi-am luat inima-n dinţi şi am îndrăznit să o întreb despre cele două date pe care mi le dăduse TrueBlue.

Phoebe nu-şi amintea nimic deosebit. Însă eu chiar mă aşteptasem să-şi fi amintit? Mi-am dat seama că acest fapt se datora mai puţin suferinţei ei decît trecerii vremii. Oare eu aş fi fost în stare să-mi amintesc ce anume făcusem într-o zi anume, într-o săptămînă anume sau chiar într-o lună anume, cu mai bine de zece ani în urmă? Desigur că mi-aş fi amintit de un eventual eveniment ieşit din comun sau de vreun eveniment de cotitură din viaţa mea. Dar mă îndoiesc să-mi fi putut aduce aminte de o zi oarecare. Cine oare şi-ar fi amintit de o zi oarecare?

Neţinînd cont de eşecul acestui prim test, am pornit la drum, la ora zece, avînd la mine harta şi cu emoţia speranţei în suflet. În următoarele trei ore, harta era tot la mine, era întreagă, pe cînd speranţele mi se cam năruiseră treptat. Dintre cei pe care i-am vizitat, jumătate fie că se aflau la muncă (erau la fabrică şi, probabil, suficient de apţi de lucru), fie că nu erau dispuşi să stea cu mine de vorbă. Grupul celor care au refuzat să discute cu mine era format din două mame cu copii bolnavi şi şase persoane, bărbaţi şi femei, care fuseseră

diagnosticate ori cu boala Parkinson, ori cu demenţă precoce, ori cu probleme neurologice, ori suferind de pneumonie. Aveau cu toţii gurile pecetluite. Absolut toţi. Iar eu făcusem tot ce îmi stătuse în putinţă ca să le dezleg limbile. E drept că astfel riscam mult. Însă nu exista nici o lege care să-mi interzică să sun la uşile unor oameni şi să încerc să stau de vorbă cu ei.

Marshall Greenwood se afla pe urmele mele. Prea de multe ori m-am întîlnit cu el în drumurile mele – momente în care el îşi încetinea maşina şi se uita fix la mine – ca să nu înţeleg că acesta urmărea la cine mergeam. Poate că tocmai din această cauză se arătau atît de refractari cu toţii, deoarece în ceea ce mă priveşte, modalitatea în care îmi prezentam intenţiile era absolut inofensivă.

– Sînt Annie Barnes, spuneam eu de fiecare dată. Mama mea a fost diagnosticată anul trecut cu boala Parkinson. Îmi mai ajustam de la caz la caz introducerea, schimbînd boala Parkinson cu Alzheimer sau cu pneumonia. Încerc să găsesc şi alţi oameni cu aceleaşi simptome, pentru a determina o eventuală cauză comună de îmbolnăvire. Am auzit că soţul dumneavoastră este suferind de la o vreme. Sau mă referam la soţie sau la fiu sau la fiică sau la mamă, după caz.

Singura lor cooperare se referea la confirmarea iniţială a afirmaţiilor mele:

– Da, dar acum se simte bine, mi-a răspuns cineva, după care mi-a trîntit imediat uşa în nas.

O altă persoană m-a întrebat:

– De unde ai aflat despre mine? Din ziar? Recunosc că îl simpatizez pe Sam şi că aş dori să te ajut să descoperi acea posibilă cauză comună de îmbolnăvire, numai că eu personal nu cred că ar putea exista aşa ceva, iar acum n-am deloc timp de pălăvrăgeală.

Bineînţeles că s-a găsit şi cineva care să comenteze:

– Cam ştiu eu ce hram porţi. Nu cred că se cade să stau de vorbă cu tine.

Erau mai degrabă curioşi decît ostili. Cîţiva m-au întrebat cine anume mă trimisese la ei sau dacă lucram cumva în slujba vreunei instituţii de sănătate. Dar nimeni nu s-a declarat de acord să discute cu mine. Nimeni cu excepţia familiei McCreedy. Vă amintiţi de numele acesta? Mai întîi, Omie m-a îndrumat în această direcţie. Apoi Tom m-a asigurat şi el că membrii acestei familii ar fi cooperanţi. Era deja ora unu după-amiază, iar Marshall probabil că era în pauza de masă, acesta fiind motivul pentru care m-au invitat să intru. Însă ei chiar aveau o grămadă de probleme de sănătate, după cum îmi spusese şi Omie, aşa că era foarte posibil să fi simţit nevoia să mi se confeseze.

Tom şi Emily McCreedy locuiau în acelaşi cartier cu Sabina. Aveau vreo patruzeci şi ceva de ani fiecare. Deţineau în proprietate o florărie şi o seră, aflate în capătul Străzii Salciei. Deşi niciunul dintre ei nu avea în familie antecedente similare, Tom suferea de o maladie cronică a rinichilor, care îi afecta vigoarea şi sistemul imunitar, în timp ce Emily, deja aflată sub tratament pentru vindecarea unei neurastenii depresive, tocmai fusese diagnosticată şi cu astm bronşic. Aveau trei copii, cu vîrste cuprinse între paisprezece şi nouăsprezece ani. Cel mai mare şi cel mai mic dintre copii erau fete şi nu aveau probleme de sănătate, în timp ce băiatul avea şaisprezece ani şi suferea de autism. Acesta urma o şcoală specială. Statul plătea o parte din taxe, în timp ce soţii McCreedy completau restul de bani necesari şi, avînd în vedere şi propriile lor probleme de sănătate, se descurcau extrem de greu din punct de vedere financiar.

Din faptul că i-am găsit pe amîndoi acasă, în mijlocul unei zile lucrătoare, am dedus că aveau probleme de sănătate. Imediat ce am intrat în living, ambii au început să-mi descrie bolile de care sufereau. S-au arătat extrem de miraţi de faptul că două persoane, care cu cincisprezece ani în urmă erau sănătoase-tun şi aveau o mare putere de muncă, erau acum bolnave cronic. Îmi vorbiră şi despre fiul lor, cu o sinceră

îngrijorare. Şi cu revoltă. Erau convinşi că nu se ştie ce din atmosferă le cauzase în organism nişte modificări care duseseră la funcţionarea anormală a mai multor sisteme interne. Îmi mai spuseră că au luat mostre de aer şi de alte materiale din casa lor şi de la magazin şi le-au dat la laborator ca să fie analizate. Rezultatele au ieşit toate negative, dar nu erau convinşi de corectitudinea acestora.

Atunci cînd i-am întrebat ce credeau ei că s-ar fi putut să le afecteze sănătatea, amîndoi mi-au enumerat o serie întreagă de cauze posibile: ploile acide, suspensiile de praf de azbest din atmosferă sau contaminarea apei potabile. Erau convinşi că intervenise la un moment dat ceva şi că testele de laborator nu au depistat cauza reală, fie pentru că motivul iniţial dispăruse, fie pentru că adevăratele cauze au fost trecute sub tăcere. Iar Emily îmi spuse, cu o iritare vizibilă, că oricum răul fusese deja făcut.

Am adus vorba şi despre fabrică.

– Ce să fie cu fabrica? m-a întrebat Tom absent.

– Fabrica generează deşeuri toxice.

– Dar ea se află în celălalt capăt al oraşului.

– Aţi lucrat vreodată acolo?

– Da. Facem aranjamente florale pentru diverse săli de reuniune.

– Şi ne mai ocupăm şi de peisagistică.

– Ar putea exista acolo ceva în aer? i-am întrebat eu, încercînd să mă leg de subiectul pe care îl ridicaseră chiar ei puţin mai devreme. Pe de-o parte, eram uimită de faptul că nu se gîndiseră la fabrica Northwood ca fiind o posibilă cauză, iar pe de alta, era foarte posibil ca ei să fi înghiţit gogoriţa despre mediul înconjurător sănătos de-acolo.

– Aerul de-acolo n-are nimic, spuse Tom. Cei din familia Meade nu sînt bolnavi, iar ei sînt acolo tot timpul.

– De cînd vă ocupaţi cu aranjamentele florale pentru ei?

– De peste douăzeci de ani. Ei au fost printre primii noştri clienţi, iar de atunci ne sînt cei mai fideli şi mai generoşi clienţi.

Asta nu-mi prea mirosea a bine. Primii lor clienţi şi totodată şi cei mai fideli şi generoşi? Intervenea din nou problema loialităţii. În concluzie, dintre toţi cei pe care îi abordasem în ziua aceea, soţii McCreedy rămîneau unica mea speranţă. Absolut toate simptomele lor se puteau pune şi pe seama a unei intoxicări cu mercur. Aşa că i-am întrebat:

– Aţi notat cumva datele cînd aţi lucrat în incinta fabricii?

Tom se uită spre soţia lui, care se părea că ţine contabilitatea, dar care acum începuse să se enerveze.

– Avem înregistrările contabile, îmi răspunse ea. De-acolo se poate vedea ce activităţi am desfăşurat şi în ce perioade. Şi totuşi, nu înţeleg care-i legătura.

– Şi dacă a existat vreo scurgere de deşeuri toxice la Northwood, tocmai cînd v-aţi aflat şi voi acolo? am întrebat-o eu.

– Am fi auzit şi noi despre ea. Familia Meade cu siguranţă s-ar fi ocupat cu decontaminarea zonei şi i-ar fi ajutat pe toţi cei care au fost expuşi.

Ba bine că nu!

– Ştiaţi că problemele de sănătate pe care le aveţi corespund simptomelor unei posibile intoxicări cu mercur?

– Eu sufăr de rinichi, nu de o intoxicare cu mercur, îmi replică Tom.

– Da, dar ce ţi-a provocat afecţiunea de la rinichi? l-am întrebat eu. Şi de ce tocmai tu să te îmbolnăveşti? Nu asta vreţi să aflaţi?

– Am avut ghinion, mi-a răspuns el, moment în care m-am adresat şi lui Emily.

– Te tratezi de neurastenie depresivă. Din cîte ştiu eu, boala aceasta se caracterizează printr-o mare labilitate psihică. Ştiai cumva că labilitatea psihică este unul dintre simptomele intoxicării cu mercur? Există simptome asemănătoare şi cu astmul şi cu acele suferinţe neurologice în urma cărora o femeie poate da naştere unui copil autist.

Emily se încruntă.

– Să ştii că te înşeli dacă crezi că nu ne-am gîndit la toate astea. Însă cu Ryan am fost gravidă acum şaptesprezece ani,

cu neurastenie depresivă am fost diagnosticată acum şapte ani, iar cu astm de-abia acum un an. În concluzie, cînd anume am fost contaminată cu mercur? De fiecare dată? Şi nimeni altcineva din oraş în afară de mine? Şi doctorii nu-şi fac nici un fel de griji? Iar conducerea fabricii a muşamalizat totul?

I-am mai explicat atunci cîte ceva din cele pe care le aflasem.

– Nu era nevoie să fii de mai multe ori expusă. Este îndeajuns o singură contaminare majoră. E posibil să te fi simţit după aceea rău de tot, ca şi cum ai fi avut o gripă rebelă, din care apoi ţi-ai revenit – doar că mercurul poate să rămînă în organismul tău şi să se instaleze în organele interne, determinînd în felul acesta o intoxicaţie cronică. M-am uitat pe însemnările mele, cu toate că ştiam pe de rost acele două date. Sînt sigură că la fabrică au avut loc două mari scurgeri de deşeuri toxice cu mercur. Una a avut loc în a doua jumătate a lunii martie, în 1989, iar cealaltă spre sfîrşitul lunii august 1993. După vîrsta fiului vostru, probabil că ai fost gravidă cu el în timpul primei deversări de deşeuri. Dacă mi-ai putea spune cu exactitate că te aflai în fabrică în cursul săptămînii dinainte de data de 21 martie 1989...

În clipa aceea se auzi soneria, concomitent cu nişte ciocănituri în uşa de la intrare.

– S-a întîmplat ceva cu voi? se auzi glasul răguşit al şefului de post. Acesta dădu buzna în casă, intră băţos nevoie-mare în living şi-mi aruncă o privire plină de aversiune. Vă sîcîie cumva această persoană?

– Nu, îi răspunse Tom. Stăteam de vorbă.

– Toată ziua a colidat prin oraş şi le-a împuiat capul oamenilor, spunîndu-le că vrea să descopere cauzele bolilor acestora. De parcă noi n-am fi în stare să ne purtăm şi singuri de grijă. Dacă vreţi, o scot cu forţa de-aici.

– Nu ne deranjează cu nimic, încercă Tom să-l liniştească.

Marshall se uită atunci la mine.

– Ceilalţi la care ai fost azi-dimineaţă n-au prea fost chiar aşa de încîntaţi. Mi s-au plîns că i-ai cicălit.

N-am suportat acea minciună.

– Ţi s-au plîns pentru că tu i-ai îndemnat să o facă. Nici măcar n-am apucat să vorbesc ca lumea cu vreunul dintre ei. Mi-au spus că nu vor să discute cu mine, aşa că am renunţat imediat şi i-am lăsat în pace.

– Sînt sigur că şi soţii McCreedy ar fi de-a dreptul încîntaţi dacă i-ai lăsa acum în pace. Poliţistul îmi făcu un semn cu mîna. Haide! Să mergem!

– Să înţeleg din asta că mă arestezi? l-am întrebat eu cu uluire.

– Deocamdată nu, dar în cazul în care te vei opune, am s-o fac. N-avem nevoie pe-aici de astfel de instigatori. Presupun că ştii semnificaţia acestui termen, îmi mai spuse el, părînd extrem de încîntat de ceea ce spusese.

Puteam fi eu uneori impulsivă, dar masochistă nu eram. Mi-am strîns încet lucrurile şi m-am ridicat în picioare, adresîndu-mă gazdelor:

– Aş vrea să-mi cer scuze, dacă v-am deranjat cumva. În cazul în care mai vreţi să discutaţi cu mine, să ştiţi că locuiesc la sora mea.

– Să sperăm că nu pentru mult timp, le spuse Marshall soţilor McCreedy, în timp ce mă escorta afară din casă.

Eram furioasă. Mi-am spus însă că Marshall tocmai asta ar fi şi vrut de la mine, şi anume, să-mi dau frîu liber furiei. Dar nu m-a ajutat la nimic. Am încercat să mă gîndesc la întreaga mea viaţă, la prietenii de la Washington şi la cartea mea, şi totuşi fierbeam în continuare în suc propriu. Marshall comitea o faptă extrem de nedreaptă şi doream să mi se facă dreptate.

M-am gîndit să-l sun pe Sam şi să-l rog să scrie în ziar un articol în legătură cu abuzul comis de poliţie la adresa mea. Numai că eram absolut sigură că Sam nu avea să facă una ca asta. El mi-ar fi spus că un astfel de articol ar fi reprezentat o acuzaţie directă la adresa lui Marshall Greenwood, dat fiind că el era unicul poliţist din oraş. Mi-ar mai fi spus că Marshall

îi are în spate pe cei din familia Meade şi că probabil că n-aş fi vrut să mi-i pun şi pe aceştia în cap.

S-ar fi înşelat în ultima privinţă. Pentru că eu aş fi vrut să-i întărît pe cei din familia Meade, dar din cauza intoxicării cu mercur şi nu din aceea a lui Marshall. M-am gîndit că era bine să nu-mi abat atenţia de la scopul principal şi să nu-mi irosesc inutil forţele, în bătălii lipsite de sens.

Cum stăteau lucrurile în legătură cu Marshall? La fel ca şi mine, nici ceilalţi din oraş n-ar fi avut de gînd să rişte să şi-l pună pe Marshall în cap. Acesta era poliţistul *lor* şef. Aveau să aibă de-a face cu el încă multă vreme după ce eu voi fi plecat din oraş. Oricît de mult le-aş fi adorat eu pe doamna Klausson şi pe Omie, ele nu erau în stare să militeze pentru o anumită cauză. Middle River nu avea prea mulţi asemenea militanţi activi. TrueBlue constituia excepţia care confirma regula. Chiar dacă i l-aş fi pîrît pe Marshall lui TrueBlue, tot nu mi-ar fi servit la nimic, deoarece TrueBlue era doar TrueBlue (adică un anonim) şi nici măcar el nu voia să lupte pe faţă. În acest scop, se folosea de mine. După standardele din Middle River, s-ar fi putut cel mai uşor dispensa de mine.

Complet descurajată, am plecat cu maşina spre restaurant. Am parcat-o mai la o parte, la umbra unui imens stejar bătrîn, astfel ca soarele să nu bată direct pe scaune. Parcată acolo, maşina mea era şi mai puţin vizibilă, lucru care, în condiţiile date, părea soluţia ideală.

Mirosul burgerilor de pe grătar şi fîşîitul ventilatoarelor mi-au atras atenţia imediat ce am intrat, împreună cu acordurile melodiei „Candle in the Wind" (Lumînare în vînt), cîntate de Elton John. Versurile acelei piese mă obsedaseră mereu. Nici acum nu s-a întîmplat altfel.

Şi aflaţi că şi separeul meu preferat era acum ocupat, tocmai cînd mi-aş fi dorit mai mult să mă aşez acolo. Un grup de elevi de liceu stătea acolo, cu o puzderie de prieteni ai lor în separeurile vecine. Vacanţa de vară se apropia de

sfîrşit. Această adunare a copiilor era ca un fel de rămas-bun de la vacanţă.

Mai rămăseseră libere două separeuri chiar în faţă, dar în acel moment nu aveam dispoziţia necesară ca să mă aşez chiar atît de la vedere. Îndreptîndu-mă spre un separeu liber din spate, am trecut pe lîngă ceilalţi localnici care se aflau la mese. Aceştia s-au uitat la mine, nici cu simpatie, nici fără. Cu un definit sentiment de singurătate, i-am comandat lui Omie o tocătură şi o îngheţată frappé. Nu era un meniu prea sănătos, dar aveam nevoie de alinare.

– Ştiu şi eu cum este, nu se putu abţine Grace să nu remarce. Obişnuiau cu toţii să rîdă de mine fiindcă eram supraponderală, dar cînd vrei din tot sufletul alinare, ce altceva poţi să faci?

– Un psihiatru ar spune că tu îţi doreai cu disperare dragoste, i-am replicat eu.

– Zău?

– Bineînţeles.

– Şi tu vrei la fel?

– Niciodată n-am gîndit în felul ăsta. Am o viaţă împlinită. Mă simt fericită.

Mi-au adus mîncarea. O şi înfulecasem pe jumătate, cînd Kaitlin se strecură pe bancheta din faţa mea. Fusesem prea preocupată cu mîncatul, ca s-o mai observ intrînd, dar acum le vedeam pe prietenele ei instalîndu-se într-un separeu din faţă. Elton John îi cedase demult rîndul lui Sting, iar acesta Gloriei Estefan.

Kaitlin se aplecă spre mine şi îmi zise foarte încet:

– Tot nu-mi iese de duminică din cap ce ţi-am spus atunci. Mă simt cea mai mare proastă din lume.

– N-are nici un rost. Am terminat de mestecat ce aveam în gură şi am lăsat furculiţa pe masă. Nu s-a întîmplat chiar nimic. Secretul tău nu-l va afla nimeni de la mine. Şi cu adevărat n-ar conta absolut deloc chiar dacă ţi l-aş fi divulgat. N-ar crede nimeni nici o vorbă din ce aş spune eu. Credibilitatea mea este nulă în acest oraş. Ba chiar sînt tentată

să presupun că, în cazul în care aş îndrăzni să spun ceva de rău despre indiferent cine de pe-aici, aş fi aruncată în puşcărie.

– Mă îndoiesc de asta. Eşti atît de norocoasă! Vei pleca în curînd de-aici. Aş da orice să pot pleca şi eu din acest oraş.

– Dar într-o asemenea eventualitate, l-ai pierde pe Kevin.

Îşi studie îndelung mîinile, apoi ridică dintr-un singur umăr şi-şi ridică privirea spre mine.

– Poate că nici nu mi-e sortit să rămîn împreună cu el. Vreau să spun că nu ştiu ce m-aş face dacă nu l-aş avea acum lîngă mine, şi totuşi nu sînt prea sigură că iubirea este ceva de durată. Părinţii mei se urăsc reciproc. Crezi că mi-aş putea dori aşa ceva? Şi, în afară de asta, după terminarea liceului vreau să urmez un colegiu. Într-o zi, aş prefera să lucrez într-un mare hotel, poate chiar la New York, la Londra sau la Paris. Vreau să fiu independentă.

– Să nu depinzi de bani, ori de părinţi?

– Să nu depind nici de bani, nici de părinţi. Fata se îndreptă de spate, cu o alură sfidătoare. Cred că cineva tot o să mă toarne la maică-mea că am stat acum de vorbă cu tine, iar ea o să se enerveze şi o să-şi facă griji, dar eu tot nu înţeleg de ce n-am voie să vorbesc cu tine. Ce e rău în asta? Eşti cea mai interesantă fiinţă care a călcat vreodată pe-aici.

– Astea sînt cele mai frumoase vorbe pe care mi le-ar fi putut adresa cineva astăzi. În caz că mi le-ai spus doar ca să te asiguri că nu-ţi voi dezvălui taina...

– Nu-i adevărat. Îţi dau cuvîntul meu. Eşti fascinantă! Uite numai cine eşti şi ce ai realizat! Chiar erai o fată anostă, cînd locuiai aici?

– Absolut.

– Şi erai şi urîtă?

– Foarte urîtă – dar în mare parte acest lucru se datora atitudinii mele. O atitudine urîtă este ca un stigmat. Mi-am dus un deget la bărbie. Kaitlin îmi zîmbi, iar eu i-am spus: Bravo, aşa este mai bine! Ai un zîmbet frumos.

Kaitlin roşi.

– Numai datorită doctorului Franks. N-am înţeles ce

anume voia ea să spună, aşa că fata îmi explică: Este vorba despre stomatologul meu. Kaitlin aruncă o privire în direcţia prietenelor ei. Acum trebuie să plec. Te-ar deranja dacă am mai sta şi altădată de vorbă?

– Nicidecum. Ba mi-ar face chiar plăcere, i-am răspuns eu cu toată sinceritatea. Să nu mă întrebaţi de ce. Kaitlin DuPuis nu însemna nimic pentru mine, dar mă simţeam cu mult mai bine după ce vorbisem cu ea. Mă simţeam mai puţin singură. Lucru dureros. Aveam treizeci şi trei de ani. Te-ai fi aşteptat să suport mai uşor singurătatea.

Greşit!

Adevărul Numărul Şapte: Singurătatea tot singurătate rămîne, indiferent de vîrsta la care ai ajuns.

După ce mi-am formulat în minte acea concluzie, am revenit la mîncarea din farfuria mea. Am început să mănînc de data asta mai încet, ascultînd un cîntec siropos, cîntat de Sarah McLachlan, apoi am pus deoparte furculiţa, înainte de a termina de mîncat tot ce aveam în farfurie. M-am rezemat de spătarul banchetei, simţindu-mă sătulă. Îmi era de mare folos să mă gîndesc la celelalte lucruri ale mele, la prietenii mei, la cartea mea, la viaţa mea. La naiba cu Marshall Greenwood. Aveam să mă descurc eu cumva.

– Bună, scumpete, mă salută Omie, cu o figură încreţită într-un zîmbet, dar zîmbetul acela îi dispăru în clipa în care se uită la farfuria mea. N-ai terminat de mîncat. Nu ţi-a plăcut?

Omie era atît de îngrijorată, încît devenise palidă la faţă.

– Este delicioasă, doar că porţia a fost cu mult prea mare pentru mine. M-am gîndit că era posibil ca paloarea feţei ei să nu se fi datorat doar îngrijorării. Obrajii nu-i mai erau îmbujoraţi ca altădată. Nu te simţi bine?

– Mă simt puţin cam obosită, mi-a răspuns ea, schiţînd un zîmbet cam forţat. Nu mai sînt tînără ca odinioară.

– Nu vrei să te aşezi lîngă mine?

– Astăzi nu. Vreau să dau o fugă pînă acasă, ca să trag un pui de somn. Mai vrei o îngheţată?

– Nu, Doamne-fereşte! Poate doar un ceai cu gheaţă. Dar o să-l iau eu de la bar.

Cu o mînă firavă, Omie mă opri să mă ridic în picioare.

– O să rog pe cineva să ţi-l aducă. Tu stai aici şi odihneşte-te. Localul ăsta este înnobilat de prezenţa ta.

– Restaurantul tău n-are nevoie de o înnobilare în plus, am strigat eu în urma ei, în timp ce bătrîna ocolea tejgheaua şi intra în bucătărie. După cîteva clipe, apăru nepotul ei, aducîndu-mi într-un pahar înalt ceaiul cu gheaţă. Dat fiind că îmi satisfăcusem deja necesarul de calorii, am preferat un îndulcitor sintetic.

Am aruncat o privire la ceasul de la mînă. Era de-abia ora trei. Mai aveam patru ore pînă să mă întîlnesc cu James.

N-aveam nici un chef să mai trec pe la magazin, n-aveam nici un chef să mai stau de una singură acasă, pur şi simplu n-aveam nici un chef să mă mai urnesc din separeul acela. Mă simţeam pe un teritoriu prietenos, iar acolo, în spate, mă simţeam aproape invizibilă. M-aş fi simţit mai bine în altă parte? Cu siguranţă că nu.

Aşa că am scos din geantă cel mai recent număr din revista *People*, pe care m-am apucat să-l citesc. Au cîntat pe rînd: Billy Joel, Beatles, Bonnie Tyler şi Fleetwood Mac. Am mai cerut încă un pahar cu ceai, în care am pus tot îndulcitor sintetic, şi m-am relaxat. Cîrciuma lui Omie era un loc deosebit. Existau la Washington restaurante la care mergeam atunci cînd voiam să fac o pauză de scris, dar în nici unul nu mă simţeam atît de acasă ca aici.

Chiar dacă uram să mă simt ca acasă. Acasă era acasă. Un alt adevăr? Trist, dar adevărat.

Gîndindu-mă că ar fi trebuit să caut mai mult ca să găsesc un local ca acesta şi la Washington, am închis revista şi am rămas o vreme fără să mai fac nimic. Cînd mai aveam trei ore pînă la întîlnirea cu James, m-am uitat pe nota de plată, am lăsat un bacşiş şi am ieşit din separeu.

Devenind dintr-odată vizibilă, am simţit privirile insistente ale celor din separeurile pe lîngă care treceam, dar ce puteam

face? Cum aş fi putut să-i fac pe oamenii aceia să înţeleagă că nu eram nici un fel de bau-bau, că nu voiam răul nimănui, că în sufletul meu eram unul de-ai lor? Le-am zîmbit. I-am salutat. Ba chiar am făcut cu ochiul spre o păpuşă de fetiţă care nu putea avea mai mult de cinci ani.

Kaitlin continua să sporovăiască cu prietenele ei.

Am plătit la casă consumaţia, după care am ieşit din local, coborînd treptele şi îndreptîndu-mă spre parcare.

Automobilul meu decapotabil se afla tot acolo unde îl lăsasem, parcat sub acelaşi stejar, pentru ca soarele să nu-mi bată direct pe scaune.

Numai că n-ar fi trebuit să port atîta grijă scaunelor.

Iar asta pentru că am văzut – şi nu se putea să nu vezi, atunci cînd automobilul tău stătea singur-singurel, ca şi cînd ar fi fost pus la stîlpul infamiei – că roţile erau pe jantă.

Şi nu o singură roată, ci toate patru.

17

Având în vedere cum fusese toată ziua, primul meu gînd a fost acela că aveam să-l zăresc imediat pe Marshall Greenwood vizavi de parcare, tolănit în maşina lui de poliţie, cu un fir de iarbă în colţul gurii, ca şi cînd s-ar fi aflat cu totul întîmplător acolo, pretinzînd că nu a văzut nimic din cele întîmplate. Şi cine l-ar fi putut contrazice? Dacă el şi-ar fi ales momentul să acţioneze tocmai în perioada în care toţi erau înăuntru şi nu era nimeni afară, atunci nu ar fi avut cine să-l stingherească din murdara lui ispravă. La umbra acelui stejar bătrîn destul de retras, maşina mea nici măcar nu era vizibilă din stradă. Şi nu era vizibilă nici din interiorul părţii din faţă a restaurantului, care pentru încă cel puţin o oră era unica zonă populată cu clienţi în acea zi.

Însă acesta era bineînţeles doar un exerciţiu de imaginaţie scriitoricească. În realitate, Marshall nu se vedea nicăieri. Era o altă ironie a sorţii. Omul dispăruse exact în clipa în care aş fi avut şi eu nevoie de el.

Scîrbită, mi-am scos din geantă telefonul mobil şi am sunat la numărul intervenţiilor de urgenţă, număr pe care îl ştia pînă şi ultimul şcolar din Middle River. Acesta nu se schimbase. Am auzit cu promptitudine, răspunzîndu-mi direct, inconfundabilul glas al lui Marshall; aici nu exista nici un fel de dispecerat. Middle River nu-şi putea permite aşa ceva, după cum nu-şi putea permite mai mult de un poliţist în departamentul local. Iar acesta era Marshall. Nu vi se pare un lucru înspăimîntător?

– Annie Barnes la telefon, am început eu. Sînt în parcarea de la restaurantul lui Omie. Cineva mi-a tăiat pneurile de la maşină.

După o pauză, urmă un amabil:

– Şi ce-mi spui mie? Eu nu schimb anvelope.

Am spus atunci dintr-o suflare:

– *Tăiat* este doar termenul tehnic al faptei semnalate. Vandalismul este o infracţiune.

– Vezi pe cineva prin preajmă?

– Nu, dar...

– Şi crezi că o să găsesc nişte amprente digitale? Sau urme de paşi pe pietriş? Sau cine ştie ce urme de roţi?

Mă apucase furia. Acum nu mai era vorba despre privarea unui intrus de drepturile sale; nu mai puteam să nu ripostez.

– Ai ticluit-o ca la carte, nu-i aşa? Dacă mă gîndesc bine, cred că autorul faptei ai putea fi chiar *tu*. Dar, de fapt, totul se brodeşte excelent. Mi-ai dat o idee. Şi-aşa aveam nevoie de un personaj negativ, pentru următorul meu roman.

Judecînd după replica aspră a lui Marshall, îl atinsesem acum într-un punct nevralgic.

– Nu eu! Nu sînt eu personajul negativ. Dacă vei continua să mă consideri aşa, o să regreţi amarnic. Deja ai adus aici numai belele. Vrei să faci şi mai mare tămbălău? Sau nu-ţi pasă chiar deloc de fericirea familiei tale?

M-am simţit imediat călcată pe coadă. Una era să te ameninţe un membru al familiei Meade şi cu totul altceva era atunci cînd ameninţarea venea direct din partea şefului poliţiei locale.

– Ce-are de-a face cu problema asta familia mea?

– În prezent, aceasta este acceptată în comunitatea noastră. Dar dacă o să întinzi prea mult coarda cu părerile tale, probabil că locuitorii oraşului le vor deveni ostili şi alor tăi, la fel cum îţi sînt acum ostili numai ţie. Ştii ce semnificaţie are termenul de *instigatoare*? Ei bine, află că aşa ceva eşti tu, şi nu este deloc frumos ceea ce faci. Dacă vrei cu tot dinadinsul să ştii, atunci cînd se iveşte pe-aici pe la noi cîte o instigatoare ca tine, ea trebuie gonită, fără nici o întîrziere, cît mai departe de oraş.

N-aveam nici cea mai vagă idee despre cum ar fi trebuit să gestionez această situaţie de criză. Marshall Greenwood mă ura de-a dreptul. Nu ştiam de ce, dar aceasta era realitatea.

Tremurînd de enervare, de frustrare şi – da – poate şi puţin de frică, am revenit la problema iniţială.

– Automobilul meu a fost vandalizat. Eşti de acord să vii aici şi să deschizi o anchetă sau trebuie să chem pentru asta poliţia statală?

Liniştit şi sigur pe el după ce cîştigase această primă rundă, îmi zise:

– N-ai de ce să chemi poliţia statală. Am mai întîi ceva de terminat. De îndată ce mă voi elibera, o să vin acolo.

A avut nevoie de douăzeci de minute – douăzeci de minute ca să termine orice ar fi avut de făcut şi ca să se deplaseze cu maşina pe distanţa dintre două intersecţii consecutive. Între timp, eu l-am sunat pe Normie la atelier, clocotind de nervi.

Clocoteam la fel, stînd în picioare cu mîinile încrucişate la piept şi privind lung la roţile dezumflate, chiar şi atunci cînd ieşiră de la Omie Kaitlin şi prietenele sale. Trei din cele cinci se îndreptară spre maşină. Cînd Kaitlin mă observă şi se apropie de mine, li se alătură şi cea de-a patra.

– Ce ţi s-a întîmplat? mă întrebă Kaitlin, uitîndu-se la roţi.

– Mi le-a tăiat cineva, cînd eram înăuntru. Cînd tu şi prietenele tale aţi venit aici, n-ai văzut din întîmplare pe cineva dubios învîrtindu-se prin zonă?

– N-am văzut pe nimeni. Iar cînd am ajuns noi aici, roţile nu erau tăiate. Eu ţi-am văzut maşina şi le-am arătat-o şi lor. Am fi observat dacă era ceva în neregulă cu ea.

Iar fetele nu stătuseră înăuntru mai mult de o oră. Dar o oră era timp berechet pentru cineva dornic să-şi pună cuţitul la treabă.

– L-am sunat pe Normie la atelier, i-am mai spus eu. Nu părea deloc încîntat că este nevoit să bată drumul pînă aici.

Asta era o evidentă înrăutăţire în atitudinea lui. Amabilul Normie nu mai era cîtuşi de puţin amabil.

– Normie este cel mai mare dobitoc posibil, zise Kaitlin.

Se apropiase şi maşina de poliţie. Kaitlin mai rămase şi ea, şi nu era singura. Deja de la *Omie's* mai ieşiseră şi alţi clienţi, ne văzuseră şi veniseră în direcţia noastră. Marshall dădea ocol maşinii şi se uita cu atenţie la fiecare roată. Apoi, se uită la spectatorii scenei.

– A văzut vreunul dintre voi ceva?

Urmară doar scuturări din cap şi murmure negative.

– Presupun că nu ai în portbagaj patru roţi de rezervă, nu-i aşa? mă întrebă Marshall, uitîndu-se la cei prezenţi şi chicotind.

N-am răspuns acelei întrebări tîmpite.

– În Middle River s-a mai întîmplat aşa ceva?

– Adică dacă avem aici vreun tăietor de cauciucuri în serie? m-a întrebat el aruncînd celor din jur o altă privire amuzată. Nu avem. Probabil că trebuie să fii supărat tu pe cineva. Eşti o adevărată expertă în privinţa asta. Aş spune că acesta este mesajul lui de răspuns.

– Ce anume ar vrea să comunice acest mesaj? îl întrebă Kaitlin. Am observat că fata se apropiase şi mai mult de mine.

Marshall îşi arcui o sprînceană.

– Ar vrea să comunice faptul că Annie Barnes i-a cam călcat pe degetele de la picioare pe unii din acest oraş. Da' ce? Te-ai împrietenit cumva cu ea?

Fata ignoră ultima lui întrebare.

– Şi pe degetele cui anume a călcat Annie?

– Ţi-aş putea enumera cel puţin douăsprezece persoane, îi răspunse el şi începu să împrăştie mulţimea de curioşi adunaţi. Gata, oameni buni, nu prea aveţi ce vedea aici. Iar pe Kaitlin o mai îndemnă: Nu te aşteaptă părinţii să te întorci acasă?

– Nu, îi răspunse Kaitlin, dîndu-şi la o parte din ochi o şuviţă de păr, cu un gest plin de o nedisimulată sfidare.

Acum cînd toţi gură-cască plecaseră, nu mă mai simţeam chiar aşa de iritată. Mă gîndeam însă şi la faptul că fata ar fi putut avea probleme acasă.

– Poţi să te duci liniştită acasă, Kaitlin. Mă descurc eu.

– Va începe o investigaţie? mă mai întrebă ea.

În locul meu îi răspunse Marshall:

– O să am grijă să iau toate măsurile care se impun.

Deoarece Kaitlin părea că vrea să mai prelungească discuţia, eu am strîns-o uşor de braţ.

– Du-te acum! Mă descurc şi singură.

Ultimele cuvinte rostite de mine au fost acoperite de zgomotul hodorogit al camionului de remorcare de la atelierul de service Zwibble, zgomot care nu constituia o reclamă prea bună pentru atelierul de reparaţii. Camionul coti din stradă în parcarea de la *Omie's*, apropiindu-se de noi. Cînd ajunse în dreptul nostru se opri şi din cabină coborî Normie.

De data aceasta, omul nu mai era deloc zîmbitor şi nici vorbăreţ, cînd văzu locul faptei. Nu se mai minuna de maşina mea şi nici nu mai amintea despre tot felul de prieteni din şcoală. Mai degrabă s-ar putea spune că făcea o examinare înceată şi greoaie, mai întîi a unei anvelope, apoi a celeilalte, după care trecu în cealaltă parte a maşinii şi se uită la al treilea cauciuc şi în sfîrşit la cel de-al patrulea. Cînd, într-un tîrziu, reveni lîngă noi, Normie îşi scărpina ceea ce îi mai rămăsese din părul de la ceafă. Se uită mai întîi la Marshall, înainte de a mă băga pe mine în seamă, şi chiar şi atunci ochii îi rămaseră pironiţi mai mult asupra maşinii.

– E o problemă, îmi spuse el. N-am tipul de anvelope de care ai tu nevoie.

– Dar nici măcar nu ţin să fie cine ştie ce marcă sofisticată, i-am precizat eu.

– Nu-i vorba de marcă, ci de dimensiune. Noi nu avem la Middle River maşini ca asta.

– Anvelopele astea nu se utilizează numai la maşinile decapotabile, am mai adăugat.

– Aici avem aproape în exclusivitate camionete.

– Părinţii mei nu conduc camionete, interveni şi Kaitlin. Maşinuţa mamei are cauciucuri care nu diferă mult de astea.

– Dar eu chiar nu am nişte anvelope care să se potrivească, insistă Normie.

– Şi cînd ai putea să-mi faci rost de nişte anvelope potrivite? l-am întrebat.

– Ar trebui să dau cîteva telefoane.

Normie rămase nemişcat.

– Bine, i-am spus eu. Poţi să-mi rezolvi problema?

– Da, dar ar trebui să duc maşina la atelier şi nu pot s-o remorchez cu roţile în starea asta. Aş avea nevoie de o platformă pe roţi.

Am aşteptat. Văzînd că nu venea nici o explicaţie la întrebarea firească referitoare la motivul pentru care nu adusese el de la bun început o asemenea platformă, atîta vreme cît eu îi spusesem clar la telefon faptul că toate roţile erau tăiate, l-am întrebat:

– Şi nu ai de unde să faci rost de aşa ceva?

– Am una la atelier.

– Păi atunci, nu trebuie decît să te duci înapoi la atelier şi s-o aduci aici. Cît poate să dureze? Alte douăzeci de minute?

M-am uitat la ceas. Încă mai aveam timp. Era adevărat faptul că, în cazul în care el nu găsea nişte cauciucuri potrivite la vreun atelier din imediata vecinătate, reparaţia n-ar fi fost gata pînă cel mai devreme ziua următoare. Dar odată ce s-ar fi întors acasă Phoebe, aş fi putut folosi dubiţa ei. Mai aveam timp destul pînă la ora şapte, cînd ar fi trebuit să ajung la pista universitară pentru jogging.

Normie se strîmbă.

– Să ştii că mai am şi alte treburi de rezolvat. Cînd m-ai sunat tu, tocmai reparam ceva. Am de terminat tot în cursul zilei de azi şi reparaţia aceea. Normie aruncă o privire spre Marshall.

Acesta părea extrem de mulţumit. Aş fi putut să fiu tentată să cred că cei doi mă lucrau împreună.

– Ştii ceva? i-am spus eu, căutîndu-mi actele în geantă. Fiindcă tu nu vrei să mă ajuţi, am să sun la serviciul de

depanare rutieră. Mi-am scos cardul. Trebuie să recunosc însă că voi doi îmi oferiţi pe tavă mult material interesant pentru cartea mea.

Faţa rotundă a lui Normie păli.

– Ce material?

Acum se uita altfel la Marshall: despre ce material vorbeşti?

– N-are nici un fel de material, rosti Marshall pe un ton batjocoritor. Face doar ameninţări nefondate. Pentru că nimeni din oraş nu vrea să stea de vorbă cu ea. Annie este o adevărată paria – vezi ce cuvînt potrivit am utilizat? Ştii ceva? Fă-i hatîrul şi ajut-o cu platforma pe roţi. Cu cît va rezolva mai repede reparaţia, cu-atît va pleca mai curînd din oraş.

Nici nu m-am mai obosit să-l contrazic.

– Şi cu autorul infracţiunii de vandalism cum rămîne? l-am întrebat eu, uitîndu-mă spre maşină.

– Ascultă, domnişoară, mormăi Marshall. Eu încerc să te ajut. Mulţumeşte-te cu atît!

Marshall se răsuci pe călcîie şi plecă mai înainte să mai apuc să-i răspund. Iar după ce îi mai şopti ceva lui Normie, se urcă în maşina de patrulare şi demară în trombă.

Normie se urcă şi el în camioneta lui şi părăsi parcarea.

M-am uitat la ceas. Era cinci. N-aveam de ce să-mi fac griji, cu condiţia ca el să revină imediat.

– Vrei să te duc cu maşina undeva? mă întrebă Kaitlin. Am venit cu jeep-ul cel vehi al mamei. E cam rablagit, dar încă merge.

– Îţi mulţumesc, deocamdată n-am nevoie. M-am rezemat de maşină, cu braţele încolăcite în jurul mijlocului. Nu mă simţeam deloc în siguranţă, iar lucrurile nu păreau să ia o întorsătură favorabilă mie. Ar trebui să pleci. Nu-ţi face prea bine să te afli în compania mea.

– Nu-mi fac nici un fel de griji din cauza asta.

– Ba eu da. I-am zîmbit. Crede-mă, o să mă descurc şi singură!

– Eşti sigură?

– Da, sînt absolut sigură.

Kaitlin o luă din loc, dar la un moment dat făcu stînga-mprejur şi se întoarse lîngă mine.

– Le-ai spus că scrii o carte.

– Şi-ai văzut cu cîtă promptitudine au reacţionat? Foarte interesantă reacţia lor!

– Dar mie mi-ai spus că nu scrii nici o carte.

– Adevărul este că despre Middle River chiar nu scriu nici o carte.

Kaitlin se mai linişti.

– Într-un fel, e păcat, îmi zise ea, zîmbindu-mi ştrengăreşte, cu subînţeles. Ştii ce se spune despre Normie Zwibble?

Mi-am acoperit urechile cu mîinile.

– Nici nu mă interesează.

Kaitlin însă începu, oricum, să-mi povestească, iar eu bineînţeles că am ascultat-o.

– Este ahtiat după tot felul de loterii. Numai că nu poate să cumpere biletele de la magazinul tatălui său, fiindcă s-ar da de gol. Aşa că merge tocmai pînă la Weymouth pentru asta. De-acolo o să-ţi cumpere şi ţie anvelopele. În felul acesta, are un pretext ca să meargă acolo.

– Ahtiat de loterie zici.

– Iar şerifu' Greenwood se droghează.

– Nu pot să cred aşa ceva.

– Şi totuşi este adevărat. Este dependent de analgezice. Părinţii mei numai asta spun despre el. Pînă la urmă, e bine că n-avem nevoie de el.

Kaitlin se îndepărtă din nou, în timp ce eu căzusem pe gînduri. Patru cauciucuri tăiate. Asta însemna violare de proprietate – persoana mea suferise o agresiune. Oricît de mult aş fi simţit că lumea din Middle River nu mă plăcea absolut deloc, pînă acum nu mă simţisem niciodată ameninţată fizic. Cînd am înţeles acest lucru, am simţit un gol în stomac.

Cu fiecare minut care trecea, mă simţeam din ce în ce mai neputincioasă. Ca să nu stau degeaba, l-am sunat pe Sam. Mi-am amintit că era joi, de-abia cînd mi-a răspuns robotul telefonic de la ziar. Probabil că Sam era pe terenul de golf sau, avînd în vedere ora, se afla deja în barul de la club şi bea whisky cu prietenii şi partenerii lui de golf, dintre care unul era măreţul Sandy Meade.

M-am apucat să-mi mut greutatea de pe un picior pe altul. M-am rezemat de maşină şi am început să mă uit în direcţia restaurantului, după care am dat ocol maşinii, m-am rezemat de cealaltă parte a ei şi m-am uitat spre pădure. Am început să mă gîndesc la Sandy Meade şi la satisfacţia pe care aş fi avut-o dacă de data aceasta cîştigam partida cu el. Era unicul lucru care mă mai ungea pe suflet, în timp ce îl aşteptam pe Normie.

Avînd în vedere însă că acesta nu se întorsese nici după douăzeci de minute, am început să mă întreb dacă nu cumva era adevărat ceea ce îmi povestise Kaitlin despre el. Şi nu numai despre el, ci şi despre Marshall. Dependent de analgezice? În caz că acest lucru era adevărat, iar el credea realmente că scriu o carte despre acel oraş, înţelegeam de ce se simţea atît de ameninţat. Dar să mă ameninţe şi el la rîndul lui? Dacă credea că în felul acesta mi-ar fi închis gura, ar fi fost bine să se fi gîndit de două ori, înainte de a trece la fapte. Dacă ar fi continuat să mă şicaneze, n-aş mai fi avut nici o remuşcare să fac cunoscute problemele pe care le avea.

Mă întrebam doar dacă o fi fost şi Sam la curent cu chestia asta. Probabil că ştia mai tot oraşul.

Mai trecură încă zece minute, iar eu devenisem deja nervoasă. Extrem de nervoasă. La cinci şi jumătate, tot nu se vedea nici picior de Normie, aşa că m-am gîndit la o altă variantă şi am sunat-o pe Phoebe. Aceasta era ocupată cu o clientă, aşa că am aşteptat să termine. Tot speram să vină pînă la urmă Normie, caz în care n-aş mai fi avut nevoie de Phoebe. Dar Normie nu veni, iar Phoebe era cu capul în nori.

– Dar de ce te-ai dus acasă la Omie? m-a întrebat ea, cînd a ajuns într-un tîrziu la telefon.

– Nu sînt acasă la ea, sînt la restaurantul ei. Am venit aici să mănînc ceva şi mi-au fost tăiate cauciucurile de la maşină. Îl aştept pe Normie Zwibble să vină, dar dacă acesta n-o să apară, o să am nevoie de ajutorul tău. Voi închideţi magazinul la şase, nu-i aşa? Ai putea pleca de-acolo la şase şi un sfert? Ştiam că erau multe de făcut la ora închiderii, dar mai ştiam şi că Joanne se putea ocupa de toate. Iar dacă Phoebe ar fi plecat de-acolo la şase şi un sfert, aş fi putut să ajung la timp la întîlnirea cu James.

– Joanne! am auzit-o eu pe Phoebe strigînd. Astăzi închidem la şase? Nu la opt? La şase? Bine. Apoi mi se adresă din nou mie: Nu ştiu dacă am chef astăzi să mănînc în oraş. Mă simt cam epuizată. N-ai vrea să mîncăm mai bine acasă?

– Parcă hotărîsem să mîncăm diseară ce a mai rămas din plăcinta de pui, i-am spus eu, dîndu-mi imediat seama că n-ar mai fi avut nici un rost să-i reamintesc. Ascultă, Phoebe. O să te sun eu dacă o să trebuiască să vii să mă iei cu maşina. Ai înţeles?

Am închis telefonul şi am format numărul lui Zwibble, însă acesta nu mi-a răspuns la apel. Nu-mi venea să cred că Normie uitase de mine. Era ilogic. Dacă erau adevărate cele spuse de Kaitlin, iar el credea că eu scriu o carte despre Middle River, n-ar fi trebuit să-i fie teamă să mă enerveze, pentru ca eu să nu-i divulg secretul?

Bineînţeles însă că, în cazul în care Marshall îi ceruse să-mi facă zile fripte, se temea mai mult de Marrshall decît de mine...

Am format din nou numărul lui Zwibble. Tot zadarnic. Se apropia ora şase, iar eu începusem să am o durere cumplită de cap.

Apropo, să ştiţi că vă înşelaţi dacă credeţi că în tot acest timp stăteam acolo în parcare de una singură. Venise ora cinei, iar locuitorii oraşului veneau şi plecau de la restaurant. Mă

vedeau acolo, se uitau la mine, îmi vedeau şi maşina şi intrau în restaurant. Iar după ce terminau de mîncat şi ieşeau, se uitau iar la mine şi la maşina mea, după care se urcau în maşinile lor şi plecau.

Să se holbeze toţi la tine. Să fii subiectul lor de bîrfă. Să fii.... *evitată*. Era îngrozitor.

– Acum ştii şi tu cum este, îmi spuse pe un ton triumfător Grace. Acum înţelegi de ce m-am apucat de băut?

– Nu, nu înţeleg deloc, am îndrăznit eu s-o contrazic. Cînd beai, îţi făceai viaţa şi mai grea. Cînd obişnuiai să bei, nu mai puteai scrie. Iar scrisul era singura ta armă. Doar în felul acesta ai fi putut să ripostezi.

– Aşa cum faci şi tu? Aşa grozavă cum te dai? Dacă ai scrie o carte în care i-ai da în vileag pe toţi escrocii din Middle River, atunci te-ai putea răzbuna şi tu pe ei.

În felul acesta însă, ar trebui să termin definitiv şi cu surorile mele şi cu toţi ceilalţi locuitori din Middle River, mi-am spus în sinea mea, simţindu-mă legată de mîini şi de picioare.

Omie. Aveam nevoie de Omie, numai că ea era acum acasă şi dormea probabil. Dacă ar fi fost încă aici, cu siguranţă că ar fi fost alături de mine. Era felul ei de-a fi. Şi copiii şi nepoţii ei erau la fel ca ea – nişte personaje pozitive din Middle River – doar că mai mult ca sigur aceştia erau ocupaţi pînă peste cap cu gătitul şi cu servitul mîncării în restaurant.

Trecuse de şase. Am încercat să vorbesc la telefon cu Phoebe, ca s-o rog să vină să mă ia, dar la magazin îmi răspunse robotul telefonic. La magazin mai exista şi o linie telefonică privată, doar că eu nu ştiam acel număr şi nici serviciul de informaţii telefonice nu avea voie să-l comunice nimănui. Acasă la mama telefonul suna fără să răspundă nimeni, iar la Sabina telefonul era mereu ocupat.

Pe la şase şi un sfert, mă gîndeam serios s-o iau pe jos pînă acasă. Nu agreeam ideea de a abandona acolo BMW-ul – nici nu voiam să mă gîndesc la ceea ce s-ar fi putut întîmpla

dacă aş fi lăsat automobilul peste noapte acolo – şi totuşi n-aveam încotro. Acasă la Zwibble tot nu răspundea nimeni, lucru care ar fi putut însemna că Normie uitase complet de mine, iar eu nu mai puteam aştepta. Trebuia să ajung, pînă cel mai tîrziu la ora şapte, la pista universitară pentru jogging. Pe la şase şi jumătate, capul mă durea cumplit. M-am gîndit că aş fi putut să alerg pînă acasă şi să ajung acolo în mai puţin de zece minute, să mă schimb şi, presupunînd că Phoebe era deja acasă cu dubiţa, să nu întîrzii la întîlnire.

În clipa aceea, apăru în sfîrşit şi Normie, moment în care răbdarea mea ajunsese la limită. Acestuia i-au trebuit zece minute ca să încarce maşina şi încă zece ca să-şi noteze datele de pe cartea mea de credit, de care pretindea că are nevoie pentru a-mi comanda anvelopele.

Îmi venea să urlu. I-am furnizat însă toate datele de care ar fi avut nevoie, după care l-am întrebat cu calm dacă poate să mă ducă şi pe mine pînă acasă. Mi-a răspuns că nu poate, pretinzînd că în contractul lui de asigurare era stipulat faptul că în cabină nu avea voie să permită accesul nimănui. M-am arătat dispusă să mă urc pe platformă, dar nici cu asta nu s-a declarat de acord.

Se făcuse deja ora şapte fără zece. Cu siguranţă că aveam să întîrzii la întîlnire. Ştiam că James are telefon celular (vorbise la el în acea zi la restaurant), dar nu-i ştiam numărul. Prin urmare, am cerut de la informaţii numărul lui de telefon de-acasă şi l-am sunat acolo. A răspuns o femeie.

Simţindu-mă profund rănită, am închis telefonul imediat. În viaţa lui James nu exista nici o nevastă, de acest lucru eram sigură. Să fi fost vreo iubită de-a lui? Foarte bine. Nu făceam decît să alerg împreună cu James, să alerg şi nimic altceva.

În concluzie, trebuia să ajung acolo ca să alerg. El îmi propusese ora şapte, iar eu fusesem de acord. Acum însă mi-am dat seama că nu mă puteam ţine de cuvînt. Cei din familia Meade puteau să facă aşa ceva, dar cei din familia Barnes

niciodată. Chiar dacă îi durea cumplit capul, aşa ca pe mine în acel moment.

– Vrei să te duc undeva? mă întrebă Kaitlin prin geamul maşinii.

Nu-mi dădusem seama cînd ajunsese lîngă mine, deşi ar fi trebuit să bănuiesc că va veni. În timp ce urmărisem şoseaua în aşteptarea camionetei de tractare a lui Normie, văzusem trecînd pe-acolo vechiul jeep al mamei ei. Kaitlin avea grijă să vadă ce mai făceam.

Bucuroasă că exista totuşi cineva care să-mi poarte de grijă, chiar dacă era vorba despre această tînără domnişoară, care era foarte posibil să aibă pentru mine un exagerat sentiment de veneraţie, am ocolit jeep-ul şi am urcat.

– Du-mă, te rog, acasă la sora mea, cît de repede poţi, fără să rişti însă să fii amendată, i-am spus eu, apăsîndu-mi cu degetele tîmplele, pentru că simţeam că-mi plesneşte capul.

Kaitlin izbuti să ajungă cu bine la destinaţie, în fix două minute.

– Eşti îngerul meu păzitor, i-am spus eu, pe cînd coboram din maşină. Îţi mulţumesc mult. Văzînd dubiţa lîngă casă, am rupt-o la fugă pe cărare, am intrat în casă şi am urcat în goană pînă în camera mea, ca să mă schimb. Se făcuse şapte fix, cînd am coborît în viteză pînă în bucătărie. Phoebe stătea la masă. Mînca. Se uită la mine mirată.

– Annie? Ce faci tu aici?

Pînă-n ziua de azi, cred că a vrut să mă întrebe ce anume căutam eu în Middle River, cînd de fapt ea presupunea că trebuia să fiu în acel moment la Washington. Dar în clipa aceea, i-am răspuns doar:

– Trebuie să plec acum să alerg. Mai e bună plăcinta?

– Plăcinta. *Tu* ai gătit asta?

Puteţi să mă categorisiţi drept lipsită de inimă, dar în acel moment numai de confuzii mintale n-aveam timp să mă ocup.

– O să-ţi iau eu dubiţa. M-am uitat în jurul meu. Unde-s cheile?

– Ăăă... ăăă... Sora mea se ridică de la masă şi, foarte dezorientată, începu să caute pe bufet, în sertar, lîngă telefonul din bucătărie şi apoi în poşetă. Eu mă dădeam de ceasul morţii, uitîndu-mă în toate celelalte locuri în care m-am gîndit că s-ar fi putut să şi le lase ea, cînd Phoebe rosti un vag: Să fi rămas în buzunarul de la sacou?

– Care sacou? i-am strigat îndreptîndu-mă spre dulapul din hol.

Nu mi-a răspuns. Încercam să-mi amintesc ce sacou purtase Phoebe de dimineaţă, cînd aceasta a venit lîngă mine şi mi-a spus:

– Cred că este vorba despre sacoul meu alb, de in. E sus.

Am urcat în grabă scările, am găsit sacoul pe pat şi, din fericire, am găsit şi cheile în buzunar. Am coborît repede, i le-am fluturat pe sub nas şi am ţîşnit pe uşă afară.

Am pornit în mare viteză pe Strada Salciei, am virat apoi pe Strada Şcolii, după care am traversat în goană oraşul, în ciuda faptului că ar fi putut să mă prindă Marshall, deşi eram sigură că în acel moment poliţistul ajunsese acasă şi se ospăta din belşug, în semn de autofelicitare pentru faptul că mă hărţuise. În parcarea liceului, se aflau cîteva automobile. Am trecut într-o mare viteză pe lîngă ele, am ajuns în spatele liceului, am cotit, dar cînd am dat cu ochii de parcarea de la marginea pădurii, mi s-a oprit răsuflarea.

Acolo nu se afla nimeni şi nimic.

Am oprit dubiţa în parcare, am coborît şi am înaintat pînă în locul de unde începea poteca. Să nu mă întrebaţi de ce. Nici acolo nu se vedea nici ţipenie.

Tremurînd din tot corpul, m-am întors pe pajiştea de lîngă dubiţă. Era şapte şi un sfert. Întîrziasem. Dar nici chiar aşa. N-ar fi putut să mă aştepte? Sau poate că începuse să alerge fără mine. Orice persoană cu capul pe umeri ar fi făcut asta, nu-i aşa? Brusc mi-am dat seama şi am simţit că mi se taie picioarele. Istoria se repeta. Îmi fusese din nou trasă clapa.

Ar fi trebuit să mă înfurii. În acea zi însă, avusesem parte de prea multe încercări. Dintr-odată mă simţeam cu mult

prea obosită ca să mai stau şi să mă gîndesc, iar capul aveam senzaţia că îmi crapă de durere. Prăbuşindu-mă pe pajişte, m-am aşezat cu picioarele încrucişate, mi-am rezemat coatele de genunchi şi mi-am cuprins faţa în mîini, după care am început să plîng. Mă autocompătimeam cumva? Da, şi aveam toate motivele să fac asta.

Nu ştiu cît timp am rămas acolo. Ştiu doar că plînsul mi-a făcut bine. După o vreme, mi-am şters cu dosul mîinii lacrimile, mi-am ridicat privirea şi am scos un adînc oftat, continuînd să stau în acelaşi loc. Încă nu îmi revenisem complet. Mă simţeam confuză. Probabil că acesta a fost motivul pentru care n-am auzit maşina apropiindu-se, pînă ce n-a luat şi ultima curbă, apărîndu-mi drept în faţă.

Confuzia mi se risipi atunci de îndată. La vederea imensului automobil negru, mi-am ieşit brusc din minţi. M-am ridicat în picioare şi m-am apropiat de maşină, iar cînd am ajuns la vreo trei metri distanţă de ea, James deschise portiera şi puse un picior jos.

– Eşti cel mai mare ticălos, i-am strigat eu ca o nebună. Habar n-ai prin cîte am trecut ca să ajung aici la timp şi nici ce zi am avut astăzi. Am fost ameninţată şi agresată, lumea s-a holbat la mine şi m-a comentat, şi nici nu mă miră acest lucru, pentru că aici este Middle River, iar cetăţenii din acest oraş n-au curaj decît să bîrfească, exceptîndu-l pe acela care mi-a tăiat anvelopele de la maşină, un om care, probabil, se află pe statul de plată al tăticuţului tău, la fel ca şi marea majoritate a celorlalţi. Nu ştiu de ce am crezut că tu eşti mai bun, poate pentru că îţi place să alergi, dar nu eşti decît o javră, exact ca fratele tău Aidan – fiindcă aşchia nu sare departe de trunchi, şi sînt absolut convinsă că amîndoi fraţii semănaţi cu Sandy leit, pentru asta pot să bag şi mîna-n foc. Însă în cazul în care credeţi că mă speriaţi într-atîta de tare, încît să-mi iau tălpăşiţa cu coada-ntre picioare din oraş, aflaţi că vă înşelaţi amarnic. Întîi Marshall, apoi Normie şi acum şi tu – voi toţi aţi întrecut prea mult măsura, iar eu mai am

foarte puțin, și i-am arătat între degetul mare și arătător cam cît anume, pînă ce o să ajung chiar să scriu nenorocita aia de carte în care am să dezvălui absolut toate mizeriile orașului ăstuia împuțit. Ai crezut că ești mai deștept dacă mă lași să aștept aici, ca proasta-n tîrg? Tot așa cum l-am așteptat cîndva și pe Aidan? Greșit! Eu am viața mea. Am relații. Și am putere. Apăsîndu-mi palmele de tîmple, am mai mormăit: Și o durere teribilă de cap, din cauza ta.

– Cum? N-ai primit mesajul meu? mă întrebă el.

Aș fi urlat, dacă aș mai fi avut putere.

– Asta-i răsuflată de mult!

– Am vorbit la telefon cu Phoebe, pe care am rugat-o să-ți spună că o să mai întîrzii puțin.

– Ei bine, află că Phoebe nu mi-a spus nimic, m-am răstit din nou la el. În clipa aceea însă am înțeles că era foarte posibil ca Phoebe să fi preluat mesajul și să fi uitat apoi cu desăvîrșire de el, dar pînă și lipsa ei de memorie tot clanului Meade i se datora. Iar dacă nu mi-a transmis mesajul, este din cauză că se întîmplă ceva rău cu mintea ei, mai mult ca sigur din cauza poluării produse de fabrica voastră. Am început să gesticulez. Însă ăsta-i un alt subiect. Și eu mi-am făcut griji că o să întîrzii, așa că am încercat să te sun acasă. La telefon mi-a răspuns o femeie. Să înțeleg că din cauza ei ai întîrziat?

James nu zîmbi deloc.

– Am întîrziat pentru că am avut nevoie de încă o jumătate de oră ca să mă ocup de un anumit cont. Iar la telefon ți-a răspuns bona.

Am pufnit enervată, ridicîndu-mi privirea spre cerul care se întunecase deja.

– Ah, Dumnezeule! Bona.... M-am uitat la el. Chiar mă crezi proastă? Tu n-ai nici un copil.

– Ba am. Am o fetiță pe care o cheamă Mia și care are zece luni.

M-a impresionat nu atît siguranța cu care rostise acele

cuvinte, cît faptul că glasul i se îndulcise. Iar acest lucru m-a mai calmat.

– Are deja zece luni şi nu s-a scris nimic despre ea în ziar?

– Tata n-a vrut să se ştie. Nu prea este încîntat ca un copil să fie crescut de un singur părinte.

– Înseamnă că nu eşti căsătorit? Nici despre asta nu se scrisese în ziar, şi totuşi eu voiam să mă asigur.

– Nu sînt.

– Iar lui Sandy îi este ruşine de copil?

– Nu-i este ruşine. Este furios din cauza întregii situaţii.

– Dar tu ţi-ai dorit să fii tată.

– Da.

– Şi te ocupi tu de copil? Încercam să mi-l imaginez schimbînd un scutec. Părea mult prea... uriaş, acesta fiind singurul termen care mi-a venit atunci în minte pentru descrierea lui.

– Da, mă ocup, cu excepţia timpului în care sînt la serviciu. Fetiţa este dulce foc!

James schiţase un zîmbet atunci cînd rostise aceste ultime cuvinte, zîmbet care m-a impresionat şi m-a făcut să-l iert pentru întîrziere. Mi-am dat seama că mă comportasem ca o imbecilă şi nu ca o femeie modernă care mă pretindeam a fi.

Şi bineînţeles că observase şi faptul că plînsesem. Probabil că ochii îmi erau încă roşii. Mi-am plecat fruntea şi am început să-mi masez ceafa.

– Dumnezeule! Mă simţeam ca o caraghioasă.

– Ai luat ceva pentru durerea de cap?

– N-am avut timp.

Cît ai zice peşte, scosese deja la iveală nişte pastile şi o sticlă cu apă.

– Poftim!

Am luat pastilele fără nici o ezitare. Nu cred că ar fi fost în stare să-mi facă rău. Intuiţia îmi spunea acest lucru. Nu ştiu de ce intuiţia mea nu se îndoia deloc în privinţa asta. În

definitiv, James făcea parte din familia Meade. Tot aceeaşi intuiţie îmi reamintea şi faptul că era un bărbat atrăgător. Iar în privinţa acestui fapt nu aveam nici un dubiu. Acum stătea lîngă mine, atît de înalt şi cu nişte umeri atît de laţi şi, în acelaşi timp, atît de suplu. Şi puternic. Şi atît de modest.

Un bărbat atît de înalt, de tăcut şi de autoritar cum era James să legene un copil? Imaginea aceea era atît de impresionantă încît mă amuţise.

Am mai băut puţină apă. Ne-am privit îndelung ochi în ochi şi cu toate că m-am străduit, n-am ştiut ce să-i mai spun.

La un moment dat, m-a întrebat:

– Nu vrei să alergăm?

Am dat din cap. Cu siguranţă că acela era unicul lucru pe care-l puteam face în momentul respectiv.

Îşi încuie maşina şi ne-am apucat să facem mişcările de încălzire. Apoi, am pornit-o prin pădure. M-a invitat s-o iau eu înainte, dar l-am refuzat, lucru care s-a dovedit a fi înţelept. În primul rînd că, deşi începuse să se întunece, el parcă lumina cărarea. Nu ştiu dacă acest lucru se datora maioului său, care era alb, sau materialului reflectorizant al pantofilor lui, sau luminii care încă se mai reflecta pe pielea lui, sau părului său grizonat. Îl puteam urma uşor – ajunsesem, la fel ca de fiecare dată, la concluzia că era un foarte bun alergător. Dar de ce mă miram eu atîta? Avea alură de atlet. Dacă te năşteai şi creşteai în Middle River, atunci ştiai că băieţii din familia Meade obişnuiau să joace baseball, baschet şi fotbal american. Doar cu joggingul erau oarecum altfel. În primul rînd, atunci cînd alergi, o faci de unul singur. M-aş fi aşteptat de la un Meade să-şi dorească mai mulţi spectatori. În al doilea rînd, joggingul mai era şi obositor. Pentru băieţii din familia Meade era caracteristic să se bizuie pe alţii care să le paseze mingea, atunci cînd se aflau într-o poziţie bună pentru a marca. Jogging-ul nu erau un sport de echipă. Nu ajungeai nicăieri, dacă nu te ţineau propriile picioare.

Am terminat o tură completă. Am trecut pe lîngă Creasta Cooper.

– Te mai doare capul? m-a întrebat el în timp ce alergam.

– Mi-e mai bine acum, i-am răspuns eu.

Aşa că am mai alergat încă un tur. De data aceasta, se făcuse şi mai întuneric, şi totuşi m-am simţit în siguranţă – în orice caz mai în siguranţă decît mă simţisem aşteptînd lîngă maşina mea vandalizată, la restaurantul lui Omie. James alerga în faţa mea, cu picioarele lovind ritmic pămîntul, cu membrele suple într-o mişcare fluidă, cu fundul ferm şi musculos, cu spatele drept şi cu braţele luîndu-şi avînt cu multă degajare. Se uita o dată la cîteva minute în spate, ca să se asigure că nu rămăsesem cumva în urmă. Dacă aş fi căzut, mi-ar fi sărit imediat în ajutor. Eram sigură de asta. Era din nou vorba despre intuiţie.

Oare se străduia să alerge mai încet, ca să nu-mi fie mie prea greu să ţin pasul cu el? Probabil că da. Oricum, şi el era transpirat. Îi puteam vedea picăturile de transpiraţie pe ceafă, pe braţe, în păr şi pe faţă, ori de cîte ori se uita înapoi, iar cînd am ajuns din nou în punctul de plecare şi ne-am oprit, răsufla tot aşa de greu ca şi mine. Îmi făcu un semn, după care aduse de la maşină două sticle cu apă. Le-am băut acolo, la marginea pădurii, rezemaţi fiecare de cîte un copac. Era pe înserat, aşa că întunericul ne ascundea de privirile indiscrete. A fost o linişte incredibilă – pînă cînd se uită din nou în ochii mei, iar eu m-am simţit din nou cuprinsă de o nestăvilită dorinţă.

Se desprinse de copacul de care stătea rezemat şi se apropie de mine.

– Poţi să înţelegi ce se întîmplă cu noi doi? m-a întrebat, în mod sincer uluit.

Am dat din cap în semn că nu. Era vorba despre o atracţie fizică primară. Numai că n-ar fi trebuit să apară aşa ceva, între James şi mine.

Între mine şi James Meade? Sub nici o formă.

Vedeam însă acea atracţie în ochii lui şi o simţeam şi în corpul meu. Iar atunci cînd m-a cuprins pe după gît şi m-a

tras spre el, în amîndoi au început să ardă flăcările pasiunii. Ne-am sărutat îndelung, în toate felurile posibile, dar nu ne era de ajuns. Nu ne era deloc îndeajuns. Bărbatul se depărtă puțin de mine. Eu îmi încleștasem mîinile de umerii lui, iar el și le încleștase pe mijlocul meu, dar tot nu ne era destul.

În noaptea care ne învăluia, ochii lui James păreau întunecați la culoare, iar glasul îi răgușise.

– Vrem cu-adevărat să facem asta?

Am dat din nou din cap, dar mîinile m-au trădat, pentru că am început să-i mîngîi umerii și ceafa, simțindu-i pielea asudată – iar transpirația aceea era extraordinar de excitantă. Să fie vorba despre instinctul primar al atracției fizice? Dumnezeule! Atracție fizică era puțin spus, față de ceea ce simțeam eu în realitate în acea clipă.

M-a sărutat din nou. De data aceasta, n-a mai fost nevoie de mîinile lui ca să-mi ghideze fața, așa că mîinile îmi găsiră sînii, făcînd cu ei adevărate minuni, dar tot nu era de ajuns.

De-abia mai puteam răsufla, de-abia mai puteam vorbi, și totuși, în timp ce m-am lăsat pe spate ca să-mi pot scoate tricoul, i-am șoptit:

– Nu vrem să facem asta, dar dacă o să renunțăm, probabil că vom muri.

James scoase un hohot gutural, care a fost repede atenuat de maioul pe care și-l trăgea și el peste cap. Eu am vrut să-mi lipesc sînii de pieptul lui. El a vrut să mi-i sărute. A avut cîștig de cauză. Cînd a început să-mi mozolească cu gura un sfîrc și să mi-l mîngîie cu degetele pe celălalt, am simțit cum mi se înmoaie genunchii. A trebuit să mă prind de el, ca să nu cad.

În mijlocul pasiunii, m-am autoatenționat pentru ultima dată că mă aflam acolo împreună cu James Meade, dar în clipa următoare gîndul acela dispăru definitiv din mintea mea. Ceea ce simțeam amîndoi, adică o poftă dezlănțuită, n-avea nici o legătură cu identitățile noastre. Pînă în ziua de astăzi, habar nu am cînd și cum ne-am scos de pe noi și șorturile, și de ce anume m-am rezemat eu, în timp ce el se împingea iar

şi iar în mine. Habar nu am dacă vreunul dintre noi a rostit vreun cuvînt şi cum de i-a venit lui James ideea fericită de a ieşi din mine cu o clipă înainte de a ejacula. Dar a fost bine, a fost nemaipomenit de bine. N-aş îndrăzni să vorbesc şi în numele lui James, dar dovadă erau sunetele guturale pe care le scotea. În ceea ce mă privea, atunci am avut cel mai îndelungat şi mai intens orgasm de care avusesem parte pînă atunci, în toată viaţa mea. Şi, ca şi cum toate acestea n-ar fi fost îndeajuns de uluitoare, am rămas o vreme aşa – James şezînd pe un buştean, iar eu călare peste el, amîndoi goi-puşcă – am rămas aşa pînă ce ne-am mai potolit, iar întunericul a devenit deplin.

Apoi ne-am îmbrăcat şi ne-am îndreptat fiecare spre maşina lui. Nu ne-am mai atins. Părea dus pe gînduri şi nici eu nu ştiam ce să mai spun. La un moment dat însă, ne-am privit în ochi, el părînd în continuare tot nedumerit. Apoi m-a întrebat, cu glas şoptit şi cu o nesiguranţă care nu îi era caracteristică:

– Nu vrei s-o cunoşti?

L-am urmat cu maşina pînă acasă la el. Era o casă mare, în stil colonial, construită din cărămidă, aşa după cum mă şi aşteptasem să fie, numai că nu se afla pe Strada Mesteacănului, la fel ca şi celelalte de acest fel. Aceasta era amplasată la marginea sudică a oraşului, de fapt, nu prea departe de casa lui Tom, şi era înconjurată de un teren mai întins decît cel pe care l-ar fi putut găsi dacă şi-ar fi cumpărat o casă de pe Strada Mesteacănului. Nu existau nici un fel de lumini la nici una dintre aripile laterale ale casei, şi nici măcar de cealaltă parte a străzii, în afara celor care flancau uşa de la intrare.

Am fost întîmpinaţi şi salutaţi de bonă. Aceasta părea să fie cam de aceeaşi vîrstă cu mine, dar figura ei nu îmi era cunoscută. James a făcut prezentările, a plătit-o, iar apoi femeia a plecat.

Presupuneam că bebeluşul deja adormise, cînd James m-a condus prin bucătărie într-o cameră de zi, acolo unde am

văzut o fetiță foarte mică, șezînd în mijlocul podelei și ținînd în mînă colțul unei păturici mițoase de lînă, iar restul păturii era aruncat într-o parte. Avea părul scurt, des și negru, iar pijamaua ei cu pantalonași era de culoare roz. Niște culori mai vii – umbre, numere și desene animate cu animale – se vedeau pe ecranul imens al unui televizor, pe care fetița își fixase privirea.

N-am scos nici o vorbă și, mult timp, nici măcar nu și-a dat seama că nu mai era singură în încăpere. M-am uitat la James. Nici nu-și mai putea lua ochii de la copil.

Apoi ceva a făcut-o să-și întoarcă privirea. Se uită în spate, îl văzu pe James și întreaga ei fețișoară se lumină dintr-o dată. În clipa următoare, fetița se tîra în întîmpinarea noastră. Nu-l slăbea din ochi. Cînd ajunse lîngă el, bărbatul se lăsase deja pe vine și o luă în brațe.

În acel moment, mi-a venit să fac un pas înapoi. Era un moment de mare intimitate, unul atîta de *adorabil*, încît mi se părea că nu aveam ce căuta și eu acolo. Dar James se ridică în picioare și aduse fetița mai aproape de mine. Ea își ținea un braț mic pe după gîtul lui și se uita la mine cu doi ochi mari.

– Ea e Mia, îmi zise James, cu o voce extraordinar de blîndă.

Văzînd-o acum atît de aproape de mine, mi-am ținut răsuflarea. Era foarte frumoasă și i-am spus și lui asta. Nu m-am putut abține și am luat-o de mînuță.

– Bună seara, Mia, i-am spus pe un ton la fel de blînd ca și al lui, neștiind cum altfel să o salut. Cu pielea ei de o nuanță creolă, cu gurița ca un mic boboc de trandafir și cu ochișorii negri doar extrem de puțin oblici, încît doar să-i sugereze descendența asiatică, fetița părea însăși întruchiparea nevinovăției. Mînuța îi era caldă, însă nu o strînse pe a mea. Eram pentru ea doar o străină.

Mia nu-și mai lua ochii de la mine nici după aceea în bucătărie, unde James îi umplu și îi încălzi biberonul pentru masa dinainte de culcare, apoi nici sus în camera ei, decorată

în tonuri de galben şi de roz, acolo unde se aşează tot cu ea în braţe într-un balansoar şi o aşteptă să mănînce în voie. După ce termină de mîncat, fetiţa se simţi suficient de bine încît să-mi şi zîmbească, dar surîsul ei era deja unul somnoros. Gînguri puţin cînd îi schimbă scutecul, dar şi acel gîngurit era la fel de somnoros. Cînd o puse în pătuţul ei, cu ursuleţul preferat în colţ, cu păturica preferată ţinută în mînă şi cu jucăria preferată care-i cînta un cîntec de leagăn, Mia adormise deja.

James îi stinse lumina şi porni dispozitivul de supraveghere. Apoi mă luă de mînă şi mă conduse în dormitorul lui, pe care nu l-am putut vedea prea bine, pentru că nu s-a mai obosit să aprindă vreo lumină, iar acolo am făcut din nou dragoste cu James.

Bărbatul acesta era cu-adevărat formidabil. În afară de faptul că era extrem de viril, lucru uimitor pentru cineva cu un păr grizonat ca al lui, mai era şi extrem de tandru, astfel încît, atunci cînd m-a penetrat, eu eram deja extrem de excitată. De data aceasta, îşi pusese şi un prezervativ, lucru care i-a permis să rămînă în mine, în timp ce eu am avut nu unul, ci chiar două orgasme succesive, lucru care se întîmplă foarte rar. Pe mine însă mă stîrnea starea lui de excitare, ceea ce îl excita pe el şi mai mult... şi aşa mai departe...

Cred că trebuie să-mi cer scuze. Cu siguranţă că nu reuşesc să mă exprim prea bine şi în nici un caz prea poetic, dar înţelegeţi voi ce anume am vrut să spun. E de ajuns să vă comunic faptul că, după ce a ieşit din mine, eu mă simţeam totalmente epuizată. Am crezut că şi el era la fel de epuizat ca şi mine, dar fără nici un fel de aviz prealabil, James m-a luat în braţe şi m-a dus sub duş.

Amîndoi aveam mare nevoie de aşa ceva. După ce alergasem mai bine de şapte kilometri şi făcusem apoi şi două partide de amor îndîrjit, eram mai mult decît transpiraţi. Ne-am spălat cu mult săpun şi ne-am frecat bine de tot. Da, ştiu la ce vă zboară acum gîndul. Vă gîndiţi că am făcut din nou dragoste şi acolo, sub duş.

Nicidecum. Ne-am mîngîiat şi ne-am atins – el m-a săpunit pe mine şi eu l-am săpunit pe el –, dar nimic mai mult. Ba chiar dimpotrivă, între noi se instală un soi de stinghereală, după ce ne-am acoperit fiecare cu cîte un uriaş prosop de baie. În ceea ce mă privea, încercam să desluşesc ce anume se întîmplase şi din ce motiv, şi cum aveam să mă descurc în continuare. Probabil că şi el se gîndea la aceleaşi lucruri, pentru că, avînd prosopul strîns pe şolduri, James îşi bombă pieptul plin de cîrlionți proaspăt spălați şi uscați şi îmi spuse oarecum uimit:

– Annie Barnes, cine şi-ar fi putut închipui?

M-am înroşit. Mă simțeam flatată.

Apoi îmi pregăti cina, iar eu mă simțeam de-a dreptul alintată.

După ce trecu să mai arunce un ochi la Mia, m-a dus într-o bucătărie modernă, cu dulapuri cenuşii şi cu aparatură electrocasnică de ultimă generație, oferindu-mi un minunat pahar de Pinot Noir, apoi s-a apucat să frigă pe grătar patru burgeri. Am devorat cei doi burgeri ai mei la fel de repede ca şi el pe-ai lui. Eram lihnită de foame.

După ce am terminat de mîncat, au început să mi se aprindă în creier diverse beculețe de alarmă, dar nu le-am dat atenție pînă ce nu am ajuns în dubiță, în drum spre casă. De-abia atunci mi s-a părut că îmi pot explica nişte lucruri. James Meade nu putea găsi o mai bună modalitate ca asta, pentru a mă atrage de partea lor, cîştigîndu-mi astfel complicitatea.

După ce vreme de două ore parcă plutisem în imponderabilitate, m-a trezit la realitate înțelegerea stratagemei lui ingenioase.

Am intrat în casă şi am găsit-o pe Phoebe aşteptîndu-mă în bucătărie, dar nu îmbrăcată în pijama. Era îmbrăcată ca să iasă în oraş. Cu o luciditate pe care nu o mai dovedise de luni de zile, Phoebe mi-a spus că în acea seară Omie suferise un infarct sever şi se stinsese din viață.

18

Eu şi Phoebe n-am fost singurele care am mers la restaurant în acea seară. Bucătăria fusese închisă imediat de cum se aflase de moartea lui Omie, aşa că oamenii veneau nu pentru a li se servi mîncare, ci ca să prezinte condoleanţe familiei şi să se consoleze unii pe alţii. Omie fusese foarte iubită de cei din Middle River. Ea îşi lăsase amprenta aproape pe fiecare dintre noi.

Dar pentru mine şi pentru Phoebe, ca şi pentru Sabina, care venise şi ea la scurt timp după noi, durerea era şi mai mare. Omie fusese bună prietenă cu mama noastră. Aşa că noi venisem şi pentru Alyssa.

Cei ce au venit în acea seară, şi au fost destul de mulţi, s-au întors şi a doua zi de dimineaţă, cînd au adus cu ei prăjituri şi fursecuri, supă şi diverse alte feluri de mîncare, pe care le pregătiseră în acea noapte. Doar nu ne aşteptam ca membrii familiei lui Omie să gătească şi în acea zi. Aşa că am trebăluit noi prin bucătărie, încălzind mîncare, răcind alte feluri de mîncare, punîndu-le pe platouri şi ducîndu-le în sala de mese – iar cînd spun „noi", mă refer la Middle River, în cel mai larg sens al cuvîntului. Arareori mai întîlnisem o asemenea comuniune. În oraşele mici, exista solidarizare, în momentele grele. Lucru de apreciat. Şi chiar demn de admirat.

Prin urmare, am ajuns la un alt adevăr

Adevărul Numărul Opt: Micile oraşe au forţa lor. O metropolă nu poate oferi sprijinul şi compasiunea pe care le poate oferi un oraş mic.

Şi dacă tot veni vorba de adevăruri, trebuie să intru în nişte detalii. Vă mai amintiţi că v-am spus mai demult că eu

consideram că surorile mele erau nişte femei inteligente, care îşi iroseau viaţa într-un orăşel care descuraja libertatea de expresie şi sinceritatea? Nu prea aveam dreptate. Eu o văzusem pe Phoebe lucrînd; munca acesteia era de o importanţă vitală pentru concetăţenii ei. La fel se întîmpla şi în cazul Sabinei. Era impresionant acel Centru Informatic al ei, cu acel server de dincolo de peretele de sticlă, iar Sabina era creierul care îl conducea. Acum ele aveau o comunicare directă cu toţi ceilalţi oameni, uniţi în aceeaşi durere, oferind alinare şi în acelaşi timp primind-o înzecit înapoi. Vreţi să ştiţi care era părerea mea? Îi invidiam.

În concluzie, cel puţin în acea zi, şi eu am luat parte la tot ce se întîmpla. Nimeni nu se îndoia de faptul că eu ţinusem la Omie şi că eram îndurerată din cauza dispariţiei acesteia. Munceam cu toţii cot la cot la bucătărie, hrănindu-ne unii pe ceilalţi, şi noi toţi pe acei copii-nepoţi şi strănepoţi pe care Omie îi lăsase în urmă. Corpul ei se odihnea în capela oraşului, dar noi organizasem un priveghi aici, iar spiritul ei era peste tot.

Sub vraja acelui spirit al ei, oamenii păreau să fi uitat că mă urau. Decesul lui Omie îi mai îmblînzise.

Acea vrajă avea efect şi asupra mea. Am putut să-i zîmbesc lui Marylou Walker, deşi se purtase rece cu mine, ultima dată cînd intrasem în buticul ei. Am fost în stare să-l salut cu politeţe pe Hal Healy, fără să-mi pironesc privirea pe braţul cu care o cuprinsese pe soţia lui, într-un gest mai degrabă nepotrivit. I-am salutat chiar şi pe cîţiva dintre cei care îmi trîntiseră cu o zi în urmă uşa-n nas.

Kaitlin s-a arătat extrem de drăguţă. M-a ajutat foarte mult, indiferent ce făceam, iar faptul că ea mă acceptase le-a determinat şi pe prietenele ei să mă accepte la rîndul lor. Acestea mi-au zîmbit şi au stat de vorbă cu mine. Nu cred că Hal Healy s-a simţit prea încîntat cînd a văzut aşa ceva.

Din cînd în cînd, în local mai intrau şi alţii, iar eu mă întrebam dacă printre cei nou-veniţi nu se afla cumva şi vreun

tăietor de cauciucuri. Erau şi momente în care m-am întrebat dacă nu cumva printre cei prezenţi se afla şi TrueBlue. Pentru că Marshall Greenwood era acolo. L-am zărit de mai multe ori, numai că el s-a ferit de mine. Voiam să cred că, în acea atmosferă în care plutea sufletul bun al lui Omie, el era chinuit de remuşcări.

Dacă n-ar fi fost priveghiul lui Omie, m-aş fi chinuit gîndindu-mă la James. Ceea ce se întîmplase acolo, pe pista universitară pentru jogging, era un lucru extrem de important, şi nu mă refer la faptul că anulasem umilinţa îndurată aşteptîndu-l pe Aidan pe Creasta Cooper, ci la faptul că făcusem sex în pădure cu James, iar apoi şi acasă la el.

Eu nu consider că sexul este o glumă. N-am făcut sex decît după ce împlinisem deja douăzeci de ani, iar în cei treisprezece ani care trecuseră de-atunci, am avut trei iubiţi şi cu fiecare dintre aceştia legătura a durat mai mulţi ani. Nu obişnuiam să mă culc cu cine apucam şi mai mult ca sigur că nici nu mă culcam cu indivizi pe care nu prea îi cunoşteam, în timp ce cu James tocmai asta se întîmplase.

Oare mă culcasem intenţionat chiar cu duşmanul? Nu era adevărat.

Plănuisem cumva să-l distrug, în timp ce limba lui era în gura mea? Nicidecum.

Grace ar fi fost crunt dezamăgită în privinţa mea. Ar fi spus că am irosit o minunată ocazie. Dar adevărul adevărat este acela că, atunci cînd făceam dragoste cu el, ultimul lucru la care aş fi putut să mă gîndesc s-ar fi referit la cine era şi cu ce se ocupa James. În acele momente, era doar un tip de care mă simţeam extrem de atrasă şi care – Dumnezeule! – părea să fie extrem de atras de mine! Numai gîndindu-mă la ceea ce făcuserăm noi, chiar şi la atîtea ore după aceea, încă simţeam gîdilitura unor fiori prin măruntaie.

Aşa că mi-am văzut de treabă. Am vorbit cu lumea, iar cel mai bine m-am simţit muncind în bucătărie. Îmi convenea de minune să spăl platourile. La fel de mult îmi convenea şi

să încarc şi să descarc maşina de spălat vase. Activităţile astea mă ţineau departe de centrul atenţiei generale, cu mîinile ocupate şi cu gîndul la Omie.

S-a arătat şi James pe-acolo? Bineînţeles că da. Deşi în acel moment mă aflam în bucătărie, i-am simţit venirea încă din clipa în care a intrat în restaurant, lucru care spune multe despre invizibilele antene sexuale pe care le avem noi, fiinţele omeneşti. Am avut în acea clipă un simţămînd straniu, m-am uitat prin uşa bucătăriei şi l-am zărit în local.

M-am dat într-o parte, ca el să nu mă poată vedea. Iar asta deoarece nu ştiam ce anume i-aş fi putut spune. Chiar în ciuda acelei nestăvilite atracţii, mă simţeam tulburată. Mi-aş fi închipuit că simplul gînd despre numele de familie al lui James ar fi trebuit să fie deprimant pentru mine. Şi totuşi, nu era cîtuşi de puţin aşa.

M-a reperat într-un moment în care în bucătărie erau suficient de puţine alte persoane, încît să-mi poată spune cîteva cuvinte fără să-l audă şi altcineva.

Şi doar atît mi-a spus el – doar cîteva cuvinte – primele dintre ele în timp ce îşi ţinea ochii aţintiţi asupra mîinilor mele pline de hărnicie, care transferau ceva, dintr-o pungă mare de material plastic, în mai multe farfurii.

– Ai rezolvat problema anvelopelor?

– Îhî. Normie a izbutit să localizeze unele de dimensiunea de care am eu nevoie, la Weymouth. Mi-am ridicat privirea tocmai la vreme ca să observ un mic surîs în colţul gurii, ceea ce îmi sugeră faptul că era şi el la curent cu ce mai făcea Normie la Weymouth. Apoi ochii lui se întîlniră cu ai mei şi, pentru o clipă fermecată, se petrecu ceva minunat între noi.

De-abia mai puteam respira şi cu siguranţă nu m-aş fi putut uita în altă parte în acel moment. M-am simţit eliberată atunci cînd a spart vraja, spunînd:

– În weekend eu nu pot alerga, fiindcă atunci nu are cine să rămînă cu fetița. Putem să alergăm împreună luni?

– Luni o să fiu plecată la New York, împreună cu Phoebe. Ne întoarcem de-abia marți-seară.

– Atunci rămîne pe miercuri de dimineață?

– Bine.

El dădu din cap, bătu uşor cu palma în blatul de oțel inoxidabil şi se răsuci să plece, iar eu m-am gîndit atunci că asta fusese toată conversația noastră. Dar el se uită peste umăr şi adăugă:

– Eu nu obişnuiesc să am aventuri de o singură noapte.

Ce naiba ar fi putut însemna vorbele lui? Că nu se va mai repeta ceea ce făcuserăm noi, pentru că, de fapt, fusese o aventură de o singură noapte, în timp ce el nu agrea aşa ceva? Sau că avea să se mai repete ceea ce făcuserăm noi, pentru că asta ar fi transformat relația noastră în altceva decît o simplă aventură de-o noapte, lucru care îi convenea.

Bineînțeles că n-am mai putut să-i cer lămuriri suplimentare, deoarece în timp ce eu mă pregăteam să-l întreb ceva, el ajunsese deja la jumătatea drumului spre uşă. Însă tot ce am fost în stare să fac în acel moment a fost să-l petrec cu privirea, pe cînd el se îndrepta, printre tejghele şi rafturi, spre ieşire. Spatele lui era drept, părul grizonat era frumos aranjat, cămaşa albastră era impecabilă, pantalonii gri erau perfect călcați, pantofii erau bine lustruiți.

Pînă în ziua de azi, nu ştiu sigur dacă lumea ne-a văzut vorbind şi dacă acest lucru m-a făcut mai demnă de încredere. Dar după plecarea lui James unii dintre cei prezenți chiar mi-au pus cîteva întrebări. Oamenii se întrebau dacă Omie murise din cauza vîrstei înaintate sau dacă nu cumva moartea îi fusese grăbită de ceva din exteriorul organismului ei. Se părea – deşi eu nu ştiusem asta – că longevitatea nu era o raritate în familia lui Omie. Mama acesteia murise la nouăzeci

şi şase de ani, iar tatăl ei (care fusese cu mult mai în vîrstă decît soţia lui şi murise cînd Omie era încă relativ tînără) trăise pînă la vîrsta de nouăzeci şi opt de ani. Omie nu atinsese decît optzeci şi trei de ani, ceea ce mie mi se părea o vîrstă destul de înaintată, şi totuşi lumea părea să nu fie de aceeaşi părere cu mine. Oamenii voiau să afle de ce ea fusese tot bolnavă în ultimul an de viaţă, de ce avusese pneumonii repetate, de ce suferise la sfîrşit acel atît de puternic atac de inimă.

Ei vorbeau totuşi cu multă degajare despre acest subiect, întrebînd liniştit, aproape retoric. Şi totuşi întrebau. Şi mă întrebau pe *mine*. Asta avea o anume semnificaţie. Era ca şi cum ar fi ştiut că încercam să descopăr ceva şi mă făceau purtătoarea lor de cuvînt. Ca şi cum nu aveau pe cine altcineva să întrebe. Ca şi cînd ar fi avut *încredere* în mine.

Poate că ultima mea afirmaţie era puţin cam exagerată. Dar, cu toate acestea, pe cînd plecam de la restaurantul lui Omie pe la mijlocul după-amiezii, aveam un sentiment sporit de responsabilitate.

Acasă mi-am pornit calculatorul. Prietena mea Jocelyn îmi scrisese ca să mă anunţe că ajunsese la partea din *Peyton Place* în care Tomas Makris o dezbrăca din priviri pe Constance MacKenzie şi că i se părea un tip absolut formidabil. Eu i-am răspuns că, da, Tomas era cît se putea de atrăgător, dar şi că *ideea* legăturii dintre ei consta din acceptarea de către Constance a propriei sale sexualităţi. Cît de mult progresaserăm noi femeile în această privinţă. Eu n-aş fi putut cîtuşi de puţin să fac ceea ce făcusem cu James, dacă nu mi-ar fi plăcut să fac dragoste – însă nu i-am comunicat şi lui Jocelyn chestia asta. Prietenele mele nu ştiau deocamdată nimic despre James.

Îmi scrisese şi Greg, anunţîndu-mă că expediţia lor atinsese cota de patru mii două sute de metri, dar că înaintau

încet din cauza vîntului şi a zăpezii, şi trebuie să recunosc că am simţit o strîngere de inimă, din cauza neliniştii. Multă lume murise căţărîndu-se pe munţi, iar McKinley era un uriaş. Mă întrebam dacă nu cumva era mai periculos să fii prins într-un vifor la patru mii două sute de metri altitudine, decît să umbli pe străzile sfîşiate de război din Afganistan. Nu ştiam ce să-mi răspund.

Gîndurile mi-au fost în acel moment brusc deturnate din nou spre pericolele de aici de-acasă, atunci cînd, pregătindu-mă să-i răspund lui Greg, am văzut că tocmai sosea un e-mail din partea lui TrueBlue. *Ai avut noroc?* mă întreba acesta, şi, dîndu-mi seama că se afla chiar în acel moment în faţa calculatorului, m-am simţit deodată tulburată. I-am răspuns:

Încă nu, iar tu îmi sorteşti toate demersurile eşecului, în cazul în care nu îmi oferi mai multe informaţii. Nu pot să-i întreb pe oameni fără să pot să-mi susţin întrebările cu fapte concrete. Pentru numele lui Dumnezeu, înţelege că nu le pot cîştiga încrederea decît dacă le dovedesc că ştiu ce vorbesc.

Ce anume s-a întîmplat la fabrica Northwood, la datele pe care mi le-ai comunicat? Au existat, ori n-au existat scurgeri de deşeuri cu mercur?

E-mail, True Blue:

În ambele cazuri, au avut loc nişte incendii. Pe 21 martie 1989, un incendiu a distrus clădirea clubului, iar pe 27 august 1993, un alt incendiu a distrus pavilionul de vară.

E-mail, eu:

Chiar la acele date? Bine. Însă incendiile în sine nu spun nimic nou. Ştim cu toţii că au avut loc. Sam le-a oferit spaţii ample în ziarul lui, pe prima pagină. Spune-mi ce anume nu se ştie despre acele incendii.

E-mail, True Blue:

Acele incendii au fost doar făcute să pară că au avut loc accidental. Cel de la Club s-a spus că a fost cauzat de un scurtcircuit la instalația electrică de la bucătărie. Celălalt, de la Pavilionul de vară, ar fi fost chipurile provocat de o torță care n-ar fi fost stinsă bine. Niciunul dintre ele nu a fost însă întîmplător. Amîndouă au fost produse intenționat, de anumite persoane de la Northwood, din ordinul personal al lui Sandy Meade. Scopul a fost de a isca un pretext pentru a putea fi rase din temelii cele două construcții, astfel încît acestea să fie reconstruite de la zero, cu surle și trîmbițe. Ceea ce însă n-a fost scris în ziar este faptul că, înainte de a fi clădirile înălțate din nou, au fost îndepărtate din solul de sub ele toate deșeurile de mercur.

E-mail, eu:

Au existat scurgeri de deșeuri cu mercur sub club și sub pavilionul de vară, iar la fabrica propriu-zisă nu?

E-mail, True Blue:

Adu-ți aminte că ți-am spus că patronii fabricii au apelat și la metode ilegale de a se debarasa de deșeurile cu mercur. Sub cele două clădiri aflate în discuție, au fost îngropate niște recipiente uriașe, pline cu deșeuri toxice.

E-mail, eu:

Sub clădirea clubului și sub pavilionul de vară? Dar de ce tocmai acolo? De ce nu le-au îngropat undeva mult mai departe, în deșert?

E-mail, True Blue:

Sandy Meade a considerat că ar fi fost mai subtil și ar fi trezit mai puține suspiciuni în cazul unor eventuale investigații, să construiască deasupra acelor depozite de deșeuri niște clădiri în folosul orașului. Trebuie să recunosc faptul că Sandy era absolut convins că acele recipiente urmau să rămînă ermetic închise pentru totdeauna. Nu era de prevăzut o eventuală scurgere ulterioară.

E-mail, eu:

Şi totuşi a cedat etanşeitatea recipientelor şi au existat scurgeri?

E-mail, True Blue:

Cu o săptămînă înainte de fiecare dintre cele două incendii, s-au organizat acolo diverse evenimente. După acele evenimente, a apărut o recrudescenţă a unor diverse probleme de sănătate, cu simptome de gripă şi de toxiinfecţie alimentară. Acest lucru i-a determinat pe patronii fabricii să dispună efectuarea unor analize discrete ale aerului de-acolo. Şi astfel a fost detectată de fiecare dată o poluare din cauza unei importante scurgeri de deşeuri în sol, poluare care se pare că s-a propagat prin intermediul instalaţiei de ventilare a acelei clădiri.

E-mail, eu:

Să înţeleg deci că incendiile au avut drept scop camuflarea acelor scurgeri?

E-mail, True Blue:

Da. Iar cu acele ocazii s-a efectuat o ştergere completă a oricăror urme. Documentele interne referitoare la acele evenimente au fost şi ele eliminate din toate fişierele. Mai există încă documente care menţionează ce manifestări anume au fost organizate în zilele premergătoare incendiilor; dar în privinţa participanţilor la acele manifestări nu se fac decît nişte referiri sumare. În acelaşi timp, afecţiunile n-au fost atît de numeroase, încît să atragă atenţia autorităţilor sanitare ale statului. Astfel că patronii fabricii au fost mulţumiţi că depistaseră la timp scurgerile şi că depoluaseră complet zonele aferente.

E-mail, eu:

Şi au considerat că astfel au fost absolviţi de orice responsabilitate? Măcar au făcut ceva pentru cei afectaţi?

E-mail, True Blue:

Cîte ceva au făcut, dar destul de discret, astfel încît cei afectaţi să nu-şi dea seama de motivul real al atenţiei care li se acorda.

E-mail, eu:

Mai există şi în prezent asemenea depozite secrete de deşeuri?

E-mail, True Blue:

Da. Grădiniţa de zi pentru copiii angajaţilor este construită deasupra unui astfel de depozit. A fost înfiinţată din aceleaşi raţiuni ca şi celelalte două clădiri cu pricina. Adevărul este însă că n-au mai existat pînă acum alte scurgeri. Şi dat fiind faptul că au trecut mulţi ani de la ultima scurgere, Sandy Meade consideră că doar acelea două au fost cu probleme şi că restul vor rămîne închise ermetic definitiv.

E-mail, eu:

Şi sînt dispuşi să rişte, cînd ştiu că se află acolo în pericol nişte copii?

E-mail, True Blue:

Aşa s-ar părea. Odată cu trecerea timpului, patronii sînt din ce în ce mai liniştiţi în această privinţă. Consideră că lipsa pînă acum a oricăror alte scurgeri dovedeşte că nici în viitor nu vor mai avea loc. Eu consider însă că există primejdia unei iminente catastrofe. Şi tocmai de aceea, am nevoie de tine.

Eram oripilată. Dincolo de cele deja întîmplate, nu-mi puteam imagina ce fel de minte bolnavă ar fi fost în stare să facă acelor copii aşa ceva. Acest gînd ridica un nou subiect:

Dar dacă presupunem prin absurd că Sandy Meade ar muri astăzi, ce anume s-ar întîmpla? Practica lui de pînă acum ar fi urmată în continuare şi de fiii lui?

E-mail, True Blue:

Asta depinde de care dintre fiii lui ar urma să preia conducerea.

E-mail, eu:

Dar preluarea conducerii i s-ar cuveni de drept lui James.

E-mail, True Blue:

Nu este nimic sigur. Apropo, la priveghiul de la restaurantul lui Omie păreai totalmente absorbită de treburi.

E-mail, eu:

Ai fost acolo şi nu mi-ai dat nici un semn de viaţă? Cînd o să ne cunoaştem?

E-mail, True Blue:

Atunci cînd vom avea dovezi de necontestat. Avem nevoie de nişte nume. Avem nevoie de persoane care s-au aflat la vreuna dintre aceste două locaţii, în săptămîna premergătoare incendiului, şi care de-atunci încoace au mari probleme de sănătate şi care sînt dispuse să vorbească.

E-mail, eu:

Şi aceştia cu ce se vor alege? I-am putea ajuta noi în vreun fel?

E-mail, True Blue:

Noi nu-i putem ajuta. Presupun că îi va ajuta familia Meade, după ce vor cădea la o înţelegere. Nu acest lucru ni-l dorim?

Aşa era. Bineînţeles însă că, mai înainte de orice cădere la înţelegere, ar fi fost de dorit să aibă loc în prealabil o confruntare cu membrii familiei Meade. Dar eu una nu mă prea dădeam în vînt după aşa ceva. Trei contra unul era un raport inechitabil. Dacă TrueBlue ar fi ieşit din anonimat, ar

fi însemnat să fim trei la doi. Şi totuşi, pe el nu puteam conta. Din cîte îmi spusese, acesta dorea să continue să lucreze la fabrică, lucru care ar fi devenit imposibil dacă s-ar fi ridicat împotriva patronilor lui.

Nici pe Tom nu puteam conta. Desigur că el mă ajuta enorm de mult. Nu numai că reuşise să ne programeze la prietena lui doctoriță, de la New York, dar, în plus, ne-a mai dat şi fişele medicale ale mamei, pentru ca noi să-i oferim doctoriței un istoric comparativ al bolilor lui Phoebe. Dar dacă Tom ar fi făcut front comun cu mine, şi slujba lui ar fi fost periclitată.

Se părea că lupta fățişă pe acest front îmi aparținea în exclusivitate, mie şi numai mie. Toți ceilalți erau cu mîinile legate.

19

Nicole DuPuis se simţea nemulţumită după discuţia cu Aidan. Femeia îl luase pe nepregătite şi el îşi dăduse seama de asta. În cazul în care căsătoria ei s-ar fi destrămat, bărbatul urma să fie nevoit s-o ajute – iar acest lucru nu putea fi categorisit chiar drept şantaj. Însă adevărul era că ea era mulţumită de poziţia în care se afla, lucru care nu avea nici o legătură cu problema sexuală. Nicole se ocupa de responsabilităţile lui în cadrul companiei, cu o îndemînare uluitoare uneori chiar şi pentru ea. Constituia glasul lui Aidan; prin intermediul ei, bărbatul era convingător. Bineînţeles că Sandy Meade era păcălit. Acesta era din ce în ce mai convins de faptul că Aidan trebuia să-i urmeze la conducerea fabricii. Dacă lucrurile ar fi continuat să rămînă astfel, Aidan avea să preia după Sandy preşedinţia consiliului de administraţie al fabricii. Şi acest lucru o avantaja pe Nicole. Odată ce Aidan avea să ajungă preşedinte, ea avea să-i fie şi mai indispensabilă. În plus, dacă ar fi devenit preşedinte, Aidan ar fi avut un acces nelimitat la fondurile fabricii. Iar dacă s-ar fi înfruptat şi ea din acele fonduri, femeia s-ar fi putut uşor dispensa de Anton, rămînînd pe propriile picioare.

Şi cît de mult şi-ar fi dorit să se întîmple aşa. Anton o înşela şi era un mincinos ordinar. Iar ei doi nu mai aveau de multă vreme relaţii sexuale. Nici nu mai dormeau măcar în acelaşi pat. Nicole însă trebuia să-l însoţească pe la diverse mese şi alte evenimente mondene, displăcîndu-i profund acea tensiune permanentă dintre ei doi, tensiune care o epuiza de-a dreptul.

Exact din acelaşi motiv, amînase şi discuţia cu Kaitlin, care ar fi stresat-o în mod suplimentar. Fiica ei era şi-aşa

destul de dificilă. Nicole ştia că fata se prefăcea atunci cînd îi zîmbea, o aproba, îi spunea *Da, mamă, aşa o să fac.* Nicole însă îşi dăduse seama că în Kaitlin mustea furia. Aşa că i-ar fi fost destul de greu să suporte o discuţie cu fiica ei, discuţie din care ar fi vrut să afle ce anume îi spusese aceasta lui Annie Barnes.

Apoi se întîmplase şi decesul lui Omie şi toată lumea s-a dus în acea zi de vineri la priveghi, aşa că Nicole n-a putut să nu sesizeze comunicarea care exista între Kaitlin şi Annie. Nicole avusese impresia că, ori de cîte ori o căutase cu privirea pe cu fiica ei, Kaitlin fie conversa cu Annie, fie se afla în preajma acesteia. Iar cînd a mai început şi Hal să-i atragă atenţia şi să-şi exprime îngrijorarea în legătură cu relaţia care se înfiripa între cele două, ba chiar să-i sugereze că fata ei devenise un fel de intermediară între Annie şi celelalte fete din oraş, Nicole n-a mai putut să amîne acea discuţie.

Nicole aşteptă pînă sîmbătă, după înmormîntarea lui Omie şi după ce Anton plecase la o partidă de golf. Kaitlin se afla pe marginea piscinei, îmbrăcată într-un costum de baie cu cel puţin un număr mai mic decît purta ea. Se unsese cu cremă de plajă. Se întinsese pe un şezlong la soare şi vorbea la telefon. Cînd o văzu pe Nicole apropiindu-se, termină rapid convorbirea, îşi aruncă celularul pe un prosop de pe jos şi închise ochii.

– Cu cine vorbeai? o întrebă Nicole, pe un ton sincer prietenesc. Femeia chiar îşi dorea să fie prietenă cu fiica ei. Dorea acest lucru din tot sufletul. Doar că nu izbutise încă.

– Nu vorbeam cu nimeni, îi răspunse Kaitlin.

Nicole zîmbi.

– Nu se poate să nu fi vorbit cu nimeni, atîta timp.

– Nu vorbeam cu nimeni care să te poată interesa.

– Cu Kristal?

– Cu Jen, îi spuse Kaitlin. Fără să deschidă ochii, fata întinse mîna la picioarele şezlongului, luă dintr-un castron

aflat acolo o vişină, pe care o bägă apoi în gură. Îi rupse codiţa, pe care o puse înapoi în castron.

– Aaa, cu Jen. Lui Nicole îi plăcea de Jen. Fata aceea avea cu mama ei genul de relaţie pe care Nicole îl invidia. Ea îşi trase mai aproape un şezlong şi se aşează pe marginea lui. Am putea sta puţin de vorbă?

Kaitlin mesteca vişina.

– Îhî.

– Ieri ai stat mult în preajma lui Annie Barnes. Ai avut vreun motiv anume? Kaitlin scutură din cap, scuipă în mînă sîmburele de vişină şi îl puse în castron. În ultima vreme, ai tot fost văzută în preajma ei.

– Nu mai mult decît au fost şi alţii în preajma ei.

– Da, dar ei nu stau de vorbă cu ea, spre deosebire de tine.

Kaitlin deschise un ochi şi-şi ridică fruntea doar atît cît să o poată vedea pe Nicole.

– Pe asta de unde-ai mai scos-o? Ţi-a spus cineva?

– Te-am văzut cu ochii mei, ieri la restaurant. Kaitlin păruse să nu fie deloc deranjată de Annie. Ba păruse chiar încîntată. Nicole n-o mai văzuse de mult timp aşa. Ce tot vorbiţi voi două atîta?

Kaitlin îşi rezemă la loc capul pe şezlong.

– Mi-a spus cum să aranjez crochetele de pui pe platou. Există şi în asta o şmecherie.

Tocmai genul acesta de remarcă o irita pe Nicole – nevinovată în aparenţă, dar ironică în realitate.

– Kaitlin, te rog să nu fii obraznică!

– Să ştii că exact asta am discutat cu ea.

– Multe persoane din oraş sînt îngrijorate în legătură cu Annie Barnes, îi spuse Nicole, încercînd să se scuze. Nu numai eu.

– Şi cine altcineva mai este îngrijorat?

– De exemplu, domnul Healy. Este de părere că ea nu reprezintă un exemplu bun pentru fetele de vîrsta ta.

– De la domnul Healy mă aşteptam. Este atît de plin de el!

Nicole era de acord în această privință cu fata ei, dar n-avea de gînd să recunoască acest lucru. Înainte de orice, Hal era directorul liceului.

– Annie Barnes îl nelinişteşte.

De data asta, Kaitlin se ridică sprijinindu-se în coate şi-şi deschise larg ochii.

– Din ce cauză anume îl nelinişteşte ea, mă rog frumos?

– Îi este teamă că o să se furişeze în sufletele voastre, după care o să vă întoarcă spatele şi o să scrie despre tot ce ar fi aflat despre voi.

Kaitlin făcu o stîmbătură. Ridicîndu-se în fund, luă în poală castronul cu vişine.

– Ba ea n-o să scrie nici o carte despre Middle River. Fata luă încă o vişină şi îi rupse codiţa, pe care o puse în castron.

– De unde ştii tu asta?

– Mi-a spus chiar ea, îi răspunse Kaitlin, în timp ce mesteca vişina.

– Şi cum ai ajuns tocmai la subiectul ăsta?

Kaitlin scuipă în palmă sîmburele de vişină.

– Am întrebat-o eu. Aproape toată lumea din oraş a întrebat-o acest lucru. Te deranjează faptul că am întrebat-o?

– Nu, îi răspunse Nicole, dat fiind că nu avea chef de ceartă. În acelaşi timp însă, Nicole murea de curiozitate să afle ce anume ştia Kaitlin şi ce anume ar fi putut aceasta să-i divulge lui Annie. Doar scopul acelei conversaţii era tocmai acela de a cunoaşte cît de mult o discreditase fiica ei. Aşa că se răzgîndi şi rosti pe un ton mai hotărît: Ba la drept vorbind, chiar mă deranjează. Femeile de felul lui Annie Barnes sînt şmechere. Ele se comportă de parcă ţi-ar fi prietene, după care îţi înfig pumnalul în spate. Kaitlin, ea s-ar putea să se folosească de tine. Sper că nu i-ai spus nimic din ce ai putea regreta mai tîrziu.

– Ce anume să-i fi spus?

– Nu ştiu nici eu ce. Nicole nu avea de gînd să aducă vorba despre Aidan. Era posibil ca fiica ei să nu ştie nimic despre legătura dintre ei doi.

– Eu am deplină încredere în ea.

– Vai, Dumnezeule! Asta înseamnă că i te-ai confesat.

– Vreau să spun că nu se foloseşte de mine. Nu este genul acela de persoană. Kaitlin mai luă o vişină.

– Şi ţi-ai dat seama ce fel de persoană este? o întrebă Nicole. Ai numai şaptesprezece ani, Kaitlin. Nu eşti cîtuşi de puţin o expertă în cunoaşterea oamenilor. Ai măcar idee ce anume se întîmplă atunci cînd cineva ca Annie începe să răspîndească peste tot confesiunile pe care i le-ai făcut tu? Ştii cît de mult rău poate fi făcut atunci? Annie Barnes ştie. Ştie bine asta, încă de la bun început. Tu îi povesteşti diverse lucruri despre oricare dintre noi şi, odată spuse, vorbele nu le mai poţi lua înapoi. Anumite lucruri se cuvine să fie ţinute în secret. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, mai opreşte-te din mîncatul vişinelor ălora! Sînt pline de zahăr. Costumul tău de baie este şi-aşa destul de strîmt pentru tine.

Chiar din clipa în care îi scăpaseră acele cuvinte din gură, Nicole ştia că făcuse o greşeală. Figura lui Kaitlin devenise ca de piatră. Fata îi replică glacial:

– Iată de ce îmi place atît de mult Annie Barnes. Ea nu mi-ar fi spus una ca asta. Ea crede că nu sînt deloc grasă. Cînd era de vîrsta mea şi ea era urîtă. Mi-ar plăcea, cînd voi fi mare, să ajung la fel ca ea.

Nicole tresări.

– Tu nu eşti urîtă.

– Nu? Şi-atunci, de ce ne tot ocupăm de nasul meu, de dinţii mei, de mandibula mea, de părul meu şi de piele?

– Eu nu ţi-am spus niciodată că ai fi urîtă.

– N-ai folosit chiar cuvîntul ăsta, dar izbuteşti să mi-l aduci la cunoştinţă în diverse alte modalităţi. „Costumul meu de baie este cam strîmt", îşi maimuţări ea mama. „Pentru Dumnezeu, nu mai mînca atîtea vişine". Mamă, să ştii că nu sînt surdă. Aud ce-mi spui tu. Dar poate că nu sînt sortită să pot fi la fel de frumoasă şi de suplă ca tine.

– Nu ţi-am spus niciodată că eşti urîtă.

– Cînd eşti grasă, eşti urîtă. Iar tu îmi spui mereu cu ce să mă îmbrac, ca să par şi eu ceva mai suplă. Iar acum vrei să spui că sînt, în plus, şi proastă.

– Nu-i adevărat.

– „Nu eşti expertă în cunoaşterea oamenilor", o maimuţări din nou Kaitlin pe Nicole, după care strînse la piept castronul cu vişine, îşi luă telefonul celular şi se ridică în picioare. S-ar putea să fiu mai isteaţă decît crezi tu. S-ar putea să mă pricep la oameni. Annie Barnes mă înţelege mai bine decît tine. Ea ştie ce simt eu. A trecut şi ea prin aşa ceva. Eu o cred cînd zice că nu va scrie nici o carte. Iar pe tine te-ar deranja dacă ar scrie vreo carte, pentru că ţi-e teamă că îţi va da în vileag secretele. Dar să ştii că ea nu cunoaşte nici o taină de-a ta. Şi asta n-are nimic de-a face cu încrederea sau neîncrederea pe care aş avea-o eu în ea. Decît să-mi bîrfesc părinţii, i-aş bîrfi mai degrabă pe mulţi alţii. Crezi că eu sînt mîndră de relaţia dintre tine şi tata? De ce crezi că nu-mi chem prietenele la noi acasă?

– Dar le chemi, o contrazise Nicole, simţindu-se golită pe dinăuntru.

– Dar niciodată la cină, ori în weekenduri, adică atunci cînd s-ar putea ca voi să fiţi amîndoi acasă în acelaşi timp. Pentru că oricine ar înţelege imediat cît de mult vă urîţi unul pe celălalt. Mai aud şi eu ce le spui la telefon prietenelor tale.

Nicole se arătă revoltată.

– Cum de ţi-ai permis să tragi cu urechea?

– Eram în aceeaşi încăpere. Cum aş fi putut să nu aud? Nu mai sînt copil mic, mamă. Nu mai poţi să spui nişte lucruri şi să crezi că eu n-o să înţeleg ce anume înseamnă ele. Şi, în afară de asta, l-am mai surprins şi pe tata cu femeia aia. Erau goi-puşcă amîndoi în pat, în plină zi. Făceau sex. Crezi că nici măcar asta nu ştiu ce înseamnă?

Nicole rîse jenată.

– Într-un fel, chiar mi-aş fi dorit cu-adevărat să nu ştii.

– De ce? Fiindcă sînt urîtă? Fiindcă sînt grasă? Să ştii că există destui cărora nu le pasă de asta.

Tulburarea lui Nicole crescu.

– Ce vrei să spui?

Fata părea destul de furioasă, încît să se dezlănţuie. Se stăpîni însă, oftă prelung şi continuă pe un ton calm:

– Vreau să spun că este mai mult decît evident faptul că mariajul vostru merge prost, iar dacă aş fi continuat să-mi invit prietenele acasă, ele şi-ar fi dat imediat seama de acest lucru şi ar fi fost extrem de stînjenitor pentru mine. Cum crezi tu că aş fi în stare să-i povestesc lui Annie Barnes ce se întîmplă în casă la noi, atîta vreme cît mă simt jenată de acest lucru? Chiar cretină nu sînt! Măcar atîta credit ai putea să-mi acorzi. Şi, înşfăcîndu-şi şi prosopul, Kaitlin plecă.

Duminică de dimineaţă, Sabina merse la biserică împreună cu familia ei. Femeia simţea o deosebită nevoie de alinare. În parte, acest lucru avea de-a face cu dispariţia lui Omie, cea care simbolizase tot ce era stabil şi sigur. În rest, lucrurile erau cu mult mai complicate. Ele cuprindeau acceptarea faptului că Phoebe era suferindă, aprecierea ajutorului dat de Annie şi simţămîntul că, în adîncul sufletului Sabinei, ceva din propria viaţă se afla în pragul unei radicale schimbări.

Nu conştientizase despre ce schimbare anume era vorba, pînă cînd nu se termină slujba şi nu dădu o raită pe la mormîntul părinţilor ei. Iarba răsărise din belşug deasupra locului în care era îngropată Alyssa, trandafirii care flancau piatra funerară crescuseră, iar florile pe care le semănase împreună cu Phoebe la începutul verii străluceau acum în soare, portocalii, roz şi albe – cu toatele atestînd faptul că acel an fusese cît se putea de roditor la Middle River.

Vegetaţia crescuse luxuriant şi la fel de luxuriantă era, într-un fel, şi propria-i viaţă. Ron şi Timmy rămăseseră în faţa bisericii, dar Lisa venise împreună cu ea, ţinînd-o de mînă într-un fel care era de neprețuit, dat fiind că fata crescuse

mult în ultima vreme. Sabina era binecuvîntată cu niște copii minunați, cu un soț bun și cu niște surori devotate. Părinții ei ar fi fost încîntați să știe că ea era conștientă de acest lucru, se gîndea Sabina, bucurîndu-se de razele soarelui care începea să devină arzător.

Apoi, cele două se întoarseră. Cum ajunseră dincolo de poarta cimitirului, dădură nas în nas cu Aidan Meade și Marshall Greenwood. Cînd o zări, Aidan îi zîmbi cu maliție.

– Tocmai vorbeam despre sora ta, i se adresă bărbatul.

Sabina o strînse ușor de mînă pe Lisa și-i spuse:

– Ia-o tu înainte și spune-i tatei că vin și eu imediat. După ce Lisa o zbughise, Sabina i se adresă lui Aidan: La care dintre cele două surori ale mele te referi?

– La cea cu fluturi pe creier.

Sabina zîmbi cu mirare.

– Mai precis?

– La Annie, îi răspunse Marshall, cu glasul lui dogit. Mi-a dat destul de furcă joi. I-a adus la exasperare pe toți locuitorii orașului.

– Hmm! Vineri, la restaurantul lui Omie nimeni nu părea deranjat de ea.

– Au încercat și ei să fie politicoși, își dădu cu părerea Aidan. În definitiv, se aflau acolo la un priveghi. Însă ea a ajuns să enerveze atît de tare pe cineva, încît acea persoană i-a spintecat cu o zi înainte anvelopele de la mașină. Eu unul aș zice că a fost vorba despre un avertisment.

În clipa aceea, Sabina simți că i se modifica întreaga existență, într-un mod subtil, dar în același timp evident.

– Un avertisment asemănător aceluia pe care mi l-ai dat tu, Aidan, miercuri, atunci cînd m-ai amenințat că mă vei concedia, în cazul în care n-o voi putea convinge pe Annie să plece din oraș? Sabina se uită apoi la Marshall, după care continuă: Mie personal mi se pare că voi sînteți în spatele acelor anvelope tăiate.

– Bineînțeles, rosti cu ironie Aidan. Și le-ai mai spus și altora impresia asta a ta?

– Încă nu, îi răspunse Sabina, zîmbind. De-abia acum mi-a venit ideea asta, cînd v-am văzut vorbind despre Annie, după cum singuri mi-ați mărturisit.

Marshall își înfipse mîinile în centură.

– Deci a plecat la New York? Și cînd se întoarce?

– A plecat împreună cu Phoebe. Amîndouă se vor întoarce marți. Sabina ridică din sprîncene, în semn de curiozitate. Și, la ce să ne mai așteptăm în continuare? La focuri de armă în direcția casei noastre? La mortăciuni atîrnate de grinzile terasei? O să ne fie spart cumva magazinul? Uitîndu-se de la unul la celălalt și simțind un profund dispreț pentru amîndoi, Sabina înțelese ce anume se întîmpla cu ea: femeia își exprima sincera solidaritate cu sora ei. Vă pot asigura de un singur lucru: În cazul în care ni se va mai întîmpla ceva rău, primul lucru pe care am să-l fac va fi acela de a vă reclama la poliția statală.

Aidan deveni deodată rigid și arogant.

– Asta îmi sună ca un avertisment, iar mie nu-mi plac avertismentele, Sabina.

– Da, știu, se prefăcu Sabina că-l compătimește. Avertismentele te fac să te simți mic și lipsit de putere. Femeia zîmbi din nou. Tu însă ești mare și puternic. Nu este nevoie decît de un singur cuvînt din partea ta, Aidan. Dacă îl vei ruga pe Marshall să o apere pe Annie, atunci nu va mai păți nimic rău.

– Vreau ca Annie să plece din orașul nostru, i-o reteză Aidan.

– Va pleca. N-a venit decît pentru o lună de zile, din care jumătate de-acum a și trecut. Mai trebuie s-o suporți încă două săptămîni, Aidan. Doar atît. Ți se pare chiar așa de greu?

20

Eu şi Phoebe am plecat la New York imediat după înmormîntare, şi nici că s-ar fi putut găsi un alt moment mai potrivit pentru asta. Pentru prima dată de cînd revenisem la Middle River, mă simţisem pentru o perioadă scurtă de timp într-adevăr liniştită aici. Însă liniştea era un lux pe care nu mi-l puteam permite. Viaţa mea era în altă parte. Aveam nevoie să-mi aduc aminte de faptul că viaţa mea se desfăşura cu-adevărat dincolo de Middle River.

Această aducere aminte mă invadă imediat ce am trecut de punctul de control de la aeroportul din Manchester. Mă simţisem realmente în pericol, doar fiindcă cineva îmi tăiase cauciucurile de la maşină, în Middle River? Gîndul la un terorism de dragul terorismului mi-a deschis o altă perspectivă asupra acelei probleme, pe care astfel am depăşit-o din punct de vedere emoţional.

New Yorkul era exact genul de oraş care mi se potrivea. După ce mă hotărîsem să o însoţesc pe Phoebe, îmbunătăţisem şi rezervările noastre la hotel, iar asta nu pentru că aş fi refuzat cu încăpăţînare să locuiesc în hotelul mai modest pe care îl alesese ea iniţial, ci fiindcă îi promisesem o şedere cît mai plăcută acolo, iar locul în care era hotelul însemna foarte mult. De la ferestrele noastre putea fi admirată panorama Central Park şi acest lucru era absolut încîntător. De-abia ne desfăcuserăm bagajele, că am şi primit în cameră o sticlă de vin şi un platou cu fructe, iar Phoebe s-a simţit de-a dreptul răsfăţată. Sentimentul acesta i s-a prelungit şi în continuare, atunci cînd am însoţit-o la cumpărături. Am mers amîndouă pe Fifth Avenue şi, mai mult, ne-am

uitat la vitrine, deşi eu am ţinut să-i cumpăr lui Phoebe de la Bergdorf's o frumoasă eşarfă, iar de la Takashimaya nişte săruri de baie şi o loţiune de corp.

Am mai intrat şi la buticul Godiva din Rockefeller Plaza. Ştiţi deja că eu mă dau în vînt după ciocolată. Dar ceea ce nu ştiaţi încă este faptul că am o pasiune – o reală pasiune – pentru trufele de la Godiva. Şi nu pentru orice trufă de la Godiva. Aş fi în stare însă de implorări pentru o trufă crocantă cu migdale, de furt pentru una catifelată cu nucă de cocos şi chiar de crimă pentru una cu alune pralinate.

Bineînţeles că glumesc. Şi totuşi, mă simţeam cu mult mai fericită acum cînd în geanta care atîrna pe umărul meu se afla şi o cutiuţă cu trufe de ciocolată.

Ne-am mai plimbat şi pe bulevardul Madison şi am mai făcut şi alte cumpărături. I-am oferit în permanenţă lui Phoebe braţul meu, pentru ca ea să se poată sprijini de el la nevoie, iar acest lucru ne-a apropiat mult mai mult decît doar din punct de vedere fizic. Pe drum am tot vorbit – despre mama şi tata, despre Sabina şi rivalităţile dintre noi, precum şi despre fericitele vremuri de altădată. Apoi Phoebe a obosit. Ne-am întors la hotel şi am băut în hol un ceai, revenindu-ne, după care am vizitat grădina zoologică din Central Park. Apoi Phoebe a avut nevoie de un somn bun. I-a plăcut foarte mult restaurantul în care am luat cina. Acest lucru m-a mulţumit cu-adevărat. Localul cu pricina a fost dintotdeauna preferatul meu şi al lui Greg.

Duminică şi luni am bîntuit amîndouă prin tîrgul furnizorilor de mărfuri, organizat la Danele de pe cheiul fluviului Hudson, ocazie cu care felul în care evoluase Phoebe mi-a impus un reînnoit respect faţă de ceea ce era ea în stare să facă. Era o muncă dificilă. Eu nu mai văzusem niciodată pînă atunci atît de multă marfă de atît de multe feluri şi nici atît de mulţi specialişti în vînzări. De unde să ştii ce cantitate şi din ce mărfuri anume şi în ce culori să cumperi, ca să se vîndă bine. Phoebe a reuşit, în mod uluitor, să se descurce de minune, în toate privinţele.

Ştiu la ce vă gîndiţi. Vă gîndiţi că suferinţa ei nu era absolut deloc fizică, ci era una de natură psihică, că era vorba doar despre o depresie şi că, plecînd pentru o vreme din Middle River, se simţea acum mai binedispusă. Şi eu sperasem asta. Însă nu era cîtuşi de puţin aşa. Avea în continuare probleme de natură fizică – ameţeli, un tremur în tot corpul şi un mers nesigur. Îşi pierdea încă uşor firul gîndurilor şi-şi găsea cu greu cuvintele. Dar compensa extraordinar chestia asta cu priceperea ei desăvîrşită în ale meseriei. Îşi adusese cu ea bileţele cu diverse însemnări şi nu numai că le consulta destul de des, dar mă învăţase şi pe mine cum trebuia folosite, pentru ca eu să o pot ajuta la nevoie, cît mai discret cu putinţă.

Ţinînd cont de ce făcuse acolo alte dăţi, Phoebe parcurse un anumit traseu al furnizorilor. Şi făcea în mod remarcabil acest lucru. Poate că la început a fost ceva mai ezitantă, dar întotdeauna ajungea să pună fiecărui furnizor întrebările cele mai potrivite, exprimîndu-şi rezervele atunci cînd marfa respectivă nu era adecvată şi aborda noi furnizori, în cazul în care mărfurile acestora îi atrăgeau atenţia. A făcut eforturi enorme ca să-şi menţină atenţia încordată şi acest lucru a extenuat-o. Iar în fiecare seară am luat amîndouă cina în camera de hotel.

Apoi veni şi dimineaţa zilei de marţi. Phoebe crezuse că o să dormim pînă tîrziu şi că o să mergem la aeroport în tihnă. Nu s-a arătat deloc încîntată atunci cînd i-am spus ce program îi pregătisem. Sînt convinsă că, dacă s-ar fi odihnit bine, mi s-ar fi împotrivit cu încăpăţînare. Dar aşa, n-a protestat decît cu timiditate. Mi-a spus că nu avea nevoie de nici un medic şi că nu trebuia să-i fac o programare fără ca ea să ştie şi că astfel eu aş fi putut produce o ruptură între Sabina şi ea. Mi-a mai spus că Alyssa nu fusese intoxicată cu mercur şi că, prin urmare, nici ea nu avea cum să fie.

N-a avut însă puterea de a se opune multă vreme, încetînd să mai protesteze în momentul în care a sunat Sabina, care a venit în sprijinul planurilor mele.

*

Judith Barlow a reprezentat o adevărată surpriză pentru mine. Gîndindu-mă că era o specialistă în medicina alternativă, mă aşteptasem să fie cam de aceeaşi vîrstă cu Tom. În realitate, avea aproape şaizeci de ani. M-aş fi aşteptat ca doctorița să aibă un aspect excentric, dar am constatat că avea o eleganță plină de simplitate şi de moderație. La fel arăta şi cabinetul ei, care, contrar aşteptărilor mele, se afla într-o zonă luxoasă (înțelegeți prin asta una cu chirii exorbitante) şi era un cabinet mare, frumos mobilat şi cu un aspect de înalt profesionalism. Era evident faptul că femeia nu ducea lipsă de pacienți.

Doctorița îmi zîmbi, atunci cînd atenția îmi fusese atrasă de diplomele atîrnate pe pereți.

– Oamenii care vin aici pentru întîia oară se aşteaptă oarecum ca eu să-mi fi obținut diploma de la Sears Roebuck.

– Harvard? Eram de-a dreptul impresionată.

– La Harvard am urmat colegiul şi facultatea de medicină şi am făcut practică la spitalul Mass General. Adevărul este că am practicat timp de douăzeci de ani medicina tradițională, înainte de a fi trecut la medicina alternativă.

– Şi de ce ați optat pentru această evoluție?

– Pentru că au venit la mine prea mulți pacienți avînd nişte probleme care nu puteau fi tratate cu ajutorul medicinei tradiționale. Iar atunci cînd încerci absolut orice procedeu tradițional, fără să ajungi la nici un rezultat, devii dispus să încerci şi alte metode, cu totul noi.

– Noi nu sîntem chiar în această situație, i-am atras eu atenția, uitîndu-mă spre Phoebe. Aceasta stătea pe un scaun şi avea un aer speriat. Sora mea nu a fost pînă acum consultată de nici un medic, dar simptomele pe care le prezintă sînt identice cu acelea pe care le-a avut şi mama noastră. Aş vrea ca ea să nu mai încerce tratamentul pe care l-a urmat, fără nici un rezultat, mama.

Judith s-a aşezat la birou, şi-a pus nişte ochelari de citit, cu rame din metal, şi a început să studieze dosarul medical

al mamei, pe care i-l adusesem. După ce termină, femeia îi deschise o fişă nouă lui Phoebe şi începu să-i pună acesteia o mulţime de întrebări, cum nu mai văzusem niciodată să pună un medic unui pacient, la o singură consultaţie. Şi, ceea ce era şi mai important, i-a pus lui Phoebe întrebările cele mai pertinente. Nu ştiu dacă Phoebe se hotărîse să coopereze sau pur şi simplu era doborîtă de boală, dar nu se împotrivi deloc. Am fost realmente uimită de unele dintre răspunsurile ei. Eu îi cunoşteam simptomele cele mai evidente. Dar nu ştiam absolut nimic şi despre durerile articulare, despre mîncărimile de piele şi despre migrenele nocturne. Despre acestea am aflat atunci pentru prima dată.

După o examinare fizică generală, Judith a început să-i facă o mulţime de teste specifice, dintre cele mai diverse, teste despre care nu credeam că pot fi efectuate în cadrul unuia şi aceluiaşi cabinet medical. Însă Tom ştiuse ce face, atunci cînd mi-a recomandat-o pe Judith. Cabinetul acesteia era extraordinar de bine dotat, cu aproape toată aparatura necesară pentru stabilirea unui diagnostic real. Aparatele care nu se aflau la vedere erau în încăperile vecine. În plus, avea posibilitatea de a obţine rapid rezultatele tuturor testelor şi, în funcţie de acestea, alegea testul care trebuia făcut în continuare.

Şi astfel am pierdut avionul. Iar Phoebe era din ce în ce mai iritată. Era destul de obositor să suporte test după test şi bineînţeles că între două teste consecutive mai era nevoită să şi aştepte. Însă Judith era metodică şi meticuloasă. Înaintea fiecărui test, ne explica pe larg ce anume urma să testeze şi la ce anume servea acest lucru. După cum îmi spusese şi Tom că avea să se întîmple, femeia a exclus rînd pe rînd toate diagnosticele tradiţionale, mai înainte de a fi rostit pentru prima dată cuvîntul mercur.

A urmat aproape de final o discuţie:

– Dacă simptomele pe care le ai ar fi relativ recente, i-a spus ea lui Phoebe, adică dacă ele ar data doar de trei sau

patru luni, aş testa o mostră din părul tău, pentru a depista prezenţa mercurului. Dar dat fiind că prezinţi aceste simptome de foarte multă vreme, probabil că mercurul prezent în urma expunerii iniţiale nu mai există în părul tău. Dat fiind că nu-l putem evidenţia prin nici un fel de alte teste, eu nu pot să fac decît o deducţie. Mercurul este suspectul principal. Stările de ameţeală şi mîncărimile de piele nu sînt relevante nici pentru boala Parkinson, nici pentru boala Alzheimer, nici pentru astmul bronşic de care se pare că suferi şi care se manifestă prin acea stare de răceală aproape permanentă pe care o ai. Aşa că avem două variante: Fie tratăm simptomele, fie începem un anumit tratament neconvenţional.

Aşa cum făcuse şi Tom cu mine, Judith îi explică lui Phoebe în ce anume consta terapia chelatică. Ea însă intră în mai multe amănunte, explicîndu-i cu răbdare:

– Acest tratament se caracterizează prin faptul că evoluează în permanenţă, prin aplicarea rezultatelor obţinute în urma efectuării mereu a unor alte noi studii. În mod obişnuit, ţi-aş fi recomandat tratamentul per os, ceea ce ar presupune să înghiţi din patru în patru ore nişte tablete, urmînd o schemă complicată, o dată la două săptămîni. Apoi, în funcţie de evoluţia stării tale, ar trebui să înghiţi altenativ două feluri de alte pastile, luate timp de trei sau patru zile pe săptămînă sau o dată la două săptămîni. Acest tratament este mai lent şi se întinde pe durata mai multor luni de zile, timp în care ar interveni şi pauze de tratament. Acesta este un tratament mai blînd. Durează însă destul de multă vreme pînă ce o să ajungi să începi să te simţi mai bine.

– Cam cît timp anume? am întrebat-o eu.

– Între două şi şase luni. Dar dat fiind faptul că Tom este aproape, am putea apela la un tratament de dată mai recentă, care constă într-o injecţie intravenoasă făcută o dată la opt ore. Unii consideră că aceasta este unica modalitate prin care poate fi îndepărtat şi din creier mercurul. Această injecţie intravenoasă va fi foarte puternică pentru organismul tău.

După acest tip de tratament, vreo două zile te vei simți rău și nu vei putea face mare lucru, dar apoi te vei simți brusc mult mai bine. Vom repeta acest tratament o dată la cîteva luni, pînă la dispariția completă a mercurului din organismul tău.

– Dar cum o să vă dați seama de faptul că în organismul ei nu mai există mercur?

– Prin tratamentul chelatic, mercurul este extras din organe și este eliminat prin urină.

– Credeam că mercurul nu poate fi eliminat în acest fel din organism.

– Fără ajutorul agentului chelatic, într-adevăr mercurul nu poate fi eliminat. Cîteva zile după acea injecție, vom face o atentă analiză a urinei, pentru a determina conținutul de mercur.

– Și cît durează pînă cînd mercurul va dispărea complet din organismul meu?

– N-am de unde să știu precis, dat fiind faptul că nu știu ce cantitate de mercur se află în corpul tău. În general însă, eliminarea totală a mercurului dintr-un organism uman durează de la unu la patru ani.

– Atît de mult?! exclamă slab Phoebe.

Judith îi zîmbi.

– Nu este chiar atît de mult, dacă te gîndești de cînd suferi de aceste simptome. Doctorița bătu ușor cu palma peste dosarul medical al lui Phoebe, dosar care răsărise ca prin farmec, în acea singură zi. Din cîte mi-ai spus tu, prezinți de cîțiva ani buni simptomele respective. Judith îmi aruncă o privire. În clipa aceasta, cel mai important lucru este să aflăm unde și cînd anume a fost intoxicată Phoebe cu mercur.

Am sunat-o pe Sabina din taxiul care ne ducea pe mine și pe Phoebe la aeroport. Sabina îmi dăduse telefon de cîteva ori și aștepta acum de la mine un semn de viață. Spre lauda ei, sora mea avu răbdarea să mă asculte. Ba chiar mai mult decît atît, încercă să și înțeleagă și să creadă ce îi spuneam eu.

– Nu e vorba despre boala Parkinson? mă întrebă ea.

– Doctorița se îndoiește de acest lucru.

– Asta înseamnă că nici mama n-a avut Parkinson?

– E greu de spus. Atunci cînd s-a îmbolnăvit, mama era mai în vîrstă decît este acum Phoebe și ca să fim drepți cu Tom, simptomele puteau foarte bine să se potrivească și pentru boala Parkinson. Dar Phoebe mai are și alte simptome. În timp ce vorbeam, biata Phoebe se ghemuise în colțul cel mai îndepărtat al canapelei uzate de piele, privind în gol pe geam afară, în ceața care apăruse. Nu sînt prea sigură nici măcar de faptul că ea auzea ceea ce spuneam eu. Atunci, am întrebat-o pe Sabina: Știai că are intense erupții cutanate pe abdomen?

– Nu.

– Sau că o dor încheieturile?

– Credea că durerile sînt de la gripă.

– Are durerile astea, din cînd în cînd, de cîțiva ani buni.

– De cîțiva ani și n-a spus nimic?

Și mie îmi era ciudă. Dar puteam înțelege și punctul de vedere al lui Phoebe.

– Ea credea că sînt din cauza vîrstei. O artrită timpurie. Apoi mama s-a îmbolnăvit mai grav, iar lui Phoebe i s-a făcut frică. Apoi mama a murit. Este înspăimîntător să suferi de aceleași simptome. Însă pentru Phoebe există speranțe mari de însănătoșire. Și i-am explicat în ce anume consta tratamentul chelatic.

– Antrenează metalul? mă îngînă Sabina. Nu s-ar putea însă ca acel metal să fie plumbul?

– Analizele sîngelui au infirmat această presupunere. Nu s-a detectat prezența plumbului. Iar mercurul nu poate fi detectat în sînge și totuși doctorița crede că despre asta este vorba.

– Doctorița a spus sau tu i-ai sugerat așa ceva? își exprimă sora mea mai vechea ei neîncredere.

– Eu n-am spus absolut nimic. N-am rostit nici măcar o

singură dată cuvîntul mercur. Ea singură a incriminat o probabilă intoxicare cu mercur. Cum Sabina tăcu, am continuat: Ştiu că nici nu vrei să auzi de aşa ceva. Asta complică lucrurile, deoarece dacă mercurul este de vină, există o unică sursă posibilă. Mă aşteptam să mă contrazică, dar ea tot nu spunea nimic. Îţi dai seama ce înseamnă asta? Sabina? M-am uitat atunci la bateria de la telefonul meu. Bateria era aproape complet descărcată.

N-am mai reuşit să refacem legătura telefonică pînă ce taxiul nu a ajuns la aeroport, iar atunci nu mai puteam vorbi. Eu aveam prea multe de făcut, cu bagajele şi trebuia s-o ajut şi pe Phoebe. Am reuşit să găsim două locuri la ultimul zbor din acea zi spre Manchester, dar timpul era scurt şi formalităţile de control pentru securitatea călătoriei erau laborioase şi durau mult. Mi-am zis că aveam să pierdem şi avionul ăsta şi m-am speriat. Şi, cu toate astea, am izbutit să ajungem la terminal cu destul de multe minute înainte de a începe îmbarcarea. M-am retras atunci mai la o parte şi am sunat-o din nou pe Sabina.

– Bună, i-am spus. Poţi să vorbeşti?

– Da. Tot încerc să înţeleg ce mi-ai spus. Cum a primit Phoebe vestea?

– Greu de zis, fiindcă este foarte obosită. Ea spune că se simte uşurată. Sărmana probabil că trebuie să fi fost îngrozită văzînd că îi este din ce în ce mai rău.

– Chiar despre mercur să fie vorba? Eşti sigură?

– Da. Şi mai trebuie să-ţi aduc la cunoştinţă şi alte lucruri, Sabina. Venise vremea. Aveam nevoie de un aliat. Sabina părea deschisă la minte. I-am vorbit repede, ca să apuc să termin înainte de îmbarcarea în avion. Îţi aminteşti de incendiile care au distrus Clubul şi Pavilionul de vară? În ambele cazuri, focul a fost provocat în mod intenţionat. Fără a-i menţiona nimic despre TrueBlue, i-am comunicat şi Sabinei tot ce ştiam de la acesta.

Sora mea îmi replică prompt:

– Aşa ceva mi se pare extrem de greu de crezut. Să se fi făcut o decontaminare clandestină şi nimeni dintre cei implicaţi să nu fi scăpat nici o vorbă despre asta nimănui?

– Dar dacă nu li s-a spus despre ce decontaminare anume era vorba? Sau dacă li s-a cumpărat tăcerea? Cei din clanul Meade obişnuiesc să se arate extrem de generoşi cu primele băneşti, în astfel de cazuri. Ar fi vorba la mijloc de sume importante.

– Păi nu s-ar fi putut şi ei îmbolnăvi, în cursul acţiunilor de depoluare?

– Probabil că au folosit echipamente de protecţie.

– Dar aici am avea de-a face cu o acţiune criminală de incendiere premeditată – şi de un mare fals în acte publice. Este vorba despre o gravă infracţiune. Îmi este foarte greu să cred aşa ceva. De la cine ai aflat toate lucrurile astea?

– Deocamdată nu pot să-ţi spun. Dar încearcă să te gîndeşti şi tu, Sabina. Nu ar fi ăsta un foarte credibil subiect de carte?

– Dar ştii cîte manifestări publice au loc la club? continuă ea să-şi susţină punctul de vedere. În cazul în care dedesubt ar fi avut loc o scurgere de reziduuri de mercur, nu s-ar fi îmbolnăvit toţi cei care s-au aflat acolo?

– S-ar fi îmbolnăvit numai aceia care au fost acolo în cele cîteva zile dintre apariţia scurgerii şi izbucnirea incendiului. Dacă vom descoperi că şi mama s-a aflat în acea perioadă acolo? Dacă a fost cumva acolo şi Phoebe? Acum ea nu-şi aduce aminte. Dar în perioada în care a avut loc incendiul de la club, ea începuse deja să lucreze împreună cu mama. Trebuie să-i reconstituim programul. Acelaşi lucru se impune şi în cazul celorlalţi care s-ar fi putut afla acolo. Eu am vorbit cu familia McCreedy.

– Annie, dar...

– Nu-ţi face nici un fel de griji. Ei nu cred că există vreo legătură. Dar uite ce probleme mari de sănătate au. Familia McCreedy furnizează flori şi colaborează şi cu fabrica. Nu crezi că ar fi posibil ca ei să se fi aflat la club pentru a livra

florile şi pentru a face aranjamentele florale pentru vreun eveniment la care ar fi putut participa şi mama?

– Nu sînt de părere să-i implici şi pe alţii încă. Cele afirmate de tine par incredibile.

N-am contrazis-o, ci mi-am păstrat calmul.

– Uite cam cum văd eu lucrurile: în caz că Phoebe suferă de o intoxicaţie cronică cu mercur şi ar putea să se vindece cu ajutorul tratamentului doctoriţei Barlow, cîţi alţi suferinzi de aceleaşi probleme şi-ar putea permite să urmeze acelaşi tratament? În timp ce vorbeam cu Sabina, eram atentă şi la anunţurile făcute pe aeroport şi la un moment dat am auzit şi ceea ce aşteptam. Sabina, îmbarcarea pentru zborul nostru a fost anunţată. Trebuie să mă ocup de Phoebe. Vom ajunge foarte tîrziu la Middle River, iar mîine dimineaţă vreau să merg să alerg. Am sufletul încărcat, înţelegi tu. Vrei să vorbim mîine de dimineaţă, după ce o să termin joggingul?

Aveam sufletul încărcat? Se putea spune şi-aşa. Dar mai aveam încă un motiv pentru care voiam să alerg, unul care ar putea părea straniu. Doream să mă întîlnesc cu James.

Doream? Mai bine zis tînjeam să mă întîlnesc cu el. Ce să vă spun – bărbatul era un amant incredibil. Aş fi putut să fiu tentată să cred că, deoarece făcea parte din clanul Meade, ar fi trebuit să facă dragoste într-o manieră egoistă. Era viguros şi neobosit. Şi îi plăcea să ia iniţiativa. În acelaşi timp însă, avea mare grijă să fiu şi eu satisfăcută.

Şi nu că ar fi fost foarte greu acest lucru. Era de-ajuns să-l privesc şi începeam imediat să simt fiori în toate măruntaiele.

Probabil că acum aţi început să credeţi că sînt o prefăcută. În definitiv, de cînd îl văzusem ultima dată pe James, am aflat că, împreună cu familia lui, acesta fusese implicat în nişte lucruri murdare şi lipsite complet de orice moralitate. Ştiuse faptul că anumite persoane fuseseră expuse la intoxicarea cu mercur şi nu le spusese care era motivul

suferinţelor care le apăruseră. Un lucru mai oribil nici că se putea închipui.

Gîndind la rece, aş putea să spun că ceva nu se potrivea în toată povestea asta. James nu părea să fie chiar atît de ticălos. Nu încercase James să se delimiteze de tatăl şi de fratele său, încă din prima zi în care am stat cu el de vorbă la restaurantul lui Omie? Şi pe urmă, ar putea cumva un bărbat care adoptase o fetiţă pentru a o creşte, o fetiţă pe care în mod evident o adora, să o crească sub ameninţarea cu otrăvirea? Era adevărat că nu o aducea la grădiniţa de la fabrică, pentru că îi angajase o bonă. Şi totuşi, se vedea foarte clar că ţinea la copil.

În concluzie, acesta era unul dintre motivele pentru care îmi doream să-l revăd, în ciuda celor aflate de mine între timp. Şi totuşi, vineri el îmi spusese ceva la despărţire, acolo la localul lui Omie:

– Nu obişnuiesc să am aventuri de-o singură noapte.

– Nu ştiam ce înţelesese el prin acele cuvinte şi în acelaşi timp nu ştiam nici ce anume mi-aş fi dorit eu să însemne acele cuvinte. Nu era decît un flirt de o vară. Atît şi nimic mai mult. Pentru noi doi nu exista nici un fel de viitor împreună. Fiindcă James era din familia Meade. Şi cu asta v-am spus totul.

Acestea fiind zise, aşa cum era caracteristic pentru un flirt de o vară, el părea înfierbîntat şi neobosit. Şi nu numai în imaginaţia mea. Aşa încît, cred că eram curioasă să descopăr dacă aş fi putut să-l fac din nou să fie înfierbîntat şi neobosit. Să fi fost asta din cauza ego-ului meu? Bineînţeles că da! Vă mai amintiţi că s-a întîmplat ca odinioară un alt membru al clanului Meade să mă lase cu buza umflată. Iar ego-urile noastre nu uită asemenea lucruri.

Deşi ajunsesem acasă după miezul nopţii, miercuri de dimineaţă m-am trezit la ora şase. La şase şi jumătate, şedeam în grădină şi îmi beam deja a doua ceaşcă de cafea, printre florile mamei şi lîngă salcia ei preferată. La şapte l-am sunat pe Tom, ca să-l anunţ că Judith avea să-l caute în cursul zilei

la telefon. La şapte şi jumătate, m-am dus să văd ce face Phoebe şi am constatat că avea un somn liniştit. I-am lăsat la vedere pe masa din bucătărie un bilețel, după care am plecat spre pista universitară de cros. De data aceasta, în parcarea liceului se aflau mai multe maşini, evident mai multe decît cu o săptămînă în urmă şi în acelaşi timp mai puține decît aveau să fie în cursul săptămînii următoare. În felul acesta, dacă am fi continuat să începem joggingul tot la ora opt, aveam să fim văzuți. Bineînțeles însă că James nu putea să alerge decît după ora opt. Acum înțelegeam acest lucru. Nu putea să plece de-acasă pînă cînd nu ajungea bona fetiței.

Am dat ocol maşinilor din parcare pînă în spate, unde am cotit după colț. Automobilul lui James era deja acolo. Iar el îşi făcea, aşezat pe pajişte, mişcările de încălzire.

Inima mi s-a oprit pentru o clipă, după care a început să-mi bată ca nebuna. Am parcat maşina şi am coborît imediat. Bărbatul mi-a surîs, iar eu i-am răspuns la fel. Apoi m-am apropiat de el, m-am aşezat şi mi-am început şi eu mişcările de încălzire.

– Cît de laşă poți să fii, îmi spuse Grace. El este omul cel mai potrivit cu care ai putea să stai de vorbă. Ai de gînd să te pregăteşti în linişte de alergat, în timp ce el deține toate răspunsurile de care ai avea nevoie? „Inima mi s-a oprit pentru o clipă, după care a început să-mi bată ca nebuna." Mai scuteşte-mă de atîtea dulcegării.

– Hei, n-ai fost tu prima care mi-a spus că este sexy?

– Nu sînt obişnuită să mă culc cu duşmanul. Ba mai mult decît atît, nu sînt obişnuită să mă culc nici cu bărbați pe care să nu-i fi iubit. Dar nu acest lucru este important acum. Important este faptul că trebuie să-l înfrunți pe bărbatul care se încălzeşte lîngă tine. Familia lui face numai ticăloşii. Trebuie să-i spui asta.

– Dar eu şi James nu stăm de vorbă. Noi doar alergăm şi facem dragoste. Pe noi nu ne interesează restul lumii. Ar putea foarte bine să mă întrebe acum despre călătoria din

care tocmai m-am întors, dar nu o face. Iar mie îmi convine aşa.

– Tocmai de aceea ţi-am şi spus că eşti o laşă. În viaţă trebuie să-i înfrunţi pe ceilalţi. Eu am trăit într-o vreme în care femeile nu îndrăzneau să-şi exprime punctul de vedere, iar eu mi l-am exprimat totuşi. Am avut nevoie de mult curaj ca să fac asta.

– Şi uite unde-ai ajuns. Te-ai înecat în sticla de băutură şi ai murit. Ce vrei de fapt de la mine?

– Să-i înfrunţi pe ceilalţi. Tu trăieşti într-o epocă în care poţi să iei atitudine în faţa unor nedreptăţi şi te potriveşti cu-adevărat cu individul acesta, aşa că poţi să-i spui tot ce ai pe suflet. Îmi datorezi acest lucru.

– Îţi datorez eu ţie ceva? Eram de-a dreptul uluită.

– Bineînţeles. Te-am consolat oricînd ai avut nevoie şi, pentru Dumnezeu, ţi-am şlefuit personalitatea.

– Ha, este o corvoadă!

– Ba este o mană cerească. Aşa că acum te rog şi eu să mă ajuţi. Trebuie să-i distrugi pe cei din clanul Meade.

– Dar de ce?

– Fiindcă nu pot să fac eu acest lucru. Fiindcă eu am murit prea de tînără. Fiindcă eu am avut multe alte probleme, iar acele probleme m-au făcut să mă împotmolesc. Nu înţelegi, Annie? Dacă vei face acest lucru – dacă te vei întoarce acasă, în orăşelul tău natal din New England, şi vei da la o parte toate acele pietre pentru a scoate la iveală toată murdăria ascunsă sub ele – atunci înseamnă că tot ce am făcut eu n-a fost în zadar. Eu am fost ponegrită într-un mod nemeritat. Am trăit într-un loc nepotrivit şi într-un moment nepotrivit. Am nevoie de tine ca să-mi faci dreptate.

– Eşti gata să începem? m-a întrebat în acel moment James.

Sunetul vocii lui o amuţi pe Grace. Ştiam însă că aceasta avea să revină. Ea adusese un argument solid. Trebuia să-l mai discutăm amîndouă. Dar nu în acel moment.

M-am ridicat în picioare şi am dat din cap. Apoi ne-am îndreptat împreună spre pădure şi am început să alergăm pe cărare – şi, încă din primele clipe, am simţit o adevărată eliberare. Chiar aveam nevoie de această ieşire în aer liber. De-abia atunci cînd deja alergam, mi-am dat seama cît de încordată fusesem în acele zile petrecute împreună cu Phoebe. În cursul alergării, tensiunea din picioare a început să-mi mai dispară. M-am concentrat asupra aerului călduţ şi asupra copacilor, asupra acelor de pin şi asupra soarelui care pătrundea printre acestea. Am încercat să mă gîndesc numai la faptul că acum mă întorsesem aici ca să fac un lucru care îmi plăcea foarte mult – iar cînd am trecut pe lîngă Creasta Cooper m-am gîndit doar la cît de departe ajunsesem. Simţindu-mă revigorată, am mărit pasul.

În acel moment, m-am izbit de spatele lui James – pur şi simplu am intrat în el – pentru că bărbatul tocmai se oprise brusc. Răsucindu-se fulgerător, acesta m-a prins de braţ şi m-a susţinut să nu cad. Răsuflam din greu amîndoi.

Privirile ni se întîlniră, exprimînd aceleaşi sentimente ca şi joia trecută, ba chiar mai mult decît atît, deoarece de data aceasta ştiam unde urma să ajungem. El îşi înclină capul şi îmi luă în stăpînire cu gura buzele, şi era aproape comic felul în care încercam să ne sărutăm cu răsuflarea tăiată din cauza alergării, însă a fost uluitor faptul că am reuşit fără probleme. M-a sărutat apoi şi mai apăsat – sau eu am făcut asta oare?– fiindcă un simplu sărut nu ne era de-ajuns. Şi nici mîngîierile. Spatele meu a găsit imediat trunchiul unui copac, de care să se sprijine, iar James s-a rezemat de mine. Mîinile lui au urcat de pe coapsele mele pe talie şi apoi pe sîni – cuprinzîndu-mi cîte unul în fiecare palmă – în timp ce mîinile mele îşi făceau de lucru prin şortul lui.

Atunci am auzit un strigăt. Dacă n-ar fi fost atît de subţire, aş fi crezut că îl scosese James. Şi nu îl scosesem nici eu. Sau cel puţin aşa credeam.

În mod clar, la fel credea şi James. Se opri şi-şi înălţă capul.

– S-a auzit din nou, îmi spuse el în şoaptă. Am crezut că tu erai.

– Cum din nou?

– Am mai auzit strigătul ăsta. De aceea m-am şi oprit.

– Ai crezut că eu...

– Că mă doreai. El scrută pădurea.

Aş fi putut să mă simt stînjenită – ca şi cum el se oprise doar pentru că avusese impresia că eu fusesem aceea care avea nevoie de el, de parcă se milostivise de mine şi îmi făcuse un hatîr –, însă asta doar dacă nu i-aş fi simţit elanul erecţiei. Aceasta existase încă de la bun început. Dorinţa era reciprocă.

Iar strigătul acela se auzi din nou şi m-am uitat şi eu spre pădure, încercînd să pătrund cu privirea cît mai adînc printre copaci.

– O fi avînd cineva necazuri? am şoptit atunci, uitînd imediat de dorinţa mea.

– Nu ştiu, îmi răspunse el tot în şoaptă, în mod evident şi dorinţa lui fiind de-acum de domeniul trecutului. Luîndu-mă de mînă, mă conduse prin pădure, ieşind de pe potecă. Ne-am croit drumul printre copaci, ocolind stîncile şi călcînd pe covorul de muşchi şi de ace de pin.

Încă ţinîndu-mă de mînă, James se opri şi aşteptă. Strigătul se auzi iar, fiind cu siguranţă un strigăt omenesc şi scos de o femeie. Privirile noastre se întîlniră din nou.

– Să fie strigăte de durere? am şoptit eu.

– Parcă n-ar fi chiar de durere, dar nu putem fi siguri de asta, îmi şopti el drept răspuns.

Într-adevăr, nu puteam fi siguri. Nevrînd să rişte nimic, în cazul în care ar fi fost totuşi vorba despre ceva rău, James mă ascunse în spatele lui. Eu mi-am încleştat mîinile de tricoul lui, mi-am potrivit paşii după ai lui şi astfel am pornit împreună.

N-am avut mult de mers. Chiar în clipa în care se auzi încă un strigăt, am ocolit o tufă înaltă de ferigi şi am ajuns

într-un luminiş între copaci – şi uitîndu-mă pe după braţul lui James, mi-am ţinut răsuflarea. Am văzut o femeie legată de un copac.

Ba nu, am înţeles eu atunci. Nu era legată. Avea spatele lipit de copac, iar braţele cuprinseseră trunchiul acestuia, dar nu îi erau legate cu nici un fel de frînghii. Ţinea ochii închişi şi capul întors într-o parte, iar părul ei lung şi negru i se revărsa pe umeri. Nu, nu era legată. O ţinea acolo aşa doar extazul, ajutat şi de trupul bărbatului palid cu păr negru, care îi acoperea femeii jumătatea inferioară a corpului.

– Doamne-Dumnezeule! am şoptit eu şi m-aş fi întors imediat înapoi, la fel de neauzit cum veniserăm – pentru că noi ne băgasem în cea mai intimă dintre activităţile omeneşti – dacă James n-ar fi rămas atît de ferm înfipt acolo unde se afla. Eu l-am tras uşor de braţ, dar el nici nu se clinti. Ba chiar mai mult, îşi puse mîinile în şolduri.

Aşteptarea a fost de scurtă durată. Nu ştiu dacă ceva i-o fi atras brusc atenţia acelei femei (care nu-mi era cunoscută) sau dacă ea pur şi simplu şi-a mai tras puţin sufletul în mijlocul exaltării sexuale, dar şi-a întors din nou capul cu privirea înainte, deschizîndu-şi ochii. În acel moment, văzîndu-ne, n-a mai strigat, ci a scos de-a dreptul un urlet. Şi-a încrucişat imediat braţele la piept, pentru a-şi ascunde privirilor noastre sînii ei frumoşi. Partenerul ei se uită în sus la ea, după care se întoarse şi dădu şi el cu ochii de noi.

Pe el l-am recunoscut imediat. Era Hal Healy – Hal, acela care era atît de îndrăgostit de voluptuoasa lui soţie, încît nu-şi mai putea dezlipi ochii şi mîinile de pe ea; Hal, acela care mă acuzase pe mine de influenţare nefastă a tinerelor şi impresionabilelor fete din oraş; Hal, ilustrisimul director al patriarhalului liceu din Middle River. Eu şi James tocmai descoperisem un alt mic secret murdar din acest orăşel.

– Iată-l şi pe atît de virtuosul taur comunal din urbea noastră, rosti atunci James.

Hal părea să se facă tot mai mic, lăsîndu-se tot mai jos, ca să-şi ascundă fesele de privirile noastre, deşi cu cît se răsucea

mai mult, cu-atît se autoexpunea mai tare. Nu putea nici să fugă, nici să se ascundă. N-a reuşit decît să se facă roşu ca racul. Dacă întreaga situaţie n-ar fi fost atît de jalnică, aceasta ar fi putut să fie chiar haioasă.

– Nu este nimic din ceea ce aţi putea crede, reuşi el într-un tîrziu să îngaime. Însă bărbatul îşi aţintise ochii doar asupra lui James, mie neacordîndu-mi nici un fel de atenţie. În mod evident, pericolul pentru el venea din partea lui James, şi nu dintr-a mea.

– Nu? îl întrebă James. Atunci ce anume este? Apoi, James mi se adresă mie, peste umăr: Presupun că ai făcut cunoştinţă cu doctor Healy. Iar minunata creatură de lîngă el este domnişoara Eloise Delay, angajată anul trecut de directorul nostru, în funcţia de consilier pe probleme de orientare profesională. A terminat de curînd colegiul, asta însemnînd că e cu mult mai tînără decît el. Ea îi sfătuieşte pe elevii dezorientaţi.

Domnişoara Eloise Delay rămăsese nemişcată şi lipită de copac, încercînd să-şi acopere cît putea mai bine goliciunea. Făcuse nişte ochi mari şi plini de groază. Arăta de parcă ar fi preferat moartea, dacă acela ar fi fost unicul mod de a scăpa de privirile noastre.

– Nu este ea de vină, începu să se smiorcăie Hal.

– S-a împotrivit cumva? Mie nu mi s-a părut. Hal, să ştii că lumea vorbeşte. Se întreabă cu toţii cum se întîmplă că, deşi în văzul lumii eşti mereu călare pe nevastă-ta, aceasta se plînge că multe seri la rînd rămîi la şcoală pînă tîrziu în noapte. Umbla vorba că ai fi avut o amantă din personalul şcolii, dar nu se ştia cine anume era aceea. Deci, lucrezi cu Eloise pînă noaptea tîrziu? Asta nu e bine. Ca să nu mai vorbim de faptul că o faceţi şi aici, ziua-n amiaza mare. Dacă în locul meu, v-ar fi surprins în pielea goală vreun elev al vostru? Dacă v-ar fi surprins un întreg grup de elevi?

Neavînd ce să-i răspundă, Hal îl imploră:

– Mergeţi puţin mai încolo, ca să ne îmbrăcăm.

– O să plecăm după ce termin tot ce vreau să-ţi spun, îl

asigură James, pe un ton autoritar pe care i-l remarcasem încă de la început. Nu avea nevoie să ridice glasul pentru a impune respect şi ascultare. Ce să ne facem noi cu tine?

– N-o să se mai întîmple niciodată, bîigui Hal.

– De cîte ori au spus tot aşa şi elevii, înainte de a fi eliminaţi sau, şi mai rău, chiar exmatriculaţi? De cînd datează legătura voastră, domnişoară Delay? Eraţi în relaţii încă de cînd ai fost la interviu pentru angajare?

Eloise nu răspunse nimic. Presupuneam că n-ar fi reuşit să-şi găsească graiul nici dacă ar fi încercat.

– Hal? strigă James. De cînd anume? Îmi amintesc că, atunci cînd ai angajat-o, au existat nişte obiecţii privind faptul că nu are experienţă. Tu ai fost cel care i-a susţinut cauza în faţa consiliului şcolar. Ce argumente ai adus atunci în sprijinul ei? Rezultate academice de vîrf. Recomandări strălucite. Şi o personalitate remarcabilă. De-abia acum am priceput ce ai vrut să spui cu asta.

I-am atins lui James braţul.

– Să mergem, i-am şoptit eu.

Dar James tot nu terminase ce avea de spus.

– Ce-o să se întîmple cu soţia ta, Hal? A locuit dintotdeauna în acest oraş. Îţi închipui ce o să se întîmple după ce or să înceapă să circule bîrfele? Cum crezi că o să se simtă? Înţeleg, tu o să demisionezi şi o să te angajezi într-o altă localitate, dar ea ce-o să facă? Aici este casa ei. Ai de gînd s-o dezrădăcinezi şi s-o iei cu tine, acolo unde te vei duce? O s-o transformi într-un adevărat paravan pentru tine? Asta ai de gînd? Sau vei divorţa de ea şi îţi vei lua picioarele la spinare, împreună cu domnişoara Delay?

– James, am insistat eu. Era adevărat că îl detestam pe Hal Healy, dar începusem să nu-mi mai găsesc locul.

Rugămintea mea avu în cele din urmă cîştig de cauză. James scoase din gît o onomatopee de dispreţ, se răsuci pe călcîie şi-şi reluă alergarea, în timp ce eu l-am urmat cu bucurie.

– Ce anume ai de gînd să faci? țipă după el Hal.

De data acesta, vocea lui James răsună în toată pădurea, cînd el îi aruncase peste umăr:

– O să te las să te tot întrebi ce anume am de gînd să fac!

James ajunse din nou pe potecă şi se îndreptă alergînd înapoi spre parcare, urmînd drumul cel mai scurt.

– James? l-am strigat eu din urmă.

Bărbatul ridică o mînă şi continuă să alerge, oprindu-se numai atunci cînd ajunseserăm pe pajiştea de lîngă pădure. Se aplecă şi se sprijini cu mîinile de genunchi, lăsîndu-şi capul să atîrne. Am ajuns şi eu lîngă el, dar am rămas în picioare, aşteptîndu-l să-şi revină. La un moment dat, se îndreptă de spate şi mă privi drept în ochi.

– Nu-mi pare rău pentru absolut nimic din tot ce i-am spus. A meritat-o cu vîrf şi îndesat. Este doar o jigodie ipocrită. Mă întreb dacă nu cumva nici noi nu sîntem prea mult diferiți de el.

Am înțeles unde anume bătea. Aveam şi eu defectele mele, dar refuzam să mă consider din categoria celor de teapa lui Hal Healy.

– Ba sîntem cu totul diferiți de el. În primul rînd, era deja întuneric atunci cînd am făcut-o şi noi aici. În al doilea rînd, nici unul dintre noi doi nu este căsătorit. Şi în al treilea rînd, nu predicăm într-o manieră demagogică abstinența pe care nu o practicăm. În schimb, el predică asta mai tot timpul, din cîte am auzit eu. Mi-a spus nepoata mea că s-a declarat un inamic înverşunat al îmbrăcămintii prea decoltate la şcoală. Şi nu că n-aş fi de acord cu el, în această privință. Doar că are neruşinarea să pretindă aşa ceva, în timp ce se destrăbălează gol-puşcă, în aer liber, cu o altă femeie decît soția lui.

James îmi aruncă o privire cruntă.

– Greg Steele îți este cumva amant?

– Nu.

– Locuiți în acelaşi apartament şi totuşi nu trăiți împreună?

– Ăsta-i purul adevăr.

– Dar te-ai culcat vreodată cu el?

– Niciodată. Sîntem doar buni prieteni. La Washington, prețurile și chiriile apartamentelor au explodat, dar ne-am permis să achiziționăm ceva deosebit, fiindcă ne-am unit resursele financiare. Niciunul dintre noi, de altfel, nu voia să locuiască singur. Am preferat așadar să locuim împreună, și nu fiecare cu altcineva. Fiecare dintre noi mai iese și cu alte persoane și am hotărît că, dacă una dintre aceste relații va deveni mai serioasă, vom vinde apartamentul și vom împărți banii. Pînă acum, n-a fost cazul de așa ceva. Avem dormitoare separate, la etaje diferite. Iar între noi n-a existat niciodată vreo conotație sexuală.

Nu știu dacă răspunsul meu l-a mulțumit sau nu. Rămăsese tot încruntat, nu atît suspicios, cît preocupat.

– Așadar, n-am încălcat nici o etică, iar data trecută era deja întuneric, atunci cînd am făcut-o. Dar acum ne-am fi oprit, dacă n-am fi auzit geamătul femeii? Cu asta mă încuiase. Nu mai știam ce să-i răspund. Adevărul era că, atunci cînd mă aflam în preajma lui James, restul lumii nu mai conta cîtuși de puțin. Bărbatul se apucă să bombăne: Da, știu, și ce-o să ne facem?

– Trebuie să ne gîndim chiar acum la asta? l-am întrebat eu, schițînd un zîmbet. N-am putea pur și simplu să ne bucurăm de clipa prezentă?

James mă privi o vreme, după care își trecu o mînă prin părul ciufulit. Ducîndu-și apoi mîna la ceafă, se uită la mine cu consternare, schițînd și el un zîmbet.

– Mă tot întreb: ești chiar tu, Annie Barnes? Aceeași Annie Barnes de odinioară, cea care ne-a stat cîndva ca o sulă în coaste, nouă, celor din familia Meade? Nu înțeleg de ce mă simt atît de atras de tine.

– Îți mulțumesc pentru compliment.

– Înțelegi ce vreau să spun. Nu încerci și tu un sentiment similar?

Am devenit brusc serioasă. Pentru această discuție aș fi preferat un alt loc și un alt moment. Aș mai fi așteptat puțin, pentru că era atît de bine să simt lipit de mine trupul lui James Meade. Iar genul acesta de discuție nu putea decît să anihileze acea senzație de bine. Și m-am gîndit atunci la un alt adevăr, dar pentru că le-am cam pierdut șirul, mi-am spus să-l botez

Adevărul Numărul Optsprezece: Timpul și spațiul au propriile lor legi specifice. Noi putem hotărî ceva, dar pentru că se întîmplă altceva, hotărîrea noastră este anulată și nu ne mai putem întoarce niciodată în timp.

– Poți să fii sigur de asta, i-am răspuns eu, iar vorbele pe care le-am rostit în continuare nu-mi erau în nici un fel influențate de Grace. Aceasta fusese victima propriului ei timp și spațiu, în vreme ce acum îmi venise și mie rîndul. Tu ești personajul negativ. Nu se cade să mă simt atrasă de tine, și cu-atît mai puțin acum, după cele aflate de mine la New York. Acolo i s-au făcut surorii mele o serie întreagă de teste medicale, în urma cărora a fost diagnosticată cu o intoxicație cronică cu mercur. Iar unica sursă posibilă de mercur din oraș este fabrica voastră.

– Eu știam că poți să ai o intoxicație cu mercur și din cauza amalgamului din plombele dentare.

– Se poate și asta, dar ea nu are. Iar în afară de asta, la fabrica voastră au existat scurgeri de deșeuri cu mercur. James se uită fix la mine. Se îndoia de spusele mele? Ori poate că mă sfida. Iar Phoebe nu este singura bolnavă din orașul acesta.

– Știu.

Am tresărit.

– Știi, și totuși nu faci nimic?

– Nu este chiar așa.

– Atunci, lămurește-mă, te rog!

James se uită spre vestiarul liceului, singura clădire care se vedea din locul unde stăteam noi.

– Nu aici și nu acum.

– Dar chiar tu ai deschis această discuție. Dacă nu aici și nu acum, atunci cînd?

– Diseară.

– Trebuie să am grijă de Phoebe. Să știi, James, că se simte extrem de rău. Și o să mai dureze destulă vreme pînă se va înzdrăveni. Mîine va începe tratamentul. I-l va face Tom, și îți jur că, în cazul în care o să-i faceți necazuri din cauza asta, atunci chiar că o să mă apuc să scriu o carte.

– Nu-i va face nimeni lui Tom nici un necaz. La ce oră se culcă Phoebe?

– La nouă.

– Vino după aceea.

21

Sabina pregătise micul dejun pentru Ron şi pentru copii, dar gîndurile îi zburaseră în altă parte. Imediat ce Lisa şi Timmy părăsiseră încăperea, Ron se şi lăsă pe spătarul scaunului, tachinîndu-şi nevasta:

– Eşti acolo, Sabina? O căutăm pe Sabina. Răspunde, Sabina!

Femeia îl privi drept în ochi, zîmbindu-i cu tristeţe. Ron o cunoştea foarte bine.

După ce îşi umpluse din nou ceaşca de cafea, se cuibări lîngă soţul ei şi îi zise:

– Cred că... avem o problemă. Apoi Sabina îi povesti tot ce-i spusese Annie cu o seară înainte.

– Prima ta problemă este insomnia, replică Ron. De-abia dacă ai apucat să dormi puţin. De ce nu mi-ai spus de aseară totul?

– Fiindcă nu voiam nici eu să cred – iar pe urmă, cum mă tot obseda chestiunea asta, nu-mi dădeam seama ce anume ar fi de făcut. Este un risc major. Pe de-o parte, există Phoebe şi toţi ceilalţi care s-au îmbolnăvit. Pe de altă parte, este şi fabrica. Aidan nu mă mai slăbeşte din ochi. Dacă-l voi provoca cît de puţin, mă va concedia. Sabina se încruntă. Şi mai este şi Annie.

– Zurbagia de Annie, cea dulce, celebră şi turbulentă, spuse Ron.

– Ai zis bine turbulentă!

– Grace a noastră, mereu agitînd spiritele.

– Da, şi îmi tot repet acest lucru în gînd, numai că de data asta ceea ce spune ea este extrem de logic. Am întors

problema pe toate fețele azi-noapte, căutînd orice argument ar fi putut-o incrimina că ar vrea doar să se răzbune cu orice preț. Și n-am ajuns decît la concluzia că are dreptate – scenariul ei este cît se poate de plauzibil. Nu este numai plauzibil, ci explică și foarte multe lucruri. Sabina își ridică ceașca de cafea și lăsă aroma să o mai liniștească, sorbind din cînd în cînd.

– Și ai hotărît ce anume vrei să faci?

– Dacă m-am hotărît în mod deliberat? Nu. Dar e ca și cum aș fi fost luată și dusă de un val irezistibil. Aici însă nu mai avem de-a face doar cu Annie cea care a dat lumii în vileag faptul că tata mi-a făcut cea mai mare parte din proiectul științific din clasa a șasea sau faptul că Phoebe și-a supt degetul mare pînă la vîrsta de zece ani. Nu mai este vorba doar de faptul că Annie îl acuză pe Aidan Meade că minte sau pe Sandy Meade că îl manipulează pe Sam Winchell. Este vorba despre o otravă și despre oameni nevinovați care se îmbolnăvesc din senin. E vorba despre mama – și poate și despre Omie și despre mulți alții omorîți cu toții de ceva care putea fi prevenit. Femeia făcu o pauză, simțindu-se din nou copleșită de gravitatea situației. Vreau să spun că e ceva cît se poate de serios. Pot să mă prefac că nu văd și să nu iau nici o atitudine? Ron își mușca buza de jos. Da, mi-aș putea pierde slujba, continuă Sabina. Și tu la fel. M-ai urî, dacă ni s-ar întîmpla așa ceva?

– M-aș întreba doar cum ar urma să supraviețuim.

– Dar presupunînd că ne-am descurca totuși în vreun fel, m-ai urî pentru faptele mele?

– Mă întreb la ce bun toate astea. Ascultă, Sabina! Chiar dacă Annie are dreptate, crezi în mod sincer că ar putea să înfrunte familia Meade și să o învingă?

Femeia își pusese această întrebare încă dinainte de ivirea zorilor. Încercase să-și imagineze soluții, să vadă ce opțiuni ar fi putut avea, dar nu se putea gîndi decît la un singur lucru, și anume dacă familia Meade putea fi înfrîntă.

– De data asta, cred că da, îi răspunse ea lui Ron, pentru că, dacă ceea ce susține Annie este adevărat, toată povestea asta va depăși granițele orașului Middle River. Acum nu mai este vorba despre cine cu cine se mai culcă. Nu mai este vorba despre deținerea supremației în oraș. Acum este vorba despre oameni foarte grav bolnavi și despre faptul că această stare de lucruri nu mai poate continua. Sabina vorbea pe un ton rugător, dorind din tot sufletul ca soțul ei să înțeleagă situația, pentru că, dintre toate, un singur lucru o chinuia în mod deosebit. Ron, copiii noștri au frecventat grădinița de la fabrică. I-am dus pe amîndoi acolo de la trei luni pînă cînd au intrat la școală. Dacă s-o fi întîmplat ceva în tot timpul ăsta? Sau înainte ca ei să se nască? Tu lucrezi toată ziua la punctele de încărcare, iar eu intru mai mereu în diversele clădiri ale fabricii. Dacă oi fi trecut prin zona poluată, în timp ce eram gravidă? Una este să fie acum Phoebe tratată pentru a-i fi scos mercurul din organism și cu totul altceva este afectarea sănătății unui făt, care este ireversibilă.

Ron încercă să o contrazică:

– Dar dacă aș cădea și eu de la înălțime, așa cum i s-a întîmplat săptămîna trecută lui Johnny Kraemon? Și-a rupt coloana vertebrală și nu va mai putea merge niciodată. Se mai întîmplă nenorociri.

– Accidente se întîmplă, într-adevăr. Dar dacă acum avem ocazia de a preveni o nenorocire? Nu înțelegi că, în timp ce sora mea Annie, care locuiește în cu totul altă parte, s-a dedicat cu trup și suflet acestei cauze, eu, care locuiesc în acest oraș, nu mișc nici un deget? Cine crezi tu că ar avea dintre noi două mai mult de pierdut, la o adică? În ce situație mă voi afla eu, dacă ea va triumfa pînă la urmă?

Ron rămase tăcut o vreme, afișînd o mină tristă. Apoi spuse cu un glas rece, pe care arareori îi fusese dat să i-l audă:

– Între voi două, încă mai există acea permanentă competiție?

Sabina rămase buimăcită.

– De data asta, m-ai lovit sub centură, Ron.

– Nu ocoli răspunsul la întrebarea mea. Te zbuciumi atîta pentru acea cauză sau numai din pricina lui Annie?

Luîndu-şi o expresie plină de indignare, Sabina se ridică în picioare, îşi puse cu zgomot ceaşca în chiuvetă, îşi luă geanta şi, fără să-i mai adreseze soţului ei nici un cuvînt, plecă la serviciu.

Middle River era într-o perioadă extrem de pitorească, dar femeia nu avu ochi nici pentru soare, nici pentru arbori, nici pentru flori sau case. Ea îi văzu doar pe gemenii Waxman, în vîrstă de cinci anişori, mergînd cu bicicletele pe aleea din faţa casei – precum şi pe băieţii Hestafield, în vîrstă de opt, respectiv unsprezece ani, aruncînd o minge la o poartă de pe peluza casei lor – şi pe cei doi copii ai familiei Webster, de unu şi de trei ani, în timp ce mama lor îi lega cu nişte hamuri pe locurile lor din maşină. Middle River era plin de copii, cu toţii nevinovaţi şi încrezători şi atît de dependenţi de bunătatea pe care le-o arăta oraşul. Sabina se întrebă dacă Ron îşi dăduse seama de acest lucru, atunci cînd îi punea sub semnul întrebării adevăratele cauze care o mînau acum în luptă – se întrebă dacă Annie îşi dăduse seama de acest lucru, atunci cînd îi zgîndărise conştiinţa –, se întrebă dacă Aidan îşi dăduse seama de acest lucru, atunci cînd îndrăznea să-i dea ultimatumuri.

Sabina ajunse la Centrul Informatic într-o stare de profundă tulburare, şi asta încă înainte de a fi aflat că fusese semnalată o mare avarie la grupul electrogen. Exista într-adevăr şi un generator electric de urgenţă, dar acesta avea o putere mult mai mică decît grupul electrogen, asta însemnînd că orice ar fi încercat ea să facă ar fi fost lipsit de eficienţă.

Sună la serviciul de depanare, după care îşi puse în geantă cîteva CD-uri utilitare. Mai apăreau din cînd în cînd şi probleme legate de alimentarea cu energie electrică. Putea foarte bine să lucreze şi într-o altă clădire. Nu însă şi în acel

moment. Nu avea cîtuşi de puţin dispoziţia necesară pentru aşa ceva. După sosirea electricianului, ieşi din clădire, traversă parcarea şi se aşeză într-un şezlong de pe pajişte.

Fabrica de Hîrtie Northwood se trezea la viaţă. Îi văzu pe Cindy şi pe Edward DePaw trecînd în camioneta lor, o văzu pe Melissa Morton, pe Chuck Young şi pe Wendy Smith în maşinile lor venind cu toţii pe şoseaua de acces şi nu pe drumul obişnuit spre fabrica propriu-zisă, dat fiind că în fiecare maşină se afla şi cîte un copil mic, fiecare în scăunelul lui special de pe bancheta din spate şi avînd ca destinaţie grădiniţa de copii.

Neliniştită, Sabina se ridică şi traversă peluza, trecînd peste o movilă de pămînt şi printr-un pîlc de copaci, ajungînd astfel la serviciul de marketing al fabricii. Acesta făcea parte din Campusul Administrativ şi se afla într-o clădire din cărămidă roşie, asemănătoare clădirii Centrului Informatic la care lucra ea. Acolo lucra şi Selena Post. Sabina şi Selena profitaseră din plin, pe timpul şcolii, de confuzia pe care o făceau între numele lor profesorii mai în vîrstă. Din cînd în cînd, mai obişnuiau să bea cîte o cafea împreună.

În biroul Selenei era cald după o noapte întreagă în care nu se aerisise şi peste tot se aflau teancuri întregi de materiale promoţionale.

– Săptămîna asta am primit foarte multă corespondenţă, îi spuse aceasta Sabinei, încercînd să-i explice astfel dezordinea din încăpere.

Sabina se aşeză pe un scaun de lîngă biroul Selenei, căreia i se adresă pe un ton foarte scăzut:

– Ştii ceva despre mercur?

– Da. Ştiu că n-avem aşa ceva. Absenţa mercurului a făcut dintotdeauna obiectul reclamelor noastre de marketing.

– Dintotdeauna?

– Mai bine zis, de cîţiva ani încoace. De-abia în ultima vreme şi-au dat seama oamenii cît de mult rău le poate provoca mercurul. Absolut toate echipamentele noi pe care

le cumpărăm sînt fie în întregime nepoluante, fie prevăzute cu un mecanism care să neutralizeze orice eventuale emisii toxice.

– Ce-mi poți spune despre depoluarea locurilor în care au existat cîndva scurgeri de deşeuri cu mercur?

– A fost efectuată atunci, imediat după acele scurgeri. Fabrica Northwood este dată drept exemplu, de autoritățile statului, pentru grija ei față de mediul înconjurător. În privința depoluării, fabrica noastră se află printre primele întreprinderi din New England. Tocmai de-aceea ne şi putem permite să le oferim lucrătorilor şi familiilor acestora asigurări de sănătate atît de extinse şi de costisitoare.

Sabina ştia că era posibil ca Selena să fi avut dreptate – rămînînd astfel neexplicate moartea Alyssei, suferința lui Phoebe, precum şi bolile atîtor cetățeni ai oraşului. Exista însă şi posibilitatea ca Selena să fi înghițit momeala sau chiar să nu aibă habar de această problemă. Indiferent de situație, Sabina îşi dădea seama că nu mai avea nici un rost să continue s-o întrebe pe Selena ceva în acest sens. Instinctul îi spunea că orice altă discuție cu ea ar fi fost inutilă.

Încheind conversația cu Selena, plecă, de data aceasta întorcîndu-se şi mergînd pe marginea drumului, spre clădirea unde se afla serviciul de resurse umane. Acolo lucra prietena ei Janice. Întîmplarea a făcut ca aceasta tocmai să coboare din automobilul ei, cînd Sabina ajunsese lîngă clădire.

– Bună, i se adresă Janice zîmbindu-i, dar zîmbetul îi dispăru de pe față atunci cînd Sabina se mai apropiase. S-a întîmplat ceva?

– Aş vrea să te întreb ceva, Jan, îi zise Sabina în şoaptă. Ai auzit cumva vreodată de vreo scurgere de mercur petrecută aici la fabrică?

– În ultima vreme, nu. Poate doar cu mai mulți ani în urmă. Dar zona a fost complet depoluată.

– De unde ştii asta?

– De la cea mai autorizată sursă.

Asta însemna că Jan auzise acel lucru de la unul dintre membrii familiei Meade. Sabina încercă atunci o altă abordare:

– Nu-i aşa că tu te ocupi de rezolvarea cererilor pentru compensaţii băneşti în cazuri de incapacitate de muncă?

– Aşa este.

– Te ocupi şi de cazurile de incapacitate totală şi definitivă de muncă?

– Cu unele dintre ele.

– Există cumva unele cazuri ceva mai dubioase? Sau nişte boli mai des întîlnite?

– Ce fel de boli anume?

– Parkinson, Alzheimer, oboseală cronică, depresie.

– Există şi cîteva astfel de cazuri, în privinţa cărora familia Meade a fost extrem de generoasă. S-a implicat în mod deosebit şi i-a ajutat foarte mult pe acei oameni. Referitor la bolile astea, nu numai că suma de bază este mare, dar se mai fac şi alte suplimentări, atunci cînd gravitatea cazului o cere.

Pînă atunci, Sabina nu mai auzise de aşa ceva.

– Ce înţelegi tu prin „alte suplimentări"?

– Bani. Totul se face discret, pentru ca beneficiarul să nu aibă impresia că lumea se uită la el ca la un milog. Aşa că, în felul în care este rezolvată problema, acele persoane îşi păstrează demnitatea intactă, în timp ce, de fapt, se are grijă de ei.

Sabina ar fi putut să jure că aşa era. Erau, de fapt, nişte bani prin care unor oameni li se cumpăra tăcerea.

– Au fost semnate cumva şi documente prin care persoanele afectate se angajau să nu divulge avantajele lor materiale?

– Nu, se arătă revoltată Janice. De fapt, habar nu am ce se discută şi se semnează în intimitatea biroului lui Sandy Meade. Pentru că el se ocupă personal de problemele de acest fel. El spune că asta este una dintre îndatoririle lui cele mai sfinte, să-i scutească pe acei oameni de grija zilei de mîine. Janice părea derutată şi adăugă: dar de ce mă întrebi asta?

– Pentru că tu ai o fetiță care se află chiar în acest moment la grădinița fabricii şi s-ar putea ca ea să se afle într-un mare pericol, ar fi vrut Sabina să-i răspundă. Dar nu i-a spus, pentru că nu avea nici o dovadă şi pentru că nu era bine să provoace în mod inutil panică. Faptul că Annie venise cu un scenariu convingător nu însemna în mod automat că acel scenariu trebuia să fie şi real. Ron o caracterizase pe Annie drept *zurbagie*. O mai numise şi *Grace a noastră, mereu agitînd spiritele*.

Sabina nici nu-şi mai putea aminti de cîte ori nu o categorisise chiar ea însăşi pe sora ei în acest fel, simțindu-se absolut îndreptățită să facă acest lucru. De data aceasta însă, nu i se mai părea corect. Nu ştia de ce, pentru că Annie nu-şi deconspirase sursa, dar de data aceasta Sabina o credea fără rezerve.

Din păcate, nu-i putea explica toate astea lui Janice. Aşa încît dădu din cap şi îi spuse pe un ton glumeț:

– Fără nici un motiv anume. Mă întrebam doar la ce mă pot aştepta la bătrînețe. Vorbim mai tîrziu, îi mai spuse ea, în timp ce Janice se întorsese pentru a-şi lua din maşină geanta.

Sabina se întorcea la Centrul Informatic, simțindu-şi mintea blocată. Nu, acum nu era vorba despre nici o competiție între ea şi Annie. Pentru prima dată în viața lor nu mai era vorba despre aşa ceva. Raportul dintre cele două surori se modificase, iar acel cîmp de bătălie era unul nou pentru amîndouă.

– Te zbuciumi atîta pentru acea cauză ori numai din cauza lui Annie? o mai întrebase Ron.

De fapt, răspunsul real ar fi fost, deşi într-un mod surprinzător, „pentru ambele". Sabina credea în acea cauză, dar mai credea şi în sora ei, pentru prima dată de cînd se ştia. Dacă Annie avea o sursă de informații, atunci trebuia să fie una credibilă. Sabina voia să fie de data aceasta alături de sora ei.

Iar asta, probabil, ca o reacție la pierderea Alyssei sau ca o reacție la suferințele lui Phoebe sau ca o culminare a anilor de dispreț la adresa lui Aidan Meade. Însă era o realitate.

La cîteva sute de metri distanță de Centrul Informatic, Sabina își schimbă brusc direcția de mers. Se îndreptă spre nord, în direcția micului și pitorescului ansamblu de trei clădiri din imediata vecinătate a fabricii propriu-zise, ansamblu amplasat într-o zonă realmente încîntătoare. Dintotdeauna acea zonă avusese parte de un regim oarecum special. Aceasta era, de obicei, prima în care se făcea curățenie, prima finisată, prima reamenajată. Sabina atribuise dintotdeauna această stare de lucruri faptului că cele trei construcții de-aici – Clubul, Pavilionul de vară și Grădinița de Copii – deserveau populația din Middle River. Dintr-o dată însă, se ivise în mintea Sabinei și o altă variantă. Era posibil ca familia Meade să mențină aici suprafața foarte curată pur și simplu pentru a compensa mizeria adînc îngropată dedesubt.

Cum anume spusese odinioară Grace Metalious – că dacă dai la o parte orice piatră din orice orășel din Noua Anglie însemna să găsești sub ea extrem de multă mizerie? Locuitorii din Middle River auziseră de nenumărate ori acest citat și de fiecare dată, ei dădeau din cap, chicoteau și continuau să trăiască la fel ca și pînă atunci.

De data aceasta însă, Sabina nu se mai simțea în stare de așa ceva. Acest lucru se datora acelui citat, iar dacă Annie fusese cea care dăduse la o parte tocmai aici primul bolovan, atunci Sabina era mîndră de sora ei.

Grădinița de Copii încă mai avea decorațiunile de vară, în tonuri de galben și de verde, steguțele ornamentale viu colorate pe fronton, firma frumos pictată și copertinele parasolare. Sabina ținu ușa deschisă pentru două mămici care își aduceau odraslele la grădiniță, după care intră și ea în urma lor. Îi trebui ceva vreme pînă să o găsească pe Antoinette DeMille. Toni era directoarea grădiniței și în același timp una dintre cele mai respectate prietene ale Sabinei, din cadrul fabricii. Sabina dădu peste ea în camera bebelușilor, ținînd în brațe un copilaș care plîngea și care nu putea avea mai mult de trei luni.

– Probleme din cauza separării de mamă? o întrebă Sabina.

– Nu, îi răspunse concis Toni. Are colici. Aşteptăm să-i treacă de pe o zi pe alta, dar pînă atunci îi este greu. Ţi se rupe sufletul cînd vezi picioruşele astea micuţe zbătîndu-se din cauza durerilor abdominale.

Sabina dădu din cap. Apoi aşteptă pînă cînd o altă educatoare se eliberă şi luă bebeluşul din braţele lui Toni, după care o urmă pe aceasta afară din încăpere.

Toni se uită la ea, în timp ce mergeau una lîngă alta.

– Mi se pare că simţi nevoia să i te destăinui cuiva.

– Aşa este, dar aş prefera între patru ochi.

Toni făcu un gest prin care o invita să intre în birou la ea, iar apoi închise imediat uşa.

Sabina sări peste orice introducere, vorbindu-i direct:

– Nu cu multă vreme în urmă, fabrica Northwood încă utiliza mercurul în cadrul procesului tehnologic de înălbire a lemnului. Din acest proces rezultau deşeuri toxice, care erau îndepărtate, iar în prezent, mercurul nu mai este absolut deloc utilizat. Ştiai că oamenii n-ar trebui să mănînce peşte din rîul nostru?

– Da. Şi totuşi ei mănîncă.

– Iar asta fiindcă avertismentele nu sînt suficient de categorice. Am auzit însă că mai există încă o problemă, şi anume aceea că o parte dintre deşeurile cu mercur au fost îngropate în nişte recipiente mari, chiar aici, în incinta fabricii, şi că mai multe dintre acele recipiente s-au fisurat şi au avut loc scurgeri. Sabina îi mai vorbi lui Toni şi despre cele două incendii şi despre ulterioarele reconstruiri, pe aceleaşi amplasamente, ale Clubului şi Pavilionului de vară. Şi Grădiniţa de Copii a fost construită tot deasupra unui asemenea depozit subteran de deşeuri.

Toni rămase cu gura căscată, dar îşi reveni repede:

– Aaa, nu-mi vine să cred aşa ceva! Familia Meade n-ar fi în stare să facă una ca asta. E vorba totuşi de nişte copii.

– Dar nu ţi se pare un loc ideal pentru a ascunde o depozitare ilegală de deşeuri toxice?

– Şi astfel să fie pusă în pericol viaţa unor copii nevinovaţi? Toni scutură din cap. Familia Meade n-ar face aşa ceva.

– Şi i-au adus ei la grădiniţa asta şi pe copiii lor? o întrebă Sabina, după care tot ea dădu şi răspunsul: Nu. Aşa încît s-ar putea ca ei să ştie anumite lucruri pe care noi nu le ştim.

– Dar grădiniţa funcţionează de mai bine de douăzeci şi cinci de ani, iar în tot acest timp n-a existat nici un fel de caz de îmbolnăvire care să stîrnească vreun semn de întrebare.

– Asta pentru că acele recipiente au rezistat încă etanşe. Dar dacă la un moment dat se va întîmpla să aibă loc vreo scurgere, la fel ca acelea care au avut loc la Club şi la Pavilionul de vară? Probabil că atunci va avea loc şi aici un alt incendiu, urmat de o depoluare a solului din zonă, dar în tot acest timp s-ar face foarte mult rău.

– Sabina, s-a stabilit că acele incendii au avut nişte cauze bine determinate. Cine ţi-a spus ţie că incendiile acelea au fost provocate în mod intenţionat? Sabina şovăi, dar Toni îşi dădu seama: Ideea asta vine de la sora ta, nu-i aşa? De ani de zile tot încearcă să ne ponegrească oraşul.

– Ei bine, află că lucrurile nu stau deloc aşa. Sora mea a plecat de-aici de foarte mult timp. Ea ar fi putut să ne încondeieze pînă acum într-o carte a ei, dar nu a făcut-o şi nu are de gînd să o facă nici în continuare. Acum încercăm să aflăm adevărul în memoria mamei noastre şi pentru toate acele alte persoane care s-au îmbolnăvit din cauza acelor scurgeri toxice care le-au contaminat.

– Eşti absolut sigură de faptul că ele au fost aici în timpul acelor scurgeri?

– Nu.

– Păi vezi? Eu ştiu că tu o iubeşti pe sora ta, dar de data asta ea n-a prea nimerit-o. Ar fi ceva dacă ar fi fost vorba despre camuflarea cine ştie cărei scurgeri de la fabrică. Oamenii de-acolo cunosc riscurile la care se expun. Dar să acuzi familia Meade că ar fi riscat îmbolnăvirea unor fiinţe

nevinovate este cu totul altceva. Vreau să spun că la Club şi la Pavilionul de vară era o cu totul altă situaţie. Acele clădiri sînt folosite doar ocazional. Însă în nici un caz familia Meade n-ar fi construit deasupra unui depozit de deşeuri o grădiniţă de copii, adică ceva cu utilizare permanentă, ba încă şi pentru nişte *copii*. În cazul în care familia Meade şi-ar fi dat seama că era aici vreun pericol potenţial, atunci ar fi dărîmat clădirea, ar fi depoluat terenul şi ar fi reconstruit totul din temelii. Aici locul este absolut sigur. Cu-adevărat, n-avem a ne teme de nimic.

Toni DeMille iubea nespus de mult copiii. Ea îşi crescuse propriii ei copii, în număr de şase, şi se specializase în domeniul îngrijirii copiilor mici, mai înainte de a fi numită în funcţia de directoare a grădiniţei fabricii Northwood. Femeia se mîndrea cu faptul că se aflase mereu cu un pas înaintea societăţilor de asigurări pentru grădiniţele de copii şi că îi culca pe copilaşi încă dinainte de a fi fost stabilit un normativ şi în această privinţă. Cînd venea vorba despre sănătatea micuţilor, nu lăsa absolut nimic la voia întîmplării.

Iată de ce se trezi femeia că, pe măsură ce trecea dimineaţa, ea se gîndea din ce în ce mai mult la cele spuse de Sabina. Pe măsură ce după-amiaza înainta şi copiii mamelor cu program redus de muncă începuseră deja să plece acasă, ea se uita lung la acei copii şi se frămînta şi mai tare. Se gîndi dacă nu cumva era bine să-l sune pe soţul ei, care lucra şi el în fabrică, şi să se consulte cu el. Sau să stea de vorbă cu una dintre vecinele ei, care era angajată la departamentul comercial. Sau cu vărul ei, care era coleg de serviciu cu soţul Sabinei, la departamentul de expediţie.

Şi totuşi, în felul acesta nu ar fi făcut decît să răspîndească zvonul, iar grădiniţa de copii nu putea funcţiona într-un vîrtej de zvonuri. Aşa că Toni merse direct la Aidan Meade şi îi spuse acestuia ceea ce auzise. Nu menţionă numele Sabinei pînă ce nu făcu acest lucru chiar Aidan însuşi, iar atunci nu

putu să mintă. Cînd Aidan menţionă şi numele lui Annie Barnes, chicotiră amîndoi. Annie chiar că avea în ea acel spirit al lui Grace. Dar Middle River nu era cîtuşi de puţin Peyton Place. În această privinţă, erau amîndoi de aceeaşi părere.

Cît despre problema deşeurilor de mercur care ar fi fost chipurile îngropate sub grădiniţa de copii, Aidan îi alungă toate grijile. El neagă vehement faptul că ar fi fost îngropat ceva acolo. Bărbatul spuse că grădiniţa era mîndria şi bucuria întregii fabrici, în cea mai mare măsură datorită concepţiei şi grijii lui Toni, şi că familia lui n-ar fi făcut niciodată ceva care ar fi pus grădiniţa în primejdie.

Aidan Meade nu era deloc indispus. Ba chiar dimpotrivă, se simţea foarte mulţumit. Era un adevărat maestru în inventarea de învinuiri, dar atunci cînd unele care erau reale îi erau servite pe tavă, asta îl mai scutea de efort. Atunci cînd învinuirile reale i se iveau din senin în faţă, nu mai avea de dat socoteală în faţa nimănui pentru deciziile pe care le lua.

Bărbatul rămase în picioare în faţa ferestrei biroului său, pînă cînd o văzu pe Toni DeMille traversînd drumul şi îndreptîndu-se peste peluză în direcţia grădiniţei. Apoi ridică receptorul telefonului şi îl sună pe şeful pazei fabricii. Nici măcar nu se mai consultă cu Sandy; acesta n-ar fi făcut altceva decît să-l întrebe de ce a aşteptat atît de multă vreme ca să rezolve acea problemă. Nu mai apelă nici la Nicole pentru a-i face legătura. Ştia ce avea de făcut şi dorea să savureze în tihnă plăcerea de a face totul de unul singur.

După cinci minute, în biroul lui Aidan se prezentară şeful pazei, însoţit de doi uriaşi oameni de încredere ai acestuia. Aidan porni împreună cu ei pe jos, explicîndu-le pe drum ceea ce aveau de făcut. Cînd ajunseseră la Centrul Informatic, Aidan o luă înainte şi merse glonţ la masa de lucru a Sabinei.

Ceilalţi doi colegi de birou ai Sabinei îşi ridicară privirile, în timp ce ea era cu mult prea preocupată de ce lucra în acel

moment la calculator, ca să-şi mai dea seama că Aidan însuşi se afla în faţa ei. Acest lucru îl făcu pe Aidan să explodeze fără nici un fel de reţinere:

– Sabina! rosti răspicat bărbatul.

Ea îşi ridică mirată privirea. Se uită şi la ceilalţi, apoi din nou la el, şi se încruntă.

Cu o imensă satisfacţie, Aidan îi spuse:

– Eşti concediată. Ai la dispoziţie cinci minute ca să-ţi aduni lucrurile personale din birou. Joe şi prietenii lui vor avea grijă să nu iei cu tine nimic altceva. Apoi te vor escorta pînă la maşină şi te vor însoţi pînă la poarta fabricii.

Sabina făcu un gest de nedumerire.

– Sînt concediată?

– Da, te-am concediat. Te-am dat afară. Te-am aruncat pe drumuri.

– Din ce cauză? îl întrebă Sabina, cu o reală indignare.

– Pentru că răspîndeşti zvonuri mincinoase despre fabrica noastră. Te frămîntă problema mercurului? Greşeşti amarnic. Nu există în fabrică nici un strop de mercur. Dacă vrei, poţi întreba chiar şi la Agenţia de Protecţie a Mediului din New Hampshire. Îţi vor garanta ei acest lucru.

– Dar n-am răspîndit nici un fel de zvonuri, ci tot ce am făcut a fost să pun cîteva întrebări.

– E acelaşi lucru, îi replică el, aruncînd priviri semnificative spre colegii ei de birou. Era o lecţie şi pentru aceştia, dacă doreau să-şi păstreze locurile de muncă. Pretindem de la angajaţii noştri loialitate. Dacă aveţi vreo problemă, vă adresaţi conducerii. Nu umblaţi ca bezmeticii prin fabrică, tot întrebînd în dreapta şi-n stînga. Ce dracu', Sabina! Te credeam mai inteligentă. Dar văd că nu eşti făcută pentru întreprinderea noastră. Aidan arătă cu degetul mare spre uşă şi nu se putu abţine să nu adauge pe un tot ferm: Să părăseşti de îndată fabrica!

Sabina îl privi îndelung, iar Aidan parcă vedea cum femeii îi lucrează cu febrilitate mintea. Cu siguranţă că ea încerca

în acel moment să-şi dea seama cum ar fi putut să-şi păstreze postul, dacă ar fi fost de-ajuns să-şi ceară numai iertare sau dacă ar fi trebuit să se umilească în faţa lui, de parcă o femeie din familia Barnes ar fi fost în stare de aşa ceva. Aidan nu-l invidia cîtuşi de puţin pe Ron. Acesta probabil că avea cu soţia lui serios de furcă. Aidan trebuia să recunoască faptul că femeia era o expertă în materie de computere, dar nu era deloc potrivită pentru familia Meade.

Sabina îşi coborî privirea, deschise un sertar, îşi scoase servieta şi poşeta, după care se ridică în picioare. Ba mai avu şi tupeul de a-l privi cu amuzament.

– Şi cine o să se ocupe de computerele tale? îl întrebă ea.

– Şi colegii tăi aici de faţă ar fi în stare.

– Zău? îl întrebă femeia, cu un aer răutăcios.

– Ce anume ai în servietă? o întrebă şeful pazei.

Sabina îşi deschise larg servieta. Aidan era atent, în timp ce şeful pazei frunzări cele cîteva hîrtii din servietă. Din locul în care se afla, lui Aidan i se păru că acele hîrtii erau totalmente lipsite de importanţă. Era sigur că tot ce era de valoare se afla pe masa ei de lucru. Bineînţeles că, dacă n-ar fi fost acolo el şi oamenii lui – dacă ar fi fost atît de fraier, încît s-o fi convocat la el pentru a-i aduce la cunoştinţă concedierea, lăsînd-o apoi să se întoarcă nesupravegheată în birou – mai mult ca sigur că şi-ar fi burduşit servieta cu diverse documente, cu ajutorul cărora ar fi putut să-i înfunde pe cei de la Northwood. Cei din familia Barnes erau nişte oameni răzbunători. Totul i se trăgea doar de la Annie Barnes şi de la Creasta Cooper.

– E-n regulă, îi aduse şeful pazei la cunoştinţă.

Aidan se uită la Sabina, îşi înfipse mîinile în şolduri şi-i făcu acesteia un semn cu capul în direcţia uşii.

Sabina îi aruncă un zîmbet larg.

– Îţi mulţumesc, Aidan. Mi-ai fost de mare ajutor.

– În ce fel anume? o întrebă el. Ăsta ar fi fost ultimul lucru pe care şi l-ar fi putut dori.

– Scuză-mă, dar trebuie să plec. Şi Sabina o şi luă din loc.

– Cum adică te-am ajutat? insistă bărbatul, cu ochii după ea.

Sabina se opri în cadrul uşii.

– Dat fiind că nu mai eşti patronul meu, nu mai sînt nici eu obligată să-ţi răspund la întrebare. Apoi Sabina flutură o mînă în direcţia celor doi foşti colegi ai ei de birou, care urmăriseră cu sufletul la gură spectacolul. După aceea, femeia le-a făcut cu ochiul paznicilor, invitîndu-i în acelaşi timp printr-un gest să vină după ea, şi dusă a fost, lăsîndu-l pe Aidan ca la dentist.

Sabina merse direct acasă la Phoebe. Acolo o găsi pe Annie în bucătărie, preparînd pentru cină o salată de pui asezonată cu diverse arome.

– Nu pot să rămîn mult, îi zise ea lui Annie, după ce, în prealabil, o informase pe aceasta că fusese concediată. Ron o să afle şi el repede vestea şi vreau să fiu deja acasă cînd o să ajungă şi el. Să ştii că Aidan mi-a fost de mare ajutor – a fost atît de arogant, atît de mitocan, atît de dispreţuitor şi atît de defensiv, încît, dacă m-aş mai fi îndoit încă de adevărul scenariului tău, acum nu mai am nici o urmă de îndoială. Omul a fost sub orice critică. Şi sînt absolut convinsă că ascunde ceva. Aşa că, Annie, te anunţ că sînt cu trup şi suflet alături de tine. Doar să-mi spui ce am de făcut.

22

Eram de-a dreptul stupefiată – ooo, dar nu de faptul că Sabina fusese pusă pe liber. Aidan era capabil de un asemenea gest, chiar dacă l-ar fi făcut doar pentru a proba o demonstraţie de forţă. Ceea ce însă m-a lăsat totalmente perplexă a fost faptul că Sabina nu mă învinovăţise pe mine pentru cele petrecute. După avertismentul pe care mi-l dăduse încă de la sosirea mea în oraş, acest lucru era din partea ei o radicală schimbare de atitudine. Sora mea nu s-a arătat nici măcar furioasă – cel puţin, nu pe mine. Pe Aidan însă, da. Ea îl catalogase drept un rahat cu ochi, etichetare pe care am ezitat dacă s-o repet ori ba, dar care vă poate da întreaga măsură a supărării ei. Nu cred că se gîndise încă la implicaţiile pe termen lung ale rămînerii ei fără serviciu. Pentru moment, Sabina era realmente fericită de ceea ce i se întîmplase. Nu mi-aş fi putut închipui niciodată una ca asta.

Şi nu mi-aş fi putut imagina nici faptul că avea să-mi îmbrăţişeze cauza. Bineînţeles că ar mai fi existat şi posibilitatea ca ea să facă acest lucru numai pentru a-şi confirma concedierea sau pentru a umple golul apărut în existenţa ei. Dar să treacă de partea mea, după o viaţă întreagă de disensiuni între noi două? Acest lucru avea darul de a mă face să mă simt bine. Să mă simt chiar nemaipomenit de bine. Era ca şi cum şi-ar fi dat girul pentru ceea ce făceam eu, garantînd faptul că nu căzusem aici chiar ca musca-n lapte. Iar asta mă făcea să nu mă mai simt deloc însingurată.

Mă aflam într-o excelentă dispoziţie pregătind cina pentru mine şi pentru Phoebe în acea seară. Salata mea de pui urma o altă reţetă, tot de-a lui Berri, pe care aceasta mi-o comunicase cu dragă inimă în după-amiaza respectivă. Berri

era îndrăgostită pînă peste urechi de filantropul ei de avocat, cu care îşi petrecuse tot weekendul. Pentru moment, se arătase într-atîta de generoasă, încît mă făcea să cred că ar fi fost în stare să-mi divulge pînă şi ultrasecreta reţetă de prăjitură cu miere a străbunicii ei.

Salata de pui era suficientă. Preparată din carne fiartă de pui, din arahide sfărîmate şi din boabe de struguri verzi, tăiate în feliuţe, totul stropit cu un sos de o dulceaţă unică, sos care îi dădea mîncării întreaga savoare, salata servită cu minibrioşe de porumb era delicioasă. Chiar şi lui Phoebe i-a plăcut şi a mîncat destul de mult, fiind lihnită de foame după toată ziua petrecută la magazin. În dimineaţa următoare, avea să înceapă tratamentul chelatic cu prima perfuzie intravenoasă. Ştiind că s-ar fi putut să lipsească de la lucru chiar şi cîteva zile bune, sora mea încercase să-şi lase toate treburile în ordine.

În timpul cinei, am discutat în legătură cu această eventualitate. Eu îi promisesem că aveam să-i ţin pe cît posibil locul, iar acum şi Sabina avea de gînd să mi se alăture. Cu toate că la sfîrşitul acelei zile lungi Phoebe era obosită, lucru care însemna că mintea îi era destul de înceţoşată, s-a simţit în stare să-mi răspundă la cele mai multe din întrebări.

Eu mi-am luat notiţe. După cină, am făcut curat în bucătărie. Apoi mi-am verificat corespondenţa electronică şi m-am uitat la ceas.

Pe la nouă, Phoebe a urcat în dormitor. M-am aşezat şi eu pe marginea patului ei, şi i-am spus:

– O să ies puţin să mă plimb cu maşina. O să conduc prin împrejurimi, ca să-mi pun gîndurile în ordine. Tu o să te descurci de una singură, pînă mă întorc?

Avînd acum unul dintre momentele ei de perfectă luciditate, mi-a răspuns sec:

– Ar cam fi şi cazul să mă descurc. Doar n-o să stai lîngă mine la nesfîrşit.

Am tresărit cu durere în suflet. Vină? Nostalgie? Regret?

Oricum, Phoebe avea dreptate. Destul de curînd, urma să rămînă pe propriile ei picioare.

– Dar tu ai să te simţi din ce în ce mai bine, i-am şoptit cu insistenţă. Cînd am văzut că părea pur şi simplu îngrijorată, am întrebat-o: Eşti neliniştită în legătură cu ce va fi mîine?

– Da. Doctoriţa a spus că, înainte de a mă simţi mai bine, o să mă simt pentru o vreme mai rău.

– Tocmai de aceea sînt eu aici cu tine. De aceea este şi Sabina aici. De aceea este şi Tom aici. O să te faci foarte repede bine, Phoebe. Crede-mă. Iar după ce am strîns-o de braţ în semn de încurajare, am părăsit încăperea.

Aţi putea crede că aveam în mine destulă neobrăzare ca să afişez un atît de exagerat optimism într-o chestiune atît de nesigură. Însă eu nu o consideram nesigură, iar Phoebe avea nevoie să mă vadă încrezătoare.

Şi poate că asta nu e tot ce credeţi despre mine. Nu încape nici un fel de îndoială că vă întrebaţi de ce nu i-am spus şi surorii mele că aveam de gînd să dau o fugă pînă la James acasă. De ce adică o *mînţisem*.

Păi, nu era chiar o minciună în toată regula, ci doar o mică omisiune. Eu chiar aveam de gînd să fac un tur cu maşina şi să-mi mai limpezesc creierul. Doar că trecusem sub tăcere faptul că, în timpul raitei cu maşina, urma să fac şi o oprire. Şi aveam şi un motiv întemeiat pentru a proceda astfel, în sensul omiterii de a-i spune chiar totul. James era un reprezentant al clanului Meade, iar clanul Meade constituia inamicul, nu numai din cauza abuzului de putere, ci şi din cauza scurgerilor de deşeuri toxice cu mercur, iar acum şi din cauza concedierii Sabinei – despre care James nu avea cum să nu fi aflat. El ar fi putut să împiedice punerea ei pe liber, deoarece era mai sus pe scara ierarhică decît Aidan.

Sau cel puţin asta era percepţia din exterior. Şi totuşi, în timp ce traversam oraşul îndreptîndu-mă spre casa lui James, acum, pentru prima oară, mă întrebam care era în privinţa asta realitatea. Ce afirmase oare TrueBlue despre fiii lui Sandy Meade care i-ar urma acestuia la conducere? Eu îmi exprimasem opinia că James ar fi fost de drept întîiul urmaş,

dar el se arătase neîncrezător, scriindu-mi să nu fiu chiar aşa de sigură de acest lucru. Iar TrueBlue lucra la fabrica Northwood. Poate că o ştie el ceva în plus faţă de mine. Poate că o ştie el ceva în plus şi faţă de cea mai mare parte a celorlalţi locuitori ai oraşului.

Poate că, la urma urmei, chiar n-o fi fost James prinţul moştenitor al coroanei. Nu mă atenţionase el încă de la bun început să nu-l pun în aceeaşi oală cu tatăl şi cu fratele lui? El părea într-adevăr alcătuit dintr-un cu totul alt fel de aluat decît aceştia – se deosebea, în primul rînd, de ei prin temperament. Doream să-l întreb şi despre asta. Una peste alta, aveam extrem de multe de discutat cu el.

Dar în mod firesc, am uitat de orice altceva, în momentul în care mă apropiam de casă pe alee şi mi-a ieşit în întîmpinare James, cu Mia în braţe. Copila era absolut adorabilă îmbrăcată în pijămăluţă, o fetiţă subţirică şi înfăşurată în scutece, cu picioruşele pe torsul lui James şi cu un braţ ţinîndu-l pe acesta pe după gît. Figura ei îmi era deja familiară – cu tenul creol, cu ochii negri şi cu guriţa ca un boboc de trandafir. Mai avea şi o delicată agrafă în părul ei închis la culoare. M-am apropiat ca s-o văd mai de aproape.

– Mia, am citit eu ce era gravat pe agrafa de păr, după care i-am spus fetiţei: Este cea mai frumoasă agrafă de păr pe care am văzut-o vreodată. Mia îmi zîmbi. Şi ea se află în părul celei mai frumoase fetiţe din lume. Apoi m-am adresat lui James, care zîmbea şi el: Chiar că este minunată! Pot s-o iau şi eu în braţe?

James dădu să mi-o pună în braţe, eu am întins mîinile spre ea, dar Mia îşi ţuguie buzele, care începuseră să-i tremure. Mă privea cu îngrijorare şi se lipise şi mai strîns de pieptul lui James.

– Poate cu altă ocazie, mi-a spus el. Hai înăuntru!

Am mers cu toţii în camera Miei şi ne-am jucat o vreme cu fetiţa. Cînd James o puse pe măsuţă pentru a-i schimba

scutecul, ea deja se mai obişnuise cu prezenţa mea, se jucase cu jucăria miţoasă pe care o ţinusem eu în mînă, ba chiar a rîs în hohote, atunci cînd am gîdilat-o pe ceafă cu păpuşica.

Nimic nu se poate compara cu un rîset pur şi cristalin de copil. Descoperisem acest lucru atunci cînd copiii Sabinei fuseseră mici de tot şi mi i-am reamintit acum, cu Mia. Rîsetul unui copil este contagios. Este înălţător. Este inocent, curat, plin de speranţă şi de lumină. Rîsetul unui copil aduce în prim-plan însăşi viaţa, pune pe primul loc numai lucrurile bune şi conferă valoare momentelor de armonie.

Vă spun toate acestea pentru a vă explica din ce cauză anume, odată Mia aşezată în pătuţ la ea şi monitorizarea pornită, am coborît împreună cu James direct în birouaşul cu mobilier capitonat în piele, de la parter, ca să stăm de vorbă, şi am ajuns pînă la urmă să facem dragoste, lucru care, de altfel, mi-a şi răspuns la una dintre întrebările pe care ţineam să i le pun bărbatului. Atunci cînd spusese că nu obişnuia să aibă aventuri de-o singură noapte, asta însemna că legătura noastră n-avea să se oprească după o singură noapte de sex. Şi nu eu am fost aceea care să fi dat tonul. El a fost cel care a luat iniţiativa – m-a cuprins cu un braţ pe după gît, atunci cînd am ieşit împreună din camera fetiţei, m-a ţinut de mînă în timp ce coboram scările, m-a luat apoi pe după mijloc, conducîndu-mă în birouaş. Nu-şi mai putea lua mîinile de pe mine, iar după aceea nu-şi mai putea lua de pe mine nici buzele. M-a sărutat peste tot.

Vă întrebaţi dacă m-am opus cumva?

Bineînţeles că nu m-am împotrivit cîtuşi de puţin. Ba chiar îmi plăcea la nebunie ce îmi făcea el.

Iar în tot acest timp, Grace a tăcut chitic. Dar n-ar fi avut de ce să vorbească. Ea era de acord cu tot ce făceam noi şi probabil că şi-ar fi dorit să fi putut face şi ea ce făceam noi acum, fără să fim blamaţi. Avînd o minte deschisă în închistaţii ani '50, ea avusese de suferit din cauza importantului rol pe care îl jucase sexul atît în viaţa ei, cît şi

în viața personajelor pe care le crease. Pînă-n ziua de azi, sînt convinsă că mare parte din reacția negativă față de *Peyton Place* nu s-a datorat atît sexului în sine, cît sexualității personajelor feminine. Acele femei li s-au părut lumii amenințătoare. De exemplu, Betty Anderson. După ce o curtase pe aceasta luni de zile, Rodney Harrington își mai ațintise ochii și în altă parte și o invitase pe Allison MacKenzie la balul școlii. Furioasă, Betty a venit la bal însoțită de John Pillsbury. Însă Betty a reușit în cursul acelei seri să-l ademenească pe Rodney în mașina lui John, ca să se mozolească și ei putințel. Dar după ce l-a excitat la culme, fata l-a îmbrîncit afară din mașină și a fugit.

Grace o fi avut ea vreo modalitate josnică de tachinare, dar a avut îndrăzneala de a-și exprima liber părerile. Acest lucru a constituit o demonstrație de forță, fapt amenințător atît pentru bărbați, care se temeau că-și pierd autoritatea, cît și pentru acele femei care nu îndrăzneau să facă și ele ce făcea Grace.

Eu una am îndrăznit. E-adevărat însă că eu am crescut într-o cu totul altă epocă. Parte din transformarea pe care am suferit-o la colegiu se datora faptului că mi-am descoperit propria sexualitate. Dacă îmi găseam un partener potrivit, îmi plăcea mult de tot să fac sex cu el.

Acolo, în birouașul casei lui, James se arăta a fi un partener potrivit pentru mine. Și cu asta, cred că am spus tot ce am avut de spus și am încheiat discuția.

De fapt, pentru noi doi, discuția de-abia de-acum încolo începea. Odată satisfăcuți, cu alte cuvinte extenuați din punct de vedere fizic, trebuia să vorbim, iar de data asta eu am fost aceea care a luat inițiativa, dar James nu s-a împotrivit cîtuși de puțin. Ne-am așezat în întuneric, pe covorașul arăbesc din birouaș. În continuare dezbrăcați, stăteam față în față, însă nu ne mai atingeam. Îi sesizam în mare trăsăturile, fără a percepe detaliile, aceasta fiind un lucru benefic. Am prins astfel curaj, atît datorită întunericului, cît și izului emanat de

tapițeria din piele a mobilei, pe care făcuserăm sex într-un mod dezlănțuit.

– Sabina a fost concediată, am început eu.

– Mi-a spus Aidan. Îmi pare rău că a făcut așa ceva.

– Prin urmare, să înțeleg că nu-i aprobi hotărîrea luată?

– Așa este, nu i-o aprob.

– Și totuși, nu l-ai oprit.

– N-am putut. El nu îmi este subaltern.

– Dar al cui subaltern este? Doar al lui Sandy?

– Numai atunci cînd Sandy dorește chestia asta. Simte că îmbătrînește și îi place cînd vede că Aidan nu ezită să ia cele mai aspre decizii.

– Crezi că a fost o decizie corectă? l-am întrebat alarmată.

– Aspră nu înseamnă în mod automat și corectă. Ți-am spus deja că nu sînt de acord cu hotărîrea pe care a luat-o. Sandy însă a fost de acord. Nu-i plac disensiunile în cadrul companiei.

– Iar Aidan este omul cel dur.

– Se poate spune și-așa.

– În timp ce tu ce anume îi ești? l-am întrebat.

– Cum adică?

– Ce rol ai pe lîngă Sandy?

– Mă ocup cu dezvoltarea de produse noi, dar nu o fac pentru Sandy. O fac din proprie inițiativă.

– Și Sandy nu se amestecă în ce faci tu?

– Nu.

– Nici Aidan?

– Nici el. Lucrez totalmente independent.

– Sînt pe cale să am și eu această impresie despre tine. Și voi trei vă înțelegeți?

– Mai avem și controverse.

– Cum ați avut și în problema mercurului? am trecut eu direct la subiect. În definitiv, aceasta era tema de discuție care mă interesa pe mine cel mai mult.

James rămase tăcut o lungă bucată de timp, în care mi-ar

fi plăcut să fi văzut detalii de pe fața lui. Pot să spun doar că era încruntat. Sau cel puțin așa aveam eu impresia.

Într-un tîrziu, bărbatul mi-a răspuns:

– Da, așa cum am avut și în problema mercurului. Îmi pare extrem de rău pentru Phoebe. Ești sigură că este cronic intoxicată cu mercur?

– Nu vom ști cu certitudine pînă ce nu va urma tratamentul. James, ți-am vorbit foarte serios, atunci cînd te-am avertizat în legătură cu Tom. Nu vreau ca din toată povestea asta el să fie scos țap ispășitor. Omul n-are nici un amestec. El doar se întîmplă să fie acela care poate administra tratamentul respectiv.

– Tom nu va avea nimic de suferit, îmi replică James, cu acea autoritate liniștită care mă făcea să am încredere în el.

– Și dacă îi va trata și pe alții?

– Sînt întru totul de acord cu asta.

– Și dacă se va răspîndi zvonul că fabrica are probleme cu mercurul?

– Acest lucru nu-i adevărat. Acum problema mercurului nu mai există în fabrica noastră.

– Însă a existat și s-ar putea să apară din nou. Știu despre deșeurile toxice îngropate sub clădirea Clubului și sub Pavilionul de vară.

– Nu există acolo nici un fel de deșeuri toxice.

Se juca cu cuvintele. Supărată, am întins mîna să-mi iau bluza.

– Acum nu mai există, am încuviințat eu, dar au existat. Ce anume ai de spus în privința Grădiniței de Copii?

– Nu există nici un fel de problemă nici acolo.

Mi-am pus bluza pe mine.

– La fel v-ați spus și în privința Clubului și a Pavilionului de vară?

– Nu. Dar spun asta acum, în privința Grădiniței de Copii. Aceasta este monitorizată încontinuu. Dacă apare cumva vreo problemă, noi vom ști de ea înainte să fie afectată vreo persoană.

– Cum rămîne însă cu persoanele care sînt deja afectate? l-am întrebat în timp ce îmi încheiam nasturii de la bluză.

Bărbatul oftă.

– Annie, fac şi eu ce pot.

– Şi ce înseamnă acest lucru?

– Înseamnă că fac şi eu doar ceea ce pot.

– Adică, ce anume?

– Înseamnă că am mai făcut cîte ceva, dar mai multe nu pot să-ţi spun în momentul de faţă.

Am bîjbîit pe întuneric, mi-am găsit şi şortul şi mi l-am tras pe mine.

– Nu e nevoie să pleci, îmi zise el încet.

M-am ridicat în picioare şi mi-am încălţat sandalele.

– Ba trebuie să plec. Mi-am dat la o parte cu mîinile părul care îmi acoperea faţa. Mă doare că trebuie să-ţi spun asta. Dacă nu-mi poţi spune mai multe în momentul de faţă, înseamnă că n-ai încredere în mine...

– Ba am încredere în tine.

– ... iar dacă n-ai încredere în mine, asta murdăreşte ceea ce noi tocmai am făcut. Aşa că încep să mă întreb foarte serios ce anume mai caut eu pe-aici – vreau să spun, nu numai aici, în casa ta, ci şi aici, la Middle River. Am venit ca să dezleg un mister şi l-am dezlegat. Începe să se lămurească faptul că mama mea a murit, James, – *a murit* – din cauză că a fost contaminată cu mercur de la fabrica voastră. Phoebe este şi ea demult suferindă, din acelaşi motiv. Numai Dumnezeu poate şti cît de mulţi alţii mai au de suferit de intoxicări similare. Nu ştiu cum de ai fost în stare să laşi să se întîmple aşa ceva. Nu ştiu cum de am fost în stare eu să accept să fiu cu tine, ştiind că ai lăsat să se întîmple aşa ceva. Cum te mai împaci cu tine însuţi, după o asemenea problemă? Cum de mai poţi dormi noaptea? Am arătat spre scara care ducea la etaj. Şi cum poţi justifica tu faptul că îţi laşi copilul în grija unei bone, aici, în siguranţa casei tale, în vreme ce restul copiilor din oraş riscă să fie otrăviţi de fiecare dată cînd sînt duşi la grădiniţă?

Un psihiatru ar susține faptul că l-am provocat pe James în mod intenționat – că dinadins l-am zugrăvit ca pe un personaj negativ – pentru că aveam nevoie să mă distanțez de el. Presupun că așa și este. Mă simțeam prea atrasă de el. Îmi plăcea de el prea mult. Și cum ar fi putut să nu-mi placă? El nu fusese cu mine decît respectuos, dornic și atent, fie că alergam împreună cu el, fie că făceam dragoste. Ba mai mult decît atît, se dovedea a fi și un tată extraordinar de bun. Cînd îl vedeam împreună cu Mia, simțeam că mă topesc toată.

Sînt de acord. Îi puteam învinovăți pe Sandy și pe Aidan pentru problema de la Northwood. Dar și James fusese acolo. Era și el la curent cu ceea ce se întîmpla. Și, nu, nu credeam că el se străduise îndeajuns de mult pentru a îmbunătăți situația.

Cred că mi-am repetat acest lucru în sinea mea, cel puțin de zece ori, pe drumul de întoarcere spre casă. Acolo mi-am deschis calculatorul și am găsit două mesaje care m-au băgat din nou în priză. Primul mesaj era din partea lui TrueBlue:

Ai descoperit deja persoane care ar putea avea vreo legătură cu datele alea? Pînă cînd n-o să găsești așa ceva, nu vom putea face nimic. Chiar dacă acei oameni nu vor accepta să vorbească, în cazul în care vei descoperi suficient de multe persoane bolnave, care să se fi aflat în locurile cu pricina, la datele respective sau în jurul datelor respective, atunci s-ar putea să ajungă și această dovadă indirectă. Treaba ta era aceea de a descoperi astfel de persoane. Ai de gînd să te ocupi așa cum se cuvine de ceea ce ai de făcut, ori nu?

TrueBlue părea nerăbdător. Părea și *nemulțumit*. Dar avea dreptate. Dovedisem destul de multă încetineală în muncă. I-am scris:

Mă aflu în curs de rezolvare a problemei. Mîine o să primesc și niște întăriri, care o să mă ajute în muncă. Dar tu ce-ai rezolvat pînă acum, cu problema pe care o aveai de

rezolvat? Am nevoie de niște copii după rapoartele interne care să dovedească faptul că familia Meade știa despre scurgerile de mercur. Și mai vreau să știu și dacă ai de gînd să te deconspiri și tu, atunci cînd va fi nevoie să-i înfrunt pe cei din clanul Meade.

Am expediat cu o mișcare hotărîtă mesajul meu de răspuns, după care am deschis și cel de-al doilea mesaj pe care îl primisem. Acesta era de la Greg:

În după-amiaza asta, am atins vîrful, după cea mai incredibilă ascensiune posibilă. A fost într-adevăr o experiență unică! să vezi ce fotografii am făcut! și totuși, s-ar putea ca astea să fie ultimele pe care să le fi făcut, pînă ceva mai încolo, fiindcă a început să ningă. Acum trebuie să mă concentrez asupra coborîrii. iar în afară de asta, pozele făcute pe fondul de un alb orbitor al zăpezii nu sînt niciodată prea reușite. Vai, dar totul este uluitor! De-abia aștept să-ți povestesc.

Cunoscîndu-l pe Greg atît de bine cum îl cunoșteam eu, i-am simțit sentimentul de triumf. Și eu de-abia așteptam să-mi povestească. Îi simțeam lipsa, îmi lipseau și ideile lui, îmi lipseau cinele luate cu el și serile petrecute cu prietenii, pe la cîte un bar din apropiere. Aveam la Washington o viață formidabilă. Și urma să mă întorc în curînd acolo.

Între timp, Greg constituia pentru mine un îndemn de a-mi urma în continuare calea.

23

În dimineața următoare, am început să alerg încă de la ora șase, parțial deoarece știam că trebuia să o duc pe Phoebe la Tom la opt și astfel aș fi putut să-mi petrec împreună cu ea timpul dinainte de plecarea de-acasă, iar parțial pentru că știam că James nu avea cum să alerge atît de devreme. Eram supărată pe el. De fapt, eram supărată pe toți bărbații din lume, fiindcă TrueBlue încă nu-mi răspunsese. Acesta pretindea rezultate de la mine, în timp ce el nu avea de gînd să vină cu vreun rezultat palpabil. Nici el nu avea încredere în mine?

Îmi revenise vechiul sentiment de singurătate. Mă simțeam singură împotriva tuturor.

– Foarte bine, interveni în acel moment Grace. Poate că măcar acum vei face tot ce trebuie făcut.

– Nici să nu te gîndești la așa ceva, i-am replicat eu. N-am de gînd să-ți fac pe plac. Nu voi scrie nici o carte. N-am de gînd să distrug familia Meade, numai pentru a-ți da ție cîștig de cauză.

– Atunci ești cea mai mare proastă din lume. Nu-i așa că James Meade nu s-a arătat chiar așa de desăvîrșit cum îl credeai? Ce ți-am spus eu? Sînt cu toții doar niște porci ipocriți. După ce obțin de la tine ceea ce vor, își iau frumușel tălpășița.

– Dar eu nu mi-am luat încă tălpășița. Mă aflu încă în orașul ăsta. Iar familia Meade va da socoteală pentru ceea ce a făcut. O carte însă reprezintă un efort inutil în cazul de față. Grace, vremurile s-au schimbat. Cărțile de acest gen se vînd pe te miri ce și mai nimic. Nu. Eu vreau să-i înfrunt față-n față.

– Ia ascultă, scumpete! Tu chiar crezi că o să-ţi meargă? Ai nevoie de susţinerea maselor mari de oameni. Tu ai deja o audienţă a ta. Foloseşte-te de ea!

Eu consideram că nu de nişte mase de manevră aveam nevoie în spatele meu, ci de justiţie.

Socotind că asta era o idee bună, primul lucru pe care l-am făcut după de ajunsesem în cele din urmă la „Garderoba domnişoarei Lissy" a fost să urc în biroul de la etaj şi să-i telefonez lui Neil, prietenului lui Greg, care era avocat la Washington.

Ştiu. Căzusem de acord cu TrueBlue să nu recurgem la justiţie, dar în privinţa legii puteau fi urmate mai multe căi. Lui TrueBlue îi displăcea modalitatea avocăţească zgomotoasă şi cu multă publicitate, care ar fi distrus pînă la urmă întreg oraşul. Eu mă gîndeam la ceva cu mult mai subtil. Dacă aş fi putut să adun probe suficiente care să le dovedească membrilor familiei Meade că nu aveau decît de pierdut, şi încă extrem de mult, în cazul în care s-ar fi ajuns la un proces public, atunci ar fi fost posibil să ajung la o înţelegere cu ei. Puteţi să numiţi acest procedeu şantaj. Eu l-aş numi convingere pe cale amiabilă.

Pînă la urmă, telefonul meu nu s-a soldat cu nimic concret. Neil era angrenat într-un proces, iar eu ştiam ce însemna asta. Putea fi reţinut chiar şi săptămîni la rînd la tribunal. Faptul că acel proces se desfăşura în luna august, cînd majoritatea personalului juridic – în cea mai mare parte compus din judecători şi funcţionari – ar fi preferat să se afle în vacanţă, demonstra că este un proces important. Cu siguranţă că Neil avea să-mi întoarcă apelul, numai că eu nu ştiam cînd anume avea să se întîmple acest lucru.

Probabil că m-aş fi simţit descurajată, dacă imediat după aceea n-ar fi ajuns la magazin şi Sabina, care era extrem de revoltată.

– Ron s-a făcut foc şi pară pe mine, îmi zise ea, în timp ce-şi arunca geanta pe masă. Mi-a spus că m-am comportat într-o manieră cu totul iresponsabilă, atunci cînd am stat de

vorbă cu diverse persoane de la fabrică, pe o temă care s-ar putea să nu se dovedească reală. Mi-a mai spus că am avut o purtare egoistă şi că m-am pus pe mine înaintea lui şi a copiilor noştri, iar acest lucru m-a scos din sărite. În primul rînd, Aidan o să-l concedieze şi pe el din cauza mea. Oare de ce ţine Ron atît de mult să lucreze tocmai acolo? Faptul că mi-am spus părerea nu reprezintă o chestiune de principiu? În al doilea rînd, de ce trebuie să fiu eu persoana care aduce în casă cei mai mulţi bani? El ce responsabilitate are? Dacă îşi face atîtea griji pentru bani, atunci să-şi ia şi un al doilea serviciu. În ceea ce mă priveşte, pe mine mă îngrijorează mai mult sănătatea copiilor mei – pentru că ceva se întîmplă, Annie. De data asta, chiar că ai nimerit-o. Aidan nu m-ar fi dat afară, dacă nu aş fi pus degetul pe rană.

– Dar avem nevoie de dovezi, i-am atras eu atenţia.

Sabina îmi aruncă un zîmbet sardonic. Privindu-mă conspirativ, îşi băgă mîna în geantă şi scoase de-acolo un teanc de CD-uri.

– Ieri de dimineaţă, am avut o pană de curent la serviciu. M-am gîndit atunci că aş fi putut să lucrez într-o altă clădire, pînă ce s-ar fi remediat pana. Aşa că mi-am pus în geantă CD-urile astea. Pînă la urmă, nu le-am folosit, dar n-am apucat nici să le scot din geantă şi apoi am uitat de ele. Cînd a venit Aidan cu gorilele lui, ca să mă scoată din birou, şeful pazei s-a uitat prin geanta mea, dar se pare că nu era deprins cu carcasele mici şi subţiri de CD-uri. Le pusesem într-un buzunăraş lateral. Nici măcar n-a bănuit să se aflau acolo. Plină de încîntare, Sabina îmi flutură pe sub nas CD-urile aflate în discuţie. Astea conţin nişte còpii de rezervă ale unora dintre cele mai importante informaţii, inclusiv toate codurile şi parolele de acces. Cu ajutorul lor, sînt în stare să pătrund oriunde, Annie. Putem intra fără nici un fel de problemă în oricare calculator conectat la sistemul informatic al fabricii.

– Chiar şi în e-mail? am întrebat-o cu o satisfacţie aflată în creştere, fiindcă instinctul îmi spunea că acolo am fi putut găsi cele mai valoroase informaţii.

Zîmbetul Sabinei deveni şi mai larg.

– Asta-i floare la ureche.

Uşurinţa cu care am fi putut afla o mulţime de lucruri mă făcu să simt o reţinere.

– Putem accesa şi corespondenţa electronică a tuturor?

– Putem accesa absolut totul. Tot ce se află în sistemul informatic al companiei.

– Dar dacă instituţiile guvernamentale ar putea accesa şi ele sistemul, înseamnă că ar putea afla şi ele totul?

Sabina dădu din cap, spunîndu-mi:

– Este înspăimîntător, nu-i aşa?

– Dar este legal.

– Da, este legal, conform cu legislaţia cea mai recentă.

– Dar ce facem noi este oare la fel de legal?

Sabina nu părea să fie prea preocupată de acel aspect.

– Probabil că nu, dar la o adică aş putea să spun că vreau să-mi recuperez nişte fişiere personale. Şi, oricum, nu va afla nimeni. Aidan este mult prea arogant ca să-şi închipuie că aş putea avea îndrăzneala de a accesta sistemul, iar Sandy nu se pricepe nici măcar cît să înţeleagă dacă aşa ceva ar fi posibil. James este singurul dintre ei care se mai pricepe la informatică, dar el îşi vede doar de treburile lui, iar în rest nu se bagă.

Am tresărit, auzind afirmaţiile Sabinei.

– Aşadar, James nu face front comun cu ceilalţi doi? Cine va prelua afacerea, după moartea lui Sandy?

– Aidan.

– Nu James? am întrebat-o eu, dorind să aflu precis, pentru că, deşi TrueBlue îşi exprimase îndoiala în privinţa lui, faptul era contrar uzanţelor. Şi totuşi, James este fratele mai mare.

– James ar putea să aibă cîştig de cauză doar dacă se va implica într-o luptă acerbă pentru putere. Numai lui însă i se datorează ceea ce este astăzi fabrica. În ultimii zece ani, el a fost iniţiatorul tuturor modernizărilor, iar fără concepţia lui de înnoire, fabrica ar fi pierdut mult teren, în luptă cu

concurența. Așa că, în cazul în care Aidan preia frîiele puterii, nu se știe dacă James n-o să plece de tot din fabrică. Iar dacă el va pleca, nu se știe ce se va întîmpla cu fabrica. Sînt niște întrebări care ne frămîntă pe toți, iar eu una nu cunosc răspunsurile la ele.

– Dar crezi cumva că Sandy le cunoaște?

– Cred că Sandy își spune numai ceea ce dorește să audă.

– Chiar dacă nu este spre binele fabricii?

Sabina ridică din umeri.

– El ține mai mult la Aidan decît la James. Sandy și Aidan seamănă ca două picături de apă.

– Mereu a fost numai așa?

– Dacă Sandy l-a preferat dintotdeauna pe Aidan? Nu. Doar în ultimii doi ani au evoluat astfel lucrurile.

– Și-atunci, de ce toată lumea din oraș continuă să vorbească despre James ca despre succesorul lui Sandy la conducere?

– Pentru că asta și-ar dori toată lumea să se întîmple. Aproape toți îl urăsc pe Aidan.

Ajunse și Joanne ca să deschidă magazinul, părînd că se descurcă fără nici un fel de probleme în toate privințele în care mă instruise Phoebe. În timp ce verifica bilanțul zilei anterioare și pregătea mai multe pachete pentru a fi livrate unor cliente acasă, eu am pus de-o cafea și am împăturit niște pulovere. Am terminat de făcut asta chiar în clipa în care a fost deschis magazinul, moment în care au sosit și patru colete imense cu marfă de la un furnizor. În timp ce Joanne se ocupa de cliente, am făcut inventarul acelor colete și am constatat că între cele două piese ale unor compleuri era o diferență de colorit. Așa că am făcut rocada cu Joanne: ea l-a sunat pe furnizorul respectiv, în timp ce de cliente am început să mă ocup eu.

Am trăit astfel niște momente extrem de plăcute. În primul rînd, am fost salutată cu multă prietenie, de parcă aș fi fost

una de-a lor. În al doilea rînd, toată lumea auzise de tratamentul pe care îl începuse Phoebe. Clopoțelul de la ușă suna destul de des, sugerînd faptul că lumea trecea pe la magazin nu numai să cumpere, ci și pentru a se interesa de starea sănătății surorii mele. Era evident faptul că Phoebe nu reușise să-și ascundă simptomele, așa după cum crezuserăm noi. Toți știau că ea nu se simțea bine și-și exprimau îngrijorarea.

Ajunsesem ca la un moment dat să am în jurul meu șase cliente, care mă întrebau despre Phoebe, iar eu am încercat să le dau răspunsuri cît mai evazive. Femeile acelea însă nu puteau fi duse ușor cu preșul. Își dădură imediat seama de faptul că eu încercam să mă eschivez. Iar cînd una dintre ele m-a întrebat încă o dată pentru ce fel de boală era tratată sora mea, am cedat. La drept vorbind, nu prea vedeam ce rost putea avea să ne mai ascundem după deget. Femeile voiau să afle adevărul. Și eu, la rîndul meu, voiam ca ele să-l știe.

– Bănuim că este intoxicată cronic cu mercur, le-am spus.

Toate clientele scoaseră exclamații de uimire și începură să mă întrebe unde, cînd și cum se produsese intoxicația.

– Nu vom putea ști nimic sigur, pînă cînd nu își va fi terminat tratamentul, le-am lămurit eu. Deocamdată este doar o supoziție.

Femeile îmi mai puseră cîteva întrebări, după care rostiră cuvinte de încurajare. După ce plecară de la magazin, n-ar fi trebuit să mă mir dacă ar fi început să ducă vorba în tot tîrgul.

După aproximativ o oră, Sabina se apucă s-o ajute ea pe Joanne, în vreme ce eu am dat o fugă cu mașina pînă la policlinică, să stau cu Phoebe. Sora mea se afla într-un salon mare, împreună cu alte două persoane bolnave, care făceau chimioterapie, iar eu am constatat că în jurul celor trei roia mai mult personal medical decît mi-aș fi putut imagina,

inclusiv Tom. Am vorbit cu acesta cîteva minute – era atît de uşor să vorbeşti cu el, că încă o dată mi-a amintit de Greg – apoi m-am întors la magazin.

Prima persoană care m-a întîmpinat acolo a fost Kaitlin. Aceasta auzise că Phoebe era la policlinică şi că Sabina şi cu mine eram amîndouă la magazin şi se gîndise să se ofere şi ea să ne ajute. Joanne o pusese să golească de marfă cutiile suplimentare primite. Am trimis-o pe Sabina înapoi în biroul de la etaj şi astfel ne-am reluat activitatea. Noi două o ajutam cu rîndul pe Joanne la magazin şi tot pe rînd mergeam şi la policlinică să vedem ce mai face Phoebe. Dar Sabina era la fel de concentrată ca şi mine, atunci cînd venea vorba despre misiunea pe care ne angajaserăm să o ducem în comun pînă la capăt. Lucrînd pe calculatorul lui Phoebe şi utilizînd codurile de acces aflate pe CD-urile ei, Sabina s-a infiltrat în sistemul informatic de la Northwood şi s-a apucat să caute afacerile necurate.

Cît despre mine, trebuia să găsesc nişte oameni dispuşi să vorbească. Într-o oarecare măsură, eforturile mele anterioare fuseseră făcute orbeşte. Dacă speram să descopăr repede ceva interesant, trebuia să mai reduc din lista celor pe care ar fi urmat să-i abordez. Asta însemna să las pe listă doar persoane care se aflaseră la Club sau la Pavilionul de vară, în zilele premergătoare incendiilor respective.

Am început cu o vizită la Sam, prinzîndu-l pe acesta, la fel ca şi cu două săptămîni în urmă, tocmai cînd se pregătea să plece la partida lui săptămînală de golf.

– Ai cam stîrnit valuri mari, îmi spuse el învăluit într-un fum de ţigară de foi, în timp ce-şi strîngea lucrurile, dar mie-mi place curajul tău. Cu ce te pot ajuta?

– Aş vrea să aflu cine anume a avut activităţi mondene la Club şi la Pavilionul de vară, în ajunul incendiilor care au distrus clădirile respective. Acesta este genul de informaţii pe care îl publici în ziarul tău. Cînd anunţi vreun eveniment social din viaţa oraşului, precizezi şi locul în care s-a petrecut

respectivul eveniment. Aş vrea să consult din nou arhivele tale.

– Cunoşti datele calendaristice despre care este vorba?

– Da.

Sam se apropie de uşa biroului său şi ţipă:

– Angus! Eu crezusem că redacţia ziarului rămăsese pustie, dat fiind că acesta apăruse chiar în acea dimineaţă, dar în pragul uşii se ivi un băiat blond cu ochelari. Sam arătă spre mine cu trabucul şi îi spuse: Doamna are nevoie de nişte informaţii. Fii atît de bun şi caută prin arhive, ca să i le găseşti. O să-ţi spună ea ce o interesează.

Mulţumită, nu numai că i-am făcut precizările de rigoare, ci i-am lăsat şi numărul meu de mobil. În timp ce el urma să-mi caute prin arhive informaţiile dorite, eu aveam să-i fac o vizită Marshei Klausson, la Librărie. La fel ca-ntotdeauna, acolo mi-a urat bun venit aroma de caprifoi, dar chiar dacă aceasta prin absurd n-ar mai fi existat, mi-ar fi urat bun venit căldura cu care m-a întîmpinat Marsha.

– Ţi-am spus cumva că a trebuit să mai comand un număr de exemplare din toate cele trei cărţi? m-a întrebat bătrîna de cum mă luase de braţ. De cînd a murit Omie, acestea s-au vîndut ca pîinea caldă. Probabil că prezenţa ta la restaurant i-o fi făcut pe oameni curioşi.

– Dar este bine să fie curioşi? am întrebat-o eu cu multă prudenţă.

Doamna Klausson dădu din cap.

– Sînt chiar de-a dreptul intrigaţi. Erai tu şi înainte un nume important pentru ei, dar te asociaseră mereu numai cu Grace. Cred că acum lumea începe să-şi dea seama că eşti mult diferită de Grace, şi era şi timpul să se întîmple aşa ceva. Tu eşti fundamental diferită de Grace.

M-am apucat în acel moment să mă autoevaluez. În copilărie, eram permanent de aceeaşi părere cu Grace. Acum opiniile noastre erau de multe ori extrem de diferite.

Dar voiam să aud şi ce anume credea doamna Klausson în această privinţă, aşa că am întrebat-o:

– Şi din ce punct de vedere sînt altfel decît era Grace?

– Grace avea nişte limite care îi erau trădate de felul în care scria. Personajele ei erau fie incredibil de pozitive, fie negative la maximum. Tu ai fost dintotdeauna cu mult mai nuanţată ca ea. Tu vezi în oameni tonurile de mijloc. Eşti mult mai constructivă.

– Constructivă?

– Poate că practică ar fi un termen mai potrivit. Într-adevăr, te-ai revoltat şi tu. Şi totuşi, eşti întotdeauna mai înclinată decît ea să propui şi soluţii la diversele probleme semnalate. Asta fac cărţile tale. Iar personajele sînt credibile.

– Păi chiar şi în clipa asta mă frămîntă descoperirea răspunsului posibil la o anumită întrebare, i-am spus eu, deoarece aveam mare nevoie de găsirea pe loc a unei soluţii. Nu-i aşa că ai dat şi tu o mînă de ajutor la organizarea Femeilor de Afaceri din Middle River?

– Ba bine că nu. Am fost iniţial şase femei implicate în acea acţiune, şi anume, eu, Omie, Elaine Staub de la magazinul cu produse de uz casnic, cele două agente de tranzacţii imobiliare, Jane şi Sara Wright, precum şi, bineînţeles, mama ta.

– Elaine a murit, mi-am amintit eu imediat ce îi fusese menţionat numele.

– Da, a murit cu cîţiva ani în urmă. S-a cam chinuit la sfîrşit. Dacă n-avea gripă, atunci era doar cîte o răceală sau chiar pneumonie, ori zona zoster. Asta să ştii că-i o boală extrem de dureroasă.

Prin urmare, iată o altă persoană a cărei moarte ar fi putut să fie legată de o veche contaminare cu mercur.

– Iar Jane şi Sara Wright au plecat şi ele din oraş, am spus eu, amintindu-mi vag acest lucru, din ceea ce citisem în *Middle River Times*.

– Da. Nu erau foarte în vîrstă, dar Jane suferea de poliartrită reumatoidă. Cînd starea i s-a înrăutăţit într-atîta încît nu mai putea munci, s-au mutat amîndouă în Arizona,

unde este mai mult soare şi mai multă căldură. Jane a murit acum un an sau doi – dar nu din cauza artritei, ci a inimii. Iar Sara s-a stabilit acolo.

– Şi este bine sănătoasă?

– Din cîte ştiu eu, da. Ne mai trimitem felicitări de Crăciun, iar ea şi-a refăcut complet viaţa. Cred că şi-a găsit un văduv cu stare şi acum pare fericită.

– În consecinţă, dintre cele şase femei de afaceri, patru au murit, iar celelalte două sînt sănătoase.

– Da, aşa este. Patroana librăriei se încruntă. Este înspăimîntător să vezi cît de fragilă se poate dovedi uneori viaţa, nu-i aşa? Jane nu era deloc bătrînă. Şi, de altfel, nici mama ta nu era bătrînă. Şi nici Elaine, dacă stau să mă gîndesc mai bine.

Omie fusese bătrînă, mi-am reamintit eu, dar nu chiar aşa de bătrînă cum fuseseră părinţii ei. Mi se părea că mă apropiam de un rezultat palpabil.

– Îţi mai aminteşti cînd anume aţi început să vă întîlniţi la Club?

– Înainte de incendiu.

– Cu puţin timp înainte de incendiu?

– Chiar aşa. Îmi amintesc că ne-am gîndit cît de norocoase am fost că nu ne-a prins acolo incendiul. Focul a pornit de la bucătărie, în timp ce se prepara mîncarea pentru o întrunire. Dar nu era vorba despre mîncarea pentru întrunirea noastră, deşi ar fi putut foarte bine să fie. Ne întîlniserăm şi noi în acea săptămînă acolo. Bătrîna se încruntă din nou. De două ori cumva? De ce mi-o fi rămas în minte impresia asta? Incendiul a avut loc într-o zi de luni?

– A fost într-o marţi.

Ochii bătrînei se înseninară.

– Într-o marţi. Acum îmi amintesc exact. Trebuia ca în acea zi de marţi să ne întîlnim acolo la micul dejun, dar întîlnirea s-a contramandat, deoarece Alyssa, Elaine, Omie şi Jane acuzau cu toatele un mare deranjament stomacal. Sara

şi cu mine fuseserăm bolnave cu o săptămînă înainte, astfel încît lipsiserăm de la întrunirea din *vinerea* anterioară. Chiar aşa s-a întîmplat.

– Dacă precis aşa s-a întîmplat, am spus eu în momentul în care îi repetam întreaga poveste Sabinei la prînz, atunci înseamnă că există o posibilitate foarte probabilă ca unul dintre acele recipiente îngropate să fi început să aibă o scurgere chiar în acea zi de vineri. Doamna Klausson şi Sara au lipsit de la întrunirea din vinerea respectivă, fiindcă s-a întîmplat să aibă amîndouă gripă. Iar cînd s-au îmbolnăvit şi celelalte, s-a presupus că şi ele aveau tot gripă, şi totuşi nu trebuie uitat faptul că intoxicaţia acută cu mercur dă simptome extrem de asemănătoare cu acelea ale gripei. Poate că şi alţii au avut stări similare, mă refer la bucătar şi la ospătari. Iar cînd conducerea de la acea vreme a fabricii a constatat acest lucru, şi-a dat imediat seama că apăruse o problemă extrem de gravă, ştiind foarte bine despre ce anume era vorba. Aşa încît au hotărît să ardă totul din temelii. Astfel au avut un pretext de a săpa adînc sub pămînt şi de a ridica o altă construcţie mai solidă, fără ca nimeni să-şi dea seama de ce se întîmplase în realitate.

– Şi ce s-a întîmplat cu mama şi cu celelalte femei contaminate?

– La ele, simptomele acute au cedat, iar mercurul a ajuns în diverse organe interne, unde a rămas latent ani de zile, după care a izbucnit sub forma unei intoxicaţii cronice cu mercur, diagnosticată drept sindrom imunodeficitar, poliartrită reumatoidă, iar în cazul mamei, drept simptome ale bolii Parkinson. Toate cele patru femei care au fost în acea vineri la club au murit. Asta dovedeşte ceva.

– Dar nu şi pentru cazul lui Phoebe. Se ştie dacă a fost şi ea împreună cu mama la acea întrunire de vineri?

– Am întrebat-o pe doamna Klausson şi asta. Femeia s-a gîndit şi s-a tot gîndit, dar nefiind şi ea prezentă acolo, nu şi-a

putut aminti să fi auzit dacă s-ar fi aflat şi Phoebe atunci la faţa locului. Nu se putea ca Phoebe să fi lucrat încă de pe atunci cu mama. Cu siguranţă că în acea perioadă Phoebe încă nu era o femeie de afaceri în toată puterea cuvîntului. Aşa că nu ar fi avut de ce să fi fost şi ea acolo.

– Asta chiar că nu ştiu. Aşadar, continuăm să nu ştim unde, cînd şi cum anume a fost contaminată Phoebe cu mercur.

Am aruncat atunci o privire spre computer.

– Ai avut vreun noroc în căutările tale?

– Am găsit o mulţime de dialoguri, dar nimic care ne-ar putea interesa. Speram să găsesc vreun mesaj, pe e-mail, de la Aidan, fie către tatăl său, fie către James, mesaj în care să fie vorba despre mercur. Dar n-am găsit absolut nimic în sensul acesta.

– Parcă ziceai că Sandy nu se pricepe la calculatoare. Corespondează prin e-mail?

Sabina rînji.

– El face la fel cum face şi Aidan – îi spune secretarei ce trebuie transmis şi cui, şi secretara este cea care face totul.

– Poate că aceste secretare vor fi de acord să stea de vorbă cu noi.

Sabina începuse să dea din cap în semn că nu încă înainte de a fi apucat eu să-mi termin fraza.

– Ele le sînt extrem de loiale şefilor, îmi răspunse sora mea, în timp ce telefonul meu mobil începuse să sune. Şi ţin cu dinţii de posturile lor.

Mi-am scos în acel moment telefonul din poşetă. Era Angus, care îmi telefona de la redacţia ziarului local. Mi-am scos un carneţel şi un pix şi îmi notam pe măsură ce el îmi dicta. Din arhivele ziarului *Times*, în zilele imediat premergătoare incendiilor, avuseseră loc patru evenimente, atît la Club, cît şi la Pavilionul de vară. După ce i-am mulţumit cu recunoştinţă, am încheiat convorbirea telefonică şi i-am pus Sabinei sub ochi lista primită. În acelaşi timp, am scos şi lista făcută de mine cu persoanele care aveau probleme de sănătate şi am pus-o lîngă cealaltă listă.

– Se potriveşte ceva? am întrebat-o eu.

Sabinei nu i-a trebuit mult timp ca să găsească ceva semnificativ. Ea puse degetul în dreptul fiecărui nume care se găsea pe ambele liste.

– Uite ce am găsit aici! Susannah Alban a suferit o serie întreagă de avorturi spontane succesive. Iar dincoace scrie că nunta Alban-Duncan a avut loc la Pavilionul de vară, cu două zile înainte de incendiu. Zguduită, Sabina mă privi drept în ochi. Ştiu despre avorturile lui Susannah, pentru că primul dintre acestea a coincis cu unul dintre avorturile lui Phoebe.

– Şi Phoebe a participat la cununia asta? am întrebat-o eu pe Sabina, cu multe speranţe, dar ea dădu din cap în sens negativ.

– Susannah îmi este prietenă mai mult mie decît lui Phoebe. Ar fi trebuit să fiu şi eu atunci acolo, la Pavilionul de vară, împreună cu Ron, dar au făcut o ceremonie restrînsă, iar mai tîrziu am zis mersi că n-am participat şi noi. Toţi invitaţii au suferit ulterior de o gravă toxiinfecţie alimentară. Fusese o zi fierbinte de august, iar mîncarea a stat în plin soare, aşa că totul este explicabil.

Bineînţeles că era la fel de explicabil ca şi în cazul aşa-zisei gripe de care suferiseră Femeile de Afaceri, într-o perioadă în care gripa nu era ceva neobişnuit.

– Ai mai observat şi alte coincidenţe? am întrebat-o eu, cu o înflăcărare crescîndă. TrueBlue avea să fie încîntat de ceea ce descoperisem.

Sabina se uită din nou cu mare atenţie pe cele două liste. După o vreme puse din nou cîte un deget pe fiecare listă.

– Sammy Dahill. Întîlnirea de la Rotary Club. Cu puţină vreme în urmă, Sammy fusese preşedintele acelui club. Ştiu acest lucru pentru că locuieşte pe aceeaşi stradă cu noi. Şi suferă cu rinichii.

Ştiam şi eu faptul că Sammy Dahill suferea de rinichi. Se scrisese despre asta în rubrica de sănătate din *Times*.

– Omie mi-a spus că în familia aceea boala de rinichi este

ereditară. Iar conform ziarului, familia Dahill suferă de trei generații cu rinichii.

– E-adevărat, încuviință Sabina. Ceea ce însă nu s-a scris în ziar este faptul că Sammy a fost un copil adoptat.

– A fost adoptat? Și să nu fi știut Omie acest amănunt?

– O fi uitat și ea, din cauza bătrîneții. Dar nu crezi că ar fi prea mare coincidența cu boala de rinichi?

Mă luptam din răsputeri să-mi țin cumpătul.

– Acum lucrul mai important este ceea ce va spune Sammy. Mi-am adunat lucrurile. Intenționez să merg și să vorbesc cu el. Și cu Savannah. Dacă măcar unul dintre ei doi acceptă să vorbească, înseamnă că am dat lovitura.

Niciunul dintre ei însă nu voia să se destăinuie. Susannah, de exemplu, era ocupată pînă peste cap cu îngrijirea a trei copii cu vîrste sub cinci ani fiecare, cu toții adoptați după atît de multe sarcini pierdute. Se arătă absolut convinsă de faptul că la căsătoria ei nu fusese nimic altceva decît o intoxicație cu alimente alterate. În definitiv, spunea femeia, ea și soțul ei lucrau pe atunci amîndoi la fabrică, familia Meade suportase integral costurile cununiei, iar cei prezenți într-adevăr nu se puteau plînge doar pentru cîteva biete crampe stomacale. Și acest lucru încă nu era totul. Familia Meade se arătase de o generozitate ieșită din comun atunci cînd ea și soțul ei adoptaseră copiii, transferîndu-l pe soțul lui Susannah la departamentul comercial și lăsîndu-l să fie angajat cu munca la domiciliu, atunci cînd insomniile de care suferea (încă o posibilă consecință a știți voi cui anume) îi făceau riscantă activitatea la fabrică.

În ceea ce îl privea pe Sammy Dahill, acesta era patronul unei tipografii care tipărea pentru fabrica Northwood nu numai produsele de papetărie necesare, ci și rapoartele anuale și materialele publicitare de marketing. Sammy Dahill a afirmat că nu-și mai amintea dacă existase într-adevăr o îmbolnăvire colectivă după o întrunire a Clubului Rotary din

luna martie 1989, pentru că de atunci trecuseră prea mulţi ani.

Eu una nu l-am crezut. Uitarea putea fi un bun pretext.

Pentru că-mi era deja foame, mi-am cumpărat o pungă de bănuţi de ciocolată şi am început să mănînc din ea încă pe drum spre policlinică. Sînt sigură că vă întrebaţi unde şi cum anume dispăruse fără urmă Marshall Greenwood, pentru că eu personal îmi cam puneam această întrebare. Mă hărţuise exact pînă în momentul în care murise Omie şi nu înţelegeam de ce încetase atît de brusc să mă mai şicaneze.

Într-adevăr, nu mă mai urmărea. Nu l-am observat nici pe lîngă casa lui Susannah Alban, nici prin zona în care locuia Sammy Dahill, dar, după ce am ieşit de la butic, i-am zărit maşina parcată în faţa cîrciumii „Stîna". Părea să-şi vadă acolo doar de treburile lui. Am cotit şi mi-am oprit automobilul decapotabil în spatele maşinii de patrulare a poliţiei. În timp ce ieşeam din maşină, am înghiţit toată ciocolata pe care o mai aveam în gură.

– Salut, i-am spus eu, zîmbindu-i prin geamul deschis al maşinii. Pe scaunul pasagerului din dreapta, se afla o pungă mototolită de la „Stîna", din care am înţeles că tocmai mîncase. Probabil nişte crochete de pui sau nişte nachos. Şi totuşi, am întins spre el punga cu bănuţi de ciocolată şi l-am îmbiat: Nu vrei să guşti şi tu?

Marshall se uită cu multă neîncredere la mine.

– Ce anume conţin?

– Numai ciocolată.

– N-ai pus nimic altceva? m-a întrebat el, cu glasul lui dogit.

Nu mi-am putut da seama dacă glumea sau vorbea serios. Însă mi-am amintit ce afirmase de dimineaţă despre mine doamna Klausson, şi anume că nu îi judecam tranşant pe oameni, aşa că i-am zîmbit din nou.

– Ba ar fi trebuit să pun ceva în ei, după cîte probleme mi-ai făcut săptămîna trecută. Dar să ştii că nu sînt o

zgripţuroaică. Şi ca să-i demonstrez că în punga aceea nu se aflau decît nişte simpli bănuţi de ciocolată, am mîncat chiar eu în faţa lui unul. De data asta, cînd i-am oferit din nou punga, a luat şi el cîţiva. Nu mi-a mulţumit, dar nici nu aveam nevoie de mulţumirile lui. Acum sîntem prieteni? l-am mai întrebat.

– Depinde, mi-a dat el un răspuns enigmatic.

M-am apropiat de el şi am început să vorbesc mai încet.

– Şi de ce anume ar depinde? De felul în care am să-mi ţin gura în privinţa lucrurilor pe care le-am aflat despre tine sau despre Normie, sau despre Hal Healy?

Poate că o să vi se pară ceva nesemnificativ, dar în acel moment lui Marshall parcă i se apriseseră ochii în cap, ca nişte beculeţe.

– Dar ce-i cu Hal Healy?

– N-o să-ţi spun, tocmai pentru că nu-mi stă în caracter să fac astfel de lucruri, Marshall. Cu toţii avem micile noastre secrete personale – şi micile noastre drame personale. Pe mine nu mă interesează aşa ceva. Nu de asta mă aflu eu aici. N-am de gînd să scriu nici o carte şi, chiar dacă aş avea, n-aş scrie despre voi. Aşa că, în cazul în care acesta era motivul ostilităţii tale, află că n-ai pentru ce să-ţi faci griji.

Marshall se gîndi o vreme la ceea ce tocmai îi spusesem, după care începu să bombăne:

– Nici tu nu mai trebuie să-ţi faci absolut nici un fel de griji, indiferent de asigurările pe care mi le-ai dat adineaori, fiindcă ai nişte protectori sus-puşi.

În acel moment, m-am îndreptat de spate şi l-am întrebat:

– Şi cine anume ar putea să fie aceştia?

Marshall îmi aruncă un zîmbet plin de maliţiozitate.

– Dacă îmi spui ce anume ai aflat despre Hal, atunci o să-ţi spun şi eu cine anume te protejează.

Marshall voia să mă pună la încercare, ca să afle dacă obişnuiam să-i trădez pe oameni, ori ba.

Numai că eu chiar nu obişnuiam să-i trădez pe oameni. Şi era cu mult mai important ca Marshall să ştie acest lucru,

decît ca eu să aflu cine anume îmi luase apărarea. Şi pînă la urmă, acest lucru nici măcar nu constituia o enigmă chiar atît de mare. Ştiam că protectorul mei sus-pus nu putea fi nici Sandy Meade şi mai mult ca sigur acesta nu era nici Aidan. Prin urmare, mai rămăsese un singur membru al familiei Meade care să aibă îndeajuns de multă putere, încît să mi-l poată lua din cîrcă pe Marshall.

Era vorba desigur despre James. Între timp, mă străduisem să nu mă mai gîndesc la el. Şi nedorind nici acum să mă gîndesc la el, i-am spus cu simplitate lui Marshall:

– Cu asta m-ai făcut şah-mat. Iar după aceea i-am întins din nou punga. Nu mai vrei nişte bănuţi de ciocolată, să mai ai pe drum?

Marshall luă de data asta un pumn întreg, mai lăsîndu-mi şi mie în pungă doar cîţiva, dar pentru moment îmi dispăruse foamea. M-am întors la maşină şi am pornit spre policlinică. După numai cinci minute, în care am stat lîngă Phoebe, în pragul uşii a apărut Tom, care mi-a făcut un semn cu capul. L-am urmat pe coridor.

– Cum se simte?

– Foarte bine, mi-a răspuns el. Semnele vitale sînt bune. A început să se simtă ameţită, lucru care face parte din partea mai proastă care precede, după cum era de aşteptat, partea în care urmează să se simtă mai bine. Aproape că am terminat cu administrarea perfuziei, dar aş dori s-o ţin aici sub supraveghere şi peste noapte. Vreau să ştiu cu exactitate tot ce intervine, fiindcă ea nu va fi în stare să reţină ceea ce i se întîmplă. Eşti de acord?

Bineînţeles că eram întru totul de acord. Eram de-a dreptul încîntată. Dacă Phoebe rămînea şi peste noapte la policlinică, eu aş fi putut lucra mai mult timp împreună cu Sabina şi, cu cît lucram mai mult cu Sabina, cu-atît aş fi adunat mai multe dovezi şi cu-atît mai puţin aş fi apucat să mă mai gîndesc la James.

– În totalitate de acord. A apărut cumva încă de acum vreo urmă de mercur?

– Mai durează ceva timp pînă cînd o să apară. Momentele critice sînt la noapte şi mîine de dimineaţă.

– Şi ce-o să faci, în cazul în care testele vor ieşi pozitive?

Tom se uită drept în ochii mei.

– O să mă confrunt cu o criză morală. În oraş, există foarte mulţi oameni cu afecţiuni asemănătoare. Îi tratez sau nu contra intoxicării cu mercur? Am nevoie de nişte probe concrete cum că au fost expuşi unei contaminări cu mercur.

– Iar tu n-ai nici o dovadă, nici măcar în privinţa lui Phoebe, că ar fi fost contaminată cu mercur.

– Ştiu. Tocmai în asta constă toată buba. N-ai putea să-mi faci rost de nişte probe de acest fel?

Ferm hotărîtă să încerc exact acest lucru, m-am întors la magazin, dar locul roia de lume. Sabina o ajuta pe Joanne şi amîndouă aveau nevoie şi de mine. De-abia la sfîrşitul programului, după ce am încuiat uşa, am făcut casa, am totalizat cecurile şi plăţile prin cărţi de credit, eu şi Sabina am reuşit să ne mai tragem sufletul, şi doar atunci am simţit că ni se făcuse foame. Sabina anunţase acasă că urma să mai întîrzie la magazin, împreună cu mine, şi pentru că avea nevoie să ia şi puţin aer, s-a oferit să meargă să aducă ceva de mîncare, de la restaurantul lui Omie.

Cît timp a fost plecată, am urcat în biroul de la etaj şi am intrat pe calculatorul lui Phoebe, ca să-mi verific corespondenţa sosită prin poşta electronică. Nu primisem nimic de la Greg, pe care mi-l imaginam coborînd prin zăpadă, de pe muntele McKinley. Berri mă anunţa că ea şi cu John erau încă mistuiţi de flăcările amorului. Iar editoarea mea îmi transmisese că revizia cărţii mele se încheiase, că totul era în regulă şi că urma să plece din oraş pînă după ziua muncii, aşa că pînă atunci nu avea să-mi mai trimită nici un mesaj, lucru care nu mă deranja cu nimic. Nu mă mai simţeam cîtuşi de puţin atrasă de munca mea. Nu acelaşi lucru însă îl puteam spune şi în legătură cu prietenii mei. Am simţit o

bucurie interioară atunci cînd am citit mesajul de la prietena mea Jocelyn, care se apropia de finalul cărții *Peyton Place* şi se întreba în ce măsură era acel roman autobiografic. Îmi spunea că încerca să-şi închipuie cum mi-ar fi stat şi mie ca personaj în acea carte. Iar eu i-am răspuns:

Grace n-ar fi fost de părere că „Peyton Place" era cel mai autobiografic roman al ei. Ar fi spus că „Nu există nici un Adam în Eden" era cartea ei cea mai autobiografică. Şi totuşi, există similitudini între Grace şi Allison Mac Kenzie. Amîndouă au crescut fără tată. Allison era la fel de marginalizată de societate, ca şi Grace. Allison a ajuns tîrziu la pubertate, la fel ca şi Grace. Aceasta a fost chiar poreclită în adolescenţă „costeliva", deoarece era plată ca o scîndură. Cînd ajunsese la şaisprezece ani, recuperase, însă s-ar putea să fi devenit mai răutăcioasă, din cauză că toată lumea îi spunea în toate felurile.

Şi să nu încerci cumva să-ţi imaginezi cum anume mi-ar fi stat mie într-un oraş ca Peyton Place. În copilărie, mi se părea că Middle River semăna cu Peyton Place, dar acum, cînd m-am întors aici, mi-am dat seama cît de diferit este. În primul rînd, în cincizeci de ani, oraşul s-a modernizat. Middle River n-a stagnat. Toată lumea are telefoane celulare, la restaurantul lui Omie se cîntă şlagăre la modă, afacerile sînt informatizate, iar corespondenţa trimisă prin FedEx vine aici de două ori pe zi. Pînă şi bodega numită „Stîna" s-a modernizat şi comercializează bere produsă în fabricile mici de prin partea locului.

Este ciudat faptul, dar nu mă simt deloc izolată aici, aşa cum crezusem că are să se întîmple. Nu-i aşa că este minunat că se poate coresponda prin e-mail?

I-am expediat prietenei mele mesajul de răspuns, după care am recitit ultimul mesaj de la TrueBlue, cel în care sesizasem la el multă nerăbdare. De data aceasta, mi s-a părut

a fi mai degrabă insistenţă decît nerăbdare, aşa că i-am răspuns:

Vestea cea bună este aceea că am descoperit două persoane care s-au aflat la Club şi la Pavilionul de vară, în săptămîna premergătoare acelor incendii, şi care au de atunci probleme cronice de sănătate. Vestea cea proastă însă este aceea că niciunul dintre cei doi nu este dispus să vorbească despre asta. Le-am aruncat momeala şi sper să se răzgîndească pînă la urmă. Între timp, încerc să-i mai descopăr şi pe alţii.

Probabil că ai auzit că sora mea se află sub tratament, la policlinică. Dacă se va dovedi că a fost într-adevăr intoxicată cu mercur şi, în consecinţă, dacă tratamentul va da roadele scontate, s-ar putea să se mai limpezească la creier şi astfel îşi va putea reaminti mai multe. Şi totuşi, s-ar putea să mai dureze pînă atunci o vreme. Tu ce ai mai făcut?

Am trimis mesajul, după care am primit foarte repede răspunsul de la True Blue:

Pe-aici este multă agitaţie. Cei din familia Meade se simt ameninţaţi de o mare primejdie. Aidan consideră că lipsa de loialitate a surorii tale este prevestitoare de mari probleme. A fost anunţată o întrunire a consiliului de administraţie. Trebuie să acţionezi cu rapiditate.

Tocmai citeam mesajul lui TrueBlue, cînd s-a întors Sabina. Aş fi avut suficientă vreme să-l ascund de ochii ei, dar acum ea era aliata mea.

– El este sursa mea de informaţii, i-am explicat eu. Mi-a adus la cunoştinţă faptul că fabrica a folosit în trecut mercurul şi că după incendiile acelea au fost complet depoluate zonele respective.

Sabina citi şi ea mesajul.

– Cine este individul?

– Nu vrea să-mi spună. Lucrează la fabrică de mulți ani și speră să mai lucreze și în continuare, dar nu îi cunosc decît pseudonimul pe care și l-a ales, și anume, TrueBlue. Ai cumva idee cine ar putea să fie?

Sabina se uită la mine. Aș fi putut jura că i-am zărit în ochi o sticlire de satisfacție.

– Cred că da. Aș zice că este vorba despre James.

– James. Inima începuse să-mi bată cu putere. Vrei să spui că este însuși James *Meade?* Ce te face să crezi asta?

Acum în ochii ei era mai mult decît o licărire de satisfacție. Sabina părea să mă privească acum cu superioritate.

– Mai toată ziua am citit cam toată corespondența electronică din sistem. James corespondează frecvent cu un prieten care locuiește în Des Moines și care, din cîte am înțeles eu, este avocat. Se pare că ei doi sînt prieteni încă de la colegiu. Prietenul acesta i se adresează lui James cu apelativul Blue (Albastru). Asta pare să fie o poreclă a lui James, din colegiu.

Și mie îmi spusese TrueBlue că avusese la colegiu un coleg de cameră care ajunsese avocat.

– Mi se pare straniu, am comentat eu. N-aș fi vrut ca TrueBlue să fie James, pentru că eu și James ajunseserăm mult prea apropiați ca el să nu-mi fi spus ceva atît de important. În plus, mă deranja și tonul Sabinei. N-aș fi vrut ca ea să aibă dreptate. Era de parcă eram din nou în copilărie, iar ea mă trata de sus. Ești sigură că prietenul lui James îi spune acestuia Blue? Poate că se referă la altcineva.

Sabina avea răspuns și la această întrebare.

– I-a spus de mai multe ori Blue, ca de exemplu, *Salut, Blue, mă bucur să primesc veşti de la tine*, sau *Spune-mi, Blue, ce mai face Mia?*, sau *Te-ai gîndit bine, Blue. Nu mă mai căuta prin e-mail. O să te sun eu la telefon.* James are să-i pună niște întrebări juridice pe care vrea să le păstreze confidențiale. Să fie doar o coincidență faptul că discută cu un prieten astfel de chestiuni juridice, chiar acum cînd Aidan și Sandy sînt în alertă, în legătură cu mercurul?

Nu, nu era numai o simplă coincidență. Important era dacă James discuta astfel de probleme juridice în numele lui Aidan şi Sandy sau dacă le discuta în numele lui TrueBlue.

– Şi pe urmă, ştie şi că a fost convocată o şedinţă a consiliului de administraţie, mai adăugă Sabina. Nu oricine poate să fie la curent cu o asemenea informaţie.

– Dar de ce îi spun prietenii lui de la colegiu Blue? am insistat eu.

Sabina lăsă punga cu mîncare pe birou.

– Pentru că obişnuieşte să se îmbrace numai în albastru. Are cămăşi albastre, pulovere albastre, tricouri albastre şi sacouri albastre. După gustul meu, pare cam monoton, dar în definitiv, fiecare se îmbracă aşa cum doreşte. Sabina desfăcu punga şi scoase din ea caserolele cu mîncare, întinzîndu-mi una. Am luat tocătură, în amintirea lui Omie. Mereu le spunea copiilor mei că tocătura asta a ei este hrană pentru creier. Poate că o să ne ajute şi pe noi să devenim mai isteţe. Dacă se întrevede la orizont o întrunire a consiliului de administraţie, înseamnă că ar cam trebui să mîncăm mai mult ca de obicei.

Cu siguranţă că avea dreptate. Obiectivul nostru principal în acel moment era Phoebe, însă ea nu gîndea lucid acum, iar colac peste pupăză, acum mai trebuia să mă gîndesc şi la James. Din multe motive, era absolut logic ca el să fie TrueBlue. Iar cu cît mă gîndeam mai mult la acest lucru, cu atît mi se părea mai logic. Important era să ştiu de partea cui era. Dar cum aş fi putut afla asta? James n-avea destulă încredere în mine decît pentru a-mi transmite, la modul general, *Fac şi eu ce pot*.

Se părea că doar atît nu îmi era de ajuns şi, în consecinţă, nici eu nu aveam încredere în el.

După ce am mîncat împreună cu Sabina, i-am dat telefon lui Susannah Alban, lui Sammy Dahill şi lui Emily McCreedy, în speranţa că, dacă îi ruga Sabina, poate vreunul dintre ei s-ar fi decis să rupă tăcerea. N-am avut însă mai

mult noroc decît pînă atunci. În schimb, am obţinut întreaga listă a membrilor clubului Rotary. Această listă se afla în fişierele primăriei şi, datorită faptului că familia Meade permisese primăriei într-un mod atît de generos să se folosească de serverul fabricii Northwood, Sabina a reuşit să acceseze fără probleme acele fişiere. Am mai adăugat astfel încă trei nume de persoane, dintre care două erau decedate, iar a treia refuza să vorbească.

Ba mai mult, am aflat că înaintea unuia dintre incendii a avut loc încă un al patrulea eveniment, la Pavilionul de vară, şi anume, o şedinţă foto, pentru un catalog de modă. Dat fiind că *Times* nu dăduse nici un nume de participant (lucru despre care l-am întrebat şi pe Angus la telefon) şi fiindcă cele mai multe fotomodele nu erau din statul nostru, Sabina trebuia să caute în sistemul informatic al fabricii Northwood după alte amănunte.

Am cercetat mai departe corespondenţa electronică a fabricii. Se părea că, tocmai în acea zi, Aidan avusese un dialog cu un funcţionar de la Agenţia de Mediu a statului nostru, prin care se oferea ca fabrica Northwood să mai sponsorizeze încă o zi destinată informării publice, pe care respectiva agenţie o făcea periodic. Fabrica Northwood mai făcuse şi înainte acest lucru. Fabrica era într-o relaţie atît de amicală cu Agenţia de Mediu, încît am rămas surprinse. Şi în plus, mai era şi sincronizarea momentului acestui dialog. Era cam dubios, dar corespondenţa nu cuprindea nimic necurat.

Frustrate, am plecat de la magazin la ora zece. Am trecut fuga şi pe la policlinică şi am găsit-o pe Phoebe într-o rezervă de o singură persoană, dormind buştean. Am ajuns pînă la urmă şi acasă, după zece şi jumătate. De-abia îmi lăsasem lucrurile în bucătărie, cînd a început să sune telefonul.

Sistemul de identificare a apelantului m-a avertizat că mă suna James şi dintr-odată m-am simţit cuprinsă de furie, de tulburare şi de un sentiment de jignire. M-am gîndit, mai întîi, să nu răspund la telefon. Pur şi simplu, nu ştiam ce să-i spun.

Însă n-am rezistat şi într-un tîrziu am ridicat receptorul.

– Da, James.

După o pauză, se auzi glasul lui liniştit.

– Ce face Phoebe?

– E la policlinică. Dormea cînd am trecut s-o vedem.

– Cum se simte?

– Din cîte mi s-a spus, nu se simte deloc bine.

– Îmi pare rău.

– De ce anume îţi pare rău? De faptul că este bolnavă? De faptul că s-a îmbolnăvit o jumătate dintre locuitorii oraşului? De faptul că nu ai suficientă încredere în mine încît să mi te poţi destăinui? Simţeam cum Grace mă îmboldea să-i spun verde-n faţă faptul că aflasem că el era TrueBlue, dar nu voiam să fac acest lucru, pentru că nu mă simţeam încă pregătită.

– Trebuie să stăm de vorbă, mi-a spus el pe acelaşi ton calm.

Am dat ochii peste cap.

– Mi se par arhicunoscute vorbele astea.

– Trebuie să stăm de vorbă despre noi.

– Despre noi? am strigat eu, dîndu-mi seama în acea clipă că nici nu era cazul să-l întreb despre TrueBlue, fiindcă acel apel telefonic nu avea nici o legătură cu TrueBlue, ci avea legătură doar cu James şi cu mine. Care noi? Nu există nici un fel de „noi".

– Ba eu cred că există. Tocmai de aceea îmi şi este atît de greu.

– Ce anume îţi este chiar atît de greu, i-am trîntit-o eu? Să mă minţi?

De data asta, el tăcu atît de mult, încît mă întrebam dacă nu cumva îmi închisese telefonul. Şi de aceea am tresărit, cînd începu să-mi vorbească pe un ton mai blînd ca oricînd.

– Vreau să te văd.

În clipa aceea, am simţit cum mi se strînge inima. În timp ce ochii mi se umpluseră de lacrimi, i-am replicat:

– Dar tu ai un copil, aşa că nu poţi pleca de-acasă. Iar eu

am obligaţiile mele faţă de familia mea şi faţă de alte zeci de persoane din acest oraş, aşa că trebuie să mă trezesc mîine de dimineaţă foarte de devreme ca să încep să lucrez, şi nici nu ştiu dacă mai are vreun rost să ne mai întîlnim vreodată, pentru că peste două săptămîni eu o să mă întorc la viaţa mea din Washington, aşa încît, chiar dacă ar fi existat vreun „noi" aici, acum totul s-a încheiat. Să ştii însă că m-am simţit bine, James.

În timp ce aşteptam să-mi răspundă, mi-am muşcat limba, pentru că vorbisem ca o fetiţă mofturoasă de doisprezece ani.

Deoarece el tot nu zicea nimic, mi-am frecat pieptul cu palma. Simţeam acolo o durere.

Şi cînd, după un minut, după două minute, după trei minute, James tot nu spusese nimic, mi-am dat seama că de data asta chiar îmi închisese telefonul.

24

Se-nțelege că n-am dormit deloc bine în acea noapte. Am plecat să alerg devreme, ca să scap de cîrcei, dar James mi-a stricat pînă şi această bucurie. M-am tot uitat după el. Da, ştiam că nu putea pleca de lîngă Mia pînă nu avea să vină bona, şi totuşi nu mă puteam abține să-mi repet că, în cazul în care era important pentru el să dea de mine, ar fi descoperit o soluție miraculoasă. Ce naiba, doar ştia că Phoebe era la policlinică, iar eu eram singură acasă. James putea dovedi inventivitate. Dacă ar fi vrut asta cu tot dinadinsul, ar fi reuşit să găsească o cale de a veni la mine chiar şi la două noaptea.

Dar n-a făcut asta, ceea ce era probabil bine. Misiunea pe care o aveam de îndeplinit era acum mai dificilă ca oricînd. Dat fiind faptul că nimeni altcineva din oraş nu era dispus să vorbească, Phoebe rămăsese unica noastră speranță. Presupunînd că testele ar fi evidențiat existența mercurului în organismul ei, mai trebuia doar să stabilesc prezența surorii mele în preajma unui incident de contaminare acută cu mercur.

După ce am făcut un duş, m-am îmbrăcat repede şi am plecat la policlinică. Phoebe era amețită, alternînd stările de trezire cu cele de picoteală, după cum atesta display-ul de monitorizare de pe peretele din dreptul ei, prezentîndu-i evoluția din acea zi. Mai avea încă perfuzia, dar părea liniştită. Liniştită? Mă întrebam pe jumătate dacă nu cumva i se administrase şi nişte morfină, de era aşa aeriană.

– Bună, Phoebe, i-am spus eu.

Îşi întoarse cu mare încetineală privirea în direcția mea, recunoscîndu-mă doar după o vreme.

– Bună, mi-a răspuns sora mea cu o voce stinsă.

– Te simți bine?

– Cum e vremea afară?

– E cald și umed. Se așteaptă mai încolo o furtună cu tunete și fulgere.

– Vai de mine, murmură ea închizîndu-și ochii. S-a zis cu golful.

– Dar tu nu obișnuiești să joci golf.

– Eu nu, însă Michael merge la golf.

– Of, scumpete! Michael era fostul ei soț. Acesta locuia la trei orașe depărtare, după divorțul lor se recăsătorise și avea acum și doi copii. L-ai mai văzut vreodată?

Phoebe nu deschise ochii.

– Pe cine?

N-am mai insistat. Însă am prins-o de mînă.

– Trebuie să te întreb ceva. Știu că nu prea ești acum în formă, dar mai ții minte că te-am întrebat dacă ai fost cumva și tu împreună cu mama la Club, cu puțin timp înainte de incendiul care a izbucnit acolo?

Phoebe făcu niște ochi mari.

– Mama a murit! La ce te referi?

– La incendiul de la Club. Cu cîteva zile înainte de acel incendiu, mama a fost la Club, la o întrunire a grupului Femeilor de Afaceri. Ai însoțit-o și tu?

Phoebe închise din nou ochii.

– Spune-le că nu pot să mă mișc, murmură ea. Îmi pare rău. Dacă este vorba despre vreun incendiu, nu te pot ajuta.

– Eu îți vorbesc despre incendiul de la Club.

– Care incendiu de la Club?

Am renunțat să o mai întreb. Pe măsură ce vremea trecea, nici nu știu dacă Phoebe își mai dădea seama că mă aflam acolo lîngă ea. La un moment dat, am plecat la magazin.

Puțin după prînz, a sunat Tom ca să ne anunțe că testele ieșiseră pozitive și că era o certitudine faptul că din

organismul lui Phoebe începuse să fie eliminat mercurul. Vestea aceea mi-a risipit întreaga stare de tensiune în care mă aflasem, deşi fusesem convinsă de acest lucru încă dinainte de a începe demersurile cu Phoebe. În concluzie, era evident că mă simţeam uşurată. N-aveam cum să aflăm vreodată cu exactitate dacă şi mama fusese intoxicată cu mercur, fiindcă n-aveam de gînd să o exhumăm pentru o autopsie, dar în adîncul sufletului meu eram sigură de asta. Cu toate că satisfacţia aceea avea un gust amar, era totuşi o satisfacţie. Nu pentru asta revenisem la Middle River? Bineînţeles că misiunea mea iniţială îşi modificase ţinta, dar simţeam că, într-un fel, mama era şi ea răzbunată.

I-am transmis şi lui Greg, prin e-mail, vestea cea mare. Ştiam că el se afla undeva în cursul coborîrii de pe munte şi nu eram sigură dacă putea primi şi răspunde la mesaje, dar voiam să găsească mesajul meu, cînd îşi va citi corespondenţa.

Lui TrueBlue nu i-am trimis nici un mesaj. Încă eram hăituită de gîndul că TrueBlue era de fapt James. Îmi aduceam aminte de diversele afirmaţii pe care le făcuse în primele lui mesaje – ba chiar în acea dimineaţă recitisem cîteva. În acele mesaje aveam toate indiciile că James se afla în spatele pseudonimului. Dormea singur; trebuia să se trezească devreme; îi plăcea caracterul anonim pe care i-l asigura TrueBlue, ca să nu dea socoteală despre cine era şi ce făcea el. Chiar şi flirtul lui avea în el ceva cunoscut mie, deşi atunci cînd James era în carne şi oase lîngă mine, flirtul era mai concret.

În afară de toate astea, James îmi mai şi închisese telefonul. Şi colac peste pupăză, acum TrueBlue nu-mi mai transmitea nici el nici un mesaj. N-ar fi fost cazul să afle amîndoi că teoria aceea a contaminării lui Phoebe cu mercur se dovedise cît se putea de întemeiată? S-ar fi cuvenit într-adevăr să o afle şi ei, dar în nici un caz n-o vor afla de la mine. Cel puţin deocamdată. În definitiv, acea teorie ar fi fost valabilă numai

în cazul în care aş fi fost capabilă să demonstrez faptul că Phoebe – sau oricare altă persoană – ar fi fost expusă la intoxicarea cu mercur în incinta fabricii.

Sabina şi cu mine ne-am ocupat toată ziua de acest lucru, dar se părea că, oricît de mulţi membri ai clubului Rotary am fi contactat, niciunul nu ar fi fost dispus să vorbească. Şi în mod similar, oricît de multe fire am fi urmat în încercarea de a da în Arizona de urma Sarei Wright (actualmente căsătorită şi purtînd, probabil, un alt nume de familie), în speranţa că aceasta ar putea cumva să ştie dacă Phoebe a fost prezentă şi ea la întrunirea Femeilor de Afaceri din acea zi de martie, n-am avut norocul s-o găsim.

Şi, pe lîngă toate acestea, a fost nevoie să dăm o mînă de ajutor şi la magazin. Se părea că de-abia credeam că descoperim ceva interesant, că se şi auzea un strigăt al lui Joanne – în condiţiile în care avea şi nişte ajutoare temporare şi în depozitul din spate lucrau Kaitlin şi Jen. August era una dintre cele mai aglomerate luni ale anului, ne tot repeta Joanne ca să se scuze, iar eu eram sigură că acest lucru era adevărat, deoarece le trebuia tuturor haine atît pentru şcoala care începea în curînd, cît şi pentru toamna care se apropia. Pe măsură ce orele treceau, a devenit evident faptul că, o dată în plus, multe cliente veneau în semn de solidaritate cu Phoebe. Acestea voiau la fel de mult să cumpere, dar să stea şi de vorbă, iar pentru asta aveau nevoie de mine şi de Sabina.

Am rămas surprinsă de faptul că şi eu eram o parteneră dorită de discuţie. Complet separat de situaţia de la priveghiul lui Omie, acolo unde emoţia, compasiunea şi tristeţea estompaseră orice alte realităţi, fusesem tentată să cred că locuitorii oraşului Middle River aveau atît de înrădăcinată despre mine imaginea de scorpie de scriitoare, încît n-ar fi fost niciodată în stare să mă considere o persoană obişnuită, de care să se apropie cu mai multă căldură, şi cu-atît mai puţin să se încreadă în sfatul meu privind vînzarea de îmbrăcăminte cu de-amănuntul. Şi astfel, mi s-a cristalizat

Adevărul Numărul Nouă: Oricine are capacitatea de a se răzgîndi, chiar şi locuitorii oraşelor mici, izolate şi parohiale, de provincie.

De fapt, referitor la chestiunea încrederii, aş putea jura că eu eram chiar mai căutată decît Sabina. Era ca şi cum clientele voiau sfatul meu în legătură cu îmbrăcămintea pe care ar fi trebuit s-o cumpere, cu măsura, culoarea şi stilul care li s-ar fi potrivit cel mai bine, doar fiindcă eu eram persoana care se întorsese din marea metropolă.

Poate că simţeam nevoia să cred asta, dar consecinţa a fost că eu am fost la fel de ocupată ca şi Sabina.

Prin urmare, şi eu şi ea am stat de vorbă mult timp cu persoanele care intrau în magazin. Am vîndut o mulţime de piese de îmbrăcăminte. Iar printre picături, mai urcam şi în biroul de sus, ca să mai căutăm cîte ceva pe computer, şi mai dădeam o fugă şi pe la policlinică, să vedem ce mai face Phoebe. Tom voia să o mai ţină încă o noapte acolo, sub supraveghere, mai mult din dorinţa de a afla el lucruri în plus, ca medic. Se gîndea că, dacă ar fi fost în continuare în situaţia de a-i trata şi pe alţii de aceeaşi maladie, i-ar fi fost de folos toate acele date pe care asistentele le culegeau în legătură cu semnele vitale. Nici de data aceasta, nici eu, nici Sabina nu ne-am opus.

Pe la şapte, Sabina a mers la ea acasă să ia cina cu copiii, iar eu am rămas la magazin. Aveam la mine o pungă cu bănuţi de ciocolată, pe care mi-o adusese, spre surprinderea mea, chiar Marylou Walker în persoană, şi-mi mai rămăsese şi o jumătate din sandvişul de la prînz. N-aveam nici un chef să ies în oraş, pentru că afară tuna, iar aerul era apăsător, chiar dacă nu începuse încă să plouă.

Tunetele se apropiau din ce în ce mai mult, a început apoi să şi plouă, iar la un moment dat a revenit şi Sabina, sau cel puţin aşa am crezut eu. Cu puţin înainte de ora nouă, am auzit clinchetul clopoţelului, deoarece cineva intra în magazin.

– Sînt aici, sus, am strigat eu. În momentul acela, tocmai urmam o pistă pentru localizarea Sarei Wright şi nu mi-am pus nici o întrebare, atunci cînd Sabina nu mi-a răspuns. Dar cînd am auzit paşii urcînd pe scară, m-am speriat. Nu putea fi Sabina. Paşii aceia erau grei şi în mod clar erau paşii unui bărbat.

M-am ridicat în picioare şi am început să mă uit înnebunită în jurul meu după vreun obiect contondent – un deschizător de plicuri, nişte foarfece sau orice altceva de acest gen – cu care să mă pot apăra la nevoie, lucru pe care l-ar fi făcut orice persoană venită de la Washington. Mi-a trebuit ceva timp ca să-mi dau seama că mă aflam la Middle River şi că uşa de la intrare fusese lăsată descuiată. Cînd am înţeles acest lucru, în pragul uşii biroului apăruse deja James, avînd pe el un impermeabil cu glugă. În rest, purta tenişi, un şort şi într-adevăr – un tricou bleumarin. Avea nişte picioare lungi, suple, goale şi păroase, dar ceea ce mi-a atras cel mai mult atenţia a fost Mia. Îmbrăcată într-o pijămăluţă subţire de culoare roz, era atîrnată într-un ham la pieptul lui, cu spatele la James şi cu faţa spre mine, dînd din mînuţele şi din picioruşele ei care atîrnau libere. Fetiţa era trează şi se uita direct în ochii mei şi probabil că îi păream cunoscută – cu siguranţă că şi ea mi se părea mie cunoscută – pentru că mi-a zîmbit. În momentul acela, i-am văzut doi dinţişori de sus şi doi de jos şi nişte ochi subţiaţi şi mai mult din cauza zîmbetului, dar care erau foarte frumoşi. Zîmbetul acela mi-a mers drept la inimă.

– Cît de laş poţi să fii! l-am dojenit eu pe James, uitîndu-mă în acelaşi timp la Mia. Te ascunzi îndărătul unui copilaş?

El ar fi putut să-mi răspundă: *Doar ţi-am spus de la bun început că sînt un laş*, atestînd astfel faptul că înţelesese că ştiam că el era TrueBlue. Sau poate că nu-şi dăduse seama că eu ştiu. Ei bine, n-aveam încă de gînd să-i spun. Voiam să văd cît de mult avea de gînd să mă mai păcălească.

– N-am avut de ales, mi-a spus el, atîrnîndu-şi pelerina

de ploaie în cuierul pom de lîngă uşă. Bona a plecat, iar eu trebuia să te văd.

– Dar copilul n-ar fi trebuit deja să doarmă la ora asta?

– Ba da, dar chestiunea era urgentă şi nu mai suferea nici un fel de amînare. Probabil că o să adoarmă aici. Trebuie să stăm de vorbă, Annie.

M-am rezemat de spătarul scaunului, m-am răsucit cu faţa spre el şi mi-am încrucişat braţele la piept. Se auzi un tunet destul de îndepărtat. După ce tăcu, i-am spus lui James:

– Te ascult.

Mia nu numai că nu se arătase cîtuşi de puţin alarmată de zgomotul tunetului, dar nu părea să-i fie deloc somn. Ea lovea acum dintr-un picioruş şi-şi dăduse capul pe spate, ca să se uite la James. Acesta o apucase pe fetiţă de ambele mînuţe, dar nu mă slăbea pe mine din ochi.

– Nu m-aş fi aşteptat la una ca asta, începu el, după care se opri brusc. Ochii lui întunecaţi – de un căprui-închis, de fapt, şi foarte adînci – exprimau o profundă perplexitate.

– La ce anume nu te-ai fi aşteptat?

– La tine. La atracţia asta pe care o simt. Nu s-ar fi cuvenit să mă simt atras tocmai de Annie Barnes. Ea aduce numai necazuri.

Eu am zîmbit.

– Vezi? îmi spuse el, aţintindu-şi un deget spre mine. Spontaneitatea momentului îl făcu să pară mai tînăr. Iată zîmbetul ăsta al tău. Îmi place de el, fără să ştiu de ce. Şi mă tot gîndesc la toate lucrurile asta şi îmi tot spun că n-are cum să funcţioneze o relaţie de durată între noi doi. Pe de-o parte, locuim la distanţă unul de celălalt, ceea ce nu ne ajută deloc. Iar pe de altă parte, ţie nu ţi-ar plăcea nimic mai mult decît să distrugi afacerea familiei mele.

– Nu-i adevărat! i-am strigat eu. Dacă aş fi vrut să vă distrug afacerea, aş fi dezvăluit deja demult totul presei. Este un subiect de senzaţie, aşa că ar avea o audienţă extrem de mare. Prin oraş ar mişuna de-acum tot felul de producători

de emisiuni de ştiri de la televiziune şi nenumăraţi jurnalişti de investigaţie de la marile ziare. Dar ceea ce vreau eu cu adevărat, am rostit cu solemnitate, este ca fabrica Northwood să-şi asume responsabilitatea pentru cele două scurgeri extrem de importante de deşeuri toxice cu mercur, să despăgubească toate victimele şi să ia toate măsurile necesare pentru a nu se mai repeta niciodată o asemenea situaţie.

James nu negă faptul că avuseseră loc două scurgeri mari. Şi nici măcar nu mă întrebă de unde ştiam şi eu asta. Atenţia îi fusese distrasă de Mia, care începuse să nu-şi mai găsească locul. Poate că fetiţa devenise agitată din cauza înteţirii bruşte a răpăitului ploii pe acoperişul casei sau poate că pur şi simplu o cuprinsese şi pe ea neastîmpărul, dar era evident că voia să scape de hamurile care o ţineau legată.

Apucînd-o bine, îi dezlegă cureluşele.

– Chiar crezi că eu am stat cu mîinile-n sîn? Crezi că nu i-am despăgubit pe cei care au avut de suferit? Bărbatul aşează copilul pe podea şi se îndreptă apoi de spate. De ce crezi tu că persoanele respective nu vor să stea de vorbă cu tine? Nu o fac pentru că am alocat fonduri importante pentru a le veni în ajutor cu tot ce au nevoie.

Aici apăruse încă un indiciu. TrueBlue ştia de la mine faptul că oamenii refuzau să vorbească, în timp ce cu James nu discutasem niciodată despre acest aspect.

Dar dintr-odată, pentru mine nu mai contă deloc faptul că TrueBlue şi James erau una şi aceeaşi persoană.

– Tu personal ai alocat acele fonduri? l-am întrebat eu, în timp ce Mia o pornise de-a buşilea spre celălalt capăt al încăperii.

– Eu, în numele fabricii, îmi răspunse el, supraveghindu-şi din priviri copilul. Noi i-am spus ajutor social pentru invalidităţi, dar eu ştiu foarte bine despre ce anume este vorba. Şi la fel şi tata şi fratele meu.

– Înseamnă că sînteţi cu toţii la curent cu faptul că acele scurgeri au cauzat locuitorilor oraşului mari probleme de sănătate.

– Noi am ştiut asta încă de cînd s-a întîmplat prima oară, la Club.

– Şi ştiţi şi faptul că în unele cazuri bolile apărute au cauzat chiar moartea victimelor?

El dădu încet din cap, cu mare tristeţe.

– Şi tot tu ai transmis şi ordinul de a se da foc clădirii Clubului? mi-am continuat eu întrebările.

– Nu. Dacă ar fi fost după mine, aş fi procedat pe faţă şi aş fi dărîmat pur şi simplu clădirea, depoluînd apoi întreaga zonă. Însă a trebuit să mă lupt. Tatăl meu n-ar fi avut de gînd să mişte nici un deget, pînă cînd nu l-am bătut eu mult timp la cap şi a cedat pînă la urmă.

– Ar fi ignorat întreaga problemă? l-am întrebat eu cu spaimă.

De-abia terminasem de rostit întrebarea, cînd se auzi un tunet extrem de aproape. Părînd mai mult nedumerită decît speriată, Mia îl căută din ochi pe James. Văzîndu-l nepăsător la zgomote, continuă să se tîrască.

– El s-ar fi rugat la Dumnezeu ca totul să treacă de la sine, ceea ce înseamnă că deşeurile s-ar fi scurs tot mai adînc în pămînt şi ar fi fost împinse cu fiecare ploaie tot mai mult spre rîu, pînă cînd acesta ar fi devenit mai poluat ca oricînd. Bărbatul bodogăni cu dispreţ: Ar fi făcut exact ca struţul care îşi ascunde capul în nisip. Aşa că a trebuit să-l ameninţ. I-am vorbit despre eventuale procese şi despre faptul că presa avea să ne ia în colimatorul ei şi să ne încondeieze. I-am spus că trebuia să facem ceva. Însă şi eu am fost la fel de surprins de incendiu ca tot restul oraşului. Întinzîndu-se înainte, James o înşfăcă pe Mia şi o readuse lîngă el. Dar în clipa în care o lăsă din nou pe duşumea, aceasta o luă de la capăt, de data asta tîrîndu-se în direcţia rafturilor de cărţi de lîngă birou.

– Şi de ce nu ţi-ai susţinut încă de pe-atunci cu mai multă hotărîre cauza? l-am întrebat, fiindcă ceea ce îmi spunea James îl implica şi pe el în complicitatea la acea mare

minciună, iar eu n-aş fi dorit acest lucru. N-ai avut cui să fi spus atunci întreg adevărul?

– Of, dar am încercat, răspunse el sec. Într-un gest de frustrare, bărbatul se scărpină în cap, ciufulindu-şi şi mai tare părul lui cărunt deja ciufulit – şi părîndu-mi astfel din nou mai tînăr decît cum arăta atunci cînd avea o atitudine stăpînită şi autoritară, pe care o afişa în mod obişnuit. În tot timpul ăsta, n-o scăpa pe Mia nici o clipă din priviri. Însă de fiecare dată cînd încercam şi eu să întreprind cîte ceva în sensul ăsta, tatăl meu îmi zădărnicea planurile, făcînd în aşa fel încît să fie de parcă eu n-aş fi rostit nici un blestemat de cuvînt. Ridică vocea. La un moment dat, Sandy le-a spus amicilor lui cu care se întîlnea la golf că îmi burduşisem mintea doar cu idei radicale în timpul studenţiei. Nu ţi se pare că era ceva defăimător? Tatăl meu era sigur că ei aveau să răspîndească zvonul, dar, într-un mod viclean, era şi mai convingător prin tonul lui dinadins confidenţial. Sandy este un adevărat maestru în a arunca nişte vorbe şi în a le face credibile. Este şi ăsta un talent înnăscut pentru marketing. Şi da, mai este vorba şi despre exercitarea puterii, pe care tu o urăşti atît de mult.

Doream să-l cred. Omul părea sincer necăjit – cuprins de sentimentul vinovăţiei, furios şi neliniştit.

– Dar cum stau lucrurile cu Grădiniţa de Copii? nu i-am dat eu timp nici să răsufle.

James nu se arătă deloc surprins că eu ştiam pînă şi acest lucru. Mia începuse să scoată cărţile de pe rafturi, cu un uşor gîfîit la fiecare dintre acestea, sunet care se auzea doar pentru că ploaia se mai potolise puţin. Bărbatul merse după ea şi începu să pună la loc pe rafturi cărţile pe care le scosese fetiţa.

– În privinţa asta, controversa este încă în curs de desfăşurare, îmi răspunse el. Sandy pretinde că celelalte scurgeri au avut loc din cauza ghinionului şi că, dat fiind faptul că pînă acum sub Grădiniţă nu a avut loc nici o

scurgere, înseamnă că recipientele aflate acolo sînt rezistente şi orice am încerca să facem doar ar atrage atenţia asupra prezenţei lor în acel loc, lucru care, de altfel, contravine legii. James se lăsă pe vine şi se uită în sus la mine din locul în care se găsea, continuînd: Şi înainte de a te lansa într-o critică dură la adresa mea pe tema asta, te rog să nu pierzi din vedere faptul că acele recipiente au fost îngropate acolo mai înainte de a începe să lucrez la companie. Pe atunci, eram încă la colegiu. Sandy nu avea nici un motiv să-mi ceară şi mie părerea. Eu unul nici măcar nu m-aş fi putut gîndi să fi construit nişte clădiri cu destinaţie publică deasupra unui depozit subteran de deşeuri toxice. Nu este asta cea mai mare tîmpenie posibilă? mai strigă James.

– Grădiniţa de Copii este o potenţială tragedie care aşteaptă să izbucnească dintr-o clipă într-alta.

– Aşa este, iar eu mă gîndesc cu groază la asta, îmi spuse el. Dar trebuie să înţelegi că relaţia pe care o am eu cu tatăl meu este extrem de încordată. Tocmai de aceea mă ţin deoparte şi mă ocup numai de treburile mele. Noi doi avem păreri diferite şi, cu cît încerc mai tare să mă impun, cu-atît mă dă mai la o parte. Aşa că am de ales fie să mă las dat deoparte, într-o asemenea măsură încît compania nu va mai putea beneficia de serviciile mele, fie să încerc să-mi impun punctul de vedere, ceea ce şi fac. Fabrica asta reprezintă inima oraşului. Dacă ea dispare, locuitorii oraşului vor avea mari necazuri.

Nu afirmase şi TrueBlue acelaşi lucru?

În acel moment, se mai auzi încă un tunet puternic. Mia se uită speriată în direcţia lui James. Bărbatul o linişti, punîndu-şi o mînă pe căpşorul fetiţei.

– Dar despre Grădiniţă ce ai de zis? am insistat eu. Nu vrei ca şi Mia să meargă în siguranţă acolo?

– Păi ce te face să crezi că n-aş vrea lucrul ăsta, mă întrebă el, cu o privire chinuită. Atinsesem un punct sensibil. James continuă, pe un ton pătimaş, în timp ce tunetele se îndepărtau:

Crezi că eu n-aş vrea să fie şi ea împreună cu ceilalţi copii? Ea trebuie să înveţe să se joace. Trebuie să se obişnuiască cu alţi copii de vîrsta ei. Are nevoie de prieteni şi trebuie să se întîlnească şi să se joace cu copii care sînt împreună cu mamele lor, pentru că eu nu pot fi mamă, cu toate că îmi dau toată silinţa. Acum nu are decît zece luni, aşa că deocamdată nu este nici o problemă să stea acasă cu bona, dar peste alte cîteva luni, voi fi obligat să iau o hotărîre. Tatăl meu ar fi foarte mulţumit dacă aş ţine-o ascunsă de lume. Însă eu refuz să fac acest lucru.

– S-o ţii ascunsă pentru că este adoptată?

– S-o ţin ascunsă pentru că nu este adoptată! rosti el atît de răspicat, încît Mia începu să plîngă. James tăcu imediat, se calmă şi o strînse în braţe. Şşşt! Iartă-mă, fetiţă mică, îi şopti în părul ei negru scurt şi strălucitor. Nu sînt supărat pe tine. Cum aş putea fi supărat pe tine? Mia mai plînse cîteva clipe, după care se linişti. Aşa e bine, îi şopti el la ureche. Nu mai vrei să scoţi cărţile din rafturi? Cu mişcări cumpănite, puse din nou la loc toate cărţile, după care o aşeză jos pe fetiţă. Aceasta reîncepu imediat să scoată cărţile de pe rafturi, icnind uşor de fiecare dată cînd fiecare carte atingea podeaua, mai întîi cu cotorul, apoi cu coperta.

În tot acest timp, eu rămăsesem uluită, sprijinindu-mă cu mîinile de scaun.

– Nu este adoptată? Asta să însemne oare că este adevărat ce cred eu?

De data aceasta, nu se mai auzi nici un tunet, care să însoţească acea mărturisire care era îndeajuns de uimitoare în sine.

James îşi plecă fruntea spre Mia, după care îşi ridică din nou privirea spre mine.

– Pînă anul trecut, eram mai mereu pe drumuri. Atunci cînd scoţi pe piaţă noi produse, într-o companie cum este a noastră, trebuie să ţii seama de multe aspecte, de la utilaje şi materii prime, pînă la pieţele de desfacere avute în vedere

pentru produsul finit. Am făcut timp de zece ani munca asta, iar în ultimii şase, am avut o relaţie intimă cu o directoare executivă din domeniul publicităţii, din New Jersey. La început, legătura noastră a avut un caracter exclusiv profesional, o colaborare în care a făcut o campanie publicitară pentru noi, dar după aceea relaţia noastră a căpătat un caracter intim. N-ar fi trebuit să rămînă gravidă, dar aşa s-a întîmplat. Ea a vrut să facă un avort, dar eu mi-am dorit acest copil. Pînă la urmă, am convins-o să-l nască, oferindu-i o mare sumă de bani.

– Deci ai plătit-o ca să-ţi facă un copil?

– Nu încerca să mă judeci, mă atenţionă el.

– Nu te judec cîtuşi de puţin, i-am spus eu repede. Numai că sînt stupefiată. Tot timpul n-a urmărit decît banii tăi? Era şi asta o posibilitate. Orice femeie care avea vreo legătură cu vreun membru al familiei Meade, de la fabrica Northwood, ştia că acel bărbat stătea pe o grămadă de bani.

James mă privi insistent.

– Nu. N-a urmărit nimic. Pînă la urmă, n-a mai vrut chiar absolut nimic, nici pe mine, nici pe copil. Avea o casă care îi plăcea, o carieră care îi plăcea şi n-ar fi renunţat nici la una şi nici la cealaltă, şi cu-atît mai puţin pentru a se muta într-un orăşel în care ar fi sărit în ochii tuturor, prin originea ei asiatică. A avut dreptate în această privinţă. Eu am contrazis-o şi i-am spus că este o femeie atît de energică, încît şi-ar fi făcut pînă la urmă prieteni chiar şi aici şi că nu conta aspectul ei asiatic şi culoarea pielii. Dar Middle River nu este pregătit încă pentru aşa ceva, atîta vreme cît la cîrma lui se află Sandy Meade, pentru că în acest oraş el este acela care dă tonul. Şi nu că ar fi bigot, ci pentru că se simte ameninţat de orice iese din tiparele obişnuite. Cînd i-am povestit despre mama Miei, April, şi-a ieşit din minţi, aşa încît ştiam cum avea să reacţioneze şi faţă de copil. Am luat-o pe Mia din maternitate, cînd avea doar două zile, iar tatăl meu a hotărît ce trebuia să ştie lumea în privinţa asta.

– Şi anume, că fetiţa a fost adoptată de tine? Cum de a fost în stare de aşa ceva? Iar tu cum de ai acceptat? Doar eşti tatăl ei biologic.

Strigătele uşoare ale Miei au continuat, dar mă îndoiesc că James le mai auzise. Părea dezgustat de sine.

– Să ştii că pînă şi eu pot să fiu cumpărat. Sandy a răspîndit în Middle River povestea pe care el o putea înghiţi, spunîndu-mi că, în cazul în care ar fi ieşit la iveală adevărul, urma să mă dezmoştenească.

– Dar de ce?

– Pentru că Mia este altfel, iar Middle River nu-i acceptă pe cei care sînt altfel. Faptul că aş fi adoptat-o a fost de apreciat, pentru că în felul acesta eu am devenit o persoană deosebită, care oferă un cămin unei fetiţe orfane. Însă cu totul altceva ar fi în cazul în care aş fi fost tatăl ei adevărat.

– Cred că în privinţa asta greşeşti, l-am contrazis eu. Consider că locuitorii din Middle River ar fi de-a dreptul încîntaţi că tu ai insistat ca Mia să se nască. Sandy chiar nu înţelege acest lucru?

– Nu. Iar dacă ai de gînd să mă acuzi şi pe mine că mă gîndesc numai la bani, aşa cum a făcut şi April, tot ce îţi pot spune este faptul că Mia este carne din carnea mea şi sînge din sîngele meu şi că îi doresc să aibă parte de tot ce se poate cumpăra cu bani. Este şi-aşa destul de rău că mama ei nici nu vrea să audă de ea. Este ironic felul în care se poate repeta istoria.

– Dar mama ta a murit.

James se uită la mine, dînd uşor din cap. Parcă s-ar fi deschis cutia Pandorei, iar el n-o mai putea închide la loc.

– Asta vrea Sandy să creadă cei din Middle River. Pînă şi Aidan crede asta. Adevărul este însă acela că mama mea este bine sănătoasă şi locuieşte în Michigan, împreună cu cel de-al doilea soţ şi cu cele trei fiice ale lor.

Am rămas cu gura căscată. Mama cea moartă a băieţilor Meade făcuse parte dintotdeauna din folclorul oraşului. Am

făcut mari eforturi ca să-mi revin. Se auzi încă un tunet foarte puternic.

– Vă mai vedeți?

– Mai trec din cînd în cînd pe la ea.

– Și nu i-ai spus niciodată lui Aidan despre ea?

– Ba i-am spus, dar el preferă să o considere moartă. Asta înseamnă că nu trebuie ca el să se simtă obligat să o viziteze sau să-i dea vreun semn de viață. Asta înseamnă pentru el o grijă mai puțin. Știu ce spune: că nu-i datorează nimic, că ea nu i-a fost alături atunci cînd a fost mic și că era mult mai mic decît mine, atunci cînd a plecat de-acasă. E cumplit să crești fără mamă. Însă în privința asta, vina principală îi aparține lui Sandy. S-a purtat oribil cu ea. Va plăti într-un fel, prin fiica mea. Vreau ca Mia să moștenească partea cuvenită din averea lui. În felul acesta, s-ar face dreptate din multe puncte de vedere. Așa că o să-mi țin gura, pentru a nu-i periclita fiicei mele moștenirea. Simțindu-se purificat, James își îndreptă privirea spre fetiță. Aceasta se tîrîse acum pînă la cel de-al doilea raft de cărți și, cu strigăte mai dese, începuse să scoată și de-acolo cărțile. Ah, fetiță, uite ce ai făcut, o mustră cu blîndețe James, strîmbîndu-se puțin de supărare și apucîndu-se să pună cărțile la loc pe raft.

Ziceam că are un nas coroiat? Într-adevăr, nasul lui era mai subțire și ceva mai lung, dar atunci cînd se strîmbase la fiica lui, nasul nu mi se mai păruse deloc coroiat.

– Dă-le încolo, i-am spus eu. Las-o să se joace. Nu face nimic rău. Încercam să înțeleg mai bine ce-mi spusese el. Și cine mai știe că fata este a ta?

James continua să se uite la Mia.

– Nimeni.

– Ai avut încredere să-mi spui tocmai mie asta? I-ai mărturisit tu acest lucru tocmai lui Annie Barnes – gura-spartă a orașului?

James mă privi drept în ochi.

– Am încredere în tine.

Modul simplu şi sincer în care îmi spusese acele cuvinte m-au făcut să strig:

– Atunci de ce ai apelat la pseudonimul TrueBlue?

James nici măcar nu clipi.

– Cînd am vorbit cu tine în acea zi, la restaurantul lui Omie, m-am gîndit că ai putea să mă ajuți. Dar situația era delicată din cauza identității mele. Tu nu aveai încredere în mine, iar eu nu ştiam dacă puteam avea încredere în tine. M-am gîndit că, prin caracterul lui anonim, TrueBlue ar fi fost agreat de imaginația ta de romancieră. James zîmbi strîmb. Iar pe urmă, tu eşti de la Washington, din ținutul palavragiilor.

– Da, sigur. Şi Woodward şi Bernstein au scris o carte pe tema asta, numai că eu nu scriu nici un fel de carte. Ți-am spus acest lucru încă de la bun început, iar tu tot te-ai ascuns în spatele lui TrueBlue.

– Ai crezut că m-am ascuns? Se gîndi puțin, apoi se lumină. Eu, de fapt, m-am gîndit că era ca un fel de amuzament. Şi era şi ca o eliberare. Eu spuneam ceva – sau TrueBlue făcea asta. Fiindcă nu eram eu, însemna că puteam să-ți pun ție întrebări, fără ca să-mi poți şi tu pune mie nişte întrebări la care nu mi-ar fi fost prea uşor să-ți răspund.

Aveam un vag sentiment că el se folosise de mine.

– În cazul acesta, o să ți le pun acum. De ce ai nevoie de mine ca să găsească nişte oameni contaminați în timpul acelor două scurgeri de deşeuri? Doar ştii cu exactitate cine sînt ei. Nu despre asta este vorba în privința ajutorului social pentru invalidități?

– Mai există persoane contaminate pe care nu le cunoaştem. Vreau să întocmesc o listă completă a victimelor.

– De ce nu-i întrebi pe cei care permiteau accesul la poartă?

– Aş fi făcut-o, dacă puteam. Acum şaisprezece ani însă, aceştia făceau doar act de prezență. Nu erau tot timpul la poartă, iar cînd erau, nu țineau o evidență precisă a tuturor persoanelor care intrau în fabrică şi a locurilor din fabrică unde mergeau aceştia. Acum se face aşa ceva, fiindcă paza a

devenit o problemă de mare importanță, dar pe vremea aceea nu se făcea. În consecință, nu știm sigur cine anume a fost în acele locuri, în momentul acelor scurgeri toxice. Și nu prea pot să dau anunț în ziar pe această temă. Și nici să merg prin oraș și să-i întreb pe toți oamenii, fiindcă acest lucru ar putea genera zvonuri pe care le-am putea scăpa de sub control. Și nici n-am avut dovezi concrete de expunere. Nici n-am prea dorit să căutăm astfel de dovezi. Cînd zic noi, mă refer la companie. Cînd am instituit acele fonduri de ajutorare pentru invalidități, am bănuit că există simptome ale unor afecțiuni cauzate de intoxicarea cu mercur. Dar noi, oricum, alocăm sume mari pentru fondul de invaliditate, pentru angajații noștri, așa că n-a fost nimic ieșit din comun. N-am făcut niciodată, și cu-atît mai puțin în mod public, vreo asociere cu vreo posibilă contaminare cu mercur. Așa că n-am avut niciodată dovezile necesare. Spune-mi dacă Tom a descoperit dacă din organismul lui Phoebe a început să fie eliminat mercur.

Mia m-a scutit să răspund la acea întrebare, scoțînd chiar în acea clipă un sunet sfîșietor. Acesta nu se datora furtunii, pentru că acum tunetele erau extrem de îndepărtate, iar ploaia răpăia în surdină pe acoperiș. Fetița ședea în mijlocul unei grămezi de cărți și-și freca năsucul cu pumnul ei mititel. Cu cealaltă mînă se trăgea de păr. Era obosită.

James o luă în brațe și o rezemă de umărul lui.

În clipa aceea, gîndurile mele zburaseră undeva departe. Mă uitam, în continuare, la grămada aceea de cărți. Într-adevăr erau cărți, dar nu niște simple romane. Pentru întîia dată mi-am dat seama că acelea erau jurnalele mamei mele, probabil ajunse acolo în urma recentei reordonări a lucrurilor, pe care o făcuse Phoebe în birou. Ascunse acolo jos lîngă podea, nu le observasem nici eu, nici Sabina. În acel moment, mi-am dat seama că acele jurnale ar fi putut să ne spună dacă se aflase și Phoebe, în acea zi fatidică, la întrunirea Grupului Femeilor de Afaceri.

Lui James nu i-am spus nimic despre asta.

Să nu mă întrebați de ce, fiindcă nu am habar. Era adevărat faptul că el îmi spusese că are încredere în mine, iar eu îl credeam, date fiind mărturisirile lui de mai devreme.

Acum eu eram de vină. Poate că nu știam ce să fac cu acea încredere.

Mia se potolise, avea ochii închiși și-și lipise obrăjorul de umărul lui James.

Mi-am sprijinut coatele de genunchi și i-am șoptit bărbatului:

– E tare dulce fetița ta!

James începu să mîngîie părul fetiței, cu mîna lui mare și puternică de bărbat, care îmi amintea de lucrurile pe care le făcuserăm noi în intimitate. Neștiind cum să procedez nici în legătură cu acest gînd, m-am uitat pur și simplu în ochii lui și i-am spus foarte încet, ca să n-o trezesc pe fetiță:

– De ce ai nevoie tocmai acum de dovezi?

– Pentru că dovezile reprezintă unica armă de care mă pot folosi.

– În ce scop anume?

– Pentru un puci fără vărsare de sînge. Luni la ora patru, a fost convocată o adunare a consiliului de administrație. Poți să vii și tu?

James nu m-a sărutat. Știam că ar fi vrut să facă asta. Am citit acest lucru în ochii lui, din felul în care se uita la gura mea. I-am sesizat și respirația mai întretăiată ca înainte. Mia se afla din nou prinsă în hamul ei, de data aceasta adormită și atîrnîndu-i lui James în față, așa că n-am putut vedea dacă bărbatul se excitase de-a binelea. Dar trebuia să plece. Eu chiar voiam să plece. Lucrurile se precipitau, iar eu aveam nevoie să mă concentrez.

Și am reușit s-o fac, deși într-un scop la care nu m-aș fi așteptat. Imediat după ce ieșise James pe ușă, telefonul meu celular a început să sune. Era Neil, prietenul lui Greg, care îmi telefona nu de la Washington, ci de la Anchorage, unde

ajunsese de urgenţă cu avionul, după ce i se acordase o amînare a procesului, pe motiv de forţă majoră. Se părea că Greg căzuse în timpul coborîrii de pe muntele McKinley şi îşi rupsese un picior. Fusese deja operat. Iar acum, Neil plecase ca să-l aducă cît mai repede acasă.

Am avut un prim sentiment de veritabilă invidie, pentru că cineva ţinea atît de mult la Greg, încît respectivul lăsase totul baltă şi alergase într-un suflet ca să-l ajute.

Apoi am simţit nevoia să ajung înaintea lui Greg în apartamentul nostru comun. Astfel l-aş fi putut întîmpina acasă, aş fi putut umple cu mîncare frigiderul, aş fi putut găti cîte ceva, aş fi putut aerisi apartamentul, după o perioadă de aproape trei săptămîni.

I-am spus lui Neil că voi ajunge acasă a doua zi la prînz.

Apoi l-am sunat pe Tom.

– Ţi-am telefonat cumva prea tîrziu? Te deranjez? l-am întrebat eu.

– Deloc, mi-a răspuns el pe un ton amabil. Citeam.

– Mă gîndeam să te întreb dacă Phoebe va putea veni acasă. Am o problemă urgentă care mă cheamă la Washington. Există un zbor mîine de dimineaţă. Dacă Phoebe vine mîine acasă, o voi ruga pe Sabina să aibă grijă de ea.

– Foarte bine, aşa să faci. A început deja să se simtă mai bine. Nu mai are nevoie de monitorizare permanentă, acum că am descoperit cu exactitate cauza suferinţei. Va fi destul dacă-i mai facem un set de analize de-abia săptămîna viitoare. Problema ta urgentă de la Washington are cumva legătură tot cu Phoebe?

– Nu. Este vorba despre Greg, colegul meu de apartament. Şi-a rupt un picior. Prietenul lui a plecat deja la Anchorage, ca să fie lîngă el. Cred că deja se află în drum spre casă amîndoi.

– Auzi? mă întrebă Tom. Cînd anume te-ai gîndit să pleci?

– De-aici? Nu mai tîrziu de ora şapte, mîine de dimineaţă.

– Şi cînd intenţionezi să te întorci?

– Probabil duminică seară.

După un scurt răstimp, Tom mă întrebă:

– Te deranjează dacă o să te însoțesc și eu?

– Cîtuși de puțin. Ba mi-ar face chiar o mare plăcere. Dar o să poți lipsi?

– Nu știu, mi-a răspuns el, dar vocea i se mai înviorase. Am un prieten la Agenția pentru Protecția Mediului, care ar putea să-mi răspundă la niște întrebări. Și-așa trebuia să-i fac o vizită de nu știu cînd. Dar trebuie mai întîi să văd dacă pot conta pe doamna Jenkins și te sun imediat după aceea.

După cinci minute, a revenit ca să-mi confirme că totul era în regulă și că mergea și el cu mine. Apoi eu am sunat la agenție și am reținut două bilete de avion, după care i-am telefonat și Sabinei, ca să-i comunic ultimele noutăți.

Nu i-am spus însă și despre jurnale, pentru că nu voiam să-i dau speranțe deșarte. Sau țineți cu tot dinadinsul să vă spun întreg adevărul? Nu voiam ca ea să le vadă înaintea mea. Ca mezină a familiei, a trebuit să împart întotdeauna totul cu surorile mele. Aceste jurnale erau o legătură cu mama noastră. Iar pentru moment, le voiam numai pentru mine.

25

Kaitlin se trezi devreme sîmbătă de dimineață, făcu un duș, punînd-și apoi niște jeanși curați, un pulover nou și niște saboți recent cumpărați. Avu grijă să-și aranjeze frumos și părul, după care își aplică exact atît de mult fard cît îi plăcea mamei ei – dar asta nu pentru a o mulțumi pe Nicole. Nu-i păsa de ce credea mama ei. Doar nu pentru *Nicole* se aranja ea. De-o săptămînă întreagă, ele două abia dacă-și mai adresaseră cîteva cuvinte.

Aplecîndu-se să se vadă mai bine în oglinda de la baie, fata își studie o minusculă ridicătură care îi apăruse pe obraz. Era fără îndoială un coș în formare. Kaitlin luă din dulăpiorul de medicamente tubul cu alifie antiacneică și-și aplică exact atît unguent cît să acopere mica acnee, fără să-și strice machiajul. Avusese o perioadă în care toată față îi fusese acoperită de coșuri. Îi era extrem de recunoscătoare medicului ei dermatolog, pentru că o scăpase de un asemenea necaz. De fapt, îi plăcea oricum de acesta. Omul era mereu amabil și surîzător. Și se uita la ea, nu la Nicole. El se purta ca și cînd ea ar fi fost persoana importantă, nu Nicole. Iar la vizitele ulterioare, bărbatul nu uita niciodată să-i spună cît de *formidabil* arăta ea.

Nu era obligată însă să-l și creadă. Medicul le spunea la fel tuturor copiilor pe care îi trata. Și totuși, fetei îi făcea în orice caz mare plăcere un astfel de compliment.

– Te-ai trezit devreme azi.

Kaitlin tresări. De-abia atunci își zări mama în oglindă. Nicole apăruse, cu mîinile în sîn, în cadrul ușii de la baie, îmbrăcată cu halatul ei de mătase, care o acoperea de la umeri

pînă la coapse. Fata se aplecă înainte, ca să-i blocheze vederea. Dădu cu limba în locul unde îi apăruse coşul. Cu siguranţă, coş era.

– Unde ai de gînd să pleci? se interesă Nicole.

– La magazin.

– Iar la magazin? Ce mai este şi chestia asta? Săptămîna asta ai fost acolo în fiecare zi. N-ar fi mai bine să stai în aer liber, pe marginea piscinei, în loc să te îngropi în depozitul „Garderobei domnişoarei Lissy", printre cutii cu haine? Ştie toată lumea unde munceşti tu acolo, Kaitlin. Doar nu te lasă şi pe tine în faţă, să serveşti clienţii. Fusese o afirmaţie, nu o întrebare.

– Ba astăzi au să mă lase, îi spuse cu mîndrie Kaitlin. Joanne mi-a arătat toată săptămîna ce am de făcut. Annie nu poate fi astăzi acolo, pentru că este plecată la Washington, iar Sabina trebuie să stea cu Phoebe, aşa încît o să intru eu acum în scenă. Chiar asta fusese expresia pe care o folosise Joanne, cu o seară înainte, cînd îi telefonase ca s-o anunţe. A intra în scenă. Asta însemna chiar să vîndă haine clienţilor. Fetei parcă tot nu-i venea încă a crede că Joanne îi ceruse aşa ceva. Persoanele care se ocupau de vînzări în magazinele de îmbrăcăminte trebuiau să arate bine. Nu era asta o tactică importantă de a creşte vînzările?

– Joanne, Annie, Sabina, Phoebe – acum le tutuieşti chiar pe toate?

– Da, îi răspunse Kaitlin. După ce terminase ce avea de făcut în baie, se îndreptă spre dormitor. Asta însemna că era nevoită să se strecoare pe lîngă mama ei. Din fericire, femeia se dădu la o parte. Dar, din nefericire, Nicole încă nu plecă să-şi vadă de treburile ei.

Urmîndu-şi fiica pînă în camera ei, Nicole o avertiză:

– Dacă aş fi în locul tău, aş fi mai reţinută în a mă afişa alături de femeile alea.

Kaitlin tocmai se pieptăna, cînd se întrerupse brusc şi se îndreptă de spate.

– Femeile alea?

– Surorile Barnes. Ele nu fac parte din elita oraşului. Cred că ai aflat deja faptul că Sabina a fost concediată de la fabrică.

Kaitlin se uită lung la mama ei.

– Da, a fost concediată de şeful tău, deoarece acesta este cumplit de înspăimîntat de ce ştie ea. Şi eu cred că deja ai aflat că Phoebe este intoxicată cu mercur. Ce ar avea de spus şeful tău despre asta?

Nicole se încruntă.

– Ce tot îndrugi acolo?

– Vorbesc despre contaminarea cu mercur. Phoebe urmează acum un tratament şi este un fapt constatat că mercurul a început să fie eliminat din organism.

– Nu te cred.

– Sună-l pe doctorul Martin şi ai să te convingi. El o tratează. Şi nu există în Middle River decît o singură sursă posibilă de contaminare cu mercur, iar aceasta este fabrica. Dacă aş fi în locul tău, m-ar nelinişti faptul că lucrez acolo. Şeful tău nu ţi-a spus însă absolut nimic, nu-i aşa?

Nicole părea extrem de uluită. Kaitlin se străduia din răsputeri să nu zîmbească. Şi bineînţeles că mama ei îşi reveni. Nicole îşi revenea *întotdeauna*.

– Vezi? contraatacă ea. Ăsta-i genul de prostii pe care ţi le bagă în cap surorile Barnes. Are dreptate Hal Healy. Fetele astea au o influenţă nefastă asupra oraşului.

De data asta, Kaitlin zîmbi. Nu se mai putuse abţine.

– Hal Healy este deja de domeniul trecutului.

– Ce tot spui?

– Şi-a înaintat încă de ieri demisia.

– De unde ştii?

– Ştiu, fiindcă merg la magazin, acolo pe unde trece mai tot oraşul, în timp ce tu eşti la fabrică şi auzi doar ce te lasă familia Meade să auzi. Doamna Embry a trecut ieri pe la magazin ca să se intereseze de sănătatea lui Phoebe. Ea este vicepreşedinta comitetului şcolar, al cărui preşedinte este tatăl

şefului tău, aşa încît fie Sandy nu i-a spus lui Aidan, fie Aidan ştia, dar n-a considerat că trebuie să-ţi spună şi ţie. Domnul Healy a demisionat.

– Dar de ce o fi făcut aşa ceva?

– N-a demisionat numai el, ci şi domnişoara Delay. Nu crezi că este a naibii de mare coincidenţa?

– Kaitlin!

– Ei, hai, mamă! Toată lumea ştie că ăştia doi îşi cam poartă sîmbetele. Toată ziua bună ziua pe el îl găseai la ea în birou, unde discutau despre problemele elevilor, numai că nimeni nu crede că există chiar atît de mulţi elevi care să aibă chiar atît de multe probleme, iar în cazul în care ar fi fost vorba doar despre problemele şcolii, n-ar fi avut nici un motiv să încuie uşa.

Nicole rămase fără replică. Părea încurcată. Acesta era un lucru care se întîmpla atît de rar, încît lui Kaitlin aproape că i se făcu milă de mama ei – aproape, nu de-a binelea. Momentul era cu mult prea prielnic pentru a-l rata, aşa că fata continuă:

– În consecinţă, dacă aş fi în locul tău, n-aş fi deloc îngrijorată pentru influenţa nefastă pe care ar avea-o surorile Barnes, ci m-aş nelinişti mai mult în legătură cu persoane precum domnul Healy şi domnişoara Delay, şi m-ar îngrijora mai tare şeful tău, fiindcă în cazul în care se va dovedi că fabrica este aceea care îi îmbolnăveşte pe oameni, el va fi tras la răspundere. Şi vei avea şi tu de suferit. Vrei să-ţi spun în ce constau simptomele intoxicării cu mercur? Ea îşi ridică glasul, pentru a o auzi Nicole, care se răsucise şi se îndepărta deja pe hol. Fiindcă le ştiu şi pe astea. Sînt simptomele bolii Alzheimer, combinate cu cele ale bolii Parkinson, şi nu este deloc plăcut, mamă!

Deoarece Anton obişnuia să plece devreme la golf sau oriunde ar fi plecat el în realitate, lui Nicole îi plăceau foarte mult dimineţile de sîmbătă. Dacă vremea îi permitea, şi le

petrecea pe marginea piscinei, cu o ceaşcă de cafea alături, nişte căpşuni şi cataloagele de modă care îi veniseră prin poştă în acea săptămînă. Dar furtuna din seara trecută lăsase în urma ei un cer acoperit şi multă umezeală în atmosferă, astfel că n-ar fi fost chiar cea mai bună idee de a ieşi în ziua aceea la piscină. În schimb, foarte potrivită ar fi fost sera din spatele casei, deoarece avea şi climatizare.

Femeia nu merse însă nici acolo, ci se aşeză la masa de la bucătărie. Îşi puse în faţă o cafea, renunţînd la căpşuni şi la reviste. N-avea chef nici să citească, nici să mănînce. Era îngrijorată de ceea ce îi spusese Kaitlin – era îngrijorată de faptul că fiica ei ştia acum mai multe decît ştia ea însăşi, dar nu din cauză că, fiind ea mama, s-ar fi căzut să afle ea înaintea fiicei sale. Era îngrijorată deoarece fata avea dreptate. *Tu la fabrică nu auzi decît ceea ce vor cei din familia Meade să auzi.* Se simţea jignită, insultată, umilită.

Aidan ştia nişte lucruri pe care ei nu i le spunea – acesta străduindu-se să-i ascundă anumite lucruri, să nu utilizeze cuvîntul *mercur* în nici un e-mail pe care l-ar fi putut vedea şi ea, să treacă cu grijă sub tăcere ultimele noutăţi cu privire la Hal Healy. Cu o zi în urmă, fuseseră nişte telefoane. Ştia că luni era programată o întrunire a consiliului de administraţie, dar să fi avut aceasta un scop ieşit din comun?

Cînd îl întrebase, Aidan o asigurase că nu. Era evident faptul că o minţise de la obraz. Era clar că el nu considerase că este necesar să afle şi ea.

Aşadar, ce putea să însemne acest lucru? Era sau nu era, asistenta lui executivă? Era sau nu mîna lui dreaptă? Era sau nu era aceea care trebuia să ştie totul, dacă el ar fi vrut ca ea să-i reprezinte cît mai bine interesele?

Femeia ridică receptorul telefonului şi formă numărul lui de mobil. Nu-i răspunse, dar ea ştia ce însemna asta. Nu răspundea la telefonul celular, cînd nu avea chef să vorbească.

Dar ea avea chef. Investise mult prea mult în relaţia lor, ca să nu-i pese. Bărbatul îi era acum dator cu cîteva explicaţii.

Aşa că femeia îl sună pe telefonul fix de-acasă. Îi răspunse Beverly, lucru pentru care, în cazul în care Nicole ar fi fost ceva mai slabă de înger, ar fi trebuit să închidă imediat telefonul. Însă Nicole era obişnuită să stea de vorbă cu soţia lui Aidan. Aceasta suna adeseori la birou.

În fundal se auzea o hărmălaie de voci de copii. Nicole începu să vorbească tare şi răspicat:

– Bună, Bev. Nicole la telefon. Îmi cer scuze că te deranjez acasă, dar a apărut o problemă cu unul dintre documentele de lucru pe care le pregătesc pentru şedinţa de consiliu de luni. Aidan este cumva prin apropiere?

– Eşti sigură că este ceva chiar atît de urgent? o întrebă cu o vădită enervare Beverly.

– Da, îi răspunse cu toată fermitatea Nicole.

– *Aidan! Te caută secretara ta!* Se auzi izbitura receptorului pe măsuţă. Zgomotul din fundal se auzea în continuare, la nesfîrşit.

Nicole se înfurie. Secretară? Pentru Aidan ea era cu mult mai mult decît o simplă secretară. Femeia aceea habar nu avea cît de mult mai mult decît o simplă secretară îi era ea lui Aidan?

Nicole aşteptă un timp care i se păru o eternitate, vreme în care zgomotele copiilor se intensificaseră, iar ea ştia foarte bine de ce îi lua atît de mult timp lui Bev Meade să-l găsească pe Aidan. Bărbatul se ascundea pe undeva prin casă, într-un loc în care să nu mai ajungă hărmălaia capiilor.

– Da, lătră el într-un tîrziu în receptor.

– Trebuie să ne vedem.

– Despre ce document de lucru este vorba?

– Despre al meu. Sînt singură acasă pentru o bună bucată de timp. Poţi să treci pe-aici?

– Şi problema asta nu poate dracului să mai aştepte pînă luni dimineaţă?

– Sub nici o formă, îi răspunse Nicole, trîntind receptorul în furcă. Apoi, femeia se rezemă de spătarul scaunului,

spumegînd de furie şi adresîndu-i lui Aidan în gînd cele mai triviale epitete care îi veneau în minte, pînă cînd bărbatul intră cu maşina pe aleea casei şi coborî ca un uragan – moment în care ea se mai linişti, rămînînd însă nemişcată, în acelaşi loc. Neras şi cu părul zbîrlit, dădu buzna la Nicole în bucătărie şi trînti uşa în urma lui.

– Despre ce document de lucru este vorba? o întrebă Aidan, privind cu jind la jumătatea de halat de mătase care lăsa să se vadă tot ce era de văzut.

Femeia îi ignoră acea privire.

– De ce nu mi-ai spus şi mie faptul că Hal Healy şi-a dat demisia?

Ochii lui se ridicară şi-i întîlniră pe ai ei. Bărbatul părea descumpănit.

– Şi de ce în definitiv să-ţi fi spus? Ce are treaba asta de-a face cu bunul mers al activităţii din fabrică?

– Fiica mea a aflat înaintea mea că a demisionat. Dar şi mai important decît asta: aş vrea să aflu care este problema cu mercurul?

– Ce fel de problemă?

– Aceea că Phoebe Barnes este intoxicată cu mercur.

Aidan se încruntă.

– Nu este cîtuşi de puţin intoxicată cu mercur.

Alte minciuni? se gîndea Nicole, furioasă la culme.

– Ba da, este. Şi urmează un tratament la policlinică. Ştiam că fabrica nu mai utilizează mercurul în procesul de fabricaţie a hîrtiei.

– Chiar aşa şi este. Phoebe Barnes este o fiinţă ciudată. De luni de zile se comportă bizar.

– Exact, iar acum a descoperit şi cauza acelui comportament bizar. Şi iată-mă şi pe mine cum stau în biroul meu de la fabrică, cinci zile pe săptămînă şi patruzeci şi nouă de săptămîni pe an.

– Nu există nici un pericol în acel birou.

– Atunci în fabrica propriu-zisă. Mă mai trimiţi acolo, de

trei, de patru sau chiar de cinci ori în fiecare săptămînă. O să devin şi eu o fiinţă la fel de bizară ca Phoebe?

Aidan făcu o grimasă.

– Ce dracu', Nick? Nu pot crede că m-ai chemat pînă aici doar pentru asta. Ştii bine cine a stîrnit tot tămbălăul, şi ştii şi de ce. Annie Barnes aştepta doar un pretext de răzbunare şi l-a obţinut odată cu concedierea Sabinei.

În alte împrejurări, poate că Nicole ar fi înghiţit acea gogoaşă. Dacă ar fi făcut-o însă şi acum, ar fi sfidat logica elementară, iar asta fără a-i mai pune la socoteală şi pe Tom Martin, Sabina Mattain şi pe toţi ceilalţi care frecventau „Garderoba domnişoarei Lissy". Dacă ar fi făcut-o acum, ar fi însemnat că fiica ei, Kaitlin, ar fi fost la fel de zurbagie ca şi Annie, dar Nicole nu mai credea aşa ceva. Brusc, o considera pe Kaitlin o persoană cu capul pe umeri.

– Iar dacă ai aflat toate astea de la fiică-ta, continuă Aidan, este pentru că ea s-a supărat pe tine fiindcă n-ai reuşit să ascunzi de ochii ei eşecul mariajului tău. Apropo, ai descoperit cumva dacă a aflat ceva şi despre noi doi?

Apropo? Ca şi cum ar fi fost ceva colateral? Pînă şi acele vorbe o enervară pe Nicole.

– N-a aflat nimic despre noi.

– Eşti absolut sigură?

Nicole se ridică în picioare, se apropie de chiuvetă şi-şi puse cu zgomot cana acolo. Apoi se întoarse şi se rezemă cu spatele de bufet.

– Ce naiba, Aidan? Doar nu pot s-o întreb de-a dreptul, pentru că în felul acesta ar afla precis un lucru pe care pînă în acel moment nu ar fi putut decît cel mult să-l bănuiască. *Eşti absolut sigură?* Prostii!

– Înseamnă că a aflat ea ceva.

– Ba n-a aflat deloc. Nu mi-a spus decît despre Hal Healy şi despre Eloise Delay, iar dacă ar fi ştiut şi despre noi, nu s-ar fi sfiit să mi-o arunce direct în faţă.

– Atunci e bine, spuse Aidan. N-aş vrea ca fata asta să ne strice un lucru atît de bun. Ochii bărbatului căzură din nou

pe halatul de mătase al femeii. Pe unde umblă acum?

– A ieşit în oraş. Dar ce înţelegi tu printr-un „lucru atît de bun"?

Aidan se apropie de Nicole.

– Şi Anton unde este?

– Este plecat de-acasă. Aidan, ce este relaţia dintre noi doi, în concepţia ta?

Bărbatul rînji, se apropie şi mai mult de ea şi o prinse de cordonul halatului.

– Ce ai sub ăsta?

– Absolut nimic, îi răspunse Nicole cu un aer şi pe un ton sfidător. În acel moment nu se simţea deloc excitată de apropierea lui. Nu ştia dacă acest lucru se datora faptului că acolo era casa lui Anton sau faptului că, nu cu mult timp în urmă, Kaitlin îşi luase micul dejun chiar în acea încăpere, sau faptului că Aidan venise direct de lîngă nevasta şi copiii lui, iar ea nu avusese niciodată dorinţa de a-i înşela. Poate că Aidan n-o atrăgea acum deloc, pentru că se aflau acasă la ea, acolo unde nu mai aveau pretextul că lucrează şi unde bărbatul nu mai avea în jurul capului acel nimb de prezumtiv viitor moştenitor. Aidan, trebuie să-mi explici.

– Ce anume? o întrebă el distrat, în timp ce îi dezlega cordonul halatului.

– Ce există între noi doi. Ai spus că este un lucru atît de bun. Ce înţelegi tu prin asta?

Bărbatul îi desfăcu halatul.

– Un sex rapid şi plăcut.

Aidan o mîngîia şi cu privirea, odată cu mîinile, iar ea îi dădu voie. Îi dădu voie bărbatului să-i mozolească şi sfîrcurile cu buzele, să-şi lipească gura în scobitura gîtului ei, să-şi strecoare o mînă şi între picioarele ei. Ba chiar începu să se frece de mîna lui, de zona lui intimă, pînă cînd acesta începu să respire întretăiat.

– O, iubito, cît de bine este!

– Este bine aşa, Aidan? îl întrebă femeia gîfîind şi ea şi împingîndu-şi şoldurile înainte, spre el.

– Da, e bine. Întotdeauna e bine cu tine.

– Da, şi ţi s-a întărit?

El îi duse mîna ca să-i arate cît de bine i se întărise, ocazie cu care ea îi strînse tare organul erect şi i-l răsuci, după care îl împinse pe bărbat cît colo.

– Scorpie ce eşti! scoase el un răget răguşit, încovoindu-se.

Nicole îşi acoperi din nou goliciunea cu halatul, îndreptîndu-se de spate.

– Sînt ceva bun pentru tine, Aidan? Asta sînt eu? Ceva?

– Căţea, îi aruncă el, adăugînd după aceea şi alte cîteva epitete, care de care mai concise şi mai suculente. Se uită apoi la ea cu nişte ochi ameninţători, dar înainte de a mai apuca să-i spună şi altceva, Nicole fu aceea care deschise iar vorba:

– Nici să nu te gîndeşti, Aidan, îl avertiză femeia. Ea era creierul dindărătul relaţiei lor. Venise vremea ca şi Aidan să-şi dea seama de acest lucru. Dacă mă vei concedia şi pe mine, am să spun că te-ai răzbunat, pentru că nu am cedat îndelungatei hărţuiri sexuale la care m-ai supus. Am să spun că ceea ce tocmai ai făcut a fost o tentativă de viol.

– A fost pe dracu' tentativă de viol, se răsti la ea Aidan, încercînd să-şi normalizeze respiraţia, cu palmele sprijinite de genunchi.

– Bine, rosti Nicole cu mult calm. Atunci, vom spune că între noi doi există de trei ani de zile o relaţie intimă acceptată în mod reciproc. Mă întreb numai cum va reacţiona nevasta ta, Aidan, auzind asta. Şi cum va reacţiona şi tăticul tău.

– Nu poţi să dovedeşti nimic.

– Ba pot. Am păstrat toate chitanţele de la hoteluri şi numele recepţionerilor pe care i-am întîlnit. Eram o pereche frumoasă. Cu siguranţă că îşi vor aminti de noi.

– Dacă o să faci publică legătura noastră, atunci Anton va divorţa de tine.

– Poate că pînă la urmă asta nici n-ar fi o idee chiar atît de proastă, îi spuse Nicole. Femeia se gîndea la Kaitlin, care nu

mai putea fi dusă mult timp cu preşul. Şi se mai gîndea şi la ea însăşi. Aidan avea dreptate. Pe ei doi nu îi lega decît un sex rapid şi plăcut. Relaţia ei cu Aidan nu îi oferea lui Nicole decît pretextul de a rămîne împreună cu Anton. Aşadar, ea le era recunoscătoare ambilor bărbaţi, fără însă a-l iubi pe nici unul dintre ei. N-ar fi meritat ea ceva mai mult de la viaţă? Trebuia să existe pe lume cineva care să o aprecieze la adevărata valoare şi care să venereze pînă şi pămîntul pe care călca.

– Venise timpul ca legătura asta să-şi ceară tributul, zise femeia, gîndindu-se simultan la ambii bărbaţi. Poate că am ajuns în sfîrşit şi la momentul în care trebuie să ne încheiem socotelile.

26

Am rămas trează pînă tîrziu în noaptea de vineri spre sîmbătă, citind din jurnalele mamei, apoi pînă în zori mi-am făcut bagajele pentru drum, ceea ce însemna că două nopți la rînd dormisem doar pe sponci. Din această cauză devenisem extrem de sensibilă, deși aveam toate motivele să mă simt astfel, după confesiunea lui James, urmată de cea a mamei mele.

Eram deja gata de plecare, cînd a venit Tom să mă ia cu mașina pînă la aeroportul din Manchester. N-aveam însă deloc chef de vorbă. Tom părea să-și fi dat seama de acest lucru fără a trebui să i-o spun direct, ceea ce m-a făcut să mă întreb de ce simțeam că nu m-aș putea niciodată îndrăgosti de acest bărbat. Era un om blînd și binevoitor, era inteligent și frumos. Avea succes în carieră și în același timp nu se arăta cîtuși de puțin atras de succesul meu. De admirat, el mă admira. Dar n-am simțit în nici un fel ca el să-mi fi făcut curte pentru că eram vedetă și aveam bani.

Credeți că sînt cam arogantă? Trebuie să vă spun că mi se mai întîmplase să se îndrăgostească de mine cineva numai pentru banii și succesul meu. Mai ales anul trecut, după ce cîștigasem bine din vînzările de carte, am devenit brusc interesantă pentru cîțiva bărbați care înainte de asta nu prea dăduseră multe semne că m-ar fi remarcat. I-am cunoscut pe la diverse evenimente caritabile sau cînd am dat autografe, ori pe la diverse petreceri la care era invitat Greg. Cei mai mulți aveau un comportament reținut. Alții însă, erau absolut sinceri. Unul dintre aceștia mi-a spus că, probabil, visul oricărui bărbat este acela de a înfiripa o relație cu o femeie

care i-ar putea oferi o viață de lux. Vă puteți imagina că ar fi un bărbat în stare să-mi spună una ca asta? Bineînțeles că i-am replicat că nici moartă nu m-aș fi încurcat cu un bărbat care s-ar fi complăcut să fie întreținut de mine, iar personajul respectiv și-a luat repede picioarele la spinare. Sînt absolut convinsă că individul nu era un unicat. Anul acesta cîștigasem și mai mulți bani decît anul trecut. Erau cîțiva bărbați pentru care acest lucru părea să conteze enorm.

Pentru Tom însă acest lucru părea să nu conteze deloc. Eram sigură că prietenia lui pentru mine avea să reziste întoarcerii mele la Washington, de la începutul toamnei. Eram convinsă de faptul că urma să-mi fie prieten pe viață. Dar nimic mai mult.

Dacă n-aș fi fost atît de îngîndurată, probabil că pe parcursul întregii călătorii m-aș fi întrebat de ce se întîmpla așa și probabil că mi-aș fi imaginat mai multe motive posibile. Eu însă mă gîndeam la jurnalele mamei mele și mă simțeam acum cu mult mai apropiată de ea, așa cum nu mă simțisem nici lîngă mormîntul ei și nici de mulți ani de zile.

Știu că ar trebui să studiez tendințele pieței, scrisese cu caligrafia ei frumoasă, *dar buletinele informative de pe biroul meu trebuie să mai aștepte. Tocmai am terminat de citit pentru a doua oară cartea lui Annie, impresia pe care mi-a lăsat-o fiind chiar și mai bună decît cea de după prima lectură. Este o scriitoare extrem de talentată. Poate că aș fi putut și eu deveni o scriitoare de succes, în cazul în care aș fi fost la fel de talentată ca ea. Dar, oricum, nu s-ar fi întîmplat așa ceva. E nevoie de ceva mai mult decît numai de talent. E nevoie de energie. Iar Annie are din belșug.*

Am știut de la bun început faptul că Annie are multă energie, însă multă vreme n-am știut pînă unde avea s-o ducă pe ea acea debordantă energie. S-ar fi putut ca fata s-o ia în direcții diferite, multe dintre acestea cu un caracter extrem de defensiv, și totuși Annie a urmat o cale bună și a ajuns

foarte bine, iar asta fără să-mi datoreze mie absolut nimic. Nu i-am acordat atenţia pe care ar fi meritat-o. Bănuiesc că s-a apucat de scris încă din adolescenţă şi pentru a-mi atrage mie atenţia asupra ei. Ei bine, a reuşit. N-am cuvinte să spun cît de mîndră sînt de fiica mea.

Adică, ce aţi face voi cînd aţi citi astfel de pasaje? Aţi rămîne acolo, într-un loc public, lîngă o persoană care se adaptează perfect stărilor voastre de spirit, şi v-aţi muşca buzele pe dinăuntru pentru a vă produce durere, ca o diversiune, fiindcă altminteri aţi ceda nervos şi aţi izbucni în plîns. Dar, cu toate acestea, nu vă puteţi opri din citit, nu vă puteţi opri fluxul sentimentelor, nu vă puteţi abţine să vă doriţi ca mama voastră să fie încă în viaţă, pentru a putea să vorbiţi cu ea despre toate lucrurile astea.

Aşa că citiţi mai departe, însă aveţi deja într-un ungher al minţii voastre micile, dar preţioasele diamante ale noilor lucruri pe care le-aţi aflat şi, dintr-odată, vă bate gîndul că, în cazul în care avionul îşi ia zborul împreună cu voi şi cu jurnalele voastre şi se va întîmpla o mare tragedie, totul va fi pierdut în neant. Aşa că aşteptaţi pînă în ultimul minut, în care vedeţi că personalul aeroportului se pregăteşte deja pentru îmbarcarea pasagerilor cu copii şi a persoanelor care au nevoie de ajutor suplimentar. Şi de-abia atunci vă trageţi mai într-o parte pentru puţină intimitate şi vă construiţi o poliţă de asigurare, sunînd-o pe sora voastră Sabina, pe telefonul celular.

– Ce face Phoebe? am întrebat-o eu pe Sabina.

– Se simte bine. Am adus-o acasă.

– Acasă la tine?

– Nu, acasă la mama şi la ea. Asistentele au fost în unanimitate de acord cu faptul că ea se va simţi cel mai bine în locul care îi este cel mai familiar. În afară de asta, eu sînt încă certată cu Ron.

– Tot nu vă vorbiţi?

– Tot nu ne vorbim!

– Vai, Sabina!

– Nu-i nimic. Eu cred în cauza asta, Annie. Numai cînd mă uit la Phoebe şi văd doar o mică ameliorare a stării ei şi ştiu că acesta este doar începutul, îmi dau seama că facem exact ceea ce trebuie făcut.

– Ştiu asta, o ştiu precis. Am găsit dovada de care aveam nevoie.

Am auzit-o suspinînd şi apoi răsuflînd precipitat.

– Ce anume ai descoperit?

– Îţi aminteşti acea zi de vineri din luna martie, în care grupul Femeilor de Afaceri din Middle River s-a întrunit în clădirea Clubului? Phoebe a fost şi ea acolo. Mama, aşazisă scriitoare, era un fel de cronicar neoficial al grupului, dar din greşeală a luat un alt dosar decît cel pe care ar fi trebuit să-l ia, atunci cînd plecase de la magazin spre locul de întîlnire. A sunat-o atunci pe Phoebe, care i-a adus dosarul grupului Femeilor de Afaceri şi mamei i s-a părut firesc ca Phoebe să mănînce şi ea ceva, dacă tot se afla acolo. Şi astfel s-a întîmplat că Phoebe a rămas acolo pînă la sfîrşitul întîlnirii.

În tonul Sabinei se putea simţi o surescitare temperată.

– Dar de unde ştii tu toate amănuntele astea?

– Îţi mai aminteşti de jurnalele mamei? Acelea pe care ea şi le ţinea pe rafturile de la magazin?

– Alea erau jurnalele bunicii.

– Ba nu, jurnalele de-acolo erau ale mamei.

– Eşti sigură? În ultima vreme, nu le-am mai văzut.

– Ştiu asta. Phoebe le-a schimbat locul. Nici eu nu le-am mai văzut şi uitasem complet de ele, pînă aseară.

– Şi scrie acolo tot ce s-a întîmplat atunci? Totul scris de mîna mamei?

– Totul cu scrisul ei şi datat cu o precizie extraordinară. Începea în acel moment îmbarcarea generală. Îl puteam vedea

pe Tom ridicîndu-se şi uitîndu-se în direcţia mea. Acum trebuie să fug, Sabina. Nu-i aşa că ţi-am dat o veste bună?

– De-a dreptul formidabilă!

– Aşa că, în cazul în care avionul în care o să fiu eu se va prăbuşi, tu o să ştii ce anume s-o întrebi pe Phoebe ca să-i reîmprospătezi memoria, atunci cînd va fi la o adică să...

– Dar avionul tău nu se va prăbuşi.

– ... iar în cazul în care ea tot nu-şi aminteşte, pune pe cineva s-o hipnotizeze.

– Dar avionul tău nu se va prăbuşi!

– Şi mai am o veste şi mai bună, i-am spus eu, în timp ce îmi atîrnam de umăr geanta.

– O altă veste?

– Consiliul de administraţie al fabricii Northwood se va întruni luni la patru după-amiază. Sînt şi eu invitată să particip. Nu-i aşa că e o veste extraordinară?

Am urcat printre nori pînă la altitudinea de zece mii de metri, după care am ieşit din spaţiul aerian al statului New Hampshire şi ne îndreptam spre sud, cînd am auzit din nou glasul lui Grace. Am tresărit. Se petrecuseră în ultima vreme atît de multe evenimente, încît nu mai apucasem să discut şi cu ea. Ajunsesem să cred că mă părăsise pentru totdeauna.

– De ce mergem cu avionul? m-a întrebat ea cu iritare. Era odată să mor, cînd am zburat de la Dallas la Atlanta.

– Asta s-a întîmplat în 1961. Pe vremea aceea, avioanele erau altfel construite şi nu prezentau aceeaşi siguranţă ca astăzi.

– Dar de ce nu puteam să mergem cu maşina? Mi-ar fi plăcut mai mult. În avion nu mă simt prea în apele mele.

– Călătoria cu maşina ar fi durat prea mult. Şi, în definitiv, în loc să fii aici, unde anume ţi-ar fi plăcut să te afli?

– La New York. Dintotdeauna mi-a plăcut să locuiesc la hotelul Plaza. Aş vrea să mai merg acolo. Dacă plăteşti bine, poţi avea acolo orice ţi-ai dori. Ălora nu le pasă cum

arăți. Acolo m-aș simți eu în largul meu. Și la fel și la Paris. Și Parisul îmi place foarte mult. Sau la Beverly Hills aș vrea să fiu. Cam astea sînt locurile unde mi-ar plăcea să trăiesc.

– Într-un hotel, am repetat eu pentru a mă asigura că înțelesesem corect ce-mi spunea ea.

– De ce nu? Hotelurile sînt cele mai bune locuri în care să trăiești. Cînd stai la un hotel, nu trebuie să gătești, să deretici sau să-ți faci patul, și nimeni nu te poate acuza că n-ai făcut lucrurile astea.

– Toate bune și frumoase, am raționat eu. Dar pentru cît timp poți locui într-un hotel? Nu poți sta la nesfîrșit doar la hotel. Hotelurile sînt lipsite de afectivitate.

– Și orașele ca Middle River nu sînt la fel? Vai de mine, cît de repede poți să uiți! În loc de Middle River, aș prefera oricînd un hotel, chiar așa de lipsit de afectivitate cum spui că este. Dacă te plictisești de un hotel, poți să te muți în altul cînd vrei. Este o viață de nomad, și totuși mie îmi place.

– Dar ție îți displăcea profund acest mod de viață, i-am adus eu aminte. Te simțeai nefericită. Te simțeai însingurată, chiar cînd în jurul tău roiau o mulțime de oameni. Așa că ai completat cu băutura ceea ce-ți lipsea. Știi ceva, Grace? Poate că problema ta a fost tocmai viața asta nomadă. Poate că ai fi ajuns mai bine dacă te-ai fi stabilit într-un loc și ai fi prins acolo rădăcini.

– Toate buruienile au rădăcini. Eu aveam pretenții mai mari, în ceea ce mă privea.

– Așa este. Întotdeauna, iarba altora este mai verde decît a ta. Semeni cu mama ta. Mereu dornică de schimbare. Poate că nu ți-ai cunoscut valoarea. Poate că dacă le-ai fi permis oamenilor să ajungă să te cunoască, ei te-ar fi acceptat așa cum erai. Poate că ai fi putut și tu să-ți faci prieteni. Da, da, știu. Ai avut prieteni, dar numai de felul acelora care te-au făcut să simți singurătatea într-o manieră și mai acută. Tu te-ai

aşteptat ca prietenii să-ţi fie loiali pentru totdeauna. Dar acest lucru nu se întîmplă oricum. Pentru asta e nevoie de timp. Poate că dacă te-ai fi străduit, ai fi demonstrat că eşti demnă de încredere. Te-ai fi integrat şi tu într-o colectivitate. Nu te-ai fi simţit peste tot ca o intrusă.

– Annie? Cineva mă zgîlţîia de braţ. Annie?

Am deschis larg ochii şi m-am uitat repede la Tom. Acesta se aşezase lîngă mine şi mă privea cu îngrijorare.

– Ţi-e rău? m-a întrebat el. Eu am scuturat din cap, iar el a continuat: Aveai o privire cruntă. Şi mişcai din buze.

– Chiar aşa? l-am întrebat eu înspăimîntată. Ah, Doamne! Îmi pare rău! Am avut o conversaţie mentală cu cineva. De fapt, a fost o controversă. Scriitorilor li se mai întîmplă lucruri de genul ăsta. Am scuturat o mînă. Dar gata, acum s-a terminat. Te rog să uiţi că mi s-a întîmplat aşa ceva.

– Te pot ajuta în privinţa controversei?

I-am zîmbit şi am dat din nou din cap.

– Nu şi în privinţa acestei controverse.

– Atunci măcar în privinţa celeilalte, se oferi el, iar eu am înţeles la ce anume se referea.

– A venit vremea să nu mai treci sub tăcere unele lucruri? l-am întrebat.

El a dat din cap.

– Tocmai de aceea am şi venit aici.

Tocmai de aceea ne şi aflam amîndoi acolo, cu toate că acea anumită întîlnire urma să aibă loc de-abia duminică de dimineaţă. Ziua de sîmbătă era dedicată problemelor noastre personale. După ce am aterizat pe Aeroportul Naţional Reagan, am luat amîndoi acelaşi taxi, iar după ce am coborît în faţa blocului meu, Tom a mers mai departe ca să se întîlnească cu prietenii lui.

Eram într-adevăr bucuroasă de faptul că ajunsesem iar acasă? Nu în totalitate.

Dar voi aţi bănuit deja asta, nu-i aşa? V-aţi dat seama că apartamentul acela mi se părea acum altfel şi că nu mă mai

simțeam acolo decît în parte la mine acasă, spre deosebire de celălat loc, care devenea rapid cel spre care mă trăgea tot mai tare ața.

V-ați dat seama că n-aș fi putut să trec pragul acelui apartament fără să mă gîndesc la James, sau la Phoebe, sau la Sabina, sau la sălciile din spatele casei părintești, care străjuiau rîul.

Dar în ciuda acestui fapt, m-am simțit nespus de bucuroasă să-l revăd pe Greg, atunci cînd acesta a intrat șchiopătînd în apartament, împreună cu Neil. Și totuși, greșisem atunci cînd mă așteptasem ca el să rămînă țintuit la pat. În ciuda recentei operații pe care o suferise, Greg începuse să se folosească de cîrje cu aceeași ușurință cu care își desfășura majoritatea activităților fizice. Bineînțeles că avea un disconfort. Medicii îi spuseseră să nu fie surprins dacă avea să i se umfle piciorul și-l sfătuiseră să și-l țină pe cît posibil ridicat. Pe el însă l-a plictisit repede poziția statică. Adevărul era că necazul de a-și fi rupt piciorul nici nu se putea compara cu bucuria de a fi atins vîrful celui mai înalt munte din Alaska și mai toată după-amiaza numai despre asta mi-a vorbit. Făcuse o mulțime de fotografii, pe care mi le-a arătat pe rînd. Mi-a spus că renunțase la zeci de alte imagini, mai puțin reușite. Dacă n-ar fi făcut acest lucru, nici nu îndrăzneam să mă gîndesc cît timp am mai fi rămas acolo înghesuiți pe canapea – eu, Neil și Greg cu piciorul ridicat – holbîndu-ne în monitorul aparatului de fotografiat al lui Greg, în timp ce acesta trecea de la o imagine la alta, cu comentariile de rigoare asupra întregii călătorii. Nici nu îndrăzneam să mă gîndesc că el n-ar fi avut timpul necesar să termine, ca să apuc și eu să-i spun noutățile și ca să mai avem timp apoi și de puțină distracție – deoarece sub nici o formă n-aș fi conceput să ratez acea seară de sîmbătă. De-abia așteptam ca Greg să spună că avea chef să iasă în oraș, ca să organizez eu totul.

Ne-am început seara prin a mînca brînză și a bea vin pe treptele clădirii memoriale Lincoln, fiindcă acest lucru fusese

dintotdeauna distracția noastră preferată. Am adus cu noi o cutie de brînză și niște vin într-un termos. Știu, știu, nu așa se bea un vin bun. Dar, pe de-o parte, nu era un vin prea de soi, în timp ce pe de altă parte, nu vinul era important. Important era să ne simțim bine atît fizic, cît și spiritual, și să ne simțin ușor ridicați deasupra metropolei. De-acolo am plecat la restaurantul nostru favorit, o cîrciumă din Georgetown, unde eram suficient de cunoscuți, încît întreg personalul să ne acorde atenția cuvenită.

Dacă nu și-ar fi rupt Greg piciorul, probabil că după cină am fi colindat din bar în bar. Dar așa, ne-am rezumat la un singur bar din piața Dupont, unde am putut să bem bere, să urmărim pe un ecran TV cu plasmă, de pe perete, cum Orioles îi înfruntau pe Yankees, precum și să revedem o mulțime de figuri cunoscute care, la fel ca și Neil, fuseseră la început prieteni de-ai lui Greg. Dar eu fusesem de mult timp acceptată în acea gașcă, ceea ce însemna că am rîs, am stat de vorbă și ne-am simțit bine cu toții. Era un locșor discret, cu pereții căptușiți cu lemn închis la culoare. Ici și colo, se mai putea vedea cîte o strîngere de mînă sau cîte o îmbrățișare, dar cineva din afară ar fi avut dificultăți în a-și da seama cine cu cine era cuplat. Și nu eram eu singura femeie prezentă acolo, pentru că femeile aflate în cunoștință de cauză, care își doreau să petreacă o seară lipsită de griji, știau că, dincolo de prietenie, de rîsete și de bere, faptul că se aflau într-un bar de homosexuali însemna că nu exista nici un risc de a fi agățate.

Și, cu toate acestea, seara aceea n-a fost complet lipsită de surprize pentru mine – dar vă rog să nu trageți concluzii pripite. Voi îmi cunoașteți deja bine orientarea sexuală și încă la modul intim. Ceea ce însă nu știți – pentru că nici eu n-am știut-o, nici măcar n-am bănuit-o, deși ar fi trebuit să mă întreb, însă am fost mult prea preocupată de propriile mele probleme – este orientarea sexuală a lui Tom.

Da, a lui Tom. A lui Tom Martin, din Middle River. Nu-mi dau seama nici pînă-n ziua de azi cum de mi-am ridicat

privirea la un moment dat. În semiobscuritatea barului, l-am zărit pe Tom, care stătea în picioare, împreună cu cîțiva bărbați, la celălalt capăt al barului. Era la fel de discret ca și Greg și își ținea de braț un prieten într-un mod care n-ar fi fost neobișnuit, dacă ne-am fi aflat, să zicem, la Paris, unde era un lucru comun ca bărbații să fie mai libertini cu gesturile și cu atingerile. Altfel stăteau lucrurile aici, la Washington. Atingerea dintre cei doi avea o semnificație precisă, deși era ușoară și mai mult vag sugerată, și sînt convinsă că era așa din același motiv pentru care Greg avea și el o atît de mare grijă pentru imaginea lui publică, inclusiv prin aceea că împărțea același apartament cu mine. A te declara în mod ostentativ homosexual s-ar fi putut să aibă un impact negativ asupra carierei publice a unui bărbat ca Greg, care era considerat de femeile din America un fel de sex-simbol. Și, în mod asemănător, a te declara în mod ostentativ homosexual s-ar fi putut să aibă un impact negativ și asupra carierei unui bărbat ca Tom, a cărui dedicare pentru sora lui retardată și pentru pacienții săi îi aduseseră aprecieri unanime din partea cetățenilor din Middle River.

În clipa aceea, Tom a aruncat și el o privire în jurul său. Cînd l-am întrebat mai tîrziu despre acel episod, a recunoscut că simțise un fior pe șira spinării, atunci cînd îmi întîlnise privirea. Pînă și în acea semiobscuritate, i-am sesizat pentru o clipă în ochi panica. Acest lucru m-a determinat să mă strecor prin mulțime pînă la el. Pînă să ajung lîngă el, Tom se și distanțase puțin de bărbatul cu care era acolo, așteptînd să vadă care era reacția mea. Cred că în acele clipe, și-a văzut periclitată întreaga carieră. Locuitorii orașului Middle River puteau accepta ca un medic să fie burlac. Puteau ei însă accepta și ca un medic să fie homosexual? Nu cred că aveau o asemenea capacitate de înțelegere.

Dacă el se temea de mine, însemna că nu mă cunoștea. Fusese însă atît de uluit că mă văzuse acolo, încît nu-l remarcase și pe Greg lîngă mine. Pentru că dacă l-ar fi remarcat, ar fi înțeles totul.

L-am cuprins cu un braţ pe după gît şi l-am strîns tare.

– Acum îmi explic cum de m-am simţit atît de bine încă de la bun început în compania ta, cît de mult îmi aminteai de Greg şi cum de nu apărea nici un fel de scînteie sexuală între noi doi.

– Eşti dezamăgită? m-a întrebat el.

Am avut în acel moment o strîngere de inimă.

– Da, sînt dezamăgîtă, dar nu de tine. Sînt dezamăgită pentru că locuitorii din Middle River n-au capacitatea de a-i accepta pe cei care sînt altfel.

– Dar ei sînt nişte oameni buni, Annie. Dacă n-aş crede asta, n-aş mai rămîne acolo.

Asta era una dintre calităţile pe care le apreciam extrem de mult la Tom. El avea o inimă mare, cu siguranţă mult mai mare decît a mea. Eu eram prea dură cu oamenii. Dacă aş fi putut să învăţ de la el să fiu mai tolerantă, Tom ar fi fost pentru mine un prieten foarte preţios.

A doua zi m-am trezit devreme. Mai întîi, mi-am făcut alergarea pe acele străzi atît de bine cunoscute mie, în acea arşiţă atît de binecunoscută. Apoi am făcut şi alte lucruri la fel de binecunoscute mie şi care îmi plăceau foarte mult. Am luat micul dejun cu Jocelyn şi Amanda, am băut un café frappé cu Berri şi John (de care mi-a plăcut extrem de mult) şi am băut un ceai cu gheaţă cu o altă prietenă a mea. Între timp, am făcut cumpărături pentru Greg şi am trecut prin locurile mele preferate, cum ar fi Muzeul Aerului şi al Spaţiului, de la Smithsonian, am trecut şi pe la docul plutitor şi pe la magazinele de la Adams-Morgan.

N-am stat prea mult în niciun loc şi cu nicio persoană. N-aveam prea mult timp la dispoziţie. Dar aveam nevoie să văd, să aud şi să simt ceea ce ajunsese să însemne atît de mult pentru mine, în ultimii cincisprezece ani. Încercam să cuprind totul, să fac o campanie de înmagazinare şi de memorare, pentru că începusem să mă tem că uitasem că

acele lucruri contau atît de mult pentru mine. Oraşul Middle Riverpărea că începuse să mă devoreze. Aici, la Washington, simţeam nevoia de a-mi reaminti tot ce îmi plăcea în mod deosebit şi, în acelaşi timp, ce nu-mi putea oferi Middle River.

Ne-am dat întîlnire acasă la mine, la ora două după-amiază. Acolo eram eu şi Greg, şi mai era şi Tom, care după neaşteptata noastră întîlnire îşi petrecuse ceva timp cu noi în acel bar, cu o seară în urmă. A ajuns şi Neil să ni se alăture puţin după ora două, răpindu-şi din timpul de pregătire pentru întoarcerea lui la tribunal în ziua următoare, ca să ne ofere nişte sfaturi juridice în folosul victimelor de la Middle River. A mai venit acolo şi Nancy Baker, care era farmacolog la Agenţia de Protecţie a Mediului Înconjurător, şi în acelaşi timp şi avocat. Aceasta se cunoştea de multă vreme cu Tom. Mai discutaseră despre problema mercurului, încă de prima oară cînd Tom începuse să bănuiască că ar fi existat nişte scurgeri de deşeuri toxice la fabrică şi nişte contaminări. Femeia intenţiona să ne consilieze, strict în calitate de prietenă, în legătură cu măsurile pe care le-ar fi luat guvernul, în cazul în care s-ar fi aflat toată povestea asta.

Vreme de două ore, am întors problema pe toate feţele. Eu am aflat tot ce trebuia să ştiu, pentru a fi bine informată în vederea întrunirii Consiliului de Administraţie, de a doua zi. N-o să vă mai plictisesc cu toate detaliile, dar cînd am ajuns cu Tom înapoi la aeroport, pentru a lua avionul de întoarcere, am continuat să citesc jurnalul mamei mele şi mi-am făcut o listă de concluzii. Perspectivele erau sumbre.

În primul rînd, fabrica nu putea fi acuzată pentru violarea reglementărilor în privinţa regimului deşeurilor toxice, dat fiind faptul că se împlinise deja de mult termenul de prescriere a acelei infracţiuni.

În al doilea rînd, în conformitate cu registrele pe care le verificase Nancy, fabrica respecta acum întru totul reglementările în vigoare, fapt care excludea orice alte acuzaţii.

În al treilea rînd, dacă s-ar fi putut dovedi că a avut loc o îngropare ilegală de deşeuri, puteau fi aduse acuze de daune civile numai în urma unui proces de vătămare individuală, intentat de o persoană sau de un grup de persoane, acest lucru necesitînd probarea intoxicării cu mercur a fiecăruia dintre reclamanţi.

În al patrulea rînd, în rîu se afla peşte contaminat cu mercur într-o proporţie foarte mare. Statul pusese de ani de zile avertismente pentru cetăţenii oraşului Middle River să nu mănînce peşte prins din rîu. Şi tot de ani de zile, cei care locuiau în parte-ailaltă ignoraseră acele avertismente, preferînd să mănînce pînă şi un aliment periculos, decît să nu mănînce nimic.

Iar în al cincilea şi ultimul rînd, unica posibilitate de a aduce împotriva fabricii Northwood acuzaţii de infracţionalitate ar fi fost aceea de a se putea dovedi că îngroparea ilegală de deşeuri cauzase unul sau mai multe decese. Acest lucru ar fi putut să fie considerat o crimă, pentru crimă neexistînd termene de prescriere a pedepselor de vinovăţie.

– Nu se va întîmpla niciodată aşa ceva, îmi zise Tom, privind peste umărul meu şi citind lista pe care o alcătuisem eu. Va fi imposibil de dovedit vreo legătură între îngroparea ilegală a deşeurilor şi vreun deces anume. Nu se ştie cu certitudine că mama ta a murit din cauza intoxicaţiei cu mercur. Noi puteam doar presupune acest lucru, plecînd de la cazul lui Phoebe. Şi chiar dacă s-ar dovedi, prin exhumare şi autopsiere, că organismul Alyssei era contaminat cu mercur în momentul decesului, ea, oricum, n-a murit din această cauză. Ea a murit din cauza asfixierii, în urma căderii pe scări.

– Asta-i o chestiune tehnică, am argumentat eu.

Apoi a fost anunţat zborul nostru şi am fost chemaţi să ne îmbarcăm.

– Avea şaizeci şi cinci de ani, mi-a replicat Tom, punînd o revistă în buzunăraşul exterior al genţii lui de voiaj, din piele.

E foarte posibil să fi căzut fără nici o legătură cu intoxicarea cu mercur. Omie a avut optzeci şi trei de ani cînd a murit. Se întîmplă frecvent ca bătrînii să se îmbolnăvească de pneumonie. În timp, organismul uman se uzează, iar inima oboseşte şi pînă la urmă se opreşte. Nu se poate şti dacă asta s-a întîmplat din cauza mercurului. Ar fi o dovadă indirectă, Annie.

– Dar dacă am aduna toate aceste probe indirecte, care ar indica o conexiune posibilă, ce s-ar întîmpla într-un asemenea caz?

– Atunci vor interveni presa, avocaţii şi vor apărea multe titluri de senzaţie în mass-media, adică toate acele lucruri despre care mi-ai spus că nu ţi le doreşti.

– Ştiu, i-am spus eu, în timp ce îmi puneam geanta pe umăr. Şi chiar nu-mi doresc aceste lucruri. Însă ei nu ştiu asta, aşa că pot fi ameninţaţi. În asta şi constă orice ameninţare. Important este să dai impresia că acest caz este unul simplu. Conducerea fabricii trebuie să înţeleagă ce anume riscă să piardă, în cazul în care nu se va ajunge la o înţelegere amiabilă.

Bineînţeles că eu mă refeream la cei din conducerea fabricii, gîndindu-mă la Sandy, la Aidan şi la James, cînd de fapt James plănuia să dea o lovitură pentru a prelua în forţă puterea în fabrică. El afirmase că urma să fie o lovitură fără vărsare de sînge. Mă întrebam ce avea de gînd în realitate şi dacă ar fi reuşit în ceea ce îşi propusese şi ce anume s-ar fi întîmplat, în cazul în care nu ar fi reuşit. Bănuiam că ar fi fost pus în situaţia de a pleca din oraş şi de a-şi căuta un alt serviciu. Poate că astfel ar fi urmat să-şi găsească un serviciu chiar mai bun decît cel pe care îl avea acum. Ba ar fi putut să se mute pînă şi la Washington. Ar fi fost o perspectivă promiţătoare.

Ar fi fost o perspectivă promiţătoare pentru mine. Dar nu şi pentru Middle River. Oraşul avea mare nevoie de James. Tocmai din acest motiv, mă rugam ca lovitura lui cea non-

violentă să fie încununată de succes. Prin urmare, ştiam că orice probă pe care aş fi putut s-o aduc în faţa Consiliului de Administraţie i-ar fi fost de mare ajutor.

– Acum o avem pe Phoebe, i-am spus eu lui Tom plină de speranţă, în timp ce ne ridicam în picioare şi ne luam bagajele. Probabil că mai sînt încă mulţi alţii ca ea. Am luat-o înainte, dar Tom m-a oprit, strîngîndu-mă uşor de braţ.

– Am uitat să-ţi mulţumesc, mi-a spus el încet.

– Pentru ce să-mi mulţumeşti? l-am întrebat eu, cu toate că ştiam pentru ce.

– Pentru că şi astăzi mă priveşti exact la fel cum mă priveai ieri.

Am fost impresionată de vorbele lui şi am simţit nevoia să-i spun ceva.

– Dar tu astăzi eşti altfel decît cel care ai fost ieri? Nu!

Tom zîmbi cu tristeţe.

– Nu! Eu sînt acelaşi, dar se poate schimba modul în care sînt perceput. Într-un oraş cum este Middle River, cel mai mult contează aparenţele. Să nu uiţi asta!

27

Plecarea avionului nostru a fost întîrziată. Am rămas timp de patruzeci de minute pe pista de decolare, în vreme ce mecanicii au tot încercat fără succes să rezolve o problemă tehnică. Apoi au renunţat, iar noi ne-am întors la punctul de îmbarcare, am coborît din avion, am fost îndrumaţi spre un alt terminal, după care ne-am urcat într-un alt avion şi, în final, am decolat cu o oră şi jumătate întîrziere. După ce am aterizat la Manchester, ne-am urcat în camioneta lui Tom, garată în parcarea aeroportului, şi am intrat în Middle River. Se făcuse aproape la fel de tîrziu ca atunci cînd mă reîntorsesem aici pentru luna mea de vacanţă, moment care acum mi se părea că se petrecuse cu milenii în urmă.

Aş minţi dacă aş spune că nu mă bucuram să revin aici. Bineînţeles că eram încîntată. Revenirea asta de-acum era complet diferită de cealaltă. De data aceasta, eram surescitată şi aveam un sentiment de speranţă.

În oraş se simţea o căldură stătută; imediat ce am intrat, am coborît geamurile portierelor. De-abia trecuserăm de benzinăria lui Zwibble, că eu am simţit în nări un miros straniu.

– Ce-o mai fi şi ăsta? mă întrebă Tom, simţind şi el mirosul ciudat.

– Nu miroase a benzină, i-am răspuns eu. Miroase aproape ca genul acela de foc de lemne pe care le arzi în miezul iernii – aproape, dar mirosul nu este absolut identic. Pe măsură ce camioneta înainta, cercetam casele de pe Strada Stejarului, dar acestea nu aveau nimic schimbat din aspectul lor nocturn, fiind luminate doar atîta cît să le fie semnalată prezenţa.

Cu siguranţă ardea ceva. În aer începuse să se insinueze o tentă de fum, care devenea din ce în ce mai intensă, în timp ce noi ne continuam drumul, iar mirosul se simţea în nări şi devenise tot mai înţepător.

Aproape că ajunsesem pe Strada Cedrului, unde Tom intenţiona să cotească pentru a mă lăsa acasă la Phoebe, cînd am văzut cum strălucea cerul deasupra vîrfurilor copacilor din faţa noastră, în marginea de nord a oraşului.

– Fabrica? am întrebat eu, cu consternare.

Fără a rosti vreun cuvînt, Tom renunţă să mai cotească şi acceleră drept înainte. Treceam acum pe lîngă tot mai multe case cu luminile aprinse chiar la acea oră tîrzie din noapte. Luîndu-ne după luminile de poziţie din spate ale unei alte maşini, am ajuns-o pe aceasta din urmă şi am depăşit-o. Farurile ei deveniră tot mai mici, dar nu dispărură din spatele nostru. Era încă cineva care mergea tot în direcţia fabricii.

– Dar clădirile sînt din cărămidă, zise Tom. Cum ar putea să ardă?

– Poate că arde ceea ce se află înăuntrul zidurilor de cărămidă?

– Înăuntru există sisteme automate de stingere a incendiilor, cu sprinklere.

– Poate că ard copacii din apropiere? Nu mai ştiam ce să cred. Singura structură făcută în exclusivitate din lemn era aceea a Pavilionului de vară, dar acesta fusese deja de mult incendiat şi reconstruit.

Incendiat. Era un termen dur, şi totuşi era unicul care descria cu precizie ceea ce se întîmplase atît cu Pavilionul de vară, cît şi cu clădirea Clubului. Mai exista numai o singură clădire despre care se putea bănui că cineva şi-ar fi dorit să ardă din temelii.

– Doamne-Dumnezeule! am exclamat eu, pe cînd treceam pe lîngă pereţii din piatră care marcau intrarea în perimetrul fabricii. Fumul devenise aici mai gros, iar mirosul din ce în ce mai insuportabil. Grădiniţa de Copii! am mai adăugat. Mergi într-acolo!

N-am ajuns nici pînă la jumătatea drumului. Curînd, am oprit în spatele unui şir de maşini, iar un paznic ne făcea semn cu nişte steguleţe să nu mai înaintăm. În faţa noastră, se vedeau în depărtare nişte flăcări – auzeam trosnetele lemnelor care ardeau, zgomotul şuvoaielor de apă care treceau prin furtunuri, sunetul strident al unei sirene. Am parcat în spatele şirului de maşini şi ne-am continuat restul drumului pe jos.

Trosnetele veneau, de fapt, de la copacii din jurul Grădiniţei. Aceasta era deja în întregime mistuită de flăcări. Nu mai rămăsese din ea decît o carcasă de pereţi din cărămidă.

Am trecut pe lîngă nişte grupuri de oameni. Nimeni nu părea să fie rănit. Şi totuşi, Tom se grăbea.

L-am apucat de braţ.

– Un incendiu nu poate însemna decît un singur lucru, şi anume că a fost descoperită existenţa unei scurgeri de mercur. Nu te duce acolo! Poate fi primejdios.

– Trebuie, mi-a răspuns el. Vreau să văd dacă nu este cineva rănit. Tu rămîi aici. Mă întorc repede. Tom ridică spre mine un deget, în semn de promisiune solemnă că se va întoarce, după care dispăru în vîlvătaia iscată de flăcări şi de farurile aprinse ale maşinilor.

După ce Tom îmi ieşise din raza vizuală, cineva se apropie de mine. Era una dintre nepoatele lui Omie.

– Cînd au ajuns aici maşinile pompierilor, clădirea era în întregime cuprinsă de flăcări, îmi spuse ea. Focul s-a extins apoi şi asupra leagănelor din lemn de pe terenul de joacă, le-a ars în întregime, a ajuns la turnuleţul copiilor, de unde a trecut după aceea şi la copacii din apropiere. Asta se întîmplă în momentul de faţă. Ard copacii din apropiere.

– Şi de la ce a izbucnit incendiul?

– Nu se ştie deocamdată, mi-a răspuns ea. Lîngă noi au mai venit şi alte persoane. Am recunoscut şi alte rude ale lui Omie, pe fiul lui Marylou Walker şi vreo două persoane din familia Harriman.

– A pățit cineva ceva?

– Nu, îmi răspunse cineva din familia Harriman. Am fost chiar acolo, în față, cu cîteva minute în urmă. S-a făcut totul scrum. N-am mai văzut așa ceva. Flăcări atît de mari să ardă totul atît de repede. N-am mai avut de multă vreme parte de atîtea emoții.

Mă gîndeam că ei acum se așteptau la ce avea să urmeze în continuare, cînd l-am văzut pe James ieșind de după o perdea de fum. Se dădu mai la o parte, la distanță de ceilalți oameni, își puse mîinile în șolduri și se întoarse să privească incendiul.

M-am desprins de lîngă grupul de oameni și m-am apropiat de James. Bărbatul nu m-a observat decît atunci cînd ajunsesem chiar lîngă el, iar în acel moment doar a tresărit scurt. Privirea i s-a întors apoi din nou spre flăcări.

M-am uitat și eu într-acolo, apropiindu-mă de el pînă ce aproape că îl atingeam.

– A avut loc vreo scurgere? l-am întrebat încet.

Vocea îi trăda încordarea.

– Aparatele mele de monitorizare spun că nu. Sînt verificate de două ori pe zi.

– Aparatele tale de monitorizare. Am înțeles acum. Trebuia să-mi fi dat seama încă de atunci. Nu îmi spusese că ar fi aflat imediat, dacă din recipientele îngropate sub Grădinița de copii ar fi început să se scurgă deșeuri? Aparatele de monitorizare l-ar fi avertizat imediat. Și, cu toate acestea, părea supărat. S-au îmbolnăvit cumva copiii? l-am întrebat în continuare.

– Nu.

– Tu ai pus la cale incendiul?

– Nu.

– Atunci tatăl tău?

– Nu s-a ocupat el personal de asta, dar sînt cît se poate de sigur că din ordinul lui a fost incendiată Grădinița.

Am spus eu că James mi se părea supărat? Nu, el nu era doar supărat. Era furios la culme.

– Dar nu reprezintă asta o victorie a ta? l-am întrebat eu. Nu este o recunoaştere din partea lui cum că recipientele astea trebuiau îndepărtate de-acolo?

– Ba da, numai că nimeni nu va şti vreodată asta, rosti el printre dinţii încleştaţi. Este şi asta doar încă o altă camuflare dintr-un mult prea lung şir. O să scoată el recipientele de acolo, pentru ca nimeni să nu poată să pretindă că i s-a îmbolnăvit copilul de la vreo substanţă care s-ar fi scurs în sistemul de alimentare cu apă a bazinului de pe locul de joacă. O să comunice Consiliului de Administraţie că la fabrică nu există nici un fel de sursă potenţială de toxicitate – asta fiind o mare minciună, pentru că mai există şi alte depozite subterane de deşeuri, în perimetrul fabricii. Singura parte pozitivă este aceea că restul de depozite subterane nu se află amplasate sub clădiri construite acolo în mod strategic, aşa încît oamenii sînt feriţi de atingerea directă a pericolului latent. Iar membrii consiliului vor pleca acasă şi vor dormi liniştiţi, fiind convinşi că Sandy Meade are situaţia sub control. A auzit că aceştia începuseră să cîrtească. Vestea despre boala surorii tale s-a extins mult mai repede decît focul ăsta blestemat. Începuse să primească tot felul de telefoane.

– El a fost acela care a convocat adunarea de mîine?

James rămase cu maxilarele încleştate. Apoi oftă. În stălucirea portocalie a flăcărilor – care între timp se mai potoliseră – l-am văzut spumegînd de furie.

– Nu. Şedinţa asta eu am convocat-o. Numai că Sandy s-a băgat peste mine şi i-a sunat pe ceilalţi participanţi, schimbînd şi ordinea de zi a întrunirii. La mijloc se află o mizâ din ce în ce mai mare. Acum a fost stîrnit un curent de opinie ostil mie, procedeu tipic pentru tatăl meu, care încearcă să înlăture pe oricine i s-ar împotrivi. La dracu'! De data asta, n-am de gînd să renunţ chiar aşa de uşor ca pînă acum. M-am săturat pînă peste cap de toate muşamalizările lui. M-am săturat să mai lucrez într-o întreprindere care este atît de odioasă, încît

poate fi în stare să rişte vieţile angajaţilor ei. Fabrica asta are atîtea lucruri pozitive, însă toate acestea au fost întunecate de faptul că a fost acoperită de murdăria şpăgii.

– Şpagă.

James îmi aruncă o privire scurtă.

– Mă refer la cei care au decontaminat zonele respective. Te-ai întrebat vreodată de ce n-au divulgat nimic din ceea ce au făcut aici? Dacă ai şti de ce, ai clocoti de furie.

– Au primit bani, în schimbul tăcerii lor?

– Da, şi chiar extrem de mulţi.

– Dar au ştiut că manipulau deşeuri de mercur?

– Nu. Lor li s-a spus că este vorba doar despre nişte deşeuri obişnuite de producţie, care s-ar fi putut să devină între timp toxice. Tocmai de aceea au purtat costume şi măşti de protecţie. Iar toată treaba s-a făcut după orele de program, aşa că îţi este clar acum de ce locuitorii oraşului nu au habar de ceea ce s-a întîmplat.

James tăcu. Aş fi fost tentată să cred că se mai liniştise, dacă nu i-aş fi simţit în continuare furia. Bărbatul avea o alură încrîncenată, cu un braţ fixat în şold şi parcă lipit acolo pentru totdeauna şi cu muşchii încordaţi la maximum. Mi-am dat seama de acest lucru, deoarece i-am atins braţul. A fost încercarea mea sinceră de a-i aduce puţină alinare.

L-am întrebat în şoaptă, cu multă reţinere, pentru că nu-l cunoşteam atît de bine, încît să ştiu cum ar fi reacţionat în astfel de situaţii:

– Mîine rămîne la fel cum era stabilit?

– În ceea ce mă priveşte, da. Nu mai dau înapoi, mi-a răspuns el cu hotărîre. Dar tu?

– Şi eu la fel.

– Foarte bine.

Apoi bărbatul dispăru în bezna nopţii.

Phoebe era la etaj, în pat, în timp ce Sabina adormise în sufragerie, pe canapea, într-o poziţie la fel de bizară ca aceea

în care o găsisem şi pe Phoebe, în prima zi cînd revenisem acasă. Deosebirea dintre ele a constat în felul diferit în care s-a trezit Sabina. A deschis imediat ochii şi s-a ridicat în fund.

– A avut loc un incendiu la fabrică, mi-a spus ea. M-aş fi dus şi eu acolo, dar n-am vrut s-o las pe Phoebe singură.

– Tocmai m-am întors împreună cu Tom, de-acolo. Apoi i-am povestit Sabinei tot ce văzusem. Am trecut în bucătărie, fără a părea că avea vreo importanţă faptul că se făcuse deja ora unu noaptea. Voiam să aflu ultimele noutăţi în legătură cu Phoebe; iar Sabina voia la rîndul ei să afle şi ea amănunte în legătură cu ceea ce făcusem eu şi cu ce aveam de gînd să fac în continuare. Voiam să ştiu dacă Sabina se împăcase cu Ron; iar Sabina voia să afle ce mai era nou cu Greg.

Am băut cîteva ceşti de ceai din diverse plante şi am stat amîndouă de vorbă, mai mult decît am fi crezut că sîntem în stare. Nici mie şi nici Sabinei parcă tot nu ne venea să mergem la culcare. Nu mai făcusem niciodată noi două aşa ceva. Pentru prima dată în viaţă, ni se părea că sîntem mai mult asemănătoare decît diferite, pentru prima oară ne simţeam apropiate şi ne comportam ca două prietene. Iată de ce, atunci cînd, la ora două noaptea, se auzi din poşeta mea ţîrîitul telefonului celular şi după ce am răspuns, am vorbit şi am închis la loc telefonul, l-am lăsat jos pe masă lîngă mine şi m-am uitat drept în ochii nedumeriţi ai Sabinei.

– Ai auzit bine. I-am spus că o să mă duc la el.

– James Meade? Să te sune pe tine la ora asta?

– Între mine şi el... este ceva. Ne-am tot întîlnit întîmplător cînd alergam dimineţile, habar neavînd că o să iasă ceva din asta, pentru că îţi aminteşti ce fel de probleme am avut cu Aidan, şi totuşi între noi s-a înfiripat şi există acum ceva.

– Aţi făcut dragoste? mă întrebă ea.

– Sabina, eu de mult nu mai sînt virgină şi neprihănită, aşa cum am plecat de-aici.

Sabina zîmbea.

– Ai făcut dragoste cu James Meade? Dar este ceva de necrezut! Nu face aşa ceva cu oricine. Tocmai de-aceea a trebuit să şi adopte un copil.

Aş fi putut să o lămuresc în privinţa ultimei afirmaţii, dacă aş fi crezut că aveam dreptul să o fac, dar mi s-a părut că nu aveam acest drept. Oricît de mult apreciam acea onestitate totală dintre mine şi Sabina, nu-l puteam trăda pe James. Aşa că mi-am pus mobilul la loc în geantă şi am luat cheile de la maşină din coşuleţul de pe bufetul de bucătărie.

– Nu ştiu dacă o să facem dragoste şi în noaptea asta. Este supărat din cauza incendiului şi este îngrijorat în legătură cu şedinţa de mîine. Cred că are pur şi simplu nevoie să nu fie singur în noaptea asta.

Sabina rămăsese de-a dreptul perplexă.

– Dar James Meade este obişnuit să fie singur. El este întotdeauna singur. Şi-atunci, fie că imaginea asta este una falsă, fie că l-ai fermecat tu cumva.

– Imaginea aceea este falsă, am lămurit-o eu, în timp ce mă îndreptam spre uşă. M-am oprit acolo, cu o mînă pe clanţă, uitîndu-mă la oglindirea Sabinei în geamul uşii. S-ar putea să nu mă întorc decît dimineaţă. Şi nu că ar fi vorba despre făcut sex, dar dacă James doreşte să stau în noaptea asta cu el, poate că acest lucru va fi în interesul tuturora. Am de gînd să-ţi reobţin postul pierdut.

Am sesizat rînjetul Sabinei pînă şi în imaginea neclară din geamul de la uşă.

– Sînt convinsă.

James văzuse luminile farurilor de la maşina mea apropiindu-se şi mă aştepta la intrarea laterală a casei. Nu era îmbrăcat decît cu jeanşii şi, oricît de mult aş fi asigurat-o eu pe sora mea că această vizită n-avea absolut nimic de-a face cu sexul, în momentul în care m-a lipit cu spatele de perete şi m-a strivit cu corpul excitat, nici eu nu m-aş mai fi dat în lături de la nimic.

În consecinţă, nu era pînă la urmă vorba decît despre sex? M-o fi sunat numai cu acest unic lucru în minte, simţind nevoia unei descărcări fizice într-un moment de mare încordare psihică, aşa cum obişnuiau să facă atît de mulţi bărbaţi? Refuzam să văd realitatea aşa cum era, la fel cum obişnuiesc să facă atîtea şi-atîtea femei?

Nu. În nici un caz. Numai că eram nişte începători în ale comunicării între noi, iar în chestia asta ne descurcam cît se putea de bine. Apoi, parcă tocmai pentru a vă arăta cît de începători eram într-adevăr în a ne înţelege unul pe celălalt, mi-a pus o întrebare care m-a luat totalmente pe nepregătite, la fel ca şi tonul inchizitorial al glasului său.

– Cum l-ai găsit pe Greg?

Simţeam fiori în măruntaie. Tocmai mă lăsase baltă, dar picioarele mele rămăseseră în continuare încolăcite în jurul taliei lui, susţinîndu-mi-le cu mîinile. Stăteam rezemată de perete – dar acum era vorba despre faptul că eram dezbrăcată, deoarece hainele noastre erau acum aruncate care-ncotro – iar cu braţele îl cuprinsesem pe după gît.

Eliberîndu-mi unul din braţe, l-am lovit în cap.

– Dobitocule! i-am strigat. M-aş fi desprins total de el, dacă pieptul lui nu mi s-ar fi opus cu atîta fermitate. Doar despre asta este vorba? Doar despre marcarea teritoriului?

Dacă ar fi zîmbit, l-aş fi lovit din nou. Dar el n-a făcut-o. Figura lui era la fel de serioasă cum i-o văzusem de la bun început.

– Este vorba despre faptul că sentimentele mele pentru tine sînt din ce în ce mai puternice şi mă şi întrebam cînd anume ar fi urmat să mă faci să sufăr.

Inima mi se mai îmbună.

– Chiar că eşti un mare dobitoc, i-am spus acum cu mai multă blîndeţe. Apoi i-am povestit despre orientarea sexuală a lui Greg. Nu era o trădare a intimităţii lui Greg, deoarece eu şi James depăşiserăm un anumit prag spre o relaţie bazată pe încredere. El avusese încredere în mine atunci cînd îmi

spusese adevărul despre Mia, aşa că am avut şi eu atîta încredere în el, cît să-i spun adevărul despre Greg. Nu i-am cerut să-mi promită că nu va spune nimănui despre Greg, tot aşa cum nici el nu-mi ceruse să nu spun nimănui despre Mia – şi tot aşa cum nici Tom nu-mi ceruse să nu vorbesc nimănui despre ceea ce aflasem în legătură cu orientarea lui sexuală. Încrederea era subînţeleasă în toate aceste cazuri. Era subînţeleasă între nişte prieteni adevăraţi.

Iar Tom îmi era un prieten adevărat. Şi într-adevăr, da, şi James îmi era tot un prieten adevărat.

Am stat mult de vorbă. Ne-am petrecut cea mai mare parte a nopţii vorbind. Deja se luminase de ziuă atunci cînd în sfîrşit am adormit amîndoi, dar Mia ne-a trezit la scurt timp. Deoarece nici eu şi nici James nu ne-am fi simţit în largul nostru dacă fetiţa ne-ar fi văzut pe amîndoi împreună în pat, l-am lăsat pe James să meargă la ea, în timp ce eu am făcut un duş şi m-am îmbrăcat.

James m-a ajuns din urmă la uşă, tocmai cînd mă pregăteam să plec. Într-adevăr, o ţinea în acel moment pe Mia în braţe, dar fetiţa nu văzuse nimic. Tot ce a făcut el a fost să-mi pună o mînă pe obraz.

– Îţi mulţumesc, îmi spuse bărbatul. Aveam cu-adevărat nevoie de aşa ceva.

Am dat din cap.

– Ziua de azi este extrem de importantă.

El ridică din sprîncene într-un soi de tainică încuviinţare.

– Ne vedem la ora patru?

Am dat din nou din cap. Apoi i-am atins Miei vîrful năsucului şi i-am spus:

– Pa, Mia.

Iar ea şi-a pus un degeţel în gură şi mi-a zîmbit.

– Îl iubeşti, îmi spuse Grace, dar nu pe un ton acuzator, ci doar ca o constatare. După cît de tare o beştelisem în avion, se mai îmblînzise acum şi ea.

– Nu ştiu, i-am răspuns.

– Ba eu cred că ştii. O să te măriţi cu el?

– Nu crezi că ne cam grăbim cu asta?

– Chiar aşa să fie? mă întrebă ea. Nu asta fac toate fetele? Noi visăm, apoi ne închipuim cum trebuie să stea lucrurile în aceste visuri ale noastre. Cînd eram în liceu, mîzgălisem într-un carneţel de-al meu: „Doamna George Metalious".

– Ei bine, află că eu am trecut de multă vreme de vîrsta liceului. Acum trebuie luate nişte hotărîri importante, iar eu nu deţin toate datele necesare pentru asta. James va putea sau nu va putea să preia conducerea companiei, va putea sau nu va putea să părăsească oraşul Middle River şi poate că mă iubeşte sau poate că nu mă iubeşte pe mine. Doar nu mi-a spus niciodată aşa ceva.

– Şi chiar vrei să ţi-o spună explicit?

– Nici măcar asta nu ştiu.

– Ai vrea să cîştige bătălia pentru fabrică?

– Nici asta nu ştiu.

– Dar în legătură cu plecarea lui din Middle River? Ai vrea sau n-ai vrea ca el să facă acest lucru?

– Chiar că nu ştiu. Dar de ce mă bombardezi cu toate întrebările astea? Doar ţi-am spus că nu deţin toate datele.

– Datele? Datele n-au nicio importanţă. Ceea ce contează cu-adevărat este sufletul.

– Îţi mulţumesc, dragă măicuţă.

– Ia nu te mai grăbi aşa! Nu erai tu aceea care şi-a petrecut jumătate din călătoria cu avionul dîndu-mi tot felul de sfaturi? Mi-ai reproşat că m-am mutat în prea multe locuri şi că poate dacă m-aş fi oprit undeva şi aş fi prins acolo rădăcini, aş fi fost mai fericită. Despre ce date a fost vorba în asta? Despre nici un fel de date. A fost vorba doar despre suflet. Acolo simţi fericirea. Doar în suflet.

În această privinţă n-o puteam contrazice. Şi nici măcar nu mă surprindea faptul că ea spunea asta. Grace îşi trăise

viața cu sufletul în palmă. Era semnificativ faptul că ea ajunsese să înțeleagă acest lucru, în timp ce eu evitam să privesc adevărul drept în față. Asta era totul.

– Poate că eu am dat greș cu transpunerea teoriei în practică, adăugă ea, însă am știut întotdeauna ce am vrut. Am dorit să am succes. Am vrut să am libertatea de a-mi trăi viața după pofta inimii și mi-am dorit un bărbat cu care să mă bucur de toate lucrurile astea.

– Ai vrut să ai un bărbat care să te iubească nebunește.

– Bine, da, recunosc. Și mi-am mai dorit să am și copii, cît mai mulți copii, numai că n-am putut să fac mai mulți de trei, așa încît cărțile mele au devenit copiii mei, iar după aceea mi-au înșelat și ele așteptările, dar cel puțin am încercat, fiindcă astea erau lucrurile pe care le ceream eu de la viață. Prin urmare, poate că tu nu-ți dorești ceea ce mi-am dorit eu. Dar știi cu exactitate ce anume îți dorești? Știi sau nu știi?

Nu prea știam. Și nici nu aveam chiar acum timpul necesar pentru a mă gîndi la asta. Phoebe, care parcă se trezise din nou la viață – încă nu în totalitate renăscută, dar într-o stare mult îmbunătățită după o primă zi de tratament, după trei zile de odihnă și acum cu o doză imensă de optimism – a insistat să meargă și ea la magazin. Dacă afluența de clienți fusese sporită cît timp se aflase ea la policlinică, acum lumea se înghesuia și mai tare s-o vadă. Vînzările erau mari și afecțiunea oamenilor față de Phoebe întrecea toate așteptările. Era o exprimare unanimă de iubire la adresa surorii noastre. Eu și Sabina eram impresionate.

Acestea fiind zise, noi două ne-am văzut în continuare de treburile noastre. Neuitînd nici o clipă de termenul limită al întrunirii de la ora patru, am dat mai departe telefon după telefon, încercînd să găsim măcar încă o persoană care să fie dispusă să depună mărturie despre o eventuală legătură între o posibilă contaminare cu mercur la fabrica Northwood și

suferinţele cronice care îi apăruseră ulterior. Aveam acum o listă mai amplă de nume, deşi bineînţeles că cele mai multe dintre persoanele afectate de intoxicaţie, aflate pe acea listă, primiseră despăgubiri substanţiale din partea familiei Meade şi nu aveau de gînd să se arate nerecunoscătoare. Am dat o fugă în josul străzii pînă la magazinul soţilor Emily şi Tom McCreedy şi le-am expus încă o dată argumentele mele, insistînd în încercarea de a-i convinge. Am traversat apoi cu maşina tot oraşul şi am făcut acelaşi lucru şi cu Susannah Alban, şi totuşi ambele încercări se dovediră zadarnice. În timpul ăsta, Sabina a pătruns tot mai adînc în sistemul informatic al fabricii, încercînd să-l identifice pe bucătarul care preparase pentru Femeile de Afaceri cina din acea seară de martie cu atîţia ani în urmă. Acesta gătise mîncarea, iar soţia lui le-o servise la masă. Amîndoi plecaseră din Middle River la puţină vreme după incendiu, angajîndu-se într-o staţiune de odihnă din Vermont, dar cînd am sunat acolo, directorul ne-a spus că cei doi nu se dovediseră demni de încredere şi lucraseră la ei numai un an şi că el nu avea idee în ce direcţie se îndreptaseră după aceea.

Era foarte posibil ca acea „lipsă de încredere" în ei să se datoreze eventualelor probleme de sănătate cu care se confruntau cei doi din cauza scurgerii de deşeuri din recipientele subterane de la fabrică. În cazul în care nu-i puteam localiza, problema era extrem de discutabilă.

Crunt descurajate şi simţind nevoia unui răgaz, ne umpleam timpul dintre apelurile telefonice citind din jurnalele mamei. Acestea erau numeroase, începînd încă din vremea în care ea renunţase la pasiunea de a deveni scriitoare, pentru a se dedica vînzării de haine, şi nu conţineau cine ştie ce surprize deosebite pentru noi, fiind doar o imagine a mamei. Se vedea din ele de ce îşi dorise să devină scriitoare – avea un talent înnăscut pentru asta. Talentul se vădea mai ales în pasajele în care îşi exprimase în scris sentimentele pentru tata, chiar la mulţi ani după ce acesta decedase, precum

şi în cele în care scrisese despre tot ce şi-ar fi dorit să ne ofere şi se temea că nu avea să reuşească, precum şi acolo unde vorbea despre divorţul lui Phoebe (care o îndurerase), despre pasiunea Sabinei pentru calculatoare (care o uimise) şi despre plecarea mea pentru totdeauna din Middle River (care o lăsase profund lovită sufleteşte).

S-a întîmplat de mai multe ori ca eu şi Sabina să avem lacrimi în ochi, după ce una dintre noi citise cu glas tare cîte un pasaj din jurnalele ei. Nu cred că mi-aş fi dorit să-i citesc jurnalele de una singură. Era mai important faptul că mă aflam alături de sora mea şi, cu siguranţă, mai liniştitor.

Dar se apropia ora patru după-amiază. Am lăsat deoparte jurnalele şi am mai dat nişte telefoane, amintindu-le de întrunirea de la fabrică tuturor celor cu care am vorbit. Sabina a plecat pe jos prin oraş ca să caute ajutor, în timp ce eu m-am întors acasă ca să fac un duş şi să mă îmbrac pentru şedinţă. M-am îmbrăcat cu o fustă, de altfel unica pe care mi-o adusesem cu mine. Era albă şi se potrivea de minune cu o bluză roşie şi cu nişte sandale roşii. Bineînţeles că intenţionam să las o impresie de forţă. În acest scop, nu mi-am lăsat părul liber, într-o manieră feminină, ci mi l-am strîns la spate, prinzîndu-mi-l într-o clamă. M-am fardat cu atenţie, mi-am conturat buzele cu un creion, după care am aplicat cu o pensulă rujul pe ele. Mi-am aranjat ţinuta în faţa oglinzii şi m-am uitat bine, pînă ce m-am declarat mulţumită.

Considerînd că sînt suficient de atrăgătoare şi că am un aer competent, am luat-o din loc – şi doar în acea clipă mi-am dat seama de faptul că, de cînd mă întorsesem la Middle River, nu-l văzusem nici măcar o singură dată pe Sandy Meade personal, lucru care însemna bineînţeles că nici voi nu ştiţi cum arata acesta.

Imaginaţi-vă un leu cu un cap imens şi cu o coamă bogată de păr argintiu. Era la fel de înalt ca şi Aidan, dar cu cîţiva centimetri mai scund decît James. Imaginaţi-vă un piept bombat deasupra unor şolduri suple şi nişte picioare îndeajuns

de puternice şi de rezistente, încît să-i pemită să meargă pe jos distanţe lungi, lucru pe care îl făcuse dintotdeauna şi care, din cîte auzisem, rămăseseră la fel odată cu înaintarea în vîrstă. Imaginaţi-vă apoi nişte mîini puternice cu care îi plăcea să bată uşor în masă cu cîte un pix, o gură cu colţurile lăsate şi nişte ochi care sfredeleau totul în calea lor.

Dacă te intimida? Mai mult ca sigur. În momentul în care am ajuns în faţa clădirii conducerii, mă întrebam dacă aveam să mă ridic la înălţimea sarcinii pe care mi-o asumasem. Faptul că în ultima confruntare pe care o avusesem cu Sandy Meade eşuasem într-o manieră lamentabilă nu-mi era acum de niciun folos, ba chiar dimpotrivă.

Însă mă aflam acolo şi nu intenţionam cîtuşi de puţin să renunţ, devenind acum şi mai hotărîtă, din cauza mirosului lăsat de incendiu, care încă mai persista în atmosferă. La confruntarea trecută, cei din familia Meade reuşiseră să ascundă tot gunoiul sub covor. De data aceasta, eu dispuneam de o mai mare maturitate, de dovezi şi de sprijinul lui James, care era acum de partea mea.

Dat fiind faptul că în parcare se aflau mai multe automobile decît de obicei, am fost nevoită să-mi parchez maşina la o oarecare distanţă, pe alee. Tocmai mă îndreptam spre clădirea din cărămidă roşie, cu frontonul ei înalt, cu lucarnele şi cu obloanele ei albe, cînd chiar din maşina aflată în faţa mea a coborît un bărbat. La prima vedere, acesta semăna foarte mult cu James. Apoi mi-am dat seama că cei doi nu semănau decît ca înălţime, ca aspect, ton autoritar, ca simplitate şi bun-gust.

Bărbatul îmi întinse mîna.

– Mă numesc Ben Birmingham şi sînt prieten cu James.

În acea clipă, mi-am amintit ce îmi comunicase TrueBlue, la care am adăugat şi ceea ce aflase Sabina cînd cotrobăise ilegal prin corespondenţa electronică a fabricii. Aşa că i-am spus:

– Fost coleg de cameră cu James la colegiu şi actualmente avocat la Des Moines.

– Aşa este, îmi răspunse Ben, zîmbind. Şi descrierea persoanei tale a fost bună. N-aveam cum să nu-mi dau seama cine eşti.

– Ei, da. Doar sînt singura femeie participantă la adunare. Deocamdată, Consiliul de Administraţie este format numai din bărbaţi.

– Mai este şi secretara lui Sandy.

– Secretara lui Sandy are însă şaizeci de ani.

– E-adevărat. Bărbatul îmi făcu un semn cu capul spre clădire şi adăugă, de data aceasta pe un ton ceva mai sobru: Membrii Consiliului sînt în clipa asta cu toţii în şedinţă. Pentru o vreme, vor discuta doar ei între ei. James vrea ca în acest timp noi să aşteptăm în faţa Sălii de Consiliu. M-aş simţi onorat dacă mi-ai permite să te însoţesc pînă acolo.

– Mă reprezinţi ca avocat, l-am întrebat eu, dar numai pe jumătate în glumă.

– Dacă eşti de partea lui James, cred că da.

28

Sala de Consiliu era o încăpere mare, cu pereții acoperiți cu lambriuri din lemn de nuanță închisă. Pe jos erau covoare persane groase, iar pe pereți niște portrete pictate în ulei. Acele portrete îi înfățișau pe părinții și pe bunicii lui Sandy Meade și fuseseră realizate după niște fotografii purtînd amprenta timpului. Fiecare imagine își prezenta subiectul ca pe niște aristocrați despre care pînă și James știa că erau mai mult rodul imaginației decît o realitate istorică. Stră-străbunicul său nu vînase vulpi, după cum nici stră-străbunica lui nu fusese o persoană importantă din înalta societate. James socotea că minciuna le întina acestora memoria și că ascunderea adevărului dovedea întrucîtva faptul că nu fusese mai nimic de capul lor. El considerase dintotdeauna că cel mai adevărat lucru din acea încăpere era priveliștea poienii, a copacilor risipiți ici și colo, precum și a rîului, perspectivă care apărea în toată splendoarea ei prin acel perete mare de sticlă.

Astăzi însă nu avea ochi pentru toate aceste minunății și se așezase cu spatele la peretele de sticlă. Vedea doar masa lungă de consiliu, făcută din lemn de mahon, pe care se afla cîte un pahar cu apă cu gheață, în fața fiecărui participant la ședință și, distanțate uniform, două teancuri de hîrtii. Sandy se afla în capătul îndepărtat al mesei, avîndu-l pe Aidan imediat în dreapta lui. Ceilalți cinci membri ai Consiliului de Administrație, care nu erau din familia Meade, se așezaseră la întîmplare, între James, tatăl și fratele lui. Printre ei se aflau: vechiul prieten al lui Sandy, Lowell Bunker, consilierul juridic al fabricii; un alt vechi prieten al lui Sandy,

Cyrus Towle, preşedinte al clubului de golf; şi Harry Montaine, vicepreşedinte al unui colegiu privat din apropiere de Plymouth şi un simbol al inteligenţei. Brad Miller, senator al statului şi cel mai recent membru al Consiliului de Administraţie, un prieten al lui Aidan, şi fusese cooptat în Consiliu doar din acest unic motiv. Şi, în sfîrşit, aşezat la celălalt capăt al mesei, se afla Sam Winchell. Cîteodată prieten, cîteodată adversar al lui Sandy, acesta era membru al Consiliului numai pentru a se demonstra că Sandy voia ca oraşul să cunoască adevărul cu privire la starea fabricii. Din păcate însă, deoarece întrunirile acestea erau regizate cu multă grijă, Sam nu avea de raportat oraşului decît ceea ce voia Sandy ca oraşul să afle.

James purta un costum bleumarin, care nu constituia felul lui de a se îmbrăca în fiecare zi, dar nu-l împiedica să se simtă în largul lui, aşezat pe scaunul lui, cu coatele sprijinite de braţele capitonate ale acestuia, în timp ce Sandy făcea o introducere. Acesta urma întotdeauna acelaşi tipic de flecăreală, fiind mai mult o informare personală decît una despre afaceri, iar astăzi acea modalitate de abordare i se părea lui James cu-atît mai stranie, dat fiind incendiul care avusese loc cu o seară în urmă. Şi nu că mirosul persistent al acestuia ar fi pătruns pînă şi aici, în sala de consiliu. Aerul de aici era cu grijă filtrat şi controlat, la fel ca şi ordinea de zi a şedinţei. Dacă membrii Consiliului de administraţie nu ar fi aflat deja despre incendiu, s-ar fi putut întîmpla ca pînă la sfîrşitul şedinţei ei nici să nu afle că ar fi avut loc un asemenea eveniment nefericit.

Dar acesta era modul în care obişnuia să procedeze Sandy. Mare maestru al manipulării opiniilor celorlalţi oameni, păstra pentru ultima parte adevăratul scop al întrunirii, doar pentru a-i minimaliza însemnătatea.

Punîndu-şi ochelarii pe vîrful nasului, a început să citească unele extrase din documentele referitoare la soliditatea financiară a companiei. Apoi a continuat să vorbească despre

cel mai recent tip de hîrtie produs de fabrică, hîrtie destinată tipăririi digitale a imaginilor, a scos pe larg în evidență posibilitățile de realizare, conform solicitărilor, a diverselor finisări ale suprafețelor acesteia, fapt care ar fi generat o cerere masivă din partea spitalelor, considerînd această hîrtie a fi astfel de mare viitor – spunînd toate acestea fără a menționa nici măcar o singură dată numele lui James, care inițiase fabricarea acestui produs și îl promovase. Sandy a mai vorbit și despre alte proiecte pe care fabrica spera să le realizeze în continuare și a prezentat mai multe tabele și diagrame, iar cînd se pregătea să încheie, auditoriul era deja plictisit și dornic de plecare.

Nu însă și James, care era conștient de ceea ce urmărea tatăl lui și a fost nevoit să se străduiască din răsputeri să-și stăpînească revolta pe măsură ce trecea timpul și a trebuit să depună mari eforturi pentru a urmări cu atenție ce spunea tatăl lui. Și într-un tîrziu, Sandy aduse în treacăt vorba și despre incendiu, ca despre un fapt divers:

– E păcat că s-a întîmplat așa, dat fiind faptul că Grădinița reprezintă o parte importantă a comunității noastre. Din fericire, Aidan a găsit deja un sediu temporar pentru grădinița și creșa de zi, pînă la construirea unui complex nou, aici, în incinta fabricii. Aidan, te rog să vorbești tu despre asta.

Veni în acel moment și rîndul lui Aidan, care pînă atunci zăcuse ca într-un fel de transă, cu degetele împletite și cu privirea dusă pe fereastră. Era modul lui de a mima postura unui om cerebral.

Postura unui om cerebral? James știa al dracului de bine la ce anume se gîndea Aidan. Acesta nu se gîndea deloc la afaceri și la bunul mers al fabricii, ci numai la asistenta lui executivă, care se părea că îi făcea mari probleme, dacă ar fi fost să se ia după felul în care tunase și fulgerase împotriva ei, Aidan, de dimineață.

Pentru James era și mai revoltător faptul că nu Aidan fusese cel care găsise un local provizoriu pentru grădiniță.

Sandy fusese acela care apelase la biserica catolică şi îl convinsese pe părintele William că era în interesul femeilor din oraş să se mute seara orele de catehism, pentru a oferi pe timp de zi Grădiniţei acel spaţiu. Sandy ştia felul cum stăteau lucrurile între părintele William şi menajera acestuia şi n-ar fi avut la o adică nici un fel de scrupule ca să folosească în avantajul lui ceea ce ştia.

Nu, Aidan nu se ocupase de absolut nimic. Sandy găsise soluţia, cu o oră înainte de începerea şedinţei, iar faptul că o prezentase drept realizarea lui Aidan constituia modalitatea lui caracteristică de a aburi lumea pentru a-şi atinge scopurile tainice. Trebuia să devină limpede pentru toată lumea că Aidan era activ, competent şi preocupat de binele companiei.

Probabil că James ar fi rîs de acea viclenie, în cazul în care n-ar fi fost atît de jalnic totul. Dacă Aidan ar fi preluat conducerea fabricii, asta ar fi însemnat pentru întreaga afacere începutul sfîrşitului. Aidan nu era decît o marionetă. Nu se pricepea la absolut nimic din acea fabrică şi nici măcar nu-l interesa asta cîtuşi de puţin. Sandy îşi dorea o unealtă pentru a-şi perpetua regimul de muşamalizare, de mituire şi de fraude, încă multă vreme după dispariţia lui. Iar Aidan putea îndeplini în modul cel mai strălucit rolul unei asemenea unelte.

James era furios, dar nu era invidios. Era furios fiindcă îi păsa de fabrică şi de oraşul Middle River. Dacă n-ar fi fost adevărat acest lucru, ar fi plecat de mult de-aici şi ar fi încercat să-şi salveze relaţia cu April, de dragul fetiţei lor. Dacă n-ar fi şi acum adevărat acest lucru, el s-ar gîndi să lase totul baltă şi s-o urmeze pe Annie Barnes. Însă acest lucru era o cu totul altă poveste, şi mai complicată, o problemă dintre cele mai spinoase.

– Aşa încît avem situaţia sub control şi în privinţa asta, îi asigură iute Sandy pe cei prezenţi, deoarece Aidan nu găsise cu cale să rostească prea multe vorbe. Aranjînd o foaie de hîrtie în faţa lui, Sandy îşi drese glasul şi trecu la hîrtia

următoare şi la subiectul următor: Mai există şi nişte zvonuri pe tema mercurului. S-a răspîndit ideea că fabrica ar avea probleme în privinţa asta. Pentru a infirma aceste zvonuri, vă rog să căutaţi între documentele de lucru ale fiecăruia dintre voi şi să studiaţi copia după cea mai recentă atestare a fabricii din punct de vedere ecologic şi a absenţei poluării, atestare venită din partea organelor abilitate ale statului.

James ştia ce avea tatăl lui de gînd şi în această privinţă. Sub pretextul prezentării procesului de testare a gradului de poluare produsă de fabrică, Sandy se lansa într-o înşiruire de cifre şi de termeni ştiinţifici de o complexitate cu mult prea mare pentru a putea fi înţeleasă de membrii consiliului. Dar scopul lui nu era ca oamenii aceia să înţeleagă ceva, ba chair dimpotrivă. Nici măcar el însuşi nu înţelegea nimic. Recunoscuse acest lucru cu ani în urmă în faţa lui James chiar de mai multe ori, atunci cînd ei doi încă mai discutau şi cînd Sandy îl pregătea pe James pentru viitoarea lui funcţie şi voia să-l iniţieze pe fiul lui în tainele conducerii. Scopul, îi declarase el atunci sus şi tare, era pur şi simplu acela de a-i determina pe membrii Consiliului să *creadă* că ştia despre ce vorbea, iar în cazul de faţă că statul atestase într-adevăr faptul că Northwood nu mai avea nici un fel de probleme cu mercurul.

– Ia stai puţin, interveni în acea clipă James. Erau primele cuvinte pe care le spunea şi atraseră toate privirile în direcţia lui. Acest lucru esta doar pe jumătate adevărat.

Sandy zîmbi strîmb.

– Da, este unica jumătate de adevăr pe care trebuie s-o cunoaşteţi, replică el, după care se uită la ceilalţi şi se pregăti să-şi continue discursul.

– Ba nu, îl contrazise James, îndreptîndu-se de spate şi prin urmare atrăgînd atenţia asupra lui. Nu este deloc bine aşa. Avem nevoie de întreg adevărul.

– Şi care este întreg adevărul? întrebă Sam Winchell.

– Ce dracu', Sam? Nu-i mai da şi tu apă la moară! se răsti Sandy.

James ridică o mînă, gest prin care îl mai temperă pe Sam. Acesta avea o curiozitate înnăscută şi, în plus, cîteva păreri diametral opuse faţă de acelea ale lui Sandy, fapt care îl determinase să pună acea întrebare. James însă ştia cît anume trebuia spus.

– Adevărul este acela că există zone potenţial periculoase răspîndite pe întreg perimetrul fabricii, zone în care au fost îngropate recipiente pline cu deşeuri toxice. În cazul în care acele recipiente se fisurează la un moment dat şi încep să aibă loc scurgeri, faptul că ar putea exista un pericol la adresa sănătăţii publice va determina intentarea unei acţiuni judecătoreşti împotriva fabricii, proces penal care ne va duce la faliment, implicînd în acelaşi timp şi decăderea întregului oraş.

– James! exclamă Sandy, cu un oftat de enervare. Te comporţi teatral. Nu există un asemenea risc.

– S-a mai întîmplat deja de două ori, replică James.

Sandy aruncă spre membrii Consiliului o privire prin care părea că se scuză.

– Îmi pare rău. El nu cunoaşte faptele.

James era mulţumit. Sandy îi făcea jocul. Cu cît îl discredita mai tare pe James, cu-atît cădea mai rău.

În tot acest timp, Aidan nu spuse nimic. Nu îşi exprimă niciun fel de părere proprie. Şi totuşi, părea îngrijorat.

James îşi ridică de lîngă piciorul scaunului servieta care zăcuse acolo cu un aspect absolut inofensiv pînă atunci. Se ridică apoi în picioare, îşi puse pe masă servieta, o desfăcu, scoase din ea documentele pe care le pregătise şi începu să le împartă celor prezenţi, în timp ce Sandy continua să se comporte de parcă James nu era decît un fiu rătăcit care nu ştia ce face.

Sandy oftă prelung.

– Ce faci, James? Se adresă apoi celorlalţi: În locul vostru, nu m-aş mai obosi să citesc ce se află în documentele acelea. Nu sînt decît dezinformări.

James nu-i mai acordă tatălui său nicio atenţie. El se adresă celorlalţi membri ai Consiliului de Administraţie:

– Aveţi acolo o listă de cetăţeni ai oraşului Middle River, pe care fabrica a hotărît să-i sprijine din punct de vedere financiar. Veţi vedea că aceştia nu mai sînt apţi de muncă, din cauza unor maladii care sînt şi ele menţionate în acea listă şi veţi constata şi datele începînd de la care aceştia au început să aibă probleme de sănătate. Aveţi, de asemenea, şi datele la care au avut loc incendiile. Ceea ce însă nu aveţi printre aceste documente este faptul că acele incendii, la fel ca şi cel de aseară, au fost provocate intenţionat, după ce s-au produs scurgeri de mercur din recipientele îngropate, îmbolnăvindu-i pe oameni.

Sandy se ridică în picioare.

– Ai întrecut orice măsură!

James însă continuă neabătut:

– Intoxicarea cu mercur se caracterizează prin fapul că poate fi confundată cu simptomele altor zece boli, lucru care, de altfel, s-a şi întîmplat, numai că noi ştim care este adevărul.

– Pe dracu'! urlă Sandy, însă James era încă departe de a fi terminat tot ce avea de spus. De-abia începuse şi de-abia îşi intrase în ritm. Şi-ar fi dorit ca şi Annie să fie prezentă în sala de consiliu, dar nu venise încă momentul. Ar fi fost încîntată să-l audă. Membrii Consiliului îi sorbeau vorbele, iar dacă nu-l credeau încă, aveau s-o facă în curînd.

– Dacă vă uitaţi la pagina trei, veţi descoperi còpii după primele rapoarte interne întocmite cu ocazia fiecărei scurgeri. Aceste rapoarte sînt codificate, astfel încît nu veţi găsi menţionate în mod explicit nici termenul mercur, nici cel de boală. Însă dacă vă veţi uita la pagina şase, şi James aşteptă ca membrii consiliului să ajungă la pagina indicată, veţi vedea că Aidan menţionează într-un raport totul, cît se poate de explicit.

Sandy se uită în direcţia lui Aidan.

– Cum naiba?

Aidan părea luat prin surprindere.

– N-am scris eu aşa ceva. Este un fals!

James îşi privi fratele.

– Originalele se află păstrate la loc sigur, cu tot cu semnătura ta olografă, cu cerneală.

– Eu n-am întocmit nici un raport.

– Este pe el semnătura ta, Aidan. Ai iscălit cu mîna ta, cu cerneală, îi spuse James cît se putea de calm, lucru care îi sporea credibilitatea în faţa celorlalţi. Brad, care se arătase rezervat, de data aceasta devenise extrem de atent. La fel fusese captată şi atenţia lui Harry Lowell, avocatul lui Sandy, care îşi pusese ochelarii şi studia şi el cu mare atenţie documentele, în timp ce Sam şedea rezemat de spătarul scaunului şi sorbea cu nesaţ fiecare cuvînţel al lui James.

Aşa că James îi oferi mai multe detalii:

– În afară de rapoartele întocmite de Aidan, veţi mai găsi şi altele, referitoare la muncitorii care au efectuat lucrările de decontaminare a zonelor aferente. Sînt anexate şi facturi în care se specifică întreaga aparatură şi echipamentele de protecţie cumpărate de noi, pentru ca aceştia să nu fie la rîndul lor şi ei expuşi pericolului de intoxicare. Şi pentru că tot veni vorba, ţin să vă spun că nici aceşti lucrători n-au fost informaţi în legătură cu scurgerile de mercur. Lor li s-a spus că trebuie să poarte acel echipament, ca o precauţie pentru cazul în care ar apărea ceva neprevăzut în timpul activităţii lor. Lor li s-a spus că era logic ca acele recipiente să fie îndepărtate de-acolo, dat fiind faptul că, de exemplu, Pavilionul de vară trebuia să fie reconstruit.

– Dar ăsta a fost adevărul! tună Sandy. N-a existat nici un fel de scurgere.

James continuă pe acelaşi ton liniştit:

– Ultimele două pagini prezintă în amănunt genul de relaţii pe care le-a avut Sandy cu anumite persoane, atît la nivel local, cît şi la nivel statal, persoane care ar fi avut autoritatea de a pune sub semnul întrebării toxicitatea de la fabrica Northwood.

După cum puteți vedea, Sandy s-a purtat cu multă generozitate cu ei, de-a lungul anilor, nefiind deloc surprinzător faptul că aceştia s-au prefăcut că nu descoperă nimic în neregulă.

– Asta este o calomnie, mormăi Sandy în direcția avocatului său. Apoi se așeză la locul lui, lăsîndu-l pe acesta să conducă mai departe ostilitățile.

Lowell se uită la James pe deasupra ochelarilor şi i se adresă pe un ton superior:

– Tatăl dumitale s-ar putea să aibă dreptate, dacă nu deții ca probe decît nişte hîrtii. Avocatul scutură teancul de documente, ca şi cum acestea n-ar fi avut nici un fel de valoare. Toate astea pot să fie inventate.

Încă înainte de a fi terminat Lowell ce avea de spus, James se afla în drum spre uşă. Nu se îndoia cîtuşi de puțin de faptul că Ben şi Annie aşteptau acolo, dar, cînd îi văzu, bărbatul se simți mai liniştit. Aceştia erau doi dintre oamenii din viața lui pe care îi admira cel mai mult, cu toate că Ben îi era de ani de zile prieten, în timp ce de Annie nu se apropiase decît de cîteva săptămîni. Îi invită, printr-un gest, să intre în sala de consiliu.

Lui Sandy nu-i plăcu deloc acest lucru.

– Este o întrunire a Consiliului de Administrație. Ei n-au ce căuta aici.

– Adeseori avem şi invitați, îi spuse James. Îl prezentă pe Ben drept un vechi prieten şi avocatul său personal, iar pe Annie drept reprezentantă a opiniei publice.

– Reprezentanta opiniei publice? strigă atunci Aidan, părînd ofensat. Fii serios! Este doar o femeie însetată de răzbunare, pentru ceva care s-a întîmplat cu mulți ani în urmă.

James se răsuci spre fratele lui.

– Şi la drept vorbind, ar şi merita să fie răzbunată, îi răspunse el răspicat, numai că nu de asta se află ea acum aici. A venit aici fiindcă are dovada – ascultați cu atenție! – dovada că sora ei, Phoebe, este intoxicată cu mercur. Bărbatul îşi întoarse privirea spre ceilalți. Şi să nu încerce niciunul dintre voi să insinueze că aceasta s-ar fi putut să fie expusă

contaminării într-o altă parte din oraş decît în fabrică, deoarece chiar în ultimele pagini ale documentelor pe care vi le-am pus la dispoziţie veţi găsi detaliat toţi anii în care a fost utilizat mercurul în uzina noastră şi încuviinţarea de către stat a acestei situaţii. Am utilizat în trecut mercurul şi am produs deşeuri cu mercur. Aceste fapte sînt ştiute public. James trase apoi nişte scaune pentru Annie şi pentru Ben.

Sandy se ridică atunci în picioare, adresîndu-se Consiliului:

– Ceea ce nu v-a spus fiul meu este faptul că el şi Ben Birmingham sînt prieteni la cataramă. La colegiu au stat în aceeaşi cameră. Asta ar trebui să vă facă să vă întrebaţi de ce n-a putut James să apeleze la un avocat adevărat. Cît despre Annie Barnes, aceasta suferă de o mare labilitate psihică. Veţi găsi în oraş mulţi oameni care pot depune mărturie despre ceea ce a făcut ea cu ani în urmă aici.

James era însă de neclintit. El ştia foarte bine cît de multă stabilitate emoţională avea Annie. El socotea că femeia era la fel de cu capul pe umeri ca toţi ceilalţi aflaţi atunci în acea încăpere.

Zîmbind, bărbatul îi trecu în revistă cu privirea pe cei prezenţi. James era fiul tatălui său. Avea aceeaşi tărie de caracter ca şi bătrînul.

– Iată cum stă treaba, zise James cu o riguroasă bunăvoinţă. Dacă unii dintre voi consideraţi că invitaţii mei nu au nimic consistent de spus şi vreţi să părăsiţi încăperea, nu vă sfiiţi! Însă aţi pierde ocazia de a vedea pe viu cum se scrie istoria acestui oraş. Bărbatul întinse o mînă spre uşă în semn de invitaţie, ridică din sprîncene şi îi privi drept în faţă pe cei prezenţi.

– Ei bine, eu parcă aş înclina s-o fac, îi răspunse Sandy. Mi se pare cam prea cald aici şi cred că m-aş simţi mai bine afară, în aer liber, mai adăugă el aruncînd o privire pe fereastră şi încremenind. Îşi încordă privirea, se încruntă şi-şi întinse gîtul ca să vadă mai bine. Dar ce-i cu agitaţia aia din poiană? Încă nu s-a făcut ora cinci. Ce naiba fac ăia acolo?

James se uită şi el pe fereastră, la fel ca toţi ceilalţi. La prima vedere, lumea de afară părea că se plimbă. Apoi se putea vedea că oamenii se opreau cînd ajungeau exact în faţa ferestrelor sălii de consiliu. Acolo se întorceau şi se uitau în sus, la ferestre.

James schimbă cu Annie priviri întrebătoare, dar femeia scutură din cap, la fel de surprinsă ca şi el.

Sandy rînji.

– Iată! Vedeţi? Nu ştiu cum de au aflat despre această întrunire a noastră, dar nici ei nu cred ceea ce afirmă James. Bătrînul se aplecă în faţă, cu mîinile sprijinite pe masă şi cu ochii lui sfredelitori trecînd de la unul la altul dintre cei prezenţi. Pentru că el vă vinde numai gogoşi. Fiul meu cel mare şi-a dat seama cum stau lucrurile. El ştie că zilele lui în această fabrică sînt numărate.

James nu se mai obosi să-i răspundă. Şi nici nu dădu înapoi.

– Annie, te rog, începe tu!

Bărbatul se aşeză, uitîndu-se la Annie cum se ridica în picioare şi, pentru o vreme rămase din nou ca năucit. Annie Barnes cea pe care şi-o aminteau cu toţii din trecut era extrem de departe de această femeie atrăgătoare şi sofisticată, care stătea acum dreaptă în faţa lor. Felul cum era îmbrăcată era foarte potrivit pentru acea ocazie, părul era perfect, faţa era perfectă. Pînă şi tonul vocii era perfect, cu acel început mai discret. Dacă ar fi început prea în forţă, lumea ar fi considerat-o arogantă. Începînd astfel, părea mai mult implicată decît dornică să şocheze şi, prin urmare, sinceră.

El îi adora onestitatea. Din tot sufletul.

Annie începu prin a menţiona moartea mamei ei şi îi cîştigă pe toţi de partea ei cînd aminti despre locuitorii cu care stătuse de vorbă, despre suferinţele fizice cu care se confruntau aceştia, despre împotrivirea lor de a blama fabrica şi despre motivele care îi determinau să procedeze astfel. Adăugă în felul acesta o tentă personală celei mai generale liste pe care le-o furnizase James participanţilor şi deveni

chiar şi mai înflăcărată, atunci cînd începu să vorbească despre Phoebe. Iar pasiunea era ceea ce se potrivea cel mai bine cu situaţia dată. James ştia tot ce avea ea de gînd să spună, şi totuşi era fascinat. Îi plăcea la nebunie acea înflăcărare a ei. Bărbatul nu se îndoia de faptul că ei îi păsa de cetăţenii oraşului sau că îşi preţuia nespus de mult familia. Annie vorbi apoi despre grupul Femeilor de Afaceri, menţionă despre întrunirile acelui grup din clădirea Clubului, întîlniri anterioare incendiului, după care enumeră problemele ulterioare de sănătate ale tuturor participantelor. Femeia scoase apoi jurnalul mamei ei şi citi din el pasajul care confirma prezenţa lui Phoebe la acea întîlnire fatidică, vorbi despre sarcinile pierdute spontan de Phoebe şi despre problemele acesteia mai recente de sănătate. Cînd încheie povestind despre testele care i se făcuseră lui Phoebe la New York, despre prima etapă de tratament efectuată la Middle River şi despre cele mai recente rezultate ale analizelor de laborator, în toată sala domnea o tăcere mormîntală.

Pînă în acel moment, mulţimea de-afară crescuse extrem de mult ca număr. James nu ştia dacă acest lucru era unul bun sau rău.

Sandy nu părea să bage în seamă acea mulţime de oameni. Era prea ocupat să se arate mulţumit de sine.

– Ştim cu toţii de ce cărţile ei se vînd atît de bine. Ştie să născocească basme captivante.

James se ridică în picioare.

– Nu este vorba despre nici un basm, spuse bărbatul, înflăcărat acum şi el. Este adevărul gol-goluţ, care ne arată consecinţele faptelor noastre. James arătă cu degetul mare spre fereastră. Nu putem face nimic în privinţa celor din partea ailaltă, care mănîncă peşte din rîu, în ciuda faptului că au fost avertizaţi să nu facă acest lucru, dar cînd îi lăsăm pe oameni să-şi trimită zilnic copiii într-o clădire despre care ştim că se află construită deasupra unui butoi plin cu praf de puşcă, asta este ceva imoral. Cînd îi lăsăm pe oameni să sufere fără îngrijirea medicală adecvată pe care ar putea-o

avea doar dacă ar cunoaşte natura bolii lor, este la fel de imoral. Unele consecinţe sînt ireversibile. Nu poate nimeni să facă nimic în privinţa vindecării fiului autist al soţilor McCreedy. Acest gen de afecţiuni congenitale nu are leac, dar putem ajuta în privinţa educaţiei, asigurîndu-i banii necesari pentru acest lucru.

– Dar facem deja asta, răcni la el Sandy.

– Şi am putea să-i spunem lui Emily McCreedy că astmul ei bronşic este din cauza intoxicării cu mercur şi că s-ar putea vindeca printr-un tratament specific.

– Ce dracu', James?! îi strigă Sandy, ridicînd cu disperare o mînă. Ce ai de gînd să faci? Să spui adevărul şi să provoci panică în localitate, de-a lungul rîului şi în toate locurile unde oamenii au nevoie de un ţap ispăşitor pentru faptul că sînt bolnavi?

– Dacă va fi necesar, chiar aşa voi face, îi răspunse cu hotărîre James. Doar de tine depinde cum anume vom face acest lucru. Temeinic şi în linişte sau cu mare tămbălău.

– De mine depinde? Lăsînd la o parte problema mercurului, acest adevăr poate ucide oameni. Dacă le spui adevărul în situaţia de faţă, acest lucru va însemna sfîrşitul fabricii. Nu-ţi pasă absolut deloc de asta? Chiar n-are nici o importanţă pentru tine? Sau te vei mulţumi să-ţi iei fetiţa, care, oricum, n-are să se poată adapta aici, şi ai să pleci în altă parte?

James se făcuse livid la faţă.

– Fetiţa aceea este fiica mea.

– Este fiica ta adoptivă, preciză Sandy sec.

– Ba nu, îl contrazise James, uitîndu-se acum la ceilalţi. Mia este fiica mea biologică. Am fost împreună cu mama ei timp de şase ani.

Sandy interveni brusc, dîndu-şi ochii peste cap:

– De parcă eu aş fi văzut-o vreodată la faţă pe femeia aceea.

– Dar a fost aici, le spuse James membrilor Consiliului de Administraţie. A fost de trei ori în oraş şi de fiecare dată

tatăl meu a făcut-o să se simtă atît de prost, încît s-a jurat că n-are să mai revină niciodată. James îl privi drept în ochi pe Sam Winchell. Eu sînt tatăl biologic al Miei şi am custodia deplină asupra ei, dat fiind faptul că April nu vrea să locuiască cu noi, iar eu n-aş putea să plec de-aici. Din asta poţi să deduci cît de mult simt eu pentru acest oraş. Aşa că apucă-te de treabă şi tipăreşte în ziarul tău orice vrei din ceea ce ai auzit aici. Eu m-am săturat pînă-n gît să joc numai cum îmi cîntă Sandy. Şi pentru că tot veni vorba despre ziar...

– James... încercă Sandy să-l facă să tacă.

James însă nici nu mai putea şi nici nu mai voia să se abţină.

– ... şi pentru că tot veni vorba despre ziar, poţi să faci publică şi ştirea că mama mea este încă în viaţă şi că are acum o căsnicie fericită, cu un bărbat cu mult mai bun decît cel care stă în capul acestei mese.

Apoi James continuă, fără să ţină cont de reacţia celor din jur:

– Să vă explic acum şi motivul pentru care se află aici vechiul meu prieten şi coleg de cameră din şcoală. Ben este unul dintre cei mai buni jurişti din ţară, în dreptul familiei. Este un specialist expert atît în domeniul legilor, cît şi în acela al psihologiei, aşa că, în ultima vreme, m-a sfătuit privind felul în care aş putea să-l fac pe tatăl meu să înţeleagă cît de gravă este întreaga problemă a deşeurilor ăstora ale noastre, de mercur. Sandy însă este extrem de încăpăţînat. Spune că, dacă nu-mi convine felul în care conduce el fabrica, sînt un om liber şi n-am decît să plec unde vreau. Iar asta încă nici n-ar fi chiar atît de grav, dacă n-ar avea nevoie de ajutor atîtea sute şi sute de cetăţeni ai acestui oraş. Aşa că îi vom ajuta.

– Îi vom ajuta pe naiba! exclamă Sandy, de data asta însă ceva mai anemic. Se uita pe fereastră şi părea derutat.

James continuă să li se adreseze membrilor consiliului:

– Vom parcurge toate listele şi vom face în aşa fel încît să-i ajutăm pe cei care pot fi ajutaţi, iar celorlalţi să le oferim

compensații materiale și să îndepărtăm în mod ecologic pînă și ultimul strop de deșeu de mercur rămas.

– Veți fi dați în judecată, îl avertiză Lowell.

– Dacă vom proceda corect, atunci nu ne va da nimeni în judecată. Bani avem, slavă Domnului! Și avem destui și pentru a-i investi în dezvoltarea ulterioară a fabricii. James îi întrebă pe membrii Consiliului de Administrație: Nu credeți ca așa ar fi corect să procedăm? Fabrica are obligația morală de a se revanșa.

– Doar peste cadavrul meu, îi strigă Sandy, bătînd însă acum în retragere. Bătrînul continua să se uite pe fereastră.

James își întoarse și el capul și se uită pe fereastră. Probabil că i s-a văzut pe față o reacție, pentru că imediat se uitară toți cei din încăpere pe fereastră, inclusiv cei aflați în capătul opus al mesei și care se ridicaseră în picioare, pentru a vedea mai bine ceea ce se întîmplase pe peluză. Mulțimea creștea. Întreaga zonă din fața ferestrei era plină de lume dintr-o parte într-alta, dar faptul cel mai izbitor era acela că oamenii ridicaseră un banner. Unul singur. Acesta se întindea dintr-o margine în cealaltă a mulțimii, și pe el era scris, cu litere mari, care puteau fi citite cu multă ușurință de cei aflați în sala de consiliu:

VREM UN MIDDLE RIVER NEPOLUAT!

Annie se încleștase de brațul lui James.

– Vezi cine se află acolo? îl întrebă ea în șoaptă, cu multă emoție.

James dădu din cap. În mijlocul primului rînd de oameni din față, le văzuse pe Sabina și pe Phoebe. Dar îi mai văzu și pe soții McCreedy, pe cei din familiile Alban și Dahill, pe Ian Bourque, pe John DeVoux și pe Caleb Keene. Văzu acolo lume de pe ambele maluri ale rîului, oameni bolnavi, sănătoși, care lucrau la fabrică și care nu lucrau la fabrică. Semnificația, bineînțeles, era aceea că, în cazul în care avea să fie nevoie, acești oameni ar fi urmat să se lupte cu fabrica.

Uitîndu-se din nou la tatăl lui, observă că și acesta înțelesese semnificația. În acele doar cîteva minute,

bătrînul devenise mai palid şi parcă se împuţinase la trup. Şi, dintr-odată, James se întristă. El putea să aibă opinii diferite de cele ale lui Sandy, în cele mai multe privinţe, şi totuşi Sandy tot tatăl lui ar fi rămas pentru totdeauna.

– Dar eu nu vreau să realizăm toate astea peste cadavrul tău, îi zise James, ca şi cum ar fi fost singuri în încăpere. Ceea ce vreau eu este o tranziţie făcută cu capul limpede, respectînd nevoile tuturor. Întinse mîna spre Ben şi luă de la acesta dosarul pe care îl pregătise. Îl deschise şi îl împinse spre mijlocul mesei. Prin aceste hîrtii, se hotărăşte că tot tu vei rămîne preşedinte onorific al Consiliului de Administraţie al fabricii, în timp ce eu voi deveni preşedinte executiv şi director general al fabricii.

Sandy rămăsese perplex.

– Dumnezeule, dar asta înseamnă că tu o să preiei întreaga putere în fabrică.

James nu răspunse nimic.

Aidan, care se uitase la tatăl lui, aşteptînd în zadar ca acesta să mai spună ceva, se întoarse în direcţia lui James.

– Şi eu?

– Tu ce? îi întoarse James întrebarea.

– Mie mi s-ar cuveni postul pe care vrei tu să-l preiei.

– Tu rămîi ceea ce ai fost şi pînă acum, îi spuse James. Eşti potrivit ca imagine.

– Dar îmi furi ceea ce îmi aparţine.

James putea foarte bine să-i răspundă că nu făcea decît să-şi ia înapoi ceea ce îi aparţinuse de drept, dar nu avea absolut nici un rost.

– Totul se face aşa doar spre binele fabricii. Se impune o schimbare la nivel de conducere, pentru a rămîne în continuare credibili. Îi vezi pe oamenii aceia de acolo? Ei sînt puternici prin numărul lor mare. Pe deasupra, mai au şi dreptate – trebuie să reparăm tot ce am stricat. Aidan, nu este vorba nici despre tine, nici despre mine şi nici despre Sandy. Acum e în joc însăşi existenţa oraşului, care va supravieţui doar atîta vreme cît va funcţiona şi fabrica. Atît şi nimic mai mult.

29

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Nu ştiu cum aş fi putut să descriu altfel ceea ce am simţit cînd i-am văzut pe toţi acei oameni cu banner-ul lor. Nu numai că nu mă aşteptasem cîtuşi de puţin la aşa ceva din partea lor, dar, aşteptînd în anticamera sălii de consiliu şi întrebîndu-mă dacă doar cazul singular al lui Phoebe ar fi fost îndeajuns, mă gîndisem că Grace avusese dreptate atunci cînd afirmase că locuitorii din oraşele mici erau atît de înguşti la minte, încît se încăpăţînau să-şi apere măruntele lor secrete urîte, chiar şi atunci cînd acest lucru contravenea propriului lor interes.

Şi totuşi, ieşiseră acolo, pe acea peluză, oameni care nu aveau habar de ceea ce plănuise James să facă, dar care, cu toate acestea îşi riscaseră locurile de muncă. În tot cursul alergăturii de sîmbătă şi de duminică, cînd mă văzusem cu prieteni apropiaţi şi trecusem prin locurile mele preferate din Washington, nu simţisem acea bucurie pură pe care o simţeam acum.

În consecinţă, banner-ul era acolo, pe pajişte şi constituia atît la propriu, cît şi la figurat un avertisment pentru Sandy Meade. Iar aici, pe masa Consiliului, erau actele pe care James insista ca Sandy să le semneze. Pe elegantele lor scaune capitonate şedeau membrii Consiliului de Administraţie, unii preocupaţi, alţii precauţi, iar Sam de-abia mai putîndu-se stăpîni. Şi în tot timpul ăsta, Aidan părea că se dă de ceasul morţii.

Voiam să rămîn acolo. Voiam să-l văd cu propriii mei ochi pe Sandy semnîndu-şi actul de abdicare. Voiam să-l văd pe Aidan înghiţind găluşca pe care o merita cu vîrf şi îndesat.

Aş fi vrut să-l îmbrăţişez pe James, să-l strîng tare la piept (şi poate să-l şi sărut, în cazul în care ar fi acceptat aşa ceva de faţă cu toţi ceilalţi), şi să-i spun cît de mult mă bucuram că se rezolvase totul cu bine.

Dar n-am făcut nimic din toate acestea, pentru că James m-a rugat să ies din încăpere. A făcut asta cît se putea de politicos, spunîndu-mi:

– Annie, ar trebui acum să rămînem doar noi.

Eu am înţeles şi m-am conformat. Tonul pe care l-a folosit în primele momente de cînd preluase puterea a fost crucial. Nu mai avea rost să rămînă acolo cineva care nu era avocat, nu era membru al Consiliului şi nici măcar locuitor al oraşului Middle River. Nu-şi avea locul acolo o romancieră şi cu-atît mai puţin o discipolă a lui Grace Metalious.

Aceasta era vestea cea rea. Vestea cea bună era aceea că nu mai aveam de ce să aştept acum în anticamera sălii de consiliu, ca o fetiţă bună şi ascultătoare. Trebuia să ies la aer.

Iar acolo afară, lucrurile au devenit cu-adevărat ciudate. Fusesem calmă pe tot parcursul alocuţiunii mele în faţa Consiliului de Administraţie. Nu-mi făcusem nici un fel de iluzii în privinţa bărbaţilor din acea încăpere. În afară de James şi de Sam (ca şi de Ben, cu care de-abia făcusem cunoştinţă), nu aveam în acea încăpere nici un prieten. Şi nici nu mi-aş fi dorit asta. Am putut să expun faptele aşa cum le vedeam eu, cu emoţiile pe care mi le stîrneau ele, şi asta a fost totul. A fost de parcă ar fi vorbit de la o tribună o autoare de succes în faţa a sute de persoane prezente la un dineu de binefacere, eu reuşind să-mi păstrez cumpătul, fiindcă audienţa îmi era în cea mai mare parte necunoscută.

Acolo, afară, însă era cu totul altceva. Am ieşit pe uşa din faţă a acelei frumoase clădiri din cărămidă roşie şi apoi i-am dat ocol pînă în spate, pe o cărare pavată. Însă în momentul în care mulţimea mi-a intrat în raza vizuală – sau, mai bine zis, atunci cînd eu am intrat în raza vizuală a mulţimii – am

simțit o mare slăbiciune în tot corpul. Aceasta era victoria lor, într-o cu mult mai mare măsură decît a mea. Eu venisem aici, pur și simplu, doar pentru a descoperi cauza îmbolnăvirii mamei mele.

Mă oprisem deja. Ba am făcut și cîțiva pași înapoi. Atunci m-a zărit Sabina. Era lîngă Phoebe – și-și petrecuse un braț în jurul mijlocului acesteia, deoarece Phoebe era încă departe de a se simți cu-adevărat bine. Mișcîndu-se amîndouă simultan, sub conducerea Sabinei, se desprinseră din mulțime și se îndreptară în direcția mea. Pe figurile lor exista o expresie victorioasă, chiar sfidătoare, dar nimic mai mult. Și de-abia în acel moment mi-am dat seama că ele n-aveau de unde să știe cîtuși de puțin ce anume se petrecuse în sala de consiliu.

Răsuflînd adînc, am ridicat fruntea sus, am strîns din buze și am dat din cap.

Două surori, două suspine de eliberare și un chiuit de satisfacție (acesta din partea Sabinei). Apoi mi se păru că cele două alergau spre mine, deși eu știam că Phoebe era destul de lipsită de puteri, iar în clipa următoare ne strîngeam în brațe toate trei, împărțind o victorie pentru prima oară în viețile noastre, eram sigură de acest lucru.

„Împărțind" reprezenta aici, desigur, doar un fel de-a vorbi. Avusesem fiecare dintre noi în viață momentele noastre victorioase – căsătorii pentru surorile mele, nașteri pentru Sabina, cărți de mare succes pentru mine, ca să precizez numai cîteva dintre acestea. Dar niciodată nu „împărțisem" o victorie comună, în sensul de a ne simți egale între noi – de fapt, simțind asta din ce în ce mai mult, deoarece eram toate împreună.

Pînă în ziua de azi, niciodată n-am adus vorba despre asta. Oricît de apropiate am devenit în lunile care au urmat preluării fabricii, unele lucruri au rămas nerostite. Cred că pur și simplu doream să ne bucurăm de apropierea dintre noi, fără a despica firul în patru.

Dar, să rămînem încă în acea după-amiază. De-abia apucaserăm noi trei să ne îmbrățișăm, că deja ni se alăturaseră și alți oameni, interesîndu-se despre întîlnire și scoțînd strigăte de bucurie. În acel scurt interval de timp, am fost îmbrățișată de mai multe ori decît fusesem în cursul ultimului marș de solidaritate cu victimele cancerului de sîn, la care participasem, de persoane pe care nu le cunoșteam nici măcar după nume. Ați participat și voi vreodată la o asemenea manifestare? Nu poate fi descris în cuvinte un astfel de sentiment de solidaritate. Îmbrățișarea este expresia exterioară a acelei solidarități.

Ei bine, tot despre solidaritate era vorba și în acea după-amiază, aici, la Middle River. Simțeam cu toții aerul încins, miroseam căldura ierbii, aburul de deasupra rîului și dulceața frunzelor din copacii de pe malurile acestuia. Se mai simțea încă și mirosul de fum de la incendiul din seara trecută, dar era mult mai redus față de celelalte parfumuri sublime.

Și era foarte clar că bărbații din sala de consiliu nu știau nimic din toate lucrurile astea. Tot ce știau ei era că mulțimea se împrăștiase. Acum erau ocupați cu semnarea documentelor și cu acceptarea schimbării. În momentul în care ședința se apropia de sfîrșit, noi deja plecaserăm de-acolo.

Însă am spus „noi", doar într-un sens generic. Eu nu plecasem încă. Nu am putut. Doar m-am mulțumit să rămîn în mașina mea, în timp ce pînă și ultimul localnic s-a întors la treburile lui, pur și simplu am rămas acolo, cu acoperișul mașinii coborît și cu soarele deasupra, mai slab acum ca intensitate și cu razele trecînd dinspre vest peste vîrfurile copacilor. Mi-am scos clama din păr și mi l-am răsfirat cu degetele.

– Annie!

– Șșșșt!

Mi-am pus ochelarii de soare, am așteptat și am privit spre ușa clădirii, întrebîndu-mă care ar fi urmat să fie prima persoană care pleca de la ședință, și în ce stare de spirit.

Prima persoană a fost Ben. Avea de prins un avion, dar m-a văzut în spatele maşinii şi s-a apropiat de mine, sărutîndu-mă pe obraz. Era mulţumit de rezultatul întrevederii. În privinţa asta, nu exista nici urmă de îndoială.

– Annie!

– Lasă-mă acum! i-am spus eu lui Grace.

Următorul care a ieşit a fost Sam. De cum a ieşit afară din clădire, şi-a şi aprins un trabuc. Presupun că era la fel de satisfăcut de aprinderea trabucului ca şi de cele întîmplate înăuntru. A urcat în maşină, a ieşit în marşarier din locul de parcare, după care m-a zărit şi pe mine. În acea clipă s-a îndreptat spre mine şi s-a oprit în dreptul maşinii mele.

– A fost ceva deosebit, mi-a spus el printre norii de fum.

– A fost bine, nu crezi? l-am întrebat eu.

– Sînt absolut convins de acest lucru. Apoi m-a privit cu simpatie. Dacă te-ar fi putut vedea astăzi, mama ta ar fi fost mîndră de tine.

Am simţit cum mi se pune un nod în gît. Nu mai eram în stare să-i răspund. Cu ochii în lacrimi, mi-am exprimat mulţumirile doar zîmbindu-i. Nici nu putea înţelege Sam cît de mult însemnau pentru mine acele vorbe.

– Am primit acceptul de a spune totul presei, a rostit el după aceea, pe un ton ceva mai vesel. N-ai vrea să-mi dai şi tu o mînă de ajutor în privinţa asta? Eu am dat din cap. Aşa mă gîndeam şi eu, a mai adăugat Sam. Apoi mi-a făcut cu ochiul, a băgat schimbătorul în viteza întîi şi a apăsat pedala de acceleraţie.

Da, mama mea ar fi fost mîndră de mine. Mi-a trebuit ceva vreme ca să-mi pot reveni din şocul înţelegerii acelui fapt. M-au ajutat Aidan şi Sandy, care tocmai plecau. Cei doi m-au ajutat şi să mă eschivez de a o mai asculta pe Grace. Călcînd nervos, Aidan se urcă în maşina lui neagră şi demară în trombă. S-a comportat pueril, dar nu era nimic surprinzător în asta. Aidan fusese obişnuit să obţină întotdeauna ceea ce îşi dorea. Poate pentru prima oară în viaţa lui, nu se mai întîmplase astfel.

Deşi părea la fel de dezamăgit, Sandy se stăpînea mai bine şi avea un comportament mai reţinut. Umerii lui erau lăsaţi, paşii mai înceţi, mişcările acum mai obosite – a dus o mînă spre portieră, s-a aşezat pe scaun şi, instalat acolo, şi-a plecat fruntea. Ştiam că, dacă lucrurile ar fi stat măcar puţin altfel, în acele momente ar fi fost tot înăuntru, mai hotărît ca niciodată să treacă sub tăcere ceea ce îmbolnăvise oraşul.

N-aş fi putut avea niciodată vreo compasiune faţă de un asemenea om, aşa cum ştiam că avea James. Însă îmi dădeam seama că se încheiase o eră.

Plecă şi Sandy cu maşina. Eu aşteptam, cu ochii aţintiţi spre uşă.

– Annie!

Am încercat să nu-i dau atenţie.

– De ce nu vrei tu să mă mai laşi să vorbesc? Doar sîntem prietene.

– Tu reprezinţi trecutul sau poate cel mult prezentul, în vreme ce acum este vorba despre viitorul meu.

– Aş vrea să ştii că... Aş vrea să ştii că...

În acel moment, atenţia mi-a fost distrasă de plecarea lui Cyrus şi a lui Harry. Cu figuri întunecate, cei doi au schimbat cîteva vorbe, după care s-a urcat fiecare în maşina lui şi au luat-o din loc. După cinci minute a plecat şi Brad, iar după alte cinci minute, l-a urmat şi Lowell. Puţin după aceea, din dosul clădirii apăru Marshall Greenwood. Adîncit în gînduri, se urcă în maşina de patrulare a poliţiei şi plecă şi el, fără ca măcar să observe că mă aflam şi eu pe-acolo.

Iar eu am continuat să aştept – să aştept şi să-mi pun tot felul de întrebări – pînă cînd, în cele din urmă, l-am văzut venind pe James.

30

Nicole se învoise în acea zi de la birou, pe motiv că nu se simţea bine. Femeia încă încerca să analizeze ceea ce se întîmplase între ea şi Aidan, încerca să-şi imagineze ce simţea în legătură cu asta şi ce implicaţii urma să aibă acea situaţie asupra serviciului ei. Aidan îi telefonase întreaga dimineaţă, cînd furios, cînd cerîndu-şi iertare, dar nu avea nici un chef să-l vadă. Cu toate acestea, Nicole a mers la masă la o prietenă şi, odată ce se răspîndise vestea că nu mersese în acea zi la lucru, telefonul de-acasă suna încontinuu. Aşa că femeia ştia cu exactitate ce avea să se întîmple la fabrica Northwood, dar nici măcar acest lucru n-o determinase să se apropie de acel loc.

Şi totuşi, nu înceta să se uite la ceas în tot cursul după-amiezii, iar atunci cînd se apropiase ora patru, se urcă în maşină şi porni. Nu se hotărîse în mod conştient să ia parte la mişcarea de protest. Însă ceva o atrăsese într-acolo şi o făcuse să se alăture mulţimii.

De-abia după ce se umpluse de lume tot părculeţul şi fusese desfăşurat acel banner – de-abia după ce mulţimea se uita în tăcere la imensele ferestre în dosul cărora se decidea soarta oraşului Middle River – de-abia după ce, după colţul clădirii, apăruse Annie Barnes şi fusese înconjurată mai întîi de surorile ei şi după aceea de toţi ceilalţi – de-abia în acel moment înţelesese Nicole ce anume o atrăsese şi o ţintuise locului acolo, iar acel lucru nu avea nimic de-a face cu mercurul.

Avea de-a face doar cu fiica ei, care probabil că nici nu ştia că Nicole se afla acolo, dar care se simţea totalmente

relaxată – şi totalmente îndreptăţită – în acel grup care o asaltase pe Annie. O vedea pe fiica ei, care părea extrem de *atrăgătoare* printre acei oameni, fiind cu siguranţă acceptată de ei şi, în mod evident, fericită. Fiica ei. Fiica *ei*. Era oare acea fiinţă Kaitlin? Atît de maturizată? Atît de independentă? Acţionînd în virtutea convingerilor proprii, poate mai mult decît o făcuse vreodată Nicole?

Femeia nu se mai sătura s-o privească. Şi, în mod inevitabil, Kaitlin se uită la un moment dat şi în direcţia mamei ei şi avu o tresărire întîrziată de uluire cînd îşi dădu seama pe cine văzuse şi rămase acolo, uitîndu-se încremenită la ea.

Nicole încercă să-i zîmbească, dar eşuă lamentabil. Era prea tulburată.

Tulburarea aceea probabil că i se transmise şi fetei, pentru că, atunci cînd persoanele din jurul lui Kaitlin începuseră să se îndrepte spre maşinile lor, aceasta rămase în urmă. Părea acum la fel de nedumerită ca şi mama ei.

Într-un tîrziu, Nicole se apropie de Kaitlin.

– Nu ştiam că o să te găsesc aici.

Chiar şi în acea stare de confuzie, fata încă mai păstra o urmă de atitudine sfidătoare.

– Azi am închis mai devreme la magazin. Dar parcă erai bolnavă.

Nicole ar fi putut să-i răspundă că într-adevăr nu se simţise bine în acea dimineaţă, dar că acum îşi revenise, numai că acest lucru nu era adevărat şi, dintr-odată, simţi că se săturase să tot invoce atîtea pretexte.

– Am simţit nevoia să iau o pauză de la serviciu. Iar atunci cînd am aflat ce se întîmpla aici, mi s-a părut pur şi simplu că trebuia neapărat să particip şi eu.

– El ştie că eşti aici?

Nicole înţelese că fiica ei se referea la Aidan. Femeia se gîndi la toate eventualităţile – ca el să fi primit un telefon de la paznicul care o văzuse intrînd pe poarta fabricii, să o

zărească uitîndu-se pe fereastră, sau să i se comunice ulterior, de cine ştie ce binevoitor. Dacă ştia el chiar în acel moment?

Ea dădu din umeri. Nu avea idee.

– Dar cu slujba ta cum rămîne? o întrebă în continuare Kaitlin. El a concediat-o pe Sabina doar fiindcă aceasta a îndrăznit să menţioneze în faţa nu ştiu cui cuvîntul mercur, iar acum eşti şi tu aici şi iei parte la o manifestaţie de protest? O să te dea afară, dacă o să afle.

– Ce-o fi, o fi!

Kaitlin se arătă de-a dreptul şocată.

– Parcă nici nu-mi vine să cred că poţi să fii chiar atît de liniştită. Ştiu că jobul ăsta înseamnă extrem de mult pentru tine.

– Însemna. Poate că acum nu mai înseamnă chiar aşa de mult. Nu mai ştiu nici eu.

Fata părea brusc neliniştită. Expresia ei se schimbă într-o fracţiune de secundă.

– S-a întîmplat ceva? Tu şi tata....?

Nicole dădu din cap, după care îi zîmbi cu tristeţe.

– Nu. Totul a rămas la fel. Nici măcar nu sînt sigură dacă tatăl tău ştie ceva despre asta. Era cu-adevărat zguduitor. Anton îi era indiferent. Ei doi treceau prin casă unul pe lîngă altul ca doi străini. Nu prea era deloc roz situaţia. Dar se mai putea ceva remedia? Nici asta nu ştia. Însă Kaitlin aştepta ca ea să continue, aşa că Nicole schimbă subiectul: Aşadar, înţeleg că îţi place să lucrezi la magazin.

– Da.

– Şi surorile Barnes sînt acum prietenele tale?

– Lor le place de mine, îi răspunse Kaitlin, din nou uşor ostilă.

– Şi mie îmi place de tine, accentuă Nicole. Pentru Dumnezeu, doar eşti fiica mea!

– Tu consideri că sînt insignifiantă. Ele nu.

– N-am spus niciodată că ai fi insignifiantă.

– Nu trebuie să o spui în mod obligatoriu, ca să te faci

înțeleasă, mamă. Fata își înălță bărbia într-o manieră amenințătoare. Eu am un iubit. Nu-i așa că tu nici măcar n-ai bănuit asta?

Într-adevăr, nu bănuise. Un iubit? Ce însemna asta?

– Îl cheamă Kevin Stark, se grăbi Kaitlin să continue. Este din partea-ailaltă. Și înainte de a te înfuria și de a te mai obosi să mă amenințî că o să-i ceri lui Aidan să-l concedieze pe tatăl lui Kevin, n-ar fi rău să afli că eu știu foarte bine ceea ce fac. N-am de gînd să mă căsătoresc cu el. Este doar iubitul meu în momentul de față. Asta-i tot! O să urmez un colegiu, așa că s-ar putea să plec din Middle River și o să mă mărit numai după ce o să-mi fac o carieră, așa că nu va mai conta dacă sînt urîtă, ori grasă, pentru că oamenii mă vor judeca după ceea ce sînt în primul rînd eu, își dădu fata cu pumnul în piept.

Nicole nici nu mai știa de unde să înceapă. Ar fi vrut să se lămurească mai întîi în legătură cu „iubitul" fetei, dar nu avea habar cum să abordeze acel subiect atît de delicat. Așa încît i se adresă lui Kaitlin cu blîndețe:

– Dar tu nu ești nici urîtă și nici grasă.

– Dacă vrei să știi, lui Kevin nici măcar nu-i pasă de chestia asta. Toate prietenele mele de la școală consideră că este formidabil că sînt și eu împreună cu cineva.

– *Împreună.* Ce vrea să însemne acest *împreună*?

– *Împreună.* Doar știi și tu ce înseamnă asta.

– Te culci cu el? o întrebă Nicole.

Kaitlin nici măcar nu clipi.

– Dar tu, te culci cu Aidan?

– Ia stai puțin și nu te înfierbînta chiar așa de tare! Eu sînt o femeie adultă. Știu să-mi port și singură de grijă. Pe cînd tu nu ești decît o *copilă*.

– Ba nu mai sînt! îi strigă Kaitlin. Corpul i se încordase, dar în ochi îi apăruseră lacrimi. Asta-i toată problema între noi două. Nu mai sînt o copilă. De ce nu vrei să înțelegi asta, odată pentru totdeauna? Sînt mai mult decît capabilă să nasc

şi eu un copil, lucru pe care nu mai puţin decît trei dintre colegele mele de clasă de la şcoală chiar îl fac, dar probabil că tu nu ţi-ai dat seama de asta, fiindcă te-ai uitat în treacăt la hainele largi pe care le poartă ele şi ţi-ai spus doar că sînt grase. Eu ştiu cum să mă protejez, mamă. Şi ştiu şi ce vreau. Kevin mă tratează ca pe o femeie în toată firea. Şi la fel toată lumea de la „Garderoba domnişoarei Lissy". Îmi doresc să fiu prietenă cu oameni care se poartă aşa cu mine.

Fata se opri brusc. Era ca şi cum ar fi atins miezul problemei şi nu se mai putea spune nimic mai mult.

Acum mingea se afla în terenul lui Nicole. Problema era însă că ea nu fusese niciodată bună la vreun sport. Aşa încît femeia încercă să-şi limpezească gîndurile şi să se mai distanţeze de confuzia de simţăminte care o separase totdeauna de fiica ei. Nicole încercă să se gîndească la ce i-ar fi spus, în cazul în care Kaitlin ar fi fost fiica vreunei prietene.

– Mi-ar plăcea să te tratez ca pe o femeie în toată firea, rosti ea încet.

– Atunci fă-o! o imploră Kaitlin.

Nicole voia să facă acest lucru.

– Dar nu pot face nimic, dacă nu ştiu ce gîndeşti şi ce simţi. Poate că în ochii mei tu tot un copil ai rămas, dat fiind faptul că nu îmi împărtăşeşti şi mie gîndurile şi sentimentele tale.

– Şi crezi că eu sînt de vină pentru asta? o întrebă cu amărăciune Kaitlin.

Nicole îi răspunse repede:

– Nu, eu sînt de vină. Eu sînt aceea care nu te-a întrebat. Aşa că o să fac tot posibilul să schimb această situaţie. De data asta, Nicole a fost cea care s-a oprit brusc din vorbă. Atinsese şi ea miezul problemei.

Probabil că şi Kaitlin a sesizat acest lucru, pentru că şi-a lăsat capul în jos, iar în ochi i s-a aprins dintr-odată speranţa, aşa încît pînă şi Nicole s-a simţit impresionată. Fără să mai

spună nimic, s-a apropiat de fiica ei şi a luat-o în braţe, avînd o senzaţie de fericire. Nu ştia cum avea să rezolve lucrurile dintre ea şi soţul ei şi cu-atît mai puţin cu Aidan. Dar în cazul lui Kaitlin, altfel stătea treaba. Merita să depună toate eforturile pentru ca ele două să se apropie sufleteşte.

Cînd plecă de la Northwood, Sabina se simţea victorioasă. Era mîndră de faptul că o chema Barnes şi că era sora lui Annie – era mîndră să fie din Middle River şi prietenă cu toţi cei care veniseră atunci la fabrică. Se simţea chiar ruşinată să fie mama Lisei şi a lui Timmy, pentru că aceştia descoperiseră cu mult timp înaintea ei ceea ce era extraordinar la Annie.

Sentimentul victoriei, al mîndriei, al umilinţei se amestecau în sufletul ei. Şi totuşi, dincolo de toate acestea, simţea un gol interior imens. Femeia nu reţinu pe drum nici un fel de nume sau de figură, pînă ce nu îşi opri maşina lîngă casa de culoare albastru-deschis de pe Strada Randolph, unde văzu în carne şi oase întruchiparea dorinţelor sale, sprijinindu-se de portbagajul maşinii, cu braţele şi picioarele încrucişate, părînd că o aştepta numai pe ea.

Ron.

Nu părea chiar furios. Sabina nu-şi putea da seama cu exactitate care era starea lui de spirit.

Îşi parcă maşina şi înaintă pînă cînd ajunse la mai puţin de un braţ distanţă de soţul ei.

– Bună, îl salută ea, cu o oarecare nesiguranţă.

– Bună, îi răspunse el în acelaşi fel, după care o întrebă: A fost un spectacol pe cinste, nu-i aşa?

Sabina dădu din cap.

– Ai auzit de James?

– Da. Veştile circulă repede peste tot. Lumea este mulţumită.

– Dar tu?

Bărbatul dădu şi el din cap.

– Schimbarea asta va fi în folosul fabricii. Sandy merită să se mai odihnească şi el, iar Aidan, ei bine, poate că James îl va ţine mai uşor în frîu. Ron dădu iar din cap, mai încet de data asta, părînd că nu mai ştia ce să spună.

Sabina însă ştia ce anume ar fi vrut el să spună şi, cu siguranţă, ştia ce anume voia ea să audă de la el. Dar ceea ce o întrebă bărbatul în continuare nu era acel lucru.

– Crezi că îţi vei primi înapoi slujba?

– Habar n-am! izbucni femeia. Nu acesta a fost scopul acţiunii de protest. Oamenii care s-au strîns la fabrică astăzi au făcut-o ştiind că riscă să stîrnească represalii din partea familiei Meade, dar în ciuda acestui fapt, tot au venit acolo. Se afla în joc ceva mai important decît slujba mea sau a ta, Ron. A fost vorba despre ce este bine şi ce este rău. A fost vorba despre lumea pe care le-o lăsăm copiilor noştri moştenire.

– Ştiu, îi răspunse el, părînd că acceptă ca binemeritată dojana ei.

– Nu-mi pare cîtuşi de puţin rău pentru nimic din ce am făcut, Ron, şi, cu siguranţă, nici pentru că am vorbit atunci cu Toni, indiferent dacă ea s-a dus imediat şi i-a spus asta lui Aidan. Ceea ce s-a întîmplat astăzi s-ar fi întîmplat oricum, indiferent dacă eu îmi pierdeam slujba sau nu, deoarece în acest oraş a existat o persoană care a militat pentru această cauză. Annie are mai mult curaj decît noi toţi la un loc!

– Ştiu şi asta.

– Am judecat-o greşit şi mi-e ruşine de acest lucru.

– Şi eu te-am judecat greşit pe tine şi îmi pare foarte rău că am făcut-o.

Auzind în sfîrşit mult aşteptatele vorbe, Sabina înţelese brusc că ceea ce nu putuse ea desluşi mai devreme din expresia de pe figura lui fusese remuşcarea. Şi nu reuşise să o recunoască, fiindcă era un lucru nou. Pînă în acel moment, Ron nu avusese niciodată motive de remuşcare. Aceasta era prima neînţelegere reală pe care o avuseseră ei doi vreodată. Era un fapt remarcabil.

Bărbatul îşi întinse spre soţia lui nişte braţe care erau mai lungi decît braţele ei, o prinse de încheieturile mîinilor şi o trase spre el, strîngînd-o la piept.

– Te-ai dovedit în toată povestea asta o persoană mult mai bună decît mine. Mă vei mai putea suporta lîngă tine, ştiind acest lucru?

În acel moment, Sabinei îi dispăru pe dată sezaţia de gol interior. Zîmbi.

– Cred că da.

James n-a îndrăznit să răsufle cu uşurare decît după ce a plecat din sală pînă şi ultimul membru al Consiliului de Administraţie. Acel ultim membru a fost Lowell. Prieten şi confident de-o viaţă întreagă, precum şi avocat personal al lui Sandy, omul a dat dovadă de mult tact, atunci cînd l-a ajutat pe acesta să-şi accepte înfrîngerea.

– Nu este vorba despre nici un fel de înfrîngere, îi spusese James lui Lowell. De ce să nu considerăm acest lucru ca pe un fel de semipensionare?

Însă Lowell îl cunoştea prea bine pe Sandy.

– Va considera că este o înfrîngere. L-ai doborît fără drept de apel, James.

– Nu acesta a fost scopul meu. Aş fi stat în banca mea, dacă ar fi acceptat să facă lumină în problema aia.

– Foarte bine. Era şi timpul să se facă lumină. Toate documentele prezentate de tine sînt relevante şi autentice. Mîine-dimineaţă o să-ţi înaintez şi eu demisia mea.

– Ba nu, Lowell. Nu este nevoie să faci asta.

– Păi eu fac parte din vechea gardă. Poate vei dori să-ţi aduci propria echipă la conducere.

– Echipa de conducere de acum este bună. Consider că este de-ajuns schimbarea de la vîrf. Vreau ca tu să rămîi în continuare. Voi avea mare nevoie de ajutorul tău. Nu-i nevoie să aruncăm şi pruncul, odată cu apa din cădiţa de baie.

– Dar dacă tot ai adus vorba despre prunc...

James îl opri, ridicînd o mînă.

– Ne vom ocupa altă dată de Mia.

James îi întinse mîna. Lowell i-o strînse cu putere, îşi luă servieta şi plecă – apoi James se apropie de fereastră şi respiră prelung şi uşurat. Încerca sentimentele amestecate ale victoriei, mulţumirii de sine şi satisfacţiei. În plus, mai simţea şi surescitarea încîntării. Cel mai mult însă avea un sentiment de eliberare. De prea multă vreme se lupta cu tatăl lui şi, în cele din urmă, reuşise să se impună.

În acel moment, atenţia îi fu atrasă de o mişcare din spatele unui copac. Acolo se afla Marshall Greenwood, îmbrăcat într-o cămaşă din denim, jeanşi şi nişte bocanci maro, uitîndu-se în sus, spre fereastră.

James îi făcu semn să vină la el, indicîndu-i prin semne să folosească uşa din spatele clădirii. Îl aşteptă în capătul de sus al scării, în timp ce poliţistul urca din greu treptele.

– Mi s-a părut că mă aşteptai, îi spuse James.

Ajuns pe penultima treaptă a scării, poliţistul se sprijini cu mîna de balustradă. Gîfîia, iar vocea îi era răguşită.

– Am aflat cu toţii că tatăl tău a fost înlăturat. Mă întrebam dacă voi fi şi eu înlăturat.

– Numai dacă îţi doreşti tu să te retragi.

– N-are nici o importanţă ce-mi doresc eu. Acum tu eşti şeful cel mare.

– Eu sînt şef numai peste fabrică şi n-am de gînd să mă amestec în treburile primăriei, aşa cum a făcut tata. Am şi-aşa destule pe cap.

Marshall se arătă sceptic în acea privinţă.

– Şi nu mă vei concedia pentru că... pentru că...?

– Pentru că te-ai purtat urît cu Annie? Dar, între timp, ţi-ai schimbat atitudinea şi din acest punct de vedere chestiunea este încheiată. În perioada următoare însă, te-aş sfătui să faci în aşa fel încît să nu-ţi mai fie teamă că oamenii ar putea afla anumite lucruri despre tine.

Marshall se holbă la el cu uluire.

– La ce anume te referi?

James nu-i mai spuse nimic, ci doar se uită cu insistenţă în ochii lui.

Marshall a fost primul care a clipit dintre ei doi.

– Ai putea să-mi spui şi cum ar fi bine să procedez în acest scop? îl mai întrebă el pe James.

James se apropie de o masă, luă de pe ea o coală de hîrtie şi notă acolo adresa unui sanatoriu, după care i-o întinse lui Marshall.

– Se află în Massachusetts. Ai putea să-ţi iei o „vacanţă", împreună cu Edna. Nimeni nu va şti că eşti acolo.

– E absolut necesar acest lucru, dacă vreau să-mi păstrez postul?

James dădu din cap în semn că nu.

– Nu este decît o sugestie din partea cuiva căruia îi pasă de soarta ta.

Marshall se mai uită o vreme lung la James, după care se întoarse şi coboră scările. James nu ştia dacă bărbatul acela urma să ţină cont de sfatul lui. El totuşi i-l dăduse. Mai mult nu putea face.

În afară de asta, simţi o acută nevoie de a pleca şi el. Ajuns înapoi în sala de consiliu, îşi strînse lucrurile. Nu ştia unde anume plecase Annie, dar trebuia neapărat să o găsească repede. Aveau ceva de vorbit.

31

Când l-am văzut într-un tîrziu pe James, inima începu să-mi bată în ritm accelerat şi trebuie să recunosc că bărbatul acela arăta formidabil. Îmbrăcat în costum, era la fel de impunător ca orice om de afaceri de la Washington, iar această imagine era mult îmbunătăţită de alura suplă, de trăsăturile frumos sculptate ale feţei sale şi de părul grizonat. Mergea hotărît, uitîndu-se în direcţia maşinii, cînd aruncă la un moment dat o privire întîmplătoare într-o parte, zărindu-mi maşina în parcare. De fapt, în acea parcare nu mai rămăseseră decît cele două maşini.

În acea clipă, trăsăturile feţei i se destinseră şi acest lucru avu un efect extraordinar asupra mea. A trebuit să-mi duc mîna la piept, ca să-mi împiedic năbădăioasa inimă să sară afară.

Acum James se îndrepta spre mine, desfăcîndu-şi nodul de la cravată şi scoţîndu-şi sacoul. Cînd ajunse în dreptul meu, faţa îi înflorise deja într-un zîmbet. Îşi lăsă sacoul pe capota maşinii, deschise portiera din dreapta şi se strecură înăuntru. Se aşeză întors pe jumătate într-o parte, ca să mă vadă mai bine, şi-şi rezemă braţul de spătarul scaunului meu.

I-am citit pe chip sentimentul de triumf şi mă aşteptam să-l aud vorbind despre victoria recent repurtată în favoarea fabricii şi a oraşului, cînd, de fapt, mi-a spus:

– Ai fost nemaipomenită.

În acel moment, cred că am roşit instantaneu – şi spun „cred", pentru că în adolescenţă nu prea avusesem motive să roşesc, iar mai tîrziu nu prea-i şedea bine unei femei mature să roşească.

– N-am făcut decît să susţin ceea ce ştiam, i-am replicat eu.

Zîmbetul lui James dispăru.

– Vreau să-ți cer iertare pentru că a trebuit să fiu atît de secretos la început, dar am fost nevoit să fac asta, pentru o vreme. Cînd mi s-a ivit ocazia, mi-am dat seama că nu aveam decît o unică șansă. Dacă ar fi intervenit ceva neprevăzut, aș fi ratat acel nesperat prilej, așa încît mi-am luat toate precauțiile necesare. Nu puteam să fiu sigur că pînă la urmă ei nu ar fi aflat totul și nu ne-ar fi sabotat cumva toate intențiile, iar tatăl meu se pricepe extrem de bine la așa ceva. Mi-era teamă că totul putea fi cumpărat, cu mulți bani.

– Înțeleg situația.

– Însă m-am înșelat. O Relație, cu R mare, presupune încredere.

Cu R mare? Brusc, am fost invadată în egală măsură de dorință și de frică. Dorința venea direct din inimă, în timp ce frica venea din rațiune, iar aceasta din urmă trebuia să precumpănească. Îmi era teamă de întreaga situație, de riscuri și de dificultăți.

Am ridicat din umeri, încercînd ca în acest fel să par cît mai nepăsătoare cu putință.

– Relația noastră este atît de proaspătă, încît nici măcar nu ne cunoaștem prea bine.

Ochii lui, de un căprui-închis ca bezna miezului de noapte, îmi pătrundeau pînă în suflet.

– Și-atunci, n-ai fi de acord, dacă ți-aș cere să rămîi aici și să te muți cu mine?

Zicem cumva că voiam să par nepăsătoare? Pentru cîteva clipe, am simțit că mi se taie răsuflarea. Am ridicat din nou mîna la piept, în dreptul inimii.

– James, să nu glumești cu astfel de vorbe!

– Dar să știi că vorbesc extrem de serios.

– Dar noi de-abia dacă ne cunoaștem. Habar n-ai de ceea ce se întîmplă cu o scriitoare, atunci cînd e prinsă într-o poveste care seamănă cu cărțile pe care le scrie.

– E la fel ca atunci cînd te cuprind mrejele unui orgasm? m-a întrebat el direct.

– Nu, nu este deloc așa, i-am răspuns eu. E ca și cum ai trăi alături de cineva care nu se gîndește la tine.

– Şi totuşi, Greg a reuşit.

– Cu Greg este o cu totul altă mîncare de peşte. În primul rînd, nu uita că eu locuiesc la Washington, că am acolo viaţa şi casa mea. În al doilea rînd, pe mine mă cheamă Barnes, iar pe tine Meade. Iar cele două familii nu pot coabita. În sfîrşit, în al treilea rînd, e vorba despre mine. În cazul în care m-aş muta la tine, aş descoperi că nu ne înţelegem şi aş pleca din nou. Mia ar avea de suferit.

– Nu cred că se va întîmpla una ca asta.

– Ce anume? Nu crezi că Mia ar avea de suferit?

– Nu cred că vei mai pleca. Cred că relaţia noastră este ceva special, pentru că eu unul n-am mai avut astfel de sentimente niciodată, pentru nicio altă femeie.

– Şi totuşi, eu sînt *Annie Barnes*! i-am strigat eu, rostindu-mi numele cu o ciudă de adolescentă.

– Da, tu eşti Annie Barnes, spuse şi el, dar nu cu ciudă, ci cu respect.

Cu respect? Era adevărat? Ce femeie nu şi-ar fi dorit să fie respectată de un bărbat? Ce femeie n-ar fi visat la asta? Însă de la vis la realitate era cale lungă.

– Dar cu April cum a fost? m-am încăpăţînat eu să despic firul în patru. De-abia după şase ani de convieţuire ţi-ai dat seama că legătura voastră nu putea să dureze.

James începuse să dea din cap încă înainte de a fi apucat eu să-mi termin fraza.

– Am stat atît de multă vreme cu April tocmai pentru că mi-am dat seama că relaţia dintre noi nu avea cum să dureze, sau cel puţin am intuit acest lucru, în adîncul sufletului meu. Pe ea n-am cerut-o niciodată de nevastă.

Mi-am ridicat ambele mîini.

– Nu spune aşa ceva. Mi se pare îngrozitor, în acest moment. Înainte de a-mi lăsa din nou mîinile în jos, am gonit cu una dintre ele o muscă enervantă, care bîzîia în jurul capului meu. Sincer, James! i-am spus cu înflăcărare. Nu te preface că nu vezi ce te aşteaptă. Din orice unghi ai privi problema, te-apucă durerea de cap. Iar acum mai ai şi grija întregii fabrici, nu numai pe aceea a dezvoltării de produse

noi. Şi mai trebuie să-i găseşti şi pe toţi cei care au avut de suferit în urma scurgerilor de mercur şi să iei măsuri ca să-i ajuţi. Nu e acum chiar cel mai potrivit moment să faci o schimbare radicală în viaţa ta de familie.

– Nu sînt de aceeaşi părere. Mie unul mi se pare că tocmai acum este momentul cel mai potrivit, îmi replică el. O să fiu pus în situaţia să-mi doresc să fiu întîmpinat de cineva, cînd mă întorc acasă.

– Te va întîmpina Mia. Am înţeles însă din privirea lui că nu era deloc acelaşi lucru. Bine, ştiu, e cu totul altceva. Dar şi tu trebuie să ştii că întreaga mea argumentaţie rămîne în picioare. Sîntem amîndoi oameni în toată firea. Trebuie să acţionăm raţional. De data asta, musca bîzîia în jurul capului lui. M-am uitat la el cum o alunga. Apropo, cred că musca asta este, de fapt, Grace.

– De unde atîta graţie? Ba este chiar enervantă.

– Mă refeream la Grace Metalious. Numai ea poate să se transforme într-o pisică torcînd sau într-o muscă bîzîind.

James părea atît amuzat, cît şi nedumerit.

– Grace Metalious a murit de foarte mulţi ani.

L-am privit drept în ochi.

– Să ştii că eu mai stau din cînd în cînd de vorbă cu ea.

– Zău? mă întrebă el, pe un ton plin de înţelegere.

Am dat din cap, aşteptînd să mă ia peste picior.

– De cînd eram mică, am început să stau de vorbă cu ea.

Brusc, James deveni la fel de serios ca şi mine.

– Să ştii că nu-ţi va merge, dacă ai să încerci să mă îndepărtezi, sugerîndu-mi faptul că eşti cam tra-la-la. Eşti scriitoare. Este normal să ai imaginaţie. Şi pe urmă, presupun că în copilărie simţeai nevoia unei prietene. Bănuiesc că nu ţi-a fost prea uşor să creşti într-un oraş ca ăsta. Mai bine povesteşte-mi ce anume îţi spunea ea.

James intuise atît de precis situaţia, încît nu am putut să nu-i răspund.

– Îmi spunea că sînt o scriitoare valoroasă şi că într-o bună zi am să ajung cineva. Îmi era ca un fel de soră mai mare.

– Ca o prietenă din închipuirea ta.

– Mereu mă încuraja.

– Dar acum?

A trebuit să mă gîndesc o vreme, pentru că răspunsul nu era deloc simplu.

– Acum ne certăm destul de des, i-am răspuns eu. Am impresia că mă împinge să fac nişte lucruri cam necugetate. Şi vrea să fiu furioasă.

– Furioasă?

– Să fiu furioasă pentru tot ce nu merge bine în Middle River. Omie mi-a spus că Grace se folosea de mine pentru ca, prin mine să se poată împlini ea. Dar dacă asta înseamnă răzbunare, nu pot să fiu răzbunătoare. Deoarece, dacă scormoneşti bine, descoperi că în niciun oraş lucrurile nu merg ca pe roate. Şi, în afară de asta, este extenuant să fii furios în permanenţă. Iar eu nu vreau să fiu aşa, în următorii douăzeci de ani. Fiindcă nimic nu este perfect. Niciun bărbat un este perfect. Am tăcut brusc, dîndu-mi seama că în clipa aceea începusem s-o contrazic pe Grace. Apropo, ea este de părere că tu arăţi nemaipomenit. Mi-a spus asta încă de cînd te-am văzut pentru prima oară alergînd.

– Ce vorbeşti? exclamă James, gîdilat în amorul său propriu tipic masculin. Şi ce altceva ţi-a mai spus despre mine?

– Mi-a pus diverse întrebări despre tine – unde anume locuieşti, dacă eşti căsătorit sau nu, chestii de genul ăsta. Mă tot bătea la cap să alerg mai repede, ca să te ajung din urmă.

– Văd că ţi-a dat un sfat bun.

– Considera, de asemenea, că eşti inamicul public numărul unu. Îi plăcea dramatismul personajului tău. Şi continuă să fie de părere că ar trebui să scriu o carte despre cele întîmplate aici. Cam ăsta ar fi principalul motiv pe care îl aveam de ceartă.

Pentru o vreme, James rămase tăcut. Apoi se încruntă. În cele din urmă, spuse:

– Ar ieşi o carte formidabilă.

– Ţi-am spus şi ţie că nu voi scrie nicio carte. I-am spus şi

ei că nu voi scrie nicio carte. Le-am spus şi surorilor mele că nu voi scrie nicio carte.

– Dar tu ţi-ai cîştigat cu vîrf şi îndesat dreptul să...

– James, nu vreau să scriu nici o carte despre toate lucrurile astea. Eu le-am trăit. De ce aş vrea să le mai retrăiesc încă o dată?

– Dar asta fac toţi scriitorii.

– Unii, da. Eu însă, nu. Şi, cu siguranţă, nu de data aceasta. Şi, în plus, povestea încă nu s-a terminat. Rămîne de văzut ce anume se va mai întîmpla cu fabrica, după ce totul va fi dat în vileag.

– Ştiu, zise sobru James. Şi astfel am ajuns din nou de unde plecaserăm. Indiferent de ceea ce se va întîmpla, vreau să te am pe tine alături.

Exasperată, am făcut un gest cu mîna.

– De unde poţi tu să ştii?

– Ştiu eu asta. Tu eşti altfel decît toate femeile pe care le-am cunoscut.

– Da, sînt diferită, sînt stranie, sînt arţăgoasă – şi cum mai zicea tatăl tău că sînt? – dezechilibrată.

– Se înşela amarnic.

– De unde ştii că nu avea dreptate? l-am întrebat, brusc distrasă de faptul că îşi descheia nasturii de la cămaşă? Ce faci?

– Vreau să simţi ceva.

– James, am rostit eu în şoaptă, privind pe furiş în jurul nostru. Era evident faptul că se apropia seara, dar pînă atunci mai era destul. Chiar aici?

James îmi apucă mîna şi mi-o strecură pe sub cămaşa lui.

– Simţi?

Simţeam. Dumnezeule! Simţeam. Simţeam asprimea părului de pe pieptul lui, dar nu la asta se referea. Se referea la inima lui, pe care i-o simţeam în palmă, bătînd nebuneşte.

– Asta mi se întîmplă întotdeauna cînd sînt împreună cu tine. Parcă trăiesc mai intens lîngă tine.

Aş fi vrut să strig şi să-i spun că într-adevăr aceeaşi senzaţie o aveam şi eu cînd mă aflam lîngă el, dar eram

speriată. Prea multe lucruri se întîmplau în acelaşi timp, şi prea repede. În afară de cele trei motive extrem de logice pe care i le enumerasem ceva mai devreme, mai era vorba şi despre dragoste.

Eu nu venisem la Middle River ca să mă îndrăgostesc. Ba chiar dimpotrivă. Dacă aş fi ştiut în acea primă seară că aici aveam să întîlnesc iubirea vieţii mele m-aş fi întors rapid la Washington.

Dacă-l iubeam pe James? De unde aş fi putut să ştiu acest lucru? Nu-l văzusem niciodată în situaţiile de zi cu zi cu care se confruntă un cuplu.

Părinţii mei se iubiseră. Mi-aş fi dorit şi eu să am parte de o dragoste ca a lor. Şi recunosc, mi-l doream pe acel perfect Adam pe care îl căutase şi Grace. Poate că James era într-adevăr acel bărbat perfect. Dar de unde să fi ştiut eu asta, atunci cînd eram amîndoi în culmea surescitării şi a fericirii, după ce îi învinseserăm pe Sandy şi pe Aidan? N-aţi întîlnit şi voi atîţia oameni care s-au cunoscut în circumstanţe neobişnuite şi care, crezînd că se iubesc la nebunie, au descoperit după inerentele frecuşuri zilnice că erau incompatibili?

Şi apoi, James nici măcar nu rostise cuvîntul „dragoste", nu-i aşa? Aceasta nu era o întrebare, ci o afirmaţie, o realitate.

Ţinîndu-mi în continuare o mînă în dreptul inimii lui, i-am atins cu cealaltă obrazul şi l-am implorat cu toată sinceritatea:

– James, mai am nevoie încă de timp. Crezi că se poate să mi-l acorzi?

A durat patru luni, timp în care am oscilat între a mă îndrăgosti din ce în ce mai mult de el şi a mă tot împotrivi sentimentelor care puneau stăpînire pe mine. Era de-a dreptul înspăimîntător. Îmi plăcuseră oamenii şi înainte de asta. Chiar îi iubisem pe oameni. Dar nimic nu se compara cu sentimentele mele pentru James. Acestea se furişau în fiecare aspect al vieţii mele, de la jogging, la mîncat, la citit, la dormit, la muncit şi la întîlnirile cu prietenii. Şi la sex. N-aş

fi putut să omit această latură. Era din ce în ce mai plăcut. Vă vine să credeţi aşa ceva?

Bineînţeles că am descoperit şi multe deosebiri între noi. Mie-mi place să beau cafeaua neagră şi tare, lui îi place cafeaua mai slabă şi îndulcită. Mie-mi place s-o beau dintr-o cană din ceramică, el obişnuieşte să o bea dintr-o cană de voiaj. Eu prefer cafeaua Starbucks, în timp ce lui îi place marca Dunkin' Donats. Şi n-am vorbit pînă acum decît despre cafea. Mai existau încă multe alte diferenţe – cum ar fi şi faptul că el prefera oricînd jeleurile în locul ciocolatei – însă aceste deosebiri erau prea mărunte, comparativ cu imaginea de ansamblu.

Mai întîi era vorba despre Mia. Pe la începutul toamnei, aceasta a început să meargă şi nu pot să nu vă spun că nu mi se părea nimic mai plăcut decît să mă întorc la Middle River, după o săptămînă sau două de stat la Washington, şi s-o văd pe Mia alergînd spre mine, cu mînuţele întinse ca s-o ridic în braţe şi s-o strîng la pieptul meu. Cred chiar că între ea şi mine s-a format o legătură puternică, independent de James – şi să nu care cumva să credeţi că era doar convenabil pentru James să aibă aproape acum pe cineva care să aibă grijă de Mia, atunci cînd el rămînea pînă tîrziu la lucru sau era preocupat, ori obosit. Mie-mi plăcea să am grijă de ea, fiindcă o iubeam pe fetiţă, dar el foarte rar nu-şi petrecea timpul împreună cu Mia. Îi plăcea sincer să-i dea de mîncare, să se joace cu ea sau să-i facă baie, iar dacă era vorba despre schimbarea vreunui scutec foarte murdar – adică de-a dreptul incredibil de murdar –, niciodată nu mă ruga pe mine să i-l schimb, ci i-l schimba el cu mîna lui. Iar eu îl lăsam să facă acest lucru. Nu eram deloc ahtiată după corvezi. Vreau să spun că ne împărţeam în mod egal activităţile ingrate. Şi nici măcar o singură dată n-am avut senzaţia că s-ar fi folosit de mine.

Apoi, venea la rînd munca. Pînă în ziua de azi, am o mare admiraţie pentru felul în care a abordat şi a rezolvat James problema mercurului. Iar el într-adevăr a rezolvat-o – a rezolvat-o definitiv –, a folosit profiturile fabricii pentru a-i

sprijini pe cei care avuseseră de suferit şi a făcut acest lucru într-o manieră care a înlăturat totalmente ideea unor eventuale procese posibile. S-a dovedit de o generozitate ieşită din comun. Fireşte însă că nici Sandy, nici Aidan nu erau deloc încîntaţi de asta. L-au acuzat pe James că riscă să împingă fabrica spre faliment, dar acesta s-a ţinut tare pe poziţii. A adus experţi care să analizeze chestiunea atît din punct de vedere legal, cît şi din punct de vedere economic, iar aceştia au rezolvat lucrurile ca la carte.

În ceea ce priveşte munca mea, nu avea nici o importanţă unde anume locuiam. De fapt, am făcut toate corecturile noii mele cărţi din biroul lui James de acasă, pentru că, în ciuda prezenţei Miei şi a bonei, acolo era o linişte mai mare decît în apartamentul meu din capitală.

În al treilea rînd, era vorba despre familie. Cea a lui James îi arăta acestuia multă ostilitate, precum o proverbială sulă înfiptă în coaste, deoarece nici Sandy, nici Aidan nu îşi acceptaseră cu uşurinţă înfrîngerea. Odată ce se dezmeticiseră după ce James preluase puterea, începuseră să i se împotrivească acestuia pe faţă, avîndu-i de partea lor în Consiliul de Administraţie pe Cyrus şi pe Harry, şi, în general, făcînd tot ce puteau ei pentru a-i sabota intenţiile. Teoretic, tertipurile lor ar fi urmat să aibă succes. Consiliul, cuprinzînd opt membri, nu exista acea persoană care să poată înclina la nevoie balanţa într-o parte sau în cealaltă. Totuşi, acum James îl păcălise pe tatăl său, numind în Consiliul de Administraţie, ca un al nouălea membru, pe un reprezentant al oraşului Middle River, şi făcînd public acest lucru pe prima pagină din *Middle River Times*. Odată ce se întîmplase asta, era prea tîrziu să se mai poată face ceva împotriva acestei măsuri. Sandy fusese pus în faţa unui fapt împlinit şi, în cazul în care ar fi încercat să anuleze decizia lui James, bătrînul şi-ar fi ridicat în cap întreaga comunitate locală.

Cît despre familia mea, ce se putea spune? Era de necrezut, dar Sabina îşi recăpătase postul de la fabrică. Phoebe îşi revenea treptat şi ea, într-un mod foarte lent, astfel că procesul continuă şi în momentul în care scriu aceste rînduri. Cum au

primit vestea că James urma să fie tovarăşul meu de viaţă? Cu mult entuziasm, de parcă nici măcar nu le surprinsese cîtuşi de puţin recenta situaţie, iar în noua lumină în care mă vedeau acum pe mine, li se părea că sînt perfect compatibilă cu felul în care îl vedeau şi pe James. Era ca şi cînd surorile mele ar fi adorat ideea de a adăuga familiei noastre un membru al familiei Meade.

Această ultimă constatare m-a luat pe mine prin surprindere. Presupusesem că şi ele simţeau la fel de acut ca şi mine antipatia dintre familiile Meade şi Barnes. Presupusesem că întregul oraş simţea acea antipatie. Însă numai eu simţisem asta. Totul fusese doar în mintea mea. Numai eu fusesem furioasă. Iar atunci cînd m-am eliberat din ghearele acelei furii, am putut să văd limpede

Adevărul Numărul Zece: Ce contează un biet nume? Mai nimic! Nu contează numele, ci persoana care îl poartă.

Şi pentru că tot veni vorba despre persoane, vreţi să aflaţi ce anume a făcut sora mea Sabina? L-a convins pe James să o lase în grija ei pe Mia într-un weekend (asta întîmplîndu-se cam pe la mijlocul lunii octombrie), pentru ca el să-mi poată face surpriza de a veni să mă vadă la Washington. Şi-ncă ce mare surpriză mi-a făcut! În acea perioadă, James era extrem de preocupat cu rezolvarea acelor probleme privind contaminarea cu mercur şi ar fi putut să se folosească de acel întreg weekend, în care eram eu plecată, pentru a mai grăbi puţin lucrurile. Şi, cu toate acestea, a apărut la uşa apartamentului meu, înarmat cu bănuţi de ciocolată şi cu cei mai catifelaţi ochi căprui din lume. Mi-a spus că voia să-l cunoască pe Greg. Mi-a mai spus că voia să le cunoască pe Berri, pe Jocelyn şi pe Amanda. Mi-a spus că voia să vadă unde anume dormeam eu atunci cînd nu eram împreună cu el şi de ce îmi plăcea mie chiar atît de mult Washingtonul.

Bineînţeles că totul mi s-a părut mult mai frumos la Washington, cît timp a fost şi James cu mine acolo.

O să vă povestesc şi despre asta, dar, mai întîi, să vă mai spun ceva în legătură cu Sabina. Ceea ce fiecare dintre noi două a descoperit la cealaltă, în acele cîteva zile dintre

concedierea ei şi trecerea lui James la conducerea fabricii, a continuat să se extindă. Ea a devenit una dintre prietenele mele cele mai bune, lucru care m-a ajutat să iau hotărîrea decisivă.

Dar să revenim acum la Washington.

Mie-mi place foarte mult Washingtonul şi mereu îmi va plăcea această metropolă. Ceva însă mi se părea schimbat, încă de-atunci din weekendul acela de august, în care m-am întors ca să-l întîmpin pe Greg, care avea piciorul rupt. Oricît aş fi alergat eu de colo-colo prin oraş, în acel weekend şi în timpul pe care l-am petrecut acolo în acea toamnă, în încercarea de a-mi reaminti tot ce îmi plăcea în capitală şi de a mă convinge că nu exista un alt loc în care să-mi placă mai mult decît acolo să locuiesc, tot ar fi fost în zadar. Era adevărat că aveam mulţi prieteni la Washington, dar şi lor le plăcea să călătorească. Iar statul New Hampshire era foarte primitor cu oaspeţii lui. Astfel că, după ce l-am cunoscut pe James (şi în consecinţă şi-a dat seama unde îmi era inima) a venit şi Greg în vizită la noi. La fel şi Berri. Cu fiecare săptămînă care trecea la Middle River, mă vizita aici un alt prieten al meu.

Aşa că vestea cea bună era aceea că acum aveam două cămine în loc de unul. Să socotim oare această aserţiune ca fiind Adevărul Numărul Unsprezece?

Şi-n definitiv, de ce nu? Pentru că şi în această privinţă mă înşelasem. Atunci cînd James m-a rugat să mă mut şi să locuiesc împreună cu el, am presupus că asta însemna să renunţ definitiv la viaţa mea de la Washington. Adevărul este că, odată cu telefonul, faxul, FedEx-ul, aparatele digitale de fotografiat şi Internet-ul, geografia a fost redefinită. Oricît de mult ar bombăni izolaţioniştii despre dezavantajele globalizării, lumea a devenit acum un loc mai mic. Aşa că eu continui să-mi trăiesc şi viaţa de la Washington, deşi acum i-am vîndut lui Greg şi partea mea din apartament şi m-am mutat mai în nordul ţării.

Şi iată-ne astfel înapoi la Middle River. Este un oraş extraordinar. Sper că nu vă miră să mă auziţi tocmai pe mine

rostind aceste cuvinte. Trebuie să recunosc însă un lucru. E un mare avantaj să fii îndrăgostită de unul dintre liderii oraşului şi să ştii că, pînă şi în situaţia în care nu vei mai scrie niciodată nici un fel de carte, nu vei mai avea nicicînd nici o grijă financiară. Şi, oricît ar fi de încrîncenaţi împotriva oraşului Middle River cei din partea-ailaltă, ar fi şi ei de acord cu mine, în următoarea privinţă: La Middle River, te poţi uşor simţi ca acasă.

Acelaşi lucru i l-am spus şi lui Grace. Era într-o tulburătoare zi din luna decembrie. Eu revenisem acasă pentru sărbători (da, acasă – cuvîntul acesta alunecă pe limbă precum mierea) şi nu mă mai gîndisem prea mult la Grace. Nu mai vorbisem cu ea din acea zi de august în care îi închisesem gura. Mă simţeam vinovată pentru asta şi aveam sentimentul că lucrurile rămăseseră neterminate între noi două, şi pentru că ea nu mai voia să vină la mine, am mers eu la ea.

Grace Metalious este înmormîntată la Gilmanton, orăşelul în care locuise în cea mai mare parte din viaţa ei de persoană adultă. Orăşelul este situat mai la sud de regiunea lacurilor, ceea ce însemna că trebuia să străbaţi cu maşina o lungă distanţă, de la Middle River pînă acolo. James ştia că eu intenţionam să ajung în acel loc. Vorbiserăm despre acest lucru, îmi copiasem harta cu îndrumările necesare, îmi însemnasem în calendar data cu pricina. Şi cînd am văzut că nu era o vreme prea bună în acea zi, James s-a oferit să mă conducă el cu maşina pînă acolo.

Era o zi aspră de iarnă. Copacii erau dezgoliţi, iar frunzele lor, cîndva viu colorate, erau acum toate grămadă pe jos, acoperite de un strat de zăpadă care era încă subţire, dar care ameninţa să se îngroaşe. Odată ce am trecut pe sub bolta metalică ce marca intrarea în cimitir, nu ne-a fost deloc greu să-i reperăm mormîntul. Piatra ei funerară se înalţa singuratică pe un petic golaş de pămînt, dar în apropiere se aflau tufişuri verzi şi o mică ridicătură pe care se aflau copaci care urmau să înverzească din nou la primăvară, iar dincolo de acei copaci se întindea liniştitul heleşteu Meetinghouse, acum aproape îngheţat şi neclintit.

Peisajul era unul pe care Grace însăşi l-ar fi descris într-o carte de-a ei, care să fie citită de zece milioane de oameni. Aici însă era singură, pe acea piatră funerară fiind gravat doar numele ei. James opri motorul maşinii. Rămase în automobil, în timp ce eu mi-am tras gluga pe cap şi am păşit pe fragilul strat de zăpadă. Adusesem cu mine nişte gerbere; dintre toate florile pe care le trecusem în revistă la florăria familiei McCreedy, acestea păreau a fi cele mai potrivite pentru Grace. Erau viu colorate, într-un amestec de nuanţe de roşu, portocaliu, galben şi roz, dar ca formă erau extrem de simple. Era cumva asta o contradicţie? Nu mai mult decît Grace însăşi.

Am înfipt în zăpadă tulpinile florilor şi le-am rezemat de marea piatră de granit care ieşea din pămînt. Pe acea piatră era gravat, cu litere mari, numele Metalious, iar dedesubt, cu litere ceva mai mici, numele de botez, Grace. Mai jos, erau înscrişi doar anul naşterii şi al morţii.

– Iartă-mă, i-am spus eu încet. Nu m-am purtat prea frumos cu tine, ultima oară cînd am stat de vorbă. Ţi-am cam închis gura. Nu meritai aşa ceva din partea mea. Te-ai dovedit o prietenă bună pentru mine, chiar atunci cînd aveam cea mai mare nevoie de asta.

Am tăcut o vreme. Undeva prin copaci chiţăia o veveriţă roşcată şi, cu toate că zăpada care se cernea încet mai amortiza din zgomotele pădurii, vîntul mai făcea să scîrţie din cînd în cînd cîte o creangă de copac. Fîşul meu cel gros a foşnit atunci cînd l-am strîns mai bine şi l-am înfăşurat în jurul meu, dar pe Grace tot n-am auzit-o să-mi fi răspuns.

– Am aflat atît de multe lucruri, am continuat eu, cu aceeaşi voce stinsă. În cea mai mare parte despre persoana mea şi despre cît de mult m-am cramponat de anumite lucruri. Mă pricep să scriu cărţi, la fel ca şi tine. Dar nu ne înţelegem atunci cînd vine vorba despre nişte chestiuni ceva mai personale.

Am tăcut din nou, dar Grace tot nu mi-a răspuns.

– Îţi mai aminteşti cînd ne-am certat ultima dată rău de tot? Era după incendiul de la Grădiniţa de Copii şi după ce

îmi petrecusem toată noaptea cu James. Tu mi-ai spus că îl iubesc, iar eu te-am contrazis, în timp ce tu ai continuat să mă tot bați la cap, ca să mă faci să înțeleg ce anume îmi doream eu de la viață, numai că eu nu știam pur și simplu. Acum știu. Îmi doresc multe lucruri pe care le-ai avut și tu. Îmi doresc cărți, îmi doresc copii și mi-l doresc și pe James. Însă îmi mai doresc și altceva, un lucru pe care poate că tu nu l-ai avut niciodată. Tu ai scris despre Peyton Place, dar eu am trăit în realitate acel Peyton Place, și amîndouă reveneam la Peyton Place, deși ne juram că simțeam pentru locul acela numai ură. De ce anume ne-om fi simțit noi două atît de atrase acolo? De acasă, Grace, de *acasă*.

Vîntul mi-a spulberat în față cîțiva fulgi de zăpadă și, pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva acela era modul lui Grace de a-mi spune să-mi iau cu mine strălucitele cugetări și să plec de-acolo. Însă după acea rece atingere, m-am simțit puțin mai liniștită. Mă simțeam purificată.

– Începuseși să-mi spui ceva în ziua aceea. Ultima oară cînd ai încercat să-mi vorbești. Era imediat după întrunirea de la fabrică. Eu stăteam în mașină și-l așteptam pe James să iasă, iar tu îmi tot spuneai: „aș vrea să știi că... aș vrea să știi că....“ Ce anume voiai tu să știu eu?

Am așteptat, dar ea tot nu mi-a răspuns.

Așa că i-am șoptit:

– Grace, mă auzi?

După o vreme, am surîs cu tristețe și am suspinat prelung. Grace murise.

Dar eu continuam să mă uit la piatra ei funerară, deși frigul era pătrunzător și începusem deja să dîrdîi. Apoi am privit spre copaci, spre heleșteu și din nou spre piatra funerară. De data aceasta, privirea mi-a fost atrasă de gerberele pe care i le adusesem. Mă bucuram că alesesem florile alea. Erau atît de proaspete și străluceau atît de vesel în zăpadă.

Scoțînd pentru ultima dată o răsuflare aburindă, m-am întors și am privit înapoi. Acolo, la capătul urmelor adînci lăsate de bocancii mei pe zăpadă, la fel ca și la capătul atîtor multe alte firimituri care mă ajutau să-mi regăsesc drumul

spre casă, se afla imensul şi caldul automobil în care mă aştepta James.

– Aş vrea să ştii că... am mai şoptit eu încă o dată, dar bocancii mei nu voiau încă să se mişte de-acolo. Aş vrea să ştii că... Apoi, am tăcut. Ce să-i mai fi spus? Că avea să-mi fie dor de ea? Că o voi purta cu mine de-a pururi în suflet? Că în lipsa ei n-aş fi ajuns ceea ce sînt acum? Şi că o iubeam pentru asta?

N-am rostit niciunul dintre toate acele cuvinte. Nici nu era nevoie. Dacă spiritul lui Grace s-ar fi aflat cumva prin apropiere, avea să ştie ceea ce aş fi vrut să-i spun.

Dîndu-mi seama de acest lucru, am reuşit să-mi pun în mişcare bocancii şi să o pornesc înapoi spre maşină. Mergeam acum parcă mai uşor, pentru că simţeam că mi se luase o povară de pe umeri. Avusesem mare nevoie să vin acolo. De-abia acum puteam să-mi încep o nouă viaţă.

Mai bucuroasă şi mai nerăbdătoare cu fiecare pas pe care îl făceam, pe la jumătatea drumului pînă la James, mi-am dat seama ce anume dorise Grace să-mi spună atunci: „El este acela". Parcă o şi auzeam: „El este singurul bărbat perfect pentru tine".

Nu ştiam cît de perfect era el. Avea obiceiul să-şi bea cafeaua dintr-o cană de voiaj, în liniştea din bucătăria lui. Pentru aşa ceva însă puteam să-l iert.

Amuzată de acel gînd, am început să alerg prin zăpadă. Cînd portiera s-a deschis, m-am strecurat înăuntru.

„Am văzut copacul plin de stele al eternităţii, în care înfloreşte timpul, îşi zise ea, şi mi-am amintit de Matthew Swain şi de atîţia alţi prieteni pe care îi aveam la Peyton Place. Prea uşor pierd simţul proporţiilor, recunoscu ea. Prea cred că toate lucrurile sînt prea mari, prea importante şi prea zguduitoare. Numai într-un astfel de loc îmi dau seama că lucrurile mărunte sînt cele care îmi înfrumuseţează viaţa."

Din *Peyton Place*, de Grace Metalious

– Sfîrşit –

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

Celebra autoare de bestselleruri **BARBARA DELINSKY** abordează în acest ultim roman al său un subiect îndrăzneț despre atmosfera de ipocrizie, bîrfa şi intoleranța dintr-un orăşel american al anilor 2000. Personajul principal, Annie Barnes, este o scriitoare de succes care, de la vîrsta de 18 ani, s-a stabilit în Washington, unde se simte în largul său. Dar moartea mamei, în condiții misterioase, şi faptul că Phoebe, sora mai mare, este afectată de aceeaşi boală, o obligă să revină pentru un timp în urbea natală, pentru lămurirea situației. Aici este primită cu ostilitate aproape generală de locuitori, care se tem că Annie ar putea să scrie o carte despre comunitatea lor închisă şi afectată de mentalități depăşite, aşa cum a mai făcut-o cu cincizeci de ani în urmă o altă scriitoare renumită, într-un roman ce le-a adus o nedorită faimă la nivel național. În plus, investigațiile sale privind cauzele numeroaselor îmbolnăviri apărute în oraş, în ultimii ani, o expun unor adevărate primejdii.

Primeşte, însă, ajutor tocmai de acolo de unde se aştepta cel mai puțin, iar rezultatul cercetărilor sale conduce la cîştigarea simpatiei întregii comunități. Şi, deşi la 18 ani, cînd părăsise oraşul, considerase aceasta ca pe o eliberare, Annie are acum motive serioase să nu se mai întoarcă la Washington.

O poveste cu un subiect original, pasionantă, cu personaje bine conturate, cu o acțiune desfăşurată într-un ritm susținut, care cu siguranță îi va cuceri pe cititori.

EDITURA ORIZONTURI

ISBN (10) 973-736-030-3
ISBN (13) 978-973-736-030-4

Lei 329000 (295917 + 27165 TVA + 5918 T.L.)
Lei noi 32,9 (29,6 + 2,71 TVA + 0,59 T.L.)